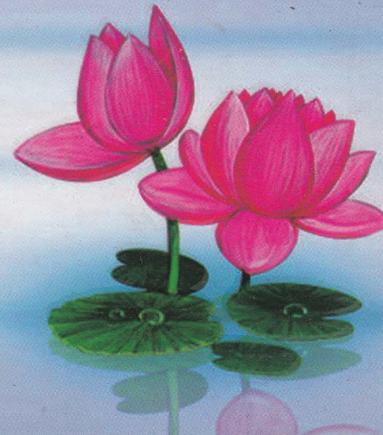

தமிழர் தகவல்

Tamils' Information

ஜனவரி - 2014
இலண்டன்

பொங்கல்
சிறுகதைச் சிறப்பிதழ்

NIRU BRAND[®]
Niru

Bringing
**Great
Food**
to Life.

The No **1** Brand

NIRU BRAND[®]
Niru

Quality you can taste

Niru Europe Ltd, Unit 11, Mitcham Industrial Estate, 85 Streatham Road, Mitcham, Surrey CR42AP.
T: 020 8640 8228 F: 020 8640 8423 E: sales@niru.co.uk W: www.niru.co.uk

அருள்மிகு அருணாசலேசுவரர் அருள்மிகு உண்ணாமுலையம்மை

Lycamobile
Call the world for less

Call
Sri Lanka

5
p
/min

landlines & mobiles

when you buy

UK PLAN
500 UK
MINUTES
UNLIMITED

- UK Texts
- DATA
- Lyca to Lyca Calls

Only

£10

/30 days

To buy dial *139*11044# or text 11044 to 3535

THE SUNDAY TIMES
TECH
TRACK

100
2012

HISCOX

Lycamobile
Call the world for less

LYCAFLY.com
Save the world for less

GTMOBILE

Lyca
money
DebitMasterCard®

LYCATEL
Call the world for less

toggle
mobile

THE SUNDAY TIMES
TOP
TRACK

250
2011

HSBC

திருச்செந்தூர் முருகன்

Brittania Hindu (Shiva) Temple Trust

Established 1974
Registered Charity No 269067

உயர்வாசற்குன்று முருகன் கோயில்

HIGHGATEHILL MURUGAN TEMPLE

200A Archway Road, London N6 5BA

அருவமும் உருவமுமாகி அநாதியாய் பலவாய் ஒன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிளம்பதோர் மேனியாகிக்
கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள் பன்னிரண்டுங் கொண்டே
ஒரு திரு முருகன் வந்தாங்கு உதித்தனன் உலகம் உய்ய.

பூசை நேரங்கள்

(Pooja Commences At)

8:00am, 11:30am

5:00pm & 8:00pm

On Tuesdays & Fridays

Abisheham is at

6:45 pm &

Pooja is at 8:00am

கொடியேற்றம்: 27/06/11

தேர்: 10/07/11

கோயில் திறந்திருக்கும் நேரங்கள்

(Temple Opens)

திங்கட்கிழமை - வியாழக்கிழமை

(Monday - Thursday)

8:00am - 2:00pm

5:00pm - 9:00pm

வெள்ளிக்கிழமை (Fridays)

8:00am - 3:00pm

5:00pm - 10:00pm

வார இறுதி (Weekends)

8:00am - 3:00pm

5:00pm - 9:00pm

The Highgate Hill Murugan Temple, also known as Archway Murugan Temple is the oldest established Saiva (Hindu) Temple in London serving the hindus in general and the Tamil Saiva Community in particular from 1974.

Apart from the Temple on the top floor, the temple complex comprises of two halls, the larger one for wedding and religious functions and the middle one used by devotees and also for weddings.

The temple complex can be reached from either the Highgate tube or Archway tube station and by 134, 263 & 43 buses from these stations.

Member of
The Federation of
Saiva (Hindu) Temples UK.

For all bookings and information please contact administrator on

Tel: 020 8348 9835

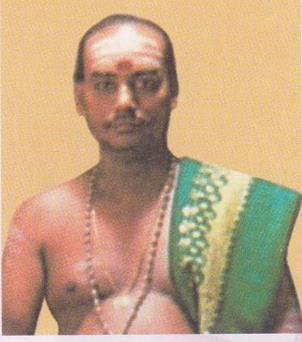
Fax: 020 8482 6508

Email: admin@highgatehillmurugan.org

Web: www.highgatehillmurugan.org

Bankers: National Bank Plc, Barclays Bank Plc

Solicitor: M/S Wimal & Co.

‘ சிவகாம பூஷணம் ’
கயிலை K. சங்கர குருக்கள்
கலசபாக்கம்
திருவண்ணாமலை மாவட்டம்

ஆசியுரை

ஆணைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணி புதம் நாடு

வெள்ளத்தனைய மலர் நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத்தனைய துயர்வு - குறள்

கல் தோன்றி மண் தோன்றா காலத்தே முன் தோன்றி மூத்தகுடி தமிழர் என சங்க இலக்கியங்களிலும், செவிவழிச் செய்தியாகவும் தெற்றெனத் தெளியப்படுகிறது. யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்பதால் உலகவரை உறவினராகக் கொண்ட பண்பும், திரைகடல் ஓடியும் தீரவியம் தேடு என்பதன் வழி உலகம் நிறைவாகத் தமிழர்கள் வாழ்ந்து பொருள் வழி மிக்குயர்ந்து செல்விருந்து ஓம்பி வரு விருந்து பார்த்து, வானத்தவர்க்கு நல்விருந்தாகும் உயரிய குறிக்கோளுடைய தமிழர்களுக்கு தகவல் தந்திடும் தங்கள் தொண்டு அளவிடக்கரியது. 11 ஆண்டுகளைக் கடந்து 12வது ஆண்டில் காலடி எடுத்து வைக்கும் தமிழர் தகவல் சஞ்சிகை, அருளாளர்கள், அடியார்கள், தபோதனர்கள், சித்தர்கள், ஞானிகள் அருளியவைகளை பல்வேறு இடங்களில் மலர்ந்த மலர்களை அலங்கலாகத் தொடுத்தல் போல் ஒன்றுபடுத்தி நிகரற்ற செய்திகளை தரும் தங்கள் செயல் செயற்கரிய செயலாகும்.

உலகப்பொதுமொழியாம் ஆங்கிலத்திலும், நல்ல பல செய்திகளைச் சுமந்து நல்கும் செய்கையால் தாங்கள் தமிழர்கள் உள்ளங்களில் உயர்ந்து குன்றின் மேலிட்ட திரு. அண்ணாமலையார் தீப ஒளியாக ஒளிர்கின்றீர்கள்.

தமிழர் தகவல் - பொங்கல் மலர் 2014 வெளியீடு அறிந்து அகம் மிக மகிழ்கிறேன். படைப்பினில் புதுமையாக, செய்திகளில் புதியனவாக, அரியனவாக, உய்தி பெறும் கருத்துடையனவாக உள்ளத்தால் உணரப்பட்டு, உறுதிப்பட்டு நிலைபெறச் செய்வனவாக அமைய சிவயோகம் பெற்று அன்னைபும், அத்தனுமாய், அழல் வண்ணமாய் அரு உருவத் திருமேனி கொண்டு உயிர்கள் உய்ய அருள் சுரந்து பொழிந்து இறைவனைப் புகழ்ந்துரைத்துப் பொன்னடிப் போந்த காரைக்காலம்மையார் போல போன்றா புகழ் நனிபெற, நின்று நிலவிட வேண்டத் தக்கது அறிந்து, வேண்ட முழுதும் தரும் பாதி மாதுடனாய் பரமனின் இணை மலர்ப் பாதங்களை இமைப்பொழுதும் இடையறாது இறைஞ்சுகின்றேன்.

உலக வாழ் மக்கள் அனைவரும் நலமுடன் வாழ எல்லாம் வல்ல லண்டன் ஸ்ரீ முருகனையும், லண்டன் ஸ்ரீ முத்து மாரியம்மனையும் வேண்டுகின்றேன்.

மிக்க நன்றி

தங்கம் என்று நினைத்ததும்
நினைவுக்கு வர வேண்டிய பெயர்

Tharani Jewellery

54 Ealing Road, Wembley
Middlesex HA0 4TQ

Tel : 020 8902 7111, 8902 6777

செஞ்சொற்செல்வர் ஆறு. திருமுருகன் அவர்களின் பொங்கல் வாழ்த்துச் செய்தி

இலண்டனில் மாதா மாதம் வெளியிடப் பெற்று வரும் தமிழர் தகவல் பொங்கல் நன்நாள் குறித்து சிறப்பு மலராக வெளியிடுவது அறிந்து மிகவும் ஆனந்தமடைகிறேன். இலண்டன் வாழ் தமிழர்களின் அபிமானத்தை மிக விரைவாகப் பெற்று பலரது பாராட்டையும் பெற்று வரும் தமிழர் தகவல் மலர் மிகத்தரமாக வெளிவருவது பாராட்டுதற்குரியது. தாயக அபிமானத்தோடும் தரமான தகவல்களோடும் தவறாது வெளிவரும் தமிழர் தகவல் மலரின் பொங்கல் மலர் நூலுக்கு வாழ்த்துச் செய்தி வழங்குவதில் பெருமிதம் கொள்கிறேன். கருத்தாழமும், பழமையும் புதுமையும் நினைவூட்டும் அரிய படைப்பாகவும் வெளிவரும் பொங்கல் மலர் இலண்டன் வாழ் தமிழர்களை மட்டுமல்ல தமிழ் கூறும் நல்லுலகை மகிழ்விக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இம்மலர் வெளிவரக் காரணகர்த்தாவாக விளங்குபவர் திரு. நா. சிவானந்த ஜோதி அவர்கள். எப்பணி செய்தாலும் அது சமூகத்தின் எதிர்கால வாழ்வுக்கு உகந்ததாக அமைய வேண்டும் என்பதில் அவர் கொள்ளும் ஆர்வம் தனித்துவமானது. எவருக்கும் அஞ்சாத துணிவும் சிந்தனைத் தெளிவும் மிக்க இவரது பதிப்பித்தல் பணி தொடர்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. தேசாபிமானமும் மனித நேயமும் மிக்க இந்த மகத்தான மனிதன் சாதித்த சாதனைகளின் பலனை அவர் அனுபவிப்பதை விட அவரால் பிறர் பெறுவதே அதிகம். அவ்வகையில் இம்மலர் இவ்வையகத்துக்கு தமிழ் உலகுக்கு பயன் தரும் என்பதில் ஐயமில்லை. பொங்கல் மலர் சிறக்க வாழ்த்துவதோடு மலர் ஆக்கப் பணியில் ஈடுபட்ட அனைவருக்கும் வாழ்த்தும் ஆசியும் சுவரி அமைகிறேன்.

யாவர்க்குமாம் இன்னுரைதானே

இலண்டனில் தரமான தங்கத்திற்கு

PATHMINI

JEWELLERS

22ct GOLD

892 London Road
Thornton Heath
Surrey CR7 7PB
Tel : 020 8665 1111
Fax : 020 8664 8999

மங்கள பொங்கல் மலர் எங்கும் பரவட்டும்

சைவப் புலவர் சைவ சித்தாந்த பண்டிதர் சிவபூர். பா. வசந்தக் குருக்கள் B.A (HORNS)

தமிழர் வாழ்வில் பல பண்டிகைகள் அவற்றிலும் சில சமயம் சம்பிரதாயம் சார்ந்தவை. சில கொண்டாட்டம் போல் அமையும் இன்னும் சில விரதங்களுடன் வழிபாடு நடக்கும். தைப்பொங்கல் ஒரு விரத நாள் இல்லை அத்துடன் கொண்டாட்டத்துடன் சேர்ந்த வழிபாட்டு நாள். இதனை தமிழ்ப் புத்தாண்டு என்று சொற்போர் செய்பவர்கள் ஒருபுறமும் இல்லை இது நெற்போர் தரும் உழவர் திருநாள் என்போரும் சூரியனுக்கு நன்றி சொல்லும் நற்பெரு நாள் எனவும் பல்வேறு சிந்தனைகளை தரும் ஒரு அற்புத பொது நாள். கடவுள் உண்டு என்பவரும் கடவுள் இல்லை என்ற நாஸ்திகரும் கொண்டாடும் நல்ல நாள்.

இயற்கை தரும் இன்ப நாள் அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஒளி தரும் சூரியனை நோக்கி வழிபாடு ஆற்றும் அன்பு நாள் நாம் ஒருவரை வாழ்த்தும் போது நீடு வாழ்க அல்லது பிறந்த நாள் திருமண நாள் வாழ்த்து என்று வாழ்த்துவோம் ஆனால் இனிப்பான உணவுடன் வாழ்த்தும் ஒரு வாழ்த்து என்றால் அது பொங்கல் வாழ்த்து ஒன்று தான்.

பொங்கல் என்றால் உயர்வடைதல் என்ற கருத்தும் உண்டு மகிழ்ச்சி பொங்குதல் கடல் பொங்குதல் பால் பொங்குதல் என பலவிடயங்களை அறிவோம். இங்கு அரிசியுடன் சர்க்கரை பருப்பு பால் தேன் முதலிய பல இன் பொருட்கள் சேர்த்து உருவாகும் பொங்கல் எமது உள்ளத்தை மகிழ்ச்சியுடன் பொங்க வைக்கிறது. பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும் என்று அவ்வை சொன்னதும் ஒரு கவிப் பொங்கல் தான். அரிசி ஆரோக்கியம் சர்க்கரை மகிழ்ச்சி பால் ஆற்றல் தேன் நோய் நீக்கும் மருந்து பருப்பு கடினமான பகுதி வாழ்க்கையில் கஷ்டம் வரும் அவற்றையும் நாம் அனுபவித்து தான் வாழ வேண்டும் எனவே பொங்கல் வாழ்த்தில் அடங்குவது ஆரோக்கியமான உணவு என்றும் மகிழ்ச்சி நல்ல ஆற்றல் நோயின்மை துன்பத்திலும் இன்பம் இவற்றைப் புரிந்து கொண்டு அன்பு பெருக பொங்கலை கொண்டாடுவோம். இன்பம் பொங்கட்டும் துன்பம் மங்கட்டும். ஆரியம் தமிழ் என்று அடிபட்டு வீரியம் பேச வேண்டாம் அன்பு ஆற்றல் இன்பம் ஈகை உயர்வு ஊக்கம் எளிமை என்பவற்றில் ஏற்றம் தரும் பண்டிகை எல்லாம் ஒப்புயர்வற்று ஒங்கி பெருகட்டும்

சூரியன் பொது அவரை நோக்கி செய்யும் வழிபாடும் பொதுவானதே. உயிர்கள் பயிர்கள் வாழ உதவும் கரமே தினகரன் எனவே பயிர்களின் தலைமையான நெல்லில் இருந்து பெறப்படும் அரிசி உலக உயிர்கள் வாழ உதவும் தலையான சூரியனுக்கு படைக்கப்படுகிறது.

மேலும் மண் நீர் போன்ற ஐம்பூத தத்துவம் பொங்கலில் உண்டு உண்மையில் மண்பானையில் வீட்டுக்கு வெளியில் ஊரில் பொங்கும் காரணமும் அது தான்.

மண்பானை - நிலம் பானைக்குள் நீர்பால் என்பன -நீர் விறகு அடுப்பு - நெருப்பு பொங்கும் போது ஆவி - வாயு இவ்வளவும் சாதாரணமாக நாம் பார்க்கலாம் ஆனால் வெளியில் பொங்கும் போது ஆகாய தத்துவமும் சேர்கிறது

மஞ்சள் இஞ்சி கரும்பு என்பனவும் பொங்கல் காலத்தின் தத்துவ நிலைகள் மஞ்சள் மங்கலம் என்றும் நமது உணவு ஜீரணமாகும் தன்மை இருந்தால் தான் அடுத்த முறை சாப்பிடலாம் இது இஞ்சி குறிப்பிடுகிறது. கரும்பு அதிக முயற்சி எடுத்தால் நல்ல பலன் கொஞ்சமாவது கிடைக்கும் கரும்பு பெரிதாக இருக்கும் ஆனால் அதனை கஷ்டப்பட்டு பிழிந்தால் கொஞ்சம் சாறு வரும்

இவ்வாறு பல அரிய தத்துவ நோக்குடன் பொங்கலை நோக்குவோம் ஆக்குவோம் தீய சிந்தனைகள் போக்குவோம் நல்ல சிந்தனைகளை தேக்குவோம் இந்நாளில் மலரும் பொங்கல் மலர் புனித செய்திகளை தாங்கி புதுப் பொலிவுடன் சைவத்தையும் தமிழையும் பொங்கச் செய்யட்டும்.

13வது வருடத்தில்

MITHUS

Jewellers

322-324 London Road
Croydon CRO 2TJ
Tel : 020 8683 1756
Fax : 020 8683 1792

தைப் பொங்கல்

க ஜெகதீஸ்வரன்

உழவர் திருநாள் என்றும், தமிழர் திருநாள் என்றும் தைமாதம் பிறக்கும் நாள் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் அனைத்து இடங்களிலும் கொண்டாடப்படுகிறது. சூரியன் மகர இராசியிலே வரும்போது தை மாதம் பிறக்கிறது. இதனால் மகர சங்கிராந்தி என்றும் தை மாதப் பிறப்பைச் சொல்வதுண்டு. புதிதாக விளைந்த நெல்லெடுத்து அரிசியாக்கிப் பொங்கல் செய்து படைப்பது தை மாதத்தின் இன்னொரு சிறப்பு. நெற்பயிர் செய்வதற்குத் தேவையான சூரியன், மழை, ஏரிமுக்கும் எருது என அனைத்துக்கும் நன்றி தெரிவிக்கும் விழாவாகவும் பொங்கல் அமைகிறது. பொங்கலைத் தொடர்ந்து, மாட்டுப்பொங்கல், காணும் பொங்கல் என்று அடுத்தடுத்த நாள்நாள் தமிழ் நாட்டிலே கொண்டாடப்படுகின்றன. இலங்கையிலே பொங்கலும் மாட்டுப்பொங்கலும் கொண்டாடுவார்கள், காணும்பொங்கல் கொண்டாடுவதுதில்லை.

பொங்கற் திருநாள் தமிழ் நாட்டிலும் ஈழநாட்டிலும் மிகப் பெரிதாகக் கொண்டாடப்படும். பொங்கல் செய்து, படைத்து வழிபட்டு உறவினர்களுடன் சேர்ந்து உண்டு உறவாடுவது பொங்கலின் சிறப்பு. கிராமப் புறங்களில் இந்தமாதிரி இன்றும் பொங்கலை மக்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். நகரங்களிலே பொங்கல் விழாக்கள் பல நிகழும் இந்நாளில் கவியரங்கம், கருத்தரங்கம் என்றும் நிகழ்வகள் நடைபெறும். சுமார் முப்பது வருடங்களுக்கு முன் ஈழத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் வானொலி மட்டுமே இருந்தது. தொலைக்காட்சி வசதி இல்லாத அந்த நாள்களில் திரைப்படங்கள்தான் மக்களின் பொழுதுபோக்காக இருந்ததால் ஊரின் திரையரங்குகளில் புதிய திரைப்படங்கள் வெளியிடும் நாள் பொங்கல் நாளாக அமைந்தது.

‘தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்’ என்றொரு பழமொழி பல ஆண்டுகளாக நம்மிடை சொல்லப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு என்ன பொருள் என்று பலரும் கேட்பதுண்டு. விவசாயிகள் பொதுவாக ஏழைகள் என்பது ஒரு கருத்து. அதனால் தைமாதம் பிறந்து விளைந்த நெல் வந்தவுடன் அவர்கள் கையிலே பணமும் வந்துவிடும். கடன்களை அடைக்கவும் மனதில் நினைத்திருந்த செயல்களைச் செய்யவும் வசதியாக வருவதால்; அவர்களுக்கு வழி பிறப்பதால் இந்தப் பழமொழி அவர்களைப் பற்றியதாக இருக்கலாம்.

இன்னொரு நவீன விளக்கமும் இந்தப் பழமொழிக்கு இப்போது கொடுக்கப்படுகிறது. வயல்களிலே பயிர் விளைந்து வரப்புகளுக்கு மேலே சாய்ந்து இருக்கும்போது ஊருக்குள்ளே செல்ல விரும்புவவர்கள் நீண்ட வழியிலே சுற்றித்தான் ஊருக்குள்ளே போக முடியும். பயிர் அறுவடை செய்தபின் வரப்பு வழியாகவே போய்விடலாம். எனவே வழி பிறக்கிறது அல்லவா? இதை ஒரு நகைச்சுவையான விளக்கமாகக் கொள்ளலாமே ஒழிய, பொருத்தமான விளக்கமாகக் கொள்ள முடியாது.

பொங்கலுக்கு அடுத்த நாளைத் திருவள்ளுவர் தினமாக்கி தை முதல் நாளைத் தமிழ் வருடப்பிறப்பு என்று கொள்வாரும் உளர். இது எவ்வளவுக்குச்சரி என்பது புரியவில்லை. மேற்கு நாடுகளிலே நிதியாண்டு சித்திரையிலேதான் தொடங்குகிறது. வசந்த காலம் வருவது சித்திரையிலேதான். மேட இராசியிலே சூரியன் வருவதும் சித்திரையிலேதான். நம் முன்னோர்கள் இயற்கையின் அடிப்படையில் வருடத்தை ஆறு காலமாக வகுத்தனர். அவை இளவேனில், முதுவேனில், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி என்பன. அவர்கள் இளவேனில் தொடங்கும் சித்திரையையே முதல் மாதமாகக் கொண்டனர். எனவே புத்தாண்டு சித்திரையிலே தொடங்குவதுதான் சரியென்று தோன்றுகிறது.

இலங்கையிலே மார்கழி மாதம் முழுவதும் வீட்டு முற்றத்திலே சாணியால் மெழுகிக் கோலமிட்டு சாணத்தால் பிள்ளையார் பிடித்து வைப்பார்கள். அதிகாலையில் வைத்த அந்தப் பிள்ளையாரை மாலையில் எடுத்து ஓரிடத்திலே பத்திரமாக வைப்பார்கள். பொங்கலன்று, பொங்கல் முடிந்தபின் இந்தப் பிள்ளையார்கள் அனைத்தையும் ஒரு தட்டிலே வைத்து, மோதகம் படைத்து வழிபட்டபின் வீட்டுக்கு அண்மையிலுள்ள நீர்நிலைகளில் இடுவார்கள். சிறுவர்கள் பட்டாசு வெடித்து மகிழ்வார்கள். ஆண்டாண்டு காலமாக இருந்த இந்த வழக்கம் இப்போது அருகிவிட்டது.

பகையை மறக்கவும், நட்பை வளர்க்கவும், கொடையைத் தொடரவும் ஏற்பட்ட விழாக்களிலே பொங்கல் விழாவும் ஒன்று. பரிசுப் பொருள்கள் கொடுத்து, பெரியோரும் சிறுவர்களும் சேர்ந்து மகிழும் இத்தினத்தை நாம் பகைமறந்து, ஒன்றுபட்டுக் கொண்டாடுவோம்.

AMBAAL

Jewellers

176 Upper Tooting Road
London SW17 7ER
Tel :020 8672 9955
Fax :020 8672 7097

தைப்பொங்கல்

மதுரா. முரளிகரன், இலண்டன்

(லூயிஷம் சிவன் கோயில் தமிழ் பாடசாலை பழைய மாணவி)

தைத்திருநாள் இல்லமெல்லாம் தளிர்ந்திடும் தைப்பொங்கல்". தை முதல்நாள் தரணிக்கொரு நன் நாள்!! இப்படி தைத்திரு நாளை பலவாறாக போற்றி அழைப்பார்கள். இப்பொங்கல் நாள் மேன்மையான, உன்னதமான தொழிலை செய்யும் விவசாயிகளுக்கு முக்கியமான நாளாக விளங்குகின்றது. ஆனால் இத்திரு நாளை தமிழர்கள் யாவரும் மிக விமரிசையாக கொண்டாடி மகிழ்வார்கள். இத்திருநாள் தை 1ம் (தமிழிற்கு) தேதி சூரியன் உதிக்குமுன் எழுந்து கத்தமாக குளித்து, புத்தாடை அணிந்து பசுவானுக்கு பொங்கலிட்டு வணங்கவேண்டும்.

மூத்த குடிகளான தமிழர்கள் உழவுத்தொழிலில் ஏரையும், எருதையும் உபயோகித்து மண்ணில் பயிரை விதைக்கும் போது அதற்கு தேவையான வெயிலையும், மழையையும் கொடுக்கும் இயற்கை தெய்வங்களான சூரிய பசுவானையும், பூமாதேவியையும் வணங்கி வேண்டுகல் செய்வார்கள். இயற்கையும் அவர்களின் பிரார்த்தனைக்கு செவிசாய்த்து பொய்க்காமல் தங்கள் அருளைப்பொழிவார்கள். விவசாயிகளும் என்றுமே சுயநலமில்லாத, அன்புமிக்க மனித நேயம் மிக்க மனிதர்களாகவே இருந்து வந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் பசியாறுவது போல் தங்கள் குடிகளின் பசிபோக்கி மகிழ்வுறும் குடிமகனாக இருந்து வந்தார்கள்.

"உழவுக்கும், தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் வீணில்

உண்டு கழிப்போரை நிந்தனை செய்வோம்"

என பாரதி கூறினான். அன்றைய தமிழர்கள் வீடுகளில் பொங்கல் அன்றும், மற்றும் விசேட நாட்களிலும் அயலில் துக்க சம்பவங்கள் நடந்திருந்தால் அந்த வீட்டிற்கு அந்த ஊர்மக்கள் தங்கள் வீடுகளில் இருந்து உணவு அனுப்புவார்கள். தமிழ் மக்கள் அவ்வளவு அன்பு கொண்டவர்களாக இருந்துள்ளார்கள்.

விவசாயி வீட்டில் நெல்தானியங்கள் நிறைந்து காணப்படும். அதனால் ஆலயங்களில் தாராளமாக அன்னதானங்கள், பூசை வழிபாடுகள் மூலம் ஏழை மக்களுக்கு உணவு வழங்கி புண்ணியத்தை பெறுவார்கள். இயற்கையும் பொய்க்காமல் தனது சிருஸ்டியால் உருவாக்கப்பட்ட மனித குலத்திற்கு தேவையான நேரங்களில் ஒளியையும், மழையையும் கொடுத்து காப்பாற்றி வருகின்றது.

நம் நாட்டிலே பாடசாலைகள் விடுமுறை விட்டு மிக சிறப்பாக கொண்டாடப்படும். மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்கு மிக முக்கியமானது உணவாகும். மனித குலத்தின் அத்தியாவசிய தேவையானது உணவு, உடை, உறைவிடம் ஆகும். ஆனால் தற்பொழுது தமிழர்கள் பல்வேறு காரணங்களால் வேறு நாடுகளில் தஞ்சமடைந்து இருப்பதாலும், விஞ்ஞான வளர்ச்சியாலும் அதன் சிறப்பும், மகிமையும் குறைந்து காணப்படுகின்றது. வெளி நாடுகளில் நாம் மின்சார அடுப்புகளில் பொங்கல் செய்து படைப்பதும், வேலை, பாடசாலை என ஓடுவதுமான வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். சூழல் மாற்றங்களால் தமிழர்களின் பண்புகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டாலும், சிலர்தாய்மையாகவும் ஓரளவு நிறைவாகவும் செய்து தம் சமயகொள்கைகளை பற்றி அநுஸ்டிக்கின்றார்கள்.

தமிழர்களாகிய நாம் வாழ்வில் நலம் பெற நெறிவகுக்கும் நற்றமிழ்த் திருநாளாக இது அமையவேண்டும். பழம் பெரும் மொழியாகிய நமது தமிழ் மொழி அழியாமல், நம் கலாசார பண்புகள் மாறாமல் நாம் தமிழர்கள் என்ற மனப்பான்மையுடன் எமது செம்மொழியான தமிழையும், ஆதியும் அந்தமுமான சிவனை முழுமுதற்கடவுளாக கொண்ட சைவசமயத்தையும் பின்பற்றுவோமாக!!

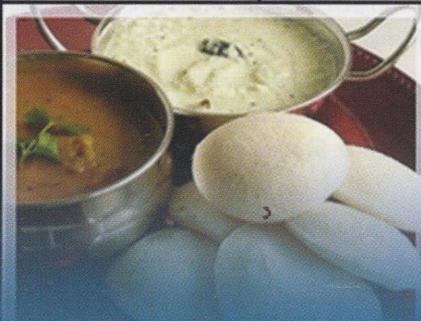
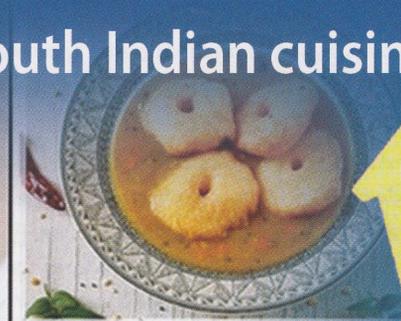
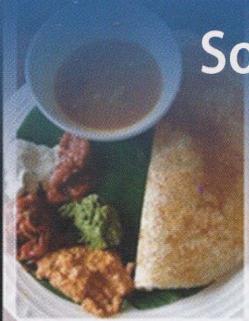
நான் இந்த மண்ணிலே பிறந்த காரணத்தால் நம்பெற்றோர் கொண்டாடிய பொங்கல் திருநாளை, மாவிலையும், தோரணமும் கட்டி வெடிபோட்டு, புத்தாடை அணிந்து நண்பர்கள், உறவினர்களிடம் சென்ற எந்த நிகழ்வையும் கண்கூடாகப் பார்த்ததில்லை. ஆனால் நம் பெற்றோர் தாம் அனுபவித்து மகிழ்ந்த நாட்களை சொல்லி வந்ததால் அதை என்போன்ற மாணவ சமுதாயத்திற்கு காகவும் தமிழை மறக்காமல் தொடர்ந்து எழுத வேண்டும் என்றதால் இந்த ஆக்கத்தை எழுதுவதில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

**Restaurant and Banqueting is open
7 days a week**

**Chennai Spice offers
authentic Srilankan &
South Indian cuisine**

**London's premier
Outdoor Caterers for
Srilankan & South Indian food.**

We cater for a variety of events
such as Weddings, Engagements,
Arangetrams, Birthday parties,
conference to name a few.

**Free
Home Delivery.**
(order over £15)

Chennai Spice Restaurant and Banqueting
213-217 Hertford Road, London, N9 7ER

Tel : 020 8805 9944, 020 8805 8215, Mob : 07932 059 553
email : info@chennaiispice.com

விழாக்களும் அரசியலும்

கப. வீரபாண்டியன்

மகிழ்ச்சியை நோக்கித்தான் மனிதர்களால் விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன. ஆனால் அந்த விழாக்களுக்குள்ளும் அரசியல் ஒளிந்தே கிடக்கிறது.

அரசியலுக்கும் விழாக்களுக்கும் என்ன தொடர்பு என்று கருதிவிடக்கூடாது. உண்ணும் உணவில், உடுத்தும் உடையில், விளையாடும் விளையாட்டில் எல்லாவற்றிலுமே அரசியல் உள்ளது. விழாவில் மட்டும் இல்லாமலா போய்விடும்?

எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் விழாக்கள் குறித்த எந்தக் கேள்வியும் பொது மேடைகளில் எழுந்ததில்லை. பல்வேறு விதமான விழாக்கள் உண்டெனினும், அவற்றுள் மிகப் பெரும்பான்மையானவை மதச் சார்புடையனவே.

இந்துக்களுக்குத் தீபாவளி, கிறித்தவர்களுக்கு கிறிஸ்மஸ், இசுலாமியர்களுக்கு ரம்ஜான் முதலானவை குறிப்பிடத்தக்க விழாக்களாக இருந்தன. எல்லோருக்கும் பொதுவான விழா என்று பெரிதாக ஒன்றுமில்லை.

தீபாவளி, ஆயுத பூஜை, விநாயகர் சதுர்த்தி உள்ளிட்ட மதம் சார்ந்த விழாக்கள் அனைத்தின் மீதும் திராவிட இயக்கம்தான் முதன் முதலாகக் கேள்விகளைத் தொடுத்தது. இவை தமிழர்களின் விழா இல்லை என்று அறிவித்தது. அறிவுக்கும், தமிழ்ப்பண்பாட்டிற்கும் ஏற்பில்லாத இவ்விழாக்கள் எப்படித் தமிழருக்கு உரியன ஆகும் என்னும் கேள்வி எழுப்பப்பட்டது.

பருவ மாற்றங்களை வரவேற்கும் விழாக்களே பண்டையத் தமிழர்களால் கொண்டாடப்பட்டன. மனிதர்கள் வாழ்விலும், காலப்போக்கிலும் காணப்படும் பருவ மாற்றங்களைத் தமிழர்கள் வரவேற்றனர். சிறுவயது, விடலை, இளமை, முதுமை என மனித வாழ்வில் பல்வேறு பருவங்கள் வருகின்றன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையில் சிறப்புடையவை. அவ்வாறே கோடை, கார், கூதிர், இளவேனில் என வரும் பருவங்களில் சிறப்பில்லாதவை எவையுமில்லை. இளவேனிலையே எல்லோரும் விரும்புவர் என்றாலும், மற்ற பருவங்களையும் வரவேற்றுப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் நோக்கத்தில்தான் அந்தப் பருவங்களை வரவேற்றும் விழாக்கள் நடத்தப்பட்டன.

தை முதல்நாள் தமிழர் புத்தாண்டாகவும், இளவேனிலின் தொடக்கமாகவும் எண்ணி மகிழ்ந்து கொண்டாடப்பட்டது. சித்திரையின் கோடையை வெறுக்காமல், இந்திர விழாவாய்ச் சிறப்பித்துக் கொண்டாடினோம். புதுவெள்ளம் ஓடி வரும் ஆடி 18, கார் காலத்தின் தொடக்கம். மழை முடிந்து பனி தொடங்கும் காலத்தில், கவியும் இருள் நீக்க கார்த்திகை விளக்குகள் ஏற்றிக்கொண்டாட்டம்.

நாயக்கர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் வடநாட்டில் இருந்து வந்து சேர்ந்தது தீபாவளி. நம்முடைய கார்த்திகை விழாவை ஒட்டியதுதான் அது. தீப ஒளி என்பதே தீபாவளி. வடநாட்டில், மழைக்காலம் நமக்கு முன்பாகவே முடிந்து போய்விடும். எனவே அவர்கள் தீப வரிசையில் மகிழ்ந்து தீபாவளி என்னும் விழாவைக் கொண்டாடினார்கள். தேவையற்றும், பொருத்தமற்றும் அவ்விழா தமிழ்நாட்டிற்குள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. விழாவோடு சேர்த்து, அறிவுக்குப் பொருந்தாத கதையொன்றும் இறக்குமதி ஆயிற்று. இறுதியில் எல்லா விழாக்களும் நம்மீது தொடுக்கப்பட்ட பண்பாட்டுப் படையெடுப்புகளாக ஆகிவிட்டன.

ஒரு தேசத்தை அடிமையாக்க வேண்டுமானால், அத்தேச மக்களின் பண்பாட்டை முதலில் சிதைத்து விட வேண்டும் என்பார்கள். மறைமுகமாக நம் பண்பாட்டுச் சிதைவுக்கு வழிவகுத்தது தீபாவளி. மற்ற விழாக்களும் அந்த வரிசையில் தொடர்ந்தன. இந்த உண்மையைக் கண்டுபிடித்து, அவ்விழாக்களுக்கு எதிராகத் திராவிட இயக்கம் குரல் கொடுத்தது. இவை நம் விழாக்கள் இல்லை என்று முரசறைந்தது. திராவிட இயக்கத் தோழர்களின் வீடுகளில் தீபாவளி முதலான மதம் சார்ந்த விழாக்கள் நிறுத்தப்பட்டன. பொங்கல் விழாவே அனைத்துக்குமான மாற்றாக முன்நிறுத்தப்பட்டது.

பொங்கல் விழா என்பது மத எல்லைகளைத் தாண்டியது. உழைத்துக் கொடுத்த மக்களுக்கும், நெல் மணிகளை விளைத்துக் கொடுத்த நிலத்துக்கும் நன்றி சொல்லுகின்ற நல்ல விழாவாக அது அமைந்தது. கதிரவன், மழை உள்ளிட்ட இயற்கையைப் போற்றும் விழாவாகவும் அது கொண்டாடப்பட்டது. சாதி, மதங்களைக் கடந்து தமிழர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான விழா பொங்கல் என்று திராவிட இயக்கத் தலைவர்கள் அன்று அறிவித்தார்கள்.

பொங்கல் விழாவிற்கு இன்னொரு முதன்மையைத் தமிழ் அறிஞர்கள் கொண்டு வந்தனர். ஒரு காலத்தில் ஆவணி மாதமே தமிழர்களின் முதல் மாதமாய் இருந்தது. ஐநாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சித்திரையே புத்தாண்டு என்று அறிவிக்கப்பட்டது. 1921லும், 1937லும் கூடிய தமிழ் அறிஞர்கள் தை மாதம்தான் தமிழர்களின் புத்தாண்டு என்பதை மீண்டும் நிறுவினர். அது கலைஞர் ஆட்சியில் நடைமுறைக்கும் வந்தது. ஆகவே பொங்கல் விழா மற்றொரு சிறப்பையும் பெற்றது.

இப்படி விழாக்களுக்குள் ஒளிந்திருக்கும் அரசியலைப் புரிந்து கொள்வதன் மூலம் தமிழர்தம் பண்பாட்டையும் நாம் விளங்கிக் கொள்ள முடியும். இப்போது மீண்டும் சித்திரைதான் புத்தாண்டு என்று கூறுகின்றவர்களின் அரசியல் எது என்பதையும் நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

BIRUNTHA SOLICITORS

Solicitors & Administrations of oaths

Specialists In:

■ Immigration and Asylum

* Asylum & Human Rights

(அரசியல் தஞ்சம், மனித உரிமைகள்)

■ Family - -Divorce, Ancillary Relief and children matters

(விவாகரத்து மற்றும் சிறுவர் பராமரிப்பு)

■ Crime

■ Debt Recovery

(கடன் மீள்பெறுவதற்கான ஆலோசனை)

■ Power of Attorney

■ Statutory Declaration

■ Translation of Tamil and Sinhala Documents

(தமிழ் மற்றும் சிங்கள மொழியிலுள்ள ஆவணங்களின் மொழிபெயர்ப்பு)

■ Sri Lankan affairs

20 Loampit Hill

Lewisham, London SE13 7SW

Tel : 020 8318 7177, Fax : 020 8852 3700

பொங்கல்

சிறுகதைச் சிறுப்பிதழ்

2014

உயிர்

தேளிவத்தை ஜோசப்

நாங்கள் யாரும் அதை ஒரு நாயாகவே நினைக்கவில்லை! எங்களில் ஒருவராகவே; எங்கள் குடும்பத்தின் ஒருவராகவே 'அதை'யும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தோம்! சமையலறை முன் ஹால், படுக்கையறை நடுத்தூண்டு, சாப்பாட்டு அறை என்று நாங்கள் எங்கிருந்தாலும், அதுவும் அங்கிருக்கொனாதபடி எங்களுடன் இருக்கும்.

நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தால், கழுத்தை முழங்காலில் வைத்து தலையை மடியில் சாய்த்தவாறு நின்று கொண்டிருக்கும், பஞ்சு போன்ற அதன் கழுத்தின் வெள்ளையை எங்களையறியாமலே கை தடவிக் கொடுக்கும். தட்டிக் கொடுக்கும். தடவலின் சுகம் தலையை மேலும் மடியீது அழுத்திக்கொள்ள கண்களை உருட்டி மேல்நோக்கிக் கூர்மையாகப் பார்க்கும். அந்தப் பார்வையில் பாசமும், நன்றியுணர்வும் கரைந்தொழுகும். முதுகின்மேல் வளைந்து நிற்கும் வால் தன்பாட்டில் ஆடிக்களிக்கும். அரசவைப் பெண்கள் ஆட்டும் சாமரம் போல்.

'எங்கோ மண்ணில் கிடந்து வந்துவிட்டு இப்போது மடிகேட்கிறதோ' என்று செல்லமான கோபத்துடன் தலையைத் தள்ளிவிட்டால் முன்கால் இரண்டையும் தூக்கி ஒரு உரிமையுடன் மடிமேல் இருத்திக்கொண்டு சில்லென்றிருக்கும் முகத்தின் கறுப்பு நுளியை காதடியிலும், கழுத்தடியிலும், கன்னத்திலும் வைத்து வைத்து எடுக்கும், ஏதோ ரகசியம் கூறுவதைப்போல.

எங்கள் அத்தனை பேருடனும் எப்படி ஒட்டிக் கொண்டு விட்டது. அதுவும் வந்து சேர்ந்த ஒரு ஆறேழு மாதங்களில்.

வந்த புதிதில் ஏதாவதொரு கதிரைக்கடியில் அல்லது எங்காவது ஒரு மூலையில் பதுங்கி நின்றபடி மெதுவாகத் தலையை நீட்டி பயம் நிறைந்த கண்களால் எங்களை ஒரு பரபரப்புடன் பார்ப்பதும் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்வதுமாக... கொஞ்சமாக பால் கரைத்து ஒரு சிரட்டையில் ஊற்றி வைத்துவிட்டு ஆளுக்கொரு பக்கம் மறைந்து கொள்வோம்.

பயந்த பார்வையுடன் மெதுவாக வெளியே வரும். சிரட்டைக்குள் வாயும், சிரட்டைக்கு வெளியே பரபரத்த கண்களும் நின்றபோது எங்களில் யாரோ ஒருவர் கண்ணில் பட்டுவிட்டோம் போலிருக்கிறது. மிரண்டு திரும்பிய வேகத்தில் சிரட்டை பிரண்டு சிமிந்தித் தரை முழுக்கப் பால்... பாலைத் துடைத்துவிட்ட பிறகும் பிசுபிசுப்புப் போகவில்லை. ஈ மொய்ப்பும் போகவில்லை. முழு ஹாலையே தண்ணீருற்றிக் கழுவுவெண்டியதாயிற்று.

பிறகு பிறகு மலமள்ளி ஜலம்துடைத்து நீருற்றிக் கழுவி அத்தனையத்தனை பொறுமைகளுக்கும் அன்றைய அந்தப்பால் துடைப்பே கன்னி ஆரம்பமாகி விட்டிருந்தது.

ஒரு வாரமான பின் மெது மெதுவாக வெளியே வந்து காலைச்சுற்றிச் சுற்றி திரிய ஆரம்பித்தது. காலோ, வாலோ லேசாக மிதிபட்டு விட்டால்போதும். ஏதோ காலை விழுந்துவிட்டதைப்போல் கத்திக்கொண்டு ஓடிப் பதுங்கிக் கொள்ளும். பிறகு மெதுவாக எட்டிப்பார்க்கும். மெல்லமாக வந்து ஒட்டிக்கொள்ளும். இப்படிப் பழகத் தொடங்கியதுதான். இப்போது எப்படி லயித்துக் கிடக்கிறது, எங்களில் ஒருவராக.

எங்களுக்கு, ஒரு நாய் வளர்க்க வேண்டும் என்றும் நினைவு எப்போதுமே இருந்ததில்லை. 'பட்டப் பகலில் வீட்டுக்குள் புகுந்து தனியாக இருந்த பெண்களை மிரட்டி...' போன்ற கதைகள் காதுகளுக்கெட்டும் நேரங்களில் கூட இந்த நாய் வளர்க்கும் எண்ணம் எங்களுக்கு ஏற்படவில்லை! எப்படி ஏற்படும்...! நாங்கள் ஒரு நாயை வளர்க்க, அது நோட்டில் போகும் யாராவது ஒரு சிங்கள மனிதனைக் கடிக்க, அவன் ஊரைக்கூட்ட 'தமிழனின் நாய் சிங்களவனைக் கடித்து விட்டது என்னும் இன அடையாளத்துடனும் 'நாய்தானா அல்லது நாயுருவில் வந்திருக்கும் புலியா' என்னும் அரசியல் அலங்காரங்களுடனும் தேரோட்டப்படும் சூழ்நிலையில்... 'நாய் கடிக்கும்' என்கின்ற ஒரு இயல்பான நிகழ்வுகூட அரசியலாக்கப்பட்டுவிடும் ஒரு ஆபத்தான சூழலில் எங்களுக்கு இந்த நாய் வளர்ப்பு தேவைதானா என்னும் கேள்விகளே, நாய் வளர்க்கும் எண்ணம் எழவிடாமல் எங்களைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தது!

'உங்களுக்கு ஒரு விஷயம் சொல்லணும்ங்க' என்று ஆபீசில் இருந்த எனக்கு வீட்டை நினைவுபடுத்திய எனது இல்லத்தரசி என்னுடைய ம்... ம்... ம்... களுக்கிடையே கூறி முடிந்த செய்தி இதுதான்.

'சுதா ஒரு நாய்க்குட்டியை கொண்டு வந்து விட்டு விட்டுப் போயிருக்கிறது. ஆபீசில் யாரோ கொடுத்தார்கள் என்று நேற்று வீட்டுக்குக் கொண்டு சென்றதாம். 'இப்ப எதுக்கு நாய்க்குட்டியும் பேய்க்குட்டியும்' என்று வீட்டில் ஒரே ரகசையாம். விடிந்ததும் விடியாததுமாக வேலைக்குப் போகும் வழியில் தூக்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. அத்தான் வந்ததும் கேட்டுப்பார். வேண்டாம் என்றால் நாளைக்கு வந்து கொண்டு போய் விடுகின்றேன்' என்றது. இதோ கதிரைக்கடியில் பயந்து போய்...'

சுதா என்பது சுதாசுதா என்பதன் செல்லச் சுருக்கம். மனைவியின் அண்ணன். வீட்டில் என்பது அவருடைய

மனைவி. மூத்த சகோதரனை அண்ணன் என்று கூறி உறவுடன் விளிக்கும் மரபுகள் யாப்புகள் எல்லாம் பட்டினங்களில் உடைந்துபோய் வெகுகாலமாகிவிட்டது.

போனில் மனைவி என்றதும் கொஞ்சம் பயந்துதான் போனேன். 'லேசாகத் தலை சுற்றுகிறது. வியர்த்துக் கொண்டு வருகிறது. கொஞ்சம் நேரத்துடன் வருகின்றீர்களா' என்பதற்கு போன் வரும்.

பிரஷர்! ஏன் எப்படி என்பதற்கெல்லாம் விடை தெரியாது. டொக்டரிடம் கூட்டிப்போனால் ஓட்டோவிலா வந்தாய் என்று என்னிடம் கேட்டுவிட்டு அம்மா நிற்காதீர்கள் உட்காருங்கள்... நர்ஸ்... என்று பரபரத்தவர் புஷ் புஷ் என்று காற்றடித்து பிரஷரைப் பார்த்துவிட்டு 'மைகோட்' என்று முன்கியபடி சக்கர நாற்காலியில்

அமர்த்தி... எனக்கும் பயமாகப் போய்விட்டது. போதும் போதும் என்றும் ஆகிவிட்டது. அட்மிட் செய்து இரண்டு நாள் வைத்திருந்து பிரஷரை வழமைக்குத் திருப்பி, சின்னதாக என்னை ஒரு கடன்காரனாக்கி கூட்டிப்போகச் சொன்னார்.

வாரத்துக்கொரு தடவை கூட்டிவர வேண்டும், இந்த மருந்து மாத்திரைகளை வாங்கி ஒழுங்காகக் குடிக்க வேண்டும். கட்டிலை விட்டு அனாவசியமாக இறங்கக் கூடாது. குளிந்து எதையும் தேடவோ எடுக்கவோ கூடாது, என்ற கட்டளைகளுடன் 'ஷீ இஸ் வொரிட்... திங்கிங் ரீ மச்... ட்றைடு கீப் ஹர் நோர்மல்... கூட யோசிச்சுக்கூடாது தெரியுமா! யோசிச்சு யோசிச்சு மண்டையக் குழப்பிக் கிட்டா பிரஷர் எறங்காது... என்று உபதேசங்களும் கூறி அனுப்பினார். அன்றைய பிரஷர் நிலை அடுத்து வர வேண்டிய திகதி ஆகியவற்றை அடையாளமிட்டு ஒரு அட்டையையும் கொடுத்திருந்தார். அன்றிலிருந்து ஆஸ்பத்திரிக்கும் வீடுமாக அலைச்சல்தான்.

'சுதா எதையாவது நெனைச்சி நெனைச்சி மனதை பாரமாக்கிக்கிடாதீங்க... உங்களுக்கும் வருத்தம் எங்களுக்கும் எடைஞ்சல்... நான் இல்லையா... அந்த மாதிரி மனசை பக்குவப்படுத்திக்கிடணும்...' டொக்டரின் உபதேசங்களை மனைவியிடம் நினைவுபடுத்தினேன். 'உங்களுக்கென்ன, காலையில் கெளம்பிப் போயிருவீங்க... எனக்கு அப்படியா! நான் முழுக்க இந்த வீட்டைத்தான் சுற்றிச் சுற்றி வரவேண்டும். ஒரே நெனப்புத்தான் வரும். வேறு என்ன செய்ய முடியும், என்னால்... வலிய நோயை இழுத்துக்கொள்ள எனக்கு மட்டும் ஆசையா...' மனைவியின் கூற்று எனக்கு நியாயமாகவே படுகிறது.

மனைவியிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்ததும்தான் எனக்கு வீட்டு நினைவே வருகிறது. அலுவலகச் சுமை வீட்டை மறக்கடித்து விடுகிறது. அவளுக்கு அப்படியா! இருபத்து நாலு மணித்தியாலமும் வீட்டையே சுற்றிச்சுற்றி வலம் வருகையில் வேறு வேறு நினைவுகள் எப்படி வரும். எங்கிருந்து வரும்!

இன்றைய தொலைபேசியில் அதுதொன்றும் இல்லை என்பதே திருப்தியாக இருந்தது. மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. என்ன செய்கிறது என்று கேட்டேன். 'வேர்த்துக் கொண்டு படபடவென்று வருகிறது' என்பதற்குப் பதிலாக 'இதோ படுத்திருக்கிறது... அதே இடம்தான் செவுத்துப் பக்கம் மூஞ்சை வைத்துக்கொண்டு... அசையுதே இல்லைப்பா... கண்கள் மட்டும் வீடு முழுக்க

அலைகிறது... உங்களுக்கு தெரியுமா நாலு கண்கள் இதுக்கு! 'என்ன நாலு கண்களா...!'

'ம்ம்... ரெண்டு கண்களுக்கும் மேலாக வட்டமான கறுப்புக் கோடுகளுக்கு நடுவில் இரண்டு வெள்ளைப் புள்ளிகள்...'

மனைவியை அது ஆக்கிரமித்திருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொண்டேன்.' ஆண் குட்டியா பெட்டையா? 'ஐயய்யோ அதைக்கேட்க மறந்துட்டேனே!' 'கேக்குறது என்னத்தை... தூக்கி வயித்தடியைப் பாருங்களேன்...' 'ஐயோ எனக்குப் பார்க்கத் தெரியாது. நீங்க வந்து பாத்துக்கங்க... ஒன்னுக்கிருக்க போச்சன்னா பார்த்துச் சொல்லிருவேன்...'

'பைத்தியம் ஒங்களுக்கு... ஆண் குட்டின்னா காலைத் தூக்கிக்கிட்டிருக்கும்னு நெனக்கிறீங்களா... இது குட்டிப்பா... அதுக்கெல்லாம் வயசுக்குவரணும்... ஆளாகணும்...'

இன்று ஒரு இயற்கை வைத்தியம் வந்திருப்பதாகவே எனது உள்ளுணர்வு கூறிற்று.

அதன் கண்கள், கண்களுக்கு மேலிருக்கும் வெள்ளைப் புள்ளிகள் ஆணா பெண்ணா என்று அறிந்து கொள்வதில் உள்ள ஆர்வம்.

'காலையில் இருந்து சனாவைக் காணலை. தேடித் தேடிக்களைச்சப்போயிட்டேன்... அவளும் தோட்டம் முழுக்க தேடிட்டா... ரெண்டு பேரும் தேடாத எடம் இல்லை. நான் பயந்தே போயிட்டேன். பிறகு ரொம்ப நேரம் கழிச்சு எங்கேயோ இருந்து வந்துச்சங்க...'

மனைவியின் பரபரப்பு எனக்கு வித்தியாசமாகத் தெரிந்தது. தொழிலுக்கு, நான், மகள், மகன் எல்லோரும் அதிகாலையில் கிளம்பிப்போய்விட்ட பிறகு மனைவியும் மனைவிக்குத் துணையாக மூத்த மகளும் மொட்டு மொட்டென்று ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு... அசையும் பொழுதுடன் எதையாவது இழுத்து அசைபோட்டு அசைபோட்டு மனைதைக் குழப்பிக்கொண்டு கிடந்த நிலைமைகள் மாறி...

இந்தப் புதிய ஜீவனின் பின்னால் திரிந்து கொண்டு அதற்கு ஊட்டவும், அதன் செய்கைகளை வேடிக்கை பார்க்கவும், ரசிக்கவும், காணாமல் போய்விட்டதோ என்று தேடி அலையவும்...

எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. சின்னதாக ஒரு மணி வாங்கி அதன் சின்னக்கழுத்துக்கு ஒரு பெல்ட் போட்டு பெல்டில் மணியைக் கோர்த்து விட்டேன்.

இப்போது பார்க்க வேண்டும், சிலிங் சிலிங் என்று சின்ன மணி ஓசையுடன் உள்ளேயும் வெளியேயும், வெளியேயும் உள்ளேயுமாக அது ஓடித்திரியும் அழகு... மெட்டி போட்டுக்கொண்ட, சின்ன பெண்ணைப்போல.

ஒரு நாள் உள்ளறையிலிருந்து நானும்; வெவ்வேறு இடங்களில் இருந்து மனைவியும், மகளும், மகனும் ஓடிவந்தோம். நல்லவேளை ஒருவர் மேல் ஒருவர் மோதிக்கொள்ளவில்லை. மணியோசை கேட்கவில்லை! சதா எங்களில் யாராவது ஒருவரின் காலடியில்தான் சனா சுற்றிச்சுற்றி நிற்கும். எல்லோரும் இருக்கின்றோம். அதைக்காணவில்லை. அதைக்காணவில்லை என்னும் உணர்வு எங்கள் அனைவருக்கும் எப்படி ஒரே நேரத்தில் பொறி தட்டியது, டெலிபதி போல்.

'தோட்டத்துக்குள் எங்காவது இருக்கும்...' நான் சமாதானம் கூறினேன். 'தவளை ஒன்றைக் கண்டிருக்கும். அதன் விநோதமான தாவலும், தத்தலும் இதை அதன் பின்னால் சுற்றப்பண்ணியிருக்கும். முன்னங்கால்களால் அதை அமுக்கிப் பிடிக்கும் பிரயாசையில் அதன் பின்னால் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்' 'மணிச் சப்தம் ஏன் கேட்கவில்லை' 'அது என்ன மனுச்சோழனின் ஆராய்ச்சி மணியா, இம்புட்டுக்காணும் ஒரு சின்ன மணி... வளையமும் சரியில்லே, கொக்கியும் சரியில்லே எங்கேயாவது விழுந்திருக்கும்' இப்போது நாங்கள் எல்லோரும் தோட்டத்தில், நாலா புறமும் நயனங்களால் துழாவிக்கொண்டும் நாசிகளால் மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டும்... தமிழர் வீடுகளில் இரவில் நுழையும் ஆமிக்காரர் போலீஸ்காரர்போல்.

எங்கள் வீட்டைச் சுற்றி சின்னதாக ஒரு தோட்டம். மூன்று பக்கம் சுவர் எழுப்பிய வீட்டுக்காரர் ஒரு பக்கத்தை மொட்டையாக விட்டுவிட்டான். சுவர் எழும்பாத அந்தப் பக்கத்தில் வரிசை வரிசையாக முட்கம்பியும் சுவர்போல் வளர்ந்து கிடக்கும் சப்பாத்துச் செடி மற்றும் பல்வகை செடி கொடிகளும், பூச்சி பொட்டுக்களுடன் கூடிய சூரிய ஒளிபடாத அடி மண்ணுமாக... முட்கம்பிவேலி முடிகின்ற இடத்தில் ஒரு முதிர்ந்த பலாமரம். வானளாவி என்பதைப்போல. அடியிலிருந்து நுனிவரை காய்த்துக் கொண்டு.

பலாமரத்தடியில் சேறும் சகதியுமாக ஒரு குட்டை. குட்டை என்றால் சிறுகுளம் என்கிறது அகராதி. நகரத்துக் குடியிருப்புக்கள், வீடுகள் போல் நீர் வடிகால்கள் ஒழுங்கமைக்கப்படாத சூழலில் குளிக்கும், கழுவும் தண்ணீருக்கான தஞ்சம் இந்தப் பலா மரத்தடியதான்.

குழியாக வெட்டிவெட்டி, தண்ணீர் நிறைந்து நிறைந்து, பலா இலைகளும் பழுத்துவிழும் பலாப்பழச்

சிதறல்களுமாக இது ஒரு விலக்கப்பட்ட பிரதேசமாகி விட்டது.

ஆள் நடமாட்டம் தெரிந்தால் ஈ அளவு கொழுத்த கொசுக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகப் படை எடுத்து வரும்.

இந்தக் குட்டையில் விழுந்திருக்கலாமோ என்னும் ஐயம் எனக்கு ஏற்பட்டது. கொசுக் கடியையும் லட்சியம் செய்யாமல் கொஞ்சம் அவதானித்தேன். இல்லை என்பதில் ஒரு திருப்தி என்றாலும், எங்கே என்கின்றதில் ஒரு ஏக்கம். சப்பாத்துச் செடி வேலியின் இருண்ட அடியில் ஏதோ முன்குவதுபோல் ஒரு ஒலி கேட்கிறது.

குனிந்து பார்க்கின்றேன். இவைகளுக்கடியில் தரையில் நிறைந்து கிடக்கும் சருகுகளை மேலுயர்த்திக் கொண்டு ஏதோ நெளிகிறது. பாம்பாகவும் இருக்கலாம், அரணை என்றால் இவ்வளவு நீளமாக சருகுகள் மேலெழுந்து விலக நியாயமில்லை. பாம்புதான்!

பாம்பு என்கின்ற நினைவின் பய உணர்வுடன் நிமிர்ந்து விட்ட என்னை மீண்டும் குனியச் செய்கிறது அதே முனகல்.

மனைவியும் மற்றவர்களும் இப்போது என் பின்னால் நிற்கின்றனர். வளர்ந்து கிடக்கும் வாதுகளை ஒதுக்கிக்கொண்டு செடிகளுக்கடியில் கழுத்தை நுழைத்து, கண்ணைக்குத்துவதுபோல் சிவப்பாகப் பூத்து மஞ்சள் மஞ்சளாக மகரந்தம் ஏறதி நிற்கும் சப்பாத்து மலரை விரலால் விலத்திக்கொண்டு பார்வையை வீசினேன்.

வீரிய பார்வை எதிரில் மோதி மீண்டு வந்து. என் விழிகளுக்குள் பாய்ந்தது.

பாம்பென்ற நினைவின் பயத்தைவிடவும் கூடுதல் பயத்துடன் விருட்டென்று வேகமாக எழுந்து நின்றேன். என்னைப்போலவே செடிகளுக்குள் குனிந்து கழுத்தை நுழைத்துக்கொண்டு பக்கத்து வீட்டு பெண். முகமும், முகத்துக்கடியில் சட்டை மூடாத கழுத்தும், தோள்களும் மார்புகளுமாய்...!

மனைவியைப் பார்க்கச் சொல்லலாமா என்று ஒரு கணம் ஊண்ணினேன். குனிந்து எதையும் பார்க்கக்கூடாது என்னும் வைத்தியரின் கட்டளை அந்த நினைவைத் தடுத்து வைத்தது. 'என்னப்பா என்ன... திடீர்னு எழுந்திருச்சீங்க... பாம்பா...' என் பயமும் படபடப்பும் மனைவியைப் பதற்றமடையச் செய்திருப்பதை கேள்வியின் அவசரம் தெளிவாக்கக்காட்டியது.

பாம்பைக் கண்டபோதுகூட அச்சம் கொள்ள வில்லையே நான்! பெண்கள் மீதான இந்த ஆண் மன அச்சத்தின் உக்கிரம்தான் பஸ்ஸின் இருக்கையில் கூட

மஞ்சளுடை மதகுருவின் அருகில் ஒரு பெண்ணின் அமர்தலை மூர்க்கமாக மறுக்கிறதோ!

'பாம்பு இல்லையப்பா... பக்கத்து வீட்டுப் பெண்களில் ஒன்று... வேலிக்கடியில் நுழைந்து கொண்டு...' 'என்னன்னு கேளுங்களேன். இப்படிப் பதறிப்போய் எழுந்து நின்றுகொண்டு, சிங்களப் பொம்பளைன்னதும் பயந்துட்டீங்களா?'

எனக்கு வேடிக்கையாகவும் இருந்தது. சிங்களப் பொம்பளை என்னும் அந்த அடைமொழி வேதனையாகவும் இருந்தது. சிங்களத்துக்கும் எங்களுக்கும் அப்படி என்ன ஒரு பகை. என்ன ஒரு பயம். என்ன ஒரு இடைவெளி. பாம்புக்கும் மனிதனுக்கும் மாதிரி.

எங்களுக்கு அவர்களும், அவர்களுக்கு நாங்களும், பாம்பு பாம்புகளாய்! 'குனிஞ்சு பாருங்கப்பா... இன்னமும் அப்படியே இருக்குதான்னு பாருங்க... இருந்தா என்னன்னு கேளுங்க...' மனைவி அவசரப்படுத்தினாள். குனிந்தேன். செடிகளின் அடி இருட்டுக்குள் அதே பளீர் என்னும் மின்னல்.

முகமும் முகத்துக்கடியில் ரவிக்கை மூடாத முன்கழுத்தும் கழுத்துக்கடியில் தோள்களும்... முன் நீளம் கறுப்பு ரப்பர் வளையல்கள் மலிந்த கைகளும் கைகளின் பிடயில் எங்கள் நாய்க்குட்டியும், நாய்க்குட்டி கைமாறியதும் உதட்டைப் பிதுக்கிச் சிரித்து விட்டு தலையை இழுத்துக்கொண்டாள்.

அழகை அழகென்பதற்கும் ரசிப்பதற்கும் காரணங்கள் தேவை இல்லைதான்! ரோஜாவை அழகென்பதற்கும் ரசிப்பதற்கும் அதிலிருந்து பெறப்படும் அத்தர் காரணமாகாததைப்போல்! நாய்க்குட்டியுடன் நிமிர்கின்றேன். எல்லார் முகங்களிலும் பரவசம்.

நாய்க்குட்டி தவளையைத் தொடர, பாம்பு தவளையைக் கவ்வ பயந்துபோன நாய்க்குட்டியின் கழுத்துப்பட்டி முட்கம்பியில் மாட்டிக்கொள்ள கழுத்து நெரிபட்ட குட்டி நாய் கதறி ஊளையிட்டு முனக அழுகுரல் கேட்டு ஓடி வந்த பெண் குனிந்து நாய்க் குட்டியை விடுவிக்க அதேநேரம் நானும் வேலிக்கடியில் குனிய...

மயக்கத்தில் நான் இருந்த அந்த இரண்டொரு வினாடிகளில் அந்தப் பெண் கூறியதை சற்றே விபரங்களுடன் மனைவியிடம் ஒப்புவித்தேன்.

'நல்ல பெண்கள் தாங்க... இந்த மனுஷன் தான்...' என்றவாறு நாய்க்குட்டியை அணைத்துத் தடவிவிட்டபடி மனைவி உள்ளே செல்கின்றாள்.

ஆரம்பத்தில் நானிருக்கும் வீட்டுக்காரன் வீட்டுச்சாவியை கொடுக்கும்போது என்னிடம் பயம் காட்டியதே இந்த பெண்களைப்பற்றித்தான். 'நாலைந்து கிடக்கிறது. கிழவன் கிழவிக்கு அடங்காததுகள், ஆட்கொல்லிகள், அடங்காப் பிடாரிகள், எல்லையில் பிழை என்று என்னை இந்தப் பக்கம் சுவரை எழுப்பவிடமாட்டேன் என்றதுகள்; அராஜகிகள், தப்பித்தவறி பேச்சுவார்த்தை வைத்துக்கொள்ளாதீர்கள்... வைத்துக் கொண்டீர்களோ தொலைந்தீர்கள்...' சுற்றியும் சிங்களவர் மத்தியில் புதிதான இடத்தில் புதிதாக குடிவந்த நாங்களும் அந்த அறிவுரைகளுக்கிணங்கவே ஜாக்கிரதையாக இருந்திருக்கின்றோம். இந்தப் பக்கத்து வீட்டைப்பற்றி, அதன் அராஜகிகள் பற்றி...

இந்தப் புதிய உயிர் இன்று அந்த முட்கம்பி வேலிகளை உடைத்திருக்கிறது.

ஒருநாள் ஆபீசில் இருந்து வந்து கேட்டைத் திறந்தேன். வேலியின் செடிகளுக்கிடையில் குத்தி குத்தி வைத்தாற்போல் பூப் பூவாய் முகங்கள். அடுத்த வீட்டு ஆட்கொல்லிகள்! மனைவியுடன் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசியபடி, மனைவி பேசும் சிங்களத்தில் மயங்கியிருக்கலாம்.

அடுத்த வந்த சித்திரைப் புத்தாண்டு தினத்தன்று அடுத்த வீட்டிலிருந்து, வேலிக்கு மேலாக இரண்டு ஈயத்தட்டுக்கள் வந்தன. பழைய சிலுமின பேப்பர் மூடிபோட்டுக்கொண்டு. ஒன்று நிறைய பலகாரங்கள். கொக்கீஸ், கொண்டைப் பணியாரம் இத்தியாதிகளுடன். மற்றது நிறைய மஞ்சள் சாதம், சுற்றி இறைச்சி மற்றும் காய்கறிவகைகளுடன்.

தட்டுக்களைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்போது ஒரு சீப்புப் பழத்துடன் கொடுத்தோம். நத்தாருக்கு நாமும் சாப்பாடு அனுப்ப வேண்டும் என்னும் நினைவுகளுடன்.

அது இப்போது நன்றாக வளர்ந்து ஒரு மினி ஜெர்மன் ஷெப்பர்ட் மாதிரித் திரிகிறது. சாப்பாடும் சவரட்சணையும், அன்பும் ஆதரவும் அதை அப்படி வளர்த்தெடுத்திருக்கிறது. 3

ஆளுயர முன்கேட்டின் அரைவாசி உயரத்துக்கு நிற்கிறது. என்றாவது ஒரு நாள் கேட்டைப்பாய்ந்து வெளியே போகும் என்று நாங்கள் விளையாட்டாகவும் பெருமையாகவும் பேசிக்கொள்வோம்.

வாழ்க்கை என்னும் விளையாட்டின் பெரும்பகுதி பெருமை கூறல்தானே. இப்போதெல்லாம் வீட்டை மூடி விட்டு எங்களால் வெளியே எங்கும் போகமுடியவில்லை. யாராவது ஒருவர் வீட்டில் இருந்தேயாக வேண்டும்.

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பூஜைக்கென்று கிளம்பத் தொடங்கினால் போதும், செருப்பைக் கவ்விக்காண்டு ஓடிவிடும். கையிலிருக்கும் சீப்பைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஓடிவிடும். முன்கால்களால் இடுப்பைச் சுற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கும். 'உடுக்க விடமாட்டேங்குதுப்பா. கொஞ்சம் வெளியே போடுங்களேன்' என்னும் குரல்களைத் தொடர்ந்து வெளியேவிட்டு முன் கதவின் கீழ்ப்பாதியை மூடிவிட்டால் காலைத்தூக்கிப் பாதிக்கதவில்லை வைத்துக்கொண்டு திறந்த வாயும் வாயின் ஒரு பக்கமாக நீண்டு தொங்கும் நாவுமாக ஒரு ஏக்கத்துடன் பார்க்கும்.

கேட்டுக்கு வெளியே ஓட்டோ சத்தம் கேட்டதும் விழுந்தெழுந்து ஓடி கேட்டிடம் நிற்கும். கூர்க்கம்பிகளில் குத்தி வைத்ததுபோல் கேட்டுக்கு மேலாகத் தெரியும் ஓட்டோ பிரியந்தாவின் முகம் நோக்கி கேட்டின் உச்சிவரை பாயும். 'அப்போய் மாவ கேவா' என்றபடி அவன் ஓடி ஆட்டோவுக்குள் அமர்ந்து கொள்வான்.

ஒரு விதமாக வீட்டைப் பூட்டி தோட்டத்துக்குள் அவனைவிட்டு கேட்டையும் பூட்டிக்கொண்டு நாங்கள் கோவிலுக்குப் போய்த் திரும்புகையில் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் கூறுவார்கள் 'நாய் கேட்டிடமே நின்று அழுது கொண்டிருந்தது' என்று. எங்களுக்கும் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கும். அவசர அவசரமாகப் பூட்டைத்திறந்து கேட்டைத் திறந்து உள் நுழைந்தால் ஆள் மாற்றி ஆள் மாற்றிப் பாய்வதும் கவ்வுவதும் ஓடுவதுமாக களேபரப்படுத்திவிடும். அதன் மகிழ்ச்சிக்கோர் எல்லை இருப்பதில்லை.

இறைச்சியும் கறியுமாகப் பிசைந்து வைத்த சாதம் பிளேட்டுடன் அப்படியே கிடக்கும்.

'நாய் கேட்டிடமே நின்று கொண்டிருந்தது' என்னும் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களின் கூற்றை மெய்ப்பிப்பதுபோல், எங்கள் மேல் பாய்ந்து முடித்துக் தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டதன் பிறகே சாப்பிடத் தொடங்கும்.

பக்கத்து வீட்டில் ஒரு பெண் நாய் இருக்கிற சங்கதி எங்களுக்கே தெரியாது. இதற்குத் தெரிந்திருக்கிறது. பக்கத்து வீடு என்றால் ஆட்கொல்லிகள் வீட்டில். அடுத்த பக்கம்...! சுவரெழுப்பியுள்ள பக்கம்! சதா வீட்டுக்குள்ளேயும் கேட்டுக்குள்ளேயும் தானே கிடக்கின்றான். சற்றே காலாற உலவிவிட்டு வரட்டுமே என்று சங்கிலியுடன் வெளியே கூட்டிப்போனேன், கையில் ஒரு கம்புடன். அந்த சந்துப்பாதைக்குள் ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலிலும் உறுமிக்கொண்டு நிற்கும் நாய்களுக்குப் பத்திரம் காட்டுவதற்குத்தான் இந்தக் கம்பு.

வாசலிலிருந்து பாதிப் பாதைவரை ஏதோ கடித்துக் குதறி விடுவதைப்போல் குரைத்துக்கொண்டு ஓடி வருவதும் பிறகு ஓடிப்போய் உள்ளே நுழைந்து கொள்வதுமாக... 'வரேன் பலன்ன, காப்பாங் பலன்ன' என்று வாய் வீச்சு காட்டும் சண்டியர்களைப்போல... அருகருகேதான் இருப்பார்கள் ஆனாலும் அடித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். 'வா பார்ப்போம் கையை வை பார்ப்போம்?...' பிறகு கலைந்துபோய் விடுவார்கள்.

இவைகளும் அவர்களைப் போலத்தான்! இப்படி உலாவரும் போதுதான் ஒரு நாள் சங்கிலியுடன் பரபரவென்று என்னையும் இழுத்துக்கொண்டு போய் பக்கத்து வீட்டுக் கேட்டிடம் நின்றது. இது கேட்டிடம் சென்றதும் அதுவும் ஓடிவந்து கேட்டிடம் வந்தது. உள்ளேயும் வெளியேயுமாக ஒரே குசுகுசுப்பு! ஒரே போராட்டம். தொலையட்டும் என்று நானும் நிற்கின்றேன். உள்ளே சத்தமிட்டு யாரோ அதை துரத்துகின்றனர். நானும் இதை இழுத்துக்கொண்டு வந்துவிடுகின்றேன்.

அடுத்த நாள் நான் ஏதோ வேலையாக இருக்கின்றேன். சங்கிலியை வாயில் கவ்வி இழுத்தபடி இது வந்து என் காலடியில் நிற்கின்றது. 'பாருங்கள் அதன் அறிவை. வெளியே கூட்டிப் போகச் சொல்கின்றது' என்கின்றாள் மனைவி. கேட்டைத் திறந்ததுதான் தாமதம். என்னையும் சேர்த்திழுத்துக் கொண்டுபோய் பக்கத்து வீட்டு கேட்டிடம் நிற்கின்றது.

உள்ளேயும் வெளியேயுமாக அதே குசுகுசுப்பு! கேட்டுக்குள் மீண்டும் அதே சத்தம், அதே விரட்டல்.

பிறகொரு நாள், வெளியே ஏதோ சத்தம் கேட்கிறதே என்று முன் கதவைத் திறந்தேன். இது கேட்டிடம், பூஸ் பூஸ் என்று மூச்சுவிட்டபடி, முன்கால்களால் பூமியைத் தோண்டிக்கொண்டு, வெளியே சென்றால் வெளியே அது, எப்படியோ காவல் மீறி ஓடி வந்திருக்கிறது. ஏதேதோ ரகசியப் பரிமாற்றங்கள். மெதுவாக உள்ளே சென்று மனைவியைக் கூட்டிவந்தேன். சிரித்துக்கொண்டோம். இனவிருத்தி இரகசியங்கள். அஃறிணை முதல் உயர்திணை வரை அதேதான் போலிருக்கிறது.

கதவை மூடிக்கொண்டு நாங்கள் உள் நுழைந்த அதேவேளை கேட் உடைவது போன்றதொரு ஓசை. வெளியே ஓடினோம். கேட்டுக்கு மேலே எங்கள் நாய்! வெளியேயும் பாய முடியாமல் உள்ளேயும் விழ முடியாமல்... கேட் நுனியில் தொங்கிக்கொண்டு... மனைவி பதறிப்போனாள். பதற்றம் ஒரு காரிய நாசம் மாத்திரமே. உள்ளே ஓடி ஒரு சிறிய மேசையுடன் ஓடி வந்து மேலேறி கேட்டின் இரும்புக் கூர்களில் இருந்து

அதை உயர்த்தி உருவி எடுத்தேன். மெதுவாக இறக்கினேன்.

தரையில் மல்லாத்தி படுக்கவைத்து அமுக்கிக் கொண்டேன். அடி வயிற்றின் உள் மூலையிலிருந்து, இலேசாக இரத்தம் கசிந்தொழுகிறது. மனைவியின் பதற்றம் நீடிக்கிறது. சமாதானப்படுத்தியபடி ஓட்டோ வரவழைத்து, விலங்கு சிகிச்சை நிலையத்துக்கு ஓடினேன். 'அனிமல் கிளினிக்' என்னும் ஆங்கிலப் பெயரினடியில் ஆரோ மு நாய்கள் வரிசையில் காத்திருந்தன, எஜமான்களுடன்.

நிலைமையுணர்ந்து சட்ட வரிசை வழிவிட்டது. நாயின் வாய்க்கு பின்னால் மூடிபோட்டு கட்டிவிட்டான் பணியாள். இனி வாயைத் திறக்கவும் இயலாது கடிக்கவும் இயலாது. பரிசோதித்த டொக்டர் ஏதேதோ கூறினார். ஏதேதோ செய்தார். ஊசியடித்தார். தையல் போட்டார். மாத்திரைகள் கொடுத்தார்.

கேட்டின் இரும்புக் கூரில் குஞ்சைக் கிழித்துக் கொண்டான் என்பது சாராம்சம். எனக்குத் தமிழ்ச் சினிமா பாண்டியராஜனின் நினைவு வந்தது... சிரிப்பும் வந்தது.

'நனைக்கக் கூடாது. தையலை கடித்திழுக்க விடக்கூடாது. சாப்பிடும் நேரம் தவிர்ந்து வாய் மூடி போட்டுக் கொள்ளவும். ஒரு வாரத்தில் ஆறிவிடும். ஏழாவது நாள் கூட்டி வரவும்' டொக்டரின் கட்டளைகள். ஊசி, தையல், புதிதாக ஒரு வாய் மூடி, மருந்து, ஓட்டோ என்று ஐநூறைத் தாண்டிவிட்டது. ஓட்டோவுடன் திரும்புகையில் வீட்டு வாசலில் ஒரு கூட்டமே நின்றது.

முதலில் மனைவி, பிறகு தலைகள், தலைகள், தலைகள். கடைசியாக ஒரு குற்ற உணர்வுடன் பக்கத்து வீட்டுக் கதாநாயகி, வாலையாட்டியபடி, திணை, இனம், மதம் மறந்த உறவுக்கூட்டம்.

நாட்கள் நகர்ந்தன! நத்தார் வந்தது!

'இவங்களுக்கு நான் வேலிக்கு மேலால குத்திடுவேன். நீங்க இதைப் பக்கத்து வீட்டுக்குக் குடுத்துடுறீங்களா! பழைய வீரகேசரியால் மூடி போட்டுக்கொண்ட தட்டுடன் மனைவி. பக்கத்து வீட்டுக் கேட்டைத் தட்டினேன். சிறிது நேரம் கழித்தே எட்டிப்பார்த்தவர் என்னைக் கண்டதும் 'வாருங்கள் வாருங்கள் என்று தென் பகுதிச் சிங்களத்தில் வரவேற்றார். திறந்த கேட்டின் வழியாக ஓடிவந்தது அவரின் புன்னகைக் குரல்! இதை வீணடிக்க இன்னும் நிறைய வீரவன்சக்கள் வேண்டியிருக்கலாம்.

‘நாய் குட்டி போட்டிருக்கிறது. அதனிடம்தான் இருந்தேன். அதுதான் கொஞ்சம் தாமதமாயிற்று கேட்டைத்திறக்க’ என்றவர் சிரித்தபடியே கூறினார். ‘வந்து பாருங்கள்... ஒன்று அச்சாக உங்கள் சனாவேதான்’ என்றார். அவரைத் தொடர்ந்து பின் சென்றேன். பஞ்சில் செய்த பொம்மைகள்போல் நாலைந்து குட்டிகள். ஒன்றை ஒன்று தள்ளியபடி பாலுறிஞ்சிக்கொண்டு.

ஒன்றை மெதுவாகத் திருப்பிக் காட்டினார். கண்களும் கண்களுக்கு மேலே கறுப்புக் கோடுகளுடன் இரண்டு வெள்ளைப் புள்ளிகளுமாக... மெத்தென்று அழகியதொரு பூவைப்போல. குஞ்சச் சனாவேதான்! சிருஷ்டி ரகச்யமும் விநோதமும் வியப்பளிக்கிறது.

பெண் என்றார் அவர்.

45 வயதைத் தொடும் பெண்கள் தவறாமல் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய வைட்டமின்கள்!!!

பொதுவாக வயது அதிகமாக அதிகமாக உடலில் பிரச்சனைகள் அதிகரிக்கும். இதற்கு காரணம், உடலில் உள்ள சத்துக்களின் எண்ணிக்கை குறைவது தான். குறிப்பாக பெண்கள் வயது அதிகரிக்கும் போது, ஊட்டச்சத்துள்ள உணவுகளை அதிகம் உட்கொள்ள வேண்டும்.

அதிலும் இறுதி மாதவிடாய் நெருங்க நெருங்க உடலின் செயல்பாடுகள் குறைவதோடு, ஊட்டச்சத்துக்களும் குறைய ஆரம்பித்து, மூட்டு வலி, கால் வலி மற்றும் பல உடல்நல பிரச்சனைகளை சந்திப்பார்கள்.

ஆகவே இத்தகைய பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ள சரியான வைட்டமின்கள் நிறைந்த உணவுகளை உட்கொள்ள வேண்டும். கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வைட்டமின்களை 45 வயதிற்கு மேல் தினமும் அல்லது வாரத்திற்கு ஒருமுறையாவது தவறாமல் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

● 45 வயதை தொடும் பெண்களுக்கு வைட்டமின் பி12 மிகவும் இன்றியமையாத வைட்டமின்களில் ஒன்றாகும். அதிலும் சர்ஜரி நடந்திருந்த அல்லது இதயத்தில் பிரச்சனை உள்ள பெண்களுக்கு, இச்சத்து மிகவும் முக்கியமானது. ஆகவே வைட்டமின் பி12 அதிகம் நிறைந்த மாட்டிறைச்சி, கானாங்கெளுத்தி மற்றும் முட்டைகளை அதிகம் உணவில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

● வைட்டமின் பி மற்றொரு அவசியமான வைட்டமினாகும். குறிப்பாக வேலைக்கு செல்லும் பெண்களுக்கு முக்கியமான வைட்டமின்களாகும். ஏனெனில் இவை தான் ஒரு நாளைக்கு வேண்டிய எனர்ஜியைக் கொடுக்கிறது. எனவே பசலைக்கீரை, சால்மன், உருளைக்கிழங்கு மற்றும் பருப்பு வகைகளை தவறாமல் எடுத்துக் கொண்டால், இச்சத்துக்களைப் பெறலாம்.

● தினமும் காலையில் 15 நிமிடம் சூரிய ஒளி உடலில் படுமாறு இருந்தால், அது உடலில் ஏற்படும் சோர்வை நீக்கிவிடும். அதுமட்டுமல்லாமல், சால்மன் அல்லது பாலை அதிகம் குடித்தால், அது உடலில் வைட்டமின் டி-யின் அளவை அதிகரிக்கும்.

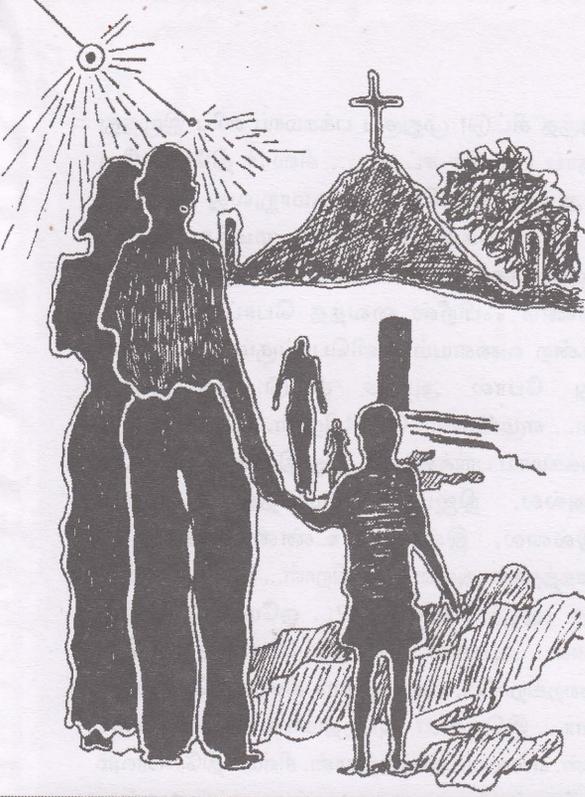
● வைட்டமின் Q10 45 வயதான பெண்கள் அவசியமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய வைட்டமினானது மீன், கல்லீரல், நவதானியங்கள் போன்றவற்றில் அதிகம் இருக்கும்.

● இறுதி மாதவிடாயினால் பெண்கள் அதிகப்படியான இரும்புச்சத்துக்களை இழக்க நேரிடும். இதனால் பல பெண்கள் இரத்தசோகைக்கு உள்ளாவார்கள். எனவே இந்த நிலையை தவிர்க்க, பெண்கள் கீரைகளையும், ப்ராக்கோலியையும் உணவில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

● 45 வயதைக் கடக்கும் போது பெண்கள், வைட்டமின் ஏ நிறைந்துள்ள உணவுகளை உட்கொள்ள வேண்டும். இதனால் உடலில் நோயெதிர்ப்பு சக்தியானது அதிகரிக்கும். இத்தகைய வைட்டமின் ஏ சத்தானது சர்க்கரைவள்ளிக் கிழங்கு, கேரட் போன்றவற்றில் அதிகம் இருக்கும்.

● அவகேடோ மற்றும் வாழைப்பழத்தில் மக்னீசியம் சத்து அதிகம் உள்ளது. இந்த சத்துள்ள உணவை உட்கொண்டால், நரம்பு மண்டலமானது ஆரோக்கியமாக இருக்கும்.

அண்ணார்ந்து பார்க்கும் இந்த யன்னல்களினூடு பாயும் வெள்ளொளிக் கிரணங்களுக்கு முகம் கூசி இருந்துவிட்டு போவதில் என்ன ரசம்? அதுதான் அவனுக்குப் பிரச்சினையா?

அல்ல. அதுகூட அல்ல. அவையெல்லாம் சற்று முன் அவனும் குடும்பமும் பூசைக்குப் புறப்பட்டு வரும்போது அவனுக்குள் எழுந்த பிரச்சினைகள். ஆலயத்துள் நுழைந்து, ஆலயத்தின் இந்த இடது பக்க ஆசனத்தில் சுவர்ணாவைத் தொடர்ந்து அமர்ந்த பிறகு எழுந்த புதிய பிரச்சினை இது. ஒரு பழைய நினைவின் புதிய பிரச்சினை! பதினைந்து வருடங்களுக்கு முந்திய அந்த பன்னிரண்டு வயதுப் பூஞ்சிட்டின் நினைவு. அந்த நினைவை அவன் ஒரு சில நிமிஷங்களுக்காவது வாழ்ந்துவிடத் தீர்மானித்து விட்டான். அந்த நினைவை ஒரு சில நிமிஷங்களுக்கு வாழ்ந்துவிடுவதெனினும்

திருப்பப்பட்ட தேவாலயமும் காணாமல் போன சில ஆண்டுகளும்

தேவாலயம் திருப்பப்பட்டிருந்தது. அதுதான் அவனுடைய பிரச்சினையா?

அது அல்ல. நத்தார் நள்ளிரவுப் பூசை இந்த முறையும் இல்லாமல் போனது. மார்கழி மாதம். மழை பெய்துவிட்டபின், ஈரமாய், இன்னும் கறுப்பாகத் தெரியும் நள்ளிரவு வீதியைப் பார்த்து ரசித்து எத்தனை காலம்? ஒருமுறை வளைந்து நிமிரும் அந்த பிரதான வீதியில், தூரத் தூரத் தெரியும் மின்குமிழ்களின் மங்கலான ஒளிர்வில், தள்ளித் தள்ளி, சின்னச் சின்ன கூட்டங்களாய், நாலைந்து நாலைந்து பேர்களாய், பிள்ளைகளும், பெரியவர்களும் ஊர்ந்தூர்ந்து செல்வது போல் தோன்றும் நத்தார் நள்ளிரவை அவன் இந்த முறையும் இழந்துவிட்டான். இதோ இந்த வெளிறிய விடியற்காலையில், ஓட்டமும் நடையுமாக மனைவி சுவர்ணாவுடனும் மகன் பிரகாஷ்தனுடனும் செளஜன் குட்டியுடனும் ஓடிவந்து, இதோ தேவாலயத்தின்

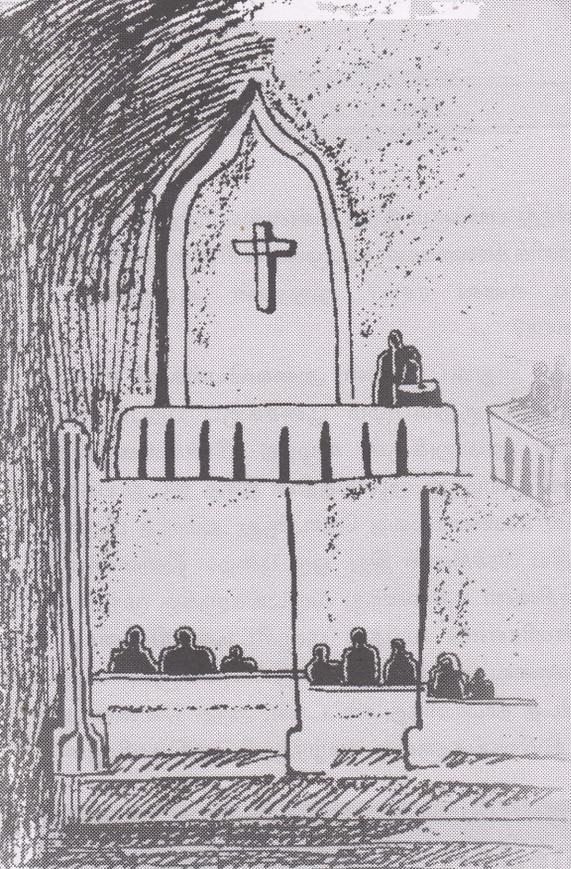
சண்முகம் சிவலிங்கம்

அவனுக்கு அந்த நள்ளிரவுப் பூசை அவசியம். நள்ளிரவுப் பூசை மட்டுமல்ல, திருப்பப்படாத அந்த பழைய தேவாலயமும் தேவை. உண்மையில் தேவாலயம் திருப்பப்பட்டதும் ஒரு பிரச்சினைதான். நள்ளிரவுப் பூசை இல்லாது போனதும் ஒரு பிரச்சினைதான்.

நல்ல வேளையாக இந்த மேர்கூரி மொட்டுக்களும் இந்த வெண்ணிற மின்குழாய்களும் இருந்திருந்து ஒளிர்கின்றன. பரவாய் இல்லை. இடையிடையேனும் இவைகள் ஒளிர்ந்து ஒரு நள்ளிரவுப் போலி உணர்வை தருகின்றனவே. பரவாய் இல்லை. நிஜம் அரிதாகும் போது பிரமைகளும் ஒரு வகையில் பயன் உள்ளவைதான்.

இதோ மீண்டும் மேர்கூரிகள் பிரகாசிக்கின்றன. மின்குழாய்கள் ஒளிர்கின்றன. நள்ளிரவுக் கோலம். வெளிறிய காலைப் பொழுதை நள்ளிரவாக்கும் மின்குமிழ் ஒளிர்வுகளின் கோலம்!

...ஓ அந்த சிட்டு! முதுகுப் பக்கமாய் ஸிப் இழுத்து விட்ட ஊதாப் புள்ளிச் சட்டை... சிஸ்ரர் திரேஸாவே இப்போது அந்தச் சிறுமியாக உருமாறுவது போல... இடையின் பின்பக்கம் கொத்தாக முடிந்த லேஸ். கொழுவிய ஒரு பக்கக் கன்னம். அதே பக்கத்து இமையின் கடைக்கோணம் ஃபிரீஸ் வைத்த பொப் ஸ்லீவ்ஸ். காதின் அகன்ற வளையம். களிபொங்கும் உவகையே உருவானது போல் அந்தச் சிட்டு...நிற்கிறாள்... இருக்கிறாள்... எழுகிறாள்...நெளிகிறாள்...விட்டு விட்டு ஒவ்வோர் பக்கமாய் பார்க்கிறாள்...இது நினைவு தானே...? அல்ல, அல்ல, நிஜம். நிஜமாகத்தான் அவள் சேச்சே...இல்லை, இல்லை, உண்மையாகத்தான், உண்மையாகத்தான் அவள் தெரிகிறாள்... உனக்கு என்ன பைத்தியமா, ஹலுஸினேஷனா?... ஓமோம் அது ஒரு தோற்றந்தான்...ஆனால் மீண்டும் தோன்றுகிறாளே, மீண்டும் மறைகிறாளே, மறைந்தாளா, சிஸ்ரர் திரேஸாவாக மாறினாளோ... இதென்ன அபத்தமான சிந்தனைகள்? அபத்தந்தான். எல்லாம் அபத்தந்தான். சிஸ்ரர் திரேஸாவும் ஒரு அபத்தந்தான். என்ன அழகு! என்ன துடிப்பு! என்ன நளினம்! எவ்வளவு அறிவார்த்தம்! எல்லாம் அந்த காவிக்குள்ளா போய் முடங்க வேண்டும்?

பண்டிதர் யேசுரெட்ணமும் ஒரு அபத்தந்தான். மகளை சிறகுக்குள் கொண்டு திரிகிறார். இவன் இப்படி திரும்பிப் பார்ப்பதைக்கூட அவர் சந்தேகிக்கலாம். இவனது கிருதாவில் உள்ள நரையின் இழையையும் ஏஞ்சலாவுக்கு இவன் தனிப்பட ரியூஷன் செய்தவன் என்ற நினைவையும் இவர் மறந்திருப்பார், ஏஞ்சலா அந்த நாட்களிலேயே தக்காளிப்பழம் போன்றவன். அந்த வட்டக்கரு விழிகளால் எவரையும் கொத்தித் தின்றுவிடக் கூடியவன். ஆனால் இந்த தாஷீஸியசைத் தின்று விட அவளால் முடியவில்லை. இதைத் தெரியாத பண்டிதர்தான் அவர். இப்போது செட்டைக்குள் கொண்டு திரிகிறார்.

இவன் திரும்பும்போதெல்லாம் திடுக்கிட்டது போல் பார்ப்பது இதோ இவனுக்குப் பின் ஆசனத்தில் இருக்கும் இந்த வேஜினியாதான். இவனை எங்கு கண்டாலும் அந்த துணுக்குற்ற பார்வைதான் அவளுக்கு வரும். அது அவனிடம் அவளுக்குள்ள மரியாதையினால் என்பது அவனுக்குப் புரியும். அவனுக்குப் புரியாதது, அவளுடைய முகத்திலுள்ள சோகக் களை? அவளுடைய நிறத்தினாலா? மெல்லிய மஞ்சள் கலந்தது போன்ற சிவப்பு. ஓரஞ் நிற புடைவைக்கு ஏற்றால் போல் தெரியும் ஒரு வகையான சிவப்பு. அதனை ஓரஞ் நிறம் அல்லது தோடம் பழச் சிவப்பு நிறம் எனலாமா? ஓரஞ் சிவப்பு

எதிரே, பீடத்தில், மெழுகுவர்த்தி சுடர்ந்து இளங்காற்றில் இமைப்பதை இமை கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், தன்னையும் மறந்து இந்த நள்ளிரவுக் கோலத்தில் திளைத்து சட்டெனத் திரும்புகிறான்.

கழுத்து 900 சுழன்று, முகம் தோள் பொருத்தைத் தொடுகின்ற திரும்பல். ஆலயத்தில் அவன் இருக்கும் இந்த முன்இடது பக்க தூண் நிரையிலிருந்து வலது பக்க தூண் நிரையை சற்றுப் பின்னோக்கி கோடறுக்கும் பார்வை.

இந்தப் பார்வைக் கோட்டின் வழியே குறுக்குச் சரிவாகத் தெரிவது யார், யார்?

மிக அண்மையில், அவனுக்கு அடுத்த பின் ஆசனத்தில் வேஜினியாவும் தம்பிமாறும் தாயும்.

இரண்டு பக்க ஆசன நிரைகளுக்குமிடையே நடுவழியின் சிவப்புக் கம்பளம்.

சிவப்புக் கம்பளத்தை அடுத்து, அடுத்த பக்கத்தில் பண்டிதர் யேசுரெட்ணமும், மகள் ஏஞ்சலாவும். இன்னும் பின்னால் பத்தாவது தூண் ஓரமாய் சிஸ்ரர் திரேஸா. ஓ சிஸ்ரர் திரேஸா! காவிப் புடவையும், மூக்குக் கண்ணாடியும் முக்காட்டுக்குள் தெரியும் பொன்னிற நெற்றியின் முன்தலையிரும்! சிஸ்ரர் திரேஸா இருக்கும் அதே இடத்தில்தான் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன் அந்தச் சிட்டு இருந்தாள்.

சோகத்தின் சாயல் உடையதா? அல்லது அவளுடைய மெல்லிய உதடுகள்தான் அவளுக்கு அத்தகையதொரு சோகக் களையான தோற்றத்தைக் கொடுக்கிறதா? அல்லது அவளுடைய அந்த பூனைக் கண்கள்தான் அந்த தோற்றத்துக்கு காரணமா? தாய்க்கு இல்லாத பூனைக்கண் இவளுக்கு எப்படி? தகப்பனுக்கு உரியதாக இருக்குமோ? ஏதோ ஒரு தலைமுறையில் எப்போதோ தோன்றக்கூடிய பின்னடைவான ஒரு இயல்பு அது. இவளுக்கு தாயைப் போல நீளமான முகம் இருக்கிறது. அந்த ஓட்டல் சரீரம்-? தகப்பனுடையதா? இதெல்லாம் சேர்ந்ததுதான் அந்த சோகக் களையா?

பாவம், கொழும்பில் வசதியாக இருந்ததுகளாம். பிரிஜட் கொன்வெண்டில் படித்தவளாம். தகப்பன் காள் விபத்தில் சாக, இங்கே தாயின் ஊருக்கே வந்து விட்டார்களாம். இதெல்லாம் அவள் இடையிடையே சொல்லித்தான் தெரிந்தது. அப்போதெல்லாம் இவன் எங்கே? கொழும்பு வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் சில வருடங்கள். கல்வி டிப்ளோமாவுக்காக பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கொஞ்ச நாள். இடையிடையே ஊருக்கு வந்தபோது கேள்விப்பட்ட பரதநாட்டிய ரியூஷன் ஆசிரியையும் இவள்தான் என்பது பின்பு இவனும் ஊருக்கு வந்து அவளுடன் பழக நேர்ந்தபோது தெரிந்து கொண்டவைதான்... சே, எங்கெல்லாம் சிந்தனை ஓடுகிறது!

“ஆண்டவர் உம்மோடு இருப்பதாக”

உம்மோடும் இருப்பதாக”

“இதயங்களை மேலே எழுப்புங்கள்”

“இதயங்களை மேலே எழுப்புகின்றோம்”

அவன் மேலே நோக்கினான். மோக்கூரிகளும் மின்குழாய்களும் அணைந்திருந்தன. சோடனைகளுக்கூடாக இளம் சூரியக்கதிர்கள் மென்மையாகவும் மெதுவாகவும் எட்டிப் பார்த்தன. பீடத்தில் குங்கிலியத்தின் வெண்புகை மெல்ல ஐதாகப் பரவி, இசைக் கோலங்களாக காற்றில் கரைந்துகொண்டிருந்தன. குங்கிலியத்தின் நறுமணம் எத்தனையோ பிரார்த்தனைகளின் நினைவுகளைச் சுமந்தபடி மெல்ல கமழத் தொடங்கியது.

“எங்கள் அன்புத் தந்தையே”

“நாங்கள் உமக்கு நன்றி கூறுகின்றோம்”

“நாங்கள் உம்மை வாழ்த்துகின்றோம்...”

அது காணிக்கை மீதான மன்றாட்டு. இனி, எழுந்தேற்றம் - திவ்விய திருப்பலியின் மையம். ஆழிய உணர்வுகளுக்குள் இனியாவது இவன் திரும்பித்

திரும்பிப் பார்ப்பதை தவிர்த்து மனதை ஒருநிலைப்படுத்த வேண்டாமா?

மனதை ஒருநிலைப்படுத்த அவன் இணங்கும் போதே மோக்கூரிகளும் மின்குழாய்களும் மீண்டும் ஒளிர்ந்தொடங்குகின்றன. மீண்டும் அந்த நள்ளிரவுக் கோலம்!

‘நள்ளிரவுக் கோலம்’ என்ற அவனுடைய வார்த்தைக் கோர்ப்புக்கூட, அவன் மீண்டும் மீண்டும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்ப்பதற்கான ஒரு சாக்கு தானா? அந்த பத்தாவது தூணில், சிஸ்டர் திரேஸாவின் இடத்தில் மீண்டும் அந்தச் சிட்டு! இது வெறும் நினைவா? அல்லது திட்டவாட்டமான, பூதகண ராசியில் பிறந்தவர்களுக்கு மாத்திரம் புலனாகக் கூடிய ஒரு நிகழ்வா? ஆன்மீக அடிப்படையில் அல்லது உளவியல் அடிப்படையில், தமிழில் தோற்றரவு என்றும் ஆங்கிலத்தில் Apparition என்றும் சொல்லப்படுவது இதுதானா? அவனுக்குத் தெரிந்த அளவில் மனவிம்பங்களை புறநிலைப் படுத்துகிற ஒரு மனநோயாகவே இது தெரிகிறது.

‘மனநோய்’ என்ற சிந்தனையில் திடுக்கிட்டுப் போகிறான். நோயாளனுக்கு நோய் தெரிகிறது. எனினும் நோய் நோய்தானே... இதோ மீண்டும் தெரிகிறது அந்த ஊதா புள்ளிச் சட்டை. முதுகுப் புறமாக லிப் இழுத்த, பின் இடுப்பில் லேஸ் முடிப்புகள் வைத்த ஃபிரீஸ் பிடித்த பொப் ஸ்லீவ்ஸ் பொருந்திய ஊதா நிறச்சட்டை - ஒரு பக்கக் கன்னம் - இமையின் கடையோரக் கோணம் - காது வளையம் - தோளைத் தொட்டும் தொடாமலும் தொங்கும் பொப் சிலுப்பா கூந்தல் - உண்மைதான். நினைவு தடிப்படடைந்த மனத்திரை விம்பங்களின் புறத்தள்ளல்கள் - இது ஒரு நோய் நிலைதான். மீண்டும் மீண்டும் துணுக்குற்றான். முகம் வியர்த்தான். எனினும் அதன் மாயக் கவர்ச்சி! இன்னுமொரு முறை. பிளீஸ், இன்னுமொருமுறை மாத்திரம் என்று அவன் தன்னைத் தானே கெஞ்சுவதை போலத் தோன்றியது.

“என்ன நீங்க திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கறீங்க”

சுவர்ணா கேட்டுவிட்டாள். அடுத்து வேஜினியாவும் கேட்பாள். அவனிடம் பதில் இருந்தது.

“கோயில் திரும்பிவிட்டது அதனால்தான்”

புரியுமா அவளுக்கு.

“கோயில் திரும்பிவிட்டதா? என்ன பைத்தியமா?

“கொங்கிறீர் தூண்கள் அப்படியே இருக்க சுவரும் கூரையும் பறந்ததே, அந்தச் சூறாவளி நினைவிருக்கா?”

“இருக்கு. ஆனால் இரண்டுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“சம்பந்தம் இருக்கு. சூறாவளிக்குப் பிறகு தூண்களை வைத்துக் கூரை போட்டார்களே...”

“ஓமோம் அதுக்கென்ன?”

“கூரை பழையபடிதான். ஆனால் முகப்பு மாறிப் போனதே. தெற்கே பொலிஸ் வீதியை பார்த்திருந்த கோயில் இப்போ வடக்கே குளக்கரையை பார்க்கும்படி ஆனதே...”

“ஓமோம் அதுக்கென்ன?”

“முன்பு பீடம் இருந்த இடத்தில் இப்போ கோயிலின் வாசற்கதவு - முன்பு கோயிலின் வாசற்கதவு இருந்த இடத்தில் இப்போ கோயிலின் பீடம். முந்திய கோயிலின் முற்றம் இப்போ கோயிலின் கொல்லைப்புறம்... புல்லும் புதருமாய் காடு பற்றி கால் வைக்கவும் அச்சம் தருவதாய் கிடக்கிறதே...”

“அது சரி, இதுகளுக்கும் நீங்க இப்போ அடிக்கடி பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கிறதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“சம்பந்தம் இருக்கு. இப்போ நம் முன்னால் இந்தப் பீடம் இருக்கல்லவா? பீடத்துக்கு இடது புறமாக பாடகர் குழு இருக்கிறாங்கல்லவா. அந்த பாடகர் குழுவின இடத்தில்தான் நம் பழைய குடும்ப ஆசனம் இருந்தது. நினைவிருக்கா?”

“இருக்கு.”

“இருந்தால் கேள். அந்த ஆசனத்தில் இருந்து நேரே பார்த்திருந்தால் என்ன தெரிந்திருக்கும்?”

“பழைய பீடம் தெரிந்திருக்கும்.”

“அந்த பழைய பீடம் இருந்த இடத்தை, அல்லது இன்னும் சரியாகச் சொன்னால், அந்தப் பழைய பீடம் இன்னும் இருப்பதாக நான் எண்ணிக்கொண்டு அதைப் பார்ப்பதாய் இருந்தால், நான் என்ன செய்ய வேண்டும்-?”

“சரி, பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கத்தான் வேணும்.”

“சந்தோஷம், அதேபோல அந்த வரிசையில் இருக்கிற 10ஆவது தூணை நான் திரும்பிப் பார்க்க வேணும் என்றால் நான் என்ன செய்ய வேணும்?...”

“அது சரி, ரொம்ப அளந்து நிறுத்துச் சொல்றீங்களே, அந்த 10ஆவது தூணில் என்ன விசேஷம்?”

“அதிருக்கட்டும், அந்தப் 10ஆவது தூணை நான் திரும்பிப் பார்க்க வேணும் என்றால் நான் திரும்பி ஒரு கோணமாய்...”

“என் இப்படியும் செய்யலாமே...”

“எப்படி”

“அந்தப் பாடகர் குழுவோடு நீங்க போய் நின்று கொண்டாலும் சரிதானே, நீங்க என்ன, பாடத் தெரியாதவரா?”

“அடி, கள்ளி” நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டு நிமிர்ந்தான். முகம் வியர்த்து இருந்தது. சுவர்ணாவைப் பார்த்தான். அவள் பீடத்தை நோக்கி கண்கள் கலங்க மன்றாடிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அப்படியானால் அவனுடன் இவ்வளவு நேரம் பேசியது யார்? எல்லாம் மனக்கோளாறுதானா? அந்தச் சிறுமி அவனுள்ளிருந்து வெளியே விகசிப்பதைப் போல, சுவர்ணா வெளியிலிருந்து அவனுள் விகசிக்கின்றாளா?

முதலாவது மணியின் கிலுக்கலுடன் பாடல் உயர்கிறது.

“தூயவர்... தூயவர்”

மூவுலகுக்கு இறைவனாம் ஆண்டவர்

உன்னதங்களிலே ஓலானா...

உன்னதங்களிலே ஓலானா...”

சுவர்ணம் முழந்தாழிடுகிறாள். எல்லோரும் முழந்தாழிடுகிறார்கள். இவன் மட்டும் இன்னும் முழந்தாழிடாமல்...

இன்னும் முழந்தாழிடாமல்...

இன்னும் ஆசனத்தில் அமர்ந்தபடி...

பின்னால் இவனுடைய வலது தோளில் படுகின்ற மூச்சு யாருடையது. ஓ, வேஜினியா? அவள் முழந்தாளிட்டு இவனுடைய ஆசனப் பின்சாய்வில் கூப்பிய கரங்களுடன்... இவனுடைய தோளில் அவளுடைய மூக்கு நுனி படுவதுபோல... அவன் இன்னும் முழந்தாள் இடாமல் இருப்பது அவளுக்கு அசௌகரியமாய் இருக்குமோ? அவளுக்காகவேனும் இவன் இரண்டாவது மணிக்கு காத்திராமல் முழந்தாள் இடத்தான் வேணும்...

வேஜினியாவிடம் இவனுக்கு இரக்கம் சுரந்தது.

அந்த ஓரெஞ் சிவப்பு நிற சோகக் களையும், மெல்லிய உதடுகளும், பூனைக் கண்ணும் நிழலாடியது. அந்த ஒல்லி உடலின் ஓடிந்து விழுவது போன்ற சாயலின் மென்னுடலில் ஒரு பரிசுத்தம் பரிமளித்தது. ஒரு அறிவார்த்தமான ஆளுமை, அவள் ஒரு இன்ரலெக்ஷுவல் தான். ஒரு சோகமான இன்ரலெக்ஷுவல்.

அவளைத் திரும்பிப் பார்க்க வேணும் போலிருந்தது. எனினும் முடியாது. திரும்பிப் பார்த்தாலும் எப்போதும் போல் “என்ன ஸேர்” என்றுதான் கேட்பாள். எப்போதும், இவனிடம் ஒரு இணக்கத்தைக் கண்டவள் போல, மதிப்புமிக்க ஒரு பார்வையுடன், “என்ன ஸேர்” என்று அவள் அலட்டாமல் சொல்லிக்கொண்டு போவதே அலாதி. அவளுடைய சோகக் களையை ஆழ்ந்து ஆய்வு செய்கின்ற முயற்சியில் இவன் எத்தனையோ முறை

ஒரு மூச்சு விட்டபடி நிமிரும் திருச்ச முகம். மெளன் ஆழியின் மையத்திலிருந்து வெளித்தாவும் விடுபாடுகள். உசும்பல்கள், உரசல்கள்...

இந்த விடுபாடுகள் உசும்பல்கள், உரசல்களுடன் அவனும் இந்த பாடகர் குழுப் பக்கமாகப் போய் விட வேண்டும். வளைத்துப் போவதா? குறுக்காகப் போவதா? வளைத்துப் போவது நோஞ்சாத்தனம். குறுக்கறுத்துப் போனால் முழுக் கோயிலே அவனைப் பார்க்கும், சுவர்ணாவின் முகத்திலும் கேள்விகள் எழும். முகம் வியர்ப்பது தெரிகிறது. கடலைப் பிளந்து இஸ்ரவேலரைக் கரை சேர்த்த மோயீசனைப் போல அவன் கோயிலைக் குறுக்கறுத்து தன்னைக் கரை சேர்க்கிறான், பாடகர் குழுவுக்கு.

இனித் தங்குதடையற்ற நள்ளிரவு! மேர்க்கூரிகளின் வெளிச்சங்கள். மின்குழாய்களின் ஒளிர்வுகள் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து சங்கடப்பட வேண்டியதில்லை. நேரே அந்த தூண் வரிசை. பத்தாவது தூண் ஓரமாய் அதோ சிஸ்ரர்! சிஸ்ரர் திரேஸா பனிப்படலமாக, அந்தப் பனிப்படலத்தினுள்ளிலிருந்து புறப்படுவதாய் அதோ களிகொள் பேருவகையுடன் அந்தச் சிட்டு!

ஊதா நிறச் சட்டையும்

முதுகுப் புறமாய் மூடிய லிப்பும்

லேசும் பட்டன்களும்

அவள் இருப்பதும், எழுவதும்

முழந்தாள் இடுவதும்

பக்கங்களிலும் ஓரங்களிலும் பார்ப்பதும்

குனிவதும் நிமிர்வதும்

அவளுடைய பிடரிச் சிலுப்பா அசைவதும் சரிவதும்

ஒவ்வொரு அசைவிலும் ஒவ்வொரு முகக்கோணம்.

முழுமையான அவளுடைய முகம் எங்கே?

மறந்தானா, அல்லது மங்கலாக விட்டானா?

உடைந்த கண்ணாடித் தெறிப்பைப் போன்ற அவளது சித்திரவடிவப் பிம்பத்தைத்தானா அவன் சேமித்திருந்தான்?

“இது கிறிஸ்துவின் சாரீரம், விசுவாசிக்கிறாயா?”

“ஆமென்”

“இது கிறிஸ்துவின் சாரீரம். விசுவாசிக்கிறாயா?”

“ஆமென்”

எந்தப் பீடத்தில் இந்த சற்பிரசாதம் வழங்கப் படுகிறது? எல்லோருடைய கண்ணுக்கும் தெரிகின்ற தற்போதைய பீடத்திலோ, அல்லது இவனுடைய

தோற்றுப் போயிருக்கிறான். இவளுடைய ஒரு ரீச்சர் சம்பளத்தில் ஒரு தாயும் இரண்டு தம்பிமாரும்தான் என்று மனம் காரணங்களை ஆராயும் அவளுக்குக் கல்யாணமாகி இருக்க வேண்டிய வயது என்பதிலும் அவனுக்குக் கவலைதான். அவனுடைய இந்த எல்லா எண்ணங்களினூடும் அவள், ஒல்லியாய், ஓரெஞ் சிவப்பாய், அறிவார்த்தமாய், அவனுக்குள் ஒரு சோகத்தை வளர்க்கின்ற சம்மனசாய்...

இரண்டாவது மணியையும் பீடப் பரிசாரகன் குலுக்குகிறான்.

உச்சாடன வேளை. உலகமெல்லாம் அமைதியாகி, உள்ளினுள் உள்ளான மையத்தை நோக்கி மனித உணர்வுகள் குவியப்படுகின்ற தருணம். குருவின் முகம் சூன்யப்படுகிறது. பீடத்தில் குனிந்து அப்பத்தை எடுக்கிறார். இவன் கைகூப்பி, சிரம் தாழ்த்தி...

“அனைவரும் இதை வாங்கி உண்ணுங்கள். ஏனெனில் இது உங்களுக்காக கையளிக்கப்படும் என் சாரீரம்...”

“...அனைவரும் இதை வாங்கிப் பருகுங்கள். ஏனெனில் இது நித்திய உடன்படிக்கைக்கான என் இரத்தம்...”

கண்ணுக்கு மட்டும் புலனாகும் அந்தப் பழைய
பீடத்திலா?

எந்தப் பீடத்தை நோக்கி, சற்பிரசாதம் பெறும்
விசுவாசிகளின் பெயர்வு நடைபெறுகிறது? எல்லோரின்
கண்களுக்கும் தெரியும் இந்த பீடத்தை நோக்கியா,
அல்லது இவனுடைய கண்ணுக்கு மட்டும் புலனாகும்
அந்தப் பழைய பீடத்தை நோக்கியா? பின்னோக்கி ஓடும்
காலத்தின் கானல்கள், கானல்கள் ஊடு நிகழும் குறுக்குப்
பரிமாற்றங்கள்...

இவனுக்குத் தெளிவாகத் தெரியும் அந்த பழைய
பீடத்தை நோக்கி எழுவதாய், மிகத் தெளிவாகத் தெரியும்
அந்த பூஞ்சிட்டு. அவளுடைய சிலுப்பா ஏவி, ஏவி
அசைய, அந்தத் தூண்களின் உள்ளும் புறமுமாக மாறி
மாறி செல்கிறாள். அதோ அந்தப் பீடத்தின் கிராதியில்
முழந்தாள் இடுகிறாள். அவளுடைய நாக்கு நுனி
நீள்வதும் ஓர் ஓரமாய் தெரிகிறது.

“Et corpose christae” - “amen”

“Et corpose christae” - “amen”

பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முந்திய அந்த லத்தின்
மொழிச் சொற்கள்கூட அவனுக்குக் கேட்கிறதே!

அவள் அந்த கிராதியிலிருந்து எழுகிறாள். எந்த
விகற்பமும் இல்லாத பூஞ்சிட்டின் துள்ளலோடு இறங்கித்
திரும்புகிறாள். திரும்பி வருகையில் அந்தத் தூண்களின்
மறைப்பு. தூணுக்குத் தூண் பூக்கும் அவளுடைய முகம்.
தூணுக்குத் தூண் மின்னும் அவளுடைய கூப்பிய
கையின் தங்க வளையல்கள்!

“சென்று வாருங்கள், பூசை முடிந்தது.”

“இறைவா உமக்கு நன்றி.”

பாடல்களுக்கு மத்தியில் கலைகின்ற விசுவாசி
களின் மத்தியில் சுவர்ணா எழுவதும் தெரிகிறது. அவள்
வேஜினியாவுடன் கை குலுக்கிக்கொண்டே பேசுகையில்,
இவன் தான் யாருடன் கைகுலுக்குவது என்ற
சிந்தனையில் பக்கத்துக் கதவில் நழுவி, பொலிஸ் வீதி
ஓரம் உள்ள கோயில் மணிக்கோபுரத்துக்கு உள்ளான
திறந்தவெளி அரங்கை நோக்கி கால் வைக்க, அவன்
முன்னே பழைய கோயில் முற்றம் - புல்லும் புதருமாய்
காடு பற்றியதாய்... காலை இளம்வெயிலில் தளும்பும்
பனித் துளிகளுடன்...

கண்கள் துருதுருத்தன. புதர்களுக்கு மேல் படர்ந்து
அப்பாலுள்ள அந்தப் புளியமரத்தில் நிலைகுத்துகின்றன
அவனுடைய விழிகள். புல்லையும் புதரையும் கடந்து
விரையும் அவனுடைய கால்கள். புளிய மரத்துக்கு
அருகே இன்னமும் அணைக்கப்படாத இரவின் மின்
குமிழ்கள். புளிய மரத்தடியில் அவன் நின்று பார்க்க,
தேவாலயத்தினோடு தொடுத்த பழைய மிஷன் ஹவுஸ்
கூடத்தில் இரவு முழுவதும் ஜொலித்து இன்னும்
ஜொலித்துக் கொண்டேயிருக்கும் வர்ண மின்குமிழ்கள்!
இந்த வேளையிலும், இங்கும் இந்த பழைய கோயில்
முற்றத்திலும் நத்தார் நள்ளிரவின் கோலங்கள்!

நள்ளிரவுக் கோலம்... நள்ளிரவுக் கோலம்...
பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்த கோயில்
முற்றத்து நள்ளிரவுக் கோலம். மீண்டும் அந்த
மனநோயா?...

எல்லாம் தெரிகிறது. எல்லாம் கேட்கிறது.
பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு நனைந்த கோயில்
முற்றத்து நள்ளிரவுக் கோலம் பதினைந்து வருடங்களுக்கு
முன்பு பனியின் சீதனக் காற்றில் பதிவான வாழ்த்துக்
குரல்கள்.

“ஹெப்பி கிறிஸ்மஸ்...ஹெப்பி கிறிஸ்மஸ்...”

இரவின் மின் ஒளிர்வுகளுடன் இன்பம் பொங்குகிற
குரல்கள். இரவின் நிலவினாடு வரும் இதம் கனிந்த
குரல்கள். இரவின் பனியுடன் கலந்து ஈரலிப்பாகும்
குரல்கள்.

நிலவும் மின்குமிழ் ஒளியும் விழுத்தும் புளிய மரத்தின் வரிநிழல்கள். வரிநிழல்களுக்குள் இவன். பதினைந்து வருடங்களுக்கு முந்திய இவன். இப்போதும் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முந்திய இவன்தான். இப்போதும்... இப்போதும்... இவன்தான்... பதினைந்து வருடங்களுக்கு முந்திய தாசீஷியஸ்!”

“ஹெப்பி கிறிஸ்மஸ் ரூ யூ அங்கிள்”

இன்னமும் அதே நம்ப முடியாத பரபரப்பு. அவள் தான் அந்தப் பூஞ்சிட்டுத்தான். அருகில் வந்துவிட்டாள்... நிலவொளியின் லேசான மங்கலில் நெற்றிப் புருவமேடும், மூக்கு நுனியும் நிழலிட.

“ஹெப்பி கிறிஸ்மஸ் ரூ யூ லிற்றில் உவொன். என்னைத் தெரியுமா? உங்களுக்கு?”

“பூசையில் நீங்க என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தீங்களே...”

“ஓ! நீங்க கண்டிங்களா? நீங்க ரொம்ப ஸ்மாட், அதனால்தான்.”

“தெங்கியூ அங்கிள் சே-ரியோ.”

“நீங்க எங்க இருக்கிறீங்கள்?”

“கொழும்பு வெள்ளவத்தையில். அங்கிள் சே-ரியோ...”

“உங்க பெயர் சொல்லலியே?...”

துள்ளி ஓட எத்தனித்தவள் சட்டென்று திரும்பி நின்றாள். நீட்டிய இவனுடைய கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு சிரிக்கிறாள். இவனும் அவளுடைய கையைப் பற்றியவாறே, உற்று உற்று, இதோ இன்னும் உற்று உற்று அவளுடைய முகத்தைப் பார்க்கிறான். நிலவில் மங்கலாகத் தெரிந்த முகம் அந்த நிலவின் ஓரெஞ் சிவப்பாக ஒளிக்கிறது. இன்னும் உற்றுப் பார்க்கிறான். பூனைக் கண்கள்... மெல்லிய உதடுகள்... பூனைக் கண்கள்... மெல்லிய உதடுகள்... ஓரெஞ் சிவப்பு நிறம்... பூனைக் கண்கள்... பூனைக் கண்கள்... ஓ! வே...ஜி...னியா... ஓ, வேஜினியா, அது நீயா?—

வெயில் சுள்ளென்று குத்தியது. முகம் வியர்த்தது. எந்த தொலை தூரத்திலிருந்து எந்த இருட்டுகையினூடு புகுந்து வந்த பயணி இவன்!

அதோ தேவாலயத்தின் பின்னால் உள்ள திறந்த வெளி அரங்கையும் கடந்து, புல்லையும் புதரையும் கடந்து அவனை நோக்கி காலை வெயிலின் நிழல்கள் நீள வந்து கொண்டிருந்தார்கள். சுவர்ணாவும் வேஜினியாவும், சிஸ்ரர் திரேஸாவும், ஏஞ்சலாவும், எல்லோரும் இவனை நோக்கி... இவனை நோக்கி... ஹெப்பி கிறிஸ்மஸ் சொல்லி கைகுலுக்க... கைகுலுக்க...

இந்திய கோவில் உண்டியல்களில் காணிக்கையாக போடப்பட்ட நாணயங்களை திரும்பப் பெற இலங்கை முயற்சி

இந்தியாவில் உள்ள பிரசித்தி பெற்ற புத்த ஆலயங்களை தரிசிப்பதற்காக அண்டை நாடான இலங்கையில் இருந்து ஏராளமான சிங்கள மக்கள் ஆண்டுதோறும் இந்தியா வந்து செல்கின்றனர். இதேபோல், தமிழ்நாடு மற்றும் இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களில் உள்ள புகழ்பெற்ற இந்து கோவில்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கான இலங்கை தமிழர்களும் தரிசனத்திற்காக வருகின்றனர்.

இவ்வாறு வரும் சிங்கள மற்றும் தமிழ் பக்தர்கள் தமிழ் நாட்டின் கோவில் உண்டியல்களில் இலங்கை ரூபாய் நோட்டுக் களையும், சில்லரை நாணயங்களையும் காணிக்கையாக போட்டுவிட்டு செல்கின்றனர்.

இலங்கையில் தற்போது சில்லரை நாணயங்களுக்கு கடுமையான தட்டுப்பாடு நிலவுவதாக கூறப்படுகிறது. உலோகங்களின் விலை

வாசியை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் புதிய நாணயங்களை உருவாக்கினால் அந்த நாணயத்தின் மதிப்பைவிட தயாரிப்பு செலவு அதிகமாகி விடும் என இலங்கை அரசு கருதுகிறது.

இந்நிலையில், இலங்கை மக்கள் இந்தியாவின் கோவில் உண்டியல்களில் காணிக்கையாக போட்டு சென்ற இலங்கை நாட்டின் சில்லரை நாணயங்கள் சுமார் 20 டன் வரை இந்தியாவிடம் இருப்பதாக இலங்கை மத்திய வங்கி அதிகாரிகள் மதிப்பிட்டுள்ளனர்.

எனவே, அந்த 20 டன் நாணயங்களையும் அதற்குரிய தொகையை தந்து இந்திய அரசிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டு, தற்போதய நாணய பற்றாக்குறையும், அனாவசிய செலவினங்களையும் சமாளிக்க இலங்கை அரசு முடிவு செய்துள்ளது.

சொவ்வ முடியாத பாடல்

சாந்தன்

அந்தப் பாட்டு, சொர்க்கத்திலிருப்பதான் அவனது உணர்வை உறுதிப் படுத்துவதாயிருந்தது.

கீழே, இருள் நடுவில், கண்டிப் பெருநகர் அமைதியாகக் கிடந்தது; தன் ஆயிரமாயிரம் மின்னொளிக் கண்களை அகல விரித்தபடி.

அது உறங்கிக் கொண்டே விழித்திருக்கிறதா, விழித்துக்கொண்டே உறங்குகிறதா என வியந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான்.

மழை, சற்று முன்புதான் ஓய்ந்திருந்தது. சிலிர் நீர் சொட்டச் செய்யும் குளிர் காற்றின் மெல்லிய இரைச்சலை விட வேறொன்றுங் கேட்காத அமைதி.

நேரம் பதினொன்றைத் தாண்டியாயிற்று.

கரும் பட்டுத் துண்டில் வைர மணிகளைக் கொட்டிப் பரவி விட்டால் இப்படித்தானிருக்கும்.

இந்த உயரத்திலிருந்து இதைப் பார்த்துக் கொண்டே, இந்தக் குளிரில் சுவறிச் சிலிர்த்தபடி, ஓட்டல் அறையின் இந்த பல்கனியில் இப்படியே நிழலுருவாய் உறைந்து விடலாம் போலிருந்தது.

அப்போதுதான் அந்தப் பாடல் ஒலிக்கத் தொடங்கிற்று. இந்த அமைதியின் அழகைக் குலைக்கப் போகிறதே என்ற அவன் பயத்தைப் பொய்யாக்கியவாறு, தானும் இச்சூழலின் அங்கமே என்பது போல் ஒலிக்கலாயிற்று, அது. அந்த அமைதியைப் பிசக்காத மென்மை, அதனோடிணைந்த, அதற்கு உயிர் கொடுப்பதே போன்ற இசைவு.

மனதை ஊடுருவும், உயிரின் மையத்தைத் தொட முயலும் ஒரு குரல். ஒற்றைத் தனிப் பெண் குரல்.

அப்படிப் பிழிவது சோகமா, விரகமா என்று புரிந்து கொள்ள இயலாதிருந்தது. இல்லை, அது ஏக்கம், ஏக்கந்தான். ஆனால், எதை நாடும் ஏக்கம்?

புரியாத மொழிதான். இந்நி என்பது மட்டும் புரிந்தது. இசைக்கு மொழி உண்டா என்ன?

ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்த மலைகளிடை சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த சீதா தேவியின் குரலா இன்னமும் இங்கே இப்படி எதிரொலிக்கிறது? அல்லது, ஆண்டாண்டாய்த் தொடரும் தன் அவல மெண்ணி ஈழமண் எழுப்புங் குரலோ, இது ?

எதுவோ, சோகத்தின் பிழிவு இப்படி சொர்க்கத்தின் சாயலில் இசைவது சாத்தியமா, என்ன? அதிசயந்தான்.

சினிமாப் பாடலாகத்தானிருக்கும் - வேறெதைப் போடச் சாத்தியம் இங்கே? பின்னணி ஆர்ப்பாட்டமோ, பாடகியின் திறன் காட்டும் முனைப்போ இல்லாத இயல்பான வெளிப்பாடு, மாரி காலக் குயிலின் பாடல் போல். பாடும் அக்கணத்தின் இருப்பு வெளிப்பாடு போல்.

அவள் தனக்காகவேதான் பாடுகிறாள்! அதுதான் இத்தனை உயிர்ப்பு!

இல்லை, எனக்காகவும் என்று அடுத்த கணம் அவன் மனதில் பட்டது. இல்லாவிட்டால், ஏன் இந்த வேளை பார்த்து அது ஒலிக்கிறது?

ஓட்டலின் அடித்தளத்தில் எங்கோ ஓரிடத்திலிருந்து அந்த ரேடியோ ஒலித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். இரவு வேலையில் ஈடுபட்டுள்ள பணியாளர் எவரோ அல்லது தூக்கம் பிடிக்காமலிருக்கிற விருந்தினர் யாரோ அதைப் போட்டிருக்கலாம். எவராயினும், இங்கிதம் தெரிந்தவர், இரவின் இதம் குறையாத மாதிரி, பாடலின் உயிர் பதறாத மாதிரி, ஒலிக்க விட்டிருந்தார் தொனியை.

யாரென்று தெரியாத அந்த ஆளுக்கு தன்னுள்ளே நன்றி சொன்னான்.

அப்படியே மிதந்து போவதாய் அவனை ஆக்கிக்கொண்டிருந்தது, பாடல். மழையால் அலைப்புற்ற செவ்வந்திச் செடியின் வாசனையாயிருக்க வேண்டும், மெல்ல ஒரு இழையாய் புலனிற் புகுந்தது.

அவ்வேளை பார்த்து கீழே பள்ளத்தாக்கின் வலது மூலையில் விரிந்து கிடந்த வாவியின் மேலாய் நிலவு

மெல்ல வெளிப்பட்டது. பெளாணமி கழித்த இரண்டாம் நாள் நிலவு. இன்னமும் முகில் திரை முழுதாய்க் கரையாததில் படர்ந்த சோகை.

நிலவு எப்படித் தெரிந்தாலும் அழகுதான்; சொர்க்கத்தின் ஒளியே அதுதானே.

இந்தக் கலவையை இப்படிக் கலந்தவன் யார்? இந்த இடம். இந்த அரை இருள், கசியும் இந்த ஒளி. இந்தக் காற்று, இந்தக் குளிர். இந்த உயரம், அந்த வாவி, அந்த வைரத் தூவல்கள், அந்த வான், அந்த நிலா, செவ்வந்தி வாசம்...

எல்லாம் அப்படி அந்தந்த அளவிற்கு கலக்க நிகழ்தகவு தானென்ன? கோடியில் ஒன்றாய் அதைக் கலந்து அக் கலவையின் உயிராய் இப் பாடலையுமொலிக்க விட்டது? இறைவனா?

அன்று பகல் அவனுக்கு ஒரு வெற்றிகரமான நாளாய் வேறு அமைந்திருந்தது; வந்த வேலையெல்லாம் வடிவாக முடித்திருந்தான். நாளைக்காலை ஊர் திரும்ப ஆயத்தம்.

பல்கனி மேகமாய் மாறியிருந்தது. கரைந்து கரைந்து மிதந்து கொண்டிருந்த போதில் புதிதாய் ஒரு பயம், பாட்டு முடிந்து விடுமே...

மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் மூன்று நிமிஷம்! அதில் பாதி போயிருக்கும்...

இன்னொன்று தொடங்கி இச் சுவையைக் குழப்ப முதல், பத்திரமாய்க் காதைப் பொத்தியவன் போல் அறையுள் நுழைந்து அதன் கதவைத் தாழிட்டான்.

படுக்கையில் சரிந்தது தான் தாமதம், அவன் மனதிலிருந்தே அப்பாடல் மெல்லலையாய் மீண்டும் பரவலாயிற்று; அதனுள் புதைந்து அப்படியே உறங்கிப் போனான்.

*

பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலே.

அந்தப்பாடலை அன்று கேட்டது எவ்வளவு அதிசயமோ, அதை விட அதிசயம், அதைப்பிறகு எப்போதுமே கேட்க முடியாமல் போனது.

ஆனால், அடிக்கடி மாறுகிற சூழல்களை; போர் கவிந்து, புறத் தொடர்பென்று எதுவுமே அற்று நீள்கிற வேளைகளை; வானொலி என்ன, வெளிச்சமே கூட இன்றிக் கழிக்கிற இரவுகளையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கிற போது, அப்படியொன்றும் அதிசயமாய் மில்லை, அது.

அப்பாடல் மாத்திரம் அவனுள் அடிக்கடி ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது; நிலவினில் நனைகிற, கூதலில் குளிக்கிற, செவ்வந்தி வாசத்தைச் சுவாசிக்கிற போதுகளில் எல்லாம்.

அப்படி அடிக்கடி கேட்காமலிருப்பதுகூட நல்லது தான் என்றுந் தோன்றும், அதன் சுவையும் அது தந்த அநுபவமும் நீர்த்து விடாமல்.

என்றாலும் ஏதோ ஒரு வடிவில் அப் பாட்டைப் பதிந்து வைத்திருக்க மனம் அவாவும், ஆண்டிற்கொரு முறையாவது அதைக் கேட்டு அதிற் சுவறி, அந்தச் சொர்க்கத்தை மீட்கலாமே...

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாய், அப் பாட்டை வைத்திருக்கும் உணர்வே எவ்வளவு பெரிதாயிருக்கும்!

*

போர் சற்று ஓய்ந்த ஒரு புது இடைவெளி; எவ்வளவு நாள் நீடிக்கும் என்ற பயமிருந்தாலும்,

கிடைத்த வெளியில் புதுக் காற்றைச் சுவாசித்து மீளும் முனைப்பு.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஒரு படியாய்க் கொழும்பு சென்று, அங்கிருந்து அடுத்த கட்டம் சென்னை என்று, அதுவே ஒரு சாதனையாய்!

ஒரு வாரம் அங்கு தங்குகிற போதில் இதையும் தேடலாமென்பது, போகமுதல் ஒரு நாள் மனதில் பளிச்சிட்டது. நினைவாய்க் குறித்துக் கொண்டான்.

குறித்த பின்தான் அக் குழப்பம்!

என்னவென்று சொல்வது? பாட்டின் வரிகள் புரியாது, தொடக்கமே கூடத் தெரியாது! ஒன்றிரண்டு சொற்கள் மட்டும் உயிரைக் கொக்கி போட்டு இழுக்கிற அவற்றின் சகல உச்சரிப்பு சாத்தியங்களுடனும் அவனுள் சூழன்று கொண்டேயிருக்கிறதைத் தவிர:

‘பியார்...’

‘ஸூரஜ்...’

‘மேரே...’

எப்படித் தேடுவது? அந்த இசை, அந்த மெட்டு என்னவோ, அவனுள் இணைந்து, அவனுள் இழைந்து கொண்டேதானிருந்தது எப்போதும், என்றாலும்...

‘ஹம்’ செய்து காட்ட முடிந்தால்?

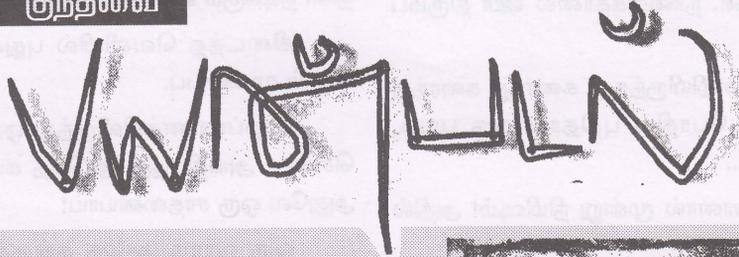
முயன்றான், முயன்று பார்த்தான்; அபசரமாய் வந்தது!

அன்றுதான் தன் குரலிலும் ஆத்திரம் வந்தது.

றோட்டில் இறங்கி, மலராள கேற்றைச் சாத்தி உள்ளே கைவிட்டு கொழுக்கியை போட்டுவிட்டு வரும்வரை காத்து நின்றான். “ஐடென்ரிக் கார்ட், ஆஸ்பத்திரியிலே தந்த துண்டு எல்லாம் மறக்காம கொண்டு வாரிங்களோ?” எனக் கேட்டவாறு அருகில் வந்தாள் மலராள, எங்கே இவன் மறந்திருக்கலாமென்று ஒரு நினைவூட்டல். இவள், கைப்பையின் ஜிப்பை இழுத்து திறந்து உள்ளே விரல்விட்டு தடவிப் பார்த்தான், அடையாள அட்டைகள் செருகியிருந்த பிளாஸ்டிக் மடிப்பு தட்டுப்பட்டது. அதன் மடிப்புக்குள் மடித்துக் கிடந்த ஆஸ்பத்திரித் துண்டுகளும் தான். வேண்டுமானால் நிச்சயப்படுத்த, அவற்றை எடுத்து ஒருமுறை பிரித்துப் பார்க்கலாம்.

குந்தவை

துண்டின் கீழ்ப்பகுதியிலுள்ள அந்தப் பெரிய டொக்டரின் frank - அதன் கத்தரிப்பு நிறம்தான் முதலில் கண்ணில் படும், அப்படியே, மீளமடித்து வைத்து விடலாம். டொக்டர். பரமநாயகம், ஐ கிளிநிக், ஜவ்னா ரீச்சிங் ஹெஸ்பிற்றல், என்ற அந்த மூன்று வரிகளையோ மேலேயுள்ள இவள் பெயர், அவர்கள் மீள வரும்படி சொன்ன இன்றைய தேதி, ஒன்றையும் பார்க்கத் தேவையில்லை.

இவள் “ம்,,,” என்னவாறு ஜிப்பை இழுத்து மூடினாள். நடக்கலானார்கள். மெல்லிய இளம்காற்று, முகத்தில் மிருதுவாகப் படிந்து விலகியது. இப்படியே நீள சற்றுத்தாரம் நடந்தால் ஆஸ்பத்திரி வந்துவிடும். அந்தப் பகுதிமக்கள் எல்லோருடனுமாக இப்படி ஆஸ்பத்திரி பக்கமாக, ஒரு அந்தி மயங்கிய நேரத்தில் முன்னொரு முறை நடந்திருக்கின்றான். மலராள வீட்டாரோடு இரவு தங்க நேரிட்டு விட்ட நேரத்தில், ஒரு பதினைந்து வருடமிருக்குமோ அப்படி நடந்து? கோட்டைக்குள் இராணுவம் இருந்து கொண்டு நினைத்த நேரங்களில் ஷெல்களை ஏவிக்கொண்டிருந்த காலமது. கோட்டைக்கு நேர் இலக்கில் இருக்கும் இந்தக் கொட்டிப்பகுதி

மக்களுக்கு இரவு நேரங்களில் சரமாரியாக வந்துவிடும் ஷெல்களிலிருந்து தப்ப இந்த ஒரு வழிதான் தெரிந்திருந்தது. “அந்தியானதும் பாய்படுக்கைகளை சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டு இப்படி தெரு வழியே நடப்பது.

ஐநாசபை ஆஸ்பத்திரியையும், அதன் அண்டிய பகுதிகளையும் பாதுகாப்பு வலயம் எனப் பிரகடனப் படுத்தியிருந்தது அப்பொழுது றோட்டின் குறுக்கே வெள்ளைக் கோடு இழுத்து “ஸிக்குறிந்ரி ஸோன் - யூ.என்.” என எழுதியிருந்தார்கள். அதையும் கடந்து கொண்டு உள்ளே எல்லோரும் நடந்தார்கள். எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு ஆஸ்பத்திரிக்குக் கிட்டப் போகிறமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஆபத்துக் குறையுமென்பது அவர்களின் எண்ணமாகவிருந்தது. ஆனாலும் அவர்களின் எண்ணத்தை மெய்ப்பிக்கும் கட்டாயம், ஷெல்களை

ஏவும் இராணுவத்தினருக்கு எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்தேயிருந்தது. ஆஸ்பத்திரிக்கு முன்னாலுள்ள ஒரு மருந்துக் கடை விறாந்தையில் பாய் விரித்த மலராள குடும்பத்தோடு இவளும் படுத்தாள். கனத்து ஊர்ந்த அந்த இரவு நேற்றைக்கு முதல் நாள் இரவு போல அப்படியே நினை விருந்தது. ஒருதுளி கண்ணுறக்கமுமின்றி குருட்டாம் போக்கில் இவள் நினைத்த நினைவுகளும் தான் வந்து நிழலாடின. பகலில் உள்வாங்கிய வெப்பத்தை இரவில் வெளியேற்றும் தார் றோட்டின் வெக்கை ஆஸ்பத்திரிக்கே உரிய மணம் - கழிவு நாற்றம், நுளம்புக்கடி, தூரத்திலும் கிட்டடியிலுமாக விழுந்து வெடிக்கும் ஷெல்களின் ஒலி. சுற்றிவர ஆட்கள் படுத்திருந்தாலும், பரந்த வெளியில் தனிமையில் படுத்திருப்பது போன்ற பிரமையில் எங்கோ கேட்கும் ஷெல் ஒலியும் அருகில் கேட்பதாய் பயப் பிராந்தியின் ஊடே இந்த றோட்டில் ஷெல் விழுந்து செத்தவர்கள் வரிசையாக நினைவில் வந்தார்கள். ஷெல்கள் விழும் நேரத்தில் தன் வங்கியின் பாதுகாப்பை உறுதிசெய்ய வந்து பார்த்த அந்த வங்கி மனேஜர், ஜீவாவின் மல்லிகையை இவளுக்கென தவறாமல் எடுத்து வைத்திருந்து தரும் அந்தப் புத்தகக் கடைக்காரர், தாயை ஆஸ்பத்திரி வாசலில் இறக்கிவிட்டு தனக்கு தீபாவளிக்கு ஷேர்ட் வாங்கப் புறப்பட்ட அந்த மோட்டார் சைக்கில் இளைஞன்.

ஏவப்பட்ட ஷெல். இது ஆஸ்பத்திரி, இங்கு விழக் கூடாது என விலகி விழுமா என்ன? மிக அருகிலும் விழலாம். இவளும் நாளை விடிகாலை கைசிதறி, கால்சிதறி மண்டைபிளந்து றோட்டோரம் கிடக்கலாம். ஊரில் தைத்துக் கொண்டிருந்த விமலராணியும், தரையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அவள் குழந்தையும் பெயம்பர்க் குண்டொன்றினால் துண்டம் துண்டமாகச் சிதறப்பட்டதை எண்ணிக் கொண்டாள். இங்கு படுத்திருந்தால் மட்டுமல்ல, ஊரில் தன்வீட்டில் படுத்திருந்தாலும் இது நிகழலாம். எந்த இடத்தில்தான் 'பிரச்சினை' வராமல் இல்லை? இப்பொழுது கூட வடமராட்சியில் ஏதோ பிரச்சினை என்றுதானே, பருத்தித்துறைக்கான பஸ் ஓட்டம் திடீரென நின்று, இவளும் இரவை இப்படிக்க கழிக்க நேரிட்டு விட்டது?...

“ஓரமா எல்லாம் கொங்கிரிட் தூண்கள் கிடக்கு. இப்படி றோட்டால் வாங்கோ” கையைப் பிடித்து றோட்டில் கடக்க விட்டாள். கடந்து செல்லும் ஓரிரு சைக்கிளைத் தவிர, றோட்டில் நடமாட்டம் இல்லை. வானம் கூட சாம்பல் படிந்துதான் தெரிந்தது. இன்னும் சரியாக விடியவில்லையோ அல்லது இவள் கண்களில் கோளாறோ தெரியவில்லை.

இந்தக் கண் கோளாற்றைக் காட்டத்தான் இவள் போன கிழமை பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்திருந்தாள். முன் கட்டிடத்தில் இயங்கும் வெளிநோயாளர் பிரிவிலிருந்த அந்த சேர்ஜன் பெண், ஒரு நேர்வை சற்றுத் தள்ளி நிறுத்தி, விரல்களை விரித்து மடக்கவைத்து “எத்தனை எத்தனை?” என்று கேட்டாள். இவளும் சளைக்காமல் “தெரியேல்லை, தெரியேல்லை” என்றாள். அவள் பேசாமல் அடுத்தகிழமை வந்து பெரிய டொக்டரைப் பார்க்கச் சொல்லி துண்டெழுதித் தந்து விட்டாள். அதைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் மலராள மாய்ந்து போனாள். “உங்களுக்கு நல்ல லக், மற்றவை எண்டா டொக்டர் பரமநாயகத்தட்டை காட்டுறதற்கு ஒண்டரை மாதம், ரெண்டு மாதம் காத்து இருக்க வேணும், அவரை சனல் பண்ணிக் காட்டுறவையும் அப்படித்தான். உங்களை ஒரு கிழமையிலேயே வந்து அவரட்டைக் காட்டச்சொல்லிப் போட்டினம்”.

முதலில் சந்தோசமாக இருந்தாலும் அவள் இதைத் திரும்பத் திரும்ப சொன்னபொழுது சற்று எரிச்சலாக வந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்தியர்களும் நிபுணர்களும் உருவானதும் ஏன் வெளியில் பறக்கிறார்கள்? தம் சொந்த வாழ்விற்கு வளம் சேர்க்கலாம், அல்லது உண்மையாகவே இந்தக் 'கந்தக பூமியில்' இருக்கப் பயந்தா?

வ.அ. இராசரத்தினம் தன் கதை ஒன்றில் திருக்கோணமலையை 'கந்தகபூமி' என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அதைப் படிக்கையில் இப்பதம் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் பொருந்தும் எனத் தோன்றிது. இப்பொழுது கூட வெடிச்சத்தங்கள் ஓய்ந்திருக்கின்றன என்று நிம்மதியாக இருக்க முடிகிறதா, சிறிது காலம்? நாகர்கோயிலில் சண்டை, அரியாலையில் சண்டை.

மீன் வாடை வந்து முகத்தில் அடித்தது. மீன் சந்தையைக் கடந்து கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது கருமை பூசிக் கொண்டு வெறுமனே நிற்கும் இந்தச் சந்தையும் சுற்றுப் புறமும் ஒன்பது மணிவாக்கில் சனநெரிசல் நிறைந்த பகுதியாக மாறிவிடும். மலராளோடு சற்று நேரம் கழித்து வந்து அந்த சன நெரிசலுக்குள் சிக்கி வெளியே வருவதாக கற்பனை ஓடியது. தாறுக்கு மாறாய் நிற்கும் சைக்கிள்களிடையே நெளிந்து வளைந்து, மீன் வாங்கி பெட்டியோடு காரியரில் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெட்டி வியாபாரியோடு உரசாமல் விலகி நடக்க, எதிரே ஒருவர் சைக்கிள் ஹாண்டிலில் தொங்கும் வயர் பைக்குள் மீனுடன் மோதுவது போல வருவார். இன்னும் சற்று விலகினால் முன்னால் ஒருவர் சைக்கிளை உருட்டியபடி கூடவருபவரோடு பேசிக்கொண்டு போவார். “இண்டைக்கு மீன் சரியான விலை. ராத்திரி

குடாகடல்ல மீன் பிடிக்க விடேல்லையாம். கடல்ல சண்டையாம்.” அவருக்குப் பின்னால் மெதுவாக நகரும்பொழுது, கூட்டம் சற்று லேசாகும்பொழுது, எதிரே ஒரு ஆமி ட்ரக் வரும். அதற்கு வழிவிட்டு பாதையின் மறு ஓரம் ஒதுங்குகையில் “இங்கே சைக்கிள்கள் விடப்படும்” எனக் கட்டித் தொங்கும் அட்டையுடன் வெறுமையாய் தெரியும் இடம் கண்ணை உறுத்தும். அதென்னவென்று அங்கே சைக்கிள்கள் விடமுடியும்? வாடகை இரண்டு ரூபாய் ஆயிற்றே.

அந்த சிறிய ஆனால் உயர்ந்த மாடிக்கட்டிடம் தெரிந்தது. அதன்மேல் பகுதிகள் ஆங்காங்கே சிதைந்து தொங்கிய நிலையிலிருந்தாலும், கீழ்ப் பகுதியில் ஒரு கடையுண்டு. ஒரு “பல்பொருள் அங்காடி” இப்பொழுது தெல்லாம் பெயர்ப் பலகைகளில் நல்ல நல்ல தமிழ்ப் பதங்கள் சுவையகம் வெதுப்பகம் வெளுப்பகம் என்று.

கட்டிடத்து வலப்புற மாடிச் சன்னல்கள் வானத் துண்டுகளைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. அதே சாம்பல் பூசிய வானம். நேற்று மாலை மயங்கும் நேரத்தில் இவள் ஊரிலிருந்து வந்த பஸ், கஸ்தூரியார் ரோட்டிலிருந்து, பஸ் நிலையம் நோக்கித் திருப்ப முனையும் பொழுது எதிரே அடுத்தடுத்திருந்த இரண்டு மாடிச் சன்னல்கள் பொன்னால் கோடு இழுத்த ஒரு நீள் மேகக்கீற்றைக் காட்டின. நடுவே ஒரு துண்டை சன்னல்கள் பொருத்தி வைத்திருந்த ஒரு பாதிச்சுவர் விழுங்கி விட்டிருந்தது. சுற்றியிருந்த மேல் தளம் எல்லாம் ‘ஓ’ என்றாகிவிட்டபின்பு இப்படி வானத்தை விதம் விதமாகக் காட்டுவதுதான் மாடிச் சன்னல்களின் வேலையாகி விட்டது போல.

குடியிருப்பு பகுதிகள் போய் கடைப்பகுதி வந்து விட்டது. இனி இருபுறமும் கடைகள்தான். நடுநடுவே சிதைந்தவை சில அப்படியே. சில திருத்தப்பட்டுக் கொண்டு, எதிரே சத்திரச் சந்தி தெரிந்தது. நடுவே இன்னும் ஒரு பல்ப மங்கலாக எரிந்தபடி, இலேசான ஒரு இருள் வட்டத்தைச் சுற்றிவரப் போர்த்தியபடி.

ஊடறுக்கும் கே.கே.எஸ்.வீதியை வலப்புறமாக வெட்டி, சந்தியைக் கடக்கப் போகையில் எதிரே ஒரு கரிய ‘லாண்ட் மாஸ்டர்’ இரு லைட்டுக்களும் எரிய, இவர்களை நோக்கி மிக அருகாமையில் வந்து கே.கே.எஸ். வீதிப்பக்கம் சற்று சாய்ந்து நின்றது. பின்னாலிருந்து தபதப என்று சில ஆயிக்காரர்கள் கீழே குதித்தனர்.

இவன் பயந்து போனான். மலராளின் கையைப் பிடித்த போது, அவள் சிரித்தாள். “பயந்து போனீங்களே. சென்றி மாறுறாங்கள். அவ்வளவுதான்” என்றாள்.

அப்பொழுதுதான் கே.கே.எஸ். வீதியோரம் மர நிழலில் தார்பீப்பாக்கள் பச்சை மணல் மூட்டைகள்

மறைவில் ஒரு சிறு காவலரன் இருப்பது ரூபகத்திற்கு வந்தது. வெட்கத்துடன் மலராளின் கையை விட்டான்.

இடப்புறமாக நகர்ந்து, திருவள்ளுவர் சிலைக்கு பின்புறமாகச் சந்தியைக் கடந்தனர்.

இப்பொழுது சற்று ஆள் நடமாட்டம் தெரிந்தது. சத்திரத்துக் கிணற்றில் யாரோ தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டிருந்தார்கள். வாளிச் சங்கிலி இரும்புக்கம்பிக்குள் இழுபடும் கொரகொரவும் கேட்டன. கிணற்றுப் பந்தலுக்குள் பிளாஸ்டிக் வாளிகளின் நிறங்கள் நீலமும் சிவப்புமாய் தெரிந்தன.

மர நிழலில் அடர்த்திக்குள் இருளுக்குள் இருளாய் மரக்கறி மாக்கெற் ரோட்டோரம் ஒரு டெக்ரர் நின்றிருந்தது. எதையோ இறக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். கிட்டப் போகையில் வாழையிலைச் சருகுகளின் சரசரப்புக் கேட்டது. வாழைக்குலைகள் இப்பொழுதே மாக்கெற்றுக்கு காய்கறிகள் வரத் துவங்கி விட்டன.

அந்தக் கீரை வியாபாரி, இன்னும் வந்து கடை விரிப்பானோ என நினைத்துக் கொண்டனர். “வலது கையால் தாங்கோ, வலது கையால் தாங்கோ” நீட்டிய காசு வாங்கப்படாத பொழுது, சிறிது திகைத்து அவனை நிமிர்ந்து பார்த்த பொழுதுதான் அவன் இப்படிச் சொன்னான்.

பேர்ஸ் இருந்த கைக்குள்ளேயே காசை எடுத்து வைத்து, அதை அப்படியே இவள் நீட்டியிருக்க வேண்டும். அவனின் நம்பிக்கையை அங்கீகரிப்பது போல கொஞ்சம் சிரித்து இவள் காசை மற்றக் கைக்கு மாற்றி நீட்டினாள்.

போகத் திரும்புகையில் அவன் அந்தக்காசைக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொள்வது தெரிந்தது. ஒருவிதமான நெகிழ்வுடன் இவள் நடந்தாள். ஒரு ஏழைக் கீரை வியாபாரியின் எளிமையான நம்பிக்கைகள் பொய்த்து விடக்கூடாது என்றும், இப்பொழுதுதான் தொடங்கிய இவனின் வியாபாரம் நல்லபடியாக நடந்து எல்லாக் காய்கறிகளையும் அவன் நல்ல விலைக்கு விற்று விட வேண்டும் என்றும் மனம் நிறைய விருப்பத்துடன்.

மலராளின் தகப்பனாரின் திவசம் அன்று. ஐயருக்கு கொடுக்கக் கீரை வாங்கி வைக்கவில்லையென மலராளர் சொன்னாள். இவள் செருப்பை மாட்டிக் கொண்டு மாக்கெற்றுக்கு வந்திருந்தாள். வெள்ளைவே வந்ததால் தான் அன்று அவனின் முதல் கஸ்ரமர் ஆகி விட்டான்.

அவனைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டு வந்ததில், மொடல் மாக்கெற் வந்தது கூடத் தெரியவில்லை.

இரண்டாவது கடைத் தொகுப்பும் வந்து விட்டது. சதுரம் சதுரமாய்ப் பிணைக்கப்பட்டு மேலெழுந்த மூங்கில்கள் தான் முன்னே தெரிந்தன. இதிலிருந்த

கட்டிடம் எப்பொழுதோ நடந்த பொம்பர் தாக்குதலில் அப்படியே சப்பளித்துப் போய் தரையில் கிடந்ததைப் பல நாட்களாகப் பார்த்த ஞாபகம். பிறகு இடம் துப்பரவு செய்த பிறகும், வெறும் தரையாய்க் கிடந்த இன்னுமொரு பலநாள், இப்பொழுது தான் இந்த இடத்திற்கும் 'விமோசனம் வந்திருக்கின்றது. நகரசபைக்கு எங்கிருந்தோ காசு கிடைத்திருக்க வேண்டும்.

பக்கங்களிலிருப்பதைப் போலவே அதே வேலைப் பாடான தூண்கள், அதே சாம்பல் கலந்த நீல நிறத்தில் எழுந்து நிற்பது தெரிந்தது.

தொடர்ந்து வரும் கடைகளின் பெயர்ப் பலகைகளை எந்தளவிற்குத் தன்னால் வாசிக்க முடிமெனப் பார்த்தபடி நடந்தாள். Bata வெள்ளையில் சிவப்பு எழுத்துக்கள் அதிலும் எல்லா எழுத்துக்களும் தெரிந்தனவா அல்லது B என்ற எழுத்து தெரிந்தவுடன் அனுமானத்தில் வாசித்து விட்டாளா என்பது நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை.

பஸ் நிலையம் நெருங்க நெருங்க தெரு விசாலித்துக் கொண்டு வந்தது. ரோட்டினை அடைத்துக் கொண்டு சைக்கிள்கள் போயின. வெள்ளைச் சீருடையில் மாணவ மாணவியர் இப்பவே வெளிக்கிட்டால்தான் முதலில் ரியூற்றறி பின்பு பள்ளி என்று போகமுடியும்.

வலப்புற வாசல்வழியாக பஸ் நிலையத்தினுள் நுழைய இரு பஸ்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்தன. 'நைற்பாக்' பஸ்களாக இருக்கலாம், பொழுதுபடும் நேரம் இங்கு வந்துசேர்ந்த பின் இரவு இங்குள்ள டிப்போவில் தங்கி மறுநாள் காலை தத்தம் பகுதிகளுக்குப் புறப்படும் பஸ்கள், பருத்தித் துறையிலிருந்து வந்த நைற்பாக் பஸ்ஸித்தான் நேற்று இவள் இங்கு வந்தாள்.

சற்று நின்று பஸ்களை உள்ளே போகவிட்டு இவர்கள் வாசலைக் கடந்தார்கள். ஏற்கனவே மலராள முதல்நாளே தன்வீட்டில் வந்து தங்கி அடுத்த நாள்விடிய ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகலாமெனச் சொல்லியிருந்தாள். அந்தப் பெரிய டொக்டர் ஒருநாளைக்கு இருபது பேர்களைத் தான் பரிசோதிப்பாராம். ஆகவே வெள்ளைவே போய் நம்பர் துண்டு வாங்க வேண்டும். இதற்கு முதல் நாளே வந்து தன் வீட்டில் தங்கினால்தான் நல்லதென்று சொல்லிவிட்டிருந்தாள்.

மதிய நேரம், இவரின் ஊருக்குள்ளால் யாழ்ப்பாணம் போகும் ஒரே ஒரு பஸ்ஸில் ஏறத் தவறியதால், நாலு மணியளவில் இவள் ஊர்ச் சந்திக்கு வந்து தலைகாட்டித் திரும்பும் அந்த நைற்பாக் பஸ்ஸில்தான் ஏற முடிந்தது...

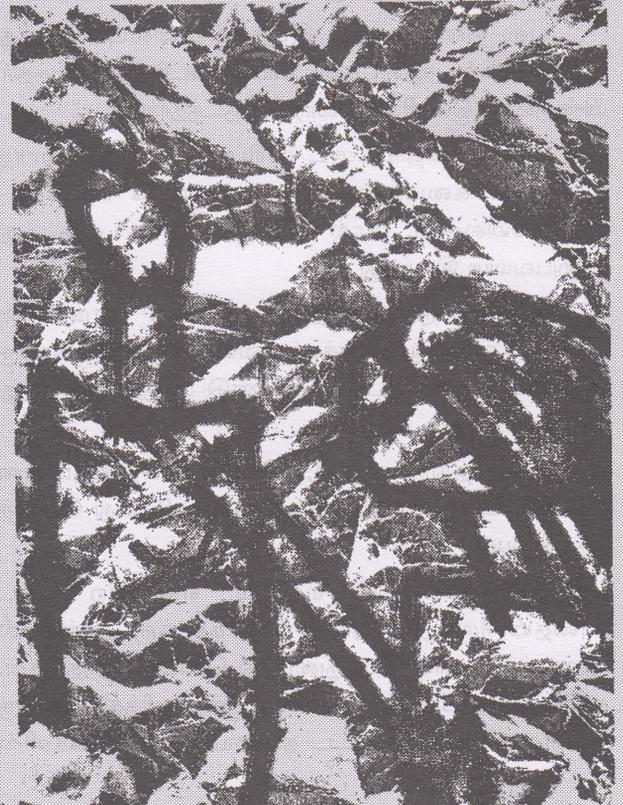
பஸ்ஸிற்குள் ஒரே சனம். அதோடு யாழ் ரவனுக்கு வந்து போகும் கடைசி பஸ் என்றதினால் வழி நெடுக ஆமி செக்கிங். சில இடங்களில் வயதானவர்கள் என்ற

பேதமின்றி எல்லோரையுமே இறக்கி காவலரண்களைக் கடந்து நடக்க வைத்தனர். பஸ் ஊர்ந்து ஊர்ந்து இங்கே வந்து சேர்ந்த பொழுது மாலை மங்கிக் கொண்டு வந்துவிட்டது.

முன்னால் ஒரு சக்கரவண்டி வெள்ளை நிறத்தில் மெதுவாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. அதன் முதுகுப் புறத்தில் கறுப்பில் எழுதியிருந்த எழுத்துக்களைக் கிட்டப்போய்த்தான் படிக்க வேண்டுமென்றில்லை. 'டொனேற்றெட் பை ஜெயப்பூர் ஃபூற் பாக்ரரி, ஜாவ்னா' இப்படி எத்தனை வெள்ளை சக்கர வண்டிகள் இந்தத் தெருக்களில் ஊர்கின்றன. ஜெயப்பூர் கால்களுக்கும், யாழ்ப்பாணத்துப் புதையுண்ட, மிதி வெடிகளுக்கும் அவ்வளவு இறுக்கமான தொடர்பு.

வண்டியை கடக்கும் பொழுது வண்டிக்குள் இருக்கும் முகத்தைப்பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது. ஆனால் உள்ளே இருட்டாக இருந்தது. வெளிச்சக்கரத்தில் பதிந்திருந்த அந்த விரல்களைத்தான் பார்க்கமுடிந்தது.

தரையில் அடித்த ஆணியும், அதிலிருந்து இறுக்கமாக மேலெழும் கயிறும் தெரிந்தன. கமஃபினா நிறத்தில் தீட்டப்பட்டிருந்த ஒரு காவலரண, இருவழிப்பாதையாக இருக்கும் ரோட்டின் நடுவே பச்சை மணல் மூட்டைகளின் மேலாக எட்டிப் பார்ப்பவரின் தலைக்கறுப்பு தெரிந்தது.

பஸ் நிலையத்திற்குள் அதிகம் பஸ்கள் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. ரோட்டோரமாக ஓரம் கட்டிநிற்கும் பஸ்களும் இப்பொழுதில்லை. இடப்புற வாசலைக் கடக்கும் நேரத்தில், நேர்த்தியாக சேலை உடுத்திய இரு இளம் பெண்கள் தோளில் தோல்பை ஆட இவர்களை குறுக்காக கடந்து கொண்டு, பஸ் நிலையத்திற்குள் போனார்கள்.

காலைப் புத்துணர்ச்சியோடு இருந்த அவர்களின் முகத்தைப் பார்ப்பது ஒரு வித சந்தோசத்தைத் தந்தது. லேசாக கமழ்ந்த பவுடர் வாசனை வேறு எங்கோ சற்று தூர இடத்திலுள்ள பள்ளிக்கூடத்திலோ, கந்தோரிலோ வேலை பார்ப்பவர்களாக இருக்கலாம்.

நேற்று இவள் வந்து இறங்கிய பஸ் நிலையம் இப்படி இருக்கவில்லை. இரண்டு, இரண்டரை மணித்தியாலங்கள் பஸ்ஸிற்குள் அடைபட்டு அலுத்துச் சோர்ந்த முகங்கள் பஸ் வந்து நின்றதும் இறங்கிய ஒரே நிமிடத்தில் நடந்து மறைந்து போனார்கள். பஸ் நிலையம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. இரவு ஏழு மணிக்குத்தான் ஊரடங்குச் சட்டம் என்றாலும் கூட.

இவளும் விறுவிறு என்றுதான் நடந்தாள். கடைகள் அனேகமாக மூடப்பட்டு விட்டன. எஞ்சிய ஒன்றிரண்டும் மூடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்த நேரத்தில் மலராள வீட்டிக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட வேண்டுமென்பதைத் தவிர வேறு எண்ணம் ஏதுமில்லை.

பஸ் நிலையத்தின் இடது வாசலையும் கடந்து பூபாலசிங்கம் புத்தகக் கடையையும் கடந்து ஆஸ்பத்திரி யின் நீண்ட வெளி மதிலோரமாக நடந்தார்கள்.

நடைபாதைக் கடை விரிப்புக்கள் ஏதும் வராத நிலையில் கடைபாதையில் தாராளமாக கைவீசி - இல்லையில்லை, கால் வீசி நடப்பதே ஒரு புது அனுபவமாக இருந்தது.

நடுக்கோடு போலுள்ள நடுவீதி மரங்களின் பின்னால் ஓரிரு ஆட்டோக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதமாக வர்ணம் தீட்டிக் கொண்டு பத்து பதினைந்து நிற்கும்.

ஆஸ்பத்திரி வாசல்; திடீரென சுறுசுறுப்பான நடமாட்டம் உள்ள இடத்திற்கு வந்து விட்டது போலத் தோன்றியது.

ஒரு தகப்பனும் மகளும், எதிர்ப்புற நடைபாதையிலிருந்து இறங்கி இவர்களுக்கு முன்னால் ஆஸ்பத்திரி வாசலுக்கு நுழைந்து கொண்டிருந்தார்கள். தகப்பனாரின் பிளாஸ்டிக் கூடைக்குள் திணித்திருந்த ஒரு வெள்ளை உறை போட்ட தலையணை(ண) மகளின்

கூடைக்குள் நிமிர்த்தித் தெரிந்த சாப்பாட்டுக் கரியரும் பிளாஸ்டிக்.

திறந்திருந்த ஆஸ்பத்திரிக் கேற்றை நோக்கி எல்லாப் பக்கத்தாலும்தான் மக்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

முன்னும் பின்னுமாக எதிர்நடை பாதையில் நடந்து வருபவர்கள் மட்டுமல்ல, ரோட்டின் மறு ஓரத்திலிருந்தும் ரோட்டைக் குறுக்குமாக வெட்டிக் கொண்டு, ஆஸ்பத்திரி வாசலைக் கடந்து உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

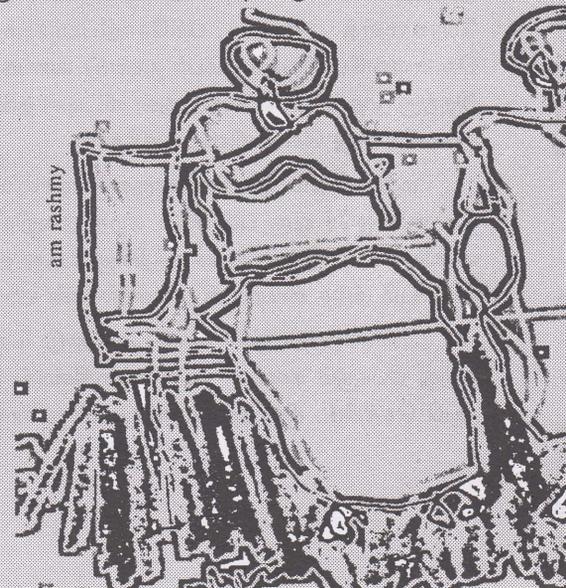
ஓரமாக முதுகு காட்டி நின்ற ஒரு மோட்டார் சைக்கிள்தான் முதலில் தெரிந்தது. அதன் மேல் கறுப்புக் கோர்ட்டுடன் ஒருவன் அமர்ந்திருந்தான். அசையாமல் விறைந்தது மாதிரி, இவளுக்குத் திடுக்கிட்டு விட்டது. இப்படிக் கறுப்பு கோர்ட்டோ, அங்கியோ போட்டிருக்க, அப்படி என்ன குளிரா இந்த இளம் காலையில்? உள்ளே குண்டு கட்டி வைத்திருப்பாளோ? யாரை இலக்கு வைத்து? ஆயிமிலுள்ள பெரியவன் யாராவது இந்தப் பக்கம் வருகின்றானா? திகில், திகிலாய் எண்ணங்கள் ஓடின.

அவனைக் கடக்கையில் தவிப்பாக இருந்தது. கடந்த பின், ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிடத்திற்குள் நுழைய முன்பு, ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தாள். அவன் தன் கோர்ட்டைக் கழற்றிக் கொண்டிருந்தான். சே! ஒரு நிமிடத்தில் என்னவெல்லாமோ நினைத்து விட்டாளே.

கையில் வைத்திருந்த அந்த பெரிய டொக்டரின் பிராங் குத்திய துண்டு, மந்திரக்கோலாய் செயல்பட்டது. ஆஸ்பத்திரிக் கதவுகள், கொறிடொர்கள் எல்லாம் வழிவிட்டு நின்றன.

கட்டிடங்கள், மரங்களைக் கடந்து ஏதோ கிளினிக் முன் நீண்டிருந்த கியூவை உடைத்துக் கொண்டு நடந்தார்கள்.

ஒரு மரத்தருகே ஐ கிளினிக் இருந்தது. முன் விராந்தைக் கதவு சாத்தியிருந்தது. விராந்தைக் குந்தில் சிலர் இருந்து கொண்டும், சிலர் நின்று கொண்டும்...

அவர்களின் அலுத்த முகங்கள், இருள் விலகும் முன்பே இங்கே வந்துவிட்டதைச் சொன்னாள் மலராள். விடிமுன்னரே தன் கணவரை எழுப்பி இவளுக்கு நம்பர் துண்டு வாங்கி விட்டது எவ்வளவு நல்லதென்று தோன்றியது.

தாயும் மகளும் போல் தெரிந்த இருவருக்கருகில் போய் அவர்ந்து கொண்டார்கள். மலராள் அந்தப் பெண்ணோடு பேச்சுக் கொடுப்பது கேட்டது. யாருடனும் விரைவில் சிநேகிதம் பிடித்து விடுவாள் மலராள்.

அவன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு அந்தப் பெண் பன்னி பன்னி ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள், சாவக்கச்சேரியிலிருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்திருக்கின்றார்கள். இப்பொழுது சண்ணாகத்தில் உறவினர் வீட்டில் தங்கியிருக்கின்றார்கள். இதற்குள் தாயாருக்கு கண்ணில் கோளாறு ஏதோ வந்து மறைக்கிறதாம். காட்ட என்று விடிகாலை ஓட்டோ பிடித்து வந்திருக்கின்றார்கள்.

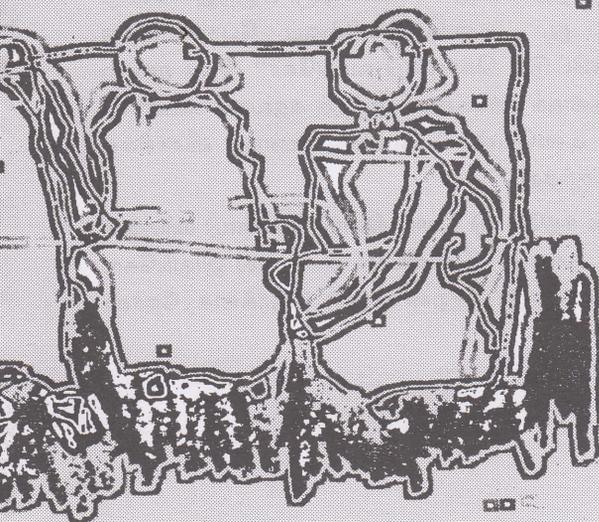
“இப்போ வீட்டைப்போய்ப் பார்க்கலையோ?” இது மலராள். “நாங்கள் போகேல்லை. தெரிஞ்ச ஆக்கள் போய்ப் பார்த்திட்டு வந்து சொன்னவை. வீட்டிற்கு சரியான சேதமாம். பக்கத்து வீடுகளும் எல்லாம் அப்படித்தானாம். அதோட சாமான்களும் ஒண்டுமில்லை யாம்.” அவளின் குரல் தளதளத்திருந்தது.

கொஞ்சநேரம் பேச்சு இல்லை.

இருந்தாற்போல, வானத்தில் ஒரு சத்தம் வந்து விழுந்து வரவர பெரிதாகிக் கேட்டது. பழக்கப்பட்ட உறுமல்தான்.

நேராக கிட்ட கிட்ட வந்து, தலைக்கு மேலாக, மிகப் பதிலாக அம்மோவ்? அதேநேரம், பக்கத்தில் யாரோ “வீல்” என்றும் கத்த ஒருகணம் பக்கெளறாகி விட்டது.

விமானம் போய்விட்டது. அந்தப் பெண் சற்று வெட்கத்துடன் தன் தோளைக் கட்டிப் பிடித்திருந்த தாயின் கைகளை விலக்கிக் கொண்டிருந்தாள்,

“என்னம்மா, பயந்திட்டிங்களோ, எங்களைச் சொல்லுங்கோ. நாங்க இந்த சத்தத்தை மூண்டு நாலு மாதமா கேட்டுக்கொண்டு வாறம்” என்று யாரோ ஆறுதல் சொன்னார்கள்.

இந்தச் சத்தம் பற்றிய பேச்சில் கதவு திறக்கப் பட்டதை யாரும் கவனிக்கவில்லை. பிறகு எழுந்து மெதுவாக உள்ளே போனார்கள்.

பெரிய அறை அது. வரிசையாக ஐந்தாறு பெஞ்சுகள். எதிரே தெரிந்த மூடியிருந்த இன்னொரு கதவைப் பார்த்தபடி போடப்பட்டிருந்தன.

இரண்டாவது வரிசையில் போய் இருந்து கொண்டார்கள். இப்பொழுது இவள் அருகே அந்தப் பெண். பக்கத்தில் தாய், இவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறுவது போல ஏதாவது கதைக்க வேண்டும் போலிருந்தது. “அம்மா சரியான பயந்தவா போல கிடக்கு” என்றாள் மெதுவாக. அந்தப் பெண் லேசாகச் சிரித்தாள். “முந்தி இப்படி இல்லை. இப்ப இப்பத்தான்... சண்டைக்கே நாங்க ஊரிலேயிருந்து ஓடி வரேக்கை எங்களோட கூட வந்த ஒரு பிள்ளை குண்டு பட்டுச் செத்துப்போய்ச்சு. அதிலேயிருந்து அம்மாவுக்கு பிள்ளை சத்தம் கேட்டாலே ஒரே பயம்.”

லேசாக சோகமாகப் புன்னகைத்தான் முடிந்தது இவளால். “அதோட இப்ப கண்ணும் சரியாத் தெரிய தில்லை. ஒரே பயம்தான்.”

உள் கதவு திறக்கப்பட்டு காகிதங்களோடு ஒரு நேர்ஸ் வெளியே வந்தாள். முதல் ஐந்து நபர்களுக்குரிய பெயர்களை வாசித்துவிட்டு, உள்ளே சென்றுவிட்டாள். இவளின் பெயர் நாலாவதாக வந்தது.

மலராளிடம் சைகை மூலம் விடைபெற்று மற்றவர்களோடு இவள் உள்ளே போனாள். வாசலோடு ஓட்டிப் போடப்பட்டிருந்த பெஞ்சில் இருக்கச் சொன்னார்கள்.

அறை மிகப் பெரிதாக இருந்தது. ஆட்களும் நிறையத் தெரிந்தனர். குழுகுழுவாய் நிற்பதும் நடப்பதுமாய், இது டொக்டரின் கொன்ஸல்லரிங் றூமா என ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒருவேளை உள்ளே ஒரு சிறிய அறை இருக்கக் கூடும்.

இவர்கள் மெடிக்கல் ஸ்டூடன்ஸ் போலத்தான் இருந்தது. “ஜாவ்னா ரீச்சிங் ஹொஸ்பிற்றல்” என்பதை ஒருமுறை சொல்லிக் கொண்டாள். நடுவில் போடப்பட்டிருந்த மேசையையும் கதிரையையும் சுற்றிக் கொண்டும் இவர்கள்தான் கதிரையில் யாராவது இருக்கிறார்களா என்பது தெரியவில்லை. அது டொக்டரின் சீற்றா என்பதும் தெரியவில்லை.

இவர்களில் யாராவதொருவன் சற்று விலகி நின்று ஒரு பெட்டையோடு கதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றானா எனப் பார்த்தான்.

கொஞ்சம் தடியனாகி தன் பரந்த முதுகில் பின்புறம் கோர்ந்த கைகளில் இருந்த ஸ்ரெடஸ்கோப்பை தூக்கி மெதுவாக அடித்தபடி, எதிரில் நின்ற பெண்ணை முக்கால் பகுதி மறைத்துக்கொண்டு கொஞ்சம் பவ்யம் காட்டும் மெதுவான குரலில்...

ஏன் அப்படி எதிர்பார்க்கின்றான் என நினைத்த பொழுது ஒரு பழைய நினைவு... தலை நீட்டியதை உணர்ந்தான்.

முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு, இப்படித்தான் ஒருவன், கண்டி பெரியாஸ்பத்திரியில் ஒரு சக மாணவியோடு பேசிக் கொண்டு நின்றிருந்தான். கையில் யூனிவெஸ்டி டொக்டரின் கடிதத்தோடு பெரியாஸ்பத்திரி இ.என்.ரி.சேர்ஜன் வருகைக்காக இவள் காத்திருந்த பொழுது, சட்டென்று மாணவர்கள் ஒழுங்காயினர். பக்கத்து மேடைப் பேச்சாளியின் ஸ்ரான்று போலிருந்த பலகையின் முன் இடபுறமும் வரிசையில் நின்றனர்.

டொக்டர் வந்துதான் விட்டார். சற்றும் கட்டையாக தூய ஷேர்ட்டும் லோங்ஸ்லூமாக இன்னும் இளமை மாறாத தோற்றத்துடன், அந்த ஸ்ராண்டின் பக்கத்தில் வந்து நின்றார்.

முதலாம் எண் வாசிக்கப்பட்டு அருகிலிருந்த யாரோ எழுந்து போனார்.

இவளின் வலப்புறத்திலிருந்த ஆளின் கண்ணின் மேல் முக்கோண மடிப்பாக காகிதமட்டை பொருத்திருந்தது. எப்பொழுது இந்த ஆள் வந்து இப்படி பாண்டேஜ் போட்டுக் கொண்டு போயிருப்பார் என எண்ணமிட்டான்.

தன் உயரத்திற்கு வரக்கூடிய சேலை உடுத்திய ஒரு இளம் பெண்ணை டொக்டர் நிற்க வைத்து பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஆயிற்று, பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கையில் இவள் முறையும் வந்து விட்டது. இவளின் நம்பரைக் கூப்பிட்டு விட்டார்கள்.

எழுந்து நடக்கையில், சற்று தடக்கியது மாதிரித் தெரிந்தது. மாணவர்களின் வரிசை நடுவே நின்றிருந்த டொக்டர், இவளுக்காக காத்துநிற்பது போலிருந்தது.

“கண்ணில் என்ன?”

“வரவர பார்வை குறைஞ்சு கொண்டு போகுது. ஒண்டும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை கண்ணாடியைக் கழட்டுங்க பார்ப்பம், கண்ணாடி மாத்தி எத்தனை காலம்?”

“ரெண்டு வருஷமிருக்கும். இவள் எழுந்தமானத்தில் பதில் சொன்னாள். இங்கை பாருங்கோ Concave குழிவில்லைக் கண்ணாடி அருகிலை எல்லாம் நல்ல தடிப்பு நடுவில் மெல்லிய கிளாஸ்.

கண்ணாடியை முன்னால் நின்ற மாணவியிடம் கொடுத்தாள். கண்ணாடி கைமாறிக் கொண்டு போனது பின்னால், பிறகு எதிர்வரிசைக்கு என்று, இவள் சற்றுக் கவலையுடன் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

ஏற்கனவே, சற்று லூசான பிறேம். இவர்கள் பிடிக்கும் விதத்தில் அது உடைந்தாலும் உடைந்து விடும். இப்பொழுதெல்லாம் கண்ணாடி பிறேமுக்கே ஆயிரம், இரண்டாயிரம் என்று வேண்டும். ஒருவாறு இவள் கைக்கு மீள் வந்து சேர்ந்தது.

டொக்டர் இவளின் மூடிய இமைகளின் மேல் தடவிப் பார்த்தார். “அந்த டாக்டர்முக்கு போயிருங்கோ வாரன்.” அவர் காட்டிய எதிர்த் திசையில் இருக்கவர்கள் தெரிந்தன. கறுப்புத் தடித்த திரை தொங்கும் அறை வாசலூடாய் உள்ளே தட்டுத்தடுமாறிச் சென்றாள். ஒன்றுமே தெரியவில்லை. யாரோ இவள் கையைப்பிடித்து ஒரு ஸ்ரூலில் இருக்க வைத்தார்கள். நேர்ஸாக இருக்கலாம்,

பிறகு அவளும் வெளியே போயிருக்க வேண்டும். இருட்டில் தனிமையில் மொட்டுமொட்டென்று உட்கார்ந்திருந்தான்.

திரை லேசாக விலக்கப்பட்டு சிறு வெளிச்சம் வந்து மறைந்தது. கண்களுக்கெதிராய் ஒரு சிவந்த ஒளிப் பொட்டு “இந்த லயிற்றையே பாருங்க” டொக்டரின் குரல். கண்ணைப் பரிசோதிக்கின்றார், ‘நேரா இந்த லயிற்றையே பாருங்கோ. இமைக்க வேண்டாம்’ என்றார் மீண்டும்.

மீள் கறுப்புத் திரை விலகி மூடியது. டொக்டர் போயிருக்க வேண்டும். நேர்ஸ் இவளும் வெளியே வர உதவினாள்.

டொக்டர் இப்பொழுது மாணவர் புடைகுழ தன் சீற்றில் இருந்தார்., இவளிடம் ஒரு மருந்துச் சீட்டு நீட்டப்பட்டது. “டிஸ்பென்சரிக்குப் போய் இந்த மருந்தை விட்டுக் கொண்டு வாங்கோ” இந்த முறை வலது புறத்தைக் காட்டினார். அந்தக் கதவால் வெளியே வந்தாள். டிஸ்பென்சரி எங்கே என்று விசாரிக்க வேண்டியிருந்தது.

வாசல் கதவோடு போய் நின்று கொண்டு மருந்துச் சீட்டை நீட்டினாள். “வெளியில் பெஞ்சில் இருங்கோ, மருந்து கொண்டு வாரன்” ஒரு தொக்கை நேர்ஸ் சொன்னாள்.

வெளி பெஞ்சுகளில் ஏழெட்டுப் பேர்கள் இருந்தார்கள். முகத்தை அண்ணாந்தபடி தலையை பெஞ்சு முதுகில் சாய்த்துக் கொண்டு, இப்படி இவர்கள் தலையை சாய்ப்பதற்காகத்தான் இப்படி மேற்புறம் வளைந்த முதுகையுடைய பெஞ்சுகளை இங்கு போட்டிருக்கின்றார்கள். இவளும் அவர்களோடு போய்மர்ந்து கொண்டாள், ஒரு பத்து பதினைந்து நிமிடக் காத்திருப்பின் பின், “கண்ணை மூடு. கண்ணை எல்லோரும் திறக்க வேண்டாம், மருந்து வெளியில் வரப்போகுது” என யாரையோ அட்டடிக்க கொண்டு அந்த நேர்ஸ் வெளியே வந்துவிட்டாள்.

கையில் மருந்துக் குப்பியுடன் நேராக இவளிடம் வந்தாள். ஒவ்வொரு கண்ணிலும் மூன்று சொட்டுக்கள், “கண்ணை மூடிக்கொண்டு அப்படியே சாய்ந்திருங்கோ நான் பிறகு வருமட்டும்” பிறகும் யாரையோ பார்த்து அட்டடியபடி உள்ளே போனாள். கண்களை மூடி வைத்தபடியே ஏன் சில நேர்ஸ்கள் இப்படி வெள்ளையில் கட்டைக் கவுனும் சிலர் சேலையும் உடுக்கிறார்கள், என யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். நேர்ஸ்ஸுகளிலும் கிறேட் ஒன்று, கிறேட் இரண்டு என்று தரம் இருக்கலாம். முதலாம் கிறேட் நேர்ஸ்கள் இப்படி கட்டைக் கவுன்தான் போட வேண்டுமாக்கும். இந்த நேர்ஸ் சீனியருமாகவிருக்கலாம். வயது ஐம்பதாவது இருக்கும். இப்படி பருத்த உடலைக் கட்டைக் கவுனுக்குள் திணித்தபடி...

‘நேரமாயிறே’ என்று கண்களை லேசாக திறக்க, மீண்டும் அந்த நேர்ஸின் குரல் சட்டென்று கண்களை மூடிக்கொண்டாள். “இஞ்சை பாருங்கோ, இவ்வை அப்படியே கண்ணை மூடிக்கொண்டு தலையைச் சாய்ந்து வைச்சுக்கொண்டு இருக்கிறா, நீங்களும் அப்படி இருங்கோவன்.” ‘அவள்’ உதாரணத்துக்கு காட்டியது இவளைத்தான் என்று தெரிந்தது.

மறுமுறை கையில் ரோச்சலைட்டும் கொண்டு வந்திருந்தாள். இவளிடம் வந்து கண்களில் லைற் அடிச்சப்பார்த்தாள். “இப்ப கண் கிளியரா இருக்கு. உள்ளே டொக்டரட்டைப் போங்கோ” உள்ளே போனபொழுது முதலில் கண்ணில்பட்டது விரிந்திருந்த ஸ்ரெச்சர்தான். அதைப் பார்த்ததுமே இது தனக்காகத்தான் அங்கு போடப்பட்டிருக்கின்றது எனப்பட்டுவிட்டது. டொக்டர் யாருடனோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். மாணவர் குழுக்கள் குழுக்களாக அங்குமிங்கும் நின்றனர். தன்னுடைய ‘கோட்டா’ நோயாளர்களைப்பார்த்து முடித்து விட்டார் போலும். இவள் தயங்கி நிற்பதைப் பார்த்து ஒரு பெண் ஓடலி இவளிடம் வந்தாள். இதில் ஏறிப்படுங்கோ என்றாள்.

‘சிவனே’ என்று ஏறிப்படுத்தாள். டொக்டர் மாணவர்களோடு உரையாடுவது போன்ற பலதரப்பட்ட குரல்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

நிமிசங்கள் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன, ஒரு படியாக டொக்டரும் மாணவர்களும் இவளைச் சூழ்ந்து நின்றன்கொண்டார்கள். இவளின் கண்ணில் ஒளி பாய்ச்சப்பட்டது.

வெளிச்சத்தில் பெரிதுபடுத்தப்பட்டு தெரிந்த அவளின் கண் நரம்புகளைப்பற்றி டொக்டர் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இந்த நேர்வைப் பாருங்கோ போகப்போக மெலிந்து கொண்டிபோகுது. பார்த்தீர்களா வீக் ஆன நேர்வ் வரவர பாயும். ஒளியில் பலதரப்பட்ட நிறங்கள் அவற்றின் உக்கிரம் தாங்காமல் கண்கள் கூசின. நீரைக்கசிந்தன. ஒளிப்பாய்ச்சல் நிறுத்தப்பட்டது. டொக்டர் “கண்ணைத் துடையுங்கோ” என்றார். இவள் இடுப்பைத் தடவி செருகியிருந்த லேஞ்சியை இழுத்து கண்ணைத் துடைத்தாள். மீளவும் ஒளிப் பாய்ச்சல்கள், கண்கள் தாமாகவே அயர்ந்து கொண்டும் வந்தன. மூடிக்கொண்டும்விட்டன. இம்முறை டொக்டர் தோளைத் தட்டி “கண்ணைத் திறவுங்கோ,” “கண்ணைத் திறவுங்கோ” என்றார். அவசரமாக, கண்கள் திறக்க மறுத்தன. வலுக் கட்டாயமாகத் திறந்து கொண்டாள். ஒளி வெள்ளத்தை தாங்காது மீளவும் கண்கள் மூடிக்கொண்டன. டொக்டர் மீளவும் தோளைத் தட்டி “கண்ணைத் திறவுங்கோ” என்றார். மீளவும் இமையைப் பிரித்து வைத்தாள். கடவுளே! எப்பொழுது முடியும் இந்த அவஸ்தை. ஒருவாறு முடிந்தது. டொக்டரும் மாணவர்களும் விலகிப் போனார்கள். இவளும் ஸ்ரெச்சரிலிருந்து எழுந்து கொண்டாள். கண்கள் இருட்டிக் கொண்டு வந்தன. தடுமாறிக் கொண்டு கீழே இறங்கினாள். டொக்டர் தன் சீட்டில் இருந்தபடியே இவளை அருகில் அழைத்தார். “உங்க கண்ணிரெண்டையும் கற்றாக் -Cataract வந்து பாதித்திருக்கு. இப்பத்தான் துவக்கம். இன்னும் கொஞ்ச நாள் போகட்டும். சவ்வு ‘திக்’ ஆகட்டும். ஐஞ்சாறு மாதம்செல்ல வாங்கோ ஒப்பநேசன் பண்ணி விடலாம்.”

வெளியே வந்து காத்து நின்ற மலராளிடம் டொக்டர் சொன்னதையும் சொன்னாள். “என்னவோ ஏதோ என்று பயந்தீங்களே. வெறும் கற்றாத்தான். டொக்டர் சொன்ன மாதிரி ஒப்பநேசன் பண்ணி லென்ஸும் போட்டாங்கள் எண்டால் பார்வை நல்லா தெரிஞ்சிடும். இந்த டொக்டர் கெட்டிக்காரர். இவரெட்டையே ஒப்பநேசன் பண்ணி விடலாம் என்ன சொல்லுநீங்க?

இவளுக்கு பற்றிக் கொண்டு வந்தது. “சரிதான், இப்ப பேசாம வாயை மூடிக்கொண்டு வாறியோ, இல்லையோ?”

சுலனங்கள்

விரல் நுனியில் புகைந்து கொண்டிருந்த சிகரெட்டைக் கடைசியாக ஒருமுறை உறிஞ்சி வீசிவிட்டு அவன் அம்பாறை எக்ஸ்பிரசில் ஏறிக்கொண்டான். இன்னும் ஏழு மணித்தியாலங்கள் பிரயாணம், நினைத்துப் பார்க்கும் போதே அலுப்பாக இருந்தது. கதைத்துக்கொண்டு போவதற்குக்கூட நண்பர்கள் ஒருவருமில்லை. முதன் முறை இரண்டாவது முறை போவதென்றால் காட்சிகளையாவது இரசித்துக்கொண்டு போகலாம்; தும்பரைப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து மகியங்கனைக்கு இறங்கிச் செல்லும்போது எதிர்ப்படும் பதினெட்டுத் திருப்பங்கள் ஏற்படுத்தும் பய உணர்ச்சியும் இப்போது இல்லாமல் போய்விட்டது.

மாலை மயங்கி வரும் வேளையாதலால் உன்னஸ்கிரிய மலைத் தொடரின் பெருநிழல் தேயிலைத் தோட்டங்களில் வியாபித்திருந்தது. எல்லாமே பார்த்துப் பழகிப்போன காட்சிகள்:

தனக்கு முன் சீறில் இருந்த காற்சட்டை அணிந்த இளைஞர்களிருவர் அம்பாறையின் குறிப்பிட்ட ஒரு திணைக்களத்தில் நடைபெறும் ஊழல்களைப்பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தான் பணிபுரியும் கமத் தொழில் சேவைகள் திணைக்களமும் அவர்களது கதையில் அடிபடுகின்றதாவென அவன் உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். உன்னஸ் கிரியாவில் 'தவலம்' முறையில் பொதி சுமக்கும் சில மாடுகள் பாதையின் குறுக்காக நின்றதால் பஸ்ஸை நிறுத்த வேண்டி ஏற்பட்டது. முன் சீறிலிருந்த இளைஞர்களின் சம்பாஷணை மாடுகள் பாதைக்குக் குறுக்கே பாய்ந்ததனால் மகியங்கனையில் நடைபெற்ற ஓரிரு பஸ் விபத்துக்களைப் பற்றிய சம்பாஷணையாக மாறத் தொடங்கியது.

பஸ்ஸில் அவனுக்குப் பக்கத்தில் அழகில்லாத ஒரு இளம் பெண் உட்கார்ந்திருந்தாள். இருந்தாலும்

பரவாயில்லை. நேரத்தைப் போக்குவதற்கு ஏதாவது கதைத்துக் கொண்டு போகலாம். அவளது கையில் ஒரு சிங்கள வாரப்பத்திரிகை இருந்தது.

'பத்தரே பொட்டத் தெனவத்'

அவன் கேட்டது அவளுக்குக் கேட்டதோ, கேட்கவில்லையோ தெரியாது. அவள் வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பரவாயில்லை இன்னும் ஒருமுறை கேட்டுப்பார்க்கலாம்.

'மே பத்தரே பொட்டக் தெனவதை'

அவள் அவனது முகத்தைப் பார்க்காமலே பத்திரிகையைக் கொடுத்தாள். அவள் நடந்து கொண்ட பாணியிலிருந்து தான் முதல் முறை பத்திரிகையைக் கேட்டது அவளுக்குக் கேட்டிருக்கும் போல் தோன்றியது. அவள் கொஞ்சம் அழகாக இருந்தால் இன்னும் எவ்வளவு பெருமை காட்டியிருப்பாள். அவனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. தான் பத்திரிகையை வாசிப்பது போல் கொஞ்ச நேரம் நடித்து விட்டு அவளிடம் திருப்பிக் கொடுத்தான்.

அவனுக்கு ஐயசிங்காவின் ஞாபகம் வந்தது. முன்பின் அறிமுகமில்லாத எந்த இளம் பெண்ணைக் கண்டாலும் சரி அவன் சிரித்துக் கதைத்து தன் வழிக்கு எடுத்துக் கொள்வான். அந்தக் 'கலையில்', அவன் மன்னன்தான். இந்த வகையில் பார்க்கும்போது தன் நண்பர்கள் பலரைவிடத் தான் தைரியமில்லாதவன் போல்தான் அவனுக்குத் தோன்றியது.

பஸ் மகியங்கனையில் நிறுத்தப்பட்டபோது அவன் இறங்கித் தேனீர் அருந்திவிட்டுச் சிகரெட் ஒன்றைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான். தனக்கருகிலிருந்த பெண்ணும் இறங்கி தாகபாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை அவன் கண்டான். அவளை அலட்சியம் செய்யும் பாணியில் புகையை ஒருமுறை உள்ளே உறிஞ்சி வெளியில் அனாயாசமாக விட்டதில் அவனுக்கு ஓர் அலாதி திருப்தி.

பஸ் மீண்டும் புறப்பட்டபோது பிரயாணிகள் தொகை வெகுவாகக் குறைந்திருந்தது. சூரியனின் கதிர்களால் ஒரு வெள்ளிக் கோடாக்கப்பட்டிருந்த பாதை தொடுவானத்தில் சென்று முடிவடைவது போலிருந்தது. எப்போதாவது ஓரிரு மாலை நேரங்களில் இப்பாதையில் பிரயாணம் செய்வதை ஒரு சுவையான அனுபவமாக அவன் இரசித்திருக்கின்றான்.

வீட்டிலிருந்த ஒரு வாரத்திலும் அவன் அம்பாறையை முற்றாக மறந்திருந்தான். இன்று காலையில் எழுந்தவுடன் அந்தக் கசப்பான உண்மையை உம்மா தான் நினைவூட்டினான். அந்த வாழ்க்கையை எண்ணும்போது ஏதோ இனம் புரியாத வேதனையொன்று அவனை ஆட்கொள்ளும். இன்னும் இரண்டு மாதங்களுக்காவது போர்வையில்லாமல் வியர்வை வடியும் உடலுடன் படுக்க வேண்டும். அந்த உஷ்ணத்தைத் தாங்குவது அவனுக்கு ரொம்பக் கஷ்டமாக இருந்தது.

ஊருக்கு வந்து பீலியில் குளிர்ந்த நீரில் குளித்தவுடன் அவனுக்கு ஜலதோசம் பிடித்து விடும்.

‘ஒனக்குச் சூடான ஊருதான் நல்லம்’

வாப்பா சொல்வோம். அங்கு தான் அனுபவிக்கும் வேதனைகள் அவருக்கெங்கே புரியப்போகின்றது. பாவம் வாப்பா, ஊரை விட்டால் அவர் கண்டிக்கும், கம்பனைக்கும் தான் போயிருக்கிறார். அதுவும் எப்போதாவது ஏதாவது தவிர்க்க முடியாத தேவைகள் வந்தால்தான்.

பூவெலிக்கடையிலுள்ள இருநூறு வீடுகளுக்கும் ஆத்மீக வழிகாட்டி அவர்தான். கந்தாரி, பாத்திஹா, சுத்தம், ஹயாத்து, மௌத்து, நலவு, பொல்லாப்பு எது எங்கு நடந்தாலும் அவர் அங்கு போயிருக்க வேண்டும். தான் மனனம் செய்து வைத்திருக்கும் பலவகையான துஆக்களை எவ்வித உணர்ச்சியுமின்றி ஒப்புவித்துவிட்டு அவர்கள் தரும் ஐம்பது சதத்தையோ ஒரு ரூபாவையோ சம்பிரதாயத்துக்காக ஒருமுறை மறுத்துவிட்டுத் தலை குனிந்து வாங்கிக்கொள்ளும் தொழில் அவருக்குரியது. இதை நினைத்துப் பார்க்கும்போது அவனுக்கு அவமானமாக இருந்தது வாப்பாவிடம் இந்தத் தொழிலை விட்டுவிடுங்கள் என்று கூறக்கூடிய தைரியம் அவனுக்கில்லை. தான் மாதாமாதம் அனுப்பும் நூறு அல்லது நூற்றி இருபத்தைந்து ரூபாவை வைத்துக்கொண்டு எட்டுப் பேர்களுள்ள குடும்பத்தை அவரால் எப்படி நடத்தமுடியும்.

தாத்தாவும் இப்போது வீட்டில் வந்திருக்கிறார். கல்யாணம் முடிந்தவுடன் எழுதித் தருவதாகக் கூறியிருந்த காணியை வாப்பா எழுதிக் கொடுக்க வில்லையாம். மச்சான் தாத்தாவை வீட்டுக்கு விரட்டி விட்டார். அந்தக் காணியை அடகுவைத்து எடுத்த இரண்டாயிரம் ரூபாவில் தான் தாத்தாவின் கல்யாணமே நடந்தேறியது. வீட்டிலிருந்த நாட்களில் அவளின் முகத்தைப் பார்க்கவே அவனுக்கும் கூச்சமாக இருந்தது. இல்லற வாழ்க்கையை ஒரு வருடம்கூட அவள்

அனுபவிக்கவில்லை. உம்மாவிடமோ, வாப்பாவிடமோ அவன் இதைப்பற்றி ஒன்றுமே கதைக்கவில்லை. இப்படிப் பெரிய விஷயங்களையெல்லாம் பேசக் கூடியளவுக்குத் தான் இன்னும் பெரியவனாகி விடவில்லை என்ற எண்ணம் அவனுக்கு. வாப்பாவும் இதொன்றையும் கவனிக்காதவர் போல ஐம்பது சதங்களுக்காக வீடுகளில் ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

தன்னில் வாப்பா அதிக நம்பிக்கை வைத்துச் செலவழித்துப் படிப்பித்தது அவனுக்குத் தெரியும். அவனை ஒரு பட்டதாரியாக்கிப் பெரிய உத்தியோகம் ஒன்றில் அமர்த்தவேண்டுமென்று அவர் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தார். எச்.எஸ்.ஸி. படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது கிளறிக்கல் கிடைத்தது. வீட்டு நிலைமையை யோசித்து அவன் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு வந்து விட்டான்.

அம்பாறையில் வாழ்ந்த கடந்த இரண்டு வருடங்களிலும் வாழ்க்கையைப் பற்றிய தன் கண்ணோட்டங்களை அவன் படிப்படியாக மாற்றிக் கொண்டு வந்திருக்கின்றான். காரியாலயத்திலிருந்து மூன்றரை மணிக்கு வந்தவுடன் அறையில் சும்மா இருக்க வேண்டும். ஜயசிங்கா என்றால் யாராவது நண்பர்களைத் தேடிக் கொண்டு போய்விடுவான். அல்லது ரீகலில் நடைபெறும் ஆங்கிலப் படக்காட்சி ஒன்றுக்கு எவளாவது பெண்ணொருத்தியைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் விடுவான். அவன் தனியாக அறையில் இருக்கும் வேளைகளில் முடிவற்ற சிந்தனைத் தொடர்களில் மூழ்கத் தொடங்குவான்: இருள் சூழ்ந்து வரும்போது குளக்கரைக்குச் சென்று எங்காவது ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து கொள்வான். எப்போதாவது ஓரிரு ரூயிற்றுக் கிழமைகளில் இங்கினியாகலைக்குச் சென்று அங்கு நிலவும் தனிமையின் வசீகரத்தை இரசித்து அனுபவிப்பதை அவன் ஒரு சுவையான பொழுதுபோக்காகப் பயின்று வந்திருக்கின்றான்.

யாராவது பெண்ணொருத்தியுடன் கொண்டு கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக்கொண்டால் இந்த வாழ்க்கையின் வேதனைகள் குறையும் என்று ஜயசிங்கா அடிக்கடி கூறுவான்.

பஸ் அம்பாறையை அடைந்தபோது லேசாக இருள் பரவத் தொடங்கியிருந்தது. சிகரெட் ஒன்றைப் புகைத்தவாறு அறையை நோக்கிச் சென்றபோது ஜயசிங்கா பிரவுன் கம்பெனிக்கருகில் யாரோ பெண்ணொருத்தியுடன் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதை அவன் கண்டான்.

கண்டும் காணாததுபோல அவன் செல்ல முற்பட்டபோது ஜயசிங்காவே ஓடிவந்து 'ஹலோ மச்சான் பாளூக்! லீவு எப்படிப் போச்சு' என்று உற்சாகத்துடன் கதைக்கத் தொடங்கி விட்டான். சாராய நெடி வீசியது.

இன்று தான் வருவதை அவன் எதிர்பார்த்திருக்க வில்லை என்று கொஞ்சம் அழுத்தத்துடன் அவன் கூறியதிலிருந்து அந்தப் பெண்ணை அறைக்கு அழைத்துச் செல்வதற்கு அவன் திட்டமிட்டிருந்திருக்கிறான் என்பதை பாளூக் ஊகித்துக் கொண்டான்.

அவன் அந்தப் பெண்ணை ஒருமுறை பார்த்து விட்டு ஜயசிங்காவைப் பார்த்தான். அவள் கறுப்பாக இருந்தாலும் கொஞ்சம் கவர்ச்சியானவளாகவும், ஜயசிங்காவின் வார்த்தைகளில் சொல்லப்போனால் கொஞ்சம் 'செக்ஸி' ஆனவளாகவும் இருந்தான்.

'அதொரு மாடு மச்சான்'

ஜயசிங்கா மெதுவாகக் காதுக்குள் குசுகுசுத்தான். அவன் அறைத் தோழனாக வந்த பின்னர்தான் 'மாடு' என்ற வார்த்தைக்கு அகராதியில் இல்லாத ஒரு கருத்து இருக்கிறது என்பதை பாளூக் புரிந்து கொண்டான்.

'தென் மச்சான் யூ புரசிட் அல் கம் பிட் லேடர்' என்று ஏதோ அரை குறை ஆங்கிலத்தில் முனகிக் கொண்டு அவன் அந்தப் பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினான்.

ஜயசிங்காவிடமிருந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு அறையை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கியபோது பல குழப்பமான சிந்தனைகளெல்லாம் அவன் உள்ளத்தில் ஓடத் தொடங்கின. இப்படியான ஒருவனுடன் தான் ஒரே அறையில் இருப்பதை வாப்பா அறிந்தாரென்றால் உத்தியோகத்தையே விட்டுவிட்டு வரச் சொல்லி விடுவார்.

தான் இல்லாத ஒரு வார காலத்தில் அறை அசிங்கமான முறையிலும், அசுத்தமான முறையிலும் தலைகீழாக மாற்றப்பட்டிருப்பதைக் கண்டதும் அவனுக்கு ஜயசிங்காமேல் ஆத்திரமும் அனுதாபமும் பிறந்தது. ஆங்கிலச் சஞ்சிகையொன்றில் வெளிவந்த பல அசிங்கமான படங்களை ஜயசிங்கா அறைச் சுவர் முழுக்க ஓட்டியிருந்தான். சிகரெட் துண்டுகள் எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்து கிடந்தன. அவனது கட்டிலுக்கடியில் சில வெற்றுச் சாராயப் போத்தல்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஏதோ புத்தகமொன்றை அரை வாசி வாசித்துவிட்டுப் பிரித்தபடியே கட்டிலில் வைத்துவிட்டு அவன் சென்றிருந்தான்.

பாளூக் அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்தான். மாட்டின் விக்ரிமசிங்காவின் 'கம்பெரலிய' நாவல் அது. சதா செக்ஸ் பற்றியும், சாராயத்தைப் பற்றியும் தனது காரியாலயத்தில் பணி புரியும் டைப்பிஸ்ட் பெண்ணின் கால்களைப் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருக்கும் ஜயசிங்காவுக்கு இப்படியான நாவலொன்றில் சுவையேற்பட்டிருப்பதை நினைக்கும்போது அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. 'இவன் ஒரு விசித்திரப் பிறவிதான்' என அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

'இந்நூல் மனித வாழ்க்கையைக் கவிதையாக்குவதற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு முயற்சி' என முதல் பக்கத்தில் ஜயசிங்கா சிங்களத்தில் எழுதியிருந்தான்.

மனித வாழ்க்கை, கவிதை போன்ற விடயங்களைத் தொட்டுக் கொண்டு அவனது சிந்தனை சம்பந்தமில்லாத விடங்களிலெல்லாம் ஓடத் தொடங்கியது. திருமணமாகியும், ஆகாத நிலையில் பிறந்த வீட்டில் வந்திருக்கும் ஒரு சகோதரி, பூப்படைந்து எட்டு வருடங்களாகியும் திருமணமாகாமல் ஜன்னல் வழியே பாதையை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் இன்னொரு சகோதரி, ஒழுக்கத்தைப்பேணும் பொருட்டு பள்ளிப்படிப்பை இடையில் துண்டித்து வீட்டில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் சிந்தனை மயமான இன்னொரு சகோதரி, ஐம்பது சத நாணயங்களுக்காக ஆண்டவனின் துதிபாடும் ஒரு தந்தை, எல்லாத் துன்பங்களையும் மறந்து எடுக்கும் சம்பளத்தில் அரைவாசியைச் சிகரெட்டாகக் கொளுத்தியவாறு ஆயிரமாயிரம் கனவுகளை மீட்டுக் கொண்டிருக்கும் உத்தியோகம் பார்க்கும் ஒரு மகன். எவ்வளவு சோகமான ஒரு கவிதை ஒரு வாழ்க்கை

அப்புத்தகத்தை அவன் வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

1904-ம் ஆண்டில் தென் மாகாணத்திலுள்ள சிங்களக் கிராமமொன்றின் பிரபு ஒருவரின் வீட்டில் ஓர் இளைஞன் இரு இளம் பெண்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் காட்சியை அவன் மானசீகமாக இரசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஏதோ பாடல் ஒன்றை முன்கிரவாறு ஜயசிங்கா வரும் சத்தம் கேட்டது.

'ஆ! கம்பெரலியாவை வாசிக்கிறாய். அது நல்ல நாவல் மச்சான்'

'கம்பெரலியா' பலப்பிட்டியாவில் தனது வீட்டுக் கருகில் திரைப்படமாக்கப்பட்ட நாட்களைப்பற்றியும் அதில் நடித்த சில நடிகைகளைப்பற்றியும் அவன் கூறத் தொடங்கினான்.

‘உனக்குத் திருமணமாகாத சகோதரிகள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்’

ஐயசிங்கா மெல்லிய புன்முறுவல் ஒன்றைப் பூத்துக்கொண்டே சொல்லத் தொடங்கினான்.

‘இந்தக் கேள்வியை நீ ஏன் கேட்டாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். உன்னையும் பொதுவாக உன்னைப் போன்ற உனது நண்பர்கள் பலரையும் பாதிக்கும் ஒரு பிரச்சினை என்னை எப்படிப் பாதிக்கிறது என்பதை நீ அறிந்து கொள்ள விரும்புகின்றாய் அல்லவா? எனக்குத் திருமணமாகாத சகோதரிகள் நான்கு பேர் இருந்தார்கள். இப்பொழுது மூன்று பேர் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். இன்னும் ஒருத்திதான் இருக்கிறாள். அவளும் பஸ் கண்டக்டர் ஒருவருடன் கொழும்பிலிருக்கிறாள். நாங்கள் ஒருவரும் அதை எதிர்ப்பதில்லை. அவளுக்கும் சீக்கிரம் திருமணம் நடைபெறும். மற்ற மூன்று அக்காமார்களும் அவர்களாகவேதான் தங்கள் கணவர்களைத் தெரிந்து கொண்டார்கள். மூத்த அக்கா பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும்போதே ஆசிரியர் ஒருவரைக் காதலித்து மணந்து கொண்டாள். இரண்டாமவள் டைப்பிங் படிப்பதற்கு டியூட்டரி ஒன்றுக்குச் சென்றபோது ஒருவனைக் காதலித்து மணந்து கொண்டாள். அவள் கணவன் வங்கியில் உத்தியோகம். மூன்றாமவள் மற்றவர்கள் இருவரையும் விட ஒருபடி முன்னேற்றம்; அவள் மீன் வியாபாரம் செய்யும் இளைஞனொருவனுடன் தொடர்புகொண்டாள். உடனே திருமணம் செய்துவைத்தோம். இப்போது எல்லோரும் சந்தோசமாக வாழ்கின்றார்கள்.

எங்கள் சமூகத்தில் விவாகரத்துக்களும் மிக மிகக் குறைவு. படலைகளும் முக்காடுகளும் எங்கள் பெண்களை உலகத்தின் ஓட்டத்திலிருந்து தடுத்து வைக்கா இருப்பதுதான் இவையெல்லாவற்றுக்கும் காரணம்.

‘மச்சான் இதையெல்லாம் நீ சீரியஸாக எடுக்கக் கூடாது’ என்று கூறிக்கொண்டே அவன் குனிந்து பாருக்கை முத்தமிட முயன்றான். பாருக்கால் சாராய நெடியைத் தாங்க முடியவில்லை. அவனை ஒரு கையால் தள்ளி விட்டு மறுபக்கம் திரும்பி அவன் படுத்துக் கொண்டான்.

ஐயசிங்கா பாளி மொழியில் ஏதோ தோத்திர மொன்றை முனகிக் கொண்டே போய்ப் படுத்துக் கொண்டான்.

வெறியில் சொன்னாலும் அவன் சொன்னதில் ஏதும் தவறு இருப்பதாகப் பாருக்குக்குத் தோன்றவில்லை. சுயநினைவின்றி இருந்தாலும் அவன் எவ்வளவு அழுத்தமாகவும் நிதானமாகவும் கதைக்கிறான்.

படலைகளையும் முக்காடுகளையும் பற்றி ஐயசிங்கா சொன்ன கடைசி வசனங்களில் சொல்லாமல் விடப்பட்ட பகுதியை பாருக் சிந்தித்துப் பார்க்கலானான்.

தன் இளைய சகோதரி பள்ளிக்கூடத்தில் யாரோ ஆசிரியர் ஒருவருடன் கொஞ்சம் தொடர்பு என்று அறிந்த மாத்திரத்திலேயே வாப்பா பள்ளிக்கூடம் போவதை நிறுத்துமாறு கட்டளையிட்டு அவளை வீட்டில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதை அவன் நினைத்துப்பார்த்தான். இரவு வெகு நேரமாக அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. ●

வெள்ளை தாங்கம் என்றழைக்கப்படும் யானை தந்தங்கள் 6 டன் சீனாவில் அழிப்பு

வெள்ளை தங்கம் என்றழைக்கப்படும் யானை தந்தங்கள் கடத்தலில் உலகின் மிகப்பெரிய சந்தையாக சீனா விளங்குகிறது. இங்கு கடந்த ஆண்டு மட்டும் தந்தங்களுக்காக 35 ஆயிரம் யானைகளை விலங்கு வேட்டையாளர்கள் கொன்று இருக்கின்றனர். ஒரு கிலோ கிராம் யானை தந்தம் கள் சந்தையில் 1 லட்சத்து 25 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு விற்கப்படுகிறது.

சட்டவிரோதமாக வாங்கும் இந்த தந்தங்களை, மக்கள் தாங்கள் விரும்பும் பொருட்களுக்கு மாற்றி வீட்டில் வைத்து அழகு பார்க்கின்றனர். இவ்வாறு யானைகள் கொல்லப்படுவது குறித்து கவலையடைந்த சீனா அரசு, அதை தடுக்க தீவிர நடவடிக்கை மேற்கொண்டு வருகிறது.

இதில் கைப்பற்றப்பட்ட 6 ஆயிரம் கிலோ யானை தந்தங்களை பொது இடங்களில் வைத்து நேற்று சீனா அழித்தது. அழிக்கப்பட்ட இந்த தந்தங்கள் சீனாவில் பிடிபட்டுள்ள யானை தந்தங்களின் ஒரு பகுதி என்று கூறப்படுகிறது. மற்ற நாடுகள் இதுபோன்று யானை தந்தங்களை அழித்ததையடுத்து சீனாவும் பொது இடத்தில் வைத்து அழித்துள்ளது. இருந்தும், எவ்வளவு டன் தந்த குவியல்கள் அங்கு இருக்கிறது என்று தகவல் வெளியிடப்படவில்லை.

சாஸ்திரம்

தாமரைச்சேல்வி

இன்றைய பொழுது மிகவும் கவலையான மனநிலையுடன் ஆரம்பித்த தில் எனக்கும் வருத்தம்தான். என்றைக்கு காவல் பணிமனையினுள் நீலச்சீருடையுடன் ஒரு பணியாளனாய் நுழைந்தேனோ அன்றையிலிருந்தே என் மன உணர்வுகளை சமனப்படுத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனாலும் இன்றைய பொழுது போலவே பலபொழுதுகளில் அந்த சமப்படுத்தல் எனக்குள் நிகழாமலே போய்விடுகிறது.

மேஜை மீது விரிக்கப்பட்ட வெள்ளைத்துணியின் மீது அந்த எலும்புக்கூடு வைக்கப்பட்டிருந்தது. பழுப்பு நிறத்தில் வினோதமான ஒருகோணத்தில் கை கால் வெவ்வேறாக கிடந்த அதைப் பார்க்கும்போது நெஞ்சக் கூட்டுக்குள் குளிர்வரவியது போல் இருந்தது. நெஞ்செலும்பின் ஒரு பகுதி நொறுங்கிக் கிடந்தது. இது யாருக்குச் சொந்தமான எச்சம்.....

கிளிநொச்சி நகரத்தை மீட்டெடுத்த இந்த ஒரு வருடகாலமாக இப்படி எத்தனை எலும்புக்கூடுகளைக் கண்டு எடுத்தாயிற்று. வாய்க்கால் கரைகளில்... பற்றைகள் மூடிக்கிடந்த கொல்லைப் புறங்களில்... மலசலகூடங்களின் குழிகளில்... கிணறுகளின் அடியில்... அதுவும் நகரத்திற்கு மக்கள் திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நாட்களில்... அதிகமாகவே கண்டுபிடிக்கப் படுகிறது.

தங்கள் காணிகளை துப்புரவு செய்யும் போதும் கிணறுகளை இறைக்கும் போதும் ஆவெனத் திறந்து கிடக்கும் மலசலக்குழிகளைப் பார்க்கும் போதும் எலும்புக்கூடுகளைப் பார்த்து விட்டு அலறியடித்துக் கொண்டு மக்கள் எங்களிடம்தான் ஓடி வருகிறார்கள்.

யாரோ எவரோ என்ற பதைபதைப்புடன் செய்தி எங்கும் பரவிவிடும். நாங்கள் எலும்புக்கூட்டை எடுத்து ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்ப, வைத்தியர் தன் பகுப்பாய்வு அறிக்கையுடன் எமது பணிமனைக்கு அனுப்பிவைப்பார். அங்கும் இங்குமாய் சனங்கள் அடையாளம் காண அலையும்.

இப்படி வெள்ளைத்துணி விரிப்பில் மூக்கை லேசாய் நெருடும் மணத்துடன் கிடக்கும் ஒவ்வொரு எலும்புக் கூடுகளைப் பார்க்கும்போதும் மனதுக்குள் சொல்ல முடியாத துயரம் பொங்கும். அந்த வரிசையில் இது இன்னொரு எலும்புக்கூடு.

சிறிது காலம் முன்புவரை ரத்தமும் சதையுமாக இருந்த உடல். பத்து நாட்களுக்கு முன்பு வந்த தகவலைக் கொண்டதான் இந்த எலும்புக்கூட்டைப் போய்ப் பார்த்தோம். வேலி பாய்ந்து ஓட முற்பட்ட அந்தக் கணத்தில் சுடப்பட்டு வேலிமேலேயே தொங்கிக் கொண்டிருந்த அதே நிலையிலேயே எலும்புக்கூடாகப் போயிருந்த மனிதன். இது அவனுடைய காணியாக இருக்கலாம். அல்லது ஓடிவந்த பாதையாக இருக்கலாம். உயிர்தப்பும் ஆசையில் ஓடி வந்து வேலிபாய்ந்த அந்தக் கடைசித் தருணத்தில் நிகழ்ந்த மரணம். தொங்கிய நிலையிலேயே மழையும் வெயிலும் பட்டு தசையும் இரத்தமும் காய்ந்து கரைந்து காணாமல் போயிருந்த தேகம். நெஞ்சின் பக்க எலும்பும் காற்பகுதியும் நொறுங்கிக் கிடந்த கோலம். வேலி ஏறிப் பாய்கின்ற அந்தக் கடைசி வினாடியில் கூட எப்படியும் தப்பிவிடுவோம் என்ற நம்பிக்கையோடு இருந்திருப்பான்; பாவம்.

மிதிவண்டிகள் இருக்குமா என்று கவனமாக ஆராய்ந்து பற்றைகள் கடந்து அந்த வேலியை அடையப் பட்டபாடு. கிட்டத்தட்ட மூன்று நான்கு வருடங்களாக இந்த நிலையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது.

எதற்காக இங்கு வந்திருப்பான்...

இடம்பெயர்ந்து ஓடிப்போன இடங்களில் பசி பட்டினி தாளாமல் தனது வீட்டுப்பொருட்களை எடுக்கவோ அல்லது தனது காணியுள் உள்ள தேங்காய் களைப் பிடுங்கி வரவோ அவன் வந்திருக்கக் கூடும். ஒவென்று வெறிச்சிட்டுக் கிடந்த ஊரில் இராணுவத்தைக் கண்டுவிட்டு அவன் ஓடித்தப்ப முயற்சித்திருக்கிறான்.

சூடு விழுந்த அந்தக் கடைசி வினாடியில் இவன் என்ன நினைத்திருப்பான்... தன்னை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் மனைவி பிள்ளைகளை நினைத்திருப்பானோ...

அய்யோ... யாருக்கும் தெரியாமலே செத்துப்போய் விடுவேனோ என்று பதைபதைத்திருப்பானோ...

இப்படி வருஷக்கணக்கில் இதே வேலியிலேயே தொங்கிக் கொண்டிருப்போம் என்று இவன் கணவுகூட கண்டிருக்கமாட்டான்.

நெஞ்சுக்குள் பாரமாய் கனத்தது.

நான் அந்த அறையை விட்டு முன் பக்கம் வந்து மேஜையில் அமர்ந்தேன். நேர் எதிரே வீதி.

வீதியில் நிறைய சனங்களின் நடமாட்டம்.

மூட்டை முடிச்சுக்களை ஏற்றிக் கொண்டு ஆடி அசைந்து கொண்டு ஒரு மாட்டு வண்டி கடந்து போனது.

அழிந்து போன நகரத்துக்கு திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் மக்கள்... எதிர்ப்புறம் தரைமட்டமாய்ப் போன கட்டடக்கற்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டு புதிதாய் மண்சுவர் எழுப்பி தடைகள் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அடையாளம் காணப்படுவதற்காக இங்கே எலும்புக்கூடு வைக்கப்பட்டிருக்கும் செய்தி இன்றைய பத்திரிகையில் வந்திருந்தது. பார்த்துவிட்டு வரிசையாய் வரப்போகிறார்கள்.

வைத்தியரின் அறிக்கைப்படி இது முப்பத்திரண்டிருந்து முப்பத்தியைந்து வயது வரையுள்ள ஆணின் எலும்புக்கூடு. தலையிலும் இடது மார்பிலும் குடுபட்டதால் நிகழ்ந்த மரணம்.

இளவயது மனிதன். இவனுடைய பெயர் பரமுவாகவோ பாலச்சந்திரனாகவோ இருக்கலாம். இவனுக்கு ஒரு இளம் மனைவி இருக்கக்கூடும். இரண்டோ மூன்றோ குழந்தைகளும் கூட... மூன்றோ நான்கோ வருஷங்களாய் இவனைக் காணாமல் அவர்கள் எவ்வளவு தவித்துப் போயிருப்பார்கள்.

இந்த எலும்புக்கூட்டின் கழுத்தில் நீளமான தடுகோர்த்த வெள்ளிச் சங்கிலி இருந்தது. வெள்ளியின் பளபளப்பு மறைந்து கறுப்பு படர்ந்திருந்த அந்தச் சங்கிலியையும் நைந்து போய் நிறம் மாறியிருந்த சாரத்தின் துண்டுகளையும் சேகரித்து வைத்திருக்கிறோம். இவைகளை பார்த்துத்தான் யாரா ஒரு பெண் வந்து அடையாளம் காட்டப்போகிறாள்.

யாராவது வந்து இது என் கணவர்தான்... இது என் பிள்ளைதான்... இது என் உறவுதான் என்று சொல்லும் அந்த நிமிடத்துக்காகத்தான் நாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

யாரும் வந்து அடையாளம் காட்டாத எலும்புக் கூடுகளை பின் அறைக்குள் பெட்டிகளில் அடுக்கி வைத்திருக்கிறோம். எத்தனை பெரிய துயரம் இது...

நகரத்தை இராணுவம் பிடித்த பின்னால் இப்பிரதேசத்தில் இதுநூற்றி முப்பத்தினாலு பேர் காணாமல் போயிருக்கிறார்கள். கிருஷ்ணபுரத்திலும் அம்பாள் குளத்திலுமாக எட்டுப் பேரை சடலமாக மீட்க முடிந்தது. செஞ்சிலுவைச் சங்கம் மூலமாக நாற்பத்திரண்டு பேர் உயிருடன் இருப்பதாக அறியமுடிந்தது. இத்துடன் அறுபத்திரண்டு எலும்புக்கூடு எடுத்தாயிற்று. மிகுதிப் பேருக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியவில்லை. எங்கே புதைந்து கிடக்கின்றார்களோ...

இவர்கள் எப்போது மீட்கப்படப் போகின்றார்களோ...

ஒன்பது மணிக்கு முதலாவதாக ஒரு பெண், இளம்பெண் வந்தாள். அழகை பரவிய முகத்துடன் தயக்கத்துடன் படி ஏறி உள்ளே வந்தாள். கூட வந்த முதியவர் வாசலுக்கு வெளியே நின்றுவிட்டார்.

இந்தப்பெண் முன்பும் எலும்புக்கூடுகள் வைக்கப் படும் நேரங்களில் அடையாளம் காண வந்திருக்கிறாள்.

போன தடவை இந்தப் பெண்ணுடன் எட்டுவயதுப் பையனும் வந்திருந்தான். எலும்புக்கூட்டைக் கண்டு விட்டு அவன் பயந்து அலறிய அலறலில் கட்டடமே ஆடிப்போய்விட்டது. இன்றைக்கு அவனைக் கூட்டி வராமல் முதியவரோடு வந்திருந்தாள்.

பக்கத்து அறைக்குள் நானும் சிவருபனும் அவளைக் கூட்டிப் போனோம். எலும்புக்கூட்டை மிரட்சியுடன் பார்த்தாள். வெள்ளிச்சங்கிலியையும் சாரத்துண்டு களையும் பரிதவிப்புடன் பார்த்து விட்டு கண் கலங்க இல்லை என்று தலையசைத்தாள். சோர்ந்து போய் வெளியே வந்து அந்த முதியவரிடம் ஏதோ சொல்லியபடி நடக்க அவர் தளர்ந்த நடையுடன் பின்தொடர்ந்தார். மிகவும் கவலையாக இருந்தது. இந்தத் தடவை வெள்ளிச்சங்கிலியும் சாரத்துண்டுகளும் அடையாளம் காண உதவியாகக் கிடைத்திருக்கின்றன. அநேகமாக எலும்புக்கூடுகளுக்கு எந்தத் தடயமும் கிடைப்பதில்லை. நாயும் நரியும் தசைகளைப் பிய்ந்து இழுத்துக் கொண்டு போய்விடுவதில் எலும்புகளும் சிதறிச் சிதைந்து போய்விடும். அங்கும் இங்குமாய் தேடி சிலவேளைகளில் கூட்டி அள்ளி துண்டு துண்டாய்த்தான் எலும்புக் கூடுகளை எடுத்து வந்து வைப்போம். அவைகளை அடையாளம் காணமுடியாமல் சனம் பரிதவிப்போடு அலையும் காட்சி நெஞ்சை உருக்கும். அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் என் மனதைத் தேற்ற முடியாமல் நானே நொறுங்கிப் போவதுண்டு. இதென்ன கொடுமை என்ற பதைப்பில் கண்ணில் நீர் கூட வந்துவிடும்.

இப்படி அடையாளம் காணப்படாத பல எலும்புக் கூடுகள் பெட்டிகளில் பத்திரமாக இருக்கின்றன. காலம்

முழுவதுமே யார் என்று அறியப்படாதவர்களாகவே அவர்கள் இருக்கப்போகிறார்கள்.

நீண்ட பெருமூச்சு எழுந்து அடங்கியது.

பத்து மணிக்கு மேலே தனியாகவும் கூட்டமாகவும் பலபேர் வந்தார்கள். அதிகம் பேர் பெண்கள்.

இவர்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் எத்தனை சோகக் கதைகள் இருக்கக்கூடும். இந்தப் பணிமனையின் வாசலில் அமர்ந்து பெருங்குரலில் அழுதவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

தமது கணவர்களை தமது பிள்ளைகளை எப்போதோ ஒரு நாளைக்கு எலும்புக்கூடாகவேனும் மீட்டுத் தரப்போகின்ற ரட்சகர்களாக எங்களை நினைத்துத் தங்களது துயரக் கதைகளைக் கொட்டித் தீர்ப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். காணாமற்போன தங்கள் உறவுகள் உயிரோடு இருக்கிறார்களா அல்லது இறந்துவிட்டார்களா என்ற இரு கேள்விகளுக்குமிடையே ஊசலாடிக் கொண்டிருப்பவர்கள் இவர்கள்.

மூன்று மணிக்கு மேல் ஆட்கள் வருவது குறைந்துவிட்டது. மதியம் சாப்பிடமுடியவில்லை. வெய்யிலின் சூடு கனல் பறக்க வெளியே பரவியிருந்தது. அந்த வெம்மை மனதுக்குள்ளும் ஊடுருவியது.

இந்த வெள்ளிச் சங்கிலியை இவன் எங்கே வாங்கி யிருப்பான்? ஏதாவது ஒரு கோவில் திருவிழாவில்...?

அல்லது தெருவோர மணிக்கடையில்...

மிக ஏழ்மையான மனிதனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். முப்பது வயதுக் காலத்திலேயே மரணித்துப் போனானே... இவன் வாழ்க்கையில் அனுபவிக்க எத்தனை சந்தோஷங்களை இருந்திருக்கும்.

தன் குழந்தையின் பிஞ்சுக் கால் நெஞ்சில் உதைக்கும் போதெல்லாம் ரசித்துச் சிரித்திருப்பானே... சிரிக்கின்ற அந்த அப்பா எங்கே போனார் என்று இன்றைக்கு அந்தக் குழந்தை எவ்வளவு ஏங்கிப் போயிருக்கும்... எங்கோ காட்டுக் கரையில் உள்ள ஒரு குடிசையில் இவன் மனைவி இப்போது அழுது அழுதே தன்னைக் கரைத்துக் கொண்டிருப்பாள்.

வீடு பாக்க என்றோ வீட்டில் உள்ள பொருட்களை எடுக்க என்றோ போன கணவனுக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியாமல் பரிதவித்துப் கொண்டிருப்பாள். பத்திரிகைச் செய்தியைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் அவளுக்குக் கிடைத்திருக்குமா...?

தனது கணவனை எலும்புக் கூடாகவாவது கடைசியாய் ஒரு தடவை பாக்க அவளுக்கு வாய்ப்புக் கிட்டுமா...?

நாலரை மணிக்கு இரண்டு பெண்கள் தயங்கித் தயங்கி வந்தார்கள். தூசு படிந்து போயிருந்த முகங்கள். மிக ஏழ்மையான தோற்றம். முன்னால் வந்த பெண் “ஐயா என்ற மனிசனை நாலு வருஷமாய் காணேலை. எங்கட காணிக்க தேங்காய் பிடுங்கி வரப்போனவர்,” என்று சொல்லி இரு கைகளையும் ஏந்தி நின்று கண்கலங்கி அழுதாள். “ஒவ்வொரு முறையும் வாரானான் ஐயா, அடையாளம் தெரியுதில்லை...” சேலைத்தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்தாள்.

இவர்கள் ஒவ்வொரு முறையும் வருபவர்கள் என்பது நினைவுக்கு வந்தது.

“அழாதேங்கோம்மா, இந்த தம்பியோட போய் பக்கத்து அறையில் பாருங்கோ. அடையாளம் தெரியுதோ என்று.”

அறைக்குள் போனவர்கள் ஐந்து நிமிஷத்தில் திரும்பி வந்தார்கள். “இது இவர் இல்லை. இவரிடம் இப்பிடி ஒரு சங்கிலி இல்லை. எனக்கெண்டால் அவர் ஒரு நாளைக்குத் திரும்பி வருவார் என்றுதான் மனம் சொல்லுது. சாத்திரம் கேட்டனான். எங்கயோ இருக்கிறாராம். கட்டாயம் வருவாராம்.”

இவர்கள் வாசல் கடக்கையில் மஞ்சள் சேலை கட்டிய பெண் உள்ளே வந்தாள்.

அலுக்காமல் சலிக்காமல் திரும்பத் திரும்ப பரிதவிப்போடு வரும் பெண்கள்.

இவள் வெகுதூரத்திலிருந்து நடந்து வருபவள் போல களைப்புடன் வந்தாள். இந்தப் பெண்ணை எனக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும். பெயர் கூட நினைவில் இருக்கிறது.

பரிமளா.

ஒவ்வொரு தடவையும் எலும்புக் கூடுகள் எடுக்கப்படும்போதும் தவறாமல் வருவாள். கோணாவில் பக்கம்தான் எங்கோ இருக்கிறாள். அங்கிருந்து நடந்துதான் வந்திருக்கவேண்டும். தலை கலைந்து தூசு படிந்திருந்தது. இவளுக்கு மூன்று குழந்தைகள். கடைசிக் குழந்தை வயிற்றில் இருந்தபோது தான் இவள் கணவன் காணாமல் போயிருக்கிறான்.

இந்தப் பெண்ணின் கண்களில் நிரந்தர அழகை இருக்கிறது. சேலைத் தலைப்பால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டே உள்ளே வந்தாள்.

“ஐயா...” தயங்கி நின்றாள்.

“எலும்புக்கூடு அடையாளம் காண வைச்சிருக்கு என்று பேப்பரில் வந்ததாம். மத்தியானம்தான் பக்கத்து

வீட்டுப் பிள்ளை சொல்லுது. உடனுக்கும் நான் ஓடி வாறன்.”

“அங்க இருக்கு. போய் பாருங்கோம்மா.”

அவள் பக்கத்து அறைக்கு நடந்து போனாள். நான் எதிரே வீதியைப் பார்த்தேன்.

இதென்ன துன்பமான... மனதை வதைக்கும் உணர்வு... ஐந்து நிமிடம் கடந்து விட்ட அந்த வினாடி...

“அய்யோ என்ற அவர்தான்... இது என்ற அவர்தான்... என்ற கடவுளே...” அந்தப்பெண்ணின் ஓவென்ற அலறல் சுவரெங்கும் மோதி மோதி அறைந்து ஒலித்தது. ●

உயர் ரத்த அழுத்தத்தைக் குறைக்க உதவும் சிறப்பு வழிகள்

ஒரு மனிதனின் சராசரி ரத்த அழுத்தமானது 120/80 என்ற இரண்டு அளவுகளில் கணக்கிடப்படுகின்றது. முதல் அளவானது அவரது இதயம் எந்த அளவிற்கு தமனிகளில் ரத்தத்தைச் செலுத்துகின்றது என்பதினையும், இரண்டாவது அளவு தொடரும் துடிப்புகளுக்கிடையே இதயமானது சீராக செயல்படுவதைக் கண்டறியவும் உதவுகின்றது.

இந்த அளவானது ஒருவருக்கு 140/90 என்ற அளவு வரை இருக்கலாம். அதனைவிட அதிகரிக்கும்போது பக்கவாதம், சிறுநீரக செயலிழப்பு, இதய நோய் போன்றவை தாக்கக்கூடும் என்று எச்சரிக்கும் மருத்துவர்கள் இத்தகைய நோய்கள் தாக்காமல் பாதுகாத்துக் கொள்ள உதவும் வழிமுறைகளையும் பட்டியலிட்டுள்ளனர்.

ஆண்கள் மது அருந்தும் பழக்கம் உடையவர்களாக இருந்தால் ரத்த அழுத்த நோய்க்கு ஆளாகும் வாய்ப்பு அதிகரிக்கின்றது. எனவே, குடிப்பழக்கம் உள்ளவர்கள் மதுவைத் தவிர்ப்பதே சிறந்ததாகும் என்று மருத்துவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அதேபோல் புகை பிடிக்கும் பழக்கமும் இந்த நோய் வருவதற்கு முக்கிய காரணமாக இருப்பதாகக் குறிப்பிடும் மருத்துவர்கள் இந்தப் பழக்கத்தை விரைவில் கைவிடுவதே நல்லது என்றும் கருதுகின்றனர்.

ஒருவர் சாப்பிடும் உணவில் உப்பின் உபயோகமும் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் மருத்துவ அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. உணவின் சுவையை அதிகரிக்க உப்பு உதவக்கூடும். ஆனால் இதன் அளவு அதிகரிக்கும்போது கொழுப்புப் படிவங்களை தமனிகளில் ஏற்படுத்தி ரத்த அழுத்த அளவை அதிகரிக்கும் என்று மருத்துவர்கள் கூறுகின்றனர்.

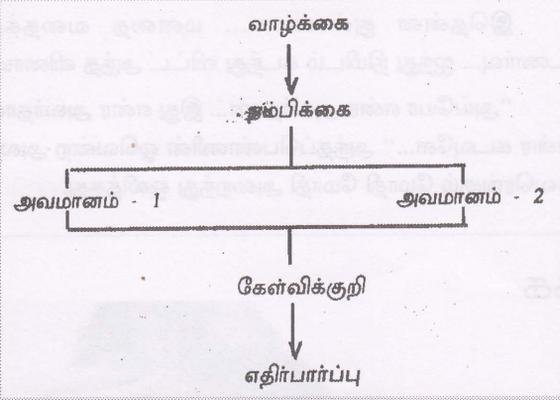
மேலும், உடலில் உள்ள நீர் இருப்பை சமன்படுத்தவும், அமிலத்தன்மையைக் கட்டுப்படுத்தவும் உதவும் பொட்டாசியம் சத்து தமனிகளில் ரத்த ஓட்டம் சீராக நடைபெறவும் உதவுகின்றது. வாழைப்பழம், உருளைக்கிழங்கு, வெள்ளரி, ஆரஞ்சு, முட்டைக்கோஸ், தக்காளி, காலிபிளவர், கீரை மற்றும் பிரக்கோலி போன்ற உணவுகள் உடலில் பொட்டாசியம் சத்தை அதிகரிக்கக் உதவும்.

இதுதவிர ஊட்டச்சத்துகள், மினரல்கள் மற்றும் வைட்டமின்கள் நிறைந்த பழங்களும், காய்கறிகளும் தேவையான அளவு உணவில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவதே ஆரோக்கியமான வாழ்விற்கு வழி வகுக்கும் என்று மருத்துவ நிபுணர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

வயதானால் தான் காசிக்குச் செல்ல வேண்டுமா?

வாழ்நாளில் ஒருமுறையாவது கங்கையில் நீராடி, காசி விஸ்வநாதரைத் தரிசித்து விட வேண்டும் என்பதில் அனைவரும் உறுதியாக இருக்கிறார்கள். ஆனால், வயதான பிறகு தான் காசியாத்திரை செல்ல வேண்டும் என்று எண்ணுவது தவறு. காசி என்றில்லாமல், எந்த திருத்தலத்திற்கும் தரிசித்து வர இளமையே ஏற்ற பருவம்.

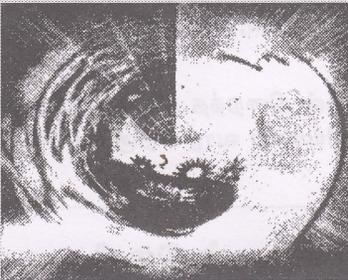

வாழ்க்கை

யுகங்கள் தோறும் பிரளயங்கள் தோன்றி உலகை மூழ்கடித்துக் கொண்டிருக்க, இடியும், மின்னலும் புதிய பிறப்புக்களையும் சமூகங்களைக் காண மகாத்மாக்களையும் மகாகவிகளையும் தோற்றுவிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை நிலவி வந்து கொண்டே இருந்தது. நம்பிக்கைகள் வாழ்வின் குரூரத்தனங்களாலும், அவமானங்களாலும் கேள்விக்குறியாக்கப்பட்டாலும், ஆத்மாவினுள் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு அணுவிலேனும் எதிர்பார்ப்பு மிச்சமிருந்து கொண்டே இருந்தது.

நம்பிக்கை

வானம் இடி கொண்டது. மின்னல் பக்க வேரொன்று போல் பளிச்சிட்டது. மேகங்கள் ஏதுமிராமல் வானம் நீலமாய் மேற்பரப்பெங்கும் விரிந்து கிடந்தாலும் இடி மின்னிக் கொண்டும் இருந்தது. அந்தச் சத்தமும் அதிர்வும் 23.5 பாகை சரிவில் இருந்தது உலகை

இன்னமும் சாய்த்து விடுமாப் போலவோ, சரிவைக் குறைத்து நிமிர்த்தி விடுவது போலவோ உலகை உலுக்கியது. கண்ணைக் குருடாக்கும் மின்னல் இரு கிளைகளாய் நீண்டு பூமியைத் தாக்கி தீக்குழம்பாய் இரு குவியல்களை உருவாக்கியது. வெம்மையாய் குடு கக்கி அருகிலிருந்தவற்றைக் கருக்கி, காற்றைக் கலங்கி நடுங்கச் செய்து சிறிதுசிறிதாய் ஒளியிழந்து கொண்டிருந்தது. அகோரம் குறைந்து வீசிய காற்று குழம்புக் குவியல்களைக் குளிர்ச் செய்தது. இடியதிர்வில், புவி நடுக்கத்தில் குவியல்கள் இரண்டினதும் அடிப்பரப்புக் குறைந்து மேல் நோக்கி உயர்ந்தது. நீண்டு நிமிர்ந்தும், நீண்டது உச்சியில் பாரம் தாங்கொணாமல் வளைந்ததுமாக இரு உருவங்களுமாக தோன்றியது. பாகுநிலைக் குழம்புகள் திண்மங்களாய் உறைந்தன. வெளிப்புறம் குளிர்ந்து காய்ந்ததாக இருந்தாலும் உட்புறக் குழம்பு உறைந்து போக எடுக்கும் ஆண்டுகளைப் பற்றியும் கணக்கிட்டுக் கூற முடியாது. குளிர்காலம் முடிந்து அனல்காற்று வீசினாலோ, கோபத்தில் சூடாகினாலோ அதன் உறைதல் நிகழாமலேயே போகக்

மறைந்துபோன உருக்கள்

திசேரா

கூடியதாகவும் இருக்கலாம். வெம்மையில் கனன்று குழம்பாகவே போய் விடக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகளுமிருந்தன.

அவ்வுருவங்கள் உருக்கொண்டிருக்கும் இடம் சூனியமாயிருந்தது. இவை பற்றி விஞ்ஞானிகளோ மக்களோ கூட அறிந்து இருக்கவில்லை. இது நடு இரவில் நிகழ்ந்ததனால் வசதியாயிருந்தது. இல்லாவிடில் கூட்ட நெரிசலிலும் அவர்களின் சுவாசச்சூடுமே உருக்கொள்ள விடாமற் பண்ணியிருக்கும் விஞ்ஞானிகள் இருந்திருந்தால் உருக்கொண்டவுடன் அவ் உருவங்களை ஆய்வு கூடங்களில் கிடத்தி, கத்தியால் கீறி 'வெப்'தளங்களில் வெளியிட்டிருப்பார்கள். (சில வேளைகளில் நோபல் பரிசுகளும் கூடக்

கிடைத்திருக்கலாம்) உலகின் மீதுள்ள அநியாயங்களை அழித்துப் போடவென இறைவனின் கோபக் கனல்களில் இருந்து வந்து விழுந்தவை. இவ்வுருவங்கள் அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா, பிராப்தி, ஈசத்துவம், வசித்துவம், பிராகாமியம் என்பவை கைவரப்பெற்றவையாக இருக்குமெனவும் கருத்துக்கள் வந்திருக்கும்.

சூழல் காற்று வீசத் தொடங்கியது. எங்கேயோ ஆரம்பமாகிய காற்றுவட்டம் ஆரையைக் குறைத்து சிறிய வட்டமாகி இரு உருவங்களையும் மையமாகக் கொண்டு சுழன்றது. இரு வட்டச் சுழலும் ஒன்றையொன்று இடைவெட்டா வண்ணம் தூர தூர பிரதேசங்களிலேயே சுழன்றன. சுழலின் வேகம் பற்றிக் கூற முடியா வண்ணம் கண் இமைப்பதற்குள் நூற்றுக் கணக்கான சுற்றுக்களை சுற்றியிருக்க வேண்டும். சிறிது நேரம் சுழன்றபின் மேலெழுந்து ஆயிரக்கணக்கான கிலோ மீற்றர் தொலைவில் ஒன்றாகி இரு உருவங்களும் ஆடையணிந்து நின்றன. ஒன்று வெள்ளை உடையுடன் கறுப்புக்கோட் அணிந்து, தலைப்பாகையுடன் கம்பீரமாய் நிமிர்ந்து நிற்க மற்றையது வெள்ளைச் சேலையுடன் கூனல் விழுந்து குனிந்து நின்றது. கையில் ஊன்றுகோலொன்றும் கூட இருந்தது. இவ்விரு உருவங்களும் முன்னமே உலகில் வாழ்ந்தவர்களின் தோற்றத்தைக் கொண்டிருந்தது. யாராலும் மறக்க முடியாத மூன்றாம் மரணம் ஏற்படாத உருவங்களாகவே பட்டது. பாடல்களால் பாரச்சமன் செய்ய முனைந்த தோற்றங்கள். ஒரே தேசமொன்றின் வடக்கெல்லையிலும் மத்தியின் மேலெல்லையிலும் தோற்றம் பெற்றவைகள் சுழலைப் புரியவேண்டி நகர ஆரம்பித்தன. இரண்டும் வேறுபட்ட சூழலில் இருந்தாலும் அடக்கப்பட்டிருந்தவை என்பதில் ஒற்றுமையாயிருந்தது. உருக்கள் நடக்க ஆரம்பித்திருந்த வேளை விடியல் ஆரம்பித்திருந்தது. சூரியன் மெல்லென எழுந்து எல்லோரையும் உயிர்ப்பித்துக் கொண்டிருப்பதாய் தோன்றியது.

அவமானம் - 1

பிரட்டுக் கலைந்து மக்கள் கதையளந்து கொண்டு போனார்கள் “கங்காணி போய்க் கொண்டிருக்கிறார்” “பனியிலிந்து தலையை தலைப்பாகை பாதுகாக்கும்” இவரது கோலம் எல்லோருக்கும் கங்காணியைத்தான் ரூபகமூட்டியது. இதற்கெல்லாம் அவரது கறுத்த நிறத்தையுடைய கோட்டே காரணமாயிருந்திருக்க வேண்டும். வீதியோரத்தில் காலைக்கடன் முடிக்கக் குந்தி இருந்த சிறுவன் கண்டு விட்டு ஓடினான். “அம்மோவ் கங்காணிமோவ்” திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் வீட்டினுள்

சென்று மறைந்தான். அவர்களுக்கு கங்காணி உருவங்கள் பயமுறுத்தக் கூடியவை. கீழாடைகளை நனைத்து விடுவார்கள். அவர்கள் கையிலிருக்கும் கம்பும், கத்தியும் கூட காரணமாய் அமைந்திருக்க கூடியவைதான். ஆனாலும் இவரிடம் ஏதுமில்லாமல் இருப்பினும் முன்னமே தொற்றி ஊறியிருந்த பயமே அவ்வகை உருக்களை கோரமாய்க் காட்டியது. அந்த உருவம் பாரதி என்பதைக் கூட மறந்து அவனைப் போகவிட்டார்கள். வாழும் பொழுதுகளில் யாரும் புரியப்படுவதில்லை என்பது நிஜமாய்ப் போயிருக்கக் கூடியது.

உச்சி வெயிலாகியும் நடந்தான். இயற்கையை சுவாசித்துக் கொண்டே அரூப உலகில் தான் கண்டு இலயித்த உலகு நிஜத்துள் இறங்கியிருப்பதாய் மகிழ்ந்துகொண்டே நடந்தான். பார்க்கும் போது-புறவயப்பட்ட பார்வைக்கு எல்லாம் நன்றாய்த்தான் இருக்கும் என்ற நியதியை மறந்து இயற்கைக்குள் மூழ்கி நடந்தான். புரட்சி விதையினால் உலகு அழகாய் வளர்ந்திருக்கிறதெனவும், யாவரும் சமமாய் இருக்கிறார்கள் எனவும் எண்ணிப் புன்னகைத்தான். “குறிஞ்சி என்பதே இயற்கை கொஞ்சுவதுதான்” இயற்கை மயக்கத்திலிருந்து மீளவொண்ணாமல் கிடந்தான். வெயில் தகிப்பும், நடைக்களைப்பும் நாளை உலர்ச்செய்திருந்ததால் தாகமெடுத்தது. தீர்க்க முடியாத தாகத்தை தீர்த்து விட்டதாய் உணர்ந்தான். இது தொண்டைக் காய்தலுக்கும், நாவறட்சிக்குமான தாகம். சுருங்கல் இடவுகளுள் மண் நிரப்பி இருந்த படிகளையும், பாசிப்படிந்த ஓரங்கள் சிதைந்துகிடந்த கானையும் தாண்டி நீண்டு கிடந்த லயத்து வீடொன்றின் கதவைத் தட்டினான். உள்ளிருந்து வந்தவன் ஆண், “என்ன”. “தாகமாய் இருக்கிறது தொண்டை வறண்டு விட்டது” என்றான் பாரதி. அவன் கீழிருந்து தலைப்பாகை வரை உற்று நோக்கினான். களைத்துத் தானிருக்கிறான் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். கண்களில் என்றும் பார்த்திராத பிரகாசமான ஒளி வீசுவதைக் கண்டான்.

“இதற்குமுன் தங்களைக் கண்டதில்லை.”

“எனைத் தெரியவில்லை” பாரதி கேட்கவும்,

“ரூபகமில்லை. அப்படி இருத்திக் கொள்ளக் கூடியதாக அறிமுகம் ஏற்படவில்லை என நினைக்கிறேன்.” முறுக்கு மீசையையும், அவன் பின்புறம் யாரும் நிற்கிறார்களா எனவும் பார்த்து விட்டு.

“எந்தத் தோட்டம்” என்றான்.

“குறித்த பிரதேசத்துள் அடங்கிக் கொள்பவனல்ல. உலகமே வீடு, அனைவருக்கும் உரியவன் மகாகவி - மரணமில்லாதவன், பாரதி.

“பாரதி” - யோசித்தவனாய் உள்நுழைந்து கொண்டான். ஆண்களும் வீட்டில் வேலை செய்கிறார்கள். ஆணுக்கு பெண் சமன். சிரித்தவன், ‘மண் பயனுற வேண்டும், வானகமிங்கு தென்படவேண்டும்.’ உள் நுழைந்தவன் குசுகுசுத்த சத்தமும், எதையோ இழுத்து சத்தத்தை உண்டாக்கினான். சில்வர் டம்ளரில் தண்ணீர் கொண்டு வந்தான். அது சுத்தமாய் கழுவப்பட்டதற்கு ஆதாரமாய் பளபளத்தது.

“இனி தங்களது வறட்சி நீங்கிவிடும் என நினைக்கிறேன்.” “நன்றி” குடித்து விட்டு காணைத் தாண்டியவன் கானினுள் முன்னரை விட அதிக அழுக்குடன் நீர் சென்று கொண்டிருந்தது. அதன் காரணத்தை புரிந்து கொள்ள அதிக நேரம் எடுக்கவில்லை. அழுக்குச்சட்டை, கிழிந்த சாரணுடன் சுரண்டி போன்ற அகலமான வழிப்பாணையும், தடியில் ஈர்க்குகள் கட்டப்பட்டதையும் இணைந்து அழுக்குகளை அள்ளிப்போட்டு கானினுள் ஒட்டியிருந்த பாசியை சுரண்டி நீருடன் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான். அவன் முன்னமே பாரதிக்கு அறிமுகமாகி இராவிட்டாலும் அவனிடம் கொண்ட ஈர்ப்பின் காரணமாக அவனது தோளைத் தட்டியவுடன் அதிர்ந்துப்போய் இரண்டடி பின் சென்றவன்,

“எனைத்தொட்டதால் பயந்து விட்டேன். தொட்டுப் பேசுவார்கள் குறைவு, அதுவும் இம்மாதியான வேலை செய்யும் போது அறவே இருக்கமாட்டார்கள்.”

“தொடுவதால் நீ தேய்ந்து விடுவாயா” அவன் முகத்தைப் பார்க்கவும் அவன் இடம் வலமாய்த் தலையை ஆட்டினேன்.

“அப்படியானால் நான்” ஏதோ பிழையை உணர்ந்தவனாய் பதற்றத்துடன்,

“எங்கள் பிறப்பின், தொழிலின் பொருட்டு தாழ்ந்தவர்களாய் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள்.”

இதைக் கேட்டதும் பாரதிக்குக் கோபம் வந்தது.

“ஏன் கூனுகின்றீர்கள். உங்களைத் திருத்த முடியாதா? மானிடனில் இழிந்தவனுமில்லை” உரத்து “உயர்ந்தவனுமில்லை” அவன் கைகளைக் கட்டிக் குறுகி நின்றான்.

“இப்படி நிற்பது தவறு. நீயும் எல்லோருக்கும் சமமானவன்.” பாரதி சொன்னதும் தன்னுள் இருந்த வற்றைக் கதைக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை வந்திருக்க வேண்டும்.

“தாங்கள் அதைச் சொல்லலாம். சொல்வதால் பாரதாரமான பிரச்சனை வந்து விடுமென நினைக்க

வில்லை. நாங்கள் சொல்வதால் யோசிக்க வேண்டியிருக்கும். எத்தனை காலம் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றோம்.”

குரல் தளர்த்துத்து போலிருந்தது.

“நீங்கள் தொட்டதும் மயிர்கள் சிலிர்த்துக் கொண்டதில் ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லை. இப்படியாரும் தொடுவதில்லை. நீங்கள் சொன்னதைப்போல அவர்கள் சிந்தித்திருக்கலாம். கதைக்க அழகாய் இருந்தாலும் நடைமுறைக்கு...” அவன் இழுத்துக் கொண்டு முடிக்க முன்னமே பாரதி கத்தினான்.

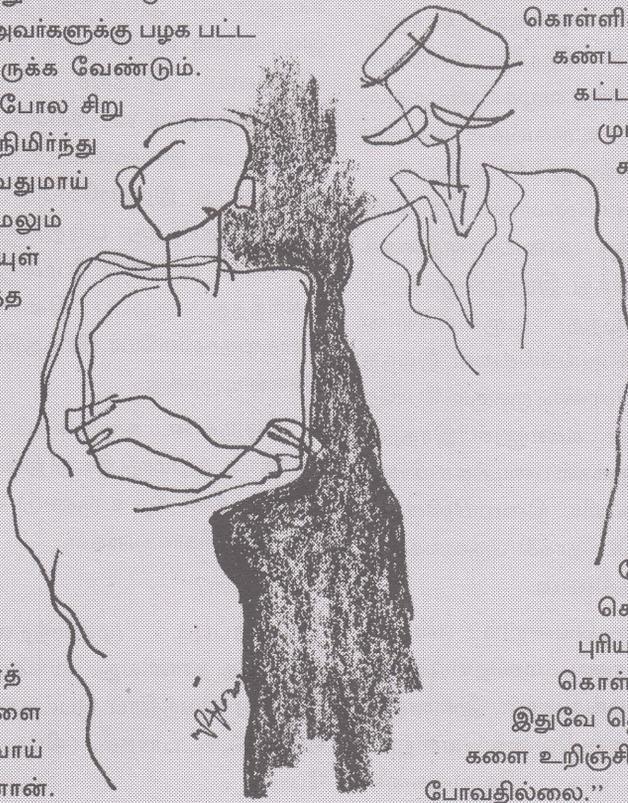
“நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும். வண்ணங்களில் வேற்றுமை இருக்கலாம் ஆட்சேபனையில்லை, மானிடரில் இல்லை.”

“உங்கள் கைகள் வலிமையானவை என்பது தெரியாதா.” எதையோ நினைத்துத்தான் கதைத்தான் என்பதும் அது அவனுக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும். தலையைச் சொறிந்து கொண்டே கும்பிட்டு பழகி விட்டதாய் கூனினான்.

மாற வேண்டும் குட்டக்குனியக் கூடாது. விடியலைத் தேடி நகருமாறு கூறிவிட்டு, வேலிச் சந்தினுள் இவர்களின் உரையாடலை ஒட்டுக் கேட்டுக் கொண்டு நின்ற வெள்ளை உருவைக் கவனிக்காமல் கோபமாய் நடந்தான். இது சாதாரணமாய் நடப்பதுதான். கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது மூன்றாவது மனிதனின் இரு காதுகளும் நீண்டிருப்பது இயல்புதான். இதுவேதான் தகவல்கள் காற்றை விட வேகங்கொள்ளக் காரணமாயிருந்தாலும் சற்றுங் குறையாத வெம்மை அவன் மூச்சுக்காற்றிலும் வீசியது. தண்ணீர் குடித்த வீட்டு ஆணைக் கொண்டு வந்தான். பெண் வேலைக்குப் போயிருக்கிறாள். இந்த உலகில் வர்க்க சமத்துவம் இல்லாமற் போனாலும் ஆண்-பெண் நிகராக வாழ்வதாய்ச் சந்தோசித்தான். அதில்தான் கொஞ்சம் குளிர்ந்தான். இது நிகழ்ந்திரா விட்டால் கோபத்தினால் அவன் முழுவதுமாய் கரைந்து போயிருக்கலாம். உட்பகுதியில் கனன்று கொதித்த குழம்பு அசையாமல் பாகுத்தன்மையில் நின்றது. படிகளை எண்ணாமல், எண்ணிக்கொள்ள பொறுமையில்லாமல். ஏறினான் அவன் நினைத்த தெதுவும் நடக்கவில்லை எல்லாம் மாறாய்த்தான் நடந்தது. சிந்தனைக்குள் மூழ்கி நிற்கும் இடத்தை மறந்து நின்றவனையும் அந்த நிகழ்வுதான் அங்கு கொண்டு வந்தது. “அரும்பக்கிள்ள வேண்டாம்” மலையைவிட்டுத் துரத்தி விடுவதாகவும், சில அசிங்கமான வார்த்தைகளைத் திட்டினான் ஒருவன். மலையில் கொழுந்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தவர்களை பார்த்து கறுத்த கோட்டும்

அரைக்கால்சட்டையும் அணிந்திருந்தவன்தான் சத்தமாய் திட்டினான். அவன் கங்காணியென அழைக்கப்பட்டவனென இவனுக்கும் தெரியாதிருக்க வேண்டும். தெரிந்திருக்க நியாயமும் இல்லை. இப்பேச்சுக்குரியவனும் ஏனையவர்களும் தலையில் துணிகளை மடித்து கொங்காணி போட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பின்புறம் மாட்டியிருந்த கூடையின் பட்டி தலையை அழுத்தி வடுவையோ, காயத்தையோ உண்டுபண்ணி விடக் கூடாது என்பதில் கவனமாய் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் இரு தோள்களில் கால்களை வைத்துக் கொண்டோ தலையில் உட்கார்ந்த, நின்ற வண்ணமோ உள்ள உருவங்கள் பற்றி சிலரது பார்வைக்கு மட்டுமே புலப்பட்டது. இதைத் தடுக்கவென எதுவித தடுப்புகளும் இல்லாததிலிருந்து இது பற்றியதான புரிதலோ, அருட்டலோ அவர்களிடம் இருக்கவில்லை எனவே தோன்றியது.

கறுப்பு கோட் அணிந்திருந்த கங்காணி இன்னமும் நிறையத் திட்டினான். வெற்றிலைக் குதம்பலை துப்பி விட்டும் திட்டினான். அவன் வெளியிட்ட வார்த்தைகள் பாரதியின் செவியினுள் நுழைந்து அவனுள் இருந்த குழம்பைக் கொதிக்கப் பண்ணிக் கண்ணால் ஆவி பறக்கச் செய்தாலும் வேலை செய்பவர்கள் தலையைக் குனிந்து தங்களுள் சிரித்துக் கொண்டு வேலையில் கவனமாய் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு பழக பட்ட வார்த்தைகளாய் இருந்திருக்க வேண்டும். அவன் பைத்தியத்தைப் போல சிறு கற்களை உதைப்பதும் நிமிர்ந்து கை நீட்டிக் காட்டுவதுமாய் திட்டிக் கொண்டே மேலும் கீழும் நடந்தான். பாரதியுள் கொதித்துக் கொண்டிருந்த தீக்குழம்பு தொகுதிப் பெருநாடி - பொதுச்சிரக நாடி - மூளை நாடிகளென ஓடி மூளைக்குள் பரவி இருக்க வேண்டும். எதுவும் செய்யத் தோன்றாமல் வேகமாய் இறங்கி நடந்தான். ஒவ்வொரு படியெனத் தாண்டாமல் சில படிகளை விட்டு விட்டு விரைவாய் கொதித்து இறங்கினான்.

அவனைப் பார்க்கும் போது அவசரத்துக்கு ஓடிக் கொண்டிருப்பவன் போல பட்டது. மக்கள் அஞ்சியஞ்சிச் சாவதாகவும் இவர்கள் இவர்கள் அஞ்சாத பொருள் உலகில் இல்லையெனவும் மூடர்களாய் குனிந்து, கைகட்டி நிற்பது பற்றிப் பொருமினான். காய்ந்து வெறியேறிய கண்களின் பார்வைகள் சுட்டெரித்து விடுவிக்கப்பட வேண்டிய கட்டுக்கள் அதிகம் இருப்பதை உணர்ந்தான்.

வீறாய் கோயிலின் படிகளில் ஏறினான். கோயில் பூட்டித்தான் இருந்தது. ஆண், பெண், அவிக்கற்களை அறிந்தோ, சிற்ப சாத்திர முறைப்படி தேர்ந்தோ, புவியீர்ப்பின் மையத்தளத்தையோ இனங்கண்டு ஆகமமுறைப்படியாக அமைக்கப்படாத ஆலயம் (கிராமிய வழிபாட்டுடன் இருந்த மாரியம்மனுக்கு வைதீகநெறி சார்ந்து அமைக்கப்பட்ட ஆலயமாக இருக்க வேண்டும்) சென்ற வருடத் திருவிழாவிற்றகென அமைக்கப்பட்ட பந்தலின் மேல் இடப்பட்டிருந்த யூகலிப்பிரஸ் இலைகள் காய்ந்து சருகாகி விழக் காத்திருந்தன. தலைப்பாகையை சரி செய்து தலைக்குள் அழுத்தினான். அது விழுந்து விடுமென்ற அச்சத்தை விட உறுதியாய் இருக்க வேண்டுமென எண்ணியிருக்க வேண்டும். கோபப் பொறி பறக்கக் கத்தினான்.

“உங்களைப் போன்ற பயந்தான் கொள்ளிகளை நான் எங்கும் கண்டதில்லை. காண வேண்டிய கட்டாயமோ கூட இருந்திருக்க முடியாது, அதற்கான ஞாபகங்கள் கூட என்னிடமில்லை. கைகளைக் கட்டியும், வாய்களைப் பொத்திக் கொண்டும் இருக்க வேண்டிய நிலை உங்கள் எல்லோருக்கும் இல்லையெனத் தோன்றுகின்றது. அது நியாயமானதாகக் கூடப் படவில்லை. இன்னமும் அடங்கிக் கிடப்பதற்கான வழியாகவே அது இருக்கப் போகின்றது. இவற்றை வைத்துக் கொண்டு பயந்தவர்கள் என்றோ, புரியாதவர்கள் என்றோதான் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. இதுவே தொடருமானால் உங்கள் இரத்தங்களை உறிஞ்சிக் குடிக்கக்கூட யாரும் பயப்பட போவதில்லை.”

வீதி அவனுக்காய்ப் பிரிந்து நின்றது. எங்கு? எதற்கு? ஏன்? என்ற எதுவித கேள்விகளையும் எழுப்பிக் கொள்ளாமல் தன் பாட்டில் நடந்தான். அவனால் விடை காண முடியாத ஆயிரமாயிரம் கேள்விகள் எழுந்து நிலைக்குத்தாய் நின்றன. உடல் புவியீர்ப்புடன் சிக்குண்டு பூமியுடன் தொடர்பு கொண்டு நடக்க, எண்ணங்கள் தாண்டி சூரியனைக் கவ்விப் பிடிக்க வெனவோ, சுட்டெரிக்கவெனவோ பறந்தது.

“பாரதி” ஒரு குரல் அவனது எண்ணங்களை புவிக்கிழுத்து உடலுடன் இணைத்தது. குவளையின் ஞாபகத்துடன் திரும்பினான். அழைத்த குரலுக்கும் பாரதிக்குமிடையில் ஆங்காங்கே மயிர்களை இழந்து காயம்பட்டிருந்த நாய் குறுக்கோடியது. இருவரது பார்வையும் அதில் லயித்துத்தான், எதிரெதிராய்ச் சந்தித்தன. தங்களைக் கண்டதிலும், எங்களுக்காய்ப் பேசவெனவோ, எங்கள் நிலைமையைக் கண்டு மனம் வருந்திகொள்ளவெனவோ பெருமை கொள்வதுடன் சந்தோசப்படுவதாகவும் சொன்னான். அவனது வசனங்களில் அது தென்பட்டதாக இல்லை மனவயப் பட்டதாக இருந்திருக்கலாம். பாரதியைக் கேட்டிருப்பவ னாக்கி தொடர்ந்து கொண்டே போனான். தேங்காய் மாசி தேடிவந்த காலம் முதலாய் நிமிர்ந்து நடக்கவில்லையோ, விடப்படவில்லையோ என்பது பற்றி சரியான தெளிவில்லை ஆனாலும், மழைக்குள் ஊர்ந்து, நிரைகளுள் நுழைந்து, சரிவில் விழுந்து, சகதியுள் புரண்டு, வாழ்க்கையுள் ஏற முனைந்து வழக்கிவிழுந்தும், கீழிருந்து வெள்ளையாய் நின்ற உருவங்கள் இழுத்து விடுவதும் சாரணை முழங்கால் வரைதூக்கி, அடிபட்டோ உராய்வுபட்டோ சரியான வடிவமில்லாமல் தோலின் நிறத்தை விட வெளிறியிருந்த அடையாளத்தைக் காட்டினான் - அட்டைகள் ஊர்ந்து இரத்தங்குடித்துப் பெருப்பதும், தொந்தி விழுந்த உருவங்களின் நடமாட்டம், கவிதை சொல்லி அங்கங்களை இழந்த உருக்கள் பற்றியும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே பாரதியின் நரம்புகள் புடைத்து, கண்ணுள் இரத்தம் வலைப்பின்னலானது. மயிர்க்கணுக்கள் புடைக்க மயிர்கள் சிலிரிக்க எழுந்தான். சற்றுக் கூனிய நிலையிலிருந்து மார்பை நிமிர்த்தி கண்களைப் பெரிதாக்கி புருவங்களை உயர்த்தி, வலதுக்கரத்தை உயர்த்தினான்.

“ஏழையென்றும் அடிமையென்றும் எவனும் இல்லை ஜாதியில் இழிவு கொண்ட மனிதரென்பது, இவ்வுலகில் இல்லை” என முழங்கினான். இன்னமும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க ஒன்றுமில்லையென்றும், அதற்கு அவசியமில்லை. கை விலங்குகளை

உடைத்தெறிவதற்கு புறப்படுவதுதான் மீதியாய் இருக்கின்றது. இதிலிருந்து பின் வாங்குவதென்பது கால தாமதத்தை ஏற்படுத்துவதுடன், எதிரிகளுக்கு பாதுகாப்பைத் தேட அவகாசத்தை வழங்கி விடும்” அவன் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே சுற்றிக் கூட்டமாகியது. நின்றவர்களில் அதிகம் இளைஞர்களாகவே இருந்தார்கள். அவனுள் குழம்பு பொங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். வார்த்தைகள் பொங்கி வந்தன. கவிதைகளும் சொன்னான். அவ்வாறாக கவிதையொன்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதுதான் சக்கரங்கள் பூட்டி நகர்ந்து வந்த இயந்திரம் உறுமிக் கொண்டு நின்றது. உள்ளிருந்து நீளக்குழாய்களுடன் இறங்கியவர்களில் பலர் அவர்கள் அனைவரையும் சுற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் ஆனால் இருவர் பின்புதான் இறங்கி வந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவனுக்கு இடது தோளிலிருந்து குறுக்காய் பட்டி போடப்பட்டிருந்தது. கறுப்பு நிறமான அது இடுப்பில் கட்டும் பெல்டை போலவே இருந்தது. அவன் “இங்கு தமிழ்க் கதைக்கும் ஒருவன் வந்திருப்பதாய் தெரியும். உங்கள் மொழியை விட அவனுடையது அர்த்தமாயும், செறிவுடையதாகவும், கடினம் கூடியதாகக் கூட இருந்திருக்கின்றது” அவனின் பின் வெள்ளை முழங்கைச் சட்டையுடன் ஒருவன் நின்றிருப்பதை இப்போதுதான் பலர் கவனித்தார்கள். சாரணும் கூட அதே நிறத்தில் இருந்ததனால் இவனை இனங்காண உதவியாய்க் கூட இருந்தது ‘அவன்தான்’ பாரதியை நோக்கிச் சுட்டினான். பின் எதுவித வார்த்தைகளும் வரவில்லை. இரும்புக் குழாயின் பிற்பகுதியுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்த மரப்புடி கூட்டத்தை விலக்கியது. இதனாலேயே பலர் முகங்களில் சிவப்புச் சிதறல் தெரிந்தது. பாரதிக்குக் கூட வலது கன்னத்தில் சிவப்பாய் மின்னல் போன்று கிளைவிட்ட வெடிப்புத் தெரிந்தது. குழப்ப நிலைக்கேயான குரலையோ, வார்த்தைகளையோ பிரித்தறிய முடியாத சத்தம் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஒருவன் கழுத்தைப் பிடித்து முன்னோக்கிச் சரிந்தான். தடுமாறி இடறி நின்ற பாரதியின் தலைப்பாகை வாகனத்தின் கீழ் உருண்டு போனது. யாராவது அதை எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

“ஏன்?”

மரப்புடி முள்ளந்தண்டை வயிற்றுப்புறம் நோக்கித் தள்ளியது. தாங்கமுடியாமல் விழுந்தவனை இழுத்து இயந்திரப் பெட்டியினுள் அள்ளிக் கொண்டு வந்து போட்டார்கள். (கிட்டத்தட்ட நாய்கள் பிடிப்பது போல)

அவமானம் - 2

கூன் விழுந்தவள் பொல்லை ஊன்றிக் கொண்டே நடந்தாள். எந்த ஜீவ நடமாட்டமும் இல்லாத பாலைவனப் பிரதேசம் போல வறண்டு கிடந்தாலும், கணுக்காலளவு புற்கள் ஆங்காங்கே தென்பட்டது. காணக்கிடைத்த வீடுகள் கூட வீடுகள் என்று சொல்லமுடியாத பக்கச்சுவர்கள் - பாழுண்டு கிடந்தது. காட்டெலிகளும் கரப்பான் பூச்சிகளும் சிலந்திகளும் இன்னமும் சில ஊர்வன மட்டுமே இருக்கலாம். நெடுந்தூரத்தில் சில மரங்கள் தென்பட்டன. எந்தவித நடமாட்டமும் தெரியவில்லை. பார்வைப் புலத்துக்குட்பட்ட பிரதேசம் முழுவதும் சோகம் நிரம்பி இருந்ததை அவளும் உணர்ந்தாள். கால்கள் வலியெடுத்ததுடன் சூடு காலை வைக்க முடியாதபடி பண்ணியிருக்க வேண்டும். நின்று நிழலாற இடமில்லாததால் வேகமாய் நிழல்தேடி ஓட்டமாய் நடந்தாள். சில மரங்கள் எரிபட்டு அடியுடன் வேரை மேல் காட்டி சாய்ந்து இருந்ததையும் கண்டாள். சூனியப் பிரதேசமொன்றின் மையப்பகுதியில் நிற்பதாய் தோன்றியது. கூரை இல்லாது எரியுண்டு புகை படிந்து கிடந்த வீடொன்றுக்கருகில் இருந்த மரத்தின் நிழலில் குந்தினாள். மங்கிய கண்களுடன் முற்றாக விரிந்திருக்க வில்லை - சுற்றி நோக்குகையில் யுத்தமொன்று நடந்து ஓய்ந்ததற்கான அறிகுறிகளே தென்பட்டது. உடல்கள் வீசப்பட்டதா,

எரிக்கப்பட்டதா என்பதில் அவள் சிந்தனை போனது. காலிரண்டையும் நீட்டி முதுகை மரத்தில் சாய்த்து வைத்திருந்தவள் அருகில் குவிந்து கிடந்த மண் குவியலில் கையிலிருந்த கம்பை நுழைத்துக் கிளறினாள். குண்டு வெடித்துச் சதைத்துண்டுகள் சிதறுவது போல் மண் பறந்தது. "சூய்".

ஒரு சத்தம் கேட்டது. எதையோ விரட்டுவது போல, கோழி அல்லது காகம் இவ்வாறு விரட்டப்படுதல் இயல்பு, ஆரம்ப காலம் முதல். அண்ணாந்து மரத்தின் மேல் பார்த்தாள். காகமொன்று மரத்திலிருந்து பறந்தது. அதன் எச்சம் வெள்ளையாய் காலுக்கருகிலும், கறுப்பு உருண்டை போல மடியில் ஒன்றும் விழுந்தது. கையிலெடுத்து உற்று நோக்கினாள். அது நாவற்பழம் அப்படியாக எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. முன்னர் களைப்புற்ற போது கூட, மேல் நோக்கினாள். தான் இருந்தது நாவல் மரத்தின் கீழ் என்பதும் தெரிந்தது. முன்னதாகவே தெரிந்திருக்கக் கூடியதாக எதுவும் நடக்கவில்லை. நிழல் மாத்திரமே தேவைப்பட்டிருந்தது. பாலமுருகன் மேலிருந்து "சுட்டபழம் வேண்டுமா? சுடாத பழம் வேண்டுமா?" என்றான். அவள் எவ்வித யோசனையும் இல்லாமல் "சுட்டபழம்" சத்தமாயே சொல்லி கையிலிருந்த பழத்தை ஊதிவிட்டு வாய்க்குள் போட்டாள். சப்புக் கொட்டும் அவள் வாய்க்குள் சிதைந்த வண்ணம் அது ஓடியது.

மண் குவியலுடன் ஓட்டியிருந்த குழிக்குள் இருந்து ஒரு பிஞ்சுத்தலை எட்டியது "என்ன செய்கிறாய்" மேல் நிலைத்திருந்த பார்வையை கீழே எடுத்தவள் சிறுவனைக் கண்டு கையிரண்டையும் இணைத்துக் கும்பிட்டாள் "முருகா" எதுவும் விளங்காமல் குழம்பிய சிறுவன் "நான் முருகனில்லை" என தனது பெயரைச் சொன்னான். "உன் பெயர் அதுவாக இருப்பினும் எனக்கு முருகனாகவே தெரிகிறாய். மரத்திலேறி சுட்ட பழங்களைப் போடேன் களைப்பாய் இருக்கிறேன்". "நான் சுடுபட வேண்டும் என்கிறாய்" பின்புறம் இடதுகையை நீட்டிச் சுட்டிக்காட்டி "அங்கிருந்து வரும் குண்டு என்னைக் கொண்டு விடும். நீயும் என்னுடன் வருதல் உன் ஆயுளைக் கூட்டும்" "எங்கே" என எட்டிப்பார்த்தாள். அவன் குழிக்குள் இருந்து கொண்டு மேலே எட்டுவதற்காக வேரில் ஒற்றைக் காலில் நிற்பதையும் கண்டாள் "எதனால்".

"இருந்தால் செத்துப் போய்விடுவாய் இறங்கிக் கொள், யுத்தம் நடக்கின்றது." கைகளைப்பிடித்து இழுத்து குதிக்கப் பண்ணினான். பணங்குற்றிகளை நிறுத்தி செவ்வகமாக அறை போன்றிருந்த உட்புறப்பகுதியில் இருக்கச் சொன்னான். உள்ளே பாயொன்று விரிக்கப் பட்டிருந்தது. பையன் சம்மணங்காலிட்டு அமர்ந்து அருகிலிருந்த புத்தகத்தைத்தள்ளி வைத்தான். அவளும் காலைநீட்டி பனங்குற்றியில் முதுகை சாய்த்தாள் மேலேயும் கிடையாக பனங்குற்றிகள் அருகருகில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவைகள் மணலை கீழ்நோக்கி வராமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்தன. "சோழர்களுக்கும், பாண்டியர்களுக்கும்" பழைய நினைவிலிருந்து மீட்டுக் கொண்டுவர வேண்டியிருந்தது.

“இல்லையில்லை ஒருவராகிலும், இங்குள்ளவர்களிடம் அவர்கள் வைத்திருந்த ஆயுதங்களை விட நவீன துப்பாக்கிகள் இருக்கின்றன. அவைகள் இரும்பினால் தயாரிக்கப்பட்டவை. இப்போவெல்லாம் விஞ்ஞானம் வளர்ந்துவிட்டது.” ஆயுதங்களின் வீரியம் பற்றியும் இறந்துபோன, இறந்து போவதற்கென காத்துக் கிடப்பதுபோல அவஸ்தைப்படுபவர்களைப் பற்றியும் சொன்னான். அதில் தமிழர்களே அதிகமாய் இருப்பது பற்றியும், மொழி முன்னணி கொண்டிருப்பதையும் அவனுக்குத் தெரிந்திருந்த, அவன் அறிவுக்கு எட்டியிருந்த யுத்த காண்டப் பகுதியையும் சொன்னான். கூனல் நிமிர்ந்து விட்டதுபோல உடலை நிமிர்த்தியவள் “இப்படியான வாழ்க்கையா இங்கு” “ஆயுதங்கள்தான் எல்லாவற்றையும் தீர்மானிக்கிறது” என்றவன் “நீ யாப் பாட்டி” சிறுவர்களுக்கே உரித்தான அறிந்து கொள்ளும் இயல்புதான் அவனுக்கும் இருந்தது. “நான்தான் ஓளவையார். இன்றைய உலகை தரிசிக்க வந்தேன்.” சலித்துக்கொண்டவன் “இந்த உலகோ இப்படியானதா” “எனக்குத் தெரியும் உன்னை. ஆத்திசூடி, கொன்றை வேந்தன் அரிது - பெரிது பாடியவள். எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும் உன்னை” அவனுக்குள் சந்தோசமும், பெருமையும் தோன்றியது. கூடவே ஆவலும் நிறைய “நீ இக்காலத்தில் அரியதைப் பாடினால் என்ன பாடுவாய்” யோசித்தவன் அவனால் சொல்லப்பட்டதிலிருந்து தொகுத்துக் கொண்டான்.

“அரியது கேட்கும் அருமையான பையா
அரிதுஅரிது மானிடராய்ப் பிறத்தலரிது
மானிடராய்ப் பிறப்பினும்
கூன், குருடு, செவிடு, நீங்கிப் பிறத்தலரிது
பிறந்த காலையும்,

ஞானமும் கல்வியும் நயத்தலரிது - நயந்த காலையும்
வாழ்க்கையை உணர்தலரிது - உணர்ந்து விடினும்
உயிரோடிருத்தல் அரிது - உயிரோடிருப்பினும்,
கை, காலுடன் அங்கவீனமுறாதிருத்தல் அரிது.
அங்கவீன முறாதிருப்பினும்
பயத்தில் நடுங்காதிருத்தலரிது.
பயமுறாதிருந்தால் - வாழ்வை வென்றிடலாம்”

கைகளைத் தட்டியவனுக்கு தத்துவங்கள் போதிக்கப்பட்டது போல “நன்றாய்ப் பாடினாய் போ - பெரியது எது” கை தட்டல்கள் அவளை எப்போதும் பாதித்திருந்ததில்லை. அவனால் பூரித்துத்தான் போனாள்.

“பெரியது கேட்கும் பேரறிவுச் சிறுவா
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
புவனமோ வல்லரசுகளுக்குள் அடக்கம்

வல்லரசோ ஆயுதத்துள் அடக்கம்
ஆயுதங்களோ உயிர்களையும் கொல்லும்
ஆயுதங்களின் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே”

இரு கால்களையும் மடக்கி கீழ்த் தாடையை அதில் வைத்துக் கொண்டான் - “சோழனுக்குப் பாடியது போல, இந்த மரண வாழ்க்கையையும் ஆயுத உலகையும் நான்கு கோடிப்பாட்டுக்குள் அடக்கேன்”. “தாகமெடுக்கிறது, நீர் சிறிது தர முடியுமா?” அருகிலிருந்த போத்தலை எடுத்து தலை கீழாக்கி நோக்கியவன் “நில் எடுத்து வருகிறேன்” அவளின் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் வேரில் காலை வைத்து மேலே தாவியவன் தலையை நீட்டி “கவனமாய் இரு மேலே வராதே” ஏதோ நினைவுக்கு வந்த ஓளவை கேட்டாள் “உனது பெற்றோர்” “வந்து சொல்கிறேன்” தலையை இழுத்துக் கொண்டு மறைந்து போனாள். சிறுவன் சொன்ன கதைகளை உருப்படுத்தினாள் வாழ்வை நினைக்க நினைக்க அவளுள் ஏதோவொன்று உருளத் தொடங்கியது. உதடுகள் இன்னமும் காய்ந்து ஒட்டிப் போனது நினைவுக்குள் அமிழ்ந்து இருந்தவளை வெடிச்சத்தங்களும், “ஐயோ பாட்டி” என்ற குரலும் குலைத்தது. கைகளை ஊன்றி எழுந்து கொண்டவள் வேரில் காலைக் குத்தி மேலே தாவினாள் - அது அவளுக்குக் கூடத்தெரியாது, - வயது ஒரு தடையாய் இருக்க முடியாது.

குப்புறக் கிடந்தவனுக்கு அருகில் கீழே கிடந்த போத்தலில் இருந்த தண்ணீர் மண்ணைக் குழியாக்கி விட்டு, ஊறிப்போனது போக மீதி சிவப்பாய் ஓடியது. உடலைச் சூழ ஐந்தாறு பச்சைகள் கலந்த உருக்கள் நின்றிருந்தன. இவளைக் கண்டதும் அதிலொன்று இவளை நோக்கி இரும்புக் குழாயை நீட்டியது. அருகில் இருந்தவன் அதைக் கீழ் நோக்கிப் பிடிக்கத் தள்ளிவிட்டு, காதுள் என்னவோ சொன்னான். சொல்லும் போது அவனது கண்கள் விரிந்து, புருவங்கள் உயர்ந்து, நீள்பட்ட வாயிலிருந்து வீணி வடிந்ததையும் கண்டான். அவளை நோக்கி திரும்பியவன் குழலின் பட்டியை தோளில் மாட்டி பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு அவளருகில் வந்தான். கம்பைத் தட்டிவிட்டு கைகளை உயர்த்திவிட்டு, அப்படியே நிற்கும்படி மணிக்கட்டுகளைப் பற்றி உலுக்கிவிட்டு, தன் இருகைகளையும் அவளுடலில் ஒட்டிகீழ் நோக்கிக் கொண்டு வந்து கைகளைப் பின்னுக்காக்கி அவளை முன்னுக்கிழுத்து இறுக்கி அணைத்தான். அரக்கத்தனப் பிடியிலிருந்தவளுக்கு மூச்சுத் திணறியது. அவனைத் தள்ளிவிடக் கூடிய பலம் இல்லை என்பதை உணர்ந்தான். “முருகா - முருகா” கத்தினாள். புதிதாய் யாரும் வரவில்லை. அவன்கள்தான் நின்றிருந்தான்கள்,

கைகளைக் குத்தியவள், கண்ணை மூடி பலம் முழுவதையும் திரட்டித்தள்ளினாள். பலம் திரண்டு கைகளுக்கு வந்தது. விலகியவன் நிலைதடுமாறி கீழே விழாமல் இரண்டடி பின்னுக்கு வைத்து ஏனையோரைப் பார்த்து திரும்புவதற்குள் குனிந்துக் கொண்டே ஓடினாள் - வேகமாய் நடந்தாள் - தடுமாறிக் கொண்டே முன்னம் குந்தியிருந்த நாவல் மரத்துக்கு பின்னே போனாள். பாதுகாப்பிற்கு தகுதியான இடமென உறுதியிட முடியாவிட்டாலும் தற்போதைக்கு சமாளிக்கும் எண்ணமாக இருந்திருக்கலாம்.

கேள்விக் குறி

தீக் குழம்புருவங்கள் உறைதலுக்கான எவ்வித கூறுகளும் கிடைக்காமல் போனது. மனதுள்தோன்றிய வெம்மை குழம்பைக் கொதிக்கப்பண்ணியது. -இயலாமையும் கூட சூடாக்கி இருந்தது - பாகுநிலையாகி, திரவங்களாய் கொப்பளித்துக் கொதித்ததில் புறத் தோற்றங்கள் கரைந்தது. நீட்டப்பட்டிருந்த அங்கங்கள் கரைந்து ஒழுக்கத் தொடங்கியது. விரல்களும், காதுச் சோணைகளும், மூக்கும் சொட்டுச் சொட்டாய் விழுந்தது. உருவங்கள் முற்றாய் கரைந்து உருத் தெரியாமல் குழம்புக் குவியலாய் தரையில் படர்ந்து சிறைக் கம்பிகளுக்குப் பின்னான தரையிலும், மரத்தின் பின் மணலிலும் கிடந்தது. அவையும் கொதிப்பெடுத்து ஆவி பறந்தது. சிறிது சிறிதாய் அதன் பரப்புக் குறைந்தது. ஆவியானாலும், நெருப்பு வீழ்ந்ததற்காக கறுப்பான நிலமும், புற்கள் கருகி சூடுகண்ட மணலும், மீதிப் பட்டிருந்தது.

அவர்கள் இரு உருவங்களையும் தேடினார்கள். அவற்றின் பூர்வீகம், தோற்றம், மறைவு எதுவும் தெரியாதவர்களாய்த் தேடி, தலைமைச் செயலகத்துடன் தொடர்புகளை இணைத்து தகவல்களைக் கொடுத்தார்கள், பயங்கரமானவர்கள் எனவும் முக்கிய புள்ளிகள் எனவும் தகவலில் சேர்க்கப்பட்டிருந்ததால், அவர்களைக் கண்டு பிடித்தேயாகவேண்டிய கட்டாயநிலை ஏற்பட்டது. அதன் காரணமாக மக்களின் உதவி தேவைப்படுவதாகவும், தகவல்கள் பத்திரமாயும், இரகசியமாகவும் வைக்கப்படுமாம். தேவையாயின் பாதுகாப்பும் வழங்கப்படுமாம், உறுதியானவையெனக் கருதப்படும் பட்சத்தில் பரிசில்கள் வழங்கப்பட இருப்பதாகவும் செய்திகள் வந்தன.

எதிர்பார்ப்பு

காற்றாய் செய்திகள் பரவியது. மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் சேர்ந்து வாணைநோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்: அதிசயத்தைக் கண்டுகொள்ள. மேகங்கள் கறுப்பாய், சாம்பல் நிறம் கொண்டதாய் மிதந்து கொண்டிருந்தது. ஏதாவது இரண்டு முட்டி மின்னலை, இடியைத் தோற்றுவிக்கலாம். அதிலொரு துகள் பூமியில் வீழ்ந்து உருவம் தோன்றி விடிவை நோக்கிக் கொண்டு செல்லலாம் என நம்பிக்கையுடன், நடு இரவுகளிலும் வாணைநோக்கிக் காவல் இருந்தார்கள். வந்தவர்களை விட்டுவிட்ட கவலையும் இருந்தது. பாதுகாப்பளித்து தலைவர்களாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமாம், சிந்தனையையும் அனுபவத்தையும் கேட்டறிய வேண்டுமாம். கூட்டம் கூட்டமாய் கதைத்த வண்ணம் வானையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

புத்தாண்டு சபதம் மேற்கொள்ளும் பழக்கம் ரோமன் முன்னோர்களிடமிருந்து வந்தது

லண்டன் பேராசிரியர் துகவல்

2014

ஆங்கிலப் புதுவருடப் பிறப்பன்று புத்தாண்டுத் தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளும் பாரம்பரியம் ரோமன் முன்னோர்கள் மூலமே தொடங்கியதாக லண்டன் பேராசிரியர் ஒருவர் தெரிவிக்கின்றார்.

முன்காலத்தில் ஒவ்வொரு புத்தாண்டு தினத்தின்போதும் ரோம் நாட்டின் உயர் அதிகாரிகள் தங்களது குடியரசிற்கு விசுவாசமாக இருப்பதாக தங்களது பேரரசர் மீது சத்தியம் செய்வர் என்று லண்டனின் ராயல் ஹோலோவே பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரான ரிச்சர்ட் அல்ஸ்டன் தெரிவித்துள்ளார்.

புத்தாண்டு தினம் ஒவ்வொரு ரோமன் குடிமகனுக்கும் அவனது இறந்தகாலத்தையும், எதிர்காலத்தையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் வாய்ப்பாக அமைந்தது. மக்கள் தங்களின் உறவினர்களுக்கு இனிப்பு, பழங்கள், தேன் போன்றவற்றைப் பரிமாறி வாழ்த்துகளை தெரிவித்துக் கொள்ளும் வழக்கம் கொண்டிருந்தனர். ரோமன் முன்னோர்கள் ஜானுஸ் என்ற கடவுளைக் கொண்டாடும் பழக்கத்தினைக் உடையவர்களாக இருந்தனர். இந்தக் கடவுள் இரு முகங்களைக் கொண்டிருந்தார். இவற்றில் ஒன்று இறந்த காலத்தைப் பார்ப்பதாகவும், மற்றொன்று எதிர்காலத்தைப் பார்ப்பதாகவும் அவர்கள் கருதினர் என்றும் அல்ஸ்டன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒன்பதாவது கூரல்

தாட்சாயணி

வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிட்டபோது மழைவருவதற்கான அசுமாத் தம் கொஞ்சமும் இல்லை. ஒழுங்கைக்குள் இறங்கி அவள் நடக்கத் தொடங்கும் போதே மேகமும் கொஞ்சம், கொஞ்சமாய்க் கறுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. கறுப்பு கொஞ்சநேரத்தில் ஊரையும் மூடுகிற அளவுக்கு வளர்ந்தது. எப்படி மேகம் கறுத்தாலும், கோவிலுக்குப் போகிறவரைக்கும் துளி விழாமலிருக்க வேண்டுமே, என மனதுக்குள் பிரார்த்தித்தபடி தான் எட்டிநடந்தாள் பாக்கியலட்சுமி. மழை அவளுக்குக் காத்திராமல் 'சில்'லென்று அவள்மேல் விழுந்து தெறித்தது.

முதல் மழைத்துளிகள் கனமாகவிருந்தன.

பெரிய தேக்கிலையைக் கூம்பாக்கி அதற்குள் செவ்வரத்தை, நித்யகல்யாணிப் பூக்களை இட்டிருந்தாள். அந்தக் கூம்பை இடக்கைக்கு மாற்றிக்கொண்டு சேலைத்தலைப்பை சுற்றிஎடுத்து அதன்முனையில் கற்பூரத்தையும், தீப்பெட்டியையும் வைத்துமுடிந்தாள். பின்னர், சேலைத்தலைப்பால் தலையைப்போர்த்தி, நுனியில் முடிந்தபகுதியை வலக்கையால் இறுகப் பொத்திக் கொண்டாள்.

தலை சின்ன நடுக்கத்தோடிருந்தது.

மழைத்துளி ஈரத்தில் குளிர்ந்து, காற்றும்வீச, தலையின் ஆட்டம் இன்னும்கொஞ்சம் அதிகரித்தது.

தேக்கிலைக் கூம்பினுள் மழைத்துளிகள் விழுந்து பூக்கள் சிலிர்த்தன.

'பூவுக்குத் தீர்த்தம்மாதிரி மழைவிழுந்தா நல்லதுதான்... கற்பூரமும், தீப்பெட்டியும் நனையக்கூடா...'

வலதுகரம் மறுபடியும் சேலைத்தலைப்பை இறுக்கிக்கொண்டது

உள்ளே ஈரலித்திருக்கவில்லை என்பதை உள்ளங்கை உணர்ந்துகொண்டது.

'என்ன பாக்கியக்கா.. இந்த மழையுக்கை...' சைக்கிளில் வேகமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்த உருத்திரன், போகிறபோக்கில் கேட்டபடி, அவளது பதிலுக்குக் காத்திராமல் விரைந்தான்.

'மழையென்ன... வெயிலென்ன... உதெல்லாம் பாத்துக்கொண்டிருந்தாக் காரியம் ஏலுமே...' அவள் தனக்குள் முணுமுணுத்தபடி நடந்தாள். வேலிக்கரையில் ஒதுங்கி நடந்தும், முகத்திலும், கைகளிலும் நீர் பரவிவிட எட்டிநடந்து, தில்லையம்பலத்தாரின் சங்கடப்படலையில் ஒதுங்கி நின்றுகொண்டாள். உடம்பு வெடவெடத்தது.

குளிர் உடம்புக்குள்ளு மழைந்துவிட வழிதேடியது.

கையிலிருந்து வழிந்தநீர் உள்ளங்கைக்குள் வழிந்து, சேலைத்தலைப்பினூடு கசிந்து, கற்பூரத்தை நனைத்து விடும்போல் தோன்றக் கையை இறுக்கியபடியே உதறிக்கொண்டாள்.

குடிசைஒழுகியிருக்கும்.

பிள்ளைகள் மூவரும், பள்ளிக்கூடம் வெளிக்கிடும் அவசரத்தில் அந்தரித்துப் போயிருப்பார்கள் என்பது மனதில் ஒரு சலனத்தை ஏற்படுத்தியது.

நேற்றைக்குப் பக்கத்து வளவு மங்கை தோட்டத்தில் பிடுங்கியதாய்க் கொடுத்த மரவள்ளிக் கிழங்கினைத் துண்டுகளாக்கி அவித்து வைத்துவிட்டு வந்திருந்தாள்.

நின்றிருந்தால், நிரூபன் தேங்காய்ச் சம்பல் வேண்டுமென்று, அடம்பிடித்திருப்பான். இப்போதுகூட

அக்காக்களிடம் ஏதாவது முணுமுணுத்து, முணு முணுத்துத்தான் சாப்பிட்டிருப்பான். ஆனால், மழைக்கு அவித்த மரவள்ளிக்கிழங்கு சுதியாகவிருக்கும்.

இந்த மட்டிலாவது கிடைத்ததே என்று பெட்டைகள் இரண்டும் திருப்திப்பட்டுக்கொள்ளும். இதுகாலவரைக்கும் பட்ட கஷ்டங்கள் அவர்களை அந்த அளவிற்குப் பக்குவப்படுத்தியிருந்ததென்றால், அவர்களிருவருக்கும் இருபதோ, இருபத்திரெண்டோ வயதல்ல. பதினாலு, பதினைந்து வயதுதான். இருந்தாலும் அவ்வளவு பக்குவம்.

இவளுக்கும் மரவள்ளிக்கிழங்கு ஆசையாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், அவள் இப்போதெல்லாம், காலையில் சாப்பிடுவதில்லை. அதென்னவோ, சாப்பிடக் கையிலேடுத்தாலே, இளங்கோவின் ஞாபகம் வந்து விடுகிறது. அவனது குரல் எங்கிருந்தோ 'அம்மா'வென்று இவளை விழித்து அழைப்பது போலிருக்கும். மூன்று வருடங்கள் ஆகிற்று அவள் காலையில் சாப்பிடுவதை விடுத்து. அது என்னவோ ஒருவிரதம்போல... அவள் வந்த பிறகுதான் இனிமேல் காலைச்சாப்பாடு என்பது போலவும்...

மழை கொஞ்சம்போல் ஓடுங்கிக்கொண்டு வந்தது.

இனியும் நின்றால் நேரம் போய்விடும் என்பதுபோல, அவள் மறுபடியும் தெருவுக்கு வந்தாள். கொஞ்ச நேரமென்றாலும் பெய்த மழையால் சிறசில பகுதிகளில் நீர்சுழித்து சிறிய ஓடைகளாய் ஓடியது.

ஆட்கள் அதிகமில்லை.

மழைவரும் என்று தெரியாமல் வெளிக்கிட்ட சிலர் இவளைப் போல் எங்கேனும் ஒதுங்கியிருந்தனர். மற்றவர்கள் வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிடவில்லை.

இரண்டு நிமிடத்துள் கோவிலை அடைந்து விட்டாள்.

கோவிலென்றால், கோபுரத்தோடு நிமிர்ந்துநிற்கும் கட்டட அடுக்குகளல்ல.

ஒரு ஆலமரம். அதற்குக்கீழ் வட்டவடிவ சீமேந்துப்பீடம். அதில் நிறுத்தப்பட்ட சில சூலங்கள். அவ்வளவே.

வழக்கமாயெனில் பக்கத்துக் கிணற்றில் நீர் மொண்டு அந்த இடத்தைக் கழுவுவாள் பாக்கியலட்சுமி. இன்றைக்கு அவ்வளவு தேவையில்லை. மழை எல்லாவற்றையும் கழுவிவிருக்கிறது.

தேக்கிலைக்குள் பொதிந்து வைத்திருந்த பூக்களைக் கிள்ளி சூலங்களின் முன் வைத்தாள்.

சேலைத்தலைப்பைப் பிரித்தபோது கற்பூர வில்லைகள் ஈரலித்துப்பொருமியிருந்தன. எங்காவது ஈரம்படாத பகுதி இருக்கிறதா எனப் பார்த்தாள். எங்குமில்லை. ஆலமர அடியினுள் குடைவாய்க், காய்ந்திருந்த பொந்தினுள், கற்பூரத்தையும், தீப் பெட்டியையும் வைத்துவிட்டு, சேலையை உதறி, முகத்திலும், இருகைகளிலும் உள்ள ஈரத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

இப்போது காற்று மழையற்று உலர்வாக இருந்தது.

கற்பூர வில்லைகளை எடுத்து வைத்து தீப் பெட்டியினுள் குச்சினை எடுத்துத் தட்டினாள்.

ஈரலித்த குச்சிகளின் மருந்து உதிராந்து விழுந்தது.

தொண்டைக்குள் ஏக்கம் எட்டிப் பார்த்தது.

இரண்டு குச்சிகள் வீணாகிப் போயின.

கைகளை மறுபடியும் துடைத்துக் கொண்டாள். தீப்பெட்டியின் மருந்து தடவிய பக்கங்களை மணிக் கட்டில் வைத்துத் தேய்த்தாள். கையில் கொஞ்சம் சூடேறினாற் போலிருந்தது. மறுபடியும் தீக்குச்சி யொன்றை எடுத்து தீப்பெட்டியின் விளிம்புகளில் தேய்த்தாள்.

கொஞ்சம் தயங்கிவிட்டுப் பற்றிக் கொண்டது நெருப்பு. 'பக்'கென்று கற்பூரத்தில் குச்சியை வைத்துத் தீயை இடம்மாற்றினாள். காற்றோ, இலைகளிலிருந்து வடியும் நீர்த்துளிகளோ கற்பூரத்தை அணைத்து விடாதிருக்க, தீபத்தை இருகைகளாலும் வளைத்துப் பிடித்தாள். பிறகு, இருகரங்களாலும் தீபத்தை ஒற்றிக் கண்களில் தொட்டுக் கொண்டாள். மழைக் குளிரில் விறைத்திருந்த கரங்களுக்குள், கற்பூரத்தின் வாசனையும், வெப்பமும் புகுந்து உள்ளங்கைகளுக்குள் ஒரு

வெதுவெதுப்பைத் தொற்றவைத்தது. அந்த ஆறுதலான வெதுவெதுப்பு, மனதுக்குள்ளும் ஏறிப்படர்ந்தது.

கற்பூரத்தை ஒற்றிக் கொண்டபின் மூன்று தடவைகள் வைரவரைச் சுற்றி வந்தாள்.

‘அவனைக் கெதீலை விடப்பண்ணப்பு. அவனுக்கு எந்தக் கஷ்டமும் வரக்கூடா...’ என மனம் திரும்பத்திரும்ப பிரார்த்தித்துக் கொண்டது. பிரார்த்திக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் இளங்கோவின் முகம் அவள்முன் நீண்டு மறைந்தது.

‘ரெண்டு பிள்ளைகளையும் பறிச்சுப்போட்டாய். இனி மற்றதையும் பறிச்சுப் போடாதையப்பன்...’ என மனம் தொடர்ந்தது.

‘மற்றதுகள் எல்லாம் எங்கையிருந்தாலும், கூட ஆரெண்டாலும் இருக்கினம். அவன் மட்டும்தான் தனிச்சுப்பே பாட்டான்...’ மீண்டும் மன்றாட்டம்.

‘உன்னட்டை எடுத்ததுகளைக் கவனமாப் பாத்துக் கொள்ளப்பு. திரும்பியும் பிறக்கிறதெண்டா என்றை வம்சத்துக்குள்ளையே வரட்டும...’

திரும்பி நடந்தபோது மீண்டும் அவனது ஞாபகம் வந்தது. இறுதியாய் அவனைக் கடவுளிடம் ஒப்புக் கொடுக்கவேண்டும் போலிருந்தது.

‘இளங்கோவைக் கெதீலை கொண்டு வந்திடப்பு. அவன் தாங்கமாட்டான் ஒண்டையும்...’ என மனதுக்குள் கோரிக்கை விட்டபடி திரும்பினாள்

இப்போது மழை முற்றாகவே நின்றுவிட்டது.

வெயில் லேசாக மின்னியது.

நடப்பது லேசாகவிருந்தது

போகிற வழியில் நிரூபனும். நித்யாவும், புவனாவும் பாடசாலைப் பைகளோடு வந்து கொண்டிருந்தனர்.

‘சாப்பிட்டியே குஞ்சு ...’ என்றால் நிரூபனைப் பார்த்து.

‘சுப்பர் மரவள்ளிக்கிழங்கு...’ என்று துள்ளினான் நிரூபன்.

அவிக்கும்போதே நல்ல மாவாய்க் கரைந்திருந்தது. அதுதான் அவனுக்குப் பிடித்ததுபோல.

‘சாப்பிடங்களேயெடி...’ என்றாள் பாக்கியலட்சுமி பெண்களைப் பார்த்து.

‘எங்கை சாப்பிடுறது... விட்டாலெல்லோ... கொஞ்சம், கொஞ்சமெண்டு கேட்டு, எங்கடையையும் சேர்த்து அவன்தான் திண்டது...’ என்றாள் நித்யா சலிப்பாக.

சலித்துக் கொண்டாலும் அவன்மேல் அவர்களுக்குச் செல்லம்கூட. அவர்களாகவே கொடுத்திருப்பார்கள்.

‘பள்ளிக்கூடம் பெல் அடிக்கப்போகுது...’ என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓடினான் நிரூபன். நித்யாவும், புவனாவும் பின்னால் ஓடினார்கள்.

நல்லவேளை. அவர்கள் கிளம்பி வருவதற்கிடையில் மழைவிட்டது என நினைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தாள்.

முன்புறச் செத்தையில் கொடியில் கிடந்த உடுப்புக்கள் இறைந்து கிடந்தன.

நித்யாதான் அள்ளிப்போட்டிருப்பாள்.

இவள் அவற்றை அள்ளி உள்புறக் கொடியில் போட்டாள்.

இளங்கோவும், நிரூபனைப் போல்தான் இருந்தான். அவனும் அப்போது நல்ல செல்லமாய்த்தான் இருந்தான்.

வசந்தாவும், பவிதாவும் சாப்பாட்டில் அவனுக் கென்று விசேடமாய் எடுத்துக் கொடுப்பார்கள். அது மீனாயிருந்தாலென்ன...? பொரியலாயிருந்தாலென்ன...?

தங்களுடையதில் அவனுக்கும் பங்கு கொடுப்பார்கள். அவன்தான் நிரூபனைத் தூக்கி வளர்த்தான். நிரூபனைன்றால் போதும் அவனுக்கு. நிரூபனுக்கு ஒரு வயதாய் இருந்தபோது இளங்கோவுக்குப் பதினாலு வயதுதான். நாளும், பொழுதும் தூக்கிக் கொண்டுதான் திரிவான். வேடிக்கை காட்டுவான். நிரூபனும் இளங்கோ போன கொஞ்சநாளில் ஏங்கிப் போய்த்தானிருந்தான். இப்போது கொஞ்சநாட்களாகத்தான் அந்த ஏக்கத்திலிருந்து விடுபட்டான்.

அவளுடைய வாழ்க்கையிலும் எத்தனை ஏக்கங்கள்...?

முதலில் நிரூபன் பிறந்த கையோடு அவளது கணவன் அவளைக் கைவிட்டுப் போனான். எட்டுப் பிள்ளைகளோடும் அவள் தனித்துப்போனாள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்திருந்தாலாவது சமாளித்திருக்கலாம். ஐந்து பிள்ளைகளோடு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த அவளைக் காடு, கழனியெல்லாம் காட்டி, வன்னிக்கு அவள் கணவன் கூட்டிச் சென்றதால்தான் அவள் முள்ளிவாய்க்கால் வரை முட்டுப்பட நேர்ந்தது. அதுவும் எட்டுப்பிள்ளைகளோடு.

எட்டுப்பிள்ளைகள். நினைக்கவே அயர்ச்சியாக இருக்கிறது அவளுக்கு. எப்படித்தான் பெற்றாளோ...? எப்படியோ அதற்குக் காரணமானவன் அவளைக் கைவிட்டுப் போய்விட்டான். அதற்குப்பிறகு அவனைப்

பற்றி நினைத்தென்ன பலன்...? யாருடன் சேர்ந்து வசிக்கிறானோ...? அல்லது இந்தச் சண்டைக்குள் செத்துத்தான் தொலைந்தானோ...? எதுவும் தெரியாமலே குங்குமத்தோடு வளையவருகிறாள்.

அடுத்த ஏக்கம் கண்ணனின் வடிவில் வந்தது.

கண்ணனை அவள் பெரிதும் நம்பியிருந்தாள்.

ஐந்தாவது பிள்ளை அவன். படிப்பில் கெட்டிக்காரன். அவளது கஷ்டத்தையும் உணர்ந்து கொண்டவன்.

அவனை யாழ்ப்பாணத்தில் தன் அக்கா வீட்டில் அனுப்பிப் படிக்கவைத்தாள் பாக்கியலட்சுமி. எப்படியும் அவன் படித்து முன்னுக்கு வந்துவிடுவான் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. முதல் தடவை பாதை திறந்திருந்தபோது அவன் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் படிக்க வந்தான். ஏ.எல் படித்து மூன்று 'ஏ'யும் எடுத்துவிட்டான். பல்கலைக்கழகம் போவதற்குமுன் குடும்பத்திற்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்று அவன் அவளிடம் திரும்பி வந்தான். அவன் வராமலே இருந்திருக்கலாம். வந்துவிட்டான்.

அவனுக்கு இயல்பிலேயே மிருகங்களின் குரலை நடித்துக்காட்டும் திறமை இருந்தது. நாயைப்போல, கிளியைப்போல, யானையைப் போலெல்லாம் சத்தம் போட்டுக்காட்டுவான். அவனது திறமை அவனுக்கு சிறியதொரு வேலையைப் பெற்றுக்கொடுத்தது. இயக்கத்தினுடைய. வானொலியிலும், தொலைக்காட்சியிலும் இப்படி ஏதாவது ஆடுபோல, மாடுபோல, நாய்போல சத்தமெழுப்ப வேண்டிய நேரங்களில் அவனைக் கூப்பிடுவார்கள். அவன்போய் அப்படியே நடித்துக்கொடுத்து விட்டு, கொஞ்சம் பணத்தோடு திரும்புவான். ஏதோ கைச்செலவுக்கு என்பதுபோல மிகக்குறைவான பணம். கடைசியில் அவன் இரணைப்பாலையில் வந்த ஷெல்லில் துடிதுடித்துக் கீழே விழுந்துவிட்டான். கொஞ்சத் தூரத்திற்கு அவனைச் சாக்கில்போட்டு இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். பிறகு, ஷெல் விழுமுவேகத்திற்கு ஈடுகொடுக்கமுடியாமல் ஓரிடத்தில் கிடங்குதோண்டிப் புதைத்துவிட்டுப் போனார்கள். இப்போதுகூட எங்கேயாவது குட்டிநாய் குரைத்தால், கிளி கீச்சிட்டால் அவனது ஞாபகம் கண்களை நனைத்து விடுகிறது.

கண்ணனைப் புதைக்கவாவது அவகாசம் இருந்தது. கோகுலனைப் புதைக்கக்கூடச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. முள்ளிவாய்க்காலில், கடைசியாய், இனி, எந்த எல்லையும் இல்லை என்றிருந்த கணத்தில், அவன்

யாருடைய துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு இறந்தான் என்று தெரியாமலே, குண்டுபட்டுச் செத்தான். அவனைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றால், மிஞ்சிநின்ற நான்கையும் காப்பாற்ற முடியாதென்றுதான், அவனைக் கைவிட்டு, விட்டு வந்தாள். இளங்கோவும், நிருபனும், நித்யாவும், புவனாவும்தான் இவளோடு முள்ளிவாய்க்காலைக் கடைசியாய்க் கடந்தார்கள். அதற்கப்பால், இளங்கோவை இவள் கத்திக் கதறப் பிடித்துக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். இவள் மற்ற மூன்று சிறிசுகளையும், கைக்குள் பொத்திக்கொண்டு செட்டிகுளம் முகாமில் ஒரு வருடத்திற்கு அல்லாடினாள். அதற்குப் பிறகு அவர்களின் 'குற்றமற்றதன்மை' நிருபிக்கப்பட்டபின்பு, பட்டதெல்லாம் போதுமென்று யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தார்கள். மூன்று பிள்ளைகளுக்கும், யாழ்ப்பாணம் புதிசுதான். யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த ஐந்தும் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு நெடுந்தூரம் விலகிவிட்டன.

வசந்தாவை முன்னமே கட்டிக் கொடுத்தாயிற்று. வவுனியாவில் மூன்று குழந்தைகளோடு இருக்கிறாள் அவள்.

சந்திரன் முன்னமே 'அவங்களோடு' போய்ச் சேர்ந்துவிட்டான். அங்கேயே ஒரு 'இயக்கப்' பெட்டையைக் கல்யாணமும் கட்டிக்கொண்டான். பிறகு, சந்தர்ப்பம் கிடைத்த ஒரு பொழுதில் அவன், அவளோடும், ஒரு வயதுக் குழந்தையோடும் கடல் தாண்டிப் போய்விட்டான். இப்போது இந்தியாவில் இருப்பதாகக் கேள்வி. பவிதா கிளிநொச்சியில் கணவனோடு வசிக்கிறாள். அவள் கணவனுக்கு அங்கே காணி, பூமி இருக்கிறது. அதை, விட்டுவிட்டு வர அவளுக்கு விருப்பமில்லை. இவர்களிருந்த முகாமின் இன்னொரு மூலையில்தான் அவர்களும் இருந்தார்கள். விடுவிக்கப்பட்டபோது, இவர்கள் யாழ்ப்பாணம் வர விரும்புவதாய்ப் பதிய, அவர்கள் கிளிநொச்சி போக விரும்புவதாய்ப் பதிந்து கொண்டார்கள்.

பெய்த மழையைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் பொருட் படுத்தாமல் வெயில் தன்பாட்டில் எட்டிப்பார்த்தது. இவள் கொஞ்சம் தேநீரைப் போட்டுக் குடித்தாள். வெளிக் கிட்டால்தான் எங்கேனும் கூலிவேலை கிடைக்கும் எனக் கிளம்பியபோது கிராம அலுவலர் வந்தார்.

'வெளிநாட்டு நிறுவனகாரர் வரீனை. கேக்கிற விசயத்தைச் சொல்லணை...' என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

'உவங்களுக்கு உதுவே வேலையாப் போச்சுது. இண்டையக் கூலி துலைஞ்சுது...' என முணுமுணுத்தபடி அவள் குந்தில் சாய்ந்தாள்.

இரண்டு பெண்களும், ஒரு பையனும் வந்திருந்தனர்.

இவளது குடும்ப விபரத்தைக் கேட்டுப் பதிந்தனர்.

‘எத்தினை பிள்ளையள் அம்மாக்கு...?’

‘எட்டு’

‘குடும்பக் காட்டிலை மூண்டுதானை கிடக்கு...’

‘ஒவ்வொரு பிள்ளையும் ஒவ்வொரு இடத்தை... இஞ்சை உள்ளதைத்தானை விதானை ஐயா பதிவார்...’

‘எங்கை எங்கை இருக்கினம்... ஒண்டொண்டாய்ச் சொல்லுங்கோ...’

‘ஏன் ஏதும் தரப் போறியளே...’

‘இல்லையம்மா இடம்பெயர்ந்த ஆக்களிண்டை விபரம் திரட்டத்தான்...’

‘திருப்பித்திருப்பி உதைத்தான் செய்யுங்கோ...’ சலித்தாள் பாக்கியலட்சுமி.

‘நாங்கள் இப்பதானம்மா வாறம்...’ என்றால் வந்தவர்களில் ஒருத்தி.

‘சரி, சரி சொல்லுறன் ...’ என்ற பாக்கியலட்சுமி தொடர்ந்தாள்.

‘என்றை மூத்தவன் இந்தியாவிலை... அடுத்தது வவுனியாவிலை... இன்னொண்டு கிளிநொச்சியிலை...’

‘என்னம்மா தனியத்தனிய இருக்கினமே...’

‘இல்லை, கட்டிக் குடும்பமா இருக்கீனை...’

‘ம்...அடுத்தாள்...’

‘அடுத்தவன் முள்ளிவாய்க்காலிலை மோசம் போட்டான்...’ கேவினாள்.

அவர்கள் பேசாமல் இருந்தனர்.

‘அவனின்டை உடம்பைக்கூட எடுக்கேலாமல் போச்சு... என்ன பாவம் செய்தனோ...?’

யாரும், எதுவும் பேசவில்லை.

‘இன்னொருத்தன், அவன்மூண்டு ‘ஏ’ எடுத்தவன். இரணைப்பாலையிலை அவனைச் சாகக்குடுத்தன். என்ன கெட்டிக்காரப் பெடியன். என்னடடை வரவேணும் எண்டு வந்து கடைசீலை தன்ரை உயிரைக் குடுத்திட்டான்... அறுவாங்கள்.. என்றை குஞ்சுகளைக் கொண்டு போட்டாங்கள்...’

அவளது உலர்ந்த கண்களில் வடிந்த ஈரம் மறைந்ததும் வந்திருந்த பையன் கேட்டான்.

‘வேறை...’

‘ஒருத்தன் தடுப்பிலை... உம்மைப்போலை தான் மெல்லிய பெடியன்... இப்ப என்னபாடு படுறானோ தெரியா...’

வந்திருந்த பெண்கள் அவனைப்பார்த்து தங்களுக்குள் கண்காட்டிச் சிரித்தார்கள். அவர்களின் கேலியிலிருந்து தப்ப அவன் மீண்டும்

‘மற்றாக்கள்...’ என்றான்.

‘இஞ்சை என்னோடை மூண்டு பிள்ளையள் படிக்குதுகள்...’

‘எத்தினை பிள்ளையளம்மா... உங்களுக்கு...’ குறுக்கிட்டாள் ஒருத்தி.

‘ஏன், இவ்வளவு நேரம் என்ன சொன்னவ...?’ என்றான் அந்த இளைஞன்.

‘எண்ணிப்பாரும், ஒன்பது வருது...’

‘எத்தினை பிள்ளையளம்மா... சரியாச் சொல்லுங்கோ...’

‘ஒன்பது...’

அவளுக்கென்ன மனக்குழப்பமோ? எனத் தோன்றியது அவர்களுக்கு.

‘என்னம்மா, அடிக்கடி மாத்திமாத்திச் சொல்லுறியன்...’

‘நீங்கள் ஏதோ தரப்போறியள் எண்டே நான் மாத்திச் சொல்லுறன்... எனக்குப் பிள்ளையள் ஒன்பதுதான்...’

‘அப்பள ட்டெண்டியள்...’

‘நான் பெத்தது எட்டுத்தான்.. .பெத்தா மட்டுமே பிள்ளை. வளத்தாப் பிள்ளையிலலையே...’

அவர்கள் அவளைத் திகைத்துப் போய்ப் பார்த்தார்கள்.

‘என்றை மனிசன் என்னை விட்டிடுப் போன வுடனை, நான் ‘அவங்கடை’ சமையல் அறையிலை கொஞ்சநாள் சமையல் வேலைக்குப் போனான். அப்ப அங்கை அவன் நிண்டான், கிழிஞ்ச சாறத்தோடை...’

பாவம் பெடியன், ஏதாபசிலை களவெடுத்துப் போட்டான் எண்டு பணிஷ்மென்டாம்...

தாய், தேப்பன் இல்லாத பொடி வேறை என்ன செய்யும்...?

என்னோடை வாறியோ எண்டன். வந்திட்டான்.

அதுக்குப் பிறகு அவனும் என்றை பிள்ளைதான்...

திண்டாலும், குடிச்சாலும் அவனுக்கும் குடுத்துத்தான்...

எட்டுப் பிள்ளையளிண்டை குரல் எனக்கு எப்பிடிக்கேட்டுதோ அப்பிடித்தான் அவளிண்டை குரலும் எனக்கு ஒன்பதாவதாக கேட்டுது...

அவன் என்றை பிள்ளைதான்... நான் அவனைப் பிரிச்சுப்பாக்கன்...'

அவள் எழுந்து உள்ளே போனாள். சில நிமிடங்களில் கசங்கிப்போன இரு புகைப்படங்களோடு திரும்பி வந்தாள்.

படங்களைத் தொட்டு அவர்களுக்குக் காட்டினாள்.

'இதுதான் கண்ணன், மூண்டு 'ஏ' எடுத்தவன். இரணைப்பாலையிலை செத்தவன். நல்ல வடிவாக் குயில் மாதிரிக் கூவி, நாய் மாதிரிக் குரைப்பான்...'

குரல் கம்ம மற்றப் படத்தைக் காட்டினாள்.

இது கோகுலன். முள்ளிவாய்க்காலிலை செத்தவன். பக்கத்திலை நிக்கிறது இளங்கோ. அவன் தூக்கி

வச்சிருக்கிறது என்றை கடைக்குட்டி... இப்ப பதினொரு வயசு... பள்ளிக்கூடம் போட்டான்.'

அவளிடமிருந்து வார்த்தைகள் ஒழுகிக்கொட்டின.

'அந்தப் பிள்ளைதான் இரணைப்பாலையிலை செத்ததோ...?'

'எந்தப் பிள்ளை...'

'அதுதான் நீங்கள் வளத்தது...'

'இல்லை அது என்றை அஞ்சாவது...'

'அப்ப முள்ளி வாய்க்காலிலையோ...'

'சீச்சீ... அவன் இன்னும் உயிரோடை இருக்கிறான்...'

'இந்தியாவிலையோ...?'

'அது என்றை மூத்தவனெல்லோ...'

'அப்ப அவனிப்ப எங்கை...'

'அவன்தான் இளங்கோ... தடுப்புமுகாமிலை... என்றான் பாக்கியலட்சுமி.

செவ்வாய் கிரகத்தில் குடியேற 1,058 பேர் தீர்வு

செவ்வாய் கிரகத்தில் நிரந்தரமாக குடியேற வருகிற 2025-ம் ஆண்டு ஆட்களை அழைத்து செல்லும் 'மார்ஸ்-1' என்ற திட்டத்தை நெதர்லாந்தை சேர்ந்த ஒரு நிறுவனம் அறிவித்துள்ளது. அதற்கு விருப்பம் தெரிவித்து உலகம் முழுவதும் இருந்து 2 லட்சம் பேர் விண்ணப்பம் செய்துள்ளனர்.

அவர்களில் 1,058 பேர் மட்டுமே தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளனர். முதல்கட்ட பயணத்தில் இவர்கள் மட்டுமே செவ்வாய்க்கு அழைத்து செல்லப்படுவார்கள் என மார்ஸ்-1 திட்டத்தின் இணை நிறுவனர் பாஸ் லேண்ட் ஸ்ராப் அறிவித்துள்ளார்.

மேலும் அவர் கூறும்போது, "செவ்வாயில் குடியேற 2 லட்சம் பேர் மனு செய்துள்ள நிலையில் 1,058 பேர் மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர். உடல் ரீதியாகவும், மனரீதியாகவும் தகுதியுள்ளவர்கள் மட்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர்" என்றார்.

மார்ஸ்-1 திட்டத்தின் தலைமை மருத்துவ அதிகாரி நார்பெர்ட் கிராப்ட் கூறும்போது, "அடுத்தக் கட்டமாக 2014 மற்றும் 2015-ம் ஆண்டில் விண்ணப்பதாரர்களுக்கு உடல் மற்றும் மனரீதியான சோதனை நடத்தப்படும்.

அவர்களில் தகுதியானவர்கள் செவ்வாய் கிரகத்துக்கு செல்ல தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள் என்றார். ஏற்கனவே முதல் கட்டமாக தேர்வு செய்யப்பட்ட 1,058 பேரில் குர்காணை சேர்ந்த அமுல்பா நிதிகங்குலி என்பவரும் ஒருவர்.

"செவ்வாய் கிரக பயணத்துக்கு தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதை அறிந்ததும் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டேன்" என்று அவர் கூறினார்.

கப்டன் குஞ்சுவும் கூட்டாளிகளும்!

த. மலர்ச்சேல்வன்

கலி பிறந்து மூவாயிரம் சொச்சம் வருஷம் கழிந்த பவ வருட வைகாசித் திங்கள் மூன்றாம் நாள் அவனுக்கு சுயம்வரம் நிட்சயமாகியிருந்தது. அவன் எதிர்பார்க்காத தாகவே எல்லோரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நடு ராத்திரியில் பொக்கை வாய்களுக்கு இடி தீனியாகக்கூட இருந்தான். அவன் அதுபற்றி அலட்டிக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. எப்பொழுதும் இணைபற்றிப் பேசியதேயில்லை. அவனுக்கு இதில் பெரும் விருப்பு இருந்ததில்லை. அவனைப்போல் மீண்டும் ஒருவர் உயிர்வான் என்ற நம்பிக்கை இம்மியளவும் இருக்க வில்லை. அதுதான் காரணமாயிருக்க வேண்டும். ஆனால், அவனைப்பற்றி கதைகள் வருவதுதான் அவனுக்குப் புரியவில்லை. ஆழ் கடலில் தள்ளுவதற்குப் பலர் முயன்றதாக இப்போது அவன் நினைத்துக் கொள்கின்றான். சுற்றியிருந்து பல்லிளித்த அற்பப் பிறப்புக்களையெல்லாம் அவனுக்கு பெரும் சூனியமாக இப்போ அறியும் பொழுது கொதிக்கிறது மனம்.

கடலோ கடலம்மா
குடலோ குடலம்மா
சடசட சடவே
கடகட கடவே.

இணைவதற்கான மகிழ்ச்சிப்பொழுதை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று ஆரூயிர்கள் வேண்டுகோள் விட்டபோது ஒரு இரவு முடிந்து மறுயிரவு மறையும் தருணத்திலிருந்தது. அவனுக்கு கையும் வரவில்லை காலும் வரவில்லை. இதற்கு முன்னர் இன்னுமொரு மகிழ்ச்சிப்பொழுதை மந்தைகளுக்கு ஏற்பாடுசெய்து தோற்றிருந்தான். வீதி முழுவதும் பிய்த்துக் கிழித்தெறியப் பட்டிருந்தான். இந்த மகிழ்ச்சிப்பொழுது மங்கலம் உருவாக வேண்டுமென்ற குறி அவனுக்குள் வளர்ந்து விருட்சமாகியிருந்தது.

ஊ ர் த் த ா ல் வருமா? முதல் நாளே விசாரித்தான். முதல் இப்படி விசாரித்திருந்தால் அது நடந்திருக்காது. அந்த மாட்டிறைச்சி முதல் நாள்தான் வெட்டியிருக்க வேண்டும். இல்லாட்டி எப்படி அது? என்ன நடந்தது? இன்றும் அவனுக்கு பெரியதொரு கேள்வியாகத்தான் உருள்கிறது.

'ஐஞ்சு நாளும் நாலு காலுதான்' - கிச்சான்
'மனுசி இயற்கைவரை வந்துத்தாளாடா' - கிக்கோ
'எத்தனை பாட்டிக்குப் போயிருக்கீங்க இது? - அச்சு

ஏதோ நடந்திருக்கு அவனுக்குப் புரியும். புரியாமல் வால் நட்சத்திரத்தைப் பார்த்து நடப்பவனில்லை அவன். ஆனால், அவனுக்கு எங்கெண்டு இருந்தவனுகள், அவனுடைய தாக்கத்தை வழிப்பதற்கு. அவனுகளுக்கு வாய்க்குள் அகப்பட்ட பாக்கொட்டையாய் போனது ரொம்பத் துக்கமாகியிருந்தது.

இரு கிழமையாய் அவன் நகரத்தின் எத்திசைப் பக்கமும் உலாவியதில்லை. வெளிச்சமற்ற அறையில் மொக்காடுயிட்டு நாழிகையை கழித்து, ஒரு திங்கள் வெளிவந்தபோது அவன் கையில் வாள் முளைத்திருந்தது. அதன்பின் அவர்கள் வாய் திறக்க வில்லை. இதற்குப் பின் ஏதும் திறந்திருந்தால் அவன் காடேறியானாலும் என்ன தப்பு இருக்கிறது?

இன்றும், அவனைப்பற்றி அவளிடம் தொலை பேசியில் சொன்னதுபற்றி மறக்க முடியாமலிருக்கிறது, 'மச்சான், பச்சியென்ன மச்சான் சொல்லுது.'

அவனுக்கு அது அடிக்கடி கேட்ட ஆரூயிர்களின் நற்செய்தி. இவனுக்குக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சிப்பொழுதை ஏற்பாடு செய்யக்கூடாதென்று எப்போவே அவன் முடிவு செய்திருந்தாலும், நாற்ற வாய்களின் மணம் வீசும் பொற்காற்றை அவனால் சுவாசிக்க முடியாது. அதைவிட வெடிப்பெடுத்து மணம் வீசும் மலசலக்கூட்காற்று மேலானதாகப்பட்டது அவனுக்கு. அதனால்தான்...

அலையுரசும் கடலோரம் ஆரூயிர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். மத்தையும் கயிரையும் ஒரு கூட்டம் பாற்கடல் கடைய ஆயத்தமானது. அதிமருந்தைச் சுவைப்பதற்கு பங்கிடப்பட்ட பொற் கிண்ணத்தில் சேர்மானம் சேர்க்கப்பட்ட வெண்ணுரை செத்துப்போய்க் கொண்டிருக்கும் பொழுது வேற்றுவாசிகள் இறங்கினார்கள்.

அவன் கப்டன் குஞ்சானை மட்டுமே அழைத்திருந்தான். துடியனும், துட்டனும் அவனுடன் வந்திருப்பது யாருக்கும் பிடிக்கவில்லை. அவனைப் பார்த்து ஆரூயிர்கள் முறைத்தனர். அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

வெயில் அடித்து வெந்து போகின்ற ஒரு காலத்தில்தான் கப்டன் குஞ்சான் பழக்கமானான். அது எப்படியென்று கூட அவனுக்கு இன்று ஞாபகமில்லை. அற்பப்பிறப்பை அவன் ஆராய்ச்சி செய்யும் ஒரு பகல்பொழுதில்தான் அவன் அறிமுகமாயிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவன், அவனை பெரிதாக எடுக்கவில்லை. இருந்தும் பெரும் வெடிகளை எறிவான். உலகத்தை ஒத்தக்காலில் கடந்ததாக பாணங்களை விடுவான். அவனைப் பலருக்குத் தெரியும். யாரும் ஏதும் கதைப்பதில்லை. அவன் முன்னர் ஊத்த குடியனாய்த் திரிந்த பொழுது ஒரு புழு பூச்சிகூட மிச்சம் வைக்கவில்லை, அப்படி அவனின் ஊழித் தாண்டவங்கள்.

பொற் கிண்ணத்தை எடுத்துக் கொடுத்த பொழுது குஞ்சான், துடியனிடம் கொடுத்தான். அவன் துட்டனிடம் கொடுத்தான். துட்டன் ஒரே இழுவையில் மடக் மடக்கென்ற சத்தத்தில் உள் இறக்கினான். பின் ஏவறையொன்றை விட்டான். குஞ்சானும், துடியனும் எடுத்துப் பருகி பதிலுக்கு ஏவறையொன்றை விட்டனர்.

குஞ்சான் எப்பொழுதும் பம்மாத்துக்காரன். தந்திரங்கள் செய்வதில் அவனுக்கு நிகர் ஜெகத்திலும் எவருமில்லை. மிகவும் அற்புதமான நடிகன்.

துடியனும், துட்டனும் ஆகாயத்தில் மிதந்தார்கள். குஞ்சான் கண்களைச் சுருக்கி அதி உச்சமென்று காட்ட முயன்றான். ஜான், தேவ், வரு மிகத்தெளிவாக இருந்தானுகள்.

குஞ்சான் கதையை வளர்த்தான். 'நட்பு என்பது பொண்டாட்டிக்கு மேலானது' உனக்கு அது தெரியாது. நீயெல்லாம் கூட்டாளிகளை வேலைக்குத்தான் வச்சிருக்கிறாய். நான் அப்படியல்ல. மனிசனை மனிசனாக, நண்பர்களை பொஞ்சாதிக்கு மேலாக... நீ கொஞ்சக் கூட்டம் கூடக் கூட்டம்' என்று... ஏதோ உளறினான்.

அவனுக்கு விசர் வந்தது. அவன் நேற்றுப்பின்னேரம் வரக்குள்ளேயே 'பெரிசாக் கூட்டமில்லத்தானே மச்சான். எனக்கு கூட்டமெண்டா ஊரெல்லாம் கூட்டமாகும். அதுக்காக எல்லோரையும் அழைக்கலாமா? அதனால் பெரிசாக் கூப்பிடல' அவன் அப்படித்தான் சொல்லியிருந்தான்.

கொஞ்சக் கூட்டம், பெரிய கூட்டமெண்டு அவன் சொன்னது ஆதிவாசியின் பரம்பரையின் உரைகல்லில் தோன்றியவன் என்பதைக் காட்டியது அவனுக்கு. அவன் பப்படத்தை கொறித்துக் கொண்டே இருந்தான். எவரும் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

பாற்கடல் கடையும் கூட்டம் ஜட்டியுடன் கடலில் இறங்கிப் பல நேரமாகிவிட்டது. மத்து படுவேகமாக சுழன்றது. அமிர்த்தத்திற்காய் பலபேர் ஏங்கி நின்றார்கள். அமிர்தம் ஒரு துளிகூடக் கிளம்பவில்லை. தேவுக்கு கோபம் வந்தவனாக ஒரு தூசனத்தை வரவழைத்தான். அவனுடைய கண்கள் சிவந்திருந்தன. ஜானும், வருவும் கடலில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பரந்தாமனை ஏதோ சொல்லி அழைத்தனர். மீண்டும் கடலோரமாய் உருண்டனர். வரு வெள்ளை வெள்ளையாய் கக்கினான். அமிர்தம் கடலலையில் அள்ளுண்டு போனது.

தேவர்கள் ஆர்ப்பரித்தார்கள். அமிர்தம் கிளம்பி விட்டது அமிர்தம் கிளம்பிவிட்டது. மானுடன் அள்ளுகின்றான், அள்ளுகின்றான். தேவ பரியளக் கிளைகளின் அதிர்வில் இந்திரன் போர்க்கணையுடன் சமுத்திரத்தின் மீது நடந்துவந்தான்.

'மானுடர்களே அமிர்தம் உங்களுக்கல்ல எங்களுக்கானது. பலகோடி நாள் தவமிருந்து அசுரர்களும் நாங்களும் சேர்ந்து கடைந்தெடுத்த அருமருந்து. நீங்கள் இவற்றை சுவைக்கத் தகுதியற்றவர்கள். நீங்கள் ஓடிவிடுங்கள், இல்லையென்றால் அழித்துவிடுவேன்.'

தேவும், வருவும் விக்கிப்போய் நின்றார்கள். காற்று அசையவில்லை. சமுத்திரம் ஓசையெழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. தேவர் பட்டாளம் சனத்திரன் மயமாய் காணப்பட்டது.

துட்டன் மட்டும் எதற்கும் அஞ்சாதவனாய் இந்திரனை நோக்கி கதைக்கலானான்.

‘என்ன சார் இந்திரா, அமிர்தம் உங்களுக்கு மாத்திரம் என்கிறீர். முன்னரும் அமிர்தம் கடைந்து நஞ்சுருவாகி சிவன் அள்ளி உண்ட கதை உமக்குத் தெரியாதா? இப்போதும் புதுக்கதை விடுகிறாய் என்ன?’

‘மானுடனே! சமுத்திரத்தில் எப்போ... எப்போவெல்லாம் அமிர்தம் கிளம்புகிறதோ அப்போ அப்போவெல்லாம் தேவர்களுக்கு மட்டுமே உரியது. நீயும் உன்குலமும் எம்படிக்கு வரவேண்டுமானால் பேயாகி, கணங்களாகி, வல்லசுரராகி, முனிவராகி வர வேண்டும். அப்போ நீங்கள் எனக்கு சமனாக முடியாது. எப்படி அமிர்தம் புசிக்க முடியும்? இது தேவர்களுக்கானது’

‘போடா இந்திரா, உன்னையும் தெரியும். உன் குலத்தையும் தெரியாதடா. விசுவாமித்திரன் இல்லாத நேரம் பார்த்து அகலிகையைக் கெடுத்தவனே! நீ வர்க்கம் பற்றி, பேதம் பற்றிப் பேசுகிறாயா! போடா நாயே! உனக்கென்னடா யோக்கியமிருக்கு?’

இந்திரன் கைகள் நடுங்க, கால்கள் உதற வில்லை எடுத்தான். தேவும், வருவும், ஊத்தக் குடியனும் பின்பக்கமாய் ஓட்டம் பிடித்தனர். துட்டனும், துடியனும், ஜானும் எதற்கும் அசையவில்லை.

தேவர்கள் ஆரவாரித்தனர். கடல் மேலெழுந்து, பேரிர்ச்சலாகியது. எல்லோரும் பேரிர்ச்சலை நோக்கித் திரும்பினார்கள். அசுரப் பட்டாளம் சமுத்திரத்தில் அள்ளுண்டு வந்தன.

‘டே இந்திரா உனக்கென்ன யோக்கியமிருக்கு அமிர்தம் பற்றிக் கதைப்பதற்கும், அதைச் சுவைப்பதற்கும். உன் நயவஞ்சகத்தாலே முன்னர் அமிர்தம் நஞ்சாகியது இப்போதும் நஞ்சையா உருவாக்கப் போகிறாய்’ சுக்கிராச்சாரியார் மறு திசையில் அம்பும், வில்லுடன் தயாரானார்.

இந்திரன் கணையை கீழேயிறக்கினான்.

‘சுக்கிராச்சாரியாரே கேளும் ஐயா, நாம் உயர்ந்தவர்கள். இந்த மானுடன் இழியவன். இவனுக்காக நீங்கள் வக்காளத்து வாங்குவது கொஞ்சம்கூட ஏற்புடையதல்ல. நீங்கள் திரும்பிப்போய்விடுங்கள். நான் இவர்களை பார்த்துக்கொள்கின்றேன்.’

‘முடியாது இந்திரா. மானுடன்தான் இவ் அமிர்தத்தை அருந்துவதற்கு தகுதியானவன். அவனே

உருவாக்கினான். அவனே உண்டு களிக்கட்டும், நீங்கள் அவர்களுடைய எச்சிலுக்காக அடிபடுவது உங்கள் குலத்துக்கே இழுக்கு’

‘இல்லை இல்லை சுக்கிராச்சாரியாரே இச் சமுத்திரத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பரந்தாமனின் கட்டளை, இவ்வமிர்தம் எங்களுக்கென்றும் அதை எக்காரணம் கொண்டும் பங்கிடக்கூடாதென்றும் கட்டளை’

‘கேளும் ஐயா சுக்கிராச்சாரியாரே’ என்று துட்டன் தொடங்கினான்.

‘சொல்லும் மானிடனே’ என்றார் சுக்கிராச்சாரி.

‘ஐயா, இது அமிர்தமில்லை, போதையேறி வெளியேறிய அசிசு இதைப்போய் இந்தகேடு கெட்ட இந்திரன் ஏதோவென்று புலம்புகிறானே’

‘இல்லை இல்லை இது அமிர்தம்தான்’ என இந்திரன் ஆந்திரம் கொண்டு கணையை சமுத்திரத்தின் மீது அடித்துப் பிளந்தான்.

அப்போ தலையில் பிறையும், கழுத்தில் பாம்பும், கையில் மண்டையோடுகளையும் அணிந்துகொண்டு ஒரு பிச்சைக்காரன் எழுந்து வந்து,

‘பொறும் பொறும்’ என்றான்.

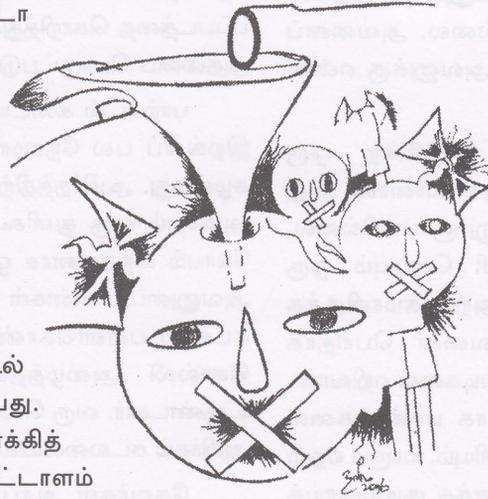
இந்திரன் ‘சுவாமி’ என்றான்.

சுக்கிராச்சாரியார் ‘யார்’ நீ என்றார்.

‘நான்தான் பரம்பொருள். இந்த அண்ட சராசரத்தின் சொந்தக்காரன் சிவன்’ என்றார்.

‘கேளும் சுக்கிராச்சாரி நான் முன்னரும் உங்கள் காருணியமில்லாச் செயற்பாட்டால் நஞ்சுருந்தியவன். இப்போதும் நீயும் உன் குலமும் மீண்டும் காருணிய மில்லாச் செயற்பாட்டில் இறங்கியுள்ளீர்கள். இவ்வமிர்தம் தேவர்களுக்கேயுரியது. மானுடனும், உன் குலமும் இதற்கு அருகதையற்றவர்கள். ஓடி விடுங்கள். இல்லையென்றால் என் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து உங்களை அழித்துவிடுவேன்.’

‘என்ன சுவாமி ஓரவஞ்சனமாய் செயற்படுகிறீர்கள். இது நியாயமில்லை. முன்னரும் நீங்கள் நக்கீரனை நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து அழித்தீர்கள், மீண்டும் அழிப்பதாகச் சொல்கிறீர்கள், இது தகுமா?’ துட்டன் பொறிந்து தள்ளினான்.

'மானுடனே! மிதம் மிஞ்சிப் பேசுகிறாய், நான் பரம்பொருள்'

அப்படியாவெனத் துட்டன் கேட்டுத் தலையசைத்தான். பின் தன் இடுப்பில் சொருகியிருந்த அதி நவீன பிஸ்டலை எடுத்து சிவனை நோக்கினான். அவர் திடுக்கிட்டு மறைந்து போனார்.

சற்றுப்பின், அசரீர்யொலித்தது.

'இந்திரனே! உன் குலத்தை அழைத்து ஏழுகடல் தாண்டிப் போய்விடு'

'சுக்கிராச்சாரியே நீயும் உன் குலமும் முக்கடல் தாண்டி ஓடிவிடுங்கள். மானுடன் பலம் பெற்றுவிட்டான்.

அவன் ஜெகத்தினையும் அழிப்பான். அப்போ மீண்டும் வாருங்கள்'

அசரீர் அடங்கியது. காற்று மெல்லெழுந்து வீசியது. துட்டன் கிடுகிடுத்துச் சிரித்தான். வரு மீண்டும் கத்தத்தொடங்கினான். அமிர்தம் கிழக்குப்பக்கமாய் பேரிர்ச்சலுடன் அள்ளுண்டு போனது.

அவனுக்கு வரம் முடிந்து மூவாயிரம் சொச்சம் வருஷம் கழிந்தபின்னும், கிழக்குப் பக்கம் பேரோசை கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது.

செயற்கை எலும்பு மஜ்ஜையை உருவாக்கி ஜெர்மன் விஞ்ஞானிகள் சாதனை

ரத்தப் புற்றுநோய் சிகிச்சை முறையில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கும் எலும்பு மஜ்ஜையின் செயற்கை மாதிரியை உருவாக்கியுள்ளதாக ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த கார்ல்ஸ்ரூ என்ற தொழில்நுட்ப நிறுவனம் தெரிவித்துள்ளது. ஜெர்மனியின் ஸ்டட்கர்ட் நகரில் உள்ள மேக்ஸ்பிளாங்க் நுண்ணறிவு அமைப்புகள் நிறுவனம், டியுபிங்கள் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றின் விஞ்ஞானிகள் இணைந்து தங்களின் ஆய்வகத்தில் எலும்பு மஜ்ஜைகளின் அடிப்படை பண்புகளை ஒத்த ஒரு மாதிரி வடிவத்தை உருவாக்கியுள்ளதாகப் பத்திரிகை செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன.

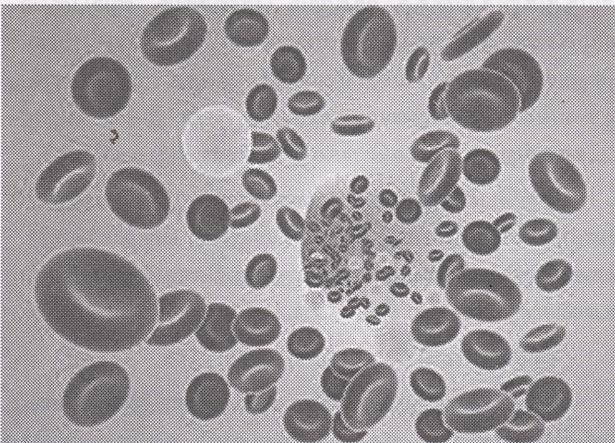
புற்று நோய் தாக்கத்தினால் இறந்திருக்கும் ஒரு நோயாளியின் ரத்த சிவப்பணுக்கள் அல்லது நோய் எதிர்ப்பு சக்தி அணுக்களை பொருத்தமான நன்கொடையாளியின் ஸ்டெம்செல்கள் கொண்டு

எவ்வாறு மாற்ற முடியுமோ அந்தப் பணியை செயற்கை ஹெமடோபோயடிச் செல்கள் கொண்டும் நிறைவேற்ற இயலும் என்று விஞ்ஞானிகள் கண்டறிந்தனர்.

தற்காலத்தில் இரத்த புற்றுநோயால் அவதிப்படும் அனைவருக்கும் தகுந்த நன்கொடையாளர்கள் கிடைப்பதில்லை. எனவே இத்தகைய செயற்கை உற்பத்தியை அதிகரிப்பது நோயாளிகளுக்கு நன்மை பயப்பதாக அமையும். எனினும், மனித உடலில் அமைந்துள்ள இயற்கையான சூழலிலேயே இந்த ஹெமடோபோயடிச் செல்கள் தங்கள் பண்புகளில் நீடித்திருப்பதால் அதுபோன்ற ஒரு சூழலை செயற்கையாக உருவாக்க விஞ்ஞானிகள் முயன்றனர்.

செயற்கை பாலிமர் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட பஞ்சு போன்ற எலும்பு அமைப்பில் தொப்புள்கொடி ரத்தத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஹெமடோபோயடிச் செல்கள் சேகரிக்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டன. சில நாட்கள் கழித்து மேற்கொள்ளப்பட்ட பல்வேறு சோதனைகளில் இந்த செல்கள் வளர்ச்சிபெற்றிருந்தது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இப்போது இத்தகைய செயற்கைப் பொருட்கள் ஸ்டெம் செல்களின் மீது தோற்றுவிக்கும் மாற்றம் குறித்து விஞ்ஞானிகள் ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

இந்த சோதனைகளின் முடிவுகளின்மூலம் செயற்கை எலும்பு மஜ்ஜைகள் மேம்படுத்தப்பட்டு இன்னும் 10 - 15 வருடங்களுக்குள் ரத்த புற்று நோயாளிகளுக்குத் தேவையான ஹெமடோபோயடிச் செல்களை அதிக அளவில் பெறமுடியும் என்று விஞ்ஞானிகள் நம்பிக்கை தெரிவித்துள்ளனர்.

கிருவர்

தேவமுகுந்தன்

புகையிரதம் புறப்பட இன்னும் பத்து நிமிடங்களே யிருந்தன. வங்கியில் அரைநாள் 'லீவெ'டுத்துக்கொண்டு மதியம் புறப்பட்டது குகனுக்கு நல்லதாகப்பட்டது. 'சுத்தானந்தபவனி'ல் கட்டிக்கொண்டுவந்த சோற்றுப் பார்சலைப் பிரித்து அவசர அவசரமாகச் சாப்பிட்டான். இரவுப் புகையிரதத்தில் சென்றால் அடுத்தநாள் வகுப்பில் தூங்கிவழிய வேண்டியிருக்கும். மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டியில் அவனைவிட மூன்று பேர்தான் இருந்தார்கள். நீட்டிநிமிர்ந்து உட்கார்ந்திருக்க முடிகிறது. ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் இரவுப் புகையிரதத்தில் நிற்பதற்குக்கூட இடங்கிடையாது.

“முதலாவது மேடையில் தரித்திருக்கும், வவுனியா வில் இருந்து கொழும்பை நோக்கிச் செல்லும் யாழ்தேவி இன்னும் சிறிது நேரத்தில் புறப்படும். அது....”;

தமிழிலும் சிங்களத்திலும் ஒலிபெருக்கியில் அறிவிக்கிறார்கள். வவுனியாவுக்கு அப்பால் தாண்டிக்குளத்திலிருந்து காங்கேசன்துறை வரையும் தண்டவாளங்களே இல்லாமற்போய் ஒன்பது வருடங்களுக்கு மேலாகின்றபோதும், புகையிரதத்தின் பெயரை இன்னும் யாழ்தேவி என்றே அழைக்கிறார்களே!

“வெளியே புகையிரத மேடையில் சிவப்புத்தொப்பி தரித்த இராணுவப் பொலிசார் பயணிகளைத் சோதித்துக் கொண்டிருந்தனர். புகையிரத நிலையத்தின் வாசலில் பெயர் முகவரிகளைப் பதிந்து, உடல், உடைமைகளைத் சோதித்துத்தானே 'ரிக்கெற' எடுக்க விடுகிறவர்கள்... பிறகேன் உள்ளுக்குள் வந்தபின்னும் சோதிக்கிறார்கள்? ”

புகையிரதம் மெதுவாக புறப்பட்டுப் பின் விரைவு கொண்டது. மரங்கள், மின்கம்பங்கள், கட்டடங்கள் பின்நோக்கி நகர்ந்தன.

பெட்டியினுள் வெக்கையாயிருந்தது. ஒரு வயோதிபர் 'வீரகேசரி'யை வாசித்தபடியிருந்தார். அவரின் அருகிலிருந்த பெண் வெற்றிலையைச் சப்பி எச்சிலை

வெளியே துப்பினாள். அத்தம்பதியினரின் அருகிலிருந்த பையிலிருந்து 'எக்ஸ்ரே ரிப்போட்' துருத்திக்கொண்டு வெளியே எட்டிப்பார்த்தது. வைத்தியத் தேவைக்காகக் கொழும்புக்குப் போகிறார்கள் போல... சோதனைக் கெடுபிடிகள் நிறைந்த இந்நாட்களில் 'கோல்பேஸை'யும் மிருகக்காட்சிச்சாலையையும் பார்க்கவா கொழும்புக்குப் போவார்கள்! இளைஞனொருவன் 'சீற'றில் கிடையாகப் படுத்திருந்தான். ஈரற்பெரியகுளம் வரை இல்லை, அனுராதபுரம் மட்டும் இப்படியே நீட்டிநிமிர்ந்து போகலாம் போல... தூங்குகின்ற தமிழரைத் தட்டியெழுப்பத்தான் எப்போதுமே அனுராதபுர புகையிரத நிலையத்தில் சிங்களவர் ஏறவேண்டுமா? சீற்றில் கிடையாகப் படுத்திருப்பவன் தமிழனோ சிங்களவனோ அவன் யாராக இருந்தாலும், அனுராதபுர புகையிரத நிலையத்தில் ஏறுகின்ற சிங்களவன் கட்டாயம் தட்டியெழுப்புவான்!

..

சீற்றில் படுத்திருந்த இளைஞன் எழுந்து வந்து குகனுக்கு முன்னால் உள்ள ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். அவனின் கட்டையாக வெட்டப்பட்டிருந்த தலைமயிரும் காய்ந்துகறுத்திருந்த முகமும் பச்சைநிற 'ஐம்பரு'ம் அழுக்கடைந்திருந்த இளம்பச்சை 'ஈ-ஷேட்'டும், குகனுக்கு ஒரு மாதிரியாகவிருந்தது. இவ்வளவு ஆசனங்கள் வெறுமையாயிருக்க, ஏன் இதில் வந்து உட்காருகிறான்... 'பிக்பொக்கற்' காரனாயிருப்பானோ?

ஈரற்பெரியகுளம் புகையிரத நிலையத்தில் இளஞ்சோடியொன்று பெட்டியினுள் வந்தமர்ந்தது. நிலையத்தின் மேடையில் இராணுவத்தினரும் இராணுவப் பொலிசாரும் நடந்து திரிந்தனர்.

“வடே.....வடே.....”

பெண்ணொருத்தி கூவியபடி வந்தாள். இளஞ்சோடி வாங்கிக்கொண்டது. குகனும் ஐந்து வடைகளை வாங்கிக்

கொண்டான். முன்னாலிருக்கும் இளைஞனுக்குக் கொடுப்பதா விடுவதா எனக் குகன் யோசித்தான். அவன் குகனையே பார்த்தபடியிருந்தான்... வடையொன்றை எடுத்து அவனிடம் நீட்டிப் பார்த்தான்.

“போமஸ் துதி ஐயே” என்று சொல்லியவாறு விரைவாகச் சாப்பிட்டான். இரண்டு மூன்று நாட்களாகச் சாப்பிடாமலிருந்திருப்பான் போல... அவனைப் பார்க்கப் பாவமாயிருந்தது. குகன் வடையொன்றை எடுத்துவிட்டு பையை அவனிடம் நீட்டினான். அவன் ஒரு வடையை எடுப்பான் என எதிர்பார்த்தான்; ஆனால் அவன் பையை அப்படியே வாங்கிக்கொண்டான்.

வெளியே எறித்த வெய்யிலின் அகோரம் பெட்டியின் உள்ளேயும் தாக்கியது. இளைஞன் இவனையே பார்த்தபடியிருந்தான் - புன்னகைக்க முயற்சித்தான். இவன் அவனைக் கவனியாதவன் போல பாட்குறிய்புகளை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினான்.

“ஐயே, ரிக்கெற் எக்க கண்டோண... சல்லி தென்ட...”

முன்னாலிருந்தவன் குகனைப் பார்த்துக் கேட்டான். இவனை அண்ணா, அண்ணா என்று முன்பு அழைத்த நமணன் இப்போது உயிருடன் இல்லை... இவன் அண்ணா என்கிறானே... பயணச்சீட்டு இல்லாது பயணம் செய்துகொண்டு அதை வாங்குவதற்குப் பணம் கேட்கிறானே! குகனுக்கு அவனைப் பார்க்க வியப்பாக இருந்தது. அவனுடன் இலேசாக பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்த்தான்.

..

சுமித் தென்மாகாணத்தின் பின்தங்கிய கிராமமொன்றைச் சேர்ந்தவன். எண்பதுகளின் இறுதிப் பகுதியில் ரயர்போட்டு அரைகுறையாக எரிக்கப்பட்டு, பின்னர் களுகங்கையில் மிதந்த நூற்றுக்கணக்கான சடலங்களில் ஒன்று சுமித்தின் தந்தை சுமணபாலவினுடையது. கிராமத்தில் அமைதியாகத் தோட்டம் செய்துகொண்டிருந்த அவருக்கு ஜகத், சுமித், கங்கா ஆகியோர் பிள்ளைகள். தைமாதமொன்றின் பின்னிரவில், வானம் இருண்டிருந்தது. நிலவு எங்கோ போய் ஒளித்து விட்டிருந்தது. ஓரிரு தாரகைகள் கண்சிமிட்டிக் கொண்டிருந்தன. அவர்களது வீட்டுக்கதவு தட்டப் பட்டது. நாய் ‘பண்டா’ பலமாகக் குரைத்தது. வெளியே, தாடி வளர்த்த நான்கைந்து இளைஞர்கள் நின்றார்கள்.

“மாத்தயா, அப்பிட்ட படகினி...மொக்குத் கண்ட தென்டப் புளுவன்த...?”

வளர்ந்திருந்த தாடியும், வாரப்பாத தலைமயிரும், பலநாள் குளிக்காமல் நாற்றம் அடிக்கும் மேனியும் அவர்கள் யாரென சுமணபாலவிற்கு இனங்காட்டின. அவர்களின் முகங்களைப் பார்க்க நான்கைந்து நாட்கள் சாப்பிடாதவர்கள் போலிருந்தது. அந்த நள்ளிரவு வேளையில் வீட்டில் உணவேதும் இருக்கவில்லை. பொது இலட்சியத்திற்காக வீடுகளைத் துறந்து, காடுமேடெல்லாம் அலைந்து பசிகொண்டிருக்கும்; இளைஞர்களை, வீட்டில் உணவில்லை என்று சொல்லி வெறும் வயிற்றோடு அனுப்ப அவருக்கு விருப்பமில்லை.

“பொட்டக்கின்ட... க்காம உயல தென்னங்... மல்லலா வாடிவெண்ட...”

என்றபடி அவர், முற்றத்தில் இருந்த ஈரப்பலா மரத்தில் காய்களைப் பறித்தார், மனைவி உலை மூட்டினார். ஒன்பதாம் தரத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த மூத்தமகன் ஜகத் கருவாட்டை வெட்டிக் கழுவினான். நித்திரை குழம்பிய அசதியில் எட்டு வயதுச் சிறுவன் சுமித் புதிதாக இருந்தவர்களைப் பார்த்தான். அவர்கள் இவனைப் பார்த்து சிநேகமாய்ப் புன்னகைத்தார்கள். சிலரின் கைகளில் ஆயுதங்கள் இருந்தன. சிலர் பெரிய சுவரொட்டிகளை வைத்திருந்தனர்.

சுடச்சுட சிவப்பு அரிசிச் சோறும் பருப்பும், ஈரப்பலாக்காய்க் கறியும், கருவாட்டுக் குழம்பும் அவர்களுக்கு அமிர்தமாயிருந்திருக்க வேண்டும். இப்படி வீட்டுச்சாப்பாடு சாப்பிட்டு எத்தனை நாட்களோ! வெட்கப்படாமல், “அம்மே! பருப்பு சுட்டக் தாண்ட, பத் தாண்ட...” என்று, இரண்டு மூன்று தரம் சுமித்தின் தாயிடம் கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிட்டார்கள். சாப்பிட்டவர்கள் சுமித்தின் பெற்றோரின் கால்களில் விழுந்து வணங்கி, இருளினுள் மறைந்தார்கள்.

காலையில் சுமித் உறக்கத்திலிருந்து எழுந்தபோது வீட்டைச் சுற்றி சீருடையினர் நின்றனர். சுமித்தின் தகப்பனின் கைகள் பின்புறமாகக் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவரை வீட்டுக்கதவருகே முழங்காலில் நிற்க வைத்திருந்தனர். நெற்றியிலிருந்து குருதி கொப்புளித்தது. துவக்குப்பிடயினால் ஒருவன் அவரை அடித்தபடி, முதல்நாள் இரவு வந்து சாப்பிட்டுப்போனவர்கள் எங்கேயிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லும்படி அதட்டிக் கொண்டிருந்தான். தெரிந்தால்தானே அவரால் சொல்ல முடியும்!

“மம தண்ண நா மாத்தயா...” வேதனையில் அவர் குரல் ஈனமாய் ஒலித்தது. சுமித்துக்குப் பயமாயிருந்தது. தமையன் ஜகத்தின் சாரத்தினைக் கழற்றி நிர்வாணமாக்கி,

அவனிடமும் முதல்நாள் இரவு வந்து போனவர்களைப் பற்றி விசாரித்து அடித்தார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் சுமித்தின் தகப்பனையும் தமையனையும் ஜீப்பினுள் தூக்கி வீசினார்கள். ஜீப் கிராமத்தின் குச்சொழுங்கைகளைத் தாண்டி பிரதான தெருவுக்கு விரைந்ததை சுமித் பார்த்தபடியிருந்தான். தாய் அமுதபடி ஜீப்பின் பின்னால் சிறிது தூரம் ஓடிவிட்டுத் திரும்பி வந்தாள். மூன்றாம் நாள், அரைகுறையாய் எரிந்திருந்த சுமணபாலவின் சடலத்தைக் களுக்கங்களில் கண்டெடுத்தாய்க் கூறி, அயலவர்கள் சுமித்தின் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். சமயச் சடங்குகளுடன், அவருடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. தமையன் ஜகத் என்னவானான் என்பது இவர்களுக்கு இன்றுவரை தெரியாமலே போயிற்று.

..

யன்னலால் தெரிந்த வெளிகளில் புற்கள் காய்ந்திருந்தன. ஓரிரு மாடுகள் மரநிழல்களில் படுத்து சோம்பேறிகளாய் அசைபோட்டன. வெளிகளில் மனிதத் தலைகளையே காணோம். வழக்கமாகத் தண்டவாளக் கரைகளில் நின்று புகையிரதத்திற்குக் கையசைக்கும் சிறார்கள், இந்த வெக்கை நேரம் எங்குபோய்த் தொலைந்தார்களோ? புகையிரதம்கூட மெதுவாக ஊர்ந்து போவதைப் போலிருந்தது. பெட்டியினுள் கிழவர் சுருட்டொன்றைப் புகைத்துக்கொண்டிருந்தார். கிழவி தூங்கி வழிந்தாள். இளம் பெண்ணின் மடியில் தலைவைத்து இளைஞன் தூங்கினான். முன்னாலிருந்த சுமித் குகனையே உற்றுப் பார்த்தபடியிருந்தான். பாடக்குறிப்புகளை எடுத்து வாசிக்க குகனுக்கு அலுப்பாயிருந்தது. கண்களை மூடித் தூங்க முயற்சித்தான்.

..

கடந்த சில வாரங்களாக வவுனியா நகருக்கு வடக்கே பாரிய குண்டுச் சத்தங்கள் தொடர்ந்து கேட்டவண்ணமுள்ளன. ஏழீவீதியால் களரக வாகனங்கள் பல வடக்கு நோக்கி விரைகின்றன. இறுகிய முகங்களுடனும் ஆயுதமேந்திய கரங்களுடனும் அவற்றில் படையினர் பயணிக்கின்றனர். வவுனியாவி லுள்ள சிறிய விமான நிலையத்திலிருந்து குண்டுகளைச் சுமந்தபடி, விமானங்கள் அடிக்கடி வடக்கு நோக்கிப் பறக்கின்றன. அவை அவற்றை எங்கு கொண்டுபோய் எவர் தலையில் கொட்டித் தொலைக்கின்றனவோ! வடக்கிலிருந்து வவுனியாவை நோக்கி அவல ஒலி

எழுப்பியபடி வரும் அம்புலன்ஸ் வண்டிகள் காயமடைந்தோரை வைத்தியசாலையில் இறக்கி விட்டுவிட்டு, மீண்டும் அலறியடித்தபடி போர்முனைகள் நோக்கி விரைகின்றன. வவுனியா வைத்தியசாலையில் இருந்து அனூராதபுரம், கொழும்பு வைத்தியசாலைகளுக்கு காயமடைந்தோர் பலர் மாற்றப்படுகின்றனர். சவப் பெட்டிகள் அடுக்கடுக்காய் தெற்கு நோக்கி விரைகின்றன. தெற்கிலுள்ள கிராமப்புறப் பெற்றோர் போர்முனைகளில் காயப்பட்ட தம்பிள்ளைகளை வைத்தியசாலைகளில் தேடி அலைகின்றனர். அப்பாவிகளாய்த் தெரியும் அவர்களின் முகங்களில் துயர் போர்த்தியுள்ளது.

போர்முனைகளிலிருந்து தப்பியோடிவரும் படையினரை இராணுவப் பொலிசார் கைது செய்து கூட்டிச் செல்கின்றனர். சென்ற வாரங்கூட குகன் வங்கியிலிருந்து அறைக்குத் திரும்புகையில் வவுனியா புகையிரத நிலையத்திற்கு முன்பாக, போர்முனையில் இருந்து தப்பி வந்த இரண்டு படையினரை இராணுவப் பொலிசார் அடித்து, 'டர்க்' வண்டியில் ஏற்றிச் சென்றதைக் கண்டான். அவர்கள் கதறியபடி சென்றார்கள். கொலைக் களத்திற்குச் செல்லும் கால்நடைகளும் இப்படித்தான் கதறுமோ? சிறிது காலத்தில் அவர்கள் மீண்டும் போர்முனைக்கு அனுப்பப்படலாம். அவர்கள் ஏதோ சிங்களக் கிராமங்களைச் சேர்ந்தவர்களாயிருப்பார்கள். பணத்திற்காகவோ இல்லை யாராவது இனவாத அரசியல்வாதியின் பேச்சைக் கேட்டோ, அவர்கள் படையில் இணைந்திருக்கலாம். யுத்தத்தின் கொடுமையைக் கண்டு அதனை வெறுத்துப் பயந்து ஓடுகிறார்கள்... கிராமங்களின் சிறிய குடிசைகளில் இவர்களின் அன்புக்குரியவர்கள் வாழக்கூடும்!

..

“ஐயே ரிக்கெற்...”

சுமித் மீண்டும் இரக்கிறான். எப்படி இராணுவப் பொலிசாரின் கண்களில் மண்ணைத் தூவி பெட்டியில் ஏறியிருப்பான்? குகனுக்கு வியப்பாயிருந்தது. பாடக்குறிப்புகளை எடுத்து வாசிப்பது போல அவனுக்குப் பாவனை செய்தான். பாடக்குறிப்பிலுள்ளவை மூளைக்குள் செல்ல மறுத்தன. முன்னால் இருப்பவனைப் பற்றிய எண்ணமே மீண்டும் மீண்டும் வந்து தொலைத்தது. சுமித்துக்கு மிஞ்சிப் போனால் வயது இருபதைக்கூடத் தாண்டாது. உயிரைக் காப்பாற்ற ஓடுகிறானா? இவனின் கிராமத்தில் இவனில் பாசம் வைத்த உறவுகள் வாழலாம். அவர்களைத் தேடித்தான்

போகின்றான் போல... ரமணன் உயிருடனிருந்தால் அவனுக்கும் இவனின் வயதுதானே இருக்கும்?

வவுனியாவில் வர்த்தக வங்கியில் 'லிகிதர்' ஆக வேலைசெய்யும் குகனால் நினைத்த மாத்திரத்தில் யாழ்ப்பாணம் செல்லமுடியாத அவலம். ஏ9 வீதி மூடப்பட்ட பின் தலையைச்சுற்றி மூக்கைத் தொடும் கதையாய், வவுனியாவில் இருந்து இரத்மலாணைக்குப் போய், அங்கிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குப் பறக்கவேண்டிய விசித்திரம். அதற்குக்கூட படையினரின் 'கிளியரன்ஸ்' எடுத்து செலவளித்து ரிக்கெற் எடுப்பதற்கு, மாதக் கணக்கில் காத்திருக்க வேண்டும். குகன் வீட்டிற்குச் சென்று வருடக்கணக்காகின்றது.

வாரநாட்களில் அலுவலகம், பொது நூலகம், சுத்தானந்தபவன், தனிஅறை என்றும்: வெள்ளிக் கிழமைகளில் புகையிரதத்தில் கொழும்புப் பயணம் - சனி ஞாயிறுகளில் வங்கிப் பதவி உயர்வுப் பரீட்சைக்குத் தயார்ப்படுத்த 'பொரளை'யில் வகுப்புக்கள்: ஞாயிறுகளில் இரவுப் புகையிரதத்தில் கொழும்பிலிருந்து வவுனியாப் பயணம் என்று உப்புச்சப்பினறிக் கரைகின்றது வாழ்வு.

பயணச்சீட்டு இல்லாது பயணம்செய்யும் சுமித் பரிசோதகர்களிடம் பிடிபட்டால், தண்டம் செலுத்தப் பணமிருக்காது. நிச்சயம் அவர்கள் சுமித்தைக் கூட்டிச் செல்வார்கள். இவன் இராணுவத்திலிருந்து தப்பிவரும் விசயம் அம்பலமாகும். இராணுவப் பொலிசாரிடம் ஒப்படைக்கப்படுவான். மீண்டும் போர்முனைக்கு அனுப்பப்படுவான். காயப்படல் அல்லது மரணம். ரமணன்கூட உயிரற்றுச் சடலமாய்த்தானே வந்தான்!

“ஐயே சல்லி தென்ட...”

சுமித் தொடர்ந்து இரந்தபடியிருந்தான். அவன் பிடிபட்டால் பொதுமன்னிப்புக் கிடைக்கும். மீண்டும்; பணியில் இணைத்துக் கொள்ளப்படுவான். ஆனால் குகன் பிடிபட்டால், ஏதோவொரு குற்றச்சாட்டில் சிறையில் அடைக்கப்படலாம். இவனுக்கு உதவி செய்யப் போய் ஏன் தேவையில்லாத சிக்கல்களில் மாட்டுப்பட வேண்டும்? இவங்களால்தானே நாங்கள் இப்படிக்கஸ்ரப்படுகிறோம். இவன் பிடிபட்டால் என்ன இறந்தால் என்ன? குகனுக்கு வெறுப்பாயிருந்தது.

“ஐயே சல்லி...”

“மட்ட சல்லி நா...” சற்று உரத்துச் சொல்லிவிட்டு குகன் பெட்டியின் கூரையைப் பார்த்தான். கறள் பிடித்த மின்விசிறியின் இறக்கைகள் ஒன்றையொன்று தூரத்தின்.

பெட்டிக்குள் நிலவிய புழுக்கத்தை அவற்றினால் விரட்ட முடியவில்லை.

மதவாச்சி புகையிரத நிலையத்தில் ஏறிய இரு இராணுவப் பொலிசார் தூங்கி வழிந்த கிழவரை எழுப்பி, அவரது பையைத் தட்டிக்கொட்டிச் சோதித்தனர். கிழவி நடுங்கியபடி அடையாள அட்டையை நீட்டிக் கொண்டிருந்தாள். இராணுவப் பொலிசார் கதைத்த சிங்களம் அவ்வயோதிபத் தம்பதியினருக்குப் புரியவில்லை!

“மகரகம்... கான்ஸ்சர்... ஒப்பரேசன்...” என்று வயோதிபர் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தார். எழுந்துபோய் சிங்களத்தை மொழிபெயர்த்து அந்த வயோதிபத் தம்பதியினருக்கு உதவுவோமா என எண்ணினான். வேண்டாம், உன்னை யார் இங்கே வரச்சொன்னது? நீ போய் இரு என்று இராணுவப் பொலிசார் ஏசினாலும் ஏசலாம்.

சுமித்தின் முகம் வெளிறியிருந்தது. அவன் இப்போது ஆசனத்தில் படுத்துக் கிடந்தான்.

இளஞ்சோடியிடம் அடையாள அட்டைகள் இருக்கவில்லை.

“அப்பி சிங்களே... ஐ ஐடென்ரிக் காட் அகண்ணே?” அந்தப் பெண் வாதிட்டாள். இராணுவப் பொலிசாரும் அவர்களுடன் மாறிமாறி வாதிட்டனர். புகையிரதம் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமாக விசில் சத்தம் கேட்க, இளஞ்சோடியை ஏசியபடி இராணுவப் பொலிசார் இறங்கிப் போயினர்.

சுமித் முகத்தைக் கையால் துடைத்தபடி எழுந்திருந்தான். அவனின் முகம் பேயறைந்தது போலிருந்தது.

சுமித்துக்கு காசு இல்லையென்று சொல்லியிருக்கக் கூடாது. பாவம் சுமித்! தலைகுனிந்து, குகனைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்து புகையிரதத்தின் தரையைப் பார்த்தபடியிருந்தான். அரைகுறையாய் எரிந்து அணைந்த சிகரெட்டுண்டொன்று தரையில் கிடந்தது. அது அவனுக்கு அரைகுறையாய் எரிந்து ஆற்றில் மிதந்த தந்தை சுமணபாலவை நினைவூட்டிற்றோ? அதனையே உற்றுப்பார்த்தபடியிருந்தான். கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

சுமித்தின் முகத்தோற்றம் குகனுக்கு இப்போது ரமணனை நினைவுபடுத்திற்று. இவனுக்கு சற்றுத் தடித்த

மீசையிருந்தால் அசல் றமணனைப் போலவேயிருப்பான் என எண்ணிக் கொண்டான். இவன் என்ன தமிழரைக் கொல்லவேண்டும் என நினைத்தா படையில் சேர்ந்திருப்பான்? குடும்பக் கஷ்டத்தினால் சேர்ந்திருக்கலாம்! சுமித் அழுதபடி சொன்னது குகனின் நினைவில் திரும்பத் திரும்பத் வந்து தொலைத்தது.

..

கணவன் இறக்க - மூத்த புதல்வன் காணாமற் போக... சுமித்தின் தாய் நோயாளியானாள். இவன் கஷ்டப்பட்டு பத்தாம் வகுப்புவரை படித்தான். தங்கையைப் பார்க்க வேண்டிய பொறுப்பு சுமித்தின் தோள்களைத் தாக்கியது. வேலை தேடி காலி, கண்டி, கொழும்பு... என்று அலைந்தான். ஓரிடமும் இவனால் நிலைத்து நின்று வேலைசெய்ய முடியவில்லை. இறுதியில், அவன் வெறுத்த - அவனின் தந்தையைக் கொன்ற - தமையனைக் காணாமல் போகச் செய்த இராணுவத்தில் சேரவேண்டியதாயிற்று.

மாதாந்தம் சம்பளம் கிடைத்தது. வீட்டுக்கு அனுப்பினான். ஆனால் சுமித்தால் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை. இவனுடன் ஒன்றாக இருந்தவர்கள் பலர் போர்க்களங்களில் மடிந்தார்கள்-அங்கவீனமானார்கள். எங்காவது இராணுவத்தினர் மீது தாக்குதல் நடத்தப் பட்டால் வீதிகளில் தென்படும் பொதுமக்களைத் தாக்குவார்கள்.

பாடசாலைகளுக்குச் செல்லும் மாணவிகளைக் காணும்போதெல்லாம் சுமித்துக்குத் தனது தங்கை கங்காவின் நினைவுகள் மேலெழும். ஆனால் மற்றவர்கள் அந்த மாணவிகளுடன் சேட்டைகள் விடுவார்கள். கேட்பதற்கு ஆட்களில்லை. அந்தப் பிள்ளைகள் இவர்களுக்குப் பயந்து பாடசாலைக்குப் போவதை நிறுத்தினர். ஒருநாள், முதியவரொருவர் சைக்கிளில் ஒழுங்கையால் போகும்போது இவனது நண்பர்கள் விளையாட்டாக அவரைச் சைக்கிளுடன் தள்ளி விட்டார்கள். சைக்கிளுடன் வீதியில் விழுந்த அவரது

நெற்றியிலிந்து குருதி கொப்புளித்தது. நொண்டி நொண்டி சைக்கிளை உருட்டிக்கொண்டு நடக்க முயற்சித்தார். அவரைப் பார்க்க சுமித்துக்கு தந்தையின் நினைவு வந்தது. அவரின் காயங்களுக்கு மருந்து கட்டி, அவரது சைக்கிளில் அவரை ஏற்றிக்கொண்டுபோய் வீட்டில் விட்டுவிட்டு வந்தான். இந்த நரகத்திலிருந்து எப்படியும் தப்பி வீட்டுக்குப் போவதென்ற முடிவை அன்றுதான் இவன் எடுத்தான்.

..

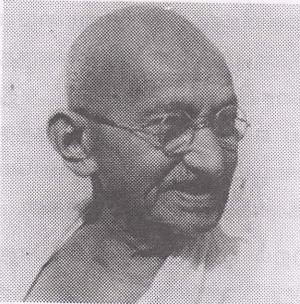
ஏதோவொரு சிறிய புகையிரத நிலையத்தில் ஒருநிமிடம் தரித்துவிட்டு புகையிரதம் புறப்பட்டது.

குகனுக்கு சுமித்தை எப்படியும் காப்பாற்ற வேண்டும் போலிருந்தது. சுமித் பயணச்சீட்டு; இல்லாது புகையிரத நிலையத்தில் இறங்கிப் போனான் என்றால், அங்கு 'ரிக்கெற்'; சேகரிப்பவரிடம் பிடிபடுவான். இவன் தப்பி வரும் விஷயம் தெரியவராமல்.

சிறிய இரும்புக் கம்பியினால் பெட்டிகளில் தட்டியபடி வந்த பயணச்சீட்டுப் பரிசோதகர்கள் கிழவரை எழுப்பி ரிக்கெற்றைப் பரிசீலித்தார்கள். சுமித் நடுங்கியபடியிருந்தான் - மரநாய்களைக் கண்டு கூட்டினுள் நடுங்கும் கோழியைப்போல் அவனிருந்தான்.

குகன் தனது ரிக்கெற்றை சுமித்திடம் நீட்டினான். அவன் நடுங்கும் கரங்களால் அதனை வாங்கிவிட்டுக் குகனைப் பார்த்துக் கும்பிட்டான். குகன் தனது 'பொக்கற'றினுள் ரிக்கெற்றைத் தேடுவது போல் பாவனை செய்தான். பரிசோதகர்கள் இவர்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தண்டம் செலுத்தினால் போகின்றது! குகன் ஏன் பயப்பட வேண்டும்? ஊர்ந்து கொண்டிருந்த புகையிரதம் இப்போது ஆர்முடுகி தனது வேகத்தை அதிகரித்து விரைந்தது. பெட்டிக்குள் குளிர்மையான காற்றுத் தவழ்ந்தது. அனுராதபுரப்பக்கம் மழை பொழிகின்றது போல...!

மகாத்மா காந்தி ஒரு நாள் நண்பரின் காரில் போய்க்கொண்டிருந்தார். காந்தியின் மீது கோபம் கொண்டிருந்த சிலர் கற்களைக் கார் மீது வீசினர். காரை நிறுத்தச் சொன்ன காந்தி, காரைவிட்டு இறங்கி, கற்களை வீசியவர்களிடம், 'கார் நண்பருடையது. உங்களுக்கு என்மேல்தானே கோபம்? உங்கள் கோபம் தீரும் வரை கற்களை எடுத்து என்மேல் எறியுங்கள். உங்கள் கோபத்தை நான் தாங்கிக்கொள்கிறேன்' என்றார். கல் எறிந்தவர்கள் அவமானத்தில் தலை குனிந்தனர்.

அம்மாவின் மோதிரம்

எம். ரிஷான் ஷேரிப்

அந்த மோதிரத்துக்கு கெட்ட செய்திகளை மட்டும் ஈர்த்துக் கொண்டுவரும் சக்தி இருக்கிறதோ என்று அவன் ஐயப்பட்டது அன்று உறுதியாகிவிட்டது. அந்த மோதிரத்தை விரலில் மாட்டிய நாளிலிருந்து தினம் ஏதேனுமொரு கெட்ட தகவல் வந்துகொண்டே இருந்தது. அணிந்த முதல்நாள் வந்த தகவல் மிகவும் மோசமானது. அவன் தங்கிப் படித்து வந்த வீட்டு அத்தை கிணற்றில் விழுந்து தவறிப்போயிருந்தான். அன்றிலிருந்து தினம் வரும் ஏதேனுமொரு தகவலாவது அவனைக் கவலைக்குள்ளாக்கிக் கொண்டே இருந்தது. முதலில் அவன் அந்த மோதிரத்தை இது குறித்துச் சந்தேகப்படவில்லை. அதுவும் சாதுவான பிராணியொன்றின் உறக்கத்தைப் போல அவனது மோதிர விரலில் மெளனமாக அழகு காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அவனுக்கு ஆபரணங்கள்மேல் எவ்விதமான ஈர்ப்புமில்லை. அவனது தாய், பரம்பரைப் பொக்கிஷமாக வந்த அந்த மோதிரத்தைப் பாதுகாத்து வைத்திருந்து அவனுக்கு இருபத்து மூன்றாம் வயது பிறந்தபொழுதில் சரியாக நள்ளிரவு 12 மணிக்கு தூங்கிக் கொண்டிருந்த வனை எழுப்பி அதனை அவனது வலதுகை மோதிர விரலில் அணிவித்து, பின் அவனுக்கு முதலாவதாகப் பிறக்கும் குழந்தைக்கு சரியாக இருபத்து மூன்று வயது பிறக்கும்போது அதனை அணிவித்து விடவேண்டுமென்றும் அதுவரையில் எக்காரணத்தைக் கொண்டும்

அதனைக் கழற்றக் கூடாதென்றும் ஆணையிட்டு, நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். அவனுக்கு தூக்கக் கலக்கத்தில் எதுவும் புரியவில்லை. அடுத்தநாள் காலையிலும் அம்மா அதனையே சொன்னாள். காரணம் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்ல அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவளது அப்பா அப்படிச் சொல்லித்தான் அதனை அவளது இருபத்து மூன்றாவது வயதில் அவளுக்கு அணிவித்ததாகச் சொன்னாள். அவனும் அம்மோதிரத்தை இதற்கு முன்னால் அவளது விரல்களில் பார்த்திருக்கிறான். அவளுக்கென இருந்த ஒரே மோதிரமும் அவன் வசமானதில் கைவிரல்கள் மூளியாகிப் போனது அவளுக்கு.

அது சற்று அகலமானதும் பாரமானதுமான வெள்ளி மோதிரம். நடுவில் ஒரே அளவான சற்றுப் பெரிய இரு கறுப்பு வைரங்களும் ஓரங்களில் எட்டு சிறு சிறு வெள்ளை வைரங்களும் பதிக்கப்பட்டிருந்த அழகிய மோதிரம். வெளிச்சம் படும்போதெல்லாம் பளீரென மின்னுமதன் பட்டையான இருபுறங்களிலும் கூட சின்னச் சின்னதாக அலங்காரங்கள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. அதிலிருக்கும் கற்களை விற்றிருந்தால் கூட ஒரு நல்ல வீட்டை விலைக்கு வாங்கும்ளவிற்குப் பணம் கிடைத்திருக்கக் கூடும். இப்பொழுது வரையில் வாடகை வீட்டிலேயே வசித்து வரும் அம்மாவுக்கும் இந்த எண்ணம் தோன்றியிருக்கும். ஆனால் என்ன கஷ்டம் வந்தபோதிலும் அவள் அதனை விற்கவோ, அடகு வைக்கவோ ஒருபோதும் துணியவில்லை. அவனது இருபத்து மூன்று வயது வரும்வரையில் விரல்களிலிருந்து அவள் அதனைக் கழற்றக்கூட இல்லை.

அம்மா அவனுக்குச் சரியான பொழுதில் இம் மோதிரத்தை அணிவித்துவிட்டுப் போகவென்றே மூன்று மணித்தியாலம் பஸ்ஸிலும் அரை மணித்தியாலம் நடையுமாகப் பிரயாணம் செய்து அதை வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள். அவள் வந்த நோக்கம் கிஞ்சித்தேனும் அதைக்குத் தெரியாது. அதை எப்பொழுதும் அப்படித்தான். அம்மாவைப் போல எதையும் கேள்விகள் கேட்டு, தூண்டித் துருவி ஆராய்பவளில்லை. பார்க்கத்தான் கரடுமுரடாகத் தென்பட்டாளே தவிர மிகவும் அப்பாவியாக இருந்தாள். எதையும் விசாரித்து அறிந்துகொள்ளும் ஆவல்கூட அவளுக்கு இருக்கவில்லை. அம்மாவும் தானாக தான் வந்த விபரத்தைச் சொல்லவில்லை. மறைத்தாள் என்று இல்லை. மதினி

கேட்கவில்லை. அதனால் சொல்லவில்லை என்று இருந்தாள். அன்றைய தினம் அம்மா உறங்கவில்லை. வழமையாக ஒன்பது மணியடிக்கும்போதே உறங்கிவிடும் அததைக்கு அருகிலேயே பாய்விடுத்து அம்மாவும் படுத்திருந்தாளெனினும் சிறிதும் கண்மூடவில்லை. நடந்துவந்த அசதியை, மகனுக்கு மோதிரம் அணிவித்து விட்டு உறங்கலாமென்று எங்கோ தூரத்துக்கு அனுப்பி யிருந்தாள். கூரையின் கண்ணாடி ஓட்டுக்குள்ளால் நிலா வெளிச்சம் அறைக்குள் ஒரு பெரிய நட்சத்திர மீனைப்போலப் படுத்திருந்து. பின்சுவரில் ஊசலாடும் பழங்காலக் கடிக்காரத்தில் நகரும் முட்களை அவ்வப்போது வேலியோர ஊளைனைப் போலத் தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தவாறிருந்தாள்.

அத்தைக்கு அவர்களை விட்டால் வேறு யாருமில்லை. அவளது கணவன் குடித்துக் குடித்து கல்லீரல் கெட்டு செத்துப்போயிருந்தான். அதன் பிறகு அவளது பென்ஷன் பணம் அவள் சீவிக்கப் போதுமானதாக இருந்தது. பிள்ளைகளேதுமற்றவள் கணவனின் இறப்புக்குப் பிறகு அவளது அண்ணனுடன் அதாவது அவனின் அப்பாவுடன் அவர்களது ஊருக்குப் போய்விடுவாளென்றே ஊரில் எல்லோரும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அவள் அவளது அம்மா, அப்பா எவ்வளவோ அழைத்தும் கூட வர மறுத்து விட்டாள். அவளைத் தனியே விட்டுப்போக அவர்களுக்கும் இஷ்டமில்லை. கொஞ்சநாளானக்கு அவன் அங்கே தங்கியிருக்கட்டுமெனச் சொல்லி அவனை மட்டும் விட்டுப் போனார்கள். பள்ளிப்படிப்பு முடித்திருந்தவன் அந்த ஊரிலேயே தங்கி, பிறகு அந்த ஊருக்கு அருகாமையிலிருந்த ஒரு கல்லூரியில் சேர்ந்துவிட்டான். அப்பா அவ்வப்போது அவர்களது வயலில் விளைந்த நெல்லும் பயறும் ஊருக்குப் போகும் அவனிடம் அதைக்கென கொடுத்தனுப்புவார். அதையும் வீட்டில் சும்மா இல்லை. அருமையாக பனை ஓலையால் பாயும், கூடையும் பின்னுவாள். அதில் உழைத்த பணத்தில் ஒரு முறை அவனுக்கு புது ஆடை கூட வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறாள்.

மோதிரம் அணிந்த நாளின் பகலில் அவன் ஏதோ பரீட்சை எழுதிக்கொண்டிருந்தபோதுதான் அந்த முதல் செய்தி வந்தது. அவன் எழுதிக் கொண்டிருந்த தாளின் பாதி வரை முடித்திருந்தான். செய்திகொண்டு வந்த காவலாளி மேற்பார்வையாளரை வாசல்வரை அழைத்து மூன்று விரல்களை வாய் முன்வைத்து முன்னோக்கி லேசாக மடிந்து மிகவும் பவ்யமாகவும் இரகசியமாகவும் விடயத்தை அவரிடம் சொன்னான். மேற்பார்வையாளர்

எழுதிக் கொண்டிருந்தவனை ஒருமுறை பார்த்தார். பரீட்சை முடிய இன்னும் முக்கால் மணி நேரம் இருப்பதை அவதானித்து காவலாளியை திருப்பி அனுப்பிவைத்து அமைதியாக இருந்தார். பரீட்சைத் தாளை அவன் ஒப்படைத்து வெளியேற முற்பட்டபோதுதான் அவர் அவனிடம் விடயத்தைச் சொன்னார். ஏதும் புரியாமல் முதலில் மௌனமாயிருந்து கேட்டவன் பின் கலவரப் பட்டு வீட்டுக்கு ஓடினான். அவனை பஸ்ஸுக்குக் காத்திருக்க வைக்காமல் நல்லவேளை பக்கத்துவீட்டுச் சின்னசாமியின் சைக்கிள் வந்திருந்தது.

சின்னசாமிக்கு எப்பொழுதுமே சைக்கிளில் ஒரு ஆளை அருகிலமர்த்தி ஒழுங்காக மிதிக்கவராது. பாதையின் எல்லாத் திக்கிலும் சக்கரங்கள் அலைபாயும். எனவே கவலையை மனதுக்குள் புதைத்தபடி அவனே சின்னசாமியை அருகிலமர்த்தி அவசரமாகச் சைக்கிள் மிதித்து அதை வீடு போய்ச் சேர்ந்ததான். வீடு போய்ச் சேரும்வரை மோதிரமும் வெள்ளிநிற சைக்கிளின் ஹேண்டில் பாரும் ஊர் பூராவும் பரவியிருந்த மதிய வெயில் பட்டு மின்னிக் கொண்டே இருந்தது.

அத்தையைக் குளிப்பாட்டி கூடத்தில் கிடத்தியிருந்தார்கள். நெற்றியில் போடப்பட்டிருந்த வெள்ளைத் துணிக் கட்டில் கருஞ்சிவப்பில் இரத்தம் உறைந்திருந்ததாக ஞாபகம். அம்மாவும் இன்னும் ஊரின் சில வயதான பெண்களும் அருகிலிருந்த ஒப்பாரி வைத்து அழுதுகொண்டிருந்தனர். அம்மா இவனைக் கண்டதும் வெறிபிடித்தவள் போல அவிழ்ந்துகிடந்த கூந்தலோடு ஓடிவந்து அவனைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதான். சவமும் எரிந்து எல்லாம் முடித்தபிறகுதான் அவனுக்கு மரணத்தின் காரணம் புரிந்தது.

காலையில் அவ்வூரில் தெரிந்தவர்கள் சிலரோடு பேசுவரவென அம்மா வெளியே புறப்பட்ட போது அதை தன் வீட்டுக் கிணற்றுக்குள் தவறி விழுந்திருந்த பூனைக்குட்டியொன்றுக்கு கயிறு நீட்டியும், வாளி போட்டும் அதனைக் காப்பாற்ற முயற்சித்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறாள். அம்மா எல்லோரையும் சந்தித்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து தேடிப்பார்த்தபோது அதை கிணற்று நீரில் பிணமாக மிதந்திருக்கிறாள். பழங்காலக் கிணற்றின் உட்புற கருங்கல் சுவரில் தலை மோதி இரத்தம் கிணற்று நீரை நிறம் மாற்றியிருந்திருக்கிறது. வழக்கி விழுந்திருப்பாளென்பது எல்லோரதும் ஊகம். பிணத்தை எடுத்தபின்னர் ஊரார் சிலர் அக்கிணற்றுக்குள் தென்னை மட்டைகளையும் கற்களையும் குப்பைகளையும் போட்டு பாவனைக்குதவா வண்ணம் ஆக்கிவிட்டிருந்தனர். ஊரின் சிறுவர்கள்

அவ்வூரின் கிணற்றடிகளில் கூடி விளையாடும் வாய்ப்பு பெரியவர்களால் தடுக்கப்பட்டது. அதை ஆவியாக உருமாறி கிணற்றடிகளில் அலையக்கூடுமெனவும் சிறுவர்களை கிணற்றுக்குள் இழுத்துக் கொள்வாள் எனவும் அவர்களிடம் கதைகள் சொல்லப்பட்டன. எவ்வளவோ தேடியும் முதலில் விழுந்த பூனைக் குட்டியைத் தான் இறுதிவரை காணக்கிடைக்கவே யில்லை.

அத்தையும் போனபின்னால் வீட்டைப் பூட்டிச் சாவியை எடுத்துக்கொண்டு அப்பா, அம்மாவோடு அவனும் சொந்த ஊருக்கே வந்துவிட்டான். அதை வீட்டிலிருந்து வந்த முதல் நாள் மதியவேளை, திண்ணையிலிருந்த கயிற்றுக் கட்டிலில் அவன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தபோது தான் அப்பா பஸ்ஸிலிருந்து தவறிவிழுந்து கால் எலும்பை உடைத்துக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதாகச் செய்தி வந்தது. அப்பாவும் அம்மாவும் பக்கத்து ஊர் வரைக்கும் ஏதோ வேலையொன்றுக்கெனப் போயிருந்தார்கள். அவன் அடுத்த பஸ்ஸில் ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடினான். பார்க்காத வைத்தியரில்லை. பண்ணாத வைத்தியரில்லை. கொஞ்ச நஞ்சமாகச் சேர்ந்திருந்த பணத்தையும் கரைத்துக் குடித்த காலின் வலி குறைந்ததே தவிர காயமடைந்த கால் முழுவதும் குணமடையவில்லை. இறுதியாக ஒரு நாள் தாங்கி நடக்கவென்று இரு கட்டைகளைக் கையில் கொடுத்து வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டது ஆஸ்பத்திரி. வீட்டில் ஒரு நேரம் கூடத் தங்காமல் ஓடியடி அலைந்தவர் தன்னை பஸ்ஸிலிருந்து தள்ளிவிட்டது அம்மாதான் என்று தினந்தோறும் புலம்பியவாறே ஒரு நத்தையைப் போல வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கிப்போனார். விவசாயத்தையும் குடும்பத்தையும் பார்த்துக் கவனிக்கும் பெரும் பொறுப்பு அவன் தலையில் விழுந்தது. பிறகோர்நாள் அவர்களது வயற்காடு எரிந்து கொண்டிருப்பதாகச் செய்திவந்தபோது அவன் சந்திக்கடையில் கருப்பட்டி கடித்தபடி செஞ்சாயத் தேநீர் பருகிக் கொண்டிருந்தான். அன்று அம்மாவும் வயலைப் பார்த்து வருவதாகப் போயிருந்ததை அவன் அறிவான். கண்ணாடிக் குவளையை மேசையில் வைத்ததும் வைக்காததுமாக அவன் வயலை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினான். ஓரத்தில் வைக்கப்பட்டது சாணி மெழுகிய தரையில் விழுந்து உடையாமல் உருண்டது. பாதி வைத்திருந்த பாணத்தைத் தரை தாகத்தோடு உறிஞ்சிக்கொள்ளத் தொடங்கியது. இருட்டு வருவதற்குள் எல்லாக் கதிர்களையும் தின்று முடித்துவிட வேண்டுமென்ற பேராசையோடு தீ நாக்குகள் உக்கிரமாகவும் ஒருவித வன்மத்தோடும் வயல் முழுவதையும் விழுங்கிக் கொண்டிருந்ததை அவன்

கண்டான். அம்மாவுக்கு ஏதுமாகியிருக்கவில்லை. நிழலுக்காக நடப்பட்டிருந்த பூவரச மரத்தடியில் முனகலுடன் வாடிக் கிடந்தவளுக்கு அருகிலிருந்த இருவர் காற்றடித்துக் கொண்டிருந்தனர். இவனைக் கண்டதும் அத்தையின் மரணவீட்டில் நிகழ்ந்ததைப் போலவே நெஞ்சிலடித்துக்கொண்டு அம்மா சத்தமிட்டு அழத்தொடங்கினாள். வயல்வேலைக்கென வந்திருந்த எல்லோரும் தீயை அணைப்பதிலேயே மும்முரமாக இருந்தனர். பெரும் உஷ்ணம் கிளப்பி எரியும் நெருப்புக்கு உதவியாகக் காற்றும் அது இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் சென்று கொண்டிருந்தது.

வயற்காடு எரிந்ததில் பெரும் நஷ்டமும் கடனும் அவர்களைச் சூழ்ந்தது. பலத்த யோசனையோடு சில நாட்களை வீட்டில் கழித்தவனிடம் நகரத்துக்கு வேலை தேடிப் போவது நன்றாக இருக்குமென அம்மா சொன்னாள். உழைக்கும் பணத்தை வீண்செலவு செய்யாமல் அவளுக்கு அனுப்பிவைக்கும்படியும், சீட்டுப்பிடித்துச் சேமித்து அவள் எப்படியாவது கடன்களையெல்லாம் அடைத்துவிடுவதாகவும் அவனுக்கு இரவு உணவிட்டபோது அவள் சொன்னாள். அவளது முடிவு அவனுக்கு எவ்வித வருத்தத்தையும் தரவில்லை. எப்படியாவது கடன் தொல்லைகளிலிருந்து மீண்டு அவனது மாமா பெண் கோமதியை மணமுடிக்கும் ஆசை அவன் மனதுக்குள் ஒளிந்திருந்தது. அப்பாதான் முதன்முறையாக அவன் பார்க்க ஒரு குழந்தையைப் போல அழுதார். அம்மாவிடம் தன்னை தனியே விட்டுப் போகாதே என்பதுபோல மன்றாட்டமான பார்வையை அவனது விழிகளில் ஓடவிட்டார். இறுதியாக அவன் நகரத்துக்கெனப் புறப்பட்ட நாளில் தலைதவி அவனது நெற்றியில் முத்தமிட்டு ஆசீர்வதித்து அனுப்பி வைத்தார். அம்மா வீட்டுப் படலைவரை கூடவந்தாள். அதை வீடு அங்கே அநாதையாகக் கிடக்கிறதெனவும் அதனை அவன் பெயருக்கு எப்படி மாற்றுவதெனவும் நகரத்தில் யாராவது தெரிந்த வக்கீல்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து வரும்படி அவளையும் அவளையும் தவிர்த்து வேறு யாருக்கும் கேட்காவண்ணம் மெதுவான குரலில் சொன்னாள். அவர்களிருவரையும் அங்கு மேய்ந்து கொண்டிருந்த கோழிகளையும் தவிர வேறு யாரும் அங்கு இருக்கவில்லை. எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வெக்கை நிறைந்த மதியப்பொழுது வெயில் அவனது மோதிரத்தை வழமை போலவே மின்னச் செய்தபடி ஊர் முழுதும் திரிந்தது.

நகரத்துக்கு போய் அவனுடன் கல்லூரியில் ஒன்றாகப் படித்த நண்பனிடம் சொல்லி எப்படியோ

வேலை வாங்கிவிட்டான். அவனது அறையிலேயே தங்கிக் கொண்டான். அதன் பிறகும் மோதிரத்தை உற்றுக் கவனிக்கவோ, அதன் அழகினை ரசிக்கவோ அவனுக்கு நேரமே கொடுக்காதபடி ஏதேனும் தீய நிகழ்வுகள் நடந்துகொண்டே இருந்தன. ஒருநாள் வீட்டில் அவன் ஆசையாக வளர்த்த புறாக்களெல்லாம் கூண்டை விட்டுப் பறந்துபோய்விட்டதாகத் தகவல் வந்தது. தொடர்ச்சியாக தினம் தினம் ஊரிலிருந்து இதுபோல ஏதேனுமொரு தீய செய்தி அவனுக்கு எட்டியபடி இருந்தபோதுதான் அவனது நண்பன்; விரல்களில் மின்னிய புது மோதிரம் குறித்து வினவினான். அப்பொழுதுதான் அவனும் அதுபற்றிச் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டான். ஒருவேளை எல்லா நிகழ்வுகளுக்கும் தான் அணிந்திருக்கும் மோதிரம்தான் காரணமாக இருக்கக் கூடுமோ என எண்ணத் தொடங்கினான். நடந்த நிகழ்வுகளைக் கோர்வையாக மனதிலே ஓட்டிப்பார்த்தான். ஊருக்குப் போய் ஒருநாள் அம்மாவிடம் இது குறித்து விசாரிக்கவேண்டுமென எண்ணி அப்படியே உறங்கிப்போனான். அன்று இரவு வேலைக்கெனப்போன நண்பன் விபத்தில் இறந்தசெய்தி விடியமுன்னர் வந்து சேர்ந்தது.

பிணத்தை எடுத்துக்கொண்டு நண்பனின் ஊருக்குப்போய் அருகிலிருந்து எல்லாக் காரியங்களும் செய்து முடித்தான். நகரத்துக்கு தனது அறைக்குத் தனியாக வந்த பொழுது கொடியில் காய்ந்துகொண்டிருந்த நண்பனின் சட்டை கண்டு வெடித்தழுதான். சத்தமிட்டு அழுதான். அத்தையின் மரண வீட்டிலும் வயற்காடு பற்றியெரிகையிலும் சத்தமிட்டழுத அம்மாவைப் போலவே கண்ணீரும், திறந்திருந்த வாய்வழியே எச்சிலும் வடிய வடிய கதறிக்கதறி அழுதான். அழுகையெல்லாம் ஓய்ந்தபோது அறையினைப் பெரும் மெளனம் சூழ்ந்ததை உணர்ந்தான். வாழ்க்கை குறித்து முதன்முதலாக அச்சப்பட்டான். அடுத்தநாள் வீடிகாலையிலேயே அம்மாவைத் தொலைபேசியில் அழைத்து விபரம் சொல்லி தான் ஊருக்கே வந்து விடுவதாக மீண்டும் அழுதான். கடனில் பாதி அடைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் இன்னும் சில மாதங்கள் பொறுத்து ஊருக்கு வரும்படியும் அம்மா சொன்னாள். அப்பா திரும்பவும் இருமுறை வழக்கி விழுந்ததாகவும் கால் வீங்கி நடமாடவே முடியாமல் படுத்தே இருப்பதாகவும், தினந்தோறும் காலுக்கு எண்ணெய் தடவி வருவதாகவும் சொன்னாள். மறக்காமல் அன்றும் அத்தையின் வீடு பற்றி நினைவூட்டினாள். அவனுக்கு உடனே அப்பாவைப் பார்க்க வேண்டும் போலவும் கோமதியோடு ஏதேனும் பேசவேண்டும் போலவும் இருந்தது.

கோமதிக்கும் அவன் மேல் காதலிருந்ததை அவன் அறிவான். இரு தங்கைகளோடும் அவள் தண்ணீர் எடுத்து வரும் வேளையில் இவன் தேநீர்க் கடையருகில் நின்றிருப்பான். அவள் ஓரக்கண்ணால் பார்த்து பின்னலிலிருந்து தானாக உதிரும் ஒரு பூவைப் போல ஒரு புன்சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டுப் போவாள். சில அடித்தூரம் சென்று திரும்பிப்பார்த்து மீண்டும் ஒரு சிரிப்பைத் தருவாள். நேர்மோதும் பார்வைகளிலும் சிந்திய புன்னகைகளிலும் சொந்தக்காரர்களென்ற உறவையும் மீறி காதலின் தவிப்பு மிகைத்திருந்ததை இருவரும் அறிந்திருந்தனர். அவளுக்கு அவளது அப்பாவைப் போலவே சிரித்த முகம். எப்பொழுதும் சிரிப்பினை ஒரு உண்டியலைப்போல வாய்க்குள் அடக்கிவைத்திருப்பான். அவன் அதை வீட்டிலிருந்து நிரந்தரமாக வீட்டுக்கு வந்தபோது துக்கம் விசாரிக்க வந்திருந்த அவளது அப்பா, அம்மா, தங்கைகளோடு அவளையும் கண்டான். அடையாளமே கண்டுகொள்ள முடியாத அளவுக்கு அழகாக வளர்ந்திருந்தாள். அவன் அவளுடன் சிறு வயதுகளில் ஒன்றாக விளையாடியதைத் தவிர பெரியவளானதும் எதுவும் பேசியதில்லை. அவன் அவளைப் பெண்கேட்டுப் போனால் மறுக்காமல் மாலை மாற்றிக்கூட அனுப்பி வைக்கும் அளவுக்கு மரியாதையும் அன்பும் நிறைந்த அவனது மாமா குடும்பம் வசதிகளேதுமற்றது.

அவனது அறை நண்பர்களாக புதிதாக இருவர் வந்து சேர்ந்தனர், ஒரு சின்ன அறைக்குள் மூவராக அறையைப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது. அதிலொருவன் சற்று வயதானவன். ஓயாமல் வெற்றிலை மென்று ஒரு சொம்பு வைத்து அதில் துப்பிக் கொண்டே இருந்தான். துப்புகையில் தெறிக்கும் சிறு சிவப்புத் துளிகள் சுவரெல்லாம் நவீன ஓவியங்களை வரைந்திருந்தன. அவன் பேசும் போது மேலுதடும் கீழுதடும் வெற்றிலைச் சாற்றினை வழியவிடாமலிருக்கப் பல கோணங்களில் வளைந்தன. மற்றவன் கண்களின் கருமணிகளைப் பெரிதாகக் காட்டும் கண்ணாடி அணிந்திருந்தான். நகரும் ஒவ்வொரு கணமும் ஏதேனும் செய்துகொண்டே இருந்தான். அறையின் மூலையில் நன்றாக இருந்த ரேடியோவைக் கழற்றி மீண்டும் பூட்டி உடைத்து வைத்தான். தினமும் தவறாது உயறி எழுதினான். மாநகரக் குப்பைகளிலிருந்து ஏதேனும் உடைந்த பொருட்களை, பொம்மைகளை எடுத்துவந்து பொருத்த முயற்சித்தான். பத்திரிகைகள் வாங்கி அதில் ஒரு வரி கூட விடாமல் படித்து குறுக்கெழுத்து, சுடோகு நிரப்பினான். சிலவேளை தூங்கினான். தினமும் மறக்காமல் அவ் வயதானவனோடு

சண்டை பிடித்தான். அவ் இருவரும் ஒருவரையொருவர் குற்றங்கள் கண்டு சத்தமாகச் சண்டை பிடித்துக் கொண்டார்கள். எல்லாம் ஓய்ந்த பின்னர் இருவரும் திரும்ப ஒற்றுமைப்பட்டு ஒன்றாகவே சாப்பிடவும் போனார்கள். இன்னும் சில மாதங்கள்தானே இவ்வறையில் இருக்கப்போகிறோமென அவன் மட்டும் இதையெல்லாம் அமைதியாக ஒதுங்கிப் பார்த்திருப்பான். இவ்வளவு நாளும் தீய செய்திகளாகக் கொண்டுவந்த மோதிரம் இப்பொழுது தனது நிம்மதிக்கே சாபமென ஒரு கண்ணாடிக்காரனையும் வயதானவனையும் அழைத்து வந்திருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றியது.

அன்றையநாள் அவனுக்கு வந்த செய்தி அவனை முழுவதுமாக உடைத்துப் போட்டுவிட்டது. யாரிடமோ அவனது தொலைபேசி எண்ணைக் கேட்டு வாங்கி, என்றுமே அவனுடன் பேசியிராத கோமதி அன்று அவனைத் தொலைபேசியில் அழைத்து அழுதழுது விடயம் சொன்னாள். அவளுக்கு சில தினங்களுக்கு முன்னர் அவசரமாகத் திருமணம் ஆகிவிட்டதாம். அவசர அவசரமாக மாப்பிள்ளை பார்த்து மணமுடித்து வைத்தது அவனது அம்மாதானாம். இறுதியாக அவன் எங்கிருந்தாலும் நன்றாக இருக்கவேண்டுமெனச் சொல்லிவிட்டு அழைப்பைத் துண்டித்து விட்டாள். கேட்டுக்கொண்டு நின்றிருந்தவனுக்குத் தரை பிளந்து, அப்பிளவு வழியே முடிவேதுமற்ற ஆழக் குழியொன்றுக்குள் தான் விழுவதைப்போல உடல் பதறியது. அவனால் நம்ப முடியவில்லை. செய்தி கொண்டுவந்தவள் அவனது நம்பிக்கைக்குரியவள்.

அவனது ஊரிலிருந்து வந்து அங்கு ஹோட்டலொன்றில் வேலை செய்துவரும் குட்டியிடமும் இதுபற்றிக் கேட்டுப்பார்த்தான். குட்டி பொய் சொல்ல மாட்டான். அதுவும் அவனதும் கோமதியினதும் காதலைக் குறித்து ஏதும் தெரியாதவன் மிகச் சாதாரணமாக, ஊரில் வெக்கை அதிகமெனச் சொல்வதைப் போலத்தான் இது குறித்தும் அவனிடம் சொன்னான். இவனுக்குள் இடி விழுந்ததைப் போல இருந்தது. இவனது காதலைப் பற்றி அம்மாவுக்கு நன்றாகத் தெரியும். கோமதியைப் பற்றி அவ்வப்போது அம்மாவிடம்தான் ஏதேனும் அவளுக்கு விளங்காவண்ணம் விசாரித்துக்கொள்வான். நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்தது தனது அம்மாதானா என்பதனை அவனால் ஏற்றுக்கொள்ளவும் முடியவில்லை. நாளைக் காலை தொலைபேசியில் அழைத்து விசாரிக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

அவனுக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. சத்தமிட்டுப் பெரிதாக அழவேண்டும்போல இருந்தது.

காதல் உடைந்துபோன துயரம். மலைமலையாகச் சேர்த்து வைத்திருந்த நம்பிக்கைகள் மண்மேடெனச் சரிந்த அவலம் இருவருமாக எதிர்பார்த்திருந்த எதிர்கால வாழ்க்கையினை பெரிதாக வந்து அடித்துப் போன காட்டாற்றுப் பெருவெள்ளம். உழைக்கவும் கடனடைக்கவுமென அவனை ஊரிலிருந்து அகற்றி விட்டு எல்லாமும் நடத்திய அம்மாவின துரோகம். எல்லாம் விழிநீரோடு சிந்தியும் கரைந்தும் போக வேண்டும். அவனுக்கு அழவேண்டும். அதற்கு அந்த அறை சாத்தியப்படவில்லை.

அந் நள்ளிரவில் எழுந்து கடற்கரைப்பக்கமாக நடக்கத் தொடங்கினான். கோமதியுடனான காதல் நினைவுகள் ஒரு பெரும் சுமையினைப் போல அழுத்த கால்கள் தள்ளாதத் தள்ளாத அலைகளருகில் வந்து நின்றான். கால் நனைத்த அலைகளோடு, அவற்றின் பெரும் ஓசையோடு, யாரும்ற்ற அவ்வெளியில் ஓவென்று கதறியழுதான். அத்தைக்காக, அப்பாவுக்காக, நண்பனுக்காக அழுத விழிகளைக் கண்டிருக்கிறான். அதுபோல தனது சோகங்களெல்லாம் இரு விழித் துவாரங்கள் வழியேயும் இறங்கிப் போய்விடாதாவென்ற ஏக்கத்தோடு அவன் அழுதான். திறந்திருந்த வாயிலிருந்து எச்சில் ஒழுகியது. நாவில் உப்புச் சுவை வந்து மோதி ஓட்டிக்கொண்டது. அக் கடலையே விழுங்கிவிடும் அளவுக்கு பெரிதாக தாகமெடுத்தது. அப்படியே உட்கார்ந்தான். நழுவிவந்த அலைகள் அவனது இடைவரை நனைத்துச் சென்றன. கைக்கு அகப்பட்ட மணலை வாரியெடுத்து கடலைச் சபித்து எறிந்தான். அதுவரை அக்கடல் கண்டிருக்கும் அத்தனை கோமதிகளையும் அழைப்பதைப் போல கோமதி... எனப் பெரிதாகச் சத்தமிட்டழுதான். மணலோடு விரலில் இடறிய மோதிரம் நீர்பட்டு நிலவொளியில் மின்னி அவனது பார்வையில் குவிந்தது. எல்லாம் உன்னால்தான் என்பதுபோல ஏதோ ஒரு வெறி உந்தித்தள்ள விரலில் இறுகியிருந்த மோதிரத்தை மணலுரசித் தோலில் இரத்தம் கசியக் கசியக் கழற்றி எடுத்து உள்ளங்கையில் வைத்து வெறுப்பாகப் பார்த்து அதற்குத் தூ எனத் துப்பினான். பின்னர் கடலுக்குள் வீசியெறிந்தான். அவனது மகனது அல்லது மகளது இருபத்து மூன்று வயது வரை காத்திருக்க முடியாமல் போன சோகத்தோடு கறுப்பும் வெள்ளையுமான வைரங்களும், அலங்காரங்களுடனுமான வெள்ளியும் உப்புநீரின் ஆழத்துக்குள் புதைந்தது. முந்தைய நள்ளிரவில் அம்மா செத்துப்போனதாக அடுத்த நாள் காலையில் அவனுக்குச் செய்தி வந்தது.

உலங்கை

யோ. கர்ணன்

சோமசுந்தரம் மாஸ்ரரினர் இளைய பொடியன் பெரிய கள்ளன் என்றில்லை. கள்ளனென்டால் கறுப்போ வெள்ளை துணியால முகத்தை மூடிக்கட்டிக் கொண்டு வாள் அல்லது துவக்கு கொண்டு வந்து களவெடுக்க வேணும். களவெடுக்கேக்க ஓராளை போட்டுத்தள்ள வேணும். அல்லது இரண்டு பேரினர் காதையோ கையையோ அறுத்தெறிய வேணும். இல்லையென்டால் கள்ளனுக்கு மரியாதையில்லை.

இவன் பெரிய கள்ளன் இல்லையென்டுமில்லை. முந்தி சின்னப் பொடியனாக இருக்கேக்க கைச் செலவுக்கு என்ன செய்வான்? மாஸ்ரர் சேட்டைக் கழற்றிபோட்டிட்டு ஈசிச்சேரில் வயித்தைத் தடவிக் குடுத்துக்கொண்டு படுத்திருப்பார். இவன் பொக்கற்றுக்குள்ள இருபதோ முப்பதோ ரூபாயை எடுத்து கொப்பி உறைக்குள்ள வைச்சு மறைச்சிடுவான். அன்று பார்த்து கன நேரமிருந்து படிப்பான். மாஸ்ரருக்கு கணக்கு வழக்கு தெரியாது. எப்பவாவது அபூர்வமாக காசு குறையிறதை கண்டு பிடிச்சால் மனிசியோட ஏறி விழுவார்.

அடுத்தநாள் கூட்டாளியளோட பள்ளிக்கூட கன்ரீனுக்கு போய் போண்டாவும், பிளேன் ரீயும் வாங்குவான். அவன் ஏ.எல். சோதினை எடுக்கும் மட்டும் மாஸ்ரரினர் பொக்கற்குள்ள காசு குறைஞ்சு கொண்டுதானிருந்தது. ஏ.எல் எடுத்தால் பெரிய பொடியன்தானே. கைச்செலவுக்கென்று தாய்க்காரியிட்ட கேட்டு வாங்குவான்.

இவன் ஏ.எல். சோதினை எடுத்த நேரம் தான் இவ்வள கொப்பிக்குள்ள வித்தியா லவ்லெற்றர் வைச்சான். என்ற இதயத்தை திருடிவிட்டாய். ஒழுங்கு மரியாதையாக அதை திருப்பிக்குடுக்கிற அலுவலைப்பார் என்ற தொனியில் லவ் லெற்றர் வந்தது.

இவனறிய இந்த இரண்டு களவையும் தவிர வேற களவெதுவும் எடுக்கயில்லை. மாஸ்ரருக்கென்று ஊரில் நல்ல இமேஜ் இருந்தது. இவனும் தமக்கைமாரும் நல்லாக் கஸ்டப்பட்டு அதைக் காப்பாத்திக் கொண்டிருந்ததுகள்.

இண்டைக்கு காலையில்தான் இவன் இந்த முடிவெடுத்தான். அப்ப ரினர் இமேஜ்ஜ பார்த்து ஒன்றும் செய்யேலாது என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தான். அப்பே இல்லை. பிறகென்ன இமேஜ் என்று யோசிச்சான்.

என்னயிருந்தாலும் தகப்பன்காரன் இப்படிச் செத்திருக்கக்கூடாது என்றுதான் எல்லாரினர் அபிப்பிராயமும். அந்தாளுக்கென்ன சாகிற வயசா? அந்தாள் இப்பவும் இளம் பொடியனோட சேர்ந்து வொலிவொல் விளையாடும். போன கிழமை சுதந்திர்புரத்திலயிருந்து இடம்பெயர வேண்டியிருந்தது. இவ்வள குடும்பத்துக்கு இது ஆறாவது இடப்பெயாவு. மல்லாவியில் ஸ்ராட் பண்ணியது அஞ்சலோட்டம் மாதிரி நடந்து கொண்டிருக்குது. எல்லாரையும் மாத்தளளில் கொண்டு வந்து விட்டிட்டு மாஸ்ரர் மட்டும் சுதந்திர்புரத்துக்கு திரும்பிப்போனார். மிச்ச சொச்ச சாமானுகள் கொஞ்சம் கிடந்தது. அதுகளை எடுத்து வாரதுதான் பிளான். வெளிக்கிடும் போதே மனிசியும், மகள்மாரும் மறிச்சதுகள். இவன் பெரிய பொடியன்தானே. தகப்பனோட முகம் குடுத்து கதைக்கிறதில்லை. பேசாமல் இருந்திட்டான். ஒருதரினட பேச்சையும் கேக்காமல் மாஸ்ரர் போனார். போனவர் போனவர்தான். திரும்பி வரயில்லை. அடுத்த நாள் விடிய இவன் தேடிப் போனான்.

வீட்டு வாசலில் ஒரே சதைத் துண்டுகள். கை மணிக்கூட்டை வைச்சுத்தான் அடையாளம் பிடிச்சான். மாஸ்ரருக்கு மேல் செல் விழுந்திருக்க வேணும். கூட்டியள்ளி ஒரு கிடங்குக்க போட்டு மூடிப்போட்டு வந்தான். மாத்தளன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் பக்கத்திலயிருக்கிற தரப்பான் ஒன்டிவ கோழிச் சத்தம் கேட்டதை இரண்டு மூன்று தரம் கவனிச்சிருக்கிறான். அந்த ரையில பாதுகாப்பு வலயத்துக்கு கொஞ்ச கோழியன்தான் இருந்தன.

ஒழுங்கான சாப்பாடு தண்ணியில்லாமல் தாயும் தமக்கைக்காரியளும் நோஞ்சான்மாதிரி திரியுறதைப் பார்க்க பொடியனுக்கு வயிறு எரிஞ்சது. இப்ப இவனுக்கு தலைகீழாக நின்றாலும் இதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. எப்படியாவது ரை பண்ணி ஒரு கோழி பிடிக்கிறதுதானென்று பிளான் பண்ணினான்.

இரண்டு நாள் அந்த இடத்தை சுத்தி சுத்தி வந்தான். சரிப்பட்டு வரயில்லை. மூன்றாவது நாள் இவன் அங்க மினக்கெட ஆமிக்காரர் இரண்டொரு செல் அடிச்சினம். எல்லாச் சனமும் விழுந்தடிச்சுக்கொண்டு ஓடிச்சதுகள். இவன் ஓடயில்லை. அந்த தரப்பாளுக்குப் பின்னால

போனான். இரண்டு கோழியை சீலைத்துணியில் கட்டி வைச்சிருந்திருக்கிறார்கள். ஒன்றை அறுத்தெடுத்தான். நேரே தன் தரப்பாளுக்கு ஓடினான். கோழியை ஒரு காட்போட்பெட்டிக்குள்ள வைச்ச தரப்பாளுக்க வைச்சான்.

கோழியை சமைக்க வெளிக்கிடத்தான் பிரச்சினை தொடங்கிச்சது. இவன் வீட்டில் இப்ப இருக்கிற தென்டால் நாலைஞ்ச சமையல் பாத்திரங்களும், அரைக்கிலோ உப்பு, கொஞ்சத் தேயிலையும் தான். வேற ஒன்றும் இல்லை. ரி. ஆர். ஓ. காரர் குடுக்கிற கஞ்சியை வைச்ச சமாளிச்சக் கொண்டிருக்குதுகள்.

முந்தி இவன் வீட்டில் ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் கோழி அடிப்பினம். புதன் கிழமையில் ஆராவது பண்டியோ, உடம்போ கொண்டு வந்து வீட்டு வாசலில் நின்று மாஸ்ரரை கூப்பிட்டு குடுத்திட்டுப் போவினம். அந்த இரண்டு நாளும்தான் இவன் தாய் தன்னை கைப்பக்குவமெல்லாம் காட்டுவா. கோழிக்கறி சமைக்கிற சனிக்கிழமையில்தான் இவனை குளத்தில் குளிக்க மாஸ்ரர் விடுவார். அதுவும் மாஸ்ரரினர் கைக்குள்ளதான் நிக்க வேணும். இவன் வளந்துக்குப் பிறகு சனி, ஞாயிறு பார்க்கிறதில்லை. எப்பவாவது காயத்திரி குளத்துக்குப் போனால் இவனும் போவான். இவன் ஆள் கொஞ்சம் மெல்லிய ஆள். அவளுக்கு முன்னால் சேட்டில்லாமல் நிக்கவும் வெக்கம். சேட்டைக்கழற்றாமலே குளிப்பான். அவளுக்கு மூன்று கடிதம் குடுத்திருந்தான். கன நாளாக ஒன்றுக்கும் ரிப்பளை வரவில்லை. பிறகு, ஒரு தீபாவளி காட் அனுப்பியிருந்தான்.

அந்த ரைமில் பிள்ளையார் கோவில் திருவிழா நடந்தது. இவன் தன் கூட்டாளியளோட போனான். கண்ணன்னை கூப்பிட்டார். அவர் இவனை விட ஆறேழு வயசு மூத்தவர். கனடாவில் இருந்து வந்து நிற்கிறார். இவன் காயத்திரியை லவ் பண்ணுறானோ என்று கேட்டார். இவன் சிரிச்சான். அவரும் சிரிச்சப்போட்டு சொன்னார். “சரி... சரி... அதுகள் இஞ்ச நிக்கமட்டும் செய்யிறதைச் செய்யுங்கோ. பிறகு கலியாணமெண்டு வரேக்க எங்களிட்டத்தானே வீட்டுக்காரர் வருங்கள்.” அவள் இப்ப கனடாவில் இருக்கிறாள். இவன் இஞ்ச ரி.ஆர்.ஓ. காரர் குடுக்கிற கஞ்சிக்கு அடிபடுறான்.

ஒரு கோழியை உரிச்சு உப்புப் போட்டு அவிச்சு, கஞ்சியோட சாப்பிடுற கொம்பினேசன் இவனுக்குப் பிடிக்கயில்லை. ஒரு நேர சமையலுக்கு எங்கயாவது கொஞ்ச அரிசி எடுக்க ஓடித்திரிஞ்சான். சித்தப்பாக்காரனிட்டக் கேட்டான். இல்லை, மாமனிட்டக் கேட்டான். இல்லை, கடையிலயும் இல்லை, இவனினர் பக்கத்துத்

தரப்பாள்காரர் எங்கயோ ஒரு பவுண் சங்கிலி குடுத்து ஒரு கிலோ அரிசி வாங்கி வைச்சிருந்ததுகள்.

இவன் ஒரு நாள் மாமன்காரனிட்டப் போகேக்கதான் கவனிச்சான். நோட்டுக்கரையில் பெரிய உமிக்குவியலொன்று இருக்குது. நிறையச்சனம் அதிலிருந்து அரிசி பொறுக்கிக் கொண்டிருக்குதுகள். இவன் மாமனிட்டப் போகயில்லை. அரிசி பொறுக்கினான். பாதி, பாதியில் பாதி என்ற கணக்கில் கால்ச்சட்டை பொக்கற ஒன்றுக்குள்ள கொண்டு போனான்.

வெக்கத்தையோ, கௌரவத்தையோ பாக்கிறதில் ஒன்றமில்லை. தாங்களும் வாறம் என தமக்கைக்காரியளும் அடுத்தநாள் வெளிக்கிட்டுதுகள். செல்லடி ரவுன்சடியில் இருந்து காப்பாத்திக்கொண்டு வாற பொறுப்பை இவனிட்டதான் தாய்க்காரி ஒப்படைச்சிருந்தது.

மூன்று பேரும் குடும்பக் கதையல் கதைச்சக் கொண்டு அரிசி பொறுக்கிச்சதுகள். அந்த ரண களத்துக்குள்ளயும் ஆரோ ஒரு பொடியன் தமைக்கைக்கு கிட்ட வந்து உரஞ்சி உரஞ்சி அரிசி பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தான். இவனுக்கு பத்திக் கொண்டு வந்தது. அர்ச்சன் மாதிரி ஒரு அடி குடுப்பமோ என்று யோசிச்சான். வில்லங்கம் வரப் போறது தமக்கைக்கு விளங்கி விட்டது. இவன் கையைப் பிடிச்ச அவசரப்படாதை என்பது மாதிரியான ஒரு மெசேஜ்சை செண்ட பண்ணினான். பிறகு, உரஞ்சினவனைப் பார்த்துச் சொன்னான் “பக்கத்தில்தான் காவல் துறையிருக்குது. சொன்னென்டால் பிடிச்ச சண்டைக்கு விடுவினம். வீணாச் சாகதை.” அவன் அதுக்குப்பிறகு அரிசி பொறுக்கினதை இவன் காணயில்லை. அன்று முழு நாளும் பொறுக்கி இவன் கால்ச்சட்டைப் பொக்கற மூன்று தரம் நிறையக் கூடியளவு அரிசி வந்தது.

அடுத்த நாளும போச்சதுகள். இன்றுடன் அரிசி பொறுக்கி முடிய வேணும் என்று ஏற்கெனவே பிளான் பண்ணியிருந்ததுகள். வலு மும்முரமாக அரிசி பொறுக்கிச்சதுகள். அன்றைக்கு மூன்று தரம் ஆமி செல்லடிச்சான். நாலு தரம் கிபீர் வந்தது. எல்லாத்துக்கும் பக்கத்திலிருக்கிற கண்டல் பத்தைக்குள்ள ஓடி ஒளிச்சு, ஒளிச்ச இவன் கால்ச்சட்டை பொக்கற இரண்டரை தரம் நிறையிற அளவு பொறுக்கிச்சதுகள். இன்னம் கொஞ்ச நேரம் பொறுக்கியிருக்கலாம். சந்திப் பக்கம் இரண்டொரு செல் விழுந்தது. இருக்கிறதை வைச்சு சமாளிப்பம் என்று தமக்கைமாரை கூட்டிக் கொண்டு வெளிக்கிட்டான்.

இதுகள் மூன்றும் தரப்பாளுக்க உள்ளிடத்தான் தாய்க்காரரி கந்தசட்டிக்கவசம் சொல்லுறதை

நிப்பாட்டிச்சது. இவனுக்கு உதிலேயெல்லாம் நம்பிக்கை விட்டுப்போச்சது. துவக்குத்தான் சரியென்து இவ்வநர் நிலைப்பாடு.

தமக்கைக்காரியள் குளிக்க வேணுமென்றுதிகள். இஞ்ச குளிக்கவும் ஒழுங்கான இடமில்லை. எல்லாச் சனமும் சின்ன இடத்தில் கூடிக் கும்மாளமடிக்க வேண்டியதுதான். இவ்வநர் தமக்கைக்காரியளுக்கு இது சரிவராது. கண்ணகிக்குப் பிறகு பெயர் சொல்லத்தக்கதுகள்ளெடால் இதுகள்தான் என்றது மாதிரித்தானிருந்ததுகள். கொஞ்சத்தாரம் தள்ளியிருந்த வெட்டையில் ஒரு பத்தையிருந்தது. தமக்கைமார் இரண்டு பேரும் அதுக்குள்ள போய் நிக்ருங்கள். இவன் ஆளுக்கு நாலைஞ்ச வாளித்தண்ணியள்ளிக் குடுப்பான். அதில குளிச்ச, உடுப்புத்தோச்ச கரையேறுங்கள். அந்த நேரம் தண்ணிக்கும் தட்டுப்பாடு. அப்ப நேடியோவிலயும் 40 லீற்றர் தண்ணிபோதுமெண்டும், எப்பிடி அதில குளிக்கிறதெண்டும் ஒவ்வொரு நாளும் சொல்லுவினம். முதலில ஒரு மெல்லிய ஆடை அணிய வேணுமெண்டும், ஒரு சிறு பாத்திரத்தால் அள்ளி மெது மெதுவாக தலையில் விடவேணுமெண்டும், பிறகு ஊத்தை உரஞ்சி, சவர்க்காரம் போட்டு, இன்னும் கொஞ்சத் தண்ணி விட்டு என்ற கணக்கில் புறோக்கிராம் நடக்கும். அதைக் கேட்க இவனுக்கென்றால் சினிமாவில குளிக்கிற கவர்ச்சி நடிகையள்தான் நினைவுக்கு வருவினம்.

குளிச்சிட்டு வர, தாய்க்காரி ஒரு அரிக்கன் சட்டியில அரிசி கழுவிக்கொண்டிருக்குது. இவன் நேடியோவைப் போட்டான். காலையில் ஒலிபரப்பான 40 லீற்றர் கதை மீள் ஒலிபரப்பாகுது. நேடியோவை நிப்பாட்டு என தமக்கை சத்தம் போட்டாள். தமக்கைமாருக்கு இந்த புறோகிராம் கொஞ்சமும் பிடிக்காது. இவன் நேடியோவை நிப்பாட்டின இருபத்தொன்பதாவது செக்கன் 'ஸ்...ஸ்...' என ஒரு மார்க்கமான சத்தத்துடன் செல் விழத் தொடங்கியது.

“எல்லாம் பங்கருக்குள்ள ஓடு...” என்று கத்திக்கொண்டு பங்கருக்குள் பாய்ந்தான். அதுக்குள்ள தமக்கைமாரும், பக்கத்து வீட்டுப் பெட்டையும் இருக்குதுகள். தாய் இல்லை. கத்திக் கூப்பிட்டான். ஒரு சத்தமும் இல்லை. வெளியால வந்து பார்க்கலாமென்றல், செல் விடாமல் விழுந்து கொண்டிருக்குது. கொஞ்ச நேரம் இருக்க செல் விழுகிற ரைமிங்கை பிடிச்சான். ஒரு செல் விழுந்து வெடிச்ச கையோட பங்கருக்குள்ளால எட்டிப்பார்த்தான். ஒன்றும் தெரியயில்லை. ஒரே புகை மண்டலம். ‘டக்’ கென தலையை உள்ளுக்கு எடுக்க அடுத்த செல் விழுந்தது.

பக்கத்து வீட்டுப் பெட்டை சொல்லிச்சது. “அது எயிற்றி பைவ் செல். அதுதான் சத்தமில்லாமல் வருது” என்று. கன சனத்துக்கு எல்லாம் தெரியும். சத்தத்தை வைச்சச் சொல்லுங்கள். இது ஆட்டி, இது அஞ்சிஞ்சி, இது கணோன் என.

ஒரு அஞ்ச நிமிச ரணகளத்துக்குப்பிறகு செல்லடி நிக்ருது. இவன் வெளியால ஓடி வந்தான். ஒரே புகை மணமும், கரி மருந்து மணமும், கையை விசிக்கி புகையை விலத்திக் கொண்டு ஓடி வந்தான். தரப்பாலுக்கு முன்னாலிருந்து அரிசி கழுவினது மாதிரியே அரிசிச் சட்டிக்கு மேல மனிசி விழுந்து கிடக்குது. ‘அம்மா’ என்று கத்திக் கொண்டு தலையைத் தூக்கினான். அரிசி சட்டி நிறைய ரத்தமிருந்தது.

தாயினர் நெஞ்சில ஒரு செல் பீஸ் ஏறியிருக்குது. மனிசி கண்ணை மூடாமலே செத்திருக்குது. இவனுக்கு என்ன செய்யிறதெண்டே தெரியேல்ல. பக்கத்திலயிருக்கிற மரத்தோட நாலு தரம் தலையை மோதிப்பார்த்தான். பெரிய தடியெடுத்து நிலத்தில் அடிச்சான். மண்ணில புரண்டு கத்திப்பார்த்தான். ஒன்றுக்கும் சரிவரேல்ல. தாய் செத்த ‘எபெக்ட்’ அப்படியே இருக்குது. மூத்த தமக்கை அழயில்லை. மூன்று தரம் மயங்கி விழுந்தான். மாமன்காரன் வந்து அறுந்து கிடந்த தரப்பாளை இழுத்துக் கட்டினார். பெட்டையளினர் தலையைத் தடவி விட்டார்.

பக்கத்திலயிருக்கிற ஓர் ஆள் வந்து சொன்னார். “பொடியை கன நேரம் வைச்சிருக்காதேங்கோ... ஆக்கள் குழுமியிருக்கிற இடம். தொற்று வந்தாலும்...”

செத்த ஆக்களினட சடலங்களை சனங்கள் கடற்கரைப் பக்கம் புதைக்கிறதுக்காக கொண்டுபோய்க் கொண்டிருக்குதுகள். சாரமொன்றில் தாய்க்காரியைப் போட்டு இவனும், மாமனும் கடற்கரைக்கு கொண்டு போச்சினம். கடற்கரையிலயும் இடமில்லை. கொஞ்ச இடத்தில் சனம் வீட போட்டிருக்குது. பக்கத்தில கொஞ்ச இடத்தில் சனம் கக்கூசுக்கு குந்தியிருக்குது. மிச்ச இடத்தில் நின்று மீள் விக்கினம்.

கொஞ்ச தூரம் நடந்து ஆட்கள் இல்லாத ஆறடி நிலம் பார்த்து கிடங்கு வெட்டி தாயைப் புதைச்சினம். இப்ப இவன் அழயில்ல. மாமனை அனுப்பிப்போட்டு பக்கத்தில இருந்தான். காலடி மட்டும் கடலலை வந்து போகுது. கடலுக்குள்ள விழுவமோ என்று யோசிச்சான். கத்தி அழவேணும் போலயிருந்தது. அழமுடியேல்ல.

கொஞ்ச நேரத்தில நாலைஞ்ச பேர் வந்து இவனை தட்டியெழுப்பிச்சினம். கொஞ்சம் விலத்தச்

சொல்லியும், அதில ஒரு சடலத்தை புதைக்கப்போறம் என்றினம். ஆரோ ஒரு சின்னப்பிள்ளை. முகத்தில இன்னும் ரத்தம் காயயில்ல. சரி நடக்கிறது நடக்கட்டுமென்று திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினான்.

வழியில ஆர் ஆரோ எல்லாம் விசாரிச்சினம். இவன் ஒரு பதிலும் சொல்லயில்ல. தரப்பாளுக்க உள்ளிட, அங்க இளைய தமக்கை அரிசியை கழுவிக்க கொண்டிருந்தான்.

கணினியில் இருந்து கண்களைக் காக்க

கணினி இன்று நம் வாழ்க்கையில் இணைந்த விஷயமாகி விட்டது. ஆனால் அதிக நேரம் கணினியில் செலவிடுவோர், கண்களில் கவனமாக இருக்க வேண்டும். அதற்கான குறிப்புகள் இதோ...

1. முதலில் உங்கள் கம்ப்யூட்டர், சீ போர்டு மற்றும் டைப் செய்திட வைத்துள்ள அச்சடித்த தாள்களைச் சரியான இடங்களில் வைத்துட வேண்டும். உங்கள் கண்களிலிருந்து, கம்ப்யூட்டர் மானிட்டர், ஒரு கை அளவு தூரத்தில் இருக்க வேண்டும். உங்கள் கண்கள் பார்வைக் கோட்டிற்கு 20 டிகிரி சீழாக இருக்க வேண்டும். இதேபோல கை மணிக்கட்டு மற்றும் கால்கள் இருக்கும் இடங்களை வசதியாக, வலி எதுவும் ஏற்படுத்தாதவண்ணம் அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

2. அறையில் ஒளி அமைப்பு பல நேரம் நம் கண்களுக்குப் பலவகையில் சோதனைகளைத் தரும். அறை வெளிச்சமானது பரவலாக இருக்க வேண்டும். நேரடியாக உங்கள் மீதோ, கம்ப்யூட்டர் மீதோ பாயக் கூடாது. இதனால் ஒளி பிரதிபலிப்பு தடுக்கப்படும். அதற்கேற்ற வகையில் மானிட்டரின் வண்ணம் மற்றும் ஒளி தன்மை அமைக்கப்பட வேண்டும்.

நீங்கள் கண்ணாடி அணிபவராக இருந்தால், பிரதிபலிப்புகளைத் தடுக்கும் பூச்சுகளை உங்கள் கண்ணாடியில், கண் மருத்துவரின் பரிந்துரையின் பேரில் அமைத்துக் கொள்ளலாம். எனவே கண் மருத்துவரிடம் செல்கையில், நாளன்றுக்கு சராசரியாக எத்தனை மணி நேரம் கம்ப்யூட்டரில் பணிபுரிவீர்கள் என்று கூறவும். அப்போது மருத்துவர்கள், அதற்கேற்ற வகையில் உங்கள் கண்ணாடியை வடிவமைப்பார்கள்.

3. மானிட்டர் திரையைத் தொடர்ந்து பார்த்தவாறே பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தால், அதிகபட்சம் ஒவ்வொரு 20 நிமிட இடைவெளியில், தலையைத் திருப்பி, வேறு வகை ஒளியில் பொருட்களைப் பார்க்க வேண்டும். நீங்கள் பார்க்கும் பொருளும் 20 அடி தூரத்தில் இருப்பது நல்லது. இதனால் உங்கள் கண்களின் பார்வை குவியும் தூரத்தில் மாறுதல் ஏற்படும். இது கண்களுக்குப் புத்துணர்வைத் தரும்.

பொதுவாக ஒரு நிமிடத்திற்கு நாம் 12 முறை சிமிட்டுகிறோம். ஆனால் கம்ப்யூட்டரில் பணியாற்றுகையில், 5 முறைதான் சிமிட்டுகிறோம். இதனால் கண்களில் உலர் தன்மை ஏற்படுகிறது. எனவே கண்களை ஈரமாக்க தொடர்ந்து 20 முறை கண் சிமிட்டவும்.

ஒரே இடத்தில், நாற்காலியில் அமர்ந்து வேலை செய்வதால், உடல் இயற்கைக்கு மாறான நிலையில் வலுக்கட்டாயமாக அமைக்கப்படுகிறது. இதனால், ஒவ்வொரு 20 நிமிட இடைவெளியில், எழுந்து 20 அடிகள் எடுத்து வைத்துப் பின் திரும்ப பணியாற்ற வரவும்.

4. கணினியில் பணியாற்றுகையில், கண்களில் சோர்வு ஏற்பட்டால், அமர்ந்து பணியைத் தொடங்கும் முன்னரும், பின்னர் அவ்வப்போதும், கரங்கள் இரண்டையும் இணைத்துத் தேய்த்துக் கொள்ளுங்கள். இளஞ்சூடு பரவிய பின்னர், அதனை கண்களில் ஒத்தி வைத்து எடுங்கள்.

இது ஒரு இதமான சூட்டைக் கண்களுக்குத் தரும். வெந்நீரில் நனைத்த துணியைக் கண்களில் ஒற்றி எடுப்பது போன்ற நிலையைக் கண்களுக்கு வழங்கவே இந்த ஆலோசனை. அப்படியே கரங்களைக் கொண்டு கண்களை 60 விநாடிகள் பொத்தி வைங்கள். விநாடிகளை உங்கள் மனதிற்குள்ளாக எண்ணுங்கள். இதனால் புது உற்சாகம் கிடைக்கும்.

5. இடை இடையே எழுந்து சென்று, கண்களை மூடிய நிலையில், தண்ணீரை எடுத்து முகம் மீது அடிக்கவும். இதனால் கண்களுக்கும், உங்களுக்கும், முழுமையான புத்துணர்ச்சி கிடைக்கும்.

6. ஊட்டச்சத்து மிகவும் அவசியம். வைட்டமின் ஏ, சி மற்றும் இ ஆகியவை உள்ள உணவுப் பொருட்களை அதிகம் எடுத்துக் கொள்ளவும். கேரட், தக்காளி, பழங்கள், வெள்ளரிக்காய் ஆகியவற்றை நறுக்கி அலுவலகத்திற்கு எடுத்துச் சென்று அவ்வப்போது சாப்பிடலாம்.

வெயிலில் வெறித்திருந்த வளவுக்குள் பெத்தாச்சியின் நடமாட்டத்தைக் காணேல்ல... வரம்பால இறங்கி பெத்தாச்சி வீட்டு ஒழுங்கைக்குள் ஏறி நடந்தன். வீட்டு முத்தத்துக்கு கிட்டவா நிண்டிருந்த ரண்டு தென்னையையும் காணேல்ல. நடு முற்றத்துப் பனை நிண்டிருந்த புட்டியும் வெளிச்சிருந்தது.

அப்புவினர் உடைஞ்சுபோன வண்டிலும் ஒருதற்ற கையும் படாததால உக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

வீட்டுக் கூரை இறக்கத்தின் மூலையோடுகள் உடைஞ்சிருக்கு...

ஒரு பக்கச் சுவரும் இடிஞ்சு, பிறகு கட்டினது மட்டும் துருத்திக்கொண்டு தெரியுது.

நான் ஊர் பள்ளிக்கூடத்தில படிக்கேக்குள்ள நெடுகவும் பெத்தாச்சியோடதான் இருப்பன். இப்ப ரவுணுக்கு போனதால அவவை பாக்கக்கூட முடியிறேல்ல.

பெத்தாச்சி

மயூரபுன்

நானும் பெத்தாச்சியும்தான் ஆட்டுக்கு குழை வெட்ட மணலுக்குப் போறனாங்கள். பெத்தாச்சியோட போறதெண்டா ஒரே கொண்டாட்டந்தான். நிறைய கதையளெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு வருவா. அவ சொல்லித்தான் இஞ்ச இருக்கிற ஒவ்வொரு இடமும் எனக்கு நல்லாத் தெரியும். ஊரில பாக்குற எல்லா இடத்திலயும் பெத்தாச்சியத்தான் என்னால காணமுடியுது.

மணல்ல பாலை, சீந்தில், தவிட்டை குழையளைத் தான் பெத்தாச்சி தேடித்தேடி அறுப்பா. அவவுக்கு தெரியும் எந்தெந்த ஆட்டுக்கு எந்தெந்த குழை பிரியமெண்டு. குழைவெட்டுறதுக்கெண்டு பிள்ளைத் தடியொண்டும் பெத்தாச்சியிட்ட இருக்கு.

ஒரு கைக்கடக்கமான தடியில கத்தி கட்டியிருக்கும். குழை அறுக்குறதுக்கு தோதானதுதான்.

குழையோட திரும்பி வரேக்குள்ள ஒவ்வொரு விறகுக்கட்டும் கொண்டு வருவம். முக்காவாசித்தாரம் என்ற சின்ன விறகுக்கட்டையும் பெத்தாச்சியே தூக்கிக்கொண்டு வருவா.

பூசின சுவரைப் பாத்துக்கொண்டு படலையடிவ நிண்டு கூப்பிட்டன்

“பெத்தாச்சி..... பெத்தாச்சி.....”

“.....ணேய் பெத்தாச்சிய்ய்.....”

ஒரு அசுமாத்தத்தையும் காணேல்ல.

ஆனா கனபேர் கதைக்கிற மாதிரியான சத்தமும் கேக்குற மாதிரிக் கிடக்கு.

ஒருத்தரயும் என்னால பாக்க முடியேல்ல.

“கிழவி வீட்டில இல்லயோ”

கிழவி வீட்டில எங்க நிக்கும், குடு குடுவெண்டு எங்கையெண்டாலும் ஓடிக்கொண்டெல்லே இருக்கும்.

இப்படித்தான் குழைவெட்ட ஒரு நாள் போனம். பெத்தாச்சி முன்னுக்குப் போய்கொண்டிருந்தா.

அவ கையில் வச்சிருந்த பிள்ளைத் தடியை,

“ணேய் உத இஞ்ச கொண்டு வாணை...” என்று இழுத்தன்.

“டேய் பெடி பேசாம வா... இது உன்ர கையில் இருந்தா அருமந்த குழையளையும் தடியளையும் அறுத்து விழுத்திக் கொண்டு வருவாய்...”

என்னட்டயே கிடக்கட்டும்...வா...”

மள மள வெண்டு மணலில் கால் புதையப் புதைய நடந்துகொண்டிருந்தாள்.

பாதை மாறிப்போட்டுது.

கிழவி எனக்குச் சொல்லேல்ல, அங்கைய மிஞ்சையும் எதையோ தேடிக்கொண்டிருந்தாள்.

கடற்கரையும் வந்துட்டுது... தூரத்துல அஞ்சு கொட்டிலுகள் தெரிஞ்சது.

“அதென்னணை ஆச்சி”

தொலைவா மரங்களப் பாத்து கணக்குப் போட்டுக் கொண்டிருந்த ஆச்சி திரும்பி,

“அதுதான் மேன...வாடிவீடு”

“வாடிவீடோ...” கேக்கிறதுக்குள்ள ஆச்சியின் முகத்தப் பாத்து கேள்வியக் கைவிட்டன்.

யோசனைக்குள் புதைஞ்சிருந்துது முகம்.

“பெடியா வரேக்குள்ள அந்தக் கொடிய மிதிச்சணியே”

“எந்தக் கொடிய...”

“அது தான்ரா...பச்சையும் சிவப்புமா... சுருண்டிருக்கும்”

“காலுக்குள்ள ஏதோ இழுவட்டதுதான்... நான் பாக்கயில்லையணை...”

“உதுதான்ரா எங்கள் இப்படி ஏய்க்குது” என்று பெருமூச்சு விட்டாள் பெத்தாச்சி.

நாங்கள் சுத்திச் சமூல சூரியனும் மணலை விட்டு மறைய தொடங்கிவிட்டான்.

“மேன கெதியா... அந்தாம... தூரத்தில் தெரியிற பெரிய சவுக்கப் பாத்து நட... குண்டஞ்சி வீடா இருக்கோணும்... அங்க போனாச் சரி...”

“.....”

ம் பராக்கு பாக்காமல் நட”

அதட்டியபடி வேகமா நடந்தாள் பெத்தாச்சி.

குடுகுடுவெண்டு இப்பிடி ஓடிக்கொண்டிருக்கிற பெத்தாச்சியாவது வீட்டில நிக்கிறதாவது.

படலையைத் திறந்துகொண்டு வீட்டுக்குள்ள போக கண்ணில பட்டுது, சரிஞ்சுருந்த பூவரசு. எனக்குள்ள ஏதோ அறுபட்டுது.

பெருமூச்சு இழுத்து விட்டபடி பூவரசுப் பாத்தன்.

“ஆரோ வெட்டித்தான் விழுத்தியிருக்கிறாங்கள்”

அது பெத்தாச்சியினர் வேலியில இருந்த மொக்குப் பூவரசு.

ஆச்சி அடிக்கடி எனக்கு பூவரசுக் காட்டி சொல்லிக்கொண்டிருப்பா.

“டேய்... மேன... இந்தக்குத்திதான் என்றநெஞ்ச வேக வைக்கோணும்.... அதுக்காகத்தான் இத விட்டு வச்சிருக்கிறன்”

கிளைகள் அறுபட்டு மணலில் கிடந்த பூவரசுப் பாத்தன்... கண்களில கண்ணீர் கீறியது.

யாரோ எனது கையப் பிடிச்சு பக்கத்திலிருந்த நிலுலுக்குள்ள இழுத்திச்சினம்.

என்ற கண்கள் ஒருதரயும் அறிஞ்சு கொள்ளேல்ல.

காற்று மட்டும் சூடான மூச்சுக்களைக் காவி எனக்கு ஏதோ நினைபூட்டவெண்டு என்னில மோதிச் சமூண்டு திரிஞ்சுது.

நான் பூவரசையே வெறிச்சுப் பார்த்துக்கொண்டு நிண்டன்.

“இது பெத்தாச்சியினர் பூவரசு “

ஒருக்கா எங்கட சுடலைக்கு மயிலம்மான் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போய்க்காட்டினவர்,

“டேய் இஞ்சு பார் இது நேசத்த எரிச்ச இடம்...”

... அதுதான் கொப்புவ எரிச்ச இடம்...”

அதில காடாத்திறதுக்காக அணைச்ச பூவரசங் குத்திகள் நூந்திருந்தது.

கொஞ்சநேரம் அதைத் தொட்டபடியே குந்தி யிருந்தன்.

இடைக்கிடை லீவில ஊருக்குள்ள வரேக்குள்ள உடம்பு வேட்டைக்கும் பண்டி வேட்டைக்குமெண்டு இழுபட்டிருக்கிறன். அப்பவும் சுடலையும் பூவரசம் குத்திகளும் கண்ணில படும். பாத்துக்கொண்டே ஓடுவன். கண்கள் நனைஞ்சுகொண்டே கடக்க, மனமும் அதில தோஞ்சு சிலிர்க்கும்.

பத்து வருசமா என்னால எங்கட சுடலையை பாக்க முடியேல்ல. ஊருக்கு வாற நேரங்களிலயெல்லாம் நீளமான முள்ளுக்கம்பி வேலிய மட்டும் கொஞ்சநேரம் பாத்துத் திரும்பியிருக்கிறன்.

திரும்பேக்குள்ள புதுசா இடம்பிடிச்சுக் காத்திருக்கிற புதுச்சுடலையையும் கடந்துதான் வருவன். ஊருக்கு நல்லாக் கிட்ட இருக்கிற சுடலை, மனசல எந்த மூலையையும் அருட்டினதில்ல.

கண்ணீர் விழுந்து கைகள் குளிர்ந்திச்சுது. நிமிந்து பாத்தன், பக்கத்தில் அம்மா இருக்கிறா. நான் எழும்பி படலையைக் கடந்து மெதுவா மணல் பக்கமா நடந்தன்.

“நேரம் போகுது நீ எங்கயடா போறாய்”

அம்மா கேக்குறது, தூரமாய் வந்தது.

எங்கட சுடலையை தேடினன்.

அப்புவினர், நேசத்தினர் ஊமையப்புவினர், பெரியண்ணா வினர்எல்லாற்றையும் சுடலை இதுதான்.

கண்டுபிடிக்கேலாமல் கிடக்கு.

ம் இ ந த ஆலமரத்த மட்டும் கண்டுபிடிக்கக்கூடியதாக் கிடக்கு...

இ து தான் ஆசை யையாவினர் அண்ணன் படுத்திருந்த ஆலடி.

ஆசையைவிட அண்ணன் மூளை சுகமில்லாமல் மணலுக்கு வந்து ஒரு பத்தையச் சுத்து சுத்தெண்டு சுத்தி, பிறகு இந்த ஆலடியில் தான் படுத்திருந்தவராம்.

வல்லிபுர சுவாமியை இந்த ஆலடியில் வைச்சுத்தான் பராமரிச்சவை...

எனக்குத் தெரியும்.

ஆலமரம் மிகப்பெரிசாய் பெரிய இடத்தை பிடிச்ச வைச்சிருக்குது.

நிலத்தில குப்பையளும் தடியளும்.

வல்லிபுர சுவாமி இப்பவும் இருக்கிறாரோ?

ம் கூம்... பராமரிக்க இஞ்ச ஒருத்தரும் இல்ல.

அண்ணன் மாதிடரி ஆலமரத்த நான் சுத்தத் தொடங்கினன். கொஞ்ச நேரத்துல ஏலாமப் போட்டுது.

நாக்கு வறளத் தொடங்கீட்டுது.. உடம்பெல்லாம் தொய்ஞ்சு மாதிரி...

நிழலில சுருண்டு படுத்தன்.

பெத்தாச்சி தன்னை எங்கட சடலையிலதான் எளிக்கோணும் எண்டு வாய்க்குவாய் சொல்லுவவ...

பெத்தாச்சிய நினைக்க நினைக்க மனசு கீறுப்பட்டு, வலிதான் பெருகுது.

...அங்க...பெத்தாச்சி... பொக்கைவாய்ச் சிரிப்போட அப்புவினர் வண்டில்ல ஏறியிருக்குறா...

என்னப்பார்த்து கை காட்டுறாவோ...!?

எனக்கு அழுகை பொத்துக்கொண்டு வந்துது.

மணலில முகம் புதைய அழுதுகொண்டே யிருந்தன்.

மருத்துவ ஆய்வில் வியத்தகு சாதனை: புற்று நோய் பரவுவதை தடுக்கும் சோதனை முயற்சி வெற்றி

மருத்துவ ஆய்வில் வியத்தகு சாதனையாக புற்று நோய் பரவுவதை தடுக்கும் சோதனை முயற்சியில் ஆராய்ச்சியாளர்கள் வெற்றி பெற்றுள்ளனர்.

உயிர்கொல்லி வியாதியான புற்றுநோய்க்கு இலக்கானவர்களுக்கு மரணத்தை தவிர மருந்து ஏதும் இல்லை என பேசப்பட்டு வந்த பழைய வேதாந்தம் இதன் மூலம் முறியடிக்கப்பட்டுள்ளது.

அதிலும், மார்பக புற்று நோய் மிக வேகமாக பரவக்கூடியது என்பதால் இந்நோயால் தாக்கப்பட்ட கோடிக்கணக்கான பெண்களின் ஆயுட்காலத்தின் பெரும்பகுதி பயத்திலும், பீதியிலும், வலியிலும், வேதனையிலும் தான் கழிந்து வந்தது. பெரும்பாலான புற்று நோய் சார்ந்த மரணங்களுக்கு நோய் கிருமிகள் மனித உடலுக்குள் வேகமாக பரவி ரத்த அணுக்களை சிதைத்து அழிப்பதே காரணம் என கண்டறியப்பட்டது.

இவ்வகையிலான புற்றுக் கட்டியில் இருக்கும் கிருமிகள் வேகமாக பரவுவதை தடுக்கும் தீவிர ஆராய்ச்சியில் அமெரிக்காவில் உள்ள கார்னெல் மருத்துவ பல்கலைக்கழகத்தை சேர்ந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் நீண்ட காலமாக ஈடுபட்டு வந்தனர்.

இவர்களின் பல ஆண்டு கால உழைப்புக்கு தற்போது முதல்கட்ட பலன் கிடைத்துள்ளது.

புற்று நோயினால் பாதிக்கப்பட்ட மனித ரத்தம் மற்றும் எலிகளின் ரத்தத்தில், ஒட்டும் தன்மை கொண்ட ஒருவித 'நானோ' துகள்களை செலுத்தி ஆய்வு செய்ததில் அதிசயிக்கத்தக்க வகையில் பெரும் மாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளது.

இதன் மூலம் புற்றுக் கிருமிகள் வேறு இடத்திற்கு பரவுவது முற்றிலுமாக தடுக்கப்பட்டதுடன் புற்று கிருமிகளும் கொல்லப்பட்டன. 2 மணி நேரத்திற்குள் இந்த அரிய மாற்றம் நிகழ்ந்ததாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் பெருமிதத்துடன் குறிப்பிட்டனர்.

சோதனை முயற்சியாக நடத்தப்பட்ட இந்த முதல்கட்ட ஆய்வு இன்னும் பலகட்ட சோதனைகளையும் மேம்பாடுகளையும் கடந்து, வெற்றிகரமான செயல் வடிவத்தை பெறும் போது புற்று நோய் சார்ந்த மரணங்கள் முற்றிலுமாக குறைந்து விடும் என்பதை உறுதியாக நம்பலாம்.

அன்று விடிந்ததும் விடியாததுமாய்ச் சின்னன் லச்சுமியின் பேச்சோடு வந்தாள். நான் நித்திரையிலிருந்து எழுந்து ஐந்து நிமிஷம் இருக்காது. பற்பசையும் கையுமாகப் பல்விளக்க மனமின்றிச் சோம்பல் வழியக் கிணற்றுத் தூரவில் இருந்து தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தேன்.

“நான் என்னத்தைச் சொல்லுவன் மீனா பிள்ளை. அவன் பிரம்மஹத்தி புடிப்பான், காத்தாலைக்கே துவங்கிட்டான். லச்சுமியின்டை கழுத்தைப் புடிச்சல்லே நெரிச்சு!... நான் இல்லையெண்டா இம்மளவுக்கு என்ன நடந்திருக்குமோ...” சின்னன் அங்கலாய்த்தாள். அவள் சொற்கள் எனக்கு அதிர்ச்சியோ, ஆச்சரியமோ அளிக்கவில்லை. நேற்றுக் கொழும்பிலிருந்து வந்து சேர்ந்ததிலிருந்து லச்சுமியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட வேண்டியதெல்லாம் கேள்விப்பட்டு விட்டேன். ஆனால் அத்தனையையும் அப்படியே நம்பிவிட்டேன் என்று மட்டும் சொல்ல முடியாது. நான் நன்கறிந்த எவருக்காவது

லச்சுமி

பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை

இப்படி நடந்திருக்குமென்று என்னால் சுலபத்தில் நம்பிவிட முடியவில்லை.

“அம்மா எங்கை பிள்ளை?”

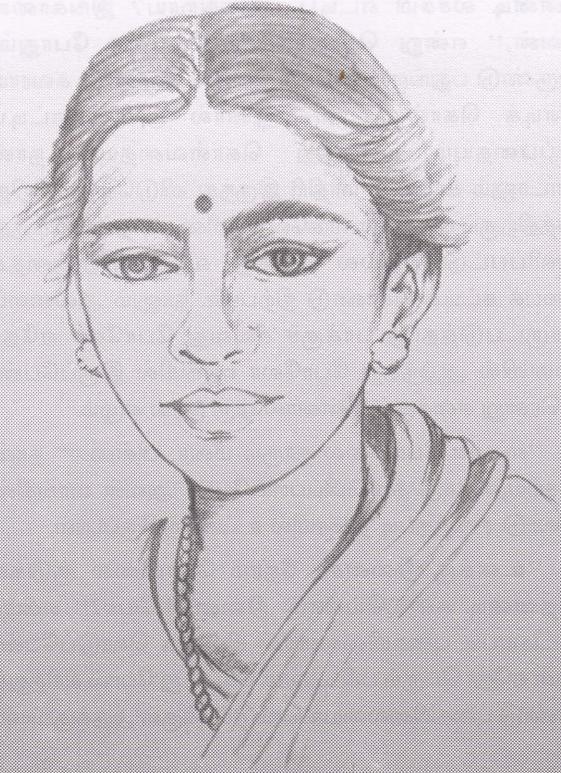
“உப்பிடிக் குசினிப் பக்கமாப் போனா” சின்னன் அம்மாவைத் தேடிப் போனது எனக்குப் பெரிய நிம்மதியாய்ப் போய்விட்டது. சின்னன் லச்சுமியின் தாயின் சகோதரி. அவளுக்கு லச்சுமியின் மீது ஒரு விசேஷ பாசம், பற்றுதல். அவளுக்கு ஓயாத வாய். சதா தொணதொணத்துக் கொண்டேயிருப்பாள். நானோ யாருடனும் பேச்சுக் கொடுக்கும் மனநிலையில் அப்போது இருக்கவில்லை. இன்னமும் உறங்கும் மனதோடு சோம்பும் உடலை வருடிக் கூந்தலுள் புகுந்து சிலுசிலுத்துச் சென்ற இளங்காற்றின் உணாவில் மட்டுமே மூழ்கியிருந்தேன். ஆனால் சின்னனின் வார்த்தைகள் அந்த நிலையைக் கலைத்து விட்டன. என்னையறியாமலே என் கண்கள் வீட்டு வெளி முற்றத்தை நோக்கின. பொன்னியின் மூத்த பெட்டைதான் இப்பொழுது தினமும் கூட்ட வருகிறாளாம். லச்சுமி கூட்டுமபோது மட்டும் ஒரு கஞ்சல், குப்பை, ஒரு முள் இல்லாமல், மெழுகி விட்டால் போல் இந்த வளவு

துப்புரவாயிருக்கும்! பார்ப்பதற்கே அழகாய், ஆசையாய் இருக்கும்.

லச்சுமி அழகியல்ல. ஆனால் அவளுடைய நீண்ட, ஓடிசலான அங்கங்களின் லாவகத்திலும் செந்தளிப்பான முகத்திலும் ஒரு கவர்ச்சி மிளிர்ந்தது. எப்பொழுதும் கூந்தலுக்கு எண்ணெய் தடவிப் படிய வாரி இழுத்து ஒரு பாக்கு அளவு கொண்டை போட்டிருப்பாள். அவளினத்தவர் பலரிடத்துக் காணாத ஒரு சுத்தமும் நளினமும் அவளிடத்து உள்ளார்ந்திருந்தது. அதோடு அவள் ஓரளவு நிறமும் கூட...

“மீனா! இன்னமும் என்னடி நெளிவெடுக்கிறாய்? பல்லை விளக்கி முகத்தைக் கழுவன், கோப்பி ஆறிப் போகுது,” என்று அம்மா ஒரு சத்தம் போட்டா.

“ம்ம்ம்!...” தூங்கி எழும் பூனை போல உடம்பை வளைத்து முறிவெடுத்தேன். முகங் கழுவிக்கோப்பியை ஒரே மூச்சில் குடித்து விட்டுச் சுளகில் வெங்காயத்தை அள்ளிக்கொண்டு உரிக்க உட்கார்ந்துவிட்டேன். ஆனால் லச்சுமியைப் பற்றிய நினைவுகளே என்னை விடாப்பிடியாய்த் தொடர்ந்தன. லச்சுமிக்கும் எனக்கும் ஒரே வயதுதான் இருக்கும். நான் பல்கலைக் கழகத்தில்

புகுந்த முதலாண்டில் அவளுக்குக் கல்யாணம் நடந்தது. அம்மா எழுதித்தான் எனக்குத் தெரியும். அம்மா கடிதத்தில் பிற குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தா, “லச்சமிக்கும் போன சனிக்கிழமை கல்யாணம் நடந்து விட்டது” என்று. இத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகும் இச்சிறு விவரங்கள் நினைவிற்கு வருவதுதான் எவ்வளவு விசித்திரம்!

விடுமுறைக்கு நான் வீட்டிற்கு வரும் பொழுது முதன் முதலில் லச்சமி வந்து நேரே என்னோடு பேசத் தொடங்க மாட்டாள். எங்கள் வீட புகையிரத நிலையத்திற்கு அருகாமையில்தான் இருந்தது. நான் புகையிரத நிலையத்திலிருந்து நடந்து வீட்டை அடையு முன்பே நான் வந்துள்ள செய்தி பரவி விடும். நான் வீட்டை அடைந்து சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் லச்சமி வந்து விடுவாள். நான் எப்பொழுதுமே வந்தவுடன் வெளி விறாந்தையிலிருந்த வாங்கிலில் உட்கார்ந்து விடுவேன். அம்மா கொடுக்கும் தேநீரைச் சுவைத்தபடி சிறிது நேரம் அம்மாவுடனும் மற்றவர்களுடனும் வம்பளந்துவிட்டுத் தான் உள்ளே போவேன். லச்சமி வரும்போது நான் வாங்கில் உட்கார்ந்திருந்தால் அவள் வீட்டுச் சுவர் முடக்கின் மறைவில் சுவரைப் பிடித்தவாறு நின்று கொண்டு தலையை மட்டும் மெல்ல நீட்டி எட்டிப் பார்ப்பாள். நான் அவளைப் பார்த்து விட்டாலோ வெற்றிலைக் கறைபடிந்த உதடுகள் விரிந்து சற்றே மிதப்பான பற்கள் தெரியச் சிரித்தபடி தலையை இழுத்துக்கொண்டு மறைந்து கொள்வாள். தப்பித் தவறி, “என்னடி லச்சமி எட்டிப் பார்க்கிறாய்? இங்காலை வாவன்,” என்று சொல்லி விட்டேனோ போதும்! வெருண்டு பதுங்கும் பிராணி போலச் சுவரோடு சுவராய் ஒண்டிக் கொள்ளுவாள். ஆனால் அவள் எட்டிப் பார்ப்பதையும் மறைந்து கொள்வதையும் நான் கண்டாலும் காணாத மாதிரி இருந்து விடுவேன். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு தானாகவே சுவரின் மறைப்பிலிருந்து வெளிப்பட்டு மெல்ல நகர்ந்து வந்து விறாந்தைக் கப்பைக் கட்டிக் கொண்டு நிற்பாள். நானும் அவளைப் பொருட்படுத்தாது பாக்குச் சீவுவது போலோ ஏதோ நினைவில் ஆழ்ந்தது போலோ வாங்கில் இருப்பேன். திடீரென்று எனக்குப் பின்னால் ஒரு குரல் எழும்.

“எப்பன் போயிலை தாரும் மீனா, பிள்ளை” நான் ஆச்சரியத்தோடு திரும்பிப்பார்ப்பேன். அவள் வாங்கின் காலோடு சாய்ந்தபடி தரையில் உட்கார்ந்திருப்பாள்.

“உனக்கு நினைச்ச நேரம் போயிலை குடுக்க இதென்னடி கடையெண்டு நினைச்சியோ?” என்று அதட்டியபடி புகையிலையைக் கிள்ளிக் கொடுப்பேன். அவள் ஏதோ பெரும் பகிடியைக் கேட்டது போல் சிரித்துக் கொண்டு புகையிலையைக் கொடுப்புக்குள் அதக்குவாள்.

ஒவ்வொரு முறையும் நான் பள்ளி விடுமுறைக்கு வீட்டுக்கு வரும்போது தவறாமல் நடக்கும் நாடகம் இது. இப்பொழுது அவளுக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டது. இம்முறை நான் போகும் போதும் சுவர் மறைவிலிருந்து எட்டிப் பார்ப்பாளோ என்று சற்று வருத்தத்தோடு நினைத்துக் கொண்டேன். ஆனால் அடுத்து நான் அவளைக் காண்பதற்குள் வெகு காலமாகிவிட்டது.

கல்யாணமாகி ஒரு மாதத்திற்குள் லச்சமியின் புருஷன் வாதத்தால் பீடிக்கப்பட்டுப் படுக்கையில் விழுந்து விட்டான். புருஷனையும் வீட்டையும் கவனித்துக் கொண்டு நடுகைக்குப் போய் நாலு காசு உழைக்கத்தான் அவளுக்குப் பொழுது சரியாயிருந்தது. அதனால் அவள் எங்கள் வளவு கூட்ட வருவதை விட்டு விட்டாள். அச்சமயம் அவள் கருவுற்றிருந்தாள் என்று அறிந்ததும் எனக்கு ஏனோ அவளைப் பார்க்க ஆசையாயிருந்தது. என்னை வந்து பார்க்கச் சொல்லிக் கூட அம்முறை அவளுக்குச் சொல்லி அனுப்பி விட்டேன். ஆனால் அவள் வரவில்லை. அடுத்து வந்த இரு விடுமுறைகளின் போதும் நான் அவளைக் காணவில்லை. நாளடைவில் நான் அவளை மறந்து விட்டேன் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். சில வேளைகளில் எதிர்பாராத சமயங்களில் எனக்கு அவள் நினைவு வரும். லச்சமியின் பிள்ளையும் பிறந்திருக்குமே! அம்மாவும் ஒன்றும் எழுதவில்லை. நானாவது எழுதிக் கேட்க வேண்டுமென்று எனக்குச் சில சமயம் தோன்றும். ஆனால் அம்மாவுக்குக் கடிதம் எழுத உட்காரும் போதெல்லாம் எப்படியோ அதைப் பற்றி அடியோடு மறந்து விடுவேன். அந்த விடுமுறைக்கு வீடு போய்ச் சேர்ந்து முற்றத்தில் கால்வைத்த போதுதான் எனக்கு லச்சமியின் நினைவு பளிச்சிட்டது. அந்த நினைவின் தாக்கத்தில் ஒரு கணம் அசையாமல் நின்றேன்.

“அம்மா! லச்சமி இப்பவும் கூட்ட வாரவளே?” என்றேன்.

“அதையேன் கேக்கிறாய்! அவளுக்கெல்லே பிள்ளை தப்பினதும் ஒரு அருந்தப்புத்தான். ரண்டு மாசமாப் படுக்கையாக் கிடந்து இப்ப தான் ஒரு மாதிரி எழும்பி உலாவுகிறாள். அவளெங்கை வேலைக்கு வாரது... ஹம்! இருந்தும் பிள்ளை போனாலும் புருஷன் எழும்பியிட்டான். இனியெண்டாலும் அவள் நல்லாயிருக்கட்டும்...”

“ஏனம்மா, கந்தனுக்கு இப்ப சுகப்பட்டுட்டுதே” எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமாய்ப் போய்விட்டது.

“சுகம் எண்டால் அப்பிடயொரு சுகம்! வேலைக்குக் கூடப் போறானே!...” லச்சமிக்காக நான் சந்தோஷப்

பட்டேன். ஐந்தாறு நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் அந்திப் பொழுதாக குடும்பம் கையுமாக லச்சுமி வந்தாள். கிணற்றடியில் குடத்தை வைத்துவிட்டு வந்தவள் வாங்கில் என்னைக் கண்டதும் தலையைச் சாய்த்து வெட்கத்தோடு சிரித்தாள். அதே வெள்ளைச் சிரிப்புத்தான். வழக்கம் போல் விறாந்தைக் கப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றாள். அவள் எப்பொழுதுமே அப்படித்தான். எதிலாவது சாயாமல் அவளுக்கு நிற்கவே வராது. எனக்கும் அவளைப் பார்த்துச் சிரிக்க மட்டுமே முடிந்தது. ஏதோ அசட்டுக் கூச்சம் என்னையும் பற்றிக் கொண்டது. அவளோடு எதுவுமே பேசத் தோன்றவில்லை எனக்கு. திடீரென்று சிரிப்பில் உதடு துடிக்க,

“எப்பன் போயிலை வேணுமே லச்சுமி?” என்று பரிகாசமாகக் கேட்டேன். பல் தெரியச் சிரித்தவள் கப்பிலே முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள். பழைய லச்சுமியின் விளையாட்டுத் தனத்தையும் ஓயாத பேச்சையும் பரிகாசத்தையும் இனி என்றுமே காண்பதற்கில்லை போலும். நான் தண்ணீர் அள்ளி அவள் குடத்தை நிரப்பி விட்டேன். குடத்தை லாவகமாய்த் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு என்னைப் பார்த்து முறுவலித்தாள். அவள் படலைக்கு அப்பால் மறையும் வரை அவள் போவதையே பார்த்து நின்றேன். எப்பொழுதுமே ஒல்லியாய் இருந்தவள் தான். ஆனால் இப்பொழுதோ ஓடிந்து விழுவதுபோல் மெலிந்து விட்டாள். சற்றுப் பூசினாற் போல் மேவிய வயிறு அவள் தாய்மைச் சுவையை உணர்த்தி நின்றது. ஆனால் அவளிடத்தில் உள்ளூர் ஏற்பட்டிருந்த மாறுதல்தான் எனக்குப் புதுமையாயிருந்தது. அவள் நடையில் புகுந்து விட்ட நிதானமும், அவள் உருவிலும் தன்மையிலும் மிளிர்ந்த அடக்கமும் பெண்மைப் பொலிவுமாக அவள் இதுவரை நான் கண்டிராததொரு லச்சுமியாகத் தோன்றினாள். அவளை ஒரு சொல் பேச வைக்கப் படுத்துக் கேள்வி கேட்க வேண்டியிருந்தது. இவளா என்னை முன்னும் பின்னும் விரட்டியபடி வம்புக்கிழுத்த லச்சுமி என்று வியந்தேன். ஏனோ அவள் போவதைப் பார்த்து நிற்க என் மனதில் காரணமில்லாது சஞ்சலம் சூழ்ந்தது...

முதலாண்டுப் பரீட்சையில் நான் சித்தி பெற்று விட்டேன். இன்னும் இரண்டு வருடப் படிப்பு என்னைக் காத்திருந்தது. நான் கொழும்புக்குப் புறப்படுவதன் முன் அவளைக் காணவில்லை. அவளுக்குக் கொடுக்கும்படி என் பழைய சேலைகளில் இரண்டை அம்மாவிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கிளம்பினேன். இம்முறையோடு அம்மாவுக்கு எழுதும் கடிதங்களில் இடைக்கிடை லச்சுமியைப் பற்றி விசாரித்துக் கொள்வேன்.

அச்சமயந்தான் இருக்கவேண்டும் கந்தனின் குணமும் மாறத்தொடங்கியது. சில்லறைச் சச்சரவும், ஏச்சும் பேச்சுமாய்த் தொடங்கியது அடி, உதையில் போய் நின்றது. அவனையும் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு நாளைக்குத் தன் கையாலேயே தேநீர், கோப்பி என்று போட்டுக் கொடுத்து ஒரேயடியாய்ப் பரிந்து பேசுவானாம். மூன்றாம் நாளோ கட்டாயம் வட்டியும் முதலுமாக அடியை வாங்கிக் கொள்வானாம். எத்தனையோ நாள் அவளை வீட்டை விட்டே விரட்டி இருக்கிறான். பின்பு தானாகவே போய்த் தாய் வீட்டிலிருந்து கூட்டியும் வந்திருக்கிறான். அவளுக்காகப் பச்சாதாப்படுவதைத் தவிர என்னால் வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

லச்சுமி பிரசவித்த பொழுது நான் கொழும்பில் இருந்தேன். பிரசவத்தின்போது அவளுக்கு ஹிஸ்டீரியா கண்டு இன்னமும் குணமாகவில்லை என்று அம்மா எழுதியிருந்தா... நான் அதைப் பெரிதாய் எண்ணவில்லை. நாளடைவில் தெளிந்து விடும் என்று நினைத்து விட்டேன். ஆனால் பல மாதங்கள் சென்றும் அவள் நிலைமோசமானதே தவிரத் தேறுவதாய்த் தெரியவில்லை. தெளிவற்ற பேச்சும் செயலுமாய்ப் பைத்தியம் போலாகி விட்டாளாம்.

ஆனால் அவளுக்கு யாரோ செய்வினை செய்து விட்டதாகத்தான் எல்லோரும் பேசிக் கொண்டார்கள். அதன்பிறகு இப்போது தான் விடுமுறைக்கு வந்திருக்கிறேன். இப்போதெல்லாம் அவள் இங்கு அடிக்கடி வருவதுண்டு என்று அம்மா சொன்னாள். எனக்கு அவளைப் பார்க்கவும் ஆசையாயிருந்தது; ஏனோ பார்க்க வேண்டாம் போலும் தோன்றியது.

அன்று மத்தியானம் லச்சுமி வந்தாள். மத்தியானம் இரண்டு மணியிருக்கும். சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு நாங்கள் காற்றோட்டமான வெளி விறாந்தையில் பேசிக் கொண்டு இருந்தோம். அப்பொழுது தோளில் சாத்திய குழந்தையை ஒரு கையால் அணைத்தபடி மற்றக் கையில் ஒரு இரும்புச் சாவியும் சோடாப் போத்தல் போன்றவொரு வெள்ளைப் போத்தலில் வாயில் சூப்பி போட்டு அதில் பாலுங் கொண்டு போக்கற்றவள் போல் அவள் வந்தாள். நான் அதிர்ச்சியை உணர்ந்தேன் என்றால் அது அப்பொழுதுதான் முடுக்கிவிட்டது. யந்திரப் பொம்மை போல் விறாந்தையை அடைந்தவள் போத்தலையும் சாவியையும் பக்கத்தில் வைத்து விட்டுச் சுவரோடு சாய்ந்தபடி தரையில் உட்கார்ந்து மகனை மடியில் கிடத்திக் கொண்டாள். என்னையறியாமலே, என் காலடியில் சுகமாகச் சுருண்டு படுத்திருந்த ஜிம்மியின் முதுகை என் விரல்கள் வருடின. லச்சுமியின் கோலத்தைக்

காணச் சகிக்கவில்லை. எலும்பும் தோலுமாகி விட்டாள் அவள். சிக்குப் பிடித்த பரட்டைக் கூந்தலும் அழுக்கில் நிறந் தெரியாத சேலையுமாக உருத்தெரியாமல் போய் விட்டாள். வாடி, வெளிநிக் களையிழந்து விட்ட அவள் முகத்தில் எலும்புகள் பீறிக் கொண்டு நின்றன. உயிரற்ற அந்த முகத்தில் குழி விழுந்த வெறித்த கண்களில் தான் ஒரு ஜீவச்சாயல் ஒட்டியிருந்தது. அந்தப் பேயறைந்த, வெறித்த கண்களை என்னால் என்றுமே மறக்க முடியாது. ஒவ்வொரு முகமாய்ச் சுரத்தின்றி நழுவி வந்த அவள் பார்வை என் முகத்தை அடைந்ததும், லச்சுமி சிரித்தாள். அதில் பழைய சிரிப்பின் நிழலாடியது. இவளா பைத்தியம்? இவளை இப்படியாக்குவதற்கு இவளுக்கு என்னதான் நடந்ததோ என்று நினைத்துக் கொண்டேன்... அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க என் மனதிற்கு ஒரே சங்கடமாய் இருந்தது. இலக்கற்ற, உணர்வற்ற அந்தச் சூனியப் பார்வையின் பின்னால் அவள் மனம் என்ற ஒன்று இயங்குகின்றதா? அவள் என்ன நினைக்கிறாள்? தன் நிலையை உணருகிறாளா? அல்லது அவள் உடல் கோதினாள் நுழைந்து பரந்து விட்ட வெறுமையில் உணரும் தன்மையை இழந்து விட்டாளா?

“லச்சுமி... லச்சுமி...” எங்கோ மோனத்தில் லயித்துவிட்ட முனிபுங்கவரின் கவனத்தை ஈர்ப்பது போல பயபக்தியுடனும் என் உள்ளத்தில் ஊற்றெடுத்த பரிவுடனும் அவளை அழைத்தேன். யந்திரப் பாவைப் போல் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“மகனுக்கு என்ன பேர் வைச்சிருக்கிறாய் லச்சுமி?—” அப்பொழுது தான் அவள் முகத்தில் உயிரின் அசைவு தோன்றியது. அக் கணத்தில் அவளும் மனிதப் பிறவி போலத் தோன்றினாள். தலையைக் குனிந்து மடியில் கிடந்த குழந்தையைப் பார்த்தவள், “சொக்கன்” என்று லஜ்ஜையோடு சிரித்தாள். அவள் முகத்தில் தோன்றிய பெருமிதத்தையும் பரிவையும் கண்டு அதிசயித்தேன். ஆனால் எல்லாம் அந்த ஒரு கணப்பொழுது தான். மீண்டும் தறதறவென்று முழிக்கத் தொடங்கினாள்.

“ஏன்டி லச்சுமி, உவணின்டை வாய்ப்புண் இப்ப எப்படியடி இருக்கு?” என்று ஆச்சி கேட்டதும் தான் எனக்கு ரூபகம் வந்தது. இரண்டு கிழமைக்கு முன் இருக்கும். அந்தப் பச்சைக் குழந்தைக்குச் சுண்ணாம்பை அள்ளித் தீத்தியிருக்கிறாள். பாவிப் பெண். பிள்ளையின் வாயெல்லாம் அவிந்து புண்ணாகிப் பெரும் பாடாகிப் போய்விட்டதாம். இன்னமும் புண்கள் சரியாக ஆறவில்லை. திறந்த வாயினூடே அவனுடைய வீங்கிய நாக்கு இன்னமும் வெளியே தள்ளியபடியே இருந்தது...

அவள் எதற்கும் தனது ஒரே பதிவான அந்த வெக்கறைச் சிரிப்பைச் செலுத்தினாள்.

“நீ போற இடமெல்லாம் இவனைத் தூக்கிக் கொண்டு போனால் எப்படியடி வேலைசெய்யப் போகிறாய்? கிணத்தடியிலை நாலு ஓலை பிழந்து போட்டுக் கிடக்கு உவனை உப்பிடிக்கிட்டுப் போட்டுப் போய் அதைப் பின்னிப் போடேன்” என்றாள் ஆச்சி.

“அவனிருக்க மாட்டான்” என்று அனுங்கியவள் குழந்தையைத் தரையில் கிடத்தப் போனாள். அவன் “அம்மா! அம்மா!” என்று வீறிட்டு அழத் தொடங்கினான். அவனை அப்படியே அள்ளி மார்போடணைத்துக் கொண்டவன் மறுபடியும், “அவனிருக்க மாட்டான்” என்றாள் ஏதோ மன்னிப்புக் கேட்கும் தோரணையில்.

அந்த நாட்களில் அவள் அடிக்கடி வருவாள். இப்படித்தான்... எங்காவது ... ஒரு பக்கமாக மடியில் பிள்ளையோடு மணிக் கணக்காகப் பேயறைந்தவள் போலப் பேசாமல், தன் நினைவில்லாமல் இருப்பாள். ஒரு நாள் முற்றத்துப் புழுதியில் உட்கார்ந்திருந்தாள். சொக்கன் அவள் மடியிலிருந்து இறங்கிப் புழுதியில் தவழ்ந்து புரண்டு குளித்துக் கைக்கு அகப்பட்டதையெல்லாம் வாயில் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவளோ சூனிய வெளியில் நிலைத்த விழிகளுடன் பேய் பிடித்தவள் போல் பேந்தப் பேந்த முழித்தபடி உணர்வற்றுச் சூழலை மறந்து இருந்தாள். அவளுடைய கேவலத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க என் நெஞ்சில் ஏதோ ஒன்று குறுகுறுத்தது. அவள் எந்நேரம் வந்தாலும் அவளுக்கென்று ஏதோ கொஞ்சம் சாப்பாடு எடுத்து வைத்துக் கொடுக்கத் தொடங்கினேன். அது என்னவாயிருந்தாலும், பிள்ளைக்கு ஆகுமோ ஆகாதோ, அவனுக்கும் ஊட்டித்தான் தானும் சாப்பிடுவாள். வெம்பி விழுந்த மாம்பிஞ்சுகளைக் கொந்தல் மாங்காய்களைக் கூட அவள் கடித்துச் சப்பிப் பிள்ளைக்கு ஊட்டுவதை எத்தனையோ நாள் கண்டிருக்கிறேன்.

“லச்சுமி, புருஷன் அடிச்சவனேடி இண்டைக்கு?” ஆச்சி மெதுவாகக் கேட்டாள். அவள் முகத்தைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு சிரித்தாள்.

“ஏண்டி, சொல்லன் அடிச்சவனே? நீ சோறு காச்சி வைக்கேல்லையே? ... பின்னை ஏன்டி அடிச்சவன்?” ஆச்சி எவ்வளவுதான் கேட்டும் அந்தச் சிரிப்பைத் தவிர அவளிடமிருந்து “ஓம்” என்ற ஒரு வார்த்தையோ தலையசைப்போ கிடைக்கவில்லை.

“நீ இங்கை வந்திருக்கிறாயெண்டு அவனுக்குத் தெரியுமேடி? அவன் வந்து தேடப் போறான். நேரமாப்

போச்சு. அவன் வர முந்தி நீ வீட்டைபோடி!” என்றான் அம்மா. கீழ்ப்படிவான குழந்தை போல் உடனேயே எழுந்து விட்டான்...

எனக்கு அவள் என்றைக்குமே ஒரு வேதனை நினைவாய் மாறிவிட்டாள். விடுமுறை முடிய நானும் கொழும்புக்குத் திரும்பி விட்டேன். ஒரு மாதம் சென்றிருக்கும். அன்று காலை விரிவுரைக்குப் புறப்படும் அவசரத்தில் அம்மாவிடமிருந்து அப்போதுதான் வந்திருந்த கடிதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தெருவில் இறங்கி நடந்தபடியே திறந்தேன். அம்மாவோ எங்கள் வீட்டு நாய் ஜிம்மியின், பசு குமாரியின் சுகம் முதல் கடந்த சில நாட்களுக்குள் யார் யார் வீட்டிற்கு வந்தார்கள், யார் யார் என்ன சொன்னார்கள் என்று கடிதம் என்ற பெயரில் ஒரு பாரதமே வரைவாள். அதனால் நான் மேலெழுந்த வாரியாகக் கடிதத்தில் கண்களை ஓட்டியபடி விரைந்தேன்.

“... அப்பா நேற்று யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நான்கு பெருஞ் சாதிக் கோழி வாங்கிக்கொண்டு வந்தார்.

முந்தநாள் கொக்குவிலிருந்து சபாநாயகம் வீட்டார் வந்திருந்தார்கள். அவருடைய இரண்டாவது மகள் நாளன்றைக்குக் கொழும்புக்கு வருகிறாவாம். அவளிடம் உனக்குக் கொஞ்சம் முறுக்குச் செய்து கொடுத்து விடுகிறேன்... இங்கை நேற்று வேலியடைப்புத் தொடங்கியிருப்பதால் கொஞ்சம் கஷ்டமாயிருக்கிறது. லச்சுமியின் பிள்ளையும் நேற்றுச் செத்துப் போச்சுது. உன்னுடைய இருமல் இப்ப மாறிவிட்டதோ?...” ஆ! என்னால் நம்ப முடியவில்லை. மறுபடியும் வாசித்தேன். “லெச்சுமியின் பிள்ளையும் நேற்றுச் செத்துப் போச்சுது” ... அந்த வார்த்தைகள் என் மனதில் பதியச் சிறிது நேரம் எடுத்தது. அந்த வசனத்தை இரண்டு மூன்று தடவை வாசித்த பின்தான் அதன் முழுவேகமும் என்னைத் தாக்கியது. என்னைச் சுற்றிலும் இயங்கும் மனிதக் கூட்டத்தை, உயிரோட்டத்தை மறந்த நிலையில் நடுத்தெருவில் திகைத்து நின்றேன். என்னால் அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை... முடியவே முடிய வில்லை. லச்சுமி, பாவி. இனி எதைக்கொண்டு வாழப் போகிறாயடி?

அண்டார்டிகா பனி கடலின் அடியில் வைர சுரங்கம்

அண்டார்டிகா பனி படர்ந்த பிரதேசம். இங்குள்ள கடல் உள்ளிட்ட அனைத்து பகுதிகளும் பனிக்கட்டிகளால் மூடிக்கிடக்கிறது. இருந்தும் அங்கு பல நாடுகள் முகாம் அமைத்து ஆய்வு பணியில் ஈடுபட்டு வருகின்றன.

இந்த நிலையில் இங்கிலாந்தின் மண்ணியல் நிபுணர் டாக்டர் டீல் ரிலே தலைமையிலான அண்டார்டிகா சர்வே குழுவினர் அங்கு ஆய்வு நடத்தினர். அப்போது, அங்குள்ள மெரிடித் மலையில் கிம்பர்லிட் எனப்படும் நீலநிற பாறைகள் இருப்பதை கண்டு பிடித்தனர்.

இவை தான் வைரமாக மாறக்கூடிய திறன் படைத்தது. பொதுவாக வைரம் தரய கார்பனால் உருவாகிறது. பூமிக்கு அடியில் 150 கி.மீட்டர் ஆழத்தில் பாறைகளில் ஏற்படும் கடுமையான அளவுக்கு மீறிய வெப்பத்தால் இவை தோன்றுவதாக நிபுணர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

ஆப்பிரிக்கா, சைபீரியா மற்றும் ஆஸ்திரேலியா வில் கிம்பர்லிட் பாறைகள் தான் வைரமாக மாறி இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த வகையில் அண்டார்டிகாவின் கடலுக்கு அடியில் ஐஸ் கட்டிகள் உறைந்து கிடக்கும் கிம்பர்லிட் பாறைகளின் மூலம் இங்கும் வைர சுரங்கங்கள் இருக்கலாம் என நிபுணர்கள் கருதுகின்றனர்.

எனவே, அங்கு வைரசுரங்கங்கள் குறித்த ஆய்வுகள் தீவிரப்படுத்தப்பட உள்ளன. ஆனால் அண்டார்டிகாவில் சர்வதேச நாடுகள் சுற்று சூழல் அறிவியல் குறித்த ஆய்வு மட்டுமே மேற்கொள்ள முடியும் என கடந்த 1991-ம் ஆண்டு ஐ.நா.வில் ஒப்பந்தம் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது.

எனவே, தற்போது அங்குள்ள கனிம வளங்கள் குறித்து ஆய்வு மேற்கொள்ள முடியாது. 2041-ம் ஆண்டுக்கு பிறகே ஆய்வு செய்ய முடியும்.

வாசல் அருகில் நின்றவன்

மு. புஷ்பராஜன்

எதிர்பார்த்திருந்த அந்த நாளும் இறுதியில் வந்துவிட்டது.

தன் பின்னே நீளும் காலத்திற்கு தீர்மானித்திருந்த நாள், கடந்த ஒரு வாரங்களாகவே மூளையைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள். நாளை மறுநாள். நாளை என எண்ணிக்கொண்டிருந்த நாள், இறுதியில் முன்னால் வந்து நின்றது.

இந்த நாளின் நிகழ்வை எவ்வாறு எதிர்கொள்ள வேண்டுமென நேசன் பலவாறாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். நேற்றுத்தான் அதன் இறுதி வடிவம் மனதிற்குத் திருப்தியாக இருந்தது. அவனுக்குப் பிடித்தென்ன... விசாரணையாளருக்குப் பிடிக்க வேண்டுமே என்பதுதான் மனதை அலைத்துக் கொண்டிருந்தது. என்னதான் கவனமாக ஆயத்தம் செய்திருந்தாலும் சிலவேளைகளில் காலை வாரி விடுகின்றது. மனதின் மடிப்புகளில் எங்கோ ஒரு புள்ளியில் மெல்லிய பயம் குமிழ் விட்டுக் கொண்டிருந்தது. இனிப் பின்வாங்க முடியாது. பின்வாங்கினால் சேதாரம் நடடமும் மொத்தமாக இவனுக்குத்தான். எதிர்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

அவன் முயற்சிகளெல்லாம் ஒரு தற்காப்புக்கான தயாரிப்புப்போலவே இருந்தது. அப்படித்தான் நினைத்துக் கொண்டான். உண்மையிலேயே அதை இரக்கத்தின் மூலம் ஏற்படும் நம்பிக்கையினால்தான் சாத்தியமாக்க முனையுமென நம்பினான். பாடிப் பரிசு பெறும் புலவன் நிலைதானா..? அது சரியில்லை. இவன் பாடவும் போகவில்லை. பரிசுதானா... அல்லது தொடர்ந்தும் இழுவைதானா என்பது, வரும் விசாரணையாளரின் முடிவினைப் பொறுத்ததே. வேண்டுமானால் இப்படிச் சொல்லிக்கொள்ளலாம். சகல ஒப்பனைகளுடன் மேடையேறக் காத்திருக்கும் நிலையென்று... அதுதான் ஓரளவு பொருந்துகின்றது.

கண்ணாடி முன்நின்று கவனமாகத் தன்னைப் பரிசீலித்துக்கொண்டான். மீசையில் கிட்டத்தட்ட சரிசமமாகப் புலப்படும் நரை. தூக்கலாகத் தெரிகிறதா வெனப் பார்த்துக்கொண்டான். தாடிபற்றிக் கவலைப்

படவே தேவையில்லை. கலப்பற்ற சுத்தமான நரை. அவை வெளியே துலக்கமாகத் தெரியவேண்டும் என்பதற்காக, கடந்த இருநாட்களாக சேவ் எடுக்காமலே விட்டிருந்தான். அவன் விருப்பப்படியே, அரிவி வெட்டியபின் வயலில் தெரியும் காய்ந்த அடிக்கட்டைகள் போல் நடடுக்கொண்டு நின்றன. தாடியைச் செல்லமாகத் தடவினான். அதன் கரகரப்பு திருப்தியாகவே இருந்தது.

தலைமயிர்கள் கலைபடும் விதமாகத் தொப்பியைக் கழற்றி எடுக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் கலைந்த தலையுடன் தாடியும் மீசையும் சேர்ந்து பரிதாபமாகக் காட்சி அளிக்கும். விசாரணையாளரின் மனம் இரங்க வேண்டுமே... முகத்தை சோகமாகவும் வைத்துப் பார்த்துக்கொண்டான்.

'இப்ப ஐஞ்சு வருசமா இந்த தொய்வோட கஸ்ரப்படவேண்டியிருக்கு... ஊரில் இந்த நோய் வந்தா என்றது ஞாபகத்தில இல்ல. அம்மா இருந்தாலும் கேட்கலாம். இனி ஆரட்ட கேக்கிற... ஒ...சின்ன மாமாவுக்கு இருந்ததுதான்... பம்ம எப்பிடித்தான் அடிச்சாலும் கொஞ்ச நேரம்தான். இருமி இருமி நெஞ்செல்லாம் நோகுது.. நாலு பேர் இருக்கிற இடத்தில இருக்க முடியல.. இருமல் வந்திடுகுது... ஆக்கள் திரும்பிப் பாக்கிறது சங்கடமாவும் எரிச்சலாவும் இருக்கு... அவங்கட பார்வையிலயும் எரிச்சலும் தெரியுது...'

இரவு வேளைகளில் ஒரு பகையாளியைப்போல் ஆஸ்மா அவனை முற்றகையிடுகின்றது. இருமலிடம் முற்றாகத் தோற்றுப்போக வேண்டியிருக்கின்றது. இயல்பாக நிமிர்ந்தபடி தூங்க முடியவில்லை. மார்பில் பாரம் ஏறி இருப்பதுபோல்... மூச்சு விடவும் முடிய வில்லை. தலையணையை உயரமாக வைத்து, நெஞ்சை நிமிர்த்தியபடி சாய்ந்து படுத்திருக்கத்தான் அவனால் முடிகிறது. அவனை அறியாமல் தூங்கினாலும் இருமல் எழுப்பி விடுகிறது. விழித்துக்கொள்ளும் போதெல்லாம் நேரத்தைப் பார்த்துக்கொள்கிறான். விடியலுக்காக மனம் அங்கலாய்கின்றது. யன்னலைப் பார்த்துக்கொள்கிறான். விடியலில் ஒளிப் படர்வு தெரிகின்றனவாயென...

வேலை செய்யும் இடமும் இந்த நோய்க்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாமென அவன் அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு. 'ஏஞ்சல் காஸ் அன்ட் கரி'யில் சொக்கிளேற் பகுதியில்தான் வேலை. காலையில் போனவுடன் எல்லா செல்பிலும் கொக்கிளேற்றைப் பெட்டி பெட்டியாய் அடுக்கவேண்டும். எந்தக் கரும் குளிராகிலும் இந்தப் பகுதிக்கு ஹீற்றர் இல்லை. சொக்கிளேற்றின் பாதுகாப்புத்தான் முக்கியமானது. மனிதனை உருக விடலாம் சொக்கிளேற் உருக விடலாமா...? கிறிப்து பெட்டிகள் பகுதிக்கும் இல்லை. இந்த சொக்கிளேற்றின் உருகலுக்குப் பின்னாலுள்ள நத்வாணியின் மனம் உணரப்படமுடியாதது அல்ல. ஆனால் 'ஹெல்த் அன் சேவரி'க்காக பில் தயாரிக்கும் இடத்தில் மட்டும் ஒரு பெரிய ஹீற்றர் உண்டு. அதன் வெக்கை காரியாலயத்தினுள் இருப்பவர்களுக்கு தாராளமாகப் போதுமானதே.

'வேலய விட ஏலாது. விட்டா வேறொரு 'சோறு' அந்த இடத்துக்கு வரும். பிறகு தெருத்தெருவா கடகடயா வேலக்கி அலயவேணும்.'

ஊரிலுள்ள முகங்களை எண்ணிப் பொறுமையாக இருந்தான். இப்பொழுது லொக்கு லொக்கு என்று இருமிக்கொண்டிருக்கின்றான். நெஞ்சு உள்ளொடுக்கிப் போனதுபோலிருக்கிறது. அத்தோடு சளிவேறு. இருமல் சத்தம் சளியையும் காட்டிக்கொடுத்துவிடுகிறது. பஸ்ஸில், ரியூப்பில் உள்ள சிலரின் பார்வையில் குறுகிப் போகவேண்டியிருக்கிறது. இப்போது வேலைத் தலத்தில் அவன் இருமும்போது முதலாளி விநோதமாகப் பார்க்கத் தொடங்கினார். எங்கேயோ போன நோயை அவனே தேடிப் பிடித்துத் தன்னோடு கூட்டிவந்ததாக அவர் பார்வை இருந்தது. உன்ர வேலைத்தலத்தால்தான் எல்லாம் என்பதுபோல் இவன் பார்வை.

இந்த வருடம் கரும் குளிர். நேசன் நொந்தே போய்விட்டான். தொடர்ந்து நடக்க முடியவில்லை. களைப்பும் இழுப்பும் இருமலும். சிறிது தூரம் நடந்ததும், நின்று களைப்பை ஆற்றவேண்டியிருக்கிறது. தொடர்ந்த இருமலுடன் வரும் சளியை அங்கும் இங்கும் பார்த்துவிட்டு ஓரமாய்த் துப்பிவிட்டே நடக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஏறிச் செல்லும் தெருக்களை எதிர்கொள்ளும் போதெல்லாம் பயத்துடன் தரித்து நிற்கவேண்டி யிருக்கிறது. பஞ்சுப் பொதிகளாய் பெய்துகொண்டிருக்கும் பனியின் நடுவில், மூடிய தலையுடன் ஒரு 'கூடிஸ்'ஸைப்போல் நிற்க, கடந்து செல்பவர்கள் பார்த்துச் செல்கின்றனர்.

"ஐந்து மில்லியன் மக்கள் இந்த ஆஸ்மா நோயில் இருப்பதாக புள்ளிவிபரம் சொல்லுது" என்றார் டொக்ரா.

'அவருக்கென்ன அவர் சொல்லுவேர். பூனைக்கு கொண்டாட்டம்தான் எலிக்கெல்லோ சீவன் போகுது'

இனியும் தாங்க இயலாது என்ற அவனது தொடர்ந்த நச்சரிப்பின் பின்னர்தான் அந்த மெடிக்கல் சேர்ட்டிபிக் கேற்றைக் கொடுத்தார்.

'மூண்டு மாதம்வர நத்வாணி சம்மதிப்பானா தெரியல்ல. மெடிக்கல் கொண்டம் பண்ண வேண்டித் தான் வரும். ம.. இப்ப இருக்கட்டு பிறகு என்னொரு மூண்டு மாசம் எடுப்பம்.'

நேசன் இன்று இன்னொரு பிரச்சனையை எதிர்கொள்ளவேண்டியிருந்தது. ஆஸ்மாவும் இருமலும் சற்றுத் தணிந்திருந்ததுதான் அவனுக்குக் கவலையாக இருந்தது. கடந்த நாட்களாக மேற்கொண்ட எல்லாத் தயாரிப்புக்களும் வீண்தானா எனக் கவலை கொண்டான். இழுப்பைக் கண்டுகொள்ளாவிட்டாலும் இருமல் எப்படியாவது வந்துவிடும் என நம்பினான். வராவிட்டால் வரவைக்கவேண்டியதுதான் எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

'இன்கப்பாசிறி கிளேயம் போமை' மீண்டும் சரிபார்த்துக்கொண்டான். கேள்விகளுக்கான அவனது பதில்கள் சாதகமாகவும் திருப்தியாகவும் இருந்தது. எவ்வளவு திருப்தியாக நிரப்பியிருந்தாலும் ஆளை நேரில் பார்த்தால்தால், நோயின் தன்மையை இலகுவாக உணர முடியும். சோர்ந்த முகமும், நரைத்த தாடியும் மீசையும் அத்துடன் இருமல். விசாரணையாளரை நம்பவைத்து முடிவைச் சாதகமாக்கும் எனத் திடமாக நம்பினான். முடிவு இரண்டோ அல்லது மூன்றோ வாரங்களில், தபால் மூலம் வரும் என்றும் அவன் நம்பினான்.

'ஓம்பது மணிக்குத்தான் திறப்பாங்க...முதல் பத்துப்பேருக்கிடயில நான் நிக்கவேணும். அப்பதான் ஒப்பிசர் புதிய மனசோட இருப்பார். பிந்தினால்... தொடந்து விசாரிச்சதில அவருக்கு அலுப்ப அடிக்க தொடங்கியிடும்.'

அறையின் யன்னல் கேட்டின் சீலையை ஒதுக்கி, வெளியே பார்த்தான். எதுவும் தெரியவில்லை. யன்னலை மூடியபடி பனிப்புகார் படர்ந்திருந்தது. கையால் வழித்தான். கை ஈரமாகியது. வழித்த பகுதியினூடாகப் உற்றுப் பார்த்தான். கீழே நடைபாதைகளில் பனி இறுகியிருந்தது மங்கலாகத் தெரிந்தது. எல்லாத் ஆயத்தங்களுடன் கீழிறங்கி வந்து, வெளிக் கதவினைத் திறந்தான். குளிர் முகத்தில் அறைந்தது. அறையில் ஹீற்றர் அணைக்கப்பட்டதா என யோசித்தான். நிச்சயிக்க முடியவில்லை. சகுனப் பிழை, திரும்பி அறைக்குப் போகும் முடிவைத் தடுத்து நிறுத்தியது. வெளிக்

கதவினுக்கும் நடைபாதைக்குமிடையில் காலடிபடாத பனி பளிர் என்று இருந்தது. அவன் ஒவ்வெரு காலடிக்கும் பனி காலுக்குக்கீழ் நொருங்கி இறுகும் சத்தம் கேட்டது. மரங்களின் கிளைகளில் பனி உறைந்து தொங்கியபடி அழகாக இருந்தது. எங்கும் எதிலும் பனியின் படிவு. நகரமே பனியால் முற்றகையிடப்பட்டதுபோல் இருந்தது. நடைபாதையில் சனங்கள் நடமாடி உறைந்திருந்த பனிக்குள் ஒரு அழுக்கான ஒற்றையடிப் பாதையை ஏற்படுத்தி யிருந்தார்கள். மழை தூறும்பொழுது, முகத்தைக் கவிழ்த்தபடி நடக்கும் ஆட்டைப்போல், ஒற்றையடிப் பாதையின் வழியாக மெதுவாக நடந்து சென்றான்.

‘கவனமா நடக்காட்டி எல்லாம் கிழிஞ்சது...’

பொழுது பனியின் குளிரோடு மங்கலாகவே இருந்தது. பனி தூவாணமாகத் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தன. வாகனங்கள் மெல்ல மெல்ல வரிசையாக ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன. முன்னால் உறைந்தபடி நின்றிருந்த மணிக்கூண்டுக் கோபுரத்தைப் பார்த்தான்.

‘இப்பதான் எட்டே கால்... ம... போயிடலாம். இந்த பஸ்களே இப்பிடித்தான். எப்ப தேவையோ அப்ப வராது... ஊரிலதான் அப்பிடியெண்டா இஞ்சயுமா’...

நேரம் குறுகிக்கொண்டு இருந்தது. எல்லாவற்றையும் மீட்டிக்கொண்டான்

‘விசாரண ஒப்பீசர் ஆம்பிளயா இருந்தா பிரச்சனையில்ல... பொம்பிளயா இருந்தா என்னண்டு கூப்பிடுற...மெடமா... மம்மா... மம்மென்றா ஒரு சென்ரிமென்ரிலாகத்தான் இருக்கும்... ம... இளம் பொம்பிளயாயிந்தா... மம் என்டது அவளுக்கு புடிக்காட்டி ... ம... அந்த நேரத்தில் ஆளப்பாத்து யோசிப்பம்... ஆனா கோட் பிளஸ் யூவை மட்டும் மறக்காம செல்லவேணும்... வெள்ளகளுக்கு அதுதான் புடிக்கும்... அப்ப... கறுப்பன் களா இருந்தா... அவங்களுக்கும் அதுதான் புடிக்கும்’

விசா புதுப்பிக்கச் சென்றது அவன் ஞாபகத்தில் வந்தது.

குடிவரவுத் திணைக்களம் ஒரு வருட விசாவை முடித்தவர்களுக்கு மீண்டும் மூன்று வருடங்கள் விசாவை நீடித்துக் கொடுப்பது வழக்கில் இருந்தது. இப்படி ஏழு வருடங்கள் விசா முடிந்து பிரித்தானிய பிரஜை ஆகியவர்கள், முதல் செய்த வேலையே தடல்புடலா ஊருக்குப் போனதுதான். அதேவேளை ஊரில் இருக்க முடியாது, ஆமிகளின் தொல்லை. புலிகளின் தொல்லை என்று அகதியாகவும் சனங்கள் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். இப்படி மை அடித்த தலைகளாலும் மை அடியாத தலைகளாலும் இமிக்கிறேசன் அதிகாரிகள் குழப்பிப் போனார்கள். இதனால், விசாவைப் புதுப்பிக்க

செல்பவர்கள் ஆறுமாதங்கள் அல்லது மூன்று மாதங்கள் விசாவுடன் மனமுடைந்து, ஊருக்குப் போனவர்களைத் திட்டியபடி திரும்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். சிலருக்கு அதிஷ்டவசமாக மூன்று வருடங்களும் கிடைத்ததுண்டு. இந்த விசா குறைப்புக் காலத்தில்தான், நேசனும் விசாவைப் புதுப்பிக்க வேண்டியிருந்தது.

குடிவரவுத் திணைக்களத்தில் படபடக்கும் நெஞ்சோடு காத்திருந்தான். தொண்டை வரண்டு காய்ந்து போயிருந்தது. இவனது இலக்கம் மைக்கில் ஒலித்ததும், பவ்வியமாக கவுண்டருக்குச் சென்றான். செல்லும்போது அதிகாரியை நோட்டமிட்டான்.

‘இவளுக்கு என்ர தங்கச்சியட வயதுதான் இருக்கும்.’

“குட்மோனிங் மடம்”

குட்மோனிங்.

நேசன் தனது விசாவைக் கவுண்டர் இடை வெளியால் நீட்டினான். பெற்றுக்கொண்ட அவள் கொம்பியூட்டரைத் தட்டத் தொடங்கினாள். கலவரத்தை வெளிப்படுத்தாமல், முகத்தை இயல்பாக வைத்திருக்க முனைந்தான். வரண்டு காய்ந்திருந்த தொண்டை அவன் இயல்பு நிலையைக் குலைத்துக்கொண்டிருந்தது.

“ஏன் நீங்கள் உங்கள் நாட்டிற்கு திரும்பிப் போக முடியாது” ?

“மேடம் இப்பொழுதும் நீங்கள் பேப்பரில் பாத்திருப்பீர்கள். இராணுவம் எங்கள் ஊர் சேச்சில் குண்டுகள் வீசி, சேச் இடிந்து தூள். தூளாகி விட்டது’. சேச் என்பதை அழுத்தி, சைகையில் துணையோடு, ஏதோ தெரிந்த ஆங்கிலத்தில் கூறினான்.

“ஓ! இந்தக் கதையைக் கடைசியாச் சொல்லுற ஆள் நீதான்”.

பரிதாபமாகத் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நின்றான். அவள் மீண்டும் கொம்பியூட்டரில் தன் விழிகளைக் கவனமாக மேயவிட்டாள்.

“பிரச்சனைகள் முடிந்தால் கட்டாயம் நீங்கள் உங்கள் நாட்டிற்குத் திரும்பிப் போகவேண்டும்”.

“கட்டாயம் போவன் மேடம்.”

“கட்டாயம்.”

“ஆம் மேடம்.”

பத்திரத்தில் சீலை ஒங்கிக் குத்தி இவனிடம் நீட்டினான்.

‘மீண்டும் மூன்று வருசம்’. உணர்ச்சிவசப்பட்டவ னானக “தங்கியு மேடம்... கோட் பிளஸ் யூ மேடம்” என்றான்.

“யூ வெல் கம்.” மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டாள்.

நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் வெளியேறினாள். அத்துடன் அந்தக் ‘கோட் பிளஸ் யூ’வில் ஒரு அபாரமான நம்பிக்கையும் அவனிடைம் குடிகொண்டது.

பஸ்சிலிருந்து இடங்கி நடக்கத் தொடங்கினாள். லேசான தூறலுடன் பனி இறங்கிக்கொண்டுதான் இருந்தது. வீதியேரங்களில் நடந்துகொண்டிருந்தவர்களில் சிலர் குடைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு சென்றனர். இல்லாவர்கள் தொப்பிக்குமேல் கைகளை வைத்து, பனியைத் தடுக்க முயன்றபடி சென்றனர். கார்களும் பஸ்களும் சென்ற ரயர் தடங்களால் பனி சிதம்பிக் கொண்டிருந்தது. எப்போதும் விரைவுகொண்ட மனிதர்களின் கால்கள் தம் விரைவை இழந்திருந்தன. வாகனங்களும் அப்படியே.

பனித் தூறலுகளின் நடுவே நேசன் நடந்து கொண்டிருந்தான். விரைவற்ற அவன் நடை, தூறலின் ஈரத்தை விரும்பியதுபோல் இருந்தது. நனைந்த தோற்றம் அனுசூலமாக இருக்கும் என நினைத்தான். ‘ஜொப் சென்றரின்’ முன்னால் ஐந்து பேர்கள் மட்டுமே நின்றுகொண்டிருந்தனர். ஆறாவது ஆளாக அவன் இணைந்தான். பனியை மனதார வாழ்த்தினான்.

கடமை புரியும் உத்தியோகத்தர்கள் வேறு கதவினால் உள்ளே சென்றுகொண்டிருந்தனர். வெளியாருக்கான கதவு திறப்பதற்கு இன்னமும் நேரம் இருந்தது. இவன் கியூவில் நின்றபடி வீதிகளில் வருவோர் போவோரைப் பார்த்தக்கொண்டு நின்றான். ஊரில் பேக்கரி முன்னால் பாணுக்கு கியூவில் நின்ற ஞாபகம் வந்தது.

‘நமக்கு எங்க போனாலும் நக்குத் தண்ணிதான்.’

கதவு திறக்கப்பட்டது. காலை வணக்கம் சொல்லிய படி ஒரு சந்திர உதயம் கதவடியில் நின்று விலகிச் சென்றது. வரிசையாகப் படியேறினார்கள். இவன் கோவிலுள் நுழைவதுபோல் ஏறிச் சென்றான். படியைத் தாண்டியவுடன், ஒரு பெரிய மேசை. அதனருகில் கோட், சூட், ரை அணிந்தபடி ஒரு வெள்ளை. காலை வணக்கம் கூறியபடி வரிசையில் வருபவர்களை விசாரித்து, எந்த மேசைக்குச் செல்லவேண்டுமெனக் கூறிக்கொண்டு நின்றான்.

நேசன் உள்ளே தலையை நீட்டிப் பார்த்தான். சிறிய தடுப்புகளால் உருவாக்கப்பட்ட சிறிய அறைகள். அமைப்பில் கொம்பியூட்டர் சென்சர்கள் இருப்பது போல இருந்தது. ஆனால் விசாலத்தில் சற்றுப் பெரியது. அவன் பார்வைக்கு ஒரு பக்க வரிகைகள் தான் தெரிந்தது ஒவ்வொரு மேசையிலும் ஒரு விசாரணையாளர்கள்

அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்கு எதிரில் இரு கதிரைகள். விசாரணையாளர்களை நோக்கினான். எல்லோரும் இறுகிய முகத்துடன் இருப்பதாக இவனுக்குத் தோன்றியன. கனிவான முகத்தைத் தேடினான். ஒரு கனிவான முகம் தொலைபேசியில் உரையாடிக் கொண்டிருந்தது.

மேசை அருகில் நின்றவனிடைம் செல்வதற்கு இவன் முறை. ஏ.போர். சைசிலிருந்த என்வெல்ப்பின் உள்ளிருந்து பத்திரங்களை மெல்ல வெளியே எடுத்து மேசை அருகில் நின்றவனிடைம் காட்டினான்.

“ஐ.டி.”

பாஸ்போட்டைக் கொடுத்தான். இரண்டையும் வாங்கியவர் பத்திரங்களையும் பாஸ்போட்டையும் அவனையும் உற்றுப் நோக்கினார். பின்னர் மேசைக்குப் பின்புறம் இருந்த, போட்டோ கொப்பி மெசினில் எல்லாவற்றையும் பிரதி எடுத்தார். பின் இன்கப்பாசிற்றி போமிலும் மெடிக்கல் சேட்டிபிக்கற்றிலும் சீல் அடித்துவிட்டு அவற்றையும் பாஸ்போட்டையும் திருப்பிக் கொடுத்தார். நேசன் அவரையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். மேசை அருகில் நின்றவன் இவனைப் பார்த்துவிட்டு, இவனுக்குப் பின்னால் நின்றவர்களை நோக்கினார். தன் முறை கடந்து போவதை உணர்ந்து அவசரமாக முனுமுனுத்தான்

“எந்த மேசைக்கு நான் போகவேண்டும்.”

மேசையில் அருகில் நின்றவன் ஆச்சரியத்துடன் இவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான். இவனுக்குத் தொண்டை வரண்டதால் துப்பல் விழுங்குவது சிரமமாக இருந்தது.

“இவ்வளவுதான். இரண்டு வாரங்களுக்குள் பதில் கிடைக்கும்.”

இப்படியொரு பதிலை அவன் எதிர்பாக்கவில்லை.

‘என்ன விசாரியாம...’

கால்களின்கீழ் நிலம் வழக்கியதுபோல் உணர்ந்தான். செயலற்ற நிலையில் ஒதுங்கி மற்றவர்க்கு வழி விட்டான்.

எரிச்சலுடன் வெளியே வந்தான். பனி தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. இந்த இருளத்தில் பனி உருகுமாவென சந்தேகமாக இருந்தது. வெளி வாசலோரம் ஒதுங்கி நின்றான். முகத்தில் பனியின் தூறல் படுவதை இப்போது அவன் விரும்பவில்லை.

திடீரென இருமல் வந்தது. குனிந்தபடி கைகளை வாயில் வைத்து இருமிக்கொண்டான். மூச்சை இழுத்தும் வெளிவிடவும் கடினமாக இருந்தது.

எழுந்த ஞாயிறு விழுந்ததன் பின்

அ. இரவி

13-ம் நாள் வெள்ளிக்கிழமை
காலை:

முக்கிக்கொண்டிருந்தேன். இரண்டு மாதமாக காலையில் அதைச் செய்கிறேன். முன்னரெல்லாம் “களுக்” என்று வழக்கி மலக்குழிக்குள் விழுகிறது. அப்படி விழுந்ததில் மலக்குழியின் தண்ணீர் கூடத் தெறித்தது. சிலநாட்களில் முறுக்கு பிழித்தது போல சீராக இறங்கியதும் உண்டு.

முதல் நாள் ஒரு பழம் தின்றிருக்கவேண்டும். இந்த முக்கல் வந்திராது. அப்பிள் வாழை, முந்திரிகை என்று ஏதாவது ஒரு பழத்தையோ, மூன்றையுமோ எப்படியோ நான் தின்றேன். இப்போது ஒரு பழமாவது தின்கிற மாதிரிக் கிடைக்கவில்லை. மாங்காய் மாதிரி இருந்த பச்சை அப்பிள்காய் ஒன்றினை நான் வாங்கிவந்தேன். “உதுகறிக்குப் போடுற அப்பிள் எல்லோ” என்று சுமதி சொன்னா. அது உண்மை தானென்று துண்டை வெட்டித் தின்றபோது தெரிந்தது. பச்சைப்புளி!

நான் ஒன்று செய்தேன். மிளகு, உப்பு சேர்த்து அந்த அப்பிளைத் தொட்டுத் தொட்டுத் தின்றேன். “பிள்ளைகள் இதை ஒருக்காத் திண்டு பாருங்கோ. சோக்கா இருக்கு” என்று பிள்ளைகளை அழைத்தேன். பிள்ளைகளும் பழம் ஏதும் தின்று மிக நாளாகிவிட்டது.

என் காரில் சிவாண்ணை வேலைக்கு வருகிற நாட்களில் கிழமைக்கு ஒரு நாளாவது வாழைப்பழம் தருவார். ஆனால் அப்போது அப்படித் தேவைகூட

இருக்கவில்லை. நானும் ஒவ்வொரு நாளும் பின்னேரத் தேத்தண்ணிக்கு ஏதோ ஒரு பழம் உண்டேன். ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் ‘களுக்’ என்று போவது அப்போது ஆசையாகக்கூட இருந்தது.

சிவாண்ணை கார்வாங்கிவிட்டார். அது மிகப் புதுக் கார். என்னுடைய பழைய கார் அவருக்கு மிக அலுப்பூட்டியிருக்கிறது. ‘எப்ப வேலைக்குப் போக ஏலாமல் நடுரோட்டிலை நிக்கப்போறமோ தெரியேல்லை’ என்று அடிக்கடி எனக்குச் சொன்னார். ஆனால் எனக்குச் சொல்ல ஏலாததை மற்றவர்களுக்குச் சொன்னார். ‘காருக்குள்ளை ஒரே மச்சம் மனக்குது’ எப்படியோ சிவாண்ணை மாதாமாதம் தருகிற நாற்பது பவுண்ட் இல்லாமல்போயிற்று.

வாசல்மணி ‘டிங்டொங்’ என்றது. அப்போது என் குளியல் முடிந்திருந்தது. கன்னத்தில் நரைத்த மயிர். சவரம் செய்யவேண்டிய முகம்.

உருளையில் உருண்டு தட்டு நிறையச் சாமான்கள் வருகின்றன. வந்த சாமான்கள் சரியோ எனப்பார்த்து, பெட்டியில் கட்டி அதே உருளையில் வைத்து அனுப்புகிறேன். இதை நாங்கள் இருபது பேர் செய்கிறோம். அந்த வேலைக்கு முகச்சவரம்வேண்டுமா?

திரும்ப ‘டிங்டொங்’ என்றது வாசல்மணி. துவாயைக் கட்டிக்கொண்டு கதவைத்திறந்தேன். மாதவனண்ணை யின் மனைவி. நிச்சயமாக சுமதியை வருத்தம் பார்க்க வரவில்லை. நான் வேலையென்று போய் ஒளிப்பதற் கிடையில் கையும் மெய்யுமாய் பிடிக்கவந்திருக்கிறா. அவாவின் முகம் விறைத்துப் போய் இருக்கிறது.

‘எப்பண்ணை தரப்போறியள்? பன்ரண்டு நாளாச்சுது. எங்களுக்கு பாங்காலை எவ்வளவு பிரச்சினை வரும் தெரியுமே? கிரெடிற்ஸ்கோர் ஏறப்போகுது. எங்களுக்கு உடனை காசாத்தாங்கோ. செக்வேண்டாம். அது மாறிவர அஞ்சாறு நாள்செல்லும். அதுக்கிடையிலை பைன் வந்திடும். . .’

குளித்த உடம்புக்கு துவாய்கட்டி கூனிக்குறுகி நின்றேன். மாதவனண்ணை வந்திருக்கலாம். இப்பிடிச் கூனி குறுகியிருக்கத் தேவையில்லை. அல்லது சுமதி அவாவை எதிர்ப்பட்டிருக்கலாம். விதி விடவில்லை.

முதலாம் திகதி வாடகைப் பணம் போய்விட வேண்டும் என்று எந்த ஒப்பந்தத்திலும் எழுதவில்லை. ‘தெரியும்தானே? மோற்கேஜ் கட்டவேண்டும். ஒருநாள்

பிந்தினாலும் 'பைன்' முப்பத்தொராம் திகதி இரவே வாடகையைத் தந்திட்டால் ஒருசோலி இல்லை' மாதவனண்ணை சொன்ன எழுதப்படாத விதி!

அது அப்போது நடந்தது. சுமதி வேலைக்குப்போன நாட்களில் காசோலையை கிழித்துக்கொடுப்பா. வங்கியில் பணம் இருக்கிறது; அல்லது இல்லை. காசோலை மாற ஐந்து நாட்கள் ஆகும். அதற்கிடையில் பணத்தை எங்கேனும் புரட்டி வங்கிக்கணக்கில் செலுத்திவிடலாம். சுளுவாகக் காசோலை காசாகும்.

வாடகைப் பணம் கேட்கமாதவனண்ணை மூன்று முறை வந்தார். அவருக்கு மறுமொழி சொல்ல சுமதியால் இயலவில்லை. கட்டிலைவிட்டு எழுந்துவர ஏலாது அவர் வந்த மூன்றுமுறையும் நான் முகம்கொடுத்தேன். 'இன்டைக்கு காசு கையிலைவந்திடும் நானே கொண்டந்துதாறன்.'

அதே வாக்கியத்தை மூன்று முறையும் சொல்ல முடியுமா? ஒருமுறை வசனத்தை மாற்றினேன். 'உங்கன்ரை எக்கவுண்ட் நம்பரைத் தாங்கோ. காசு கையிலை வர நானே பாங்க் பண்ணிவிடுறன்' மாதவனண்ணை சிரித்தது நக்கல் சிரிப்பா, நழுட்டுச் சிரிப்பா, அனுதாபச்சிரிப்பா?

நடுவிரலில் தொட்டு நெற்றியில் விபூதியைக் கீறினேன். அம்மாளைச்சியுடன் ஒரு நிமிசம் பேச நேரமில்லை. கையெடுத்துக் கும்பிட்ட ஒன்று மாத்திரம் செய்தேன். மூக்குக் கண்ணாடியை அணிந்து யாரும் கும்பிடுவார்களா? அதை நான் செய்தேன்.

வெறும் கண்ணால் அம்மாள் இரண்டாகத் தெரிகிறார். எந்த அம்மாளை நான் கும்பிட? இதுகாறும் கண்ணை மூடி மனசைத் திறந்து அம்மாளுடன் இரண்டு நிமிசமாவது பேசினேன். துன்பப்பட்ட என் மனசுக்கு அம்மாளைச்சி தந்த ஆறுதல் வார்த்தைகள் ஆயிரம். இப்போது எதற்குமே நேரமில்லை. கண்ணாடிபோட்டு அம்மாளைப்பார்த்து 'வாறன்அம்மா, எங்களைத் துன்பப்படாமல் வைச்சிடு' என்று மாத்திரம் சொல்லி விபூதி பூசுகிறேன்.

என் தீர்த்திரத்தை ஒருக்காலும் நான் அம்மாளுக்குச் சொன்னதில்லை. அம்மாளுக்குத் தெரியாததா எதுவும்? எனக்கு என்ன வேண்டுமென்றது அம்மாளுக்குத் தெரியும். எதுசரியென்று, எதுதிறமென்று எதுநல்லது என்று அம்மாளுக்குத் தெரியும். அம்மா செத்ததன் பிறகு என்னைப்பற்றி எல்லாம் தெரிந்த ஓராள் அம்மாளைச்சிதானே?

இனி மினைக்கெட ஒரு சொட்டு நேரமில்லை. சுமதியின் படுக்கைக்குப் பக்கத்தில் யாவற்றையும்

எடுத்து வைக்கவேண்டும். பக்கத்து பாத்திரமுக்கு போய்வர மாத்திரமே சுமதியால் ஏலும்.

நெடுகலும் வருகிற வயிற்றுக் குத்துக்கு கருப்பையை எடுப்பதுதான் நல்லது என்று மருத்துவர் சொன்னார். ஆஸ்பத்திரி அதற்கு நாளையும் ஒதுக்கி குறித்துத் தந்தது. சுமதி வேலை செய்யும் நிறுவனமும் அதற்கு ஓம் என்று சம்பளத்துடன் கூடிய இரண்டு மாத விடுப்பும் தந்தது.

யார்நினைத்தார் அதனை? கடும்வெய்யில் எறித்து ஆனால் குளிர்ந்து கொண்டிருந்த காலையில் நிறுவனம் இழுத்து மூடப்பட்டிருப்பது சுமதிக்குத் தெரிந்தது. பணியாளர்கள் நடுத்தெருவிற்கு வந்தனர். நடுத்தெரு கடந்து பஸ் ஏறி, ரெயின் ஏறி அவரவர் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தனர். பாவமூட்டை சுமந்து சுமதி வீடு வந்தா.

இரவுக்கு 'வேறை வேலை தேடவேணும். ஒப்பிநேசன்தேவையா?' என்று கேட்டா. நீண்டநாள் காத்திருந்து கிடைத்த ஒப்பிநேசன் திகதி இது. ஒப்பிநேசன் கட்டாயம் அவசியம். இதைவிட்டால் இனி எப்போது திகதியோ? 'ஒப்பிநேசன் கட்டாயம் செய்ய வேணும். பாப்பம். அம்மாளைச்சி இருக்கிறா' அதை மாத்திரம் சொன்னேன்.

அரை மைல் ஓடக்கூட காருக்கு பெட்ரோல் இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். பெட்ரோல் இல்லை என்ற மஞ்சள் ஒளி! எரிந்து இரண்டு முழுநாட்கள் ஓடிவிட்டன. காசு கேட்பதற்கு இனி யார் இருக்கிறார்கள்? மயிலியிடம் இது கேட்பது மூன்றாம் முறை. ஆயிரம் பவுண்ட்டாகக் கேட்டேன்.

வாடகைப் பணம் தொளாயிரம் பவுண்ட் போகட்டும். மீதியில், இறைச்சி ஒரு கிலோ, ஒரு பக்கெற் மீன், கொஞ்ச மரக்கறி, நாலு பைந்த் பால், முட்டை ஒரு பெட்டி, காருக்கு பெட்ரோல். மிச்சக்காசு இருக்கட்டும். சில்லறைச் செலவுக்கு உதவும்.

மயிலியிடம் கேட்ட மூன்று நாளில் ஒரு மறு மொழியும் இல்லை. தொலைபேசிக் கிணுகிணுப்பு கேட்கிற எல்லா சமயங்களிலும் ஓடிச்சென்று கையில் எடுத்தேன். 'காசைக்கொண்டு வந்து தரட்டோ? அல்லாட்டில் வந்து எடுக்கிறியளோ?' அப்பிடி ஒரு வாசகம் மயிலியிடம் இருந்துவரும் என்று காலை வைத்தேன். மயிலியின் குரலே அல்ல அது. 'புதிதாக ஒரு தொலைபேசி இணைப்பு இலங்கை அல்லது இந்தியாவிற்கு நீங்கள் கதைப்பதென்றால்...'

தயவு செய்து என்னை நிம்மதியாய்விடு..என்றேன். அது தயவுக்குரல் அல்ல; கடுங்குரல்! அப்படிக்க கடுங்குரலில் சொல்லியிருக்கக் கூடாதோ? பாவம்.

இல்லையா? மூஞ்சையிலை அடித்தமாதிரி அப்பிடித் தொலைபேசியை வைத்திருக்கக்கூடாது. அம்மாளே, என்னை மன்னி! என் தங்கை அல்லது மகள் போன்ற ஒருத்தியை நான் நோகப்பண்ணிப் போட்டன். இவ்வளவு நாளும் நான்செய்த பாவம்போதும்! இன்னும் பாவம் பாவமா என்மேல் ஏத்திறனே?

மயிலி மறந்திருக்கலாம். தொலைபேசி எடுத்தேன். நினைத்தது சரிதான். 'மறந்துபோனன் அண்ணை. நான் இவரிட்டை கேட்டுப் பாத்திட்டு நாளைக்குச் சொல்லுறன்' மயிலி குற்றம் கலந்த குரலில் சொல்கிறா. எனக்கு மேலும் கூச்சம் படர்கிறது. இது கடன். இன்னும் குறுகிப் போகுது உடம்பும் மனதும். கேட்டபோதே மயிலி தந்திருக்க வேண்டும். மறந்துபோனேன் என்கிறா. மயிலிக்கு அது மறதி. எனக்குவாழ்வு. மாதவனண்ணையின் மனைவிமுன் அவமானமும் கூச்சமும் படாமல் இருந்திருக்கலாம்.

முப்பது மைல் ஓடிப்போய் வாற வேலைக்கு காரில் எரிந்த மஞ்சள் ஒளி பாதகம். இன்னும் அரைமைலில் கூட கைவிடும். நாதன் கேட்டார். 'வாவன் புல்ராங்க! அடிச்சவிடுறன்' எந்த ஈகோ என்னைத் தடுத்தது? காரின் பெட்ரோல் தாங்கியை நிரப்ப நாற்பது பவுண்ட் முடியும். 'அமத்தி வாசிச்சால்' இரண்டு கிழமையாவது கார் ஓடாதா? நாதன் பத்துப்பவுண்ட் தாளை பொக்கற்றுக்குள் செருகினார்.

பெட்ரோல் நிரப்பு நிலையத்தில் பெட்ரோல் குழாயை எடுத்து காரின் இடுப்பில் செருகினேன். பத்துப் பவுண்ட்சுக்கு ஒரு பென்ஸ் கூட மீறக்கூடாது. போசுக்குள் சில்லறையாக ஏதும் இல்லை. ஒன்பது பவுண்ட்சிலிருந்து மிகக் கவனமாகப் பெட்ரோலை நிரப்பினேன். 9:96, 97,98,99,10:00. . . குழாயில் மிஞ்சியிருக்கிற மூன்று துளிப் பெட்ரோலையும் தாங்கிக்கு அனுப்பினேன். அதில் நூறு யாராவது கார் ஓடாதா?

காசு கட்டுவதற்கு பெட்ரோல் தாங்கியின் இலக்கத்தைப் பார்த்தேன். ஏழு! லக்கிசெவன்! நான் லக்கி! அப்படியா? பெட்ரோல் நிலையக் கூரையின் ஒரு புறத்தே இருந்து வந்த சூரியன் என் கண்ணைக் கூசச் செய்து, 'ஓமோம்' என்றான். இன்றைய நாளுக்கு என் முதற் புன்னகை இது! பத்துப் பவுண்ட் பெட்ரோலா இந்தப் புன்னகை தந்தது?

முகம் மிக்க வசீகரமான பெண் நின்றாள். காலை வணக்கம் சொன்னாள். புன்னகை நீங்காது காலை வணக்கம் வைத்தேன்.

'இலக்கம்?'

'ஏழு'

'பத்து பவுண்ட்'

'நன்றி'

போசைத் திறந்தேன். பத்துப் பவுண்ட் வைத்த தூசி கூடக் காணவில்லை. நாதன்பொக்கற்றுக்குள் செருகின தாளை போசிற்குள் மடித்து வைத்தேன். எங்கேபோயிருக்க முடியும்?

அழகான வெள்ளைக் கையை நீட்டி அவள் காத்திருக்கிறாள். அவள் புன்னகைக்கிறாள். இந்தக் காலைக்கு இது மிக அழகிய புன்னகை. ஆனால் ஓமோம் என்று ஒத்துக்கொள்ள மனசில்லை. பத்துப் பவுண்ட் எங்கே?

ஒரு பென்ஸ் இல்லை என்று உறுதியாகத் தெரியும் என்றாலும் கிரெடிட் கார்டைக் கொடுத்தேன். பத்துப் பவுண்ட் எங்கே? இக்கட்டான நேரங்களில் ஞாபகம் தன் நரம்புகளை அறுத்துவிடுகிறது.

அவள் கிரெடிட் கார்ட் மிசினை நீட்டுகிறாள் குறி எண் தெரியும். இன்னொன்றும் தெரியும். அந்த 'கார்ட்டில்' எதுவும் இல்லை. இலக்கங்களைக் குத்துகிறேன் 3,2,6,8.

அதற்கு அவ்வளவு நேரம் ஆகவில்லை. வெள்ளைத் துண்டு சர்ரென வருகிறது. 'டிக்கலைன்' அவள் துண்டை நீட்டினாள்.

எனக்கு மேலும் சொல்ல ஒன்றுமில்லை. ரீசேட்டின் நெஞ்சில் பித்தளை மட்டையில் அவள் பெயர் எழுதியிருக்கிறது. 'சீனா, என்னை மன்னித்துக்கொள், இந்தக் கிரெடிட் கார்ட்டை வைத்திரு. பின்னேரத்திற்கு வந்து பணத்தைக் கட்டிவிட்டு கிரெடிட் கார்ட்டை மீட்கிறேன். தயவுசெய்து. . .'

ஒன்றும் வேண்டாம். இந்த விண்ணப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்துதா. பின்னேரத்துக்கு நான் நிற்கமாட்டேன். காசைக் கட்டிவிட்டு இந்தவிண்ணப்பத்தை எடுத்துப்போ சீனாவின் புன்னகை அதே அழகுடன் இருந்தது.

நெடுவீதியில் நான் விரைகிற போது பத்துப் பவுண்ட் தாளுக்கு என்ன நடந்தது என்பது எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. நேற்றுக் காலை வேலைக்குப் புறப்படுகிறபோது, சுமதியின் கையில் அதை வைத்தேன். 'வலி கொல்லும்' குளிசை வாங்கக் காசவேணும். பிள்ளைகளை விட்டுவாங்குவா. பின்னேரம் வந்து மீதிக்காசை வாங்கி பெட்ரோல் அடிக்கலாம். அதை நான் தீர மறந்தேன்.

இனி கார் எங்கு நிற்கமுடியும்? அக்சிலெற்றரை இன்னும் அமத்தினேன். எத்தனை கார்களை அது முந்தியது என்று எனக்குத் தெரியாது. 'பெங்களூர்'

இரமணியம்மாள் என்னப்பனே என்னையனே கந்தப்பனே கந்தக்காருண்யனே” என்று காவடி ஆடிப் பாடினார். என்னவோ நான் குதூகலமாக இருந்தேன். என்ன காரணம்?

இரமணியம்மாளின் காவடிப்பாடலா? எல்லாக்கார்களையும் முந்துகிற என் காரின் வேகமா? அழகிய சபீனாப் பெண்ணின் புன்னகையா? அவை ஒன்றுமல்ல என்று எனக்குத் தெரியும். காரிற்குப் பெற்றோல் இருக்கிறது. இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு பயமில்லாமல் ஓடலாம். மேலும் இரவு உணவு விநியோகம் செய்கிற போதும் பயப்பட ஒன்றுமில்லை.

13-ம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை

மாலை

இந்த நாளுக்கு இப்படி ஒருவரும் இல்லாது போவதில்லை. வெள்ளி, சனி தினங்களில் நிரம்பி வழிகிறது என்றல்ல. இருக்கைகள் நிறைந்து உணவு விடுதி இயங்குகிறது.

வெள்ளி, சனி என்றல்ல; வியாழன், ஞாயிறு சேர்ந்த நான்கு நாட்களும் இந்த உணவு விடுதி நிரம்பி வழிந்தது என்று அன்சாரி சொன்னார். அது அப்போ மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர். இந்த உணவு விடுதியின் தந்தூரிகோழியும், வெண்ணெய் படர்ந்த தந்தூரி நாண் ரொட்டியும் எப்சம் நகரத்து வெள்ளைக்காரர்களுக்கு மிகவும் ருசித்துப் போயிற்று.

உணவு விடுதி மூடப்படுகிற திங்கட்கிழமை களிலும் அவர்கள் வந்து கதவைத் தட்டுகிறார்கள். அவர்களது ஆய்க்கினை தாங்காமல் தான் திங்கட்கிழமைகளிலும் திறக்கப்படுகிறது என்று அன்சாரி சொன்னார். அது எத்துணை அற்புதமான காலம் என்பதை அன்சாரி சொன்னபோது, தலைக்கு மேலிருந்த பாலத்தில் தொடருந்து தடதடத்துப் போனது.

துண்டு துண்டாய் வெட்டிய ஆடு, கோழி, இறைச்சிகள் இரண்டு மூன்று கிலோ. சாலட் இலைகள் கொஞ்சம், மிளகாய், வெங்காயம் உள்ளி என்றானவை நாண் ரொட்டிகள், சப்பாத்திகள், சோறு அவ்வளவுதான். அவற்றுக்கு உவப்பாயும், தேவையாகவும் வேறு சில பண்டங்கள், கோப்றா, பியர்கள், சிறிய பெரிய போத்தல்களில், வைன், விஸ்கி வகைகள் முப்பத்தாறு இருக்கைகள், அன்சாரி ரஹீம், ஒமர், சைமன் தாகா மற்றும் பின்னேரத்துக்குப் பிறகு வருகிற நான் இவைதாம் இந்த விடுதி.

இரவு எட்டுமணிக்குள் முப்பது இருக்கைகளாவது நிரம்பிவிடுகின்றன. அது போதும் அன்சாரிக்கு. உணவு

விடுதி ஓய்ந்த நேரத்தில் பனிக்காற்று வீசும். குளிர் இரவாயினும், மழை சினுங்கும் பொழுதாயினும் சிகரெட் பிடிக்க வெளியில் போய்விடுகிறார்.

ஆறு சினிமா மண்டபம் கொண்ட ஓடியன் சினிமா உணவு விடுதியின் முன் இருக்கிறது. திரைப்படம் முடிந்து வருபவர்கள் இந்த உணவு விடுதியில் ஏறுவதில்லை. அவர்கள் பக்கத்து ‘ரேக்ளவே’யில் ‘பிற்சா’ கட்டுகிறார்கள். ‘கேபாப்’ வாங்குகிறார்கள். ‘பாஸ்ற்றா’ உண்கிறார்கள்.

ஆனால் சிலவேளை குடும்பமாகச் சிலர் வருகிறார்கள். சோடியாகவும் வருகிறார்கள். அவர்கள் சினிமாவை அனுபவித்தது போல், உணவையும் நன்கு அனுபவிக்க இங்கு ஒதுங்குகிறார்கள். அனுபவித்து தமது வெள்ளைக்கைகளால் நான்கைந்து படபடக்கிற காசுத் தாள்களைக் கொடுக்கிறார்கள். எவ்வளவு தொகையென்றாலும் மீதிப்பணத்தை அவர்கள் வாங்குவதை நான் காணவில்லை. பரிசாரகருக்கான உபசாரக்காசு அது. பிரகாசமான விளக்குகள் கொண்ட கார்களை அவர்கள் ஓட்டிச் செல்வதில் அவர்களது பூரிப்பு எனக்குப் புரிந்துவிடுகிறது.

இச்சந்தர்ப்பங்களில் அன்சாரி என்னசெய்வார்? முகம் மகிழ்ச்சியில் பூரிக்கும். பெரிய கிளாசில் பியர் நிறைத்து உறிஞ்சுவார். ஒன்றுக்கு இரண்டு சிகரெட் ஊதுவார். கடிக்க என்று தந்தூரி கோழிக்கால் அவருக்குத் திருப்தியில்லை. ஆட்டுத்துடை பொரித்துவேண்டும். ‘டிகாக்சனில்’ கோப்பி கலந்து தந்து தன்முன் அமரச் சொல்வார். நான் அமர்ந்து ஆட்டுத்துடைப் பொரியல் ஒருகடி, கோப்பி ஒரு மிடறு.

அன்சாரி எப்போதும் சொல்கிற கவிதையை அப்போது சொல்வார்:

‘அகிலத்தின் அகன்ற

ஆகாயம் பிளந்து

நிலா, சூரியன், கோள், கிரகம், தாண்டி

வானைக் குத்தி, புவியைக் கிழித்து

இறைவனின் புனித இருக்கையைத் தள்ளி

இதோ நான் எழுந்துள்ளேன்’

இது அன்சாரியின் கவிதை அல்ல. எனக்குத் தெரியும். கவிதை எழுதும் முகமா இது? ‘யார் எழுதின கவிதை?’ கேட்பேன்.

அன்சாரி சொல்வார், ‘இதோ நான் எழுந்துள்ளேன்’

நான் எழுந்து போவதற்கு எனக்கு வேலை வந்து விடும். ரஹீம் துண்டை நீட்டுவார்.

30, ஏ, பிரெஞ்சுலி பார்க் வீதி,

எப்சம்.

கே. ரி. 19 8 எல்.என்.

இதுவிலாசம், உணவுப் பண்டத்தின் பெறுமதி 37.80 பவுண்ட். உணவுக் கூடையை எடுத்துக்கொண்டு காரில்புறப்படுவேன்.

பிரெஞ்சுலி பார்க்வீதி பிடித்துவிட்டேன். 30 ஏ எங்கிருக்கிறது? காரை உருட்டித் திரிந்தேன். தூரத்திற்கு ஒரு வீடு. நகரம் தாண்டி ஒரு மைல் வந்தாலே அப்படித்தான் ஆகிறது. காரை உருட்டிக் கொண்டு இலக்கம் தேட கண் விடுகிறதாயில்லை.

கண்ணைக் காட்டுவதற்கு அது இலவசம். தூரப்பார்வை மங்கல். கிட்டப்பார்வை கலங்கல். குவி வில்லையையும், குழிவில்லையையும் ஒருசேர சட்டகத்தில் பொருத்தவேண்டும். ஒரு சட்டகமும் (Frames) நூறு பவுண்ட்சுக்குக் குறைந்ததாக இல்லை.

காரைநிறுத்தி இறங்கி ஒவ்வொரு வீடு ஏறி படலையைத் திறந்து சுவர்ப்பக்கம் பார்க்கிறேன். 'சென்ஸார்' லைட் உடன் எளிகிறது. இலக்கம்16 என்று சுவர் சொல்லிற்று.

கள்ளன் என நினைத்து வீட்டுக்காரர் பொலிசுக்கு அறிவிக்கலாம். நாயை 'சூக்காட்டி' விடலாம். இருண்ட அந்த வீட்டின் கதவைத் திறந்து உரிமையில் வேறு யார் வருவார்? விறுவிறு என்று வந்து காரில் ஏறினேன்.

தொப்பலாய் நனைந்து வந்தேன் ஒருநாள். கோலா ஊற்றித் தந்தான் ரஹீம். 'கோப்பி கிடையாதோ?' கேட்டேன்.

'இனி கோப்பி மிசினைக் கொதிக்க வைக்க வேணுமே?'

'சரி பரவாயில்லை கோலாவைத் தா'

'இருஇரு' என்று அன்சாரி வந்தார். 'நான் கோப்பி வைத்துத்தருகின்றேன். குசினிக்குள் போய்த் தலைதை துடை.'

நான் வேண்டாம் என்று ஏதும் மறுக்கவில்லை. மழைக் குளிருக்குக் கோலாவா?

இந்த வெள்ளிக்கிழமைக்கு மழை பொழிகிறது. வீதியில் இறங்கவே எவரும் கருதார். விடுதியில் ஏறுவாரா? அன்சாரிக்கு அஃதொன்றும் கவலையாக இல்லை. வெளியில் மழை. விடுதியில் சனம் இல்லை. இவற்றால் அன்சாரியிடம் பியர் இல்லை. என் முன்னும் தன் முன்னும் கோப்பி. 'சாப்' என்று கூப்பிட்டு அன்சாரி சொல்லத் தொடங்கினார்.

'நீ என்னர மகன்தானே?' 'ஓம்..'

'நீ அப்பிடி நினைக்கிறியோ எனக்குத் தெரியாது. நான் அப்பிடி நினைக்கிறன்' 'ஓம்'

'எனக்கு ஒரு மகன்இருந்தான். இப்பொழுது இறந்து போய்விட்டான். அப்பிடித்தான் நான் நம்புகிறேன்' 'ஓம்'

அவன் வெள்ளைக்காரியைக் கலியாணம் முடித்துக் கொண்டு போய்விட்டான். அது எங்கன்றை பண்பாட்டுக்கு ஒத்துவராது' 'ஓம்'

'அவனுக்கு பன்னிரண்டு வயதிலே அவனுடைய அம்மா இறந்துபோனா. அவனை பள்ளிக்கூடத்திலை நான் கொண்டு போய்விடுவேன். அவன் என்னைத் திருப்பித் திருப்பிப்பார்த்துக் கொண்டு பள்ளிக் கூடத்துக்குள் போவான். அப்போது என் துக்கம் மிகமிகப்பெரிது. அம்மா இல்லாத என் மகனை நினைந்து நான் அழாத நாள் இல்லை. இப்போ பொறியியலாராக இருக்கிறான். அப்படி நான் வளர்த்தேன். நீசொல்லு எனக்கு ஒரு மகன் இருந்தால் இப்படிச்செய்வானா?' 'ஓம்'

'குசினிக்குள்ளை நான் நின்று நின்று சமைத்ததில் என்னுடையமுழங்காலில் ஒரு சின்னப் பிரச்சினை. நெடுக நிற்க முடியாது. என்னுடன் சீவிப்பது கஷ்டம் என்றுதான் மகன் வெள்ளைக்காரியைக் கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான்' 'ஓம்'

'மகன், உனக்கு நான் ஒன்று சொல்கிறேன். மஹ்முத்! உலகத்துக்கு அவர் ஒருவர்தான் தெய்வம். எனக்கு மஹ்முத்தான் உலகம். மஹ்முத்துக்குத் தெரியும். எது சரியென்று. மஹ்முத் இல்லையென்றால் மனிதர்கள் எல்லோரும் நிலத்தை முட்டுமளவுக்கு தாடி மீசை வளர்த்துக் காட்டுமிராண்டிகளாக அல்லாடிக்கொண்டு திரிவார்கள்...' 'ஓம்'

'மகன், இன்று இன்னும் சிறிது நேரம் நிற்பாயா?'

'ஏன்?'

'மழை பெய்கிறது. வீட்டிலிருந்தபடியே உணவுக்கு உத்தரவு தருவார்கள் நீ வினியோகிக்க வேண்டும்.'

'அதற்கென்ன பரவாயில்லை'

'நல்லது. இன்னும் ஒரு கோப்பி குடிக்கிறாயா?'

'வேண்டாம்.'

'மகன், ஒரு உதவி செய்கிறாயா? இந்த உணவு விடுதியை எடுத்து நடத்தேன். குறைந்த விலையில் உனக்குத் தருகிறேன். நாற்பதினாயிரம் பவுண்ட்தான். எவ்வளவு காலமாக இங்கிலாந்தில் வசிக்கிறாய்? உன்னால் இயலாதா? நாற்பதினாயிரம் பவுண்ட் மாத்திரம்தான். எனக்குள்ள கடன்களைத் தீர்த்துவிட்டு பத்தாயிரம்

பவுண்ட்டுடன் ஊருக்குப்போய் நான் சீவியம் நடத்துவேன். மகன் யோசித்துப்பார். நாற்பதினாயிரம் பவுண்ட்தான்.’

உணவு விடுதியில் ஒருவரும் இல்லாத இந்த நாளில்தான் ரஹீம் வாய்திறந்தான். ‘இவர் எப்படி ஊருக்குப்போவார்? இவரால் போக முடியாது’

‘அந்தக்கதை உனக்கு எதற்கு? இங்கு ஒருவரிற்கும் தேவையில்லை’ என்றார். அன்சாரி. ‘அதெல்லாம் நிறையக்காலம் போய்விட்டது. எவ்வளவு வருடங்கள்? ம... முப்பத்தைந்து வருடங்கள், இவற்றையெல்லாம் யார் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளப் போகிறார்கள்? மேலும் நான் படுகிழவன் படுகிழவன்.’

நான் ஆறாவது முறையாகக் கேட்காத ஒரு புதுக்கதை இப்போது என் காதை எட்டுகிறது. அன்சாரி ‘உன் வேலையை நீ பார்’ என்று ரஹீமை ஏசினார். அதன்பிறகு ஓசை என்று ஏதுமில்லை. யாவரிடமும் மர்மத்தின் நிழல் கவிந்தாற் போல நீண்ட மௌனம். கண்களை மூடி உள்ளார் அன்சாரி. விடுதியை நிறைத்து மென்மையான வங்காளப்பாடல் ஒலிக்கிறது.

‘அத்தனையும் காதல்பாடல்’ மௌனத்தைக் கீறி அன்சாரி சொல்கிறார். மெட்டுடன் முணுமுணுக்கிறார்... ஆங்கிலத்தில் உரையாகச் சொல்கிறார்.

‘என் இதயத்தைச் சுருக்கினாய்

உருகினேன். எரிந்தாய்

உறங்கினோம். விடிகிறது’

காதல் பாடலில் இருந்து மெள்ளக் கிளர்ந்து எழுந்தார். என்ன புதுக்கதை என்று நான் கேட்கவில்லை. அதைச் சொல்ல அவருக்கு பியரும் தேவையாயிருக்க வில்லை.

‘முக்திபாகினி’ தெரியுமா உனக்கு? கேள்விப் பட்டிருக்கிறாயா? முக்திபாகினி. பங்களாதேஷ் விடுதலைக்காக ஆயுதம் தூக்கியவர்கள். தெரியுமா உனக்கு? முக்திபாகினி. அதில் இருந்தவன் நான். முக்திபாகினி. அந்தச் சொல்லை உச்சரிக்கவே நான் புனிதமடைகிறேன்.

வன்ம மனமுடைய இரண்டு இலட்சம் பாகிஸ்தான் இராணுவம், கொடுங்கோன்மை அரசு இவற்றுக்கு முன் நாங்கள் எளியோராய் இருக்கிறோம். புரிகிறதா உனக்கு? ஓநாய்களுக்கு முன் வெறும் சின்ன ஆட்டுக்குட்டிகள். ஆயினும் அடக்குமுறையை ஏற்காத அராஜகத்திற்கு தலை வணங்காத, தியாகத்திற்கு தயங்காத மக்களை வெறும் துப்பாக்கிகள் மௌனப்படுத்தி விட

முடியாது. எங்கேனும் அது நடந்ததா? பாகிஸ்தான் இராணுவத்துக்குச் சற்றும் சளைக்காமல் நாமும் இராணுவம் அமைத்தோம். ஆனால் அது விடுதலைப் படை. அதுதான் முக்திபாகினி.

அடிமேல் அடிஅடித்து பாகிஸ்தான் இராணுவத்தை வலுவிழக்கச் செய்தோம். அகம் இற்றுப் போகச் செய்தோம். அத்தனை இழந்தோம். ஆயினும் ஒன்றினைப் பெற்றோம். அது மகா பெரிது. சுதந்திரம். அது வெறும் சொல்அல்ல. அது உணர்வு. அது உரிமை. அது பிறப்பு. வாழ்வு மூச்சு.

பயமில்லா வாழ்வு வாழலாம். பயத்துடன் வாழும் வாழ்க்கை உனக்குப் புரியுமா? எதற்கும் பயம். சின்ன அசைவுக்குக் கூடப் பயம். அடக்குமுறையாளன் முதலில் என்ன செய்கிறான்? பயத்தை உண்டாக்குகிறான். பயத்திலிருந்து விடுபடல்தான் மனித வாழ்வின் உன்னதம் என்பேன். கணவனிடமிருந்து மனைவியோ, பெற்றோரிடமிருந்து பிள்ளைகளோ, ஒரு மனிதரிலிருந்து ஏனைய மனிதர்களோ பயமில்லாத வாழ்வு வாழ வேண்டும்.

பயமில்லாத வாழ்வு வாழலாம் என்று எழுந்த நாளை காலம் ஈவிர்க்கமில்லாமல் அழித்தது. 1971 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 16 ஆம் நாள் வியாழக்கிழமை. எனக்கு அந்த நாள் நிறைந்த ஞாபகம். பாகிஸ்தான் இராணுவம் இந்திய இராணுவத்திடம் சரணடைந்த நாள்.

அதுவரை நாளும் என் கையில் துப்பாக்கி இருந்தது. அதற்கு நிறைய அர்த்தமும் இருந்தது. முக்கியமாகப் பயமில்லா வாழ்வை அது தந்தது. என் துப்பாக்கியிலிருந்து ஒரு குண்டு சீறினாலும். அது சுதந்திரத்திற்கான ஒரு நாளை முன்னகர்த்தும் சீரலாக இருந்தது. ஓர்ஆட்டுக் குட்டி சுதந்திரமாகத் துள்ளித் திரிவதற்காக ஓநாய்களின் காதுகளிற்கு நான் குண்டுவைத்தேன். அப்படித்தான் நம்பினேன்.

ஆனால் நான் அனைத்துப் படுத்திருந்த அந்தத் துப்பாக்கி. அந்த நாளிலிருந்து என்நெஞ்சைக் குறி வைக்கத் தொடங்கியது. ஓநாய்களின் காதுகளுக்குக் குண்டுவைத்த அதே துப்பாக்கி ஆட்டுக்குட்டியின் கண்ணுக்குள்ளும் குண்டுவைத்தது. எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என்ன நடக்கிறது இங்கே? ஓர் இரவிற்குள்ளாகவே மரத்திலிருந்து அனைத்து இலைகளும் உதிர்ந்துவிட்டால் உனக்கு எப்படி இருக்கும்? ஏதுக்கும் அர்த்தம் தெரியவில்லை எனக்கு. மஹ்முத், உன் விளையாட்டா இது? நீ என்ன சொல்கிறாய்? நான் இங்கு இருக்கலாமா? ஓடுவதா? என்னசெய்வது? மஹ்முத்திடம் கேட்டேன்.

உனக்குக் கசப்பாக இருக்கிறதா இந்தக் கதை கேட்க? இனிப்பான கதை என்று எதுவும் என்னிடம் இல்லை, இனிப்பாக கோப்பி ஒன்றுதான் குடிக்கிறேன். அதுவும் சிலநேரங்களில் கசந்துவிடுகிறது. கோப்பி குடிக்கிறாயா? ரஹீம், இரண்டு கோப்பி தருவாயா தயவுசெய்து?

அவரவர் தேசத்தில் அவரவர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அப்படி வாழ முடியாத வலி உனக்குப் புரியும் என நம்புகிறேன்.

நான் இங்கிலாந்துக்குக் வரப் புறப்பட்டேன். இடையில் எனக்கு எதுவும் நிகழலாம். சரி, அது ஆண்டவருடைய சித்தம். இங்கிலாந்துக்கு எப்படி வந்தேன்? ஆண்டவர் என்னை அள்ளித் தூக்கி வந்தார். அதுவும் ஆண்டவருடைய சித்தம். மஹ்முத், உனக்கு என் மேலான நன்றி. நான் அங்கு நின்றிருந்தால் என் எலும்புக்கூடு கூட உக்கிப் போயிருந்திருக்கும்'

அன்சாரி கண்ணை மூடி இருந்தார், அப்படியே நித்திரையும் ஆகிவிடுவார். வெளியில் மழை பொழிகிறது. என் தேகமும் உணவு விடுதியும் சில்லிட்டுப் போய் விட்டன. நான் வீடுஏகும் நேரம் ஆகிவிட்டது. 'என்ன சாப்பாடு வேண்டும்?' சமையல்காரன் தாகா கேட்டான்.

இரண்டு நாண்ரொட்டியும் கறியும் அல்லது கோழிப் புரியாணியும் கறியும். இதற்கு மிஞ்சி வேறென்ன தரப் போகிறான்? கேட்டுப் பார்ப்போமா. இன்றைக்கு நான்கு நாண் ரொட்டி தர இயலுமோ என்று? பிள்ளைகள் இருவருக்கும் அது மிக ருசிக்கும். நான்கு நாண் ரொட்டிகள். கேட்டுப்பார்ப்போமா? நான்கு ரொட்டிகள் என்றால் இரண்டு கறிவரும். கேட்போமா?

'தாகாசாப் கேட்பது எதுவானாலும் கொடு' என்றார் அன்சாரி.

தாகா 'நான்கு வெறும் நாண்ரொட்டிகள்தானா?' என்று கேட்டான். இவன் ஏன் அப்படி கேட்கிறான் என்று எனக்குத் தெரியும். உள்ளிநாண், படடர்நாண், சீஸ்நாண், கீரைநாண் என்று நாண் ரொட்டிகளில் பலவகை உண்டு. அவை விலை கூடியவை. நாண் வெறும் நாண் ரொட்டி மாத்திரம் கேட்கிறேன். 'இல்லை. நான்கும் வெறும் நாண் ரொட்டிகள்தான்' என்றேன். ஆச்சரியமாகப் பார்த்து புரியாமல் தாகா குசினிக்குள்போனான்.

வைப்பர் தட்டி சீறும் மழைக்குள் கார்ஓடினேன். கார் தன் நெற்றியைத் துடைத்து துடைத்து ஓடியது.

'ஓழும்புங்கோ ராசா. ஓழும்புங்கோ பிள்ளை. சாப்பிட்டுப்படுங்கோ. ஓழும்புங்கோ. ஓழும்புங்கோ'

இன்று வெள்ளிக்கிழமைக்கு மச்சக்கறி ஏதும்வீட்டில் ஆகாது. நாண் ரொட்டிக்கு நிச்சயம் இது இறைச்சிக்கறி. ஆடோ, கோழியோ? ஆனால் அது பாதகமில்லை. பன்னிரண்டு மணி தாண்டி பத்து நிமிசமாகிவிட்டது. இந்தநாள் சனிக்கிழமைக்குரியது.

சாப்பாட்டுச்சரையை அவிழ்த்து நாண் ரொட்டி களைக் கோப்பையில் வைத்தேன். படையில் கை வைத்துத் துழாவினேன். கறி என்று ஏதும்இல்லை. துழாவி துழாவிப் பார்த்தேன். ம்கூம் இல்லை. தாகா, வெறும் ரொட்டிதானா, வெறும் ரொட்டிதானா என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டது கறி இல்லாமல் ரொட்டி தருவதற்குத்தானா?

குசினிக்குள் எல்லா ஏதனங்களையும் பார்த்தேன். வெண்டிக்காய்க் குழம்புகூட இல்லை. ரொட்டி வைத்த கோப்பையில் சிறிது சீனியைக் கொட்டினேன். 'ம்... சாப்பிடுங்கோ' பிள்ளைகள் என் முகத்தைப் பார்த்தார்கள். நான் 'அம்மாளாச்சி' என்று எழுந்து போனேன். இனியாவது கொஞ்சம் கதைப்பம் என்று அம்மாளிடம் போய் நின்றேன்.

உலர்ந்த திராட்சையில் பெண்களுக்கு உள்ம பயன்கள்!

உலர்ந்த திராட்சையில் வைட்டமின் 'பி' மற்றும் சுண்ணாம்புச் சத்து அதிகம் நிறைந்துள்ளது. குழந்தைகள் முதல் பெரியவர்கள் வரை அனைவருக்கும் உகந்ததுதான் இந்த உலர்ந்த திராட்சை. இந்தப் பழம் அதிக மருத்துவக் குணங்களைக் கொண்டது.

கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கு கருவில் வளரும் குழந்தைக்குத் தேவையான அனைத்து சத்துக்களும் தாயின் மூலம்தான் கிடைக்கும். தாயின் ஆரோக்கியமே முதலில் முக்கியம். அதனால் கர்ப்பிணிப் பெண்கள் உலர்ந்த திராட்சையை பாலில் கலந்து கொதிக்க வைத்து பருகி வந்தால் பிறக்கும் குழந்தை குறையில்லாமல் ஆரோக்கியமாக பிறக்கும்.!

பெண்களுக்கு மாதலிவக்குக் காலங்களில் சில பெண்களுக்கு வயிற்றில் வலி இருந்துகொண்டே இருக்கும். இந்த பிரச்சினை தீர கைகொடுக்கும் மருந்தாக உலர்ந்த திராட்சை பயன்படுகிறது. இந்தப் பழத்தை நீரில் போட்டு காய்ச்சி, கஷாயமாக செய்து சாப்பிட்டால் வலி மறைந்து போகும்.

அபர்ணம் நனைந்த மழை..!

சந்திரா இரவீந்திரன்

மழையின் பேரிரைச்சலும் வீசியடிக்கும் மூர்க்கத்தனமான காற்றின் ஓசையும், நின்ற இடத்திலேயே நின்று சுழன்று சுழன்று தலையைச் சிலுப்பி பேய் போல உரு ஆடும் வீதியோரத்து மரங்கள் எழுப்பும் கூச்சலுமாய் அந்தச் சிறு நகரமும், வீடுகள் நிறைந்த வீதிகளும் வெலவெலத்துப் போயிருப்பதாய் தோன்றின! வீதியோரத்தில் வரிசையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த வாகனங்கள் யாவும் பிசுபிசுவென்று ஈரமும் சிதறிய இலைகுழைகளும் குப்பைகளும் படிந்து அநாதரவாக நின்றிருப்பனவாய் தோன்றின!. ஆள்நடமாட்டமே அற்றுப் போய்க்கிடந்த அந்த வீதியின் தோற்றம் அவளுக்குத் துயரத்தைத் தருவதாயிருந்தது. கைளில் விரிந்து கிடந்த புத்தகத்தைத் தொடர்ந்து அவளால் வாசிக்க முடியவில்லை. அதன் பக்கங்கள் கலையாமல் அப்படியே சாய்மனைக் கதிரைமேல் கவிழ்த்து வைத்துவிட்டு மெதுவாக எழுந்து நின்றாள். இப்போதெல்லாம் எதையும் கைகளால் பற்றிக் கொள்ளாமல் அதிகநேரம் சுயமாக அவளால் நிற்கவோ நடக்கவோ முடிவதில்லை. வீட்டினுள் பரவத் தொடங்கியிருந்த குளிர் அவளின் தடித்த உடைகளையும் மீறி இலேசாக உடலைத் தாக்குவதாக உணர்ந்தாள். வெப்பமேற்றிகளை முடுக்கி விட்டு, இருப்பறைச் சாளரத்தின் வழியே கொட்டும் மழையை நீண்ட நேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தாள். கண்ணுக்குத் தெரியும் தூரம் வரை எல்லா வெளிகளையும் நிறைத்தபடி மழை.....மழை....மழை மட்டுமே!

மழையின் பண்பு எப்பவும் ஒரே மாதிரியாகவே இருக்கிறது! அதில் எந்த மாற்றமும் தெரியவில்லை. ஐம்பது வருடங்களிற்கு முன்னரும் சரி, அதற்குப் பின்னரும் சரி மழையின் கோலமும் குணமும் அப்படியே தான்! ஊரிலும் இது போலவே தான் மழை கொட்டியது!

ஒவ்வொரு மாரியிலும் மழைவெள்ளம் கண்ணெதிரே கரைபுரண்டு ஓடியது! மஞ்சள் நிறமாகவும் பழுப்பு நுரைகள் பொங்கவும் மண்ணையும் கற்களையும் புரட்டியெடுத்துக் கொண்டு ஓடியது! வீட்டின் அருகாக இறங்கும் வெள்ளவாய்க்காலின் ஊடாக, வேலிவிராயெல்லாம் உரசிப் பிய்த்துக் கொண்டு அது பாயும் வேகம் ஒருவித பயத்தை அவளுக்குள் உண்டு பண்ணும்! வெள்ளம் வடிந்த பின்னரான தார்வீதி கழுவித் துடைத்து விட்டது போல் பளிச்சென்று இருக்கும். பள்ளமும் திட்டியுமாக இருக்கும் மண்வீதிகள் ஆங்காங்கே சேறும் சகதியுமாகிப் போக்குவரத்தை அசௌகரியப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும். சிறு குழிகளில் தேங்கிநிற்கும் நீரில் குழந்தைகள் குதித்துக் குதித்துக் கால்களால் அளைந்து விளையாடுவார்கள். இங்கு அவற்றையெல்லாம் காணமுடிவதில்லை. வெள்ளம் எப்படி வடிந்து, எங்கு போய்ச்சேருகிறது என்பதெல்லாம் மாயமாக நடந்து விடுகிறது! விஞ்ஞானத்தினதும் தொழில்நுட்பத்தினதும் சாகசங்கள் நிறைந்திருக்கும் இந்த மண்ணில் 'இல்லை' என்றும் 'இயலாது' என்றும் ஏதாவது இருக்கிறதா என்று யோசித்துப் பார்த்தாள். தேவைக்கேற்பவும் வசதிக்கேற்பவும் விருப்பிற்கேற்பவும் யாவற்றையும் இங்கு தயாரித்து விடுகிறார்கள், இயல்பானதைத் தமக்கேற்பத் தலை கீழாகக்கூட மாற்றியமைத்து விடுகிறார்கள்!

அவள் இங்கு வந்து விட்டிருக்கும் இந்தப் பதினாறு வருட காலத்தில், எவ்வளவோ மாற்றங்கள் நடந்து விட்டிருந்தன! அவளைச் சுற்றி மட்டும் அது நடந்ததென்றில்லை! எங்கோ கண்ணுக்குத் தெரியாத தூரத்தில் கைவிட்டு வந்ததொரு கசங்கிய ஓவியம் போல் அவள் மனக்கண்ணில் தோன்றும் சொந்த மண்ணிலும் சரி, அவளது சொந்த வீட்டிலும் சரி, அவளோடு பழகும் மனிதர்களிலும் சரி எத்தனையெத்தனையோ மாற்றங்கள்

நிகழ்ந்துவிட்டிருந்தன! ஆனால் இந்த மழை மட்டும் மாற்றங்களேதுமின்றி இன்னமும் அதே வேகத்துடனும் அதே நிறத்துடனும் அதே வடிவத்துடனும் அதே காலத்தில் தவறாமல் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது!

இப்படியொரு கொட்டும் மழைநாளில் தான், அவளின் திருமணமும் நடந்தது! ஊரிலிருக்கும் அந்தப் பென்னம்பெரிய கல்வீட்டில் திருமண ஆயத்தங்கள் வெகு உற்சாகமாகவும் கோலாகலமாகவும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது! திருமணவைபவம் மிகவும் விமரிசையாக நடப்பதற்கான ஒழுங்குகளை ஐயா செய்திருந்தார். திருமணத்திற்கு வந்திருந்தவர்கள் எல்லோரும் வீட்டுமுற்றத்தில் குலைகுலையாகக் காய்த்துக் குலுங்கிக் கொண்டிருந்த செம்மாதுளம் பழங்களைப் பற்றியும் நீண்ட பசிய ஓலைகளைப் பரப்பியபடி ஓரமாக வரிசைக்கு நின்றுருந்த செவ்விளநீர் மரங்களைப் பற்றியும் சிலாகித்துப் பேசிக் கொண்டேயிருந்தார்கள்! ஊரில் அவளின் சந்ததியினர் வழிவழியாக வணங்கி வந்த, அவ்வூர்ப் பிள்ளையார் கோவிலில் அன்றைய தாலிகட்டு வைபவம் ஒழுங்கு பண்ணப்பட்டிருந்தது. 'கல்யாண நாளன்று இப்படிச் 'சோ'வென்று மழை கொட்டுவது நல்லது' என்று பலரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். வீட்டின் தலைவாயிலில் கட்டிவிடப்பட்டிருந்த வாழைக்குலைகளும், தோரணங்களும், செவ்விளநீர்க்குலைகளும் மழையில் நனைந்து ஈரத்தைச் சொட்டிக் கொண்டிருந்தன. பூக்களும் சாம்பிராணியும் மாவிலைகளும் அத்தரும் பன்னீரும் தாம்பூலமும் கலந்த கதகதப்பான வாசனை வீட்டுங்கும் நிறைந்து கிடந்தது! கோவில் மணவறைக்கு அவளை அழைத்துச் செல்லுமுன் உறவுப்பெண்கள் அவளின் நீண்ட அடர்த்தியான சுருள்த் தலைமுடியை வாரிக் கொண்டையிட்டு, பொன்னுச்சிப்பட்டம் கட்டி, மல்லிகையும் முல்லையும் ரோஜாக்களுமாய் சூட்டி விட்டிருந்தார்கள். வாசனையில் பரவசம் கிளர்ந்து மனமும் உடலும் மயங்கிக் கொண்டே கிடந்தது. அந்த நாளை நினைக்கும் தோறும் அதே மயக்கும் வாசனை இன்றும் அவளைச் சுற்றிக் காற்றில் கமழ்ந்து கொண்டிருப்பதாய் தோன்றும்!

குடும்பத்தில் அவள் வெகு சாது என்று எல்லோரும் எண்ணிக் கொண்டார்கள். சமையலில் அவள் கைவண்ணம் பற்றிப் பேசாதவர்கள் கிடையாது. வீட்டில் ஆசாரம் அதிகம். அம்மாவும் ஐயாவும் தீட்சை பெற்றவர்கள். தலைமுழுகி, சூரியநமஸ்காரம் செய்து, அவர்கள் சாப்பிடும் வரை அவளும் வழமையாகச் சாப்பிடாமல் காத்திருப்பவள். தம்பிகளும் தங்கையும்

அம்மா ஸ்தானத்தில் மனசை ஒப்படைப்பது இவளிடம் மட்டும் தான். அதற்காகவே மிகுந்த ஒழுக்கசீலியாக அவள் வாழப்பழகிக் கொண்டவள். வீதி தெரியாமல் வீட்டைச் சுற்றி எழுப்பப்பட்டிருந்த உயர்ந்த வேலிக்குள் அவளின் மரியாதை நிறைந்த ஆட்சியும் அதிகாரங்களும் வாழவும் வளங்களும் அடங்கிக் கிடந்தன!

வீட்டு வளவில் இரண்டு பசுமாடுகள் நின்றுருந்தன. தினமும் மடி கழுவி, பால் கறப்பதிலிருந்து சமையல்க் காரியங்கள் செய்தல், கிடுகு பின்னுதல், பனையோலை கிழித்தல், பனாட்டு செய்தல், நெல் குற்றுதல், குரக்கள் குற்றுதல். ஓடியல் இடித்தல், உழுந்தும் பயறும் காயவைத்துத் திருகையில் மாவாக்குதல், அரிசி மூட்டைகளை விற்பனைக்கு அனுப்பி வைத்தல், வீட்டினருக்குப் புதிய ஆடைகள் தைத்தல், காசுப் பெட்டகத்தினைக் கையாளல், கோயில் திருவிழாக் காலங்களில் விரதமிருந்து வீட்டை ஆசாரங்களுடன் கட்டுப் பாட்டுக்குள் வைத்திருத்தல் என்று அந்த வீட்டை முழுவதும் ஆண்டு கொண்டிருந்தவள் இவள். அந்த நிலையிலிருந்து சற்றே மேலேறி, அந்த வீட்டிற்கு அரசியே இனி இவள் தான் என்பது போல் அன்றைய தினம் தாலிகட்டு முடிந்த கையோடு, இவளுக்கு மட்டுமே அந்த வீட்டில் இனி அதிகாரம் உள்ளதெனச் சட்டபூர்வமாக எல்லோர் முன்னிலையிலும் நொத்தாரிசுவினால் எழுதப்பட்டுவிடுகிறது!

முதன்முதலாக அந்த ஊரில் எழுந்த 'கல்வீடு' அது! ஏழு பெரிய அறைகளையும் ஒரு சற்சதுரமான சமையலறையையும் நீண்ட பெரிய விறாண்டாவையும் ஒரு சின்ன விறாண்டாவையும் கொண்ட 'டானா' வடிவ வீடு. கிணறும் கிணற்றடியும் சமையலறையோடு ஒட்டியபடி பிழக்கத்திற்கு வசதியாக இருக்கும். அந்த வீட்டைக் கட்டும் போது கட்டுவேலைக்காரர்களுடன் சேர்ந்து அவளும் தன் பங்கிற்கு, மண்ணும் கல்லும் சுமந்து உதவினாள் என்பதை நினைத்து எப்பவும் பேருவகைப்படுவாள்! கோப்புசத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கும் தோறும் அவளுக்குப் புல்லரிக்கும்! 'அவ்வளவு உயரமான கோப்புசம் எதற்கு?' என்று திருமணத்திற்கு வந்திருந்தவர்கள் எல்லோரும் விசாரித்தார்கள்.

"மாடி வீட்டிற்குரிய கோப்புசம் அது; வரும் காலத்தில் மேலே மாடிவீடு கட்டப்போகிறம்" என்று சின்னத் தம்பி வருவோர் போவோருக்கெல்லாம் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

திருமணத்தில் அவளைச் சூழ, எல்லோரும் சந்தோஷமாக இருந்தார்கள்! சின்னத் தம்பி புதிய உறவாக வந்திருக்கும் தனது அத்தானை எந்நேரமும் சுற்றிச் சுற்றி

வந்து கொண்டிருந்தான். எல்லோரும் மதிக்கும்படியான ஒரு நல்ல அரசாங்க உத்தியோகத்துடன் வந்து சேர்ந்திருக்கும் அழகான அத்தானும் அவரின் மிடுக்கான பேச்சும், அடர்த்தியான முறுக்கு மீசையும், கவர்ச்சியான புன்னகையும் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது போலும். 'அழகான புன்னகை'யை யாருக்குத்தான் பிடிக்காமல் இருக்கும்? அதிலும் 'அவரின் புன்னகையை' இன்று நினைக்கும் போதே அவளுக்குள் வேறும் பல நினைவுகள் வந்து கொண்டிருந்தன!

இந்தத் திருமணம் பேச்சு நடந்து கொண்டிருக்கும் நாட்களில் அவள் நன்றாக அழுதிருக்கிறாள் என்பது அவளின் பெத்தம்மாவைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது! இந்தக் குடும்பத்திற்கு ஒத்துவராத ஒரு குடும்பத்திற்குள்ளிருந்துதான் மாப்பிள்ளை பொருந்தி வரவேண்டுமென்று அவளுக்கு தலையில் எழுதி வைத்திருக்கிறது போலும் என்று மனதிற்குள் வெதும்பிக் கொண்டேயிருந்தாள்! அன்றையதினம் அவளுக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருந்தது. துயரம் தாங்காமல் களஞ்சிய அறைக்குள் போய்த் தனித்து நின்று கொண்டிருந்தாள். புதுமணத்தோடு வயலிலிருந்து கொண்டு வந்து, ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த நெல் மூட்டைகளின் மேல் முகத்தைப் புதைத்து விம்மி விம்மி அழத்தொடங்கினாள். அவளைத்தேடி உள்ளே வந்த பெத்தம்மா அவளைக் கண்டதும் "அபர்ணாம்பிகை...." என்று குழைந்த குரலில் மெதுவாக அழைத்தவாறே அருகில் வந்தாள். அபர்ணத்தை எப்பவும் "அபர்ணாம்பிகை" என்று முழுப்பெயரும் சொல்லி அழைப்பது அவளின் பெத்தம்மா மட்டும் தான். பெத்தம்மா அவளின் அம்மாவைப் பெத்தவள். தனது தாயாரின் பெயரை அப்படியே இவளுக்கு ஆசைப்பட்டு வைத்தவளும் அவள் தான். பெத்தம்மாவின் சங்கீதம் போன்ற இனிமையான குரலும், மெல்லிய உயரமான உடல்வாகும் மினுமினுவென்ற தேசிப்பழநிறமும், நெற்றிவரை இறங்கும் சுருண்ட முடியும், நீண்ட விழிகளும், சிவந்த தடித்த உதடுகளும் ஒன்றுசேர அடுத்த சந்ததியில் யாருக்கும் வந்துவிடவில்லை என்பதில் இவளுக்கு மகாகவலை! பெத்தம்மாவின் கைவிரல்கள் பட்டதும் அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். குளமாகிக் கிடந்த அவள் கண்களில் பெத்தம்மா இரட்டையாகத் மிதந்து கொண்டு நிற்பதாய் தோன்றினாள். அவளின் கண்ணீரைக் கண்டதும் துடித்துப் போனவளாகப் பெத்தம்மா "என்னாச்சு..." என்பது போல் விழிகளை அகல விரித்தாள்! அடுத்த ஒரு நொடியில் எல்லாம் புரிந்து கொண்டவளாக

அவளின் தலையைத் தடவி, கண்ணீரைத் துடைத்து தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டாள்.

"லக்கிணத்தில் செவ்வாய் உனக்கு. இதுவரைக்கும் இருபத்தியஞ்சு ஜாதகங்கள் பார்த்துக் களைச்சப்போனம். இது இருபத்தியஞ்சாவது. இதையும் விட்டால் வேற எங்கை பிள்ளை போறது? குடும்பம் அப்பிடியிப்பிடி எண்டாலும் மாப்பிள்ளை படிச்சவன்; நல்ல உத்தியோகம். நாங்கள் பார்த்துக் களைச்ச நேரம், தானாத் தேடி வந்திருக்குது. எண்பது வீதம் பொருத்தம். இப்பிடி ஒரு உச்சப்பொருத்தம் எல்லாருக்கும் வாரதில்லை. பிள்ளையாற்றை கருணை எண்டு தான் சொல்ல வேணும். வலியவந்த சீதேவியை தூக்கிவிசிறுது சரியே மேனை. கவலைப்படாமல் சந்தோசமாய் இரு. நீ நல்லாயிருப்பாய்...." என்று பெத்தம்மா அவளின் தலையை வருடியபடியே மெல்லிய இரகசியக் குரலில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

அபர்ணாம்பிகையின் சந்தோஷங்களையும் துக்கங் களையும் மனஉளைச்சல்களையும் முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டிருந்த பெத்தம்மா இப்பவும் இருந்திருந்தால் மனதிற்கு எவ்வளவு சுகமாக இருக்குமென்று ஒரு கணம் நினைத்துக் கொண்டாள்!

'திருமண அடுக்குகள் நடக்கத் தொடங்கிய பிறகு சில நாட்கள் கழிய அவளுக்கு எல்லாம் சாரியென்றே தோன்றத் தொடங்கியது. மாப்பிள்ளை ஒரு நாள் திடுதிப்பென்று ஐயாவைச் சந்திக்க வந்திருந்தார். கொழும்பிலிருந்து விடுமுறையில் வந்திருப்பதாகக் கூறிக்கேட்டது. அப்போது தான், அவள் முதல்தடவையாக எதிர்பாராமல் அருகில் நின்று அவரைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் அமைந்தது. அச்சமயம் அவள் தலைமுழுகி, ஈரக்கூந்தலில் துவாலையைப் போட்டு அள்ளிமுடிந்து கொண்டு சாமியறையில் சாம்பிராணி காட்டி வழிபாடு செய்துவிட்டு வெளியே வந்து கொண்டிருந்தாள். அன்றைக்கு அவளைக் கண்டவுடன் வியந்து விரிந்த அவர் கண்களிலிருந்து கசிந்துருகிய கனிவும், இழையோடிய காதலும், உதடுகளில் நெளிந்து உதிர்ந்த புன்னகையும் இன்றைக்கும் அவள் நெஞ்சிற்குள் ஒரு மயிலிறகாய் வருடும்!

முதல் முதலாகப் பிள்ளையார் கோவிலில் ரோஜாமணவறையிட்டுத் தாலி கட்டு நடைபெற்றது இவளுக்குத் தான்! ரோஜாப்பூக்களை உரும்பிராய்ப்ப பக்கமிருந்து சின்னையா வரவழைத்திருந்தார். அன்று பிள்ளையாருக்குப் பட்டு வேட்டி சால்வையும் தலைப்பாகையும் உடுத்தியிருந்தார்கள். அரசமரப் பிள்ளையாருக்கு திருவாத்திப் பூவில் அழகான நீண்ட

மாலை அணிவித்திருந்தார்கள். அம்மா மணிப்புரிக் கூறையும், ஐயா பட்டுவேட்டியும் உடுத்தியிருந்தார்கள். தங்கச்சி செவ்வந்திப்பூ வர்ணத் தாவணி போட்டிருந்தாள். தம்பிகள் பட்டுவேட்டி சால்வையில் ராஜாக்கள் போல இருந்தார்கள்! காங்கேசந்துறையிலிருந்து நாதஸ்வரக் கோஸ்டி வந்திருந்தது. இளைஞர்கள் எழுதிக் கொடுத்த பாடல்களையெல்லாம் அவர்கள் பொழிந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்மாவும் ஐயாவும் அறுகரிசி போடும்போதும் சிரிக்க மறந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சிந்தியபடியே இருந்தார்கள்!

வீட்டுக் கூடத்திலிருந்த தொலைபேசி மணி அலறியது! அவள் இடறுப்பட்டுக் கீழே விழுந்தவள் போல், பழைய நினைவுகளெல்லாம் சிதறிப்போக, சிறிய பதற்றத்துடன் மருண்டுபோய் தொலைபேசியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். எதையும் மனதிற்குள் ஒழுங்காகத் தொடர முடியாமல் அவளை நிகழ்காலத்திலேயே எப்பவும் இழுத்து நிற்க வைத்துக்கொண்டிருப்பது அநேகமாக இந்தத் தொலைபேசி தான்! அது சில வேளைகளில் எரிச்சலையும் அமைதியின்மையையும் கூட உண்டாக்கி விடுகிறது! அவளை விட்டு என்றென்றைக்கும் நகர்ந்துவிட முடியாத ஞாபகச் சிதறல்களையெல்லாம் மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு, தட்டுத்தடுமாறி நடந்து சென்று அழைப்பெண்ணைக் கூர்ந்து பார்த்தாள். அது தங்கச்சியினதோ அல்லது பிள்ளைகளினதோ அழைப்பிலக்கம் இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு, அந்த நேரம் அந்த அழைப்பை ஏற்கும் மனநிலையின்றி, தொலைபேசி அழைப்புமணி அடித்து ஓடியவரை ஒருவித வன்மத்துடன் அதைப் பார்த்தவாறே நின்றுருந்தாள். பின்னர் ஒரு இனிய கனவு கலைந்ததான சலிப்புடன் சமையலறைக்குள் நுழைந்து தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வந்து சாய்கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டாள். வீட்டு மாடியின் சற்சதுரமான திறந்த முகப்பும் அதனை உரசிக்கொண்டு காற்றில் அசையும் பிரமாண்டமான மரத்தின் கிளைகளும் அவள் பார்வைக்குள் அகப்பட்டிருந்தன!

மென்பச்சை வர்ணம் பூசிய அவளது அந்தச் சிறு மாடியின் திறந்த சீமெண்ட் தளத்தில் எந்நேரமும் காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் பரவிக்கிடக்கும். அன்று, மப்பும் மந்தாரமும் கவிந்து, மழைநீர் நதிக்கிளைகளாக நகர்ந்து கீழே வடிகுழாய்களினூடாய் இறங்கும் ஓசை கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. வீதியை நோக்கியிருக்கும் அந்தத் திறந்த சீமெண்ட் தளத்தின் விளிம்பில், தடுப்புச் சுவர் போல நெஞ்சளவு உயரத்தில் நீளமாய் அமர்ந்திருக்கும் ஒரு தடித்த சீமெண்ட் பூந்தொட்டி.

அதற்குள் செவ்வந்திச் செடிகளும் வர்ண ரோஜாக்களும் மழையில் அடிபட்டு நனைந்து, சோர்ந்து போய் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றைப் பார்க்கப் பார்க்க அவளுக்கு ஏனோ பரிதாபம் மேலிட்டது! அவற்றை அவள் நீண்ட தூரம் நடந்து சென்று ஒரு பூங்காப் பண்ணையிலிருந்து வாங்கி வந்து சிறு கன்றுகளாக நாட்டியிருந்தாள். அன்றைய தினம் அவளுக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருந்தது. அவளால் அவற்றை ஒன்றுசேரத் தூக்கி வரமுடியாமல் தனது தள்ளுவண்டியில் வைத்து, ஒவ்வொரு சிறிது தூர நடைக்கும் இடையில் வீதியோரமாகத் தனது தள்ளுவண்டியை நிறுத்தி, அதில் பொருத்தப் பட்டிருக்கும் சிறிய ரப்பர் பலகையில் காலாற அமர்ந்தும், போத்தல் நீரை அருந்தியும் மெதுமெதுவாக வீடு வந்து சேர்ந்திருந்தாள். அந்தப் பூக்கன்றுகளை நாட்டுவதற்குரிய சிறிய தோட்டக்கருவிகள் எதுவும் அவளிடம் இல்லாததால் பெரிய கத்தியொன்றினால் மண்ணைக் கிளறிப் பதப்படுத்தி அவற்றை நாட்டியிருந்தாள். சந்தைக்குப் போகும் நாட்களில் உரம் கலந்த மண் பைகளை அவ்வப்போது சுமந்து வந்து பூந்தொட்டியை சிறிது சிறிதாக நிரப்பியிருந்தாள்!

ஜேர்மன் நகரத்துக் குளிர் அவளுக்கிப்போ நன்கு பழக்கப்பட்டு விட்டாலும் கூட, சில குறிப்பிட்ட காலங்களில் அவளால் குளிரைத் தாங்க முடியுதில்லை யென்றும் குளிர் காய்ச்சல் வந்துவிடுகிறதென்றும் சில வருடங்களிற்கு முன்னர் குடும்ப வைத்தியரிடம் கவலையோடு முறையிட்டிருந்தாள். அது அவளின் வயதிற்கும் உடல்நிலைக்கும் தொடர்புடைய விடயம் என்று வைத்தியர் விளங்கப்படுத்தியிருந்தார். அதன் பின்னர் வருடத்தின் இறுதிப்பகுதியில் வரும் குளிர் மிகுந்த காலங்களில் அவள் வெளியில் செல்வதைப் பெரிதும் தவிர்த்து வந்தாள். தன்னிடமிருக்கும் புத்தகங்களை அதிகமாக வாசிப்பதற்கும்; தொலைக் காட்சி நிகழ்ச்சிகளை நீண்டநேரம் அமர்ந்திருந்து பாட;ப்பதற்கும் உகந்த காலமாக அக்காலத்தை அவள் நேரவரிசைப்படி ஒழுங்குபடுத்தி வைத்திருந்தாள்.

சில காலங்களிலும் சில நேரங்களிலும் அவளால் யாருடனும் பேசுவது கூடப் பிடிக்காமல் போய் விடுவதுண்டு. தொலைபேசி அழைப்பு மணி ஒலிக்கும் போது அழைப்பை ஏற்றுக்கொள்ளாமலே சில சமயங்களில் இருந்திருக்கிறாள். சில நாட்களில், தொடர்ந்து பலருடனும் பேசுவதே அவளுக்கு அதிக மகிழ்ச்சியைத் தருவதாகவும் அமைந்து விடுகிறது. இந்த மனமாற்றங்களும் செயற்பாடுகளும் அவளுக்கே அவ்வப்போது விந்தையாகத் தெரிவதுண்டு!

அச்சமயங்களில் அவளின் நேரவரிசைச் செயற்பாடுகள் குழம்பி விடுவதுமுண்டு. பின்னர் சில நாட்கள் கழிய மீண்டும் அவற்றைத் தன் மனதிற்கொப்ப ஒழுங்கு படுத்திக் கொள்வாள். அவளுக்கு விருப்பமில்லாத வற்றை வலிந்து செய்ய வேண்டாம் என்று அவளின் வைத்தியர் சொல்லியிருந்ததால் அவள் அதுபற்றி இப்போ அதிகம் கவலை கொள்வதில்லை.

அவள் வசிக்கும் தொடர்மாடி, நான்கு கட்டடங்களைக் கொண்ட ஒரு பசும் புல்வெளிக்குள் அமைந்திருந்தது. கட்டடங்களை ஒட்டியபடி பலவர்ண ஜிப்சோபிலாச் செடிகளும் சூரியகாந்திச் செடிகளும் நின்றிருந்தன. அவை பூத்திருக்கும் காலங்களில் அநேகமாக அவற்றின் அருகில் சில நிமிடங்களைச் செலவழித்து விட்டுத்தான் அவள் வீதிக்கு இறங்குவதுண்டு. சில சமயங்களில் அவற்றைத் தொட்டுப்பார்த்தும் முகர்ந்து பார்த்துவிட்டும்தான் நகருவாள். வெளிவேலைகளெல்லாம் முடித்து, திரும்பி வரும்போது மிகுந்த களைப்போடு ஆடிஅசைந்து நடந்து வருவாள். எப்பவும் தனது தள்ளுவண்டியை ஒரு குழந்தையைக் காட்டிலும் அதிக கவனத்துடனும் பாசத்துடனும் நகர்த்தி வருவாள். வீதியோர நடை பாதையிலிருந்து இறங்கும் தருணங்களிலும், ஏறும் தருணங்களிலும் தன் தள்ளுவண்டியை மிகுந்த அக்கறையுடன் இருகைகளாலும் இறுகப்பற்றித் தூக்கி ஏற்றிவிட்டு அல்லது இறக்கிவிட்டுத்தான் நடப்பாள். அச்சமயம் வேறு யாரும் உதவும் மனதோடு அருகில் வந்து அதனைத் தூக்கிவிட முயன்றால், நாசுக்காக அதனைத் தவிர்த்துக் கொள்வாள். அவர்களின் தவறான கையாளல் தள்ளுவண்டியின் பாகங்களைச் சேதப்படுத்தி விடுமோ என்ற அச்சத்தில் அதுவிடயத்தில் எப்பவும் அவள் ஒருவித உசார்நிலையைப் பேணிக்கொள்வாள்.

தனது வதிவிட மாடியின் நுழை வாயிலைக் கடந்து, உள்ளே வந்ததும் மின்தூக்கியின் உதவியுடன்; முதலாம் மாடிக்கு வந்து, நீளமான வராண்டாவில் ஆசுவாசமாக நடப்பாள். அந்த நடையில் தன் முழுக்களைப்பையும் இறக்கிவைத்து ஆறுதலாக ஒவ்வொரு அடிகளையும் எடுத்து வைப்பாள். அப்பொழுது தள்ளுவண்டியின் நான்கு இறப்பர்சில்லுகளும் சிமெண்ட் தரையில் உருளும் ஓசை இருபுறச்சுவர்களிலும் மோதி பெரிய எதிரொலியாக அவளுக்குே கேட்கும். ஒடுங்கிய வராண்டாவின் இருபுறமும் மூடியபடி கிடக்கும் ஏனைய வீட்டுக்கதவுகளைத் திரும்பிப் பார்த்தவாறே நடக்கும் போது அநேகமாக லோறா என்ற வயதான ஜேர்மன் மூதாட்டி கதவைத் திறந்து எட்டிப்பார்த்து இவளுக்கு

வணக்கம் சொல்வது வழக்கம். கூடவே அந்தப் பெண் உதட்டில் நெளியும் புன்னகை மாறாமல், புகை பிடிப்பதற்கு சில்லறைகளும் கேட்டு வைப்பாள். அதனால் இவள் அந்தக் கதவைக் கடக்கும் போது மட்டும் சத்தம் எதுவும் கேட்டுவிடாதவாறு அமைதியாகக் கடந்து செல்ல முயற்சிப்பாள்.

அந்த மாடியில் வாழும் ஜேர்மனியர்களில் அநேகமானோருக்கு அவர்களின் பாஷையில் “குடன் மோகன் அல்லது குடன் ஆபென்ட்” என்று காலை - மாலை வணக்கங்களை மட்டும் சொல்லி விட்டு அவள் நகர்ப்பழகியிருந்தாள். அதற்கு மேல் கதைக்க வேண்டியேற்பட்டால் தனக்குத் தெரிந்த ஆங்கில வார்த்தைகளில் அளவாக உரையாடிவிட்டு நகர்ந்து கொள்வாள். அவள் நடந்து செல்லும் நீளமான ஒடுங்கிய வராண்டாவின் எல்லையில் கடைசியாகத் தெரியும் அகன்ற கண்ணாடிக் கதவுகளைக் கொண்ட சாரளத்திற்கு இடதுபுறமாக “வணக்கம்”, “நல்வரவு”, “திருமதி. தில்லைராசா” என்ற வாக்கியங்கள் எழுதியொட்டப்பட்ட, 15ம் இலக்கக் கதவை, தனது தோற்பையிலிருக்கும் வெள்ளிமுலாம் பூசப்பட்ட சிறிய இரும்புத்திறப்பைப் போட்டுத் திறப்பாள். அத்தோடு அன்றைய அவளின் வெளியுலா முற்றுப்பெறும்!

அந்த வீட்டிற்குள் ஒரு புத்தக அலுமாரி ஒரு தையல் இயந்திரம், ஒரு இருபத்திநான்கு அங்குலப் பழைய தொலைக்காட்சிப்பெட்டி, ஒரு நீராவி மின்னழுத்தி, சிறிய வானொலிப்பெட்டி, உடைகளை மடித்து வைக்க இரண்டு தடித்த அலுமாரிள், ஒரு கட்டில், ஒரு சிறிய சாப்பாட்டு மேசை, நான்கு கதிரைகள், கால்களை நீட்டியபடி அமர ஒரு சாய்கதிரை, விருந்தினர்கள் வந்தால் உறங்குவதற்கும் அமருவதற்குமான ஒரு நீண்ட பஞ்சமெத்தைக்கதிரை, இவற்றோடு ஒரு மின்னடுப்பும், சூட்டடுப்பும், சிறிய குளிர்சாதனப்பெட்டியும் கொண்ட சமையலறையில் அவளுக்கான அரிசி, மரக்கறி, பசுப்பால் போன்ற உணவுப் பொருட்கள். குளியலறையில் துணி துவைக்கும் ஒரு மின்இயந்திரம். ஜன்னல்கள் அற்ற ஒரு சிறிய அறையில் அவள் சேகர்த்து வைத்திருக்கும் சகல பாவனைப் பொருட்களுடன் சுவரில் சாம்பிராணி கமகமக்கச் சுவாமிப்படங்கள். இவை அனைத்துடனும் அவள் தனக்கான உலகை உருவாக்கியிருந்தாள்.

அவ்வப்போது வெட்டியடிக்கும் மின்னல் உள்ளே வெளிச்சம் காட்டி விட்டுப் போனது! மழை சற்றுக் குறைந்து, மெல்லிய தூறலுடன் இருந்த அந்த வேளையில் முகில்களின் மெல்லிய உரசலுடன் எழும் இடியும், காற்றின் ஓசையும் இடையிடையே கேட்டுக்

கொண்டிருந்தது! அவள் தேநீர்க்குவளையை மேசையில் வைத்துவிட்டு தடித்த கண்ணாடியை எடுத்து அணிந்து கொண்டு மெதுவாக எழுந்து மாடியின் திறந்த தளவாயிலுக்கு வந்து நின்றாள். நனைந்த வெளிவீதியும் வீடுகளும் பிற கட்டடங்களும் மெல்லிய இருள் சூழ்ந்து தனிமையில்; மூழ்கியிருப்பதாய் தோன்றின. ஊரில் பிள்ளையார் கோவிலின் தெற்குவீதியில் நிற்கும் பிரமாண்டமான பெரிய அரசமரத்தையே எப்பவும் ஞாபகப்படுத்தியவாறிருக்கும் 'கரோலினாபொப்லர்' மரத்தின் கிளைகள் அவளது மாடியின் தளத்தை தொடர்ந்து உரசியவாறே காற்றில் சிலிர்த்து அசைந்து ஆடிக்கொண்டிருந்தது! அதன் அழகான பெரிய இதய வடிவ இலைகள் மழைநீரில் ஊறிக்கரும்பச்சையாகி மேலும் இருளைப் பரப்பி விட்டிருந்தது!

மழையை அவளுக்குச் சில சமயங்களிலும் சில காலங்களிலும் சில இடங்களிலும் தான் பிடிக்கிறது! சின்னவயதில் மழையில் காசுக்கை கப்பல்களைச் செய்து ஓடிவிட்டிருக்கிறாள். குடையை எறிந்து விட்டு, அதில் நனைந்து விளையாடியிருக்கிறாள். குளக்கரையில் நீர்பொங்கி வழியும் வரை தோழியோடு அதனருகில் காத்திருந்திருக்கிறாள். கால்நீளப் பாவாடையைத் தூக்கிப் பிடித்தவாறே வெள்ளத்தில் குதூகலமாகத் துள்ளி விளையாடியிருக்கிறாள். பின்னர் பள்ளிப்படிப்பு முடித்து, பருவப்பெண்ணாக வீட்டில் அடைபட்டுக்கொண்ட காலத்தில் வீட்டு முற்றத்திலும் தாழ்வாரத்திலும் கொட்டும் மழையில் தன் கனவுகளைப் பறக்க விட்டவாறே அன்றாட அலுவல்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறாள். அதன் பின்னர் மணம் முடித்து, அடுக்கடுக்காக எட்டுக் குழந்தைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளும் போது கூட சந்தோஷங்கள் அவளைச் சுற்றிச் சிறு தென்றலாகத் தழுவிருந்தது. பின்னர் கடைசிப் பெண் வயசுக்கு வந்துவிட்ட காலத்தில், எதையும் இரசிக்க முடியாதளவிற்கு எல்லா நிலமைகளும் மிகமோசமாக மாறத்தொடங்கி விட்டிருந்தன! பிரச்சனைகள் யாவும் கண்ணுக்குத்தெரியும்படி துருத்தத் தொடங்கின! நாடும் வீடும் எதிர்பாராத பிரளயங்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தன! அதன் பின்னர் வந்த பருவ காலங்களையெல்லாம் யாரும் அங்கு இரசித்திருப்பார்கள் என்று தோன்றவில்லை! அவளுக்குப் பிடித்தமான மழைக்காலமும் அழகிய வசந்தகாலங்களும் அழகிழந்து சபிக்கப்பட்டவையாயின! அதன் பின்னர் சில காரியங்கள் வரிசைக்கிரமமாக நடக்கவாரம்பித்தன. அநேகமான எல்லா ஆண்பிள்ளைகளும் வீடுகளை விட்டுப் படைபடையாக நகரத்தொடங்கினார்கள்! மூத்தமகன் -

சேரன், இளையமகன்- கதிரவன், சின்னமகன் - மாயவன் என எல்லோரும் மெல்லமெல்ல அவளை விட்டு நெடுந்தூரம் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்! போகிற பாதைக்குத் திரும்பிவரும் பாதை இருப்பதாக அவளுக்குத் தெரியவில்லை! நெடுந்தூரத்திலிருக்கும் இலக்கை அடைந்து விடவேண்டுமென்ற வெறியைத் தவிர வேறெதுவும் அவர்கள் நெஞ்சில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை! விடுதலை, இலட்சியம், கொள்கை என்ற பேச்சுக்கள் தமிழர் பகுதிகளெங்கும் பேரதிர்வோடு ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன! அவள் யாரையும் தடுக்க வில்லை. அவளுக்கு அவர்களின் துணிச்சலான வீச்சு நடை பிடித்திருந்தது. அவர்களின் மனத்திடமும் வைராக்கியமும் நினைக்க நினைக்கப் பெருமையாக இருந்தது! அவர்களின் திடமான வேகமான பாய்ச்சல் மகிழ்ச்சி தருவதாய் இருந்தது. அவள் கையசைத்து விழிநீர் மல்க, முழுமனதோடு அவர்களை வழியனுப்பி வைத்தாள்! அந்தத் தாரைவார்ப்பிற்கும், அவர்களின் அர்ப்பணிப்பிற்கும் நிச்சயம் வெற்றி கிடைக்கும் என்ற அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையோடு அவள் எல்லாக் கஷ்டங்களையும் எல்லாத் துயரங்களையும் மென்று விழுங்கியபடி வாழப்பழகிக் கொண்டாள்!

அதன் பின்னர் வந்த மழை, வெயில், காற்று எதுவும் அழகானதாக அவளுக்குத் தோன்றவில்லை! எல்லாம் எப்பவும் அழுது வடிந்து கொண்டேயிருப்பதாகத் தோன்றியது! கடல், குளம், கிணறு, வயல், காணி, தோப்பு, மரங்கள், பறவைகள், மிருகங்கள்.....எல்லாமும் அது போல்வே.....!

இது போன்ற ஒரு மழையும் காற்றும் மப்பும் கவிந்த ஒரு நாளில் தான் அதுவும் நடந்தது! நெஞ்சிற்குள் இடி போல இறங்கியிருந்த சம்பவங்கள் அவை! யாழ்கோட்டையைச் சூழ பீரங்கிக் குண்டுகளும் துப்பாக்கி ரவைகளும் எறிகணைகளும் விமானக்குண்டுகளும் மழையாகப் பொழிந்த வண்ணம் இருந்தன. இரத்தம் தோய்ந்த கோட்டைச்சுவரும், அதற்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் மிதக்கும் சிதறிய உடலங்களும், சிவப்பாக மாறிப்போன ஏரி நீருமாய், நகரெங்கும் அழகுரல்கள் நிறைந்து வழிந்து கொண்டிருந்தன! யாழ் கோட்டைக் குள்ளிருந்து குடிமனைகளை நோக்கி எறிகணைகளை ஏவிக்கொண்டிருக்கும் இராணுவச்சிப்பாய்களைக் களைந்தெறிவதற்காக கோட்டைச் சுவர்வரைக்கும் ஊடுருவி உள்ளே தாக்குதல் நடாத்தும் இளைஞர்களை அரசு விமானக்குண்டுகளும் பீரங்கிக் குண்டுகளும் சதைத்துண்டுகளாகப் பிய்த்தெறிந்து கொண்டிருந்தன.

வீடுகளிற்குள் அமைதியாக இருந்த அப்பாவி மக்களையும் தேடித்தேடிக் குண்டுகள் வந்து விழுந்தவண்ணம் இருந்தன!

அவளோடு சேர்த்து நான்கு பேர் அந்த வீட்டிலிருந்தார்கள். வீட்டின் பின்புறமாக இருந்த பிரதான புகையிரத நிலைய வளவு முழுவதும் மண்மூட்டைகள் நிரம்பிய இந்தியப்படையினரின் இராணுவ காவலரண்கள்! அவர்கள் நாட்டில் அமைதியைக் காக்க வந்தவர்கள் என்று சொன்னார்கள். புகையிரதக் கட்டடங்களில் அவர்களின் இராணுவ முகாம்கள். சொந்த ஊரையும் சொந்த வீட்டையும், வீட்டிற்குள் அவரவரின் ஆத்மாக்களையும் அப்படியே விட்டு விட்டு மூன்று வருடங்களிற்கு முன் அவளும் குடும்பமும் யாழ் நகரிலிருக்கும் அந்த பங்களாவுக்கு இடம் பெயர்ந்திருந்தார்கள். கணவரின் உத்தியோகத்திற்காக வழங்கப்பட்ட விசேட வதிவிட மனை அது. யாழ்நகரின் மையப்பகுதியில் புத்தவிகாரை அமைந்திருக்கும் பிரதான வீதியொன்றில் அவர்களுக்குரிய அந்த பங்களா இருந்தது. கச்சேரியில் வேலை பார்க்கும் இளையமகளுக்கும், வேம்படிப் பெண்கள் கல்லூரியில் சேர்ந்திருக்கும் கடைசி மகளுக்கும் அந்த வீடு அமைந்திருக்கும் இடம் வசதியாக இருந்தது. கணவரின் தாயாரான அவரின் மாமியாரையும் கூடவே அழைத்து வந்து விட்டதில் ஓரளவு மனதில் நிம்மதி. சொந்த ஊரில் இருப்பதை விட அந்த இடம் சற்றே உயிருக்குப் பாதுகாப்பாக இருப்பதாகவும் தோன்றியது.

வீட்டைச் சுற்றிப் பெரிய வளவு இருந்தது. இடதுபுற வளவில் நிறையப் பனைமரங்கள் நின்றிருந்தன. வலதுபுற வளவில் நிறைய வாழைமரங்களும் கரும்பும் முற்றத்தை நிறைத்திருந்தன. பின்வளவில் வத்தாவித் தென்னை மரங்களும் துளசிச் செடிகளும் நின்றிருந்தன. காலை ஏழு மணிக்கும், பின்னேரம் நான்கு மணிக்கும் வீட்டுப் பாவனைக்கான தண்ணீர் குழாய் மூலம் வந்து சேரும். பெரிய கற்தொட்டிகளில் நீரை நிரப்பி வைத்து இவர்கள்; பாவிப்பார்கள். இரண்டு வளவுகள் தள்ளி, ஆளளவு உயரத்தில் புல் முளைத்து நிற்கும் புகையிரத இலாகாவுக்குச் சொந்தமான இன்னுமொரு வளவில் ஆழமான கிணறு ஒன்று இருந்தது. யாராவது விருந்தினர்கள் வந்து, எதிர்பாராமல் தண்ணீர் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டால், அச்சமயங்களில் அவளும் இளையமகளுமாக அந்தக் கிணற்றுக்குப் போய் துலாவில் நீரளிக் குளிப்பார்கள். போகும் போது காவலரண்களில் இருக்கும் இராணுவத்தினர் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டே இருப்பார்களாயினும் குளிக்கும் போது அவர்களுக்குத்

தெரியாத விதமாக உடைகளைச் செடிகளில் பரப்பி விரித்து, ஒரு மறைப்பை உருவாக்கிக் கொண்டு குளிப்பார்கள். இராணுவக் கெடுபிடிகள் மத்தியில் அன்றாட விடயங்களை எப்படிக்கவனமாகக் கையாள வேண்டும் என்பது நாளடைவில் எல்லோருக்கும் அத்துபடியாகியிருந்தது.

திடீரென்று ஒருநாள், மாங்குளம் புகையிரத நிலையத்திற்கு சென்று தற்காலிகப் பொறுப்பை ஏற்கும்படி கணவருக்கு உத்தியோகத் தலைமைப் பணியக அறிவித்தல் வந்திருந்தது! அது ஒரு இடிவிழுந்த நாளாக அவளுக்குத் தோன்றியது! அவரை அங்கே தனியாக அனுப்ப அவளுக்கு மனம் ஒவ்வாமல் இருந்தது. 'அவர் சமையல் சாப்பாட்டிற்கு என்ன செய்வார் என்பதை விட, தற்போதைய சூழ்நிலை அவரை எவ்வளவு மோசமாகத்தாக்கக்கூடும் என்று பயம் கொண்டாள் அவள்! முன்னர் கண்டியில் வேலைபார்த்துக் கொண்டிருந்த போது, அவர் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த உணவுவிடுதிக்குள் தற்செயலாக நுழைந்த சிங்கள இராணுவக்குழு ஒன்று இவரைத் 'தமிழன்' என்று இனம் கண்டவுடன் "பறக் கொட்டியா தெமிலு.." என்று கேலியாகச் சீண்டியதற்கே சடாரென்று எழுந்து அந்த இராணுவவீரனின் மூஞ்சியைப் பொத்தி அடித்தவர் அவர்! தொடர்ந்து அதனால் ஏற்பட்ட அசம்பாவிதங்களை அவருடன் வேலைபார்க்கும் சிங்கள நண்பர்களே சமாளித்துத் தீர்த்து வைத்தார்கள் என்பது இன்னுமொரு கதை. தமிழனைத் 'தமிழன்' என்ற காரணத்திற்காகக் கேலி பண்ணுபவன் எவனாக இருந்தாலும் அவரது அகராதியில் அவனுக்கு மரணதண்டனை தான் என்பது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அப்படிப்பட்டவரை இந்தக் கடுமையான கெடுபிடிக்காலத்தில் தனியாக அனுப்பி விடுவதில் அவளுக்கு மனம் சிறிதும் ஒப்பவில்லை.

மாங்குளம் கூட்டுப்படை இராணுவமுகாமிற்கு எதிரான பெருந்தாக்குதலொன்று பெடியள் பக்கமிருந்து எப்பவும் நிகழ்வதற்குச் சாத்தியமிருப்பதாக வதந்தி வேறு அடிபட்டுக் கொண்டிருந்தது. அங்கே புகையிரத சேவை நடைபெறாமல் நிறுத்தப்பட்டு நான்கு வருடங்களிற்கு மேலாகியிருந்தது! ஆயினும் அரசபணித்திணைக்களம் என்பதால் அவர்களின் கட்டளைக்கமைய அங்கு போய்த்தான் ஆகவேண்டும் என்ற நிலை அவருக்கு. கண்துடைப்பிற்காக அரசபணிகள் மீண்டும் ஆரம்பமானால் விடுதலைப் போராளிகள் பக்கமிருந்து கடும் எதிர்ப்பும் தாக்குதல்களும் நிகழும் என்பது நிச்சயம்! இந்த நிலையில் என்னென்ன அநர்த்தங்கள் நிகழுமோ என்று அவளுக்கு நெஞ்சு 'திக்கித்'கென்றபடி இருந்தது.

கடைசியில் அவருடன் சேர்ந்து அவரும் அங்கு செல்வதாக முடிவானது. அது அவளின் முடிவாகவே இருந்தது. இளையமகளும் கடைசிமகளும் வயதான மாமியாரும் மட்டும் வீட்டில் தனியாக இருக்கப் போகிறார்கள் என்ற கவலையுடன் மாங்குளம் நோக்கிய அவளது பயணம் பதற்றத்துடனும் அவநிம்மதியுடனும் அமைந்திருந்தது!

காடுகளும் வயல்களும் சூழ்ந்து, இயற்கை விரிந்து கிடக்கும் அழகான ஊர் மாங்குளம்! போகிற வழியெங்கும் பாலமனோகரன் எழுதிய “நிலக்கிளி” நினைவில் வந்துகொண்டேயிருந்தது! வானுயர்ந்த மரங்களும், மரக்கிளைகளில் தேன்கூடுகளும், நாவல்பழங்களும் பாலைப்பழங்களும்...என்று அங்கிருக்கும் இனிப்பான காடுகளை அவளால் மறக்க முடியவில்லை. சின்ன வயதில் ஐயாவுடனும் பின்னர் கணவருடனும் இந்தக் காட்டு வழியெங்கும் மகிழ்ச்சியுடன் அலைந்திருக்கிறாள் அவள். பெத்தம்மா வழிச்சொந்தத்தில் கல்யாணச் சடங்கிற்கு வந்தபோது சின்னையா வேட்டையாடிக் கொண்டுவந்து நெருப்பில் வாட்டிய, மான் இறைச்சியும் மரை இறைச்சியும் இங்கு தான் முதல்தடவையாகப் பார்த்திருக்கிறாள். இத்தனை அழகையும் வளங்களையும் துவம்சம் செய்வதென போரின் கொடூரம் இப்போ மூலைமுடுக்கெங்கும் நிரம்பிப்போய்க் கிடந்தது!

அவர்கள் மாங்குளம் வந்து சேர்ந்து, இரண்டு நாட்கள் தான் ஆகியிருந்தன. கணவருக்குரிய உத்தியோக வதிவிட ‘பங்களா’ ஆட்கள் இல்லாமல் பலநாட்கள் மூடிக்கிடந்தது போல் தோற்றமளித்தது. அதனைத் துப்பரவு செய்வதற்கே இரண்டு நாட்கள் பிடித்தன. ஆறுதலாக அங்கு நிலைகொள்ள முன்பே, நிம்மதியைப் பறிக்கும் ஒரு நள்ளிரவு வந்து சேர்ந்தது! அது ஒரு வெள்ளிக்கிழமை என்பதால் அவள் கொளுத்தி வைத்திருந்த சாம்பிராணி ஊதுவத்தியின் வாசனை ‘பங்களா’ முழுவதும் நிரம்பியிருந்தது! பங்களாவிற்கு முன்பாக இராணுவத்தினரின் ரோந்து நடவடிக்கைகள் பலமாக இருந்தன. அவளுக்குத் தூக்கம் பிடிக்காத இரவாகவும் அது இருந்தது. திடீரென பூமி அதிருவதான வெடியோசைகள் கேட்கத் தொடங்கிய கணம், அவள் துடித்துப் பதைத்து படுக்கையிலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தாள்!

“பெடியள் அடிக்கத் தொடங்கிட்டாங்கள்...” கணவர் பதற்றத்துடன் மெதுவாகச் சொல்லிவிட்டு எழுந்து அமர்ந்தார்.

தினம்தினம் மனதிற்குள் எண்ணி அச்சப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்த அந்தப் பாரிய மாங்குள முகாம்

தாக்குதல் பெரிய இடிமின்னலென, கனரக ஆயுதத் தாக்குதலாக ஆரம்பமாகியிருந்தது! பெடியளின் தாக்குதலுக்குப் பழிவாங்கும் முகமாக இராணுவத்தினர் நாடாத்திய கண்மூடித்தனமான விமானக்குண்டுத் தாக்குதல்களிலும் எறிகணைத் தாக்குதல்களிலும் ஏராளமான பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாக, பால் கொண்டு வந்து தந்த ‘மாதவன் கடை’ முதலாளியின் மகன் சொல்லிவிட்டுப் போனான். எறிகணைகளை எறிகணைத்தாக்கியினுள் போடும் போது எழும் ‘டும்’ என்ற பேரொலியும், பின்னர் அது காற்றைக் கிழித்தபடி பாய்ந்து சென்று பூமி அதிரும் வண்ணம் விழுந்து வெடிக்கும் அதிர்வோசைகளும் தொடர்ந்து கேட்ட வண்ணமே இருந்தன! நகரெங்கும் நாசியைத் துளைக்கும் மருந்து நெடி! கண்ணுக்குத் தெரியும் வெளியெங்கும் வெடிமருந்தின் கரும்புகை மூட்டம்! மக்கள் அழ மறந்து உறைந்து போய்க் கிடந்தார்கள்!

புகையிரத நிலையம் அமைந்திருந்த ஊரின் மத்தியிலிருக்கும் ‘பென்டிகோஸ்’ தேவாலயத்தின் பங்குத்தந்தை கணவர் மீதுள்ள அன்பின் நிமித்தமும் மரியாதையின் நிமித்தமும் அவரைத்தேடி ஆளனுப்பி யிருந்தார் வந்திருந்த நபர், தமது தேவாலயத்தில் வந்து தங்கும்படி அவர்களைக் கையோடு அழைத்துச் சென்றார். அங்கிருந்து தேவாலயத்திற்குச் செல்வதே ஒரு சாகசம் நிறைந்த செயலாக இருந்தது!

தேவாலயம் பீதியும் வலியும் மரணபயமும் நிறைந்த ஒரு காப்பகம் போலவே அவளுக்குத் தோன்றியது!

அவர்கள் அங்கு போய்ச்சேர்ந்த மூன்று மணி நேரத்தின் பின்னர், புகையிரத நிலையம் குண்டு வீச்சில் தரைமட்டமாகி விட்ட கொடுஞ்செய்தியைப் புதிதாக அங்கு வந்து சேர்ந்தவர்கள் கொண்டு வந்திருந்தார்கள்! அது அரசிற்குச் சொந்தமான ஒரு கட்டடம் என்றாலும் சிலமணிநேரங்களிற்கு முன்னர் வரை அவளினதும் கணவரினது வாழ்வு அதற்குள் இருந்தது என்று நினைத்த போதே உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை விறைத்துக் கொண்டு வருவது போல் இருந்தது! அவள் தேவாலய மண்டபத்தின் ஒரு மூலையில் போய் அமர்ந்து கொண்டாள். வாழ்வு அவளின் முன் பிரமாண்டமானதொரு கேள்விக்குறியுடன் நின்றிருந்தது!

தோல்வியின் பரிமாணத்தைப் பொறுத்து பொதுமக்கள் மீதான இராணுவத் தாக்குதல்கள் மூர்க்கத்தனம் பெறுவது வழமை! அந்த நிலமையை மக்கள் மேலும் அதிகமாகச் சந்திக்கப் போகிறார்கள் என்று அவளுக்கு மனம் சொல்லியது! மரணத்தின் வாசனை

அவளுக்குப் பழக்கப்பட்டது தான்! ஆனாலும் மரணத்தின் எண்ணிக்கைகள் காதில் விழும் போது நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போல் இதயம் 'டமார் டமார்; என்று அடித்துக் கொண்டு கிடந்தது!

“எப்படியாவது யாழ்ப்பாணம் போய்ச்சேர்வம்...” அபர்ணம் சொன்னது ஒரு வரிதான். கணவர் போவதற்கான ஆயத்தங்களை உடனேயே கவனிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். அடுத்த சில மணி நேரங்களில் அவர்கள் உடுத்த உடையுடன் புறப்படத் தயாரானார்கள். யாழ்ப்பாணம் செல்லும் ஒரு வர்த்தக நண்பரின் பாரணத்தியில் அவர்கள் செல்வதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. தேவாலயப் பங்குத் தந்தையின் அனுசரணையுடன் அதிகாலைப் பொழுது பயணத்திற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. அங்கிருந்து விடைபெறும் போது கடவுளைத் தவிர வேறு யாரையும் அவள் நம்பியிருக்கவில்லை. பிரார்த்தனை ஒன்றே அவளுக்குப் பலம் தருவதாக இருந்தது!

அவர்கள் போகும் வழிகள் பயங்கரமாக இருந்தன! இராணுவச்சாவடிகளில் சோதனைகள் கடுமையாக இருந்தன. வாகனச்சாரதியைப் பல மணிநேரம் தடுத்து வைத்துவிட்டு அனுப்பினார்கள். படையினருக்கு அவளது குடும்பவிபரம் அவ்வளவாகத் தெரியாதாலும், கணவருக்குச் சிங்களம் நன்றாகப் பேசத்தெரிந்திருந்ததாலும், அவர் ஒரு அரசாங்க ஊழியர் என்பதாலும் அதே வேளை, சற்றே அதிர்ஷ்டம் இருந்ததாலும், அவர்களால் ஓரளவு அதிலிருந்து மீண்டு பயணிக்க முடிந்தது. இராணுவக்கெடுபிடிகளிலிருந்து தப்புவதற்காக வழமையான போக்குவரத்துப் பாதைகளைத் தவிர்ந்து, பிரத்தியேக உள்ளூர் பாதைகளால் பாரணத்தி போய்க் கொண்டிருந்தது. அதனால் கொண்டு வந்திருந்த குடிநீரும் முடிவடைந்து போனதில் நா வறண்டு, உடல் சுருண்டு போயிருந்தது.

இரண்டு நாட்கள் பயணம் நீடித்த பின்னர் தான், வாகனங்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போகமுடியாது என்ற பதற்றமான செய்திகள் வந்து சேர்ந்தன. அந்தச் செய்திகளை கொழும்பு நோக்கிச் செல்லும் வாகனச்சாரதிகள் தெரிவித்தார்கள்.

வேறு வழியில்லாமல் அவர்கள் செல்லும் அந்தப் பாரணத்தி, அவளது சொந்த ஊரை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது!

‘சொந்த ஊர்’ என்று நினைக்கும் போதே ஒரு வாஞ்சை வந்துவிடுகிறது! கூடவே துயர இசையொன்று அவள் மனசிற்குள் ஒலிக்கத் தொடங்கியது! மகிழ்ச்சி, துயரம், குதூகலம், வலி.....என்று எல்லா உணர்வுகளும்

சோ;ந்து அவள் மனதை வதைத்துக் கொள்ளத் தொடங்கியது! கண்கள் குளம் கட்டியது! நெஞ்சு நடுங்கும் பாறாங்கல் போல் விம்மியது!

‘அம்மா.....உங்கட முகத்தை ஒருக்கால் வந்து பார்த்தால் அது எனக்குப் போதும் இந்த உலகத்தையே வென்று கொண்டு வந்திடுவன்...’

அவள் சொந்தவீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் குடிகொண்டிருந்த சமயம், ஊரில் நடந்துவிட்ட இராணுவசுற்றிவளைப்பில், நீண்ட நேரப் போராட்டத்தின் இறுதியில், மரணித்து மாவீரனாகிப் போன அவளது மகன்-கதிர் அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தைகள் அவை! ஊரை .நோக்கிப் பயணிக்கும் வழியெங்கும் அந்தக் குரல் குழைந்து குழைந்து அவள் காதுகளிற்குள் ஒலித்துக்கொண்டே கிடந்தன!

சின்னவன் - மாயன் கடைசித் தாக்குதலுக்குப் போகுமுன் ஓடிவந்து விடைபெற்றுப் போனதும், வெட்டிக்கொடுத்த மாம்பழத்துண்டை மென்றபடியே கையசைத்தபடி சிரித்த முகத்துடன் ஜீப்பில் ஏறிச் சென்றதும் இன்று போல் படம் காட்டிக்கொண்டிருந்தது!

நீண்ட மாதங்களின் பின்னர் ஊர்மண்ணை மிதித்த போது அவளுள் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியையும் மீறி, நினைவுகளின் வலியில் மனம் குமுறிக்குமுறி அழுதுது! கண்களிலிருந்து தாரைதாரையாகச் சிந்தும் கண்ணீரையாருக்கும் தெரியாமல் துடைத்துக் கொள்ளப் பழகிக் கொண்டாள்!

போக்குவரத்தற்ற, பத்திரிகைகளற்ற, நாளாந்த இயக்கமற்ற இருண்ட நாட்களாக, ஊரில் நான்கு மாதங்கள் கடந்து போயின! அதற்குள் நடந்து விட்ட அனர்த்தங்கள் ஆயிரம்! யாழ்ப்பாணக் கோட்டைத் தாக்குதல் அங்கிருந்த அவர்களது பங்களா உட்பட பல கட்டிடங்கள் தரைமட்டமாகிப் போயின! பிள்ளைகளும் மாமியும் மயிரிழையில் உயிர்தப்பி எங்கோ ஒரு கோவிலில் தஞ்சமடைந்திருக்கிறார்கள் என்பது போன்ற செய்திகளை பெடியள் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தார்கள்!

“அம்மா...” என்று கேட்கும் குரல் எப்பவும் அவர்களுடையதாகவே இருந்தன!

அன்றைக்கும் ஒரு நாள் இது போலவே மழை ‘சோ’ வென்று கொட்டிவிட்டு ஓய்ந்து போய்க்கிடந்தது! மழை ஓய்ந்தவுடன் வழமையான குண்டுமழை ஆரம்பமாகி யிருந்தது! நுட்பமான ஓசைகளை வைத்து, விண்ணில் பறப்பது கடல்விமானமா, குண்டுவிச்ச விமானமா, ரோந்து விமானமா, சினைப்பர் அடிக்கும் விமானமா அல்லது

சன்னமழை பொழியும் விமானமா என்றெல்லாம் கண்டு பிடிப்பதற்குக் குழந்தைகளும் நன்றாகப் பழகி விட்டிருந்தார்கள். வீட்டில் வந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் அனைவரும்; முன்முற்றத்தில் அமைத்திருந்த பதுங்குகுழிக்குள் குதித்துவிட்டாட்கள்.

“அம்மா பங்கருக்குள்ளை ஓடி வாங்கோ” என்று அயலவர்கள் அழுதழுது அழைத்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள். வயிற்றுக்குள் இனம்புரியாத வேதனையும் கோபமும் வெறியும் கலந்த ஒரு உணர்வு பிசைந்து கொண்டேயிருந்தது! ‘பங்கருக்குள்’ போய் ஒளிந்து கொள்வதற்கெல்லாம் அவளின் மனம் எப்பவும் தயாராக இருந்ததில்லை!

“எனது மண்ணில்...எனது வீட்டில், நானிருக்கிறேன். என்ன தவறு செய்ததற்காக, யாருக்குப் பயந்து நான் ஒளிந்து கொள்ள வேண்டும்..” என்ற கேள்விகள் வீம்பாக அவளை எப்பவும் ஆட்கொண்டிருந்தது! அவளை விட்டுப் போன அவளின் மகன்களின் வீச்சான நடை, அவளை ஒளிந்து ஓடவிடாமல் எப்பவும் நெஞ்சு நிமிர்த்தி உட்கார வைத்திருந்தது!

அப்போது தான் இரண்டு பெடியள் வந்திருந்தார்கள். அவள் உட்கார வைத்து உணவு பரிமாற விரும்பினாள். அவர்கள் கடும்பசியின் மத்தியிலும் சாப்பிட விரும்பவில்லை. ஏதோ தகவல் சொல்வதற்காக வந்திருந்தார்கள் போல் தோன்றினார்கள். பதுங்கிப் பதுங்கி நசிந்தபடி இவளின் அருகில் வந்தார்கள். அவர்களின் நடவடிக்கைகள் அவளுக்குப் பயம் காட்டின! இதயம் ‘படபட’ வென அடிக்கத் தொடங்கியது! இதே பாவனையில் தான் முன்பு ஒருவன் யாழ்ப்பாண இருப்பிடம் தேடிவந்து, அவளை நெருங்கி, அவளின் மகன் கதிர் வீரமரணமடைந்த செய்தியைக் கூறிவிட்டு மறைந்தான். அன்றிலிருந்து அவர்களது இத்தகைய அணுகுமுறை அவளுக்குள் அளவில்லாத பதற்றத்தை ஏற்படுத்தி விடுவதாயிருந்தது!

“சேரன் மாஸ்ரர்.....உங்கட மூத்தமகன்.....” வந்திருந்தவன் வார்த்தைகளை முடிக்காமல் கவிழ்ந்த தலையை நிமிர்த்தி அவளின் முகத்தை இலேசாகப் பார்த்தான். அவள் உறைந்து போன முகத்துடன் அவனையே பார்த்தவாறு நின்றிருந்தான்.

“தாண்டிக்குளத்தடியில் நடந்த சினப்பர் அடியில் அவருக்கு.....ஒரு காலும் கையும்.....போயிட்டுதம்மா....”

அவளுக்குள் எல்லாம் ஸ்தம்பித்துப் போனது போலிருந்தது! வார்த்தைகளெதுவும் வெளியில் வரவில்லை!

“யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரியில் அட்மிட் செய்திருக்கு....”

பிள்ளையார் கோவிலில் வீற்றிருக்கும் மூலஸ்தானப் பிள்ளையார் கும்மென்று கண்ணுக்கு முன்னால் வந்து நின்று கொண்டார்! அவள் மனம் ‘ஓ’வென்று அலறி, நீதி கேட்டுத் தவித்துக் கொண்டிருந்ததே தவிர பேச்செதுவும் வெளியில் வரவில்லை! நா முற்றிலுமாய் வறண்டு போயிருந்தது!

அவர்கள் விடைபெற்றுக் கொண்டு போய் விட்டிருந்தார்கள்!

கண்கள் கண்ணீரைத் துறந்து பலகாலமாகி விட்டதான கடும் வறட்சியுடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்! பார்வையில் யாவும் புகாராகத் தெரிந்தன!

விமானங்களின் நரபலி வேட்டை, சுற்றுச் சூழலின் பின்னணியில் வெற்றிகரமாக நிறைவேறிக் கொண்டிருந்தது! நகரமெங்கும் வெடிமருந்தின் நாற்றம் பரவிக்கிடந்தது. சுற்றமெங்கும் அழுகுரல்கள் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தன! அவள் கண்களைத் திறந்தபடியே நடுமனையில் கற்றுாணில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்தாள்.

‘இனியென்ன செய்ய வேணும்? எப்படிச் செய்ய வேணும்? அடுத்ததான எனது பணி...’ யோசனைகளும் திட்டங்களும் தொடராக மனதிற்குள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன!

கணவர் எப்பவும் படுக்கையிலேயே கிடக்கத் தொடங்கி விட்டார்!

மீண்டும் தொலைபேசி மணி அழைத்தது! அவள் நினைவுகளை அள்ளிச் சுருட்டி வைத்துக் கொண்டு ஓடிப்போய் அழைப்பை ஏற்க நினைத்தாலும் அவளால் இப்போ அது முடியாமல் இருந்தது. ஒரு அடியேனும் நகர முடியாமல் எதுவோ இழுத்து வைத்திருப்பது போலிருந்தது!

அப்படியே சரிந்து படுக்க வேண்டும் போல மனமும் உடலும் ஆசைப்பட்டது. அவளையறியாமலே கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சொட்டுச் சொட்டாய்க் கசிந்து கன்னத்தில் வழிந்து கொண்டிருந்தது!

மழையின் ஓசை இன்னமும் பெரிதாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது போலவும் அதே வேளை எல்லா ஓசைகளும் அடங்கிவிட்டது போலவும் மாறிமாறி மாயம் பண்ணுவதாய் இருந்தது! பார்வையில் எதுவும் அகப்படாமல் முன்னாலிருக்கும் வெளி இருளாகிப் போயிருந்தது! இடையிடையே நிழல் கோடுகளாக எவையோ அசைந்து போயின! அசைந்து வந்தன....!!

“அம்மா.....”

“இந்த இதமான மெல்லிய குரலைக் கேட்கும் போது அழவேண்டும் போல் அவளின் மனம் உருகியது!

“அம்மா...” மீண்டும் அதே குரல்! அந்தக் குரலை அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் போல் மனம் தவித்தது!

“.....”

“அவ.... மழையில் நல்ல நனைஞ்சிருக்கிறா...” - அது ஒரு ஆணின் மென்மையான குரல். டச் பாஷையில் மெலிதாக ஒலிக்கும் அந்தக் குரலும் அவளுக்குப் பரிச்சயமானது போல....!

“இல்லை டொக்டர்....அம்மா வீட்டில் தானே இருந்திருக்கிறா... மழையில் நனைஞ்சிருக்க சாத்தியமேயில்லை...”

“இல்லை....அம்புலன்ஸ் போய் கதவை தாழ்ப்பாள் நீக்கி, உள்ளே போனபோது அவ பல்கனியில் மழைத்தூறலில் நனைந்தவாறே மயங்கிக் கீழே விழுந்திருக்கிறா...”

“ஓ...அப்பிடயா டொக்டர்...? அம்மாவுக்குக் கடுமையா டொக்டர்....?” - கிணற்றுக்குள்ளிருந்து ஒலிக்கும் அந்தக் குரலின் வேதனை நெஞ்சைப் பிசைவது போலிருந்தது!

“சரியாகச் சொல்ல முடியேல்ல. அவளின் குடும்ப வைத்தியரது அறிக்கையின் படி அவளுக்கு இரத்த அழுத்தம் எப்பவும் குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் இன்று உயர் இரத்த அழுத்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது...”

“நான் இப்போ என்ன செய்ய வேணும் டொக்டர்...?”

“அவ ஏன் இப்பிடயத் தனியாக இருக்கிறா...”

“அவவை எங்களோட வந்து இருக்கச் சொல்லி எத்தனையோ தடவை கேட்டிட்டம். ஆனால் அவளுக்கு தனியாக இருக்கத் தான் விருப்பம் என்று சொல்லிப் போட்டா. இறந்து போன எங்கட அப்பா, மூத்த அண்ணன், என்ரை மூத்த தம்பி, இரண்டாவது தம்பி...எல்லாற்றை படங்களையும் படுக்கைத் தலைமாட்டில் கொழுவி வைத்திருக்கிறா. அவையெல்லாம் தன்னோடு கூட இருக்கினம், தான் எப்பவும் தனியாக இல்லை எண்டுதான் எங்களுக்குச் சொல்லுவா. அவவின்ரை சுதந்திரத்தை நாங்கள் ஏன் கெடுக்க வேணும் எண்டு தான் அப்பிடயே அவவை சுதந்திரமாய் விட்டிட்டம்..”

“உமது பெயர் என்ன?” - டொக்டர்.

“காயத்திரி...அம்மா என்னை காயா என்று அழைப்பா. நீங்களும் என்னை அப்பிடயே அழைக்கலாம் டொக்டர்.”

“அவவுக்கு மொத்தமாக எத்தனை பிள்ளைகள்?” - டொக்டர்.

“நாங்கள் எட்டுப் பிள்ளைகள் டொக்டர்;. நான்கு ஆண்பிள்ளைகள். நான்கு பெண்பிள்ளைகள். அப்பாவும் மூன்று ஆண்பிள்ளைகளும் இறந்து விட்டார்கள்”

“அவர்களின் இறப்பு அவவைப் பாதித்தது என்று நினைக்கிறீர்களா?”

“அந்தத் தாங்கமுடியாத துயரம் அவவைவிட எங்களைத்தான் அதிகம் பாதித்ததாக நாங்கள் எண்ணினோம். ஏனென்றால் அம்மா ஒவ்வொரு இறப்பையும் வெகுதுணிச்சலோடு எதிர்கொண்டா. இறந்த தினத்தன்று மட்டும் தான் குமுறிக்குமுறி அழுதா. ஆனால் அதன் பின்னர் தன்னை வெகு நிதானமாகச் சுதாகரித்துக் கொண்டா என்று தான் நம்புகிறேன். பின்னர் நாங்கள் அழுகிற சமயங்களிலெல்லாம் எம்மைத் தேற்றியவர் அம்மா தான் டொக்டர்...”

“இல்லை... உங்கள் அம்மா இன்றைக்கு நிறைய அழுதிருக்கிறா. அவவை அம்புலன்ஸ் ஏற்றிக் கொண்டு வரும் போதும் அரைகுறை மயக்கத்தில் விம்மி விம்மி அவர் அழுது கொண்டு இருந்திருக்கிறா...”

“அப்பிடயா டொக்டர்...?”

“அது மட்டுமில்லை. பல சொற்களை திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி, அவ பிதற்றிக்கொண்டேயிருந்திருக்கிறா. அந்தச் சொற்களை நாங்கள் ஒலிப்பதிவு செய்திருக்கிறோம். அவை- மழை, இடி, கதிர், யாழ்ப்ப...,, குண்டு, அவ்ரோ, முள்ளிவாய்க்கால், மாத்தளன், சேரன், மாயன், அப்பா.....ஆஸ்பத்திரி.. இப்பிடய் சில சொற்களை தொடர்ந்து பிதற்றிக்கொண்டேயிருந்திருக்கிறா”

“என்னால் நம்பவே முடியவில்லை டொக்டர்....”

“இந்தச் சொற்களுக்கும் இவவுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கிறதா என்று தெரியுமா..?”

“தெரியும் டொக்டர். மழை என்றால் அம்மாவுக்கு நிறையப் பிடிக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும்! இடியைக் கேட்டெல்லாம் அம்மா பயப்படுறதில்லை எண்டு சொல்லுவா. கதிர் - அவவின் மரணித்துப்போன மூன்றாவது மகன் - எனது மூத்த தம்பி! சேரன் - அவவின் மரணித்துப்போன மூத்தமகன் - எனது மூத்த அண்ணன்! மாயன் - அவவின் மரணித்துப்போன நான்காவது மகன் - எனது இரண்டாவது தம்பி! குண்டு - விமானத்தில் இருந்து வீசப்படுவது! முள்ளிவாய்க்கால்- 2009ல் 70,000க்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்ட இடம்! அதேவேளை விடுதலைக்காகப் போராடிய இளைஞர்கள் முழுமையாக அரச இராணுவத்தினால் படுகொலை செய்யப்பட்ட இடமும் அது தான்...!”

வைத்தியர் எட்வர்ட் அதிர்ச்சியும் அனுதாபமும் கண்களில் பொங்க அவளைப் பார்த்தார். அவரின் கைகளில் இருந்த ஒரு சிறிய ஒலிப்பதிவுக் கருவியில் அவர்களது உரை பதியப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

“காயா, நான் முக்கியமாக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அவளுக்கு தனிமை தான் விருப்பமாக இருக்கிறது என்றால் யாரும் அவளைக் குழப்ப வேண்டாம். நினைவுகள் அவளை அலைக்கழிக்கின்றன அதே வேளை அவை தான் அவளை வாழவும் வைக்கின்றன! அவள் சுகமாகித் திரும்பிப் போகிற போது அவளுக்குரிய மேலதிக பாதுகாப்புகளை எப்படி எடுத்து வைத்தியசேவை வழங்கலாம் என்பது பற்றி நான் இங்கு கதைக்கவிருக்கிறேன். நீங்கள் இப்போது விரும்பினால் போகலாம். அவளுக்குரிய உடைகள் ஏதாவது கொண்டு வர விரும்பினால் பின்னேரம் பார்வையிடும் நேரத்தில்

அவற்றைக் கொண்டு வாருங்கள். ஏதாவது தேவையேற்படின் நாங்கள் உங்களோடு தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்கிறோம்...” - வைத்தியர் எட்வர்ட் சற்றே நுடையை நிறுத்தி, ஒரு புன்னகையை உதிர்த்தவாறே நன்றியோடு அவளைப் பார்த்தார்.

காயத்திரி அம்மாவைத் திரும்பிப்பார்த்தாள். சேலைன் ஏற்றப்பட்ட நிலையில் அம்மா வெண் போர்வைக்குள் கண்களை மூடிக்கிடந்தாள். அம்மாவின் கண்ணிமைகள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. கண்ணோரமாக நீர் திவலைகள் இன்னமும் வழிந்து கொண்டிருந்தன!

‘அம்மாவின் துயர் செறிந்த உலகம் அழகானது மட்டுமில்லை அபூர்வமானதும் தான்.....!’

வெளியில் மழை இன்னமும் சிணுங்கிக் கொண்டேயிருந்தது!

தாவரப்பாலில் இருந்து அலர்ஜி தன்மை இல்லாத தயிரைக் கண்டுபிடித்துள்ள விஞ்ஞானிகள்

குழந்தைகள் மற்றும் கர்ப்பிணிப் பெண்களில் சிலருக்கு பசும்பால், லாக்டோஸ் மற்றும் பச்சையம் போன்ற பொருட்கள் அலர்ஜியை ஏற்படுத்தும். பசும்பாலில் காணப்படும் கேசின் என்ற பொருளும், பசும்பாலில் இருந்து தயாரிக்கப்படும் தயிர் போன்ற பொருட்களும் அலர்ஜி மட்டுமின்றி அவற்றில் உள்ள இரும்புத் தன்மையை உடல் உறிஞ்சிக் கொள்வதைத் தடுக்கும் தன்மையைக் கொண்டிருந்தன. மேலும் குடல் அழற்சி பண்புகளும் இந்த அலர்ஜியினால் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

இதற்கு மாற்றாக ஸ்பெயின் நாட்டின் போலிடெக்னிகா டி வலென்சியா நிறுவனத்தின் சக ஆய்வாளர்கள் ஒன்று சேர்ந்து தாவரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பாலில் தானியங்கள் மற்றும் கொட்டைகளிலில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட புரோபயோடிக் பாக்டீரியாக்களைக் கொண்டு நொதிக்கவிட்டு தயிர் பொருட்களை உருவாக்கியுள்ளார்கள். இந்த வகை உணவுப் பொருட்கள் பயனாளர்களின் அலர்ஜித்தன்மையை நீக்குவதோடு நல்ல வளர்ச்சியையும் அளிக்கும் என்ற நம்பகத்தன்மையை அளிப்பதாக உள்ளது என்று ஆய்வாளர்களில் ஒருவரான சீலோ கொன்சாலஸ் தெரிவித்துள்ளார்.

தங்களின் ஆராய்ச்சியில் பாதாம், ஓட்ஸ், ஹேசல்நட் போன்ற பருப்பு வகைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ள இந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் விரைவில் அக்ரூட் மற்றும் செஸ்ட்நட் போன்றவற்றை மூலப்பொருட்களாக பயன்படுத்துவது குறித்து மதிப்பீடு செய்ய உள்ளார்கள். குறைந்த கிளைசீமியா தன்மையுடன் (நீரிழிவுக்குப் பொருத்தமான) காணப்படும் இந்த உணவு தயாரிப்புகள் ஆரோக்கியமான கொழுப்பு அமிலங்களையும், கார்போஹைடிரேட் சத்துகளையும் கொண்டிருப்பவை என்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இதுதவிர பி மற்றும் ஈ வைட்டமின் சத்துகளுடன் பைட்டோஸ்டெரோல் அல்லது போலிபினால் போன்ற நோய் எதிர்ப்பு காரணிகளுடனும், குடல் சுகாதாரத்தை மேம்படுத்த உதவும் நார்ச்சத்தும் கொண்டிருக்கும் இந்த உணவுப்பொருட்கள் பொட்டாசியம் சத்தினை அதிகமாகவும், சோடியம் சத்தினை குறைவாகவும் கொண்டிருக்கும் என்பதனையும் இந்த ஆய்வாளர்கள் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகின்றனர்.

நான் செத்த பிறகு...

இணுவை ச. சிறீரங்கன்

அன்றைய வாரப் பத்திரிகை பொங்கல் மலராக வெளிவந்திருந்தது. அதனைத் திரும்பத் திரும்பப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான் சொல்வேந்தர் சாம்பசிவம். பத்திரிகையின் முதற் பக்கத்தை மட்டும் அடிக்கடி அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். முகத்தில் மகிழ்ச்சியின் தாண்டவம். தன்னை அறியாமலே புன்னகைத்துக் கொண்டான்.

“தம்பி.....பத்திரிகையிலை என்ன செய்தியடா... உன்னைப் பற்றிய செய்தி வந்திருக்கோ...” நீண்ட நேரமாகப் பத்திரிகையின் முதற்பக்கத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தன் மகனை நோக்கி, தாயார் பார்வதி கேட்டாள்.

“அம்மா... உங்கடை மகனைப் பற்றிய செய்திதான். என்னைப் பற்றிய செய்தி எண்டால், நீங்கள் பெருமைப் படத்தானே வேண்டும்...” என்று அப்பத்திரிகையை நீட்டினாள்.

“என்னடா மீண்டும் சுயபுராணமா...?” என்றாள் பார்வதி.

“என்னைப்பற்றி, கூட்டத்திலை நான் பேசிய பேச்சைப்பற்றி, பாராட்டி என்றை படத்துடன் செய்தி... அதுவும் முதல் பக்கம்...” என்றான்.

“அதுதானே பார்த்தன். தன்னைப் புகழாத கம்மாளனும் இல்லை...” என்றவள், பத்திரிகையை வாங்காமலே சென்றாள்.

“என்னை அலட்சியப்படுத்தாதேங்கோ. ஒருநாள் மகாராணி எனக்குப் பெரிய கௌரவமே தரப்போகிறா. அதை வாங்குவதுதான் எனது லட்சியம்...” என்றவன் கத்திரிக்கோலை எடுத்து, தன்னைப்பற்றிய செய்தியை பக்குவமாக நறுக்கினான்.

“என்னப்பா... இண்டைக்கும் உங்கடை பேச்சைப் பற்றிய செய்தியா...? அதைத் தாங்கோ. இண்டைக்கு

எங்கடை மாதர் சங்கக் கூட்டம். நான் அதைக் காட்ட வேணும்...” என்றபடி வந்தாள் அவனது தர்மபத்தினி தமயந்தி. தனது கணவனைப் பற்றிய செய்தியை நான்கு பேருக்காது சொல்லி, அதில் பெருமைதேடுவது அவளது குணஇயல்பு.

“தமயந்தி மறக்காமல் வேளைக்கு வந்துவிடும். இண்டைக்குப் பின்னேரம் கூட்டம் ஒண்டுக்கு நீரும், நானும் பிரதம விருந்தினராய் வரவேணும்மெண்டு கேட்டிருக்கினம். வற்ற வழியிலை வள்ளி கடையிலை மறக்காமல் மல்லிகை மாலையும் வாங்கிக் கொண்டே வாரும்...” என்றாள்.

“நீங்கள் சூட்டோ, பட்டுவேட்டியோ எதைப் போடுறியள்... ‘சூட்’ எண்டால் நான் செலக்ட் பண்ணி வைக்கவேணும்...” என்றவள்,

“மாமி... இப்ப வந்திடுவன்... மாதர் சங்கக் கூட்டத்துக்கு போயிட்டு வாறன்... மலர் விழியைப் படிக்கச் சொல்லுங்கோ... ரி.வியிலை ‘சூப்பர் சிங்கரை’யே நெடுகப் பார்க்கிறாள்...” என்று கூறிக் கொண்டே காரில் ஏறப் புறப்பட்டாள்.

“பாட்டி... என்ன யோசனை... இண்டைக்கு என்ன சாப்பாடு...” என்று கேட்டாள் மலர்விழி.

“சாப்பாட்டைப் பேசுவதற்கு முன்னதாக, உன் அப்பா, அதாவது என்றை மகன் சாம்பசிவம்...எப்பப் பார்த்தாலும் தற்பெருமையடிக்கிறான். உலகத்திலை பிறந்தவர் பலர், பல சாதனைகளைச் செய்துள்ளனர். பெரிய பேச்சாளனாம். பெரிய எழுத்தாளனாம். கம்பனோ, பாரதியோ, வள்ளுவனோ எத்தனை விசயங்களை எழுதி வைத்துள்ளனர். அப்படி என்னத்தை இவன் எழுதிக் கிழித்துப் போட்டான்?... எப்பப் பார்த்தாலும் ‘நான்’ அதைச் செய்தேன், இதைச் செய்தேன் எண்டே பேசுகிறான். தன்னைப்பற்றிய செய்திகளை பேப்பர்களும் போட்டு வெளிவாறதையும், அதை வெட்டிச்

சேர்ப்பதும் தான் இவனின்ரை பெரிய சாதனை...” என்று தன் எரிச்சலைக் கொட்டினாள் தாய் தமயந்தி.

“பாட்டி... அப்பா தனது செயல்கள் எல்லாம் தனக்குப் பெருமையெண்டு நினைக்கிறாள். இருபத்தைந்து வருசமாக லண்டன் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்தை நடத்தி வாறாராம். தமிழ்ச் சங்கத் தலைவராக இருபது வருசமாக இருக்கிறாராம். சங்கத் தேர்தலிலை தன்னுடன் போட்டி போட்ட பலரை எல்லாம் தள்ளிப்போட்டு, அதிலை வெற்றியடைஞ்சிட்டாராம். ஏதோ நோபல்பரிசு தனக்குத்தான் கிடைக்கப்போகுது எண்டை நினைப்பிலை இருக்கிறார்... அப்பாவுக்கேற்ற அம்மாவும்... அப்பான்ரை புகழை ரெலிபோனில் நாலுபேருக்குத் தன்னும் சொல்லாவிட்டால், அம்மாவுக்கு தூக்கமே வராது. போதாக்குறைக்கு மாதர் சங்கக் கூட்டத்திலையும் போய் அப்பாவைப்பற்றி பறையடிப்பு...” என்றாள் மலர்விழி.

“சாடிக்கேற்ற மூடியாய் உன்ரை அப்பாவுக்கு வாய்த்த அம்மாவும்... என்ன செய்வது?” வாசலை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டே பாட்டி சொன்னாள்.

“பாட்டி... நான் இங்கை பதின்மூன்று வயதிலை வந்தன். இங்கிலிஸ் பாடம் ஆரம்பத்தில மக்காயிருந்தாலும், படிச்ச மெடிக்கல் கொலிஜ் எடுபட்டன். இன்னும் நாலு வருசம் இருக்கு படிப்பு முடிய. அப்பாவும், அம்மாவும் அவசரப்பட்டுக்கொண்டு, ‘என்ரை மகள் டொக்டர்’ எண்டு எல்லாருக்கும் சொல்லினம். இது பெரிய வெக்கமாயிருக்கு எனக்கு. இங்கை எத்தனை பிள்ளையள் டொக்டர்ஸ் ஆக பாஸ் பண்ணிப்போட்டினம். என்ரை பெயரைச் சொல்லி, தங்கள் மதிப்புக்கு பிளஸ் பொயின்ட் தேடினம்...” என்றாள் மலர்விழி.

“ஏன் பாட்டி... நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்திலை ‘புரொபசராக’ வேலை பார்த்து, இங்கை வந்திருக்கிறியன்... எண்டைக்குமே நீங்கள் தம்பட்டம் அடிச்சதேயிலையே...” என்று மலர்விழி தொடர்ந்து கூறினாள்.

வீட்டு வாசலில் ‘கார்’ வந்து நின்றது. தமயந்தியும், சாம்பசிவமும் ஒன்றாக வந்தனர். தமயந்தியின் கையில் மலர்க்கொத்தும், சாம்பசிவத்தின் கைகளில் பூமாலைகளும் காட்சியளித்தன.

“மாமி... மாதர் சங்கத்திலை நான் பேசிய பேச்சுக்கு பெரிய வெல்கம் கிடைச்சது...” என்றாள் தமயந்தி.

“அம்மா... தமயந்தியைக் கூட்டிக் கொண்டு வரப்போன இடத்திலை, ‘சொல்வேந்தர் நீங்களும் ஒருக்கால் பேசுங்கோ’ எண்டு பிடிச்சுக்கொண்டினம்.

“மாந்தர் வளர்ச்சியில் பெண்களின் பங்களிப்பு” என்ற தலைப்பில் பேசினன். பத்தே பத்து நிமிசம் கைதட்டிச்சினம் - விடாமல் தட்டிச்சினம்...” என்று சாம்பசிவம் தன் புகழ்பாடத் தொடங்கினான்.

பார்வதிக்கு எரிச்சல் பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

“தட்றான்...தட்றான்...தட்டிக் கொண்டே யிருந்தாங்க... என்று கல்யாணப் பரிசில் தங்கவேலு சொன்னமாதிரி, இது அதைவிடப் பெரிய புழுகு...” என்றாள் பார்வதி.

“மாமி... இப்ப நானும் இவரும் ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு பிரதம விருந்தினராய் போகிறோம். ஏழுமணிக்குப்போய், இரவு பதினொரு மணிக்குத் திரும்பிவிடுவோம்...” என்றாள் தமயந்தி.

“எப்பப் பார்த்தாலும் ஓடித்திரியுங்கோ... போற இடத்துக்குப் போங்கோ...” என்றாள் பார்வதி. சரியாக ஆறுமணிக்கே இருவரும் உடுப்புகளை மாற்றிக் கொண்டு, மேல் அறையில் இருந்து கீழே வந்தனர்.

“இஞ்சருங்கோ...உங்கடை மீசைக் கரையெல்லாம் வெளிப்பாய்த் தெரியுது. நீங்கள் அடுத்தமுறைக்கு தலைக்கு மைபூசும்பொழுது, மீசைக்கும் சாதையால் பூசிவிடுங்கோ... அப்பதான் மிக எடுப்பாயிருக்கும்...” என்றாள் தமயந்தி.

‘அதுதான்... பெரிய குறை இப்ப...’ என்று தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டாள் மலர்விழி.

* * *

காலைப் பத்திரிகைகளை வழமைபோல் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான் சாம்பசிவம். திடீரென அவன் முகம் கார்மேகமானது.

“இவன் பெரிய மனுசினெண்டு... சீ... இவனைப் போல் மகாராணி கௌரவம் செய்யிறாவாம்...” என்ற சாம்பசிவம் பத்திரிகையை வீசினான்.

“என்ன தம்பி... கோப்பியைக் குடிக்காமல் என்ன கத்துகிறாய்...” பார்வதி கேட்டாள் அங்கலாய்ப்புடன்.

“அஞ்சு வருசத்துக்குமுன் இங்கை கோயில் கட்டினவனாம் இவன் பசுபதி. அதிலை இந்திய சிற்பக்கலையெல்லாம் இருக்காம்...மண்ணாங்கட்டி...” என்றான் சாம்பசிவம். அவன் தொடர்ந்தான்.

“ஆசிய இனத்தவருக்கு இவன் செய்த சேவையெல்லாம் பெரிசாம். அவன்ரை சேவைப் பட்டியலுக்காக மகாராணி உயர்ந்த பட்டமளிப்பு, வாற கிழமை செய்ய இருக்கிறாவாம்... இதுவரை இவனைப் பற்றி ஒரு செய்திதானே வந்தது. என்னைப்பற்றி எத்தனை

பத்திரிகைகள் செய்தி போட்டிருக்கு...” என்ற சாம்பசிவத்தின் கண்கள் அனலாய் தெறித்தன.

“உங்களைப்பற்றிய செய்திகளை நீங்கள்தானே பத்திரிகைகளுக்குக் கொடுக்கிறீர்கள்...” என்றாள் மகள் மலர்விழி.

“மலர்விழி... யூ சட் அப்...”கத்தினான் சாம்பசிவம்.

தாய் பார்வதி அமைதியாகக் கூறினாள்.

“தம்பி... எங்கும் எதிலும்... ‘நான், நான்’, ‘என்ரை, என்ரை’ என்று தற்புகழ் பாடுவதை நிறுத்து. நான் எண்டால், அது ஆணவம்தான். அது உன்னை அதன்

பா(தா?)ளத்துக்கே தள்ளும். வலக்கை செய்கிற தான் தர்மம்கூட இடக்கைக்கு தெரியக்கூடாது. ‘நான் வந்திருக்கிறேன்’ என்று சொன்ன ஒருவருக்கு, யாழ்ப்பாணத்து யோகர்சுவாமி “நான் செத்தபிறகு வா... இப்ப திரும்பி போ... என்று சொன்ன கதையை உனக்கு நான் எத்தனைதரம் சொல்லிப்போட்டன். உன்ரை மனிசியிட்டையும் சொல்லு... நான்... நான் என்று சொல்லாமல் இரண்டுபேரும் அடக்கி வாசியுங்கோ. அல்லது அடங்கிப் போங்கோ...”

தாயின் உபதேசம் இப்போது அவனுக்கு கீதா உபதேசமாகிவிட்டது.

இலைகளும் அதன் மருத்துவ குணங்களும்

கல்யாண முருங்கை

[முள் முருங்கை]

அதிகமான பித்தத்தை நீக்கும். முடி நரைக்காமலிருக்க உதவுகிறது. காய்ச்சலைக் குறைக்கும். மலமிளக்கி, மாத விடாய்த் தொல்லை நீக்கும் கிருமிகளை வெளியேற்றும். வீக்கங்களை குறைக்கும். சர்க்கரை நோய், சீதபேதி, வாதம் குணமடையும், 17 வயது வரை வயதுக்கு வராத பெண்களுக்கு இதன் சாறு நல்ல பலன் தருகின்றது.

வாழைத்தண்டு

சிறுநீரகக்கல் (Kidney stone) ஆபரேசன் செய்யாமலேயே குணமடைய பச்சை வாழைத்தண்டு சாறு உதவுகிறது. 100gm தண்டுடன் ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் விட்டு மிக்ஸியில் சட்னிபோல் அரைத்து சாறு பிழிந்தால் ஒரு நபருக்கு ஒரு நேரத்திற்குப் போதுமானது.

பாம்புக்கடி போன்ற விஷத்தை வெளியேற்ற உதவுகிறது. (Very effective in kidney disorders). சிறுநீர் தொல்லைகள் வராமல், சிறுநீரகத்தைக் கழுவி சுத்தம் செய்வதற்காக ஆரோக்கியமாக வாழ்பவர்கள் கூட வாரம் இரண்டுநாள் வாழைத்தண்டு சாறு குடிக்க வேண்டும்.

கண்டங்கத்திரி

காசநோய், ஆஸ்துமா, மார்சனி, காய்ச்சல், தொழு நோய், இரத்த அழுத்தம், பக்கவாதம், கல்லீரல் நோய்கள் முதலியவற்றிற்கு மிகவும் சிறந்தது. ஒரு நேரத்திற்கு பத்து இலைகள் போதும்.

தூது வேளை

நரம்புத்தளர்ச்சி மறையும், மார்புச்சளி அகற்றும், தோல் வியாதிக்கும் நல்லது.

குழந்தைகளுடைய மூளை வளர்ச்சிக்கும், ஞாபக சக்தியை வளர்ப்பதற்கும் இது சிறந்த டானிக் ஒரு நேரத்திற்கு பத்து இலைகள் போதும். காது மந்தம், நமைச்சல், உடல் இளைப்பு முதலியவற்றிற்கும் தூது வேளை நல்லது.

மஞ்சள் கரிசாலங்கண்ணி

காமாலை, கண்கோளாறு, கல்லீரல் கோளாறு முதலியவற்றிற்கு சிறந்தது.

வெங்காயமும் பூண்டும்

கிருமிகளை வெளியேற்றும் டானிக், சொறி, சிரங்கு, யானைக்கால் வியாதி, சைனஸ், டான்ஸில், இரத்த அழுத்தம், இருமல், ஆஸ்துமா, காய்ச்சல், காமாலை முதலியன குணமாகும். கொலாஸ்ட்ரால் குறையும். பச்சைப் பூண்டுகளை அதிகமாக சாப்பிடக் கூடாது.

என்னிடம் இப்போது 20 நூப்பிகளோ, டாலர்களோ இல்லை. ஈரோக்கள் மட்டும். இது எனது உழைப்பால் கிடைத்ததல்ல. நான் வேலையில்லாதவன். பல வருடங்களாக நான் தாள்களைப் பார்த்துள்ளேன். ஆனால் அவைகளை எனது கைகளில் அல்ல. இன்றோ எனது கைகளில் 20 ஈரோ. நான் பார்ப்பல் வீதியின் ஜனநெருக்கடிக்குள் ஓர் நெருக்கடியாக நடந்து கொண்டிருந்தபோது நிலத்தில் ஓர் தாள் என்னைப் பார்த்துக் கண்ணடித்தது. 20 ஈரோ.

என்னால் முன் நடந்துசென்ற கிழவி என்னை உறுத்திப்பார்த்ததால் 'உங்களது தாள் கீழே விழுந்து விட்டது' என்றேன்.

தனது பொக்கை வாயால் சிரித்து விட்டு 'எனது தாள் இல்லை' என்றபடி திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

பயந்து பயந்து 20 ஈரோவை எனது பொக்கெட்டுக்குள் வைத்தேன். என்னை இனம்புரியாத பயம் பிடித்து ஆட்டியது. என்னை பல விழிகள் கள்வனைப் பார்ப்பது போல உணர்ந்தேன்.

அவர்களில் ஒருவரது ஈரோவோ எனது கையில் இருப்பது?

ஜனநடமாட்டம் குறைந்த ஒரு வீதிக்குள் நுழைந்து பொக்கெட்டிற்குள் கையை விட்டால் அது வெறுமையாகி கிடந்தது. சுற்றத்தொடங்கியது எனது இதயம். எனக்கு அருகிலிருந்த ரெலிபோன் பொக்கைக் கட்டிப்பிடித்தேன். மீண்டும் பொக்கெட்டுக்குள் கையை வைத்தபோது அது ஒரு ஓட்டைப் பொக்கெட் என்பது தெரிய வந்தது. சேட் பட்டன் களைத் திறந்தேன். அது கீழே விழுந்தது. 20 ஈரோ. அதனை எனது மணி பேர்ஸிற்குள் புவத்திரமாகப் பூட்டினேன். ஆனால் எனக்குள் நான் கவனமாகப் பார்க்கப்படுவேன் எனும் ஓர் பயம் இருந்தது.

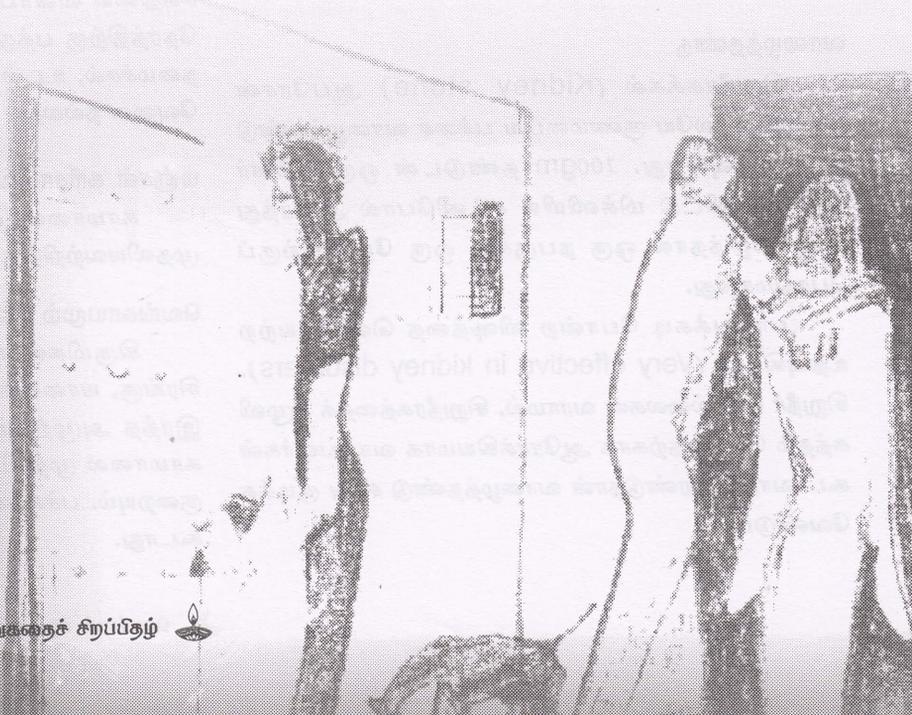
10 வருடங்கள். என்னிடம் விசாவும் இல்லை நூழும் இல்லை. எங்காவது அபூர்வமாகக் கள்ள

வேலை கிடைத்தால் கிடைக்கும் சொற்ப சம்பளம் கூட சமறிக் கடனிற்குள் ஒழிந்துவிடும். நான் எவரின் தயவில் வாழ்கின்றேனோ அவரே எனக்குக் கள்ள வேலை எடுத்துத் தருவதால், எனது சம்பளத்தை வாங்குவது நான் அல்ல. அவரே. இது காரணமாகவே எனது கைகளிற்குத் தாள்கள் அந்நியமாகிப் போயின. என்னை ஓர் அடிமை என யாராவது அழைத்தால் அவரை நான் திட்ட மாட்டேன்.

20 ஈரோ எனக்குள் பல கனவு வித்துகளை நாட்டியன. அம்மா! அவளைப் பார்த்து எத்தனை வருடங்கள்! முகம் மங்கலாக எனது நினைவில். அவளுக்குத் தீர்க்க முடியாத ஓர் நோயாம். 20ஐ வைத்து அவளை நோயிலிருந்து தப்பிக்கலாமா? சோர்வு என்னை உதைத்தது. 20 ஈரோவுக்கு அதிஸ்ட்சீட்டுகளை வாங்கிச் சுரண்டி லட்சாதிபதியானால் என்ன? சுரண்டினால் 3 நட்சித்திரம் எனது விழிகளைப் பார்த்துச் சிரிக்கும் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதமாம். எனது கையில் 20 ஈரோ இருப்பது தெரிந்தால் நான் இப்போது தூங்குவதற்கு உதவி செய்யும் குடும்பத் தலைவர் பறித்து விடுவார். "அரியண்டம் தந்துகொண்டிருக்காம ரெண்டு மூண்டு நாளிலை இறங்கு, இல்லாட்டி இறக்கிப் போடுவன்" என்று காலையும் இரவும் திட்டல். நான் சுரணையற்றவனாகிப்போனதால் திட்டல்கள் எனக்குள் எந்த ரீயாக்சனையும் செய்வதில்லை. தலைவர்

20 ஈரோ

க. கலாமோகன்

திட்டுவதில் தப்பில்லை. எனது நிலையில் இருப்போர் தூசிக்குக் கிடைக்கும் மரியாதையைக் கூட யாசிப்பது சரியா? நான் ஒருபோதுமே நெஸ்ற்றோரரண்டில் சாப்பிடுவதற்காகச் சென்றதில்லை. சரி, போய் ஒரு வெட்டு வெட்டினால் என்ன! சீ வேண்டாம். இப்படி பல கனவுகளும் ஆசைகளும் என்னைச் சுற்றி வளைத்தன.

நான் றும் வந்து பெல் அடித்தேன். கதவு திறப்படவில்லை. மீண்டும் அடித்தேன். சத்தங்கள் உள்ளிருந்து கேட்டன. இது எனக்கு முதல் அனுபவம் அல்ல. எனக்கு இடம் தந்தவர்கள் பலரது வீட்டுக் கதவுகளின் முன் காத்திருந்த அனுபவம் எனக்கு உண்டு. ஆனால் நேரம் சற்றே அதிகமாக இழுபட்டதால் பெல்லைத் தொடுவதை நிறுத்தி கதவைத் தட்டினேன். திறபட்டது.

“தம்பி! உமக்கு ரோசமில்லையே! இறங்கும்!” அங்கே இருந்த ஆச்சி சொன்னதும் நான் தடுக்கவில்லை. இறங்கிவிட்டேன். ஆச்சிக்கு எனது கதையை நான் ‘அ’ விலிருந்து ‘ஃ’ வரை சொன்ன வேளைகளில் ‘தம்பி! எங்கடை கையிலை என்ன இருக்குது. எல்லாம் அவன்ரை கையிலைதான்!” என பதில் வரும். ஆச்சி சொன்னதில் தப்பில்லை. எனது விதியை என்னைத் தவிர வேறு யாரால் விளங்கமுடியுமாம்? படிகளால் இறங்கியபோது அது உள்ளதா எனப் பொக்கெட்டைச் சோதித்தேன். இருந்தது.

அந்த வீதிக்குள் நுழையுமுன்னர் எனக்குள் ஓர் பசி ஏற்படுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. என்னை நோக்கிப் பல அழைப்புகள். அழகிய இளம் பெண்கள். இந்தப் பெண்களை நான் பல தடவைகள் கண்டதுண்டு. ஆனால் ஒருபோதுமே நெருங்கியதில்லை. இந்தப் பெண்களை வெறும் பொக்கெட்டோடு எப்படி நெருங்குவதாம்! பானிஸிற்கு வந்ததிலிருந்து ஒரேயொரு தடவை மட்டும்தான். ஓர் வெள்ளைக்காரியோடு. சுடுகுது மடியைப்பிடி எனும் போக்கில் நடந்த செக்ஸ். அதன்பின் எனக்குள் வந்த ஆசைகளைக் கைகளால் தீர்த்துக் கொண்டேன். ஆம்! எனக்கு வேலை ராசி இல்லை. விசாவும் இல்லை. என்னிடம் இப்போது 20 ஈரோ உள்ளது. அந்த இளம் பெண்கள் எல்லோர்மீதும் எனக்குள் வந்த மோகத்தை நான் கிள்ளியெறிய விரும்பவில்லை.

அவள் என்னைப் பார்த்துத் தனது விழிகளால் அழைத்தாள். நான் சென்றேன்.

“வியான்!”

“எவ்வளவு?”

“எனக்கு 20 ஹோட்டலுக்கு 20.”

“என்னிடம் 20 தான் உள்ளது வா!”

“முடியாது.”

மீண்டும் அழைத்தபோது அவள் சினத்துடன் “போ” எனக் கத்தினாள். பயத்தில் அவளை விட்டுப் பிரிந்து தூரத்தில் நின்று அவளையே பார்த்தேன். வேறு பெண்கள் என்னை அழைத்தபோதும் எனது விழிகளோ அவளது உடலை மட்டுமே மொய்த்தபடி. அவள் இன்னொருத்திக்கு என்னைக் காட்டிக் கதைப்பது போலபட்டது. ஆனால் அவள் கதைப்பதோ எனக்குக் கேட்கவில்லை. கேட்டிருந்தாலும் அவள் பேசும் பாஷை எனக்கு விளங்கியிருக்காது. அவளை ஒருவன் கூட்டிக்கொண்டு சென்றபோது எனக்குள் ஆத்திரம் வந்தது. ஏன் நான் ஆத்திரப்படவேண்டும் என்பது எனக்கு விளங்கவேயில்லை. நான் அவளுக்காகக் காத்திருந்தேன். அவளின் தலையோ அரை மணித்தியாலம் வரை தென்படவே இல்லை. பொறுமை அதிகரித்ததால் எனக்கு அவள்மீது ஓர் வெறுப்பு வந்தது. இன்று நான் ஒருத்தியுடன் இன்பம் துயக்கவேண்டும் எனும் வெறி எனக்குள்.

“எவ்வளவு-?” இன்னொருத்தியிடம் கேட்டேன்.

“40, எனக்கு 20 ஹோட்டலுக்கு 20” என்றபின் தனது உதடுகள் செய்யும் கலைபற்றி இரண்டு வரிகளில் ஓர் வெறியை எரிமலையாக்கும் விதத்தில் சொன்னாள்.

“என்னிடம் 20 தான் உள்ளது.”

“நான் எல்லாம் தருவேன். ஆனால் எனக்கு 20 ஹோட்டலுக்கு 20. எங்காவது சென்று 20ஐக் கடன் வாங்கித் திரும்பி வா!”

“எனக்குக் கடன் தர எவருமே இல்லை.”

“20 க்கு என்னால் உன்னைக் ஹோட்டலுக்கு அழைத்துச் செல்ல முடியாது. மன்னிக்கவும்.”

எனக்குத் தாகம் வந்ததால் அந்த வீதியில் ஏதாவது கடைகள் உள்ளதா எனத் தேடினேன். ஓர் கடை. உள்ளே நுழைந்ததும் எனது கனவு உடையும் போலபட்டது. 20 ஈரோவைத் துண்டாக்கினால் என்னால் இன்று செக்ஸ் வைக்க முடியாது. முறைப்படி 40. என்னிடம் உள்ளதோ 20. மீண்டும் முயற்சி செய்வோம் என்றபடி கடைக்கு வெளியில் வந்தேன்.

நான் முதலில் கண்டவள் மூலையில் நின்றாள். ஓர் இரக்கமான மொழியால் அவள் என்னை அழைத்தாள். நான் அவள் முன்,

“உன்னிடம் இப்போது 40 உள்ளதா?”

“இல்லை. 20 தான் உள்ளது.”

“சரி நீ என்னுடன் ஹோட்டலுக்கு வரவேண்டாம். எனக்கு 20 தா. என்னை உனது வீட்டிற்கு அழை!”

வீடு! இது ஓர் பெரிய சொல். எனக்கு வீடு இல்லை என்பதையும், ஓர் நூம்கூட இல்லை என்பதையும், நான் தயவுகளில் வாழும் மனிதன் என்பதையும் அவளிற்கு எப்படிச் சொல்வதாம்!

“என்னை உனது வீட்டிற்கு அழைத்துக் செல்!”

“முடியாது!”

அவள் தனது அழைப்பிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள். அவளை என்னால் விளங்க முடிந்தது. எனது தாகம்! அது இந்த இரவில் அவளுடன் சாத்தியமாகாது. அவளின் இரக்கம் எனது தாகத்தைக் காட்டிலும் மேலானது என நினைத்துக்கொண்டேன். எனது நினைவுகளில் எவ்வளவு தாகங்கள்! 20 ஈரோ எனது தாகங்களை ஒரு கணம் வாழ்வதற்கும் வழியைத் தேடித்தராமல், அவளை இன்னொருவன் கூட்டிச் சென்றான். அவனிடம் நிச்சயமாக 20 ஈரோவிற்குமேல் இருக்கும் என நினைத்துக்கொண்டேன்.

எனக்குத் திடீரென ஓர் சந்தேகம் வந்தது. பொக்கெட்டுள் கையை நுழைத்தேன். 20 அசையாமல் இருந்தது. ஆனால் ஹோட்டலுக்கோ அல்லது என்னைத் தனது தயவில் வைத்திருப்பவர் வீட்டிற்கோ ஒருத்தியைக்கூட அழைத்துச் செல்லமுடியாத நிலையில் நான் இருந்தேன். சரி! 20 ஐயும் குடித்து முடிப்பதா? ஆம்! குடித்து முடிப்பதுதான். இதனைவிட வேறு ஓர் வழியும் எனக்குப் படவில்லை. நான் ஓர் கடையைத் தேடி நடக்க வெளிக்கிட்டேன்.

அந்த இரவில் நான் அதிகநேரம் நடந்ததால் திறந்திருந்த கடைகள்கூட மூடப்பட்டுக்கிடந்தன. எனது கால்கள் களைக்கத் தொடங்கின. வீதிகள் எனது விழிகள்முன் மங்கின. எனது கனவுகள் உடைவதற்காகப் பிறந்தனபோலும்! எனது கனவுகள் உடையட்டும். உலகப் பந்தில் எனது உடல் ஓர் எச்சமாக. நட! நான் நடந்தேன் நான் நடக்கின்றேன் என்பதையும் மறந்து.

“நில்! நில்!”

ஓர் பெண்ணின் குரல் என் பின்னால் கேட்டது. நான் திரும்பினேன். என் பின் ஓர் வயோதிகக் கறுப்புப்பெண். அவளிடம் ஓர் விழி மட்டும்.

“பிடி!”

அவள் என்முன் தனது மூடிக்கிடந்த கைகளை நீட்டினாள். நான் அவள் முன். கைகளை அவள் திறந்தாள். அதற்குள் 20 ஈரோ.

“என்னிடம் 20 ஈரோ உள்ளது.”

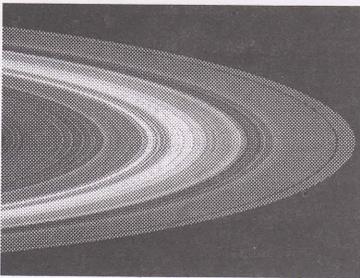
“இல்லை!”

நான் அதிர்ச்சியுடன் எனது பொக்கெட்டுள் கையை வைத்தேன். வெறுமை.

“எனது கையில் இருக்கும் 20 ஈரோ உனது பொக்கெட்டில் இருந்து விழுந்தது. இது உன்னுடையது. பிடி!”

நான் அவளது குருடாகிப்போன மறுவிழியைப் பார்த்தேன். எனது இரண்டு விழிகளும் அதன்முன் குருடாகின.

ஓவியம்: வீ. ரவீந்திரன்.

சனி கிரகத்தை சுற்றியுள்ள வளையங்கள் 440 கோடி ஆண்டுக்கு முன் உருவானது: நிபுணர்கள் தகவல்

சனி கிரகத்தை சுற்றியுள்ள வளையங்கள் 440 கோடி ஆண்டுக்கு முன் உருவானது என நிபுணர்கள் தெரிவித்துள்ளனர்.

மற்ற கிரகங்களுக்கு இல்லாத ஒரு தனிச்சிறப்பு சனி கிரகத்துக்கு உண்டு. இக்கிரகத்தை மட்டுமே வட்ட வடிவ வளையங்கள் சூழ்ந்துள்ளன.

இவை எப்போது உருவானது என்ற சர்ச்சை விஞ்ஞானிகளிடையே பல்லாண்டுகளாக இருந்து வருகிறது. இந்த நிலையில் சனி கிரகத்தை

சுற்றியுள்ள வளையங்கள் 440 கோடி ஆண்டுக்கு முன் உருவானது என நாசா விஞ்ஞானிகள் தெரிவித்துள்ளனர்.

சனி கிரகத்தில் ஆய்வு மேற்கொள்ள ‘நாசா’ மையம் வாஸ்சின் என்ற விண்கலத்தை அனுப்பியுள்ளது. அதில் பொருத்தப்பட்டுள்ள சக்தி வாய்ந்த காஸ்மிக் டஸ்ட் அனலைசர் என்ற கருவி மூலம் சனி கிரகத்தின் வளையங்களை போட்டோ எடுத்து பூமிக்கு அனுப்பியுள்ளன.

இதை வைத்து போல்டரில் உள்ள கொலொரடோ பல்கலைக்கழக விஞ்ஞானி கச்சா கெம்ப் ஆய்வு செய்தார். அதில் சனி கிரகத்தை சுற்றியிருக்கும் வளையங்கள் மயிரிழை போன்ற மிக மெலிதாக உள்ளன.

2 லட்சத்து 80 ஆயிரம் கிலோ மீட்டர் நீளம் படர்ந்து இருக்கும் இவை நீள்வட்ட வடிவில் உள்ளன என கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

இந்தக் கதையை படித்துக்கொண்டிருக்கும் போது எந்த இடத்திலாவது நீங்கள் ஒரு புன்னகையைச் செய்தால் இந்தக் கதைசொல்லியின் ஆன்மா வக்கிரத்தால் நிறைந்துள்ளதாக அர்த்தம். அல்லது புன்னகை செய்த உங்களது ஆன்மா அவ்வாறு சிதைந்து போயிருக்கலாம். ஒருவேளை நம்மிருவரது ஆன்மாக்களுமே வக்கிரித்துப் போயிருக்கவும் கூடும்.

பிரான்ஸின் தற்போதைய அதிபர் நிக்கோலா சார்க்கோஸி நான்கு வருடங்களிற்கு முன்பு தனது தேர்தல் பிரச்சார உரையின்போது பாரிஸின் புறநகர்ப் பகுதியான 'ஸெயின் துறுவா மூலி'ன் பெயரைக் குறிப்பிட்டு, தான் பதவிக்கு வந்தால் அந்தப் பகுதியைச் சுத்திகரிக்கப் போவதாகச் சொன்னார். அந்தப் பகுதியில்தான் நான் கடந்த பத்து வருடங்களாக இருக்கிறேன்.

உண்மையிலேயே இந்தப் புறநகர்ப் பகுதி ஓங்கிய சிறு மரக்காடுகளையும் பரந்த புல்வெளிகளையும் குறுக்கறுத்து ஓடும் ஸெயின் நதியையும் கொண்ட அழகிய நிலப்பகுதி. பிரான்ஸில் ஆபிரிக்கர்களும் அரபுக்களும் சிந்தி ரோமா நாடோடிகளும் ஆசிய நாட்டவர்களும் செறிந்து வாழும் பகுதியும் இதுதான். ஜனாதிபதி நிக்கோலா சார்க்கோஸி சூழலியலில் பெரும் அக்கறைகொண்டவர் எனப் பத்திரிகைகள் எழுதியுமுள்ளன. அவர் அந்த மரக் காடுகளையும் புல்வெளிகளையும் ஸெயின் நதியையும் எங்களிடமிருந்து காப்பாற்ற நினைத்திருக்க வேண்டும். எதிர்பார்த்தது போலவே அந்தத் தேர்தலில் நிக்கோலா சார்க்கோஸி வெற்றியும் பெற்றார். ஆனால் அவர் நினைத்திருந்ததுபோல எல்லாம் சுத்திகரிப்பை எங்கள் பகுதியில் நடத்திவிட முடியாது.

நிக்கோலா சார்க்கோஸி என்ன, அந்த மாவீரன் நெப்போலியனே மறுபடியும் உயிர்பெற்று வந்தால் கூட எங்களது பகுதியில் மயிரைப் பிடுங்க முடியாது. இந்தப்

பகுதியில் எவரும் பிரஞ்சு அரசாங்கத்தின் சட்டங்களை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இங்கே எங்களுக்கான அறங்களையும் சட்டங்களையும் விதிகளையும் தண்டனைகளையும் நாங்களே எங்களுக்காக விதித்து வைத்துள்ளோம்.

பாரிஸ் நகரத்தில் வாழும் எனது நண்பர்கள் "நீ எப்பிடி அந்த ஏரியாவில் சகிச்சுக்கொண்டு இருக்கிறாய்" என என்னைக் கேட்கும்போது நான் அவர்களிடம் திருப்பி "நீங்கள் எப்பிடித்தான் பரிஸில் சகிச்சுக்கொண்டு இருக்கிறீங்களோ" எனக் கேட்பேன். எனது பகுதியில் வாழ்ந்தவர்களால் ஒருநாள் கூட பிரான்ஸின் வேறு பகுதிகளில் வாழ முடியாது. எங்களது பகுதியில் வந்து குடியேறியவர்கள் இறந்தால் அல்லது பொலிஸாரால் நாடு கடத்தப்பட்டால் தவிர இந்தப் பகுதியிலிருந்து வேறு இடங்களுக்குச் செல்வதில்லை.

பதின்மூன்று மாடிகளைக் கொண்ட தொடர்மாடிக் குடியிருப்பு ஒன்றின் பத்தாவது தளத்தில் எனது வீடு இருந்தது. ஒரு மிகச் சிறிய வரவேற்பறையையும் ஒரு சிறிய படுக்கை அறையையும் கொண்டது எனது வீடு. அந்த தொடர்மாடிக் குடியிருப்பில் இருந்த எல்லா வீடுகளுமே அவ்வகையானவைதான். எனது மாதச் சம்பளத்தில் சரிபாதி வாடகைக்குப் போயிற்று. பாரிஸ் நகரத்தில் இதேபோன்ற ஒரு வீட்டில் வாடகைக்கு இருப்பதென்றால் முழுச் சம்பளத்தையுமே வாடகைக் காகத் தாரைவாக்க வேண்டியிருக்கும்.

வேலைக்குச் செல்லாத நாட்களிலும் மாலை நேரங்களிலும் அநேகமாக நான் எங்களது தொடர்மாடிக் குடியிருப்பின் கீழ்த் தளத்திலிருக்கும் வாசற்படிக்கட்டில் குந்தியிருப்பேன். என்னோடு அந்தக் குடியிருப்பில்

லைலா

ஷோபாசக்தி

இருக்கும் இளைஞர்களும் குந்தியிருப்பார்கள். பலதும் பத்தும் பேசுவோம். எங்களிடையே அடிக்கடி கைகலப்பும் வரும். எல்லாமே ஒருநாள் கோபம்தான். அடுத்தநாள் கைகொடுத்துச் சமாதானமாகிவிடுவோம். இரவு நேரங்களில் அந்தப் படிகளில் உட்கார்ந்திருந்து பேசியவாறே குடிப்போம். எங்கள் குடியிருப்புக்குத் தனியாகக் காவலாளி தேவையில்லை. எந்த நேரமானாலும் யாராவது சிலர் வாசற்படிகளில் உட்கார்ந்திருப்போம். சிலர் அங்கேயே உட்கார்ந்தவாறே தூங்கிவிடுவார்கள்.

எங்களை மிகவும் இடைஞ்சல் செய்வது பொலிஸ்காரர்கள்தான். திடீரெனச் சுற்றிவளைத்துக் கைகளை உயர்த்துமாறு கட்டளையிட்டு எங்களைச் சுவரோடு நிறுத்தி வைத்துச் சோதனையிடுவார்கள். கத்தி, கஞ்சா, போலி விசா, திருட்டு செல்போன் என ஏதாவது அவர்களுக்குச் சிக்கும். எங்கள் குடியிருப்பே திரண்டு நின்று பொலிஸ்காரர்களைத் திட்டும். ஒருமுறை பொலிஸ் வாகனத்துக்குத் தீ வைத்த கதையும் இங்கே நடந்தது. பிரான்ஸில் போலிஸ்காரர்களுக்குக் காதலிகள் கிடைப்பதில்லை எனச் சொல்வார்கள். அத்தகைய ஒரு வெறுப்பு இங்கே பொலிஸ்காரர்கள்மீது மக்களுக்கு உண்டு. எங்கள் பகுதியில் பொலிசாருக்குக் காதலி அல்ல, தவித்த வாய்க்குக் குடிக்க ஒரு மிடறு தண்ணீர் கூட யாரும் கொடுக்கமாட்டோம்.

ஜனாதிபதி நிக்கோலா சாக்கோஸி எங்களது குடியிருப்புப் பகுதியைச் சுத்திகரிக்கப் போவதாகச் சொன்ன சில நாட்களில் எங்களது தொடர்மாடிக் கட்டடத்திற்கு அயம்பது வயதுகள் மதிக்கத்தக்க ஒரு தமிழ்ப் பெண்மணி வந்து சேர்ந்தார். முன்பு எங்களது தொடர்மாடிக் கட்டடத்தில் சில தமிழ்க் குடும்பங்கள் இருந்தன. பிள்ளைகள், குட்டிகள் பெருக அவர்கள் இங்கேயே அயலில் வேறு வீடுகளுக்குப் போய் விட்டார்கள். அதன் பின்பு இந்தப் பெண்மணி அங்கே வரும்வரை நான் ஒரேயொரு தமிழன்தான் அங்கிருந்தேன். அந்தப் பெண்மணி நானிருந்த பத்தாவது தளத்திலேயே ஏழாம் இலக்கத்தில் குடியேறினார். எனது கதவு இலக்கம் அய்ந்து.

அந்தப் பெண்மணியைப் பார்த்தவுடனேயே அவர் பாண்டிச்சேரித் தமிழா, அல்லது சிங்களப் பெண்மணியா என்ற சந்தேகங்கள் ஏதும் எனக்கு வரவில்லை. பொதுவாக அய்ரோப்பாவில் வாழும் அயம்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு ஈழப் பெண்மணி எப்படியிருப்பாரோ, எவ்வாறு ஆடையணிவாரோ, எப்படித் தலை முடியையைப் பின்னால் கூட்டிக் கட்டியிருப்பாரோ அப்படியே அவர்

இருந்தார். ஆனால் அவர் தனியாக அங்கே குடிவந்ததும், கையில் ஒரு நாயைப் பிடித்தபடி வெள்ளைக்காரி மாதிரி வெளியே உலாவச் செல்வதும்தான் என்னைக் கொஞ்சம் குழப்பியது. அந்த அழகிய நாய் இரண்டு உள்ளங்கைகளுக்குள்ளும் அடங்கி விடுமளவிற்கு மிகச் சிறியதான ஓர் இனத்தைச் சேர்ந்தது. அந்த வெண்ணிற நாயின் உடல் சடைத்த முடிகளால் மூடப்பட்டிருந்தது. நாயின் காலெங்கே, வாலெங்கே எனக் கண்டுபிடிப்பதே சிரமம். நாயின் கண்கள் மட்டும்தான் வெளியே தெரிந்தன. அந்தக் கண்கள் எப்போதும் ஒளிர்ந்தவாறே யிருந்தன. மூக்குக் கண்ணாடியில் வரைந்து ஒட்டப்பட்ட கண்களைப்போல அந்தப் பெண்மணியின் கண்கள் மரத்திருந்தன. அந்தப் பெண்மணியின் கண்களில் ஒருபோதும் உணர்சிகளை நான் பார்த்ததே கிடையாது.

நாங்கள் கட்டடத்தின் வாசற்படியில் உட்கார்ந்திருக்கும்போது அந்தப் பெண்மணியை எதிர்கொள்வதுண்டு. அவர் நாயுடன் எங்களைத் தாண்டிச் செல்லும் போது நாங்கள் “Bonjour Madame” என வணக்கம் தெரிவிப்போம். அவரும் பதில் வணக்கம் சொல்லிவிட்டுப் போவார். சில தடவைகள் “எப்படி நலமாயிருக்கிறீர்களா” என ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் எங்களிடம் பேசுவார். அந்த ஒன்றிரண்டு வார்த்தை களிலேயே அவர் பிரஞ்சு மொழியைப் பிரஞ்சுக்காரர்கள் மாதிரியே உச்சரித்துப் பேசக் கூடியவர் எனத் தெரிந்தது. கீழ்த்தளத்தில் நாங்கள் அமர்ந்திருக்கும் படிகளின் அருகிலேயே தபாற் பெட்டிகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. ஒருநாள் அந்தப் பெண்மணி தனது தபாற் பெட்டியைத் திறந்து கடிதங்களை எடுப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த நான் அவர் சென்றதும் அந்தப் பெட்டியருகே சென்று அதில் எழுதப்பட்டிருந்த பெயரைப் படித்துப் பார்த்தேன். அதில் - ராஜரத்தினம் இலங்கை நாயகி - எனப் பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தது.

இலங்கை நாயகி அங்கு வந்து ஒருமாதம் கழிந்ததன் பின்னாகத்தான் எனக்கு அவரோடு பேச வாய்ப்புக் கிடைத்தது. நாங்கள் இருவரும் கீழ்த்தளத்தில் லிப்டுக்காகக் காத்திருந்தபோது நான் அவரைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்து மெதுவாகத் தலையசைத்தார். லிப்டுக்குள் ஏறியதும் நான் அவரின் கையிலிருந்த அந்த நாயைக் காட்டி “நல்ல வடிவான நாய்...என்ன பேர்?” என்று கேட்டேன். இலங்கை நாயகி ஒரு புன்னகையுடன் “லைலா” எனச் சொல்லிவிட்டுத் தனது கையிலிருந்த அந்த நாயைத் தடவிக் கொடுத்தார்.

நாய்க்கு யாராவது லைலா எனப் பெயர் வைப்பார்களா? எனக்குத்தான் அவர் சொன்னது சரியாகக்

காதில் கேட்கவில்லை என்று நினைத்துக்கொண்டேன். நாய்க்கு லைக்கா எனப் பெயர் வைப்பவர்களுண்டு. முதன் முதலில் ரஷ்ய விஞ்ஞானிகள் விண்வெளிக்கு அனுப்பிய நாய்க்கு லைக்கா என்று பெயர். எனவே நான் இலங்கை நாயகியிடம் மறுபடியும் “லைக்காவா” என்று கேட்டேன். அவர் வாயை அகலத்திறந்து “லைலா” என அழுத்தமாக உச்சரித்துவிட்டு நாயை எனக்கு முன்னே ஒரு குழந்தையைத் தருவதுபோல நீட்டினார். நான் நாயைத் தடவிக் கொடுத்தேன்.

இருவரும் பத்தாவது தளத்தில் இறங்கினோம். நான் இலங்கை நாயகியிடம் “அக்கா, நாட்டிலயிருந்து வெளிக்கிட்டு கனகாலமோ” என்று கேட்டேன்.

இலங்கை நாயகி என் முகத்தைப் பார்த்தவாறே “ஓம் தம்பி, எண்பதாம் ஆண்டு லண்டனுக்கு படிக்கவெண்டு போனது, எண்பத்தி மூண்டில அங்கயிருந்து திரும்பி இந்தியாவுக்கு போயிற்றன். பிறகு திரும்பியும் எண்பத்தாறில இஞ்ச வந்தனான்” என்றார்.

“லண்டனிலயிருந்து ஏன் திரும்பிப் போனீங்கள், படிப்பு முடிஞ்சுதா இல்லாட்டி லண்டன் பிடிக்க யில்லையோ?”

இலங்கை நாயகி நாயை இறக்கித் தரையில் விட்டுக் கொண்டே “நான் லண்டனிலயிருந்து இயக்கத்துக்குப் போனனான் தம்பி” என்று சொல்லிவிட்டுத் தனது கதவை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார். நான் இவ்வாறான ஒரு பதிலை ஒருபோதும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. மெதுவாக நடந்து கதவைத் திறந்து எனது வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன்.

என்ன இந்த மனுசி ஒரு ரைப்பாக் கதைக்கிறதே என்று யோசித்தேன். முன்பின் தெரியாத ஆளிடம் தான் இயக்கம் என்று சொல்வதென்றால் இலங்கை நாயகியின் பேச்சில் ஏதோ உள்நோக்கம் இருக்கக் கூடும் என நான் எச்சரிக்கையானேன். என்னை அவர் உளவு பார்க்கிறாரா? இன்னொரு புறத்திலே ‘அந்த மனுசி இயல்பாகச் சொல்லியிருக்கவும் கூடும், அது உண்மையாகவு மிருக்கலாம், எதைப் பார்த்தாலும் தவறாகவே நோக்கிச் சந்தேகமும் அச்சமும் கொள்ளாமளவிற்கு உனக்குத்தான் மூளை வக்கிரமடைந்துவிட்டது’ என்று என் மனம் குறுக்காலே சொல்லிற்று.

அடுத்தநாள் நான் வாசற்படியில் உட்கார்ந்திருந்த போது தூரத்தே நாயுடன் இலங்கை நாயகி நடந்து வருவதைக் கண்டதும் நான் எழுந்து லிட்டுக்கு அருகாக வந்து நின்றுகொண்டேன். அவர் லிப்டின் அருகே வந்ததும் அவரைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன். அவர் மெதுவாகத் தலையசைத்தார். லிட்டுக்குள் சென்று

லிப்டின் கதவுகள் மூடிக்கொண்டதும் நான் இலங்கை நாயகியிடம் “அக்கா, நீங்கள் இயக்கத்துக்குப் போனதாச் சொன்னீங்கள்... எந்த இயக்கத்துக்குப் போனீங்கள்?” என்று கேட்டேன். அதைக் கேட்காவிட்டால் எனக்குத் தலை வெடித்திருக்கும். அவர் பதில் சொல்வதானால் சொல்லட்டும்.

இலங்கை நாயகி நெற்றியைச் சுருக்கி உதடுகளைக் கடித்து மேலே பார்த்தார். பின்பு “அது.. புளொட்டோ என்னவோ ஒரு பேர் சொன்னாங்கள், நான் அங்க சமையலுக்கு நிண்டனான்” என்றார். லிப்டின் கதவுகள் திறந்ததும் அவர் என்னைத் திரும்பியும் பாராமல் தனது கதவை நோக்கிக் கால்களை அகல வைத்து விறுவிறுவென நடந்தார். எனக்கு மறுபேச்சு என்ன பேசுவது என்றே தெரியவில்லை. ஏதாவது திருப்பிப் பேசக் கூடிய மாதிரியா இலங்கை நாயகி பேசுகிறார். அவர் வாயைத் திறந்தாலே அவரின் வாயிலிருந்து முளைத்து ஒரு பாம்பல்லவா என்னைத் தீண்டுகிறது.

எனக்குக் கடி விஷம் ஏறிப் போய்விட்டது. இலங்கை நாயகிக்கு கொஞ்சம் மூளைப் பிசகு என்பதைத் தவிர வேறெதுவும் எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஒரு எதிர்பாராத நேரத்தில் லிட்டுக்குள் வைத்து இலங்கை நாயகி என்னைத் துப்பாக்கியால் சுட முயற்சிப்பது போல எனக்கு எண்ணங்கள் வர ஆரம்பித்தன. அவர் துப்பாக்கியை எங்கிருந்து உருவூவர், அப்போது லிட்டுக்குள் எனக்கும் அவருக்கும் எவ்வளவு இடைவெளியிருக்கும், நான் எப்படி அவரிடமிருந்து துப்பாக்கியைத் தட்டிப் பறிப்பது, பறித்தவுடன் அவரை நான் சுட வேண்டுமா, அவரைச் சுட்டால் மட்டும் போதுமா அல்லது அவரது நாயையும் சுட வேண்டுமா என்று என் மனதிற்குள் கேள்விகள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாகத் தோன்றி என்னை அலைக்கழித்தன.

‘உனக்கென்ன மனம் வக்கரித்துவிட்டதா, எதற்காக அந்த அழகிய நாய் லைலாவை நீ சுட வேண்டும்?’ என என்னையே நான் கேட்டுக்கொண்டேன். ஜார் மன்னனை ட்ரொட்ல்கி சுடும்போது ஜாரின் நாயையும் சுட்டுக் கொன்றார் என்ற விஷயம் அந்த நேரத்தில் என் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அடுத்து வந்த நாட்களில் நான் இலங்கை நாயகியின் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணிக்க ஆரம்பித்தேன்.

அதுவென்றும் இலேசான காரியமாக இருக்க வில்லை. அவர் திடீரெனத் தனது வீட்டிலிருந்து நாயோடு வெளியே வருவார். எங்களது குடியிருப்பின் அயலில் நாயோடு உலாவுவார். கொஞ்ச நேரம் நாயோடு புல்வெளியின் ஓரத்தில் போடப்பட்டிருக்கும் வாங்கில் உட்கார்ந்திருப்பார். வேறங்கும் அவர் போய் வருவதாகத்

தெரியவில்லை. அருகிலுள்ள சீனாக்காரனின் மலிவு சுப்பர் மார்க்கெட்டுக்குள் அவர் நுழைந்து வெளியே வரும்போது கையில் நாயக்கான உணவு அடைக்கப் பட்டிருக்கும் பேணிகளுடன் வருவார். இலங்கை நாயகி எங்கே வேலை செய்கிறார், என்ன சாப்பிடுகிறார், சமைப்பதற்குப் பொருட்களை எங்கு வாங்குகிறார்? என்பது ஒன்றுமாக விளங்கவில்லை.

என்னுடைய கண்காணிப்பிலும் குறைபாடுகள் இல்லாமலில்லை. வேலைக்குச் செல்லும் நாட்களில் அதிகாலையில் புறப்பட்டுச் சென்று மாலையில்தான் திரும்பி வருவேன். இரவு எட்டு மணிக்குப் பிறகு என் தலையில் இடியே விழுந்தாலும் உணராத அளவுக்குப் போதையிலிருப்பேன். வேலையில்லாத நாட்களில் நான் தூக்கத்தால் எழுவுதே மதியம் கழிந்த பிறகுதான். ஆனால் இப்போது நான் இலங்கை நாயகியுடன் லிட்டில் தனியாகச் செல்லும் தருணங்களைக் கவனமாகத் தவிர்த்துக் கொண்டேன்.

விரைவிலேயே எனக்கு ஒரு வழி கிடைத்தது. உண்மையில் இலங்கை நாயகி 'புளொட்' இயக்கமா, இல்லை மனுசி புத்தி பேதலித்துப் பிதற்றுகிறதா, இல்லை மனுசி கள்ள மனதோடு என்னுடன் பேசுகிறதா என அறிய ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. நான் செல்லத்துரையைப் போய்ச் சந்தித்தேன். செல்லத்துரை புளொட் இயக்கத்தில் முக்கியமானவராக இருந்தவர். மத்திய குழுவில் கூட இருந்தவர் என்று யாரோ சொன்னதாக ஞாபகம். எண்பத்தாறிலோ எண்பத்தேழிலோ புளொட்டின் தள மாநாடு நடக்கும்வரை இயக்கத்திலிருந்து மாநாட்டோடு இயக்கத்திலிருந்து வெளியேறியவர். இப்போது அவருக்கு அரசியல் ஈடுபாடெல்லாம் கிடையாது. இடைக்கிடையே இலக்கியக் கூட்டங்களிற்கு செல்லத்துரை வருவார். அப்படி எனக்கு அவர் பழக்கம்.

பாளில் நகரத்தின் ஒரு கபேயில் நான் செல்லத்துரையைச் சந்தித்தேன். நான் அவரிடம் "அண்ணே, ராஜரத்தினம் இலங்கை நாயகி எண்டு பெயர்.. அம்பது வயசிருக்கும், லண்டனிலிருந்து எண்பத்தி மூண்டில புளொட்டுக்கு வந்தவவாம். இப்ப பிரான்ஸில் இருக்கிறா. ஆளை உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டேன்.

செல்லத்துரை கொஞ்சமும் யோசிக்காமல் "ஓ நீங்கள் லைலா தோழரைச் சொல்லுறீங்கள்" என்றார்.

"அண்ணே, லைலாத் தோழரா, இல்லை லைலாவினர் தோழரா? தெளிவாச் சொல்லுங்கோ, நான் ஏற்கனவே போதுமான அளவுக்குக் குழம்பியிருக்கிறன்"

"அவவுக்கு லைலா எண்டுதான் இயக்கத்தில பெர்"

"லைலா, மஜ்னு எண்டெலாம் ரொமானடிக்கா உங்கிட இயக்கத்தில பெர் வைக்க மாட்டீங்களே! மெண்டிஸ், சங்கிலி, மொக்கு மூர்த்தி எண்டு திகிலாத தானே நீங்கள் பெர் வைப்பீங்கள்."

"உமக்கு லைலாவெண்டா ஆரெண்டு விளங்கயில்ல. பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் முதல் முதலாய் ப்ளேன் கடத்தயிக்க அந்த ஒப்பிரேஷனைச் செய்த ஒரு பெண் போராளிக்கு லைலா எண்டு பெயர்"

"அண்ணே ஒரு பியர் குடிப்பமா, தலையிடிக்குது" என்று செல்லத்துரையிடம் கேட்டேன். அவருக்கு சீனி வருத்தமென்று சொல்லி பியர் வேண்டாம் என்றார். அவருக்கு ஒரு கறுப்புக் கோப்பியும் எனக்கு ஒரு பியரும் ஓடர் செய்தேன்.

"அண்ணே அவ லண்டனிலிருந்தா இயக்கத்துக்கு வந்தவ?"

"ஓமோம். அதென்னண்டா இவ லண்டனுக்கு படிக்கத்தான் போனது. அங்கதான் கீர்த்தி மாஸ்டரோட லவ்வானது. கீர்த்தி மாஸ்டர் அப்ப லண்டனில புளொட்டுக்கு வேலை செய்தவர். நல்ல அரசியல் தெளிவுள்ள ஆள். ரெண்டு பேரும் லண்டனிலிருந்து ஒண்டாத்தான் வெளிக்கிட்டவை. கீர்த்தி மாஸ்டர் நேர பி. எல் ஓ. ட்ரெயினிங்குக்காக லெபனானுக்குப் போயிட்டார். லைலா இந்தியாவுக்கு வந்திற்றா. இந்தியாவில கே. கே. நகர் புளொட் ஒப்பிஸிலதான் இரண்டு வருசமா இருந்தவ."

"அப்ப இவ லைலா இயக்கத்தில் பெரிய பொறுப்பில இருந்தவவா?"

"ஒப்பிஸில வேலை செய்தவ. கிட்டத்தட்ட உமாமகேஸ்வரனுக்கு செகரடரி மாதிரித்தான். இங்கிலீஸ் நல்லாத் தெரியும். அதால வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள், மொழிபெயர்ப்புகள் எண்டு கன வேலை செய்தவ. இவவுக்கு அங்க மஞ்சள் குருவியெண்டு பட்டம்."

"அதென்ன மஞ்சள் குருவி?"

"ஆம்பிள பொம்பிளை எண்டு வித்தியாசம் பாராம எல்லாரோடும் நல்லாச் சிரிச்சப் பழகுவா. உடுப்புகளும் அப்பிடி, இப்பிடி லண்டன் ஸ்டைலிலதான் போடுவா. ஒருக்கா உமாமகேஸ்வரன் கூட 'உங்கிட லண்டன் பழக்கத்தை இஞ்ச காட்டாதீங்கோ, கட்டுப்பாடு தேவையெண்டு' இவவ ஏசினது. ஆரைப் பார்த்தாலும் வழியிற கேஸ் எண்டு அவவுக்கு ஒரு பேரிருந்தது. லைலாத் தோழர் எங்களுக்கு முதலே இயக்கத்திலிருந்து விலத்திற்றா."

"ஏன் இயக்கத்திலிருந்து வெளியில வந்தவ?"

“அது எனக்குச் சரிவரத் தெரியேல்ல, ஆனால் இயக்கம் உடையத் தொடங்கின உடனேயே கெட்டிக் காரங்கள் ஓடித் தப்பிற்றாங்கள். லைலா லண்டன் படிப்பெல்லா.. நாங்கள் அரைகுறையள் நிண்டு இழுவுண்டு வந்தது. மொக்குகள் எல்லாம் அங்கயிருந்து செத்துப்போனாங்கள். புலி போட்டது அரைவாசி... எங்கிட ஆக்களே போட்டது அரைவாசி.”

“அந்தக் கீர்த்தி மாஸ்டர் இப்ப எங்க?”

“ஆருக்குத் தெரியும்! பி.எல்.ஓவுக்குப் போன ஆளை பிறகு ஒருதரும் கண்டதாத் தெரியேல்ல. அவர் லெபனானிலேயே அடிபாட்டில செத்துப்போனார் எண்டு ஒரு கதையிருக்கு. அப்பிடயில்ல லெபனானில மாணிக்கத்தோட பிரச்சினைப்பட்டுத் திருப்பி இந்தியாவுக்கு வந்துதான் காணாமல் போனவர் எண்டும ஒரு கதையிருக்கு”

செல்லத்துரையிடம் பேசிவிட்டுத் திரும்பி வரும் வழியெல்லாம் எனக்கு இலங்கை நாயகி குறித்த சித்திரங்களே மனதிற்குள் வந்து போயின. ஆனால் இப்போது மனது கொஞ்சம் நிம்மதியாயிருந்தது. அடுத்தநாள் கீழ்த்தளத்தில் லிப்டின் அருகே காத்திருந்து இலங்கை நாயகியுடன் லிப்டில் ஏறி அவரைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன். அவர் வழமைபோலவே தலையைச் சிறிது அசைத்து வைத்தார்.

நான் புதிதாகப் பார்ப்பதுபோல ஓரக் கண்ணால் இலங்கை நாயகியைக் கவனித்தேன். அவர் தலை குனிந்து கையிலிருந்த நாயைத் தடவிக்கொண்டிருந்தார். இலங்கை நாயகி எலுமிச்சம் பழ நிறம். அதனால் கூட அவருக்கு மஞ்சள் குருவியென்று பெயர் வந்திருக்கலாம் என நினைத்துக்கொண்டேன். சற்றுப் பருமனான உடல்வாகு, அல்லது அவரது குள்ளமான தோற்றம் அவரைப் பருமனாகக் காட்டுகிறது. தலையில் ஒரு நரை முடி கூடக் கிடையாது. லிப்ட் கதவுகள் திறந்ததும் விறுவிறுவென அவர் கால்களை அகற்றி வைத்து வேகமாக நடந்து போனார். இப்படிக் கால்களை எறிந்து விறுக்காக நடந்துபோகும் பெண்களை ஊரில் ஆண்மூச்சுக்காரி என்பார்கள்.

ஒருநாள் காலையில் நான் கீழ்த்தளத்து வாசற் படியில் உட்கார்ந்திருந்தபோது தபாற்காரி வந்து தபாற் பெட்டிகளிற்குள் கடிதங்களைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென ஒரு யோசனை உதிக்க நான் போய் தபாற்காரியின் அருகில் நின்று இலங்கை நாயகிக்கு ஏதாவது கடிதம் வந்திருக்கிறதா எனக் கவனித்தேன். அன்று இலங்கை நாயகிக்குக் கடிதம் வந்திருந்தது. அதைத் தபாற்காரி இலங்கை நாயகி என்று எழுதப் பட்டிருந்த பெட்டிக்குள் போட்டுவிட்டுச் சென்றதும் நான் கீழே கிடந்த ஒரு நீளமான மெல்லிய குச்சியை எடுத்து

எகிப்தில் 3 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய கல்லறை கண்டுபிடிப்பு

உலகின் மிக நீளமான ரைல் நதி பாயும் எகிப்தில் மிகப்பழமையான புராதான சின்னங்கள் நிறைய உள்ளன. இங்குள்ள லக்ஸர் நகரில் 3 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த 3-ம் அமெனோடெப் மற்றும் 2-ம் ரமீசெல் மன்னர்களால் கட்டப்பட்ட மிகப்பெரிய மற்றும் சிறந்த கோவில்கள் நிறைய உள்ளன.

இப்பகுதிகளை ஆராய்ந்த அகழ்வாராய்ச்சியாளர்கள் 3 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய ஒரு கல்லறையை கண்டுபிடித்துள்ளனர். இங்கு பழங்கால எகிப்திய கோர்ட்டுகளுக்கு பிர்கள் தயாரித்து வழங்குவதில் சிறந்த விளங்கிய ஒருவரின் உடல் உள்ளே புதைக்கப்பட்டுள்ளது என்று கூறப் படுகிறது.

இந்த கல்லறையின் சுவற்றில் அக்காலத்து மதச்சடங்குகளுடன் கூடிய தினசரி நடவடிக்கைகளை விளக்கும் பழங்கால ஓவியங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. இவை இன்றும் அழியாமல் நன்றாக உள்ளதாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

அகழ்வாராய்ச்சி பணிகள் இன்னும் முடிவடையாது உள்ளதால் அங்கு பாதுகாப்பு பலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த அகழ்வாராய்ச்சிக்கு பின்னரே, பார்வையாளர்கள் இதை கண்டுகளிக்கும் வண்ணம் இந்த கல்லறை புதுப்பிக்கப்படும் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் தெரிவித்தனர்.

அந்தக் குச்சியைப் பெட்டிக்குள் விட்டு லாவகமாகக் கடிதத்தை வெளியே எடுத்தேன். எங்கள் தொடர்மாடிக் குடியிருப்பில் இவ்வாறு குச்சிவிட்டு ஆட்டும் வேலையை ஒளிவு மறைவாகச் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை. பொதுவாகவே தபால் பெட்டிக்குச் சாவியிருக்கிறதோ இல்லையோ அநேகமானோர் இவ்வாறு குச்சி விட்டுத்தான் கடிதங்களை எடுத்தார்கள். தபால் பெட்டிகளுக்குக் கீழே நீளமான குச்சிகள் எப்போதும் கிடக்கும்.

நான் அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு பத்தாவது தளத்திற்கு வந்தேன். எங்கே வேலை செய்கிறார், என்ன வருமானம், அவரின் தொடர்புகள் எத்தகையவை என எந்தவொரு தடயத்தையும் எனக்குத் தராமல் புகையால் வரைந்த ஒரு சித்திரம் போல இலங்கை நாயகி எங்களது குடியிருப்பில் இருந்தார். இந்தக் கடிதத்தைக் கொடுக்கும் சாட்டில் இலங்கை நாயகியின் வீட்டிற்குள் நுழைவது, குறைந்த பட்சம் அவர் கதவைத் திறந்து கடிதத்தை வாங்கும்போது கதவு இடை வெளிக்குள்ளால் அவரது வீட்டின் உள்ளே எட்டியாவது பார்த்துவிடுவது என்பதுதான் எனது திட்டம். உண்மையில் எனக்கு இதுவொரு தேவையில்லாத வேலைதான். ஆனால் யாரைப் பார்த்தாலும் எதைப் பார்த்தாலும் சந்தேகத்துடனும் எச்சரிக்கையாகவும் இருக்குமாறு எனது மனம் என்னை வழிநடத்திற்று.

நான் ஏழாம் இலக்கக் கதவின் முன்னே நின்று அழைப்பு மணியை அழுத்திக் கையை மணியிலிருந்து எடுக்கவில்லை, சடாரெனக் கதவு திறந்தது. இலங்கை நாயகி கதவுக்குப் பக்கத்திலேயே நின்றிருக்க வேண்டும். அல்லது இவ்வளவு சடுதியில் கதவு திறபட வாய்ப்பேயில்லை. திறந்த கதவு நான்கு அங்குலங்கள் மட்டுமே திறந்தது. கதவுக்கும் நிலைக்கும் இடையே உட்புறமாக ஒன்றுக்கு இரண்டாக இரண்டு சங்கிலிகள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த நாய் கீச்சிடும் சத்தம் கேட்டது. திறந்த கதவு இடைவெளிக்குள்ளால் மூக்குக் கண்ணாடியணிந்த இலங்கை நாயகியின் கண்கள் என்னைப் பார்த்தன.

“எக்ஸ்கியூஸே முவா மேடம், உங்கிட பெயர் ராஜரத்தினம் இலங்கை நாயகியா?”

கதவின் இடுக்கு வழியே பதில் ஏதும் வரவில்லை.

“இலங்கை நாயகி எண்ட பேருக்கு வந்த கடிதம் ஒண்டு என்ற பெட்டிக்க கிடந்தது, தபால்காரி மாறிப் போட்டுட்டாள் போல” என்று கடிதத்தைக் கதவு இடுக்கை நோக்கி நீட்டினேன்.

“கடிதத்தைக் கொண்டுபோய் என்ற தபால் பெட்டிக்குள்ள போடுங்கோ” என்று இலங்கை நாயகி சொன்னதும் கதவு சாத்தப்பட்டதும் ஒரே நேரத்தில் நிகழ்ந்தன.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை நான் பகல் தூக்கத்திலிருந்து போது அழைப்பு மணி ஒலித்தது. மாதத்தின் முதல் ஞாயிறு. எங்களது குடியிருப்புப் பகுதிக்கு இயக்கப் பொடியன்கள் பத்திரிகைகள் விற்கவும் பணம் சேர்க்கவும் வரும் நாள். நான் எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்ததும் எனது கையைப் பற்றிக் குலுக்கியவாறே இரண்டு பொடியன்களும் உள்ளே வந்து அமர்ந்தார்கள்.

“சொல்லுங்க தம்பியவ, நாட்டில் என்ன புதினம்?” என்று நான் அவர்கள் எதிரே அமர்ந்தவாறே கேட்டேன்.

“சொன்னா நீங்கள் என்ன உதவியா செய்யப் போறீங்கள்” என்று அவர்களில் ஒருவன் கசப்புடன் சொல்ல, மற்றவன் என்னை வலு தீவிரமாகப் பார்த்துக்கொண்டே ‘அண்ணன், இப்ப உலக நாடுகள் எல்லாம் எங்கிட போராட்டத்தக் கவனிக்குது. தமிழீழ அரசு அமைஞ்சிற்றுது. எங்களட்ட முப்படையுமிருக்கு, ஒருநீதி நிர்வாகம் இருக்கு, காவல்துறை இருக்கு, வங்கி இருக்கு. எங்கிட அரசை உலகம் அங்கீகரிக்கிறதுதான் மிச்சம். உங்களப் போல ஆக்கள எல்லாம் இந்த நேரத்தில எங்களுக்கு உதவி செய்ய வேணும்” என்றான்.

நான் அவர்களைப் பார்த்து எனது முகத்தைப் பாவமாக வைத்தவாறே “தம்பி நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் தாறுதுக்கு என்னட்டக் காசில்ல, இந்தப் புத்தகம் பேப்பருகளைத் தாங்கோ அதுக்கு மட்டும் காசுதான்” என்றேன். அவர்கள் என்னிடம் ஒரு சஞ்சிகையையும் பத்திரிகை ஒன்றையும் தர நான் எண்ணிச் சில்லறைகள் கொடுத்தேன்.

சில்லறைகளை வாங்கிக்கொண்டு பொடியன்கள் புறப்படும்போது எனக்கு அந்த எண்ணம் திடீரெனத் தோன்றியது. நான் அந்தப் பொடியன்களைப் பார்த்து “தம்பி இஞ்ச ஏழாம் நம்பரில புதுசா ஆக்கள் வந்திருக்கினம், அங்க போனீங்களா?” என்று கேட்டேன். பொடியன்கள் ‘பிரேக்’ அடித்து நின்றார்கள்.

“என்ன பேர்?”

“இலங்கை நாயகி”

“சிங்களப் பேர் மாதிரியெல்லோ கிடக்கு”

“இல்லைத் தம்பி தமிழ்தான், இலங்கை நாயகி எண்டது தமிழ்ப் பேர்தான், சிங்களமெண்டா லங்காராணியெண்டல்லோ பேர் இருக்கும்”

பொடியன்கள் வெளியே போனதும் நான் கதவைச் சாத்திவிட்டு உள்ளே நின்று கதவில் இருக்கும் வெளியே பார்க்கும் துவாரம் வழியாக வெளியே நடப்பதை அவதானித்தேன். அந்தப் பொடியன்கள் ஏழாம் இலக்கக் கதவருவே போய் நின்று அழைப்பு மணியில் கை வைக்கவும் கதவு சடாரெனத் திறந்தது. பொடியன்கள் உள்ளே பார்த்துப் பேசுவது தெரிந்தது. ஆனால் அவர்கள் பேசுவது இங்கே எனக்குக் கேட்காது. திறந்த வேகத்திலேயே இலங்கை நாயகியின் கதவு மூடப்பட்டது.

நான் மெல்ல எனது கதவைத் திறந்து வெளியே வந்து இயக்கப் பொடியன்களிடம் “தம்பி மனுசி என்ன சொன்னது?” எனக் கேட்டேன். ஒரு பொடியன் சலித்துக்கொண்டே “மனுசி கதவே திறக்கமாட்டன் என்று சொல்லிப் போட்டுது, இயக்கப் பத்திரிகை வாங்குங்கோ என்று கேட்டதுக்கு பேப்பரைக் கொண்டு போய்க் கடையில் போடுங்கோ வாங்குறன், வீட்டை வரக் கூடாது என்று சொல்லிப்போட்டுது” என்று சொல்ல, அடுத்தவன் “இலங்கை நாயகி எண்டது மனுசிக்குப் பொருத்தமான பேராத்தான் கிடக்குது” என்றான்.

எனக்கு இலங்கை நாயகி மேல் மெது மெதுவாக ஆர்வம் குறையலாயிற்று. ஏனெனில் அதுக்கு மேலே தலைபோகிற பிரச்சினைகளெல்லாம் என்னைச் சூழ நடந்துகொண்டிருந்தன. பிரான்ஸில் வாழும் ஒரு இலட்சம் தமிழர்களில் எனக்கு இலங்கை நாயகியும் ஒருவரானார். எப்போதாவது அவர் எதிர்ப்பட நேரிடுகையில் நான் வணக்கம் சொல்வதும் அவர் தலையசைப்பதும் தொடர்ந்தது. நான் புன்னகைக்கும் போது அவர் எனக்குத்தான் தலையசைக்கிறாரா அல்லது எப்போதுமே கையிலிருக்கும் தனது நாயோடு தலையசைத்து அவர் செல்லம் கொஞ்சுகிறாரா என்று எனக்கு வரவரச் சந்தேகமாயிருந்தது.

ஒருநாள் எனது அழைப்பு மணி ஒலிக்கக் கேட்டு நான் கதவைத் திறந்தபோது அங்கே இலங்கை நாயகி நின்றிருந்தார். நான் “உள்ளுக்க வாங்க அக்கா” என்று கூப்பிட்டுவிட்டு அறைக்குள் வந்து நின்றேன். அவர் ஓரடி முன்னால் வந்து திறந்திருந்த கதவைப் பிடித்தவாறே நின்றார். எனக்கும் அவருக்கும் இடையே இருந்த மேசையில் எனது சிகரெட் பெட்டி கிடந்தது. எதற்கு இவர் என்னிடம் வந்திருக்கிறார் என்று நான் மண்டையைக் கசக்கியவாறே சிகரெட் பெட்டியை எடுக்க ஓரடி முன்னால் சென்றபோது இலங்கை நாயகி பதறிப்போய் பின்னால் நகர்ந்து வெளியே சென்றார். ‘நான் மஞ்சள் குருவிய ரேப் செய்யப்போறனாக்கும், அதுதான் பயப்பிடுறா’ என்று ஆத்திரத்துடன் நான் மனதிற்குள்

சொல்லிக்கொண்டே ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்து அவ்வாறு பதறியடித்தது எனக்குக் கொஞ்சம் அவமானமாயிருந்தது. இலங்கை நாயகி மறுபடியும் முன்னால் வந்து கதவைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றார்.

“அன்ரனிதாசன் நீங்கள் எனக்கொரு உதவி செய்வீங்களா?”

என்னுடைய பெயர் எப்படி இவருக்குத் தெரியும்..? சரி அவரும் தபாற் பெட்டியில் பார்த்திருப்பார் போல என்று நினைத்துக்கொண்டே “சொல்லுங்கோ அக்கா என்ன செய்ய வேணும்” என்று கேட்டேன்.

“எனக்குச் சரியான சுகமில்லாமல் கிடக்குது, வெளியே போக ஏலாமக் கிடக்கு. லைலாவுக்கு சாப்பாடு வாங்கவேணும் வாங்கிக்கொண்டுவந்து தருவீங்களா” என்று கேட்டார். நான் தலையாட்டியதும் அவர் மெதுவாக நடந்து வந்து கையில் வைத்திருந்த பணத்தையும் உணவுப் பொருட்களின் பெயர்கள் எழுதப்பட்டிருந்த தாளையும் மேசையின் விளிம்பில் வைத்துவிட்டுச் சென்றார்.

நான் நாயக்கான உணவுப் பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டு வரும்போது இலங்கை நாயகி என்ன சாப்பிடுவார், அவருக்கு ஏதும் தேவையில்லையா? என யோசித்துக்கொண்டே வந்தேன். இலங்கை நாயகியின் கதவின் முன்னால் நின்று நான் அழைப்பு மணியில் கை வைத்ததும் நான் எதிர்பார்த்தது போலவே கதவு உடனே திறக்கப்பட்டது. அந்த நான்கு அங்குல இடைவெளிக்குள் ளால் நான் பொருட்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் கொடுக்க இலங்கை நாயகி ஒவ்வொன்றாக வாங்கி வைத்துக்கொண்டார். நான் அத்தோடு வந்திருந்தால் மரியாதை. நான் பேச்சை வளர்க்கும் ஆர்வத்தில் “நாட்டில் என்ன செய்தியெண்டு ஏதாவது அறிஞ்சியனோ” எனக் கேட்டேன். “எனக்கு ஒண்டும் தெரியாது” என்ற பதில் வந்ததும் கதவு மூடப்பட்டதும் ஒரே நேரத்தில் நிகழ்ந்தன.

அது ஸ்ரீலங்காவில் யுத்தம் உக்கிரமாக நடந்து கொண்டிருந்த நேரம். புலிகளின் விமானங்கள் கொழும்பில் குண்டு வீசியதாகச் செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்த நேரமது.

நான் இலங்கை நாயகியின் உடல்நிலை குறித்து ஏதாவது கேட்டிருந்தால் அவர் பதில் சொல்லியிருக்கலாம் என நினைத்துக்கொண்டேன்.

கொடும்பனி கொட்டிக்கொண்டிருந்த காலமது. புல்வெளிகள் எல்லாம் பனிப் பாலைகளாக

மாறியிருந்தன. ஜனவரி மாதத்தில் கிளிநொச்சியை இராணுவம் கைப்பற்றிவிட்டதாகச் செய்திகள் வந்தன. பெப்ரவரி, மார்ச், ஏப்ரல் என எல்லா மாதங்களுமே அவலச் செய்திகளுடன் பிறந்து மடிந்துபோயின. மே மாதத் தொடக்கத்தில் குளிர் மடியத் தொடங்கிற்று. நான் கீழ்த்தளத்து வாசற்படியில் குந்தியிருந்தபோது இலங்கை நாயகி சுமக்க முடியாத சமையுடன் தூரத்தே நடந்து வருவது தெரிந்தது. நான் எழுந்து அவரை நோக்கி நடந்தேன். அவரின் கைளில் இருந்த இரண்டு பைகள் நிறையப் பாண் துண்டங்கள் இருந்தன. அவரின் பின்னே லைலா மெதுவாக நடந்து வந்துகொண்டிருந்தது. நான் அவரின் கைகளிலிருந்த பைகளை வாங்கிக்கொண்டேன்.

லிட்டில் போகும்போது நான் இலங்கை நாயகியிடம் “எதுக்கு இவ்வளவு பாண்?” என்று கேட்டுச் சிரித்தேன்.

இலங்கை நாயகி தனது நாவால் உதடுகளை ஈரப்படுத்திக்கொண்டு “குளிருக்க நிண்டு எங்கிட பிள்ளையள் போராடிக்கொண்டிருக்குதுகள், அதுகளுக்கு சாண்ட்விச் செய்துகொண்டுபோய்க் குடுக்கப் போறன்” என்றார்.

நான் இலங்கை நாயகியின் கதவுவரை சென்று பாண் துண்டங்கள் நிறைந்த பைகளைக் கீழே தரையில் சுவரோடு சாய்த்து வைத்தேன். இலங்கை நாயகி நான் அங்கிருந்து நகரும்வரை காத்திருந்துவிட்டு, தனது கதவைத் திறந்து பைகளை இழுத்துக்கொண்டு உள்ளே போனார். லைலா உள்ளே நுழைந்ததும் கதவு மூடப்பட்டது.

நான் இரவு தொலைக்காட்சியில் செய்திகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது ஈழத் தமிழர்கள் பாரிஸ் நகரில் ஈபிள் கோபுரத்தின் கீழே நாற்பது நாட்களாகத் தொடர்ந்து நடத்திக்கொண்டிருக்கும் போராட்டத்தைக் காண்பித்தார்கள். மேலேயிருந்து ஒளிப்பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். எப்படியும் முப்பதாயிரம் சனத்துக்குக் குறையாது என நினைக்கிறேன். இப்போது தொலைக் காட்சியில் இலங்கை நாயகி தோன்றினார். அவரின்

கையில் பிரபாகரனின் படம் இருந்தது. செய்தியாளரிடம் அவர் பிரஞ்சு மொழியில் துல்லியமாகப் பேசினார். “இலங்கையில் போரைத் தடுத்து நிறுத்தி அங்கே விமானத் தாக்குதல்களாலும் கொத்துக் குண்டுகளாலும் கொல்லப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் தமிழ் மக்களைக் காப்பாற்றுங்கள், ஒரு தாயாகக் கேட்கிறேன்... சர்வதேசமே எனது பிள்ளைகளைக் காப்பாற்று” என்று விம்மிய குரலில் பேசினார் இலங்கை நாயகி. பேசும்போது அவரின் உடல் பதறிக்கொண்டிருந்தது. அவரின் கைகள் தொலைக்காட்சிச் செய்தியாளரை அடிப்பதுபோல முன்னும் பின்னும் போய்வந்தன. அவர் ஒரு நிமிடத்திற்கும் குறைவாகத்தான் பேசியிருப்பார். ஆனால் அவரின் குரலும் ஓலமும் கேட்பவர்களின் ஆன்மாவை உலுக்கக் கூடியவை. இலங்கை நாயகி தனது பேச்சை முடிக்கும்போது தனது கையிலிருந்த படத்தை உயரே தூக்கிக்காட்டி “எங்கள் தலைவர் பிரபாகரன்” என்றார். அப்போது அவரது குரல் கணீரென ஒலித்தது. அன்று மே எட்டாம் தேதி.

அதற்குப் பின்பு ஒரு மாதம் கழிந்திருக்கும், நான் எனது கதவைத் திறந்து லிப்டை நோக்கிச் சென்ற போது அங்கே நாயுடன் லிப்டுக்காகக் காத்திருந்தார் இலங்கை நாயகி. லிப்ட் கதவுகள் முடிக்கொண்டன. இருவரும் ஒரேதளத்தில் பக்கத்துப் பக்கத்து வீடுகளில் இருக்கிறோம், ஆனால் நம்முடைய பேச்சுவார்த்தைகள் என்னவோ லிட்டில்தான் நடக்கின்றன. இயக்கமும் அரசாங்கமும் சொந்த நாட்டில் பேசாமல் மூன்றாவது நாடொன்றில் பேசிக்கொள்வதுபோல நமக்கு லிப்ட் முன்றாவது தளம்.

“அக்காவ கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னம் நான் பிரஞ்சுச் செய்தியில் பார்த்தனான்”

இலங்கை நாயகி மெதுவாகத் தலையசைத்தார். அது நாயக்கா அல்லது எனக்கா என்பது தெரியவில்லை. நான் அவரின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே ” கையிலிருந்த படத்தையெல்லாம் தூக்கிக்காட்டி அடிக்குமாப்போல பேசினீங்கள்” என்றேன்.

நவபாஷாண சிலைகளில் அபிஷேகம் செய்த பஞ்சாமிர்த்தத்தை சாப்பிடலாமா?

நவபாஷாணம் என்பது ஒன்பது மூலிகை கொண்டது. இந்த சிலைகளில் அபிஷேகம் செய்வதே அதன் தெய்வீகம், மருத்துவப்பயன் கருதி தான். சித்த வைத்திய நிபுணர்களான சித்தர்களே இந்த சிலைகளைச் செய்து ஆன்மிகத்தோடு மருத்துவத்தையும் புகுத்தி நன்மை செய்தனர். போகரால் செய்யப்பட்ட முருகன் சிலையே பழநியில் உள்ளது. அபிஷேக பஞ்சாமிர்த்தத்தை சாப்பிட்டால் நோய் நீங்கி ஆரோக்கியம் உண்டாகும்.

இலங்கை நாயகி உதட்டைச் சுழித்து மேலே பார்த்துக்கொண்டே “அந்தப் படமோ, அது பிரபாகரனோ என்னவோ என்று சொன்னாங்கள்” என்றார். லிப்ட் கதவு திறந்ததும் இலங்கை நாயகி கால்களை அகல வைத்து நடந்து வெளியே போனார். நாய் அவரின் பின்னாலே ஓடிற்று. நான் லிப்டிற்குள் அப்படியே நின்றிருந்தேன். லிப்ட் மூடிக்கொண்டது.

நேற்று நான் வெளியே பெரும் சத்தங்களைக் கேட்டு ‘லீவு நாளில் கூடப் படுக்க விடுறாங்களில்லை’ எனத் திட்டிக்கொண்டே படுக்கையிலிருந்து எழுந்தேன். நேரம் காலை பத்துமணியாகியிருந்தது. கதவைத் திறந்து வெளியே என்ன சத்தம் எனப் பார்த்தேன். இலங்கை நாயகியின் கதவு முன்னே கூட்டமாயிருந்தது. பொலிஸார் வந்து கதவை உடைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கே நின்றிருந்த ஆறாம் இலக்கத்தில் குடியிருக்கும் அந்த ஆபிரிக்கப் பெண்மணியிடம் “என்ன விசயம்?” என்று கேட்டேன். தான் இரண்டு மூன்று நாட்களாகவே ஏழாம் இலக்க வீட்டின் உள்ளேயிருந்து தூர்நாற்றம் வீசுவதை உணர்ந்ததாகவும் இன்று தூர்நாற்றம் அளவுக்கு மீறிப்போகவே தான் பொலிஸாருக்கு அறிவித்ததாகவும் அவர் சொன்னார். நான் என் நாசியை விரித்து ஆழமாக மூச்சை இழுத்து விட்டேன். அப்படி ஒரு தூர்நாற்றத்தையும் நான் உணரவில்லை. நான் எப்போது கடைசியாக இலங்கை நாயகியைக் கண்டேன் என்பது எனக்குச் சரியாக ஞாபகத்தில் வர மறுத்தது. ஆனாலும் கடந்த பத்துப் பதினைந்து நாட்களாகவே நான் அவரைக் காணவில்லை என்பது எனக்கு உறைத்ததும் எனக்கு நெஞ்சுக்குள் தண்ணீர் வற்றிப்போயிற்று.

கதவு உடைக்கப்பட்டதும் பொலிசார் அந்தப் பகுதியை யாரும் நெருங்காதவாறு சிவப்புப் பிளாஸ்டிக் நாடாக்களைக் குறுக்கே கட்டினார்கள். உள்ளே இலங்கை நாயகியின் உடல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அவர் இறந்து பத்து நாட்களாகியிருக்கலாம் எனச் சொன்னார்கள். நான் ஒரு பொலிஸ்காரனைக் கூப்பிட்டு அவனிடம் மெல்லிய குரலில் “உள்ளே ஒரு நாயும் இருந்தது, அது உயிரோடு இருக்கிறதா எனப் பாருங்கள்” என்றேன்.

உள்ளே போன பொலிஸ்காரன் திரும்பிவந்து என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு “உள்ளே நாய் எதுவும் இல்லை” என்றான்.

“அதுவும் செத்திருக்கலாம்” என்றேன்.

“எல்லாம் தேடிப் பார்த்தாயிற்று அப்படியெல்லாம் எதுவுமில்லை” என்றான் பொலிஸ்காரன்.

இலங்கை நாயகியின் உடல் பிளாஸ்டிக் பையில் பொதியப்பட்டு வெளியே எடுத்துவரப்பட்டது. நான்

கண்களை இறுக முடிக்கொண்டேன். லிப்டுக்குள் அவர்கள் இலங்கை நாயகியின் உடலை வைக்கும் சத்தம் கேட்டது. நான் கண்களைத் திறந்தபோது லிப்ட் போய்விட்டிருந்தது. நான் மெல்ல நடந்து எனது கதவைத் திறந்து உள்ளே வந்து படுக்கையில் விழுந்தேன். படுக்கையில் அப்படியே கண்களை மூடியவாறே கிடந்தேன்.

இரவு ஏழு மணியளவில் மறுபடியும் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்து பார்த்தேன். இப்போது இலங்கை நாயகியின் வாசலின் முன்னே யாருமில்லை. நான் மெல்ல நடந்துபோய்ப் பார்த்தபோது உடைக்கப் பட்ட கதவு அடைக்கப்பட்டு பொலிஸாரால் சீல் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இப்போது நான் தூர்நாற்றத்தை அங்கே உணர்ந்தேன். உடனே ஆறாம் இலக்கக் கதவைப் போய்த் தட்டினேன். அந்த ஆபிரிக்கப் பெண் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தார். நான் பதற்றத்துடன் அவரிடம் “நீங்கள் தூர்நாற்றத்தை உணர்கிறீர்களா?” எனக் கேட்டேன்.

அந்தப் பெண் என்னைக் கவலையோடு பார்த்து “காலையிலேயே சடலத்தைக் கொண்டுபோய் விட்டார்களே... இப்போது தூர்நாற்றம் எதுவுமே யில்லையே” என்றார்.

“அவர்கள் ஒரு சடலத்தை மட்டும்தான் கொண்டு சென்றார்கள்” என்று நான் முணுமுணுத்தேன். அந்த ஆபிரிக்கப் பெண் என்னை இரக்கத்தோடு பார்த்து “இறந்துபோன அந்தப் பெண்மணி உன்னுடைய நாட்டைச் சேர்ந்தவரா?” எனக் கேட்டார்.

நான் ஆம் என்று தலையாட்டினேன்.

“நீங்கள் எந்த நாட்டவர்கள்?” என அந்தப் பெண் கேட்கவும் “ஸ்ரீலங்காவோ என்னவோ ஒரு போர்” என்று சொன்னேன்.

எனது மூளை முழுவதும் லைலாவுக்கு என்ன நடந்தது என்ற கேள்வியே நிரம்பியிருந்தது. அந்த நாயை இலங்கை நாயகியைத் தவிர வேறு யாரும் கொன்றிருக்கவோ அழித்திருக்கவோ வாய்ப்பில்லை என்று திடீரென என் மனதில் ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. அதை நான் நம்பவும் ஆரம்பித்தேன். ஆரம்பம் முதலே இலங்கை நாயகி மீது எனது அடி மனதிலே மண்டிக் கிடந்த சந்தேகமும் வெறுப்பும் இப்போது முழுவதுமாகத் திரண்டு மேலே வரலாயிற்று. மஞ்சள் குருவி ஒரு வெண்ணிற நாயைக் கொன்றது.

அதுதான் இந்தக் கதையின் ஆரம்பித்திலேயே நான் சொன்னேனே, இந்தக் கதைசொல்லியின் மனது வக்கிரத்தால் நிரம்பியிக்கிறது!

இன்றநெற்றும், சற்றலைற்றும் இல்லாத ஆயிரத்து தொளாயிரத்து ஆரம்பத்தில் ஒருநாள்.

பேய் மழை அடித்து ஊத்திக் கொண்டிருந்தது. யுத்த விமான்ங்களோ அல்லது பீரங்கிகளோ வீசும் குண்டுகளைப் போல இடி காதைப் பிளந்தது. மின்னல் அகோரமாய் வெட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மற்றும்படி மத்தியான நேரத்துக்கு ஒவ்வாத இருட்டு. மழை தொடர்ந்தும், சத்தமாயும் பெய்தது.

மரங்கள் முறிந்து தாறுமாறாய் விழுந்தன. வெள்ளம் எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்தும் கரை புரண்டது. ஒழுங்குகள் எதுவும் தெரியாதபடி எங்கும் வெள்ளம்.

பள்ளக்குடி ஊரில், வெளியில் மழையில் மாட்டிக் கொண்டவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லோரும் தங்களது கூரைகளுக்குக் கீழிருந்து மழையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொருவருடமும் இந்தக் காலப் பகுதியில் மழையால் அழிவது உறுதியாக இருந்தாலும், மழைக்குப்

வெட்டிப் பூசை செய்தார்கள். முழங்காலிலிருந்து மெழுகு திரி எரித்தார்கள். மண்டியிட்டு நிலத்தை முத்தமிட்டு கைகூப்பித் தொழுதார்கள்.

என்ன செய்து என்ன. வருடாவருடம் மழை வருவது மட்டும் நிற்கவில்லை. மழையும், வெள்ளமும் பள்ளக்குடியை அரித்து அழிப்பதும் நிற்கவில்லை.

பெரிய படிப்பு படிப்பதன் மூலம் மழைப் பிரச்சினைக்கு முடிவு கட்டலாம் என்றும், இத்தகாத தங்கள் பிள்ளைகள் தூர தேசம் போக வேண்டும் என்றும் கல்வீட்டுக்காறர் ஒருநாள் சொன்னார்கள். இந்த நல்லெண்ணத்தை மெச்சி மண்வீட்டுக்காறர் தங்கள் வாழைக்குலைகள், மரக்கறிகள், மீன்கள், கோழிகள் எல்லாம் கொண்டுவந்து கல்வீடுகளில் கொட்டினார்கள்.

கல் தோன்றி

பார்த்திபன்

பின் நம்பிக்கையுடன் வாழ்வதும், திரும்ப மழை பெய்யும்போது ஒடுங்குவதும், கலங்குவதுமாக பள்ளக்குடி மக்களின் வாழ்க்கை போய்க் கொண்டிருந்தது.

பள்ளக்குடி என்பது பூகோளரீதியில் பொதுப் பெயராக இருந்தாலும், மழையால் மக்களின் பாதிப்பு என்பது வேறுவேறாகவே இருந்தது. மீன் பிடிப்பவர்கள் கடல் போகாமல் பட்டினி கிடந்தார்கள். தோட்டம் செய்தவர்கள் போட்டதையும் இழந்தார்கள். கூலி வேலைக்குப் போபவர்கள் இன்னும் வறுமையானார்கள்.

பெட்டிக் கடைகளில் வியாபாரம் படுத்துக் கொண்டது.

கல்வீட்டுக்காறரே தங்களது முற்றத்து ரோசா வெள்ளத்தில் அடிபட்டுப் போவதையும், வீட்டு சுற்று மதிலில் பாசி படர்வதையும், வீட்டுக்குள் அட்டைகள் வருவதையும் பார்த்துக் கவலைப்பட்டார்கள்.

மழையாலும் பிறகு வெள்ளத்தாலும் பிரச்சினை என்பது மட்டும்தான் எல்லோருக்கும் பொதுவான பிரச்சினையாக இருந்தது.

பள்ளக்குடி மக்கள் ஒன்றும் சும்மா இருக்கவில்லை. வெள்ள அழிவைத் தடுத்து நிறுத்த ஆடுகளின் தலையை

கல்வீட்டுப் பிள்ளைகள் தூர தேசம் போனார்கள். ஆனால் அவர்கள் திரும்பப் பள்ளக்குடிக்கு வரவே யில்லை.

வருடாவருடம் மழை வருவது மட்டும் நிற்க வில்லை. மழையும், வெள்ளமும் பள்ளக்குடியை அரித்து அழிப்பதும் நிற்கவில்லை.

ஆயிரத்து தொளாயிரத்துப் பிற்பகுதிகளில் பள்ளக்குடி அநேகமாகப் பாழடையத் தொடங்கிவிட்டது. வெள்ள அரிப்பினால் பூகோள ரீதியாக சிறிதாகவும் தொடங்கிவிட்டது.

இப்போது பள்ளக்குடியில் புதிய சந்ததி வந்திருந்தது. அவர்கள் ஆட்டை வெட்டுவதையும், மெழுகுதிரி எரிப்பதையும், நிலத்தை முத்தமிடுவதையும் முழுமையாக நம்பவில்லை. இதனைத் தாண்டி எதையாவது செய்ய வேண்டும். அதுவும் விரைவில் செய்ய வேண்டும். இல்லையேல் பள்ளக்குடி முற்றாகவே அழிந்துவிடும் என்று அவர்கள் ஊகித்தனர்.

சந்திகள், குச்சொழுங்கை, மரத்தடி, பின்வளவு எல்லா இடமும் இப்போது இதே கதைதான். பள்ளக்குடி காணாமல் போகப் போகின்றது. இதிலிருந்து

பள்ளக்குடியைக் காப்பாற்றுவது எப்படி என்பதைப் பற்றியே எல்லோரும் யோசித்து மண்டையை உடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பலராலும், பல்வேறு விதமாகவும் யோசிக்கப்பட்டு ஒரு பொது அபிப்பிராயம் உருவாகியிருந்தது. அது இதுதான்:

மேட்டுக்குடிக்குப் போவது. அங்கிருந்து மண் வெட்டி எடுத்து வருவது. பள்ளக்குடியை மேடாக்குவது.

மண் கொண்டு வருவது மட்டுமல்ல, மேட்டுக்குடி யிலிருந்துதான் மழைவெள்ளம் உக்கிரத்தோடு வந்து பள்ளக்குடியை மூழ்கடிக்கிறது. அதனால் மேட்டுக்குடி யிலிருந்து வாய்க்கால் வெட்டி, மழை நீரை கடலுக்கு அனுப்புவதால் வெள்ளம் பள்ளக்குடிக்கு வருவதைத் தடுக்கலாம் என்றும் முன்வைக்கப்பட்ட ஒரு சாராரின் யோசனை அவ்வளவு எடுபடவில்லை.

மண்வெட்டிக் கொண்டு வருவது விரைவில் செய்து முடிக்கக் கூடிய ஒன்று என்று அந்த யோசனைக்கு ஆதரவாகப் பெரும்பான்மையாயும், வாய்க்கால் வெட்டுவது நீண்டகால நோக்கில் நல்ல தீர்வு என்று இந்த யோசனைக்கு சிறுபான்மையாயும் பள்ளக்குடியினர் வெவ்வேறு விதமாகச் சிந்தித்தாலும், மழை வெள்ளத்திலிருந்து பள்ளக்குடியைக் காப்பாற்றுவது என்பதில் மட்டும் ஒன்றாயிருந்தனர்.

மேட்டுக்குடிக்குப் போய் மண்ணை எடுத்து வருவது, வாய்க்கால் வெட்டுவது என்று யோசனைகளை சுலபமாக வைத்தளவிற்கு அடுத்த நடவடிக்கை அவ்வளவு துரிதமாக நடக்கவில்லை. காரணம், மேட்டுக்குடி. டைனோசோரைப் போன்ற கொடிய விலங்குகள் அங்கிருப்பதாகவும், அங்கு போன யாரும் உயிருடன் திரும்பி வந்ததில்லை என்றும் ஊரில் தெளிவான கதைகள் இருந்தன. அதைவிட, மேட்டுக்குடிக்குப் போகும் பாதைகளும் இலகுவானதாயில்லை. பள்ளத்தாக்குகள், அடர்ந்த காடுகள், ஆறுகள், பாம்புகள், பூச்சிகள் என்று ஆபத்துகள், தடைகள் அளவுகணக்கில்லாமல் இருந்தன.

வருடாவருடம் மழை வருவது மட்டும் நிற்க வில்லை. மழையும், வெள்ளமும் பள்ளக்குடியை அரித்து அழிப்பதும் நிற்கவில்லை. இப்போது வெள்ளத்தோடு பாம்புகளும் வீடுகளுக்குள் வரத் தொடங்கிவிட்டன. பெயர் தெரியாத நோய்கள் வந்து பலரைப் பலி கொள்ளவும் தொடங்கிவிட்டன.

பள்ளக்குடி மக்களின் பொறுமை போய்க் கொண்டிருந்தது. இந்தக் காலத்தில் கல்வீடுகளில் பிரகாசமான வெளிச்சத்தில் படித்தவர்கள் ஆளாளுக்குத் திட்டங்கள் போட்டார்கள். மேட்டுக்குடிக்குப் போவதற்கான தமது வழிமுறைகளைக் குறிப்பெடுத்தார்கள்.

அவர்கள் எல்லோருக்கும் மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்த ஒன்று மேட்டுக்குடிக்கான பாதை கடினம் என்பதும், பயணம் அதை விட மிகவும் கடினம் என்பதும் தான். சிக்கலானதும், ஆபத்தானதுமான இந்தப் பயணத்தில் பலர் உயிருடன் திரும்பி வரப் போவதில்லை என்பதைக் கூட அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள்.

ஊரில் பொதுக் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. எல்லோருமே வந்திருந்தனர். கல்வீட்டுக்காறர் முன் வரிசைகளில் ஆசனங்களிலும், மண்வீட்டுக்காறர் பின்னால் தரையிலும் இருந்தனர்.

கல்வீட்டுக்காரர் பிள்ளைகள் தத்தம் யோசனைகளை ஆவேசமாகவும், உணர்ச்சிபூர்வமாகவும், நீண்ட நேரமாகவும் கதைத்தனர்.

அவர்களது பேச்சு பள்ளக்குடியினரைக் கட்டிப் போட்டிருந்தது.

ஏற்கெனவே பெரிய படிப்புப் படித்தால் மழையை நிற்பாட்டலாம் என்று கல்வீட்டுக்காறர் தங்கள் பிள்ளைகளைத் தூர தேசம் அனுப்பியதும், போனவர்கள் இதுவரை திரும்பி வரவேயில்லை என்பதும், அவர்களுக்காகத் தாங்கள் வாழைக்குலைகள், மரக்கறிகள், மீன்கள், கோழிகள் எல்லாம் கொண்டு வந்து கல்வீடுகளில் கொட்டினதையும் நினைத்து மண்வீட்டுக்காறர் நம்பிக்கையீனமாக இருந்தாலும், வெள்ள அழிவை எப்பிடியாவது நிற்பாட்ட வேண்டும் என்ற ஒரே ஒரு முடிவுக்காகப் பேசாமலிருந்தார்கள்.

வர்ணனைகளாலும், ஏற்ற இறக்கங்களாலும் தங்களது பேச்சை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த கல்வீட்டுக்காறர் பிள்ளைகள் இப்போது கொஞ்சம் நேரடியாகவே முக்கியமான விடயத்துக்கு வந்தார்கள்.

மேட்டுக்குடிக்குப் போவதற்கான பயணத் திட்டங்களும், மண் கொண்டு வருவதற்கான வழிமுறைகளும் தங்களிடமே இருப்பதால் மேட்டுக்குடிக்கான பயணத்தில் தாங்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை அவர்கள் மிகவும் திறமையாகவும், ஆணித்தரமாகவும் விளங்கப்படுத்தினார்கள். இந்த ஒரே ஒரு காரணத்திற்காகவே மண்வீட்டுக்காறர் முன்னால் போய்க் கொண்டு தங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்றும், தாங்கள் பின்னாலிருந்து அவர்களை அழகாக வழிநடத்துவதாகவும் அவர்கள் விபரித்தார்கள். கல்வீட்டுக்காரர் வரிசையிலிருந்து வானதிர கைதட்டல் ஓசை கேட்டது.

இந்தக் கதை மண்வீட்டுக்காறர்களிடம் ஒரு சலசலப்பை ஏற்படுத்தினாலும் அது அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை. மழையாலும், வெள்ளத்தாலும் செய்த

தொழிலும் போய், குந்தியிருந்த இடமும் போய், பட்டினியோடு நாளைக்கு சாப்பிடக் கிடைக்குமா என்று தெரியாத நிலையில் பயணத்தில் முன்னால் போக மண்வீட்டுக்காறர் உடன்பட்டனர். இழப்பதற்கு இனித் தங்களிடம் எதுவுமில்லை என்ற விரக்தி அவர்களை அதிகம் குழம்ப விடவில்லை.

நாள் குறித்தாயிற்று.

பள்ளக்குடியே வழியனுப்பத் திரண்டிருந்தது.

கல்வீட்டுக்காறர் தங்கள் பிள்ளைகளை வெற்றித் திலகங்களாலும், மாலைகளாலும் அலங்கரித்தனர். தங்களிடமிருந்த எல்லாவற்றையும் வழித்துத் துடைத்து எடுத்துக் கொண்டு வந்த மண்வீட்டுக்காறர், பயணம் போகும் எல்லோருக்கும் கொடுத்தார்கள். மூடிக்கட்டியிருந்ததையும் மீறி அவர்களின் கண்ணீரும், வியர்வையும் அந்தப் பொதிகளிலிருந்து மணத்தன.

பட்டாசுச் சத்தத்திலும், வீராவேசக் கூச்சல்களிலும் மண்வீட்டுக்காறரின் அழுகை சத்தமின்றி கரைந்து போனது.

பயணம் தொடங்கியது.

மண்வீட்டுக்காறப் பிள்ளைகள் முன்னால் பாதையைச் செப்பணிட்டுக் கொண்டு போக, கல்வீட்டுக்காறப் பிள்ளைகள் தமது குறிப்புகளால் வழிநடத்திக் கொண்டு பின்னால் வந்தனர்.

வழியெல்லாம் குண்டும், குழியும். குறுக்குமறுக்காக முட்டிச் செடிகள். பாதையில் பாம்புகள். அடர்த்தியான பற்றைப் பகுதிகளில் இனம் தெரியாத விசப் பூச்சிகள்.

முன்னால் போனவர்களில் பலர் பாம்போ, பூச்சியோ கடித்து இறந்து போயினர். இன்னும் பலர் காயம் பட்டனர். இறந்தவர்களையும், காயம் பட்டவர்களையும் அந்தந்த இடங்களிலேயே விட்டுவிட்டுப் பயணம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

காயங்களுடன் இடையில் விடப்பட்டவர்கள் தகுந்த சிகிச்சையின்றியும், பசியாலும் சில நாட்களிலேயே இறந்து போயினர். காட்டு விலங்குகள் இழுத்துக்கொண்டு போனது போக மீதி உடலங்கள் அந்த மண்ணிலேயே உக்கத் தொடங்கின.

பயணம் போய்க்கொண்டிருந்தது.

மழை வந்தது. வெள்ளமும் வந்தது.

பயணத்தில் போய்க்கொண்டிருந்த பலர் இதிலும் அடிபட்டு மாண்டு போனார்கள். கல்வீட்டுக்காறர் பலர் திரும்ப பள்ளக்குடிக்குப் போய்விட்டார்கள். பள்ளக்குடிக்குப் போனவர்களில் சிலர் தூர தேசமும் போனார்கள்.

பள்ளக்குடியிலிருந்து ஆரம்பத்தில் பெரிய படிப்பு படிக்க வந்தவர்களும், பிறகு மழையால் வந்தவர்களுமாக ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்தில் இப்போது அவர்கள் தொகை அதிகரித்திருந்தது.

ஏழு கடல் தாண்டியவர்கள் ஒன்றும் பள்ளக்குடியை மறந்து போகவில்லை. பள்ளக்குடியை அழிக்கும் மழையை நினைவுகொள்ளும் முகமாக வருடத்தில் ஒருநாள் மழைநாள் என்று ஒரு நிகழ்வை நடாத்தினர். மிகுந்த பொருட்செலவில் நடத்தப்படும் இந்த விழாவில் மேலேயிருந்து தண்ணீர் குழாய் மூலம் மேடையில் தண்ணீர் பாய்ச்ச, அதில் நனைந்து கொண்டே, பள்ளக்குடியில் மழையை நிறுத்தியே தீருவோம் என்று நடிகர்கள் சபதம் போடும் உணர்வுபூர்வமான நிகழ்வு பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தது. இந்த நிகழ்வால் ஈர்க்கப்பட்டோ, ஆட்கொள்ளப்பட்டோ அல்லது ஏதோ பட்டோ பார்வையாளர்களில் பலரும் மேடைக்குப் பாய்ந்து ஏறி, சேர்ந்து சபதம் போடுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஏழு கடல் தாண்டியவர்கள் வந்த தேசத்தில் தங்கள் உழைப்பை வழங்கியதால் நிதி கிடைக்கப் பெற்றார்கள். இதன்போதும் அவர்கள் பள்ளக்குடியை மறக்கவில்லை. ஒவ்வொரு வருடமும் மழையால் பாதிக்கப்படும் தங்கள் வீடுகளுக்கு புதிய வர்ணம் பூச நிதி அனுப்பினார்கள். வெள்ளத்தில் முறிந்து விழுந்த ரோசா செடிகளுக்குப் பதிலாக ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்தில் இருந்த புதிய வகை குரோட்டன் செடிகளை வாங்கி அனுப்புவதோடு மட்டும் நின்று விடாமல், செடிகளைப் பராமரிக்கக் கூடிய வகையில் உரமும், பூச்சி மருந்தும் கூரியரில் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

மழைநாள் நிகழ்வை ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்தில் இருந்த எல்லாப் பள்ளக்குடியினரும் ஆதரித்தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. இந் நிகழ்வு வெறும் உணர்வை மட்டும் தூண்டுகிறதேயொழிய அறிவுபூர்வமாக இல்லை என்று சிலர் தங்கள் விசனத்தை வெளிப்படுத்தினார்கள். தண்ணீர் குழாயிலிருந்து வரும் நீரில் நனைந்து சபதம் செய்வதல்ல தேவையானது. மேட்டுக்குடிக்கான பயணமும், அதிலுள்ள சிக்கல்களும் வெளிப்படையாகக் கதைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள்.

இப்படியான சிலரின் விசனங்கள் மேட்டுக்குடிக் கான பயணத்தைக் குழப்புவதற்கான சதிகளே என்று ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்தில் இருக்கின்ற பள்ளக்குடிப் பெரும்பான்மையினர் முடிவெடுத்தனர். இதற்கமைய பின்னாட்களில் வந்த பள்ளக்குடி அபிவிருத்திச் சங்கக் கூட்டங்களில் விசனப்பட்டோர் சேர்க்கப்படாமல்

ஒதுக்கப்பட்டனர். இதைவிட பள்ளக்குடி அபிவிருத்திச் சங்கத்தினர் விசனப்பட்டோரைத் தெருவில் எதிர் கொள்ளும்போதும் விரோதிகளாகப் பார்த்துக் கொடுத்தார்கள்.

ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்தில் மழைநாள் நிகழ்வுக்கு ஆதரவாவும், ஆதரவில்லாமலும் நாட்கள் போய்க் கொண்டிருந்தன.

பள்ளக்குடியிலிருந்து மேட்டுக்குடிக்குப் புறப்பட்ட பயணம் நீண்ட தூரத்தையும், வருடங்களையும் கடந்திருந்தது. பயணத்தில் புறச் சூழல்களால் பலர் இறந்து போயினர். அநேகமாக எல்லோரும் மிகவும் களைப்படைந்திருந்தார்கள்.

யாருடைய குறிப்புகள் மிகவும் சரியானவை என்று மோதிக் கொண்டதில் கல்வீட்டுகாறப் பிள்ளைகளில் பலர் இறந்தனர். இன்னும் சிலர் திரும்பிப் பள்ளக்குடிக்கே போய் விட்டனர்.

இத்தனை இழப்புகளுக்கும், துன்பங்களுக்கும் மத்தியிலும் தாங்கள் போக வேண்டிய தூரம் இன்னும் அதிகம் இல்லை என்று அவர்கள் நம்பியபோதுதான் அந்த அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

அவர்கள் இனிப் போக வேண்டிய பாதை பள்ளத்தாக் கொண்டறை ஊடறுத்துச் செல்கின்ற ஒடுக்கமான பாதை. அந்தப் பாதையை மிகப் பிரமாண்டமான பாறாங்கல் ஒன்று அடைத்திருந்தது.

தங்கள் குறிப்புகளில் அந்தப் பாறாங்கல் பற்றி எதுவுமில்லாததால் குறிப்புகள் வைத்திருந்தவர்கள் குழம்பிப் போனார்கள்.

கல்லிருக்கும் வரைக்கும் பாதையைக் கடக்க முடியாது. பள்ளத்தாக்கிற்குள் இறங்கிப் போவதென்றால் இந்த நூற்றாண்டுக்குள் மேட்டுக்குடிக்குப் போய்ச் சேர முடியுமா என்று சொல்ல முடியாது. தவிர பள்ளத்தாக்கு குறித்த தகவல்களோ அல்லது அதற்குரிய தயாரிப்புகளோ அவர்களிடம் இல்லை.

எல்லோரும் கல்லின் முன் திகைத்துப் போயிருந்தனர். அவர்களது நம்பிக்கைகள் உடையத் தொடங்கின. சோர்ந்து போய் தரையில் விழுந்தார்கள். இத்தனை இழப்புகளுக்குப் பின்னர் இந்த நிலமையா என்று பலர் அழத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

குறிப்புக் கொண்டு வந்தவர்களில் ஒரு பகுதி கல்லை எப்படித் தகர்ப்பது என்று யோசித்தார்கள். இன்னொரு பகுதி கல் எப்படி இங்கே வந்தது என்று ஆராய்வதுதான் முதல் வேலை என்றார்கள்.

ஆளாளுக்கு குழம்பினார்கள்.

நாட்கள் போயின.

கல்லடியிலேயே அவர்கள் நின்றார்கள்.

இது சிவனொளிபாதமலைக் கல் என்று ஒரு குரல் திடீரென ஒலித்தது. இல்லை, கல்வாரிக் கல் என்றது இன்னொரு குரல். மெக்காவின் கல் என்றது மற்றுமொரு குரல்.

வெவ்வேறிடங்களிலிருந்து வந்த கல் என்பதில் அந்தக் குரல்கள் வேறுபட்டாலும், அந்தக் கல் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது என்பதிலும், தம்மை மீறிய சக்தியொன்று தங்களை மேட்டுக்குடிக்குப் போகவிடாமல் காப்பாற்றவே இந்த அற்புதத்தை நிகழ்த்தியிருப்பதாகவும் அவர்களது நம்பிக்கை ஒன்றாகவே இருந்தது. கல்லை அங்கே வைத்தது அவரே என்பதிலும், அவர் கல்லிலும் இருப்பார், கல்லுக்கு மேலும் இருப்பார், கல்லுக்குப் பக்கத்திலும் இருப்பார் என்பதிலும் தங்களை மீறிய அந்த சக்தியான அவர் ஒரு ஆணாகவே இருக்க வேண்டுமென்பதிலும் அவர்களிடத்தே ஒற்றுமை இருந்தது.

அவர்களது பரவசம் உச்ச நிலையை அடைந்து கல் என்பது கல்லல்ல, கல்லாக இருப்பவர் அவரே என்ற பேருண்மையை தமக்குத் தெரிந்த பேரொளியில் கண்டு கொண்டனர். கல்லாக இருக்கும் அவர் யாருடைய அவர் என்ற பிரச்சினை கிளம்ப ஆளாளுக்கு மண்டையை உடைத்தார்கள். ஆளை ஆள் வெட்டிச் சாய்த்தார்கள். பயணத்தின்போது காட்டு விலங்குகளிடமிருந்து தம்மை பாதுகாப்பதற்காகக் கொண்டு வந்த ஈட்டி, வாள், கம்பு, கோடாலி, கத்தி என்ற இன்னொன்றான ஆயுதங்களைப் பாவித்து கல்லுக்கு உரிமை கோரி சண்டை பிடித்தார்கள்.

கல்லை தகர்த்தெறித்ததுதான் போக வேண்டும் என்று முடிவெடுத்த குழுவினர் அதற்குரிய வளங்களைத் திரட்ட ஆரம்பித்து விட்டனர். இதற்கான ஆதரவைக் கோரி ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்திலிருந்த பள்ளக்குடி அபிவிருத்திச் சங்கத்துக்கும் செய்தி போனது.

இன்னொரு குழு, கல்லை அங்கு கொண்டு வந்து போட்ட தீய சக்தி எது என்பதில் சிண்டைப் பிடித்துக் கொண்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டு.

எல்.சி.டி.ரீவி, ஸ்மாட்போன், வயர்லெஸ், ஜம்போஜெட், எம்.எம்.எஸ், கூகிள், லீனக்ஸ், பேபால், புளூரே, ஸ்பீட் ட்ரெயின், ஐபாட் என்று உலகம் மாறிப் போயிருந்தது. எல்லோரும் வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இலத்திரனியல் வேகத் தொடர்பு களால் ஆளாளுக்கு நேரில் சந்திப்பதெல்லாம் போய் அறைக்குள்ளிருந்தபடியே எல்லோரும் எல்லோருடனும் தொடர்பு வைத்திருந்தார்கள்.

உலக யுத்தங்களில் பிரங்கிகளும், யுத்த விமானங்களும் குறைந்து போய், அமெரிக்காவில் ஒரு அறையில் இருந்தபடியே ஜெய்ஸ்ரீக்கைப் பிடித்து ஆட்ட, விமானியில்லாத குட்டி விமானம் ஒன்று அப்கானிஸ்தானில் கீழே நின்றவர்களைச் சரியாகக் குறி பார்த்துச் சுட்டது. பிளேம், ஸ்ரக்ஸ்நெற் வைரசுகள் ஈரானின் கணணிகளுக்குள் புகுந்து அணு ஆலை இரகசியங்களைத் திருடி அமெரிக்காவுக்கும், இஸ்ரேலுக்கும் அனுப்பி வைத்தன.

ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்திலும் பள்ளக்குடியின ரிலும், அபிவிருத்திச்சங்கத்திலும் கூட மாற்றங்கள். மழைநாள் நிகழ்வு இப்போது மிகவும் பிரம்மாண்டமாகி யிருந்தது. தண்ணீர் குழாயில் தண்ணீர் வருவதற்குப் பதிலாக நவீன தொழில் நுட்ப முறையில் தண்ணீர் இல்லாமலேயே மழை வருவது போலச் செய்ய, நனையாமலே நனைவது போல மேடையில் நடிகர் தத்ரூபமாக நடத்துக் கைதட்டல் பெற்றார்கள்.

மேலதிகமாக, கல்லடியிலிருந்து வந்த கல்லைத் தகர்ப்பதற்கான முயற்சிகள் பற்றிய மூவர்ணப் படங்கள், டி.வி.டி.க்கள் வந்து குவிய, தமக்கு கிடைத்த அமோக ஆதரவைப் பார்த்துப் பள்ளக்குடி அபிவிருத்திச் சங்கத்தினர் திக்குமுக்காடிப் போயினர்.

பள்ளக்குடி அபிவிருத்திச் சங்கத்தால் விரோதி யெனப்பட்ட பள்ளக்குடாவினர் கல்லைத் தகர்ப்பதல்ல எமது நோக்கம் என்று இப்போதும் விசனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கல்லடியிலும் நிலமைகள் நிறைய மாறியிருந்தன.

கல்லை அவராகக் கண்டவர்கள் ஆளாளுக்கு கல்லில் ஒவ்வொரு பக்கத்தை தங்களுடையதாக்கிக் கொண்டு பூசை, புனஸ்காரம், பிரார்த்தனை, தொழுகை எல்லாம் அமார்க்களமாகச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அலங்கார விளக்குகள், மேளதாளங்கள், நாட்டியம், ஆளுயர் மெழுகுதிரிகள் என்று எங்கும் அரளிபுரளி.

கல்லடியில் இப்போது கடைகளும் வந்திருந்தன. ஆடைக்கடை, மதுபானச்சாலை என்று அவை வளர்ந்து கொண்டிருந்தன.

பள்ளக்குடிக்கும், கல்லடிக்குமான பாதையில் இடைத் தூரம் வரை போக்குவரத்துச் சேவையும் ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

கல்லை உடைப்பதற்காக முயற்சித்தவர்களில் பலர் கல்லுக்கு வைத்த வெடிகளில் கொல்லப்பட்டு விட, மீதப் பேர் தொடர்ந்தனர்.

கல்லுடைப்பவர்களைத் திட்டிக் கொண்டிருந்த இன்னொரு குழுவோ மழை என்பதும் வெள்ளம் என்பதும்

எல்லோரும் நினைப்பது போல ஒன்றும் மோசமானவை யல்ல என்றும், மழையிலும் வெள்ளத்திலும் வாழப் பழகிக் கொண்டால் உலகிலேயே சந்தோசமானவர்களாக இருப்போம் என்றும் விளக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பள்ளக்குடியும் மாற்றங்களுக்குத் தப்பவில்லை.

தூர தேசங்களிலிருந்து கூட வந்து பள்ளக்குடியில் வியாபார நிலையங்கள் திறந்திருந்தார்கள். பள்ளக்குடி யின் பிரதான பிரச்சினையான மழையே வியாபார நிலையங்களின் அக்கறைக்குரியதாகவும் இருந்தது. மிக அழகானதும், வர்ணங்களினால்துமான குடைகள் இப்போது பள்ளக்குடியில் அமோக விற்பனையாகும் பொருளாகும். கல்வீட்டுக்காறருக்கென ரச் குடைகள் பிரத்தியேகமாக இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.

எம்.பி.3 பாடல்கள் கேட்கக்கூடிய வசதிகள் கொண்ட குடைகளும், காலநிலைக்கேற்ப தமது நிறத்தைத் தாமே மாற்றிக்கொள்ளும் ஒட்டோமெற்றிக் குடைகளும் அதிக விலையாக இருந்ததால், பலர் அவற்றை வாங்க முடியாமல் வருந்தி வேதனைப் படுவதையும், இது தற்கொலைகளுக்கு வழி வகுக்கக் கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் இருப்பதையும் வர்த்தக நிறுவனங்கள் அறிந்து துரித நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டன.

இப்போது பள்ளக்குடியில் வங்கிகளும் அதிகமாகின. குடைகள் வாங்குவதற்காக கடன்கள் தாராளமாக வழங்கப்பட்டன. ஏழு கடல் தாண்டிய தேசத்திற்குப் போனவர்களின் நிதி வருவதால் கடன் எடுக்க யாரும் யோசிக்கவில்லை.

அதி விலை கூடிய குடைகளின் விற்பனை அதிகரித்தபோது புதிதாக ஒரு பிரச்சினை வந்தது. குடை வைத்திருப்பவர்கள், குடை வைத்திருக்க முடியாதவர்கள் என்ற நிலமை இருக்கும்வரைக்கும் குடைகளுக்குப் பாதுகாப்பில்லை என்பது தெரிந்திருந்தது. இதனால் காவல் நிலையங்களில் குடைகளுக்கான விசேட படைகள் அமைக்கப்பட்டன. குடைகளுக்கான பாதி, முழு, ஆயுள் காப்புறுதிகளும் வந்துவிட்டன. கடனுக்கு குடை வாங்கியவர்கள் கடனைத் திருப்பி செலுத்த முடியாமல் போனால், அதனால் வங்கிகள் நட்புடைந்து கவிழ்ந்து விழக் கூடாதென்பதற்காக, கடன் அடைக்கும் காப்புறுதியும் அறிகமுக்கப்படுத்தப்பட்டது.

குடைகள் வாங்க முடியாதவர்களுக்கு உதவ தூர தேசங்களிலிருந்து மனித அக்கறை நிறுவனங்களும் பள்ளக்குடிக்கு வந்தன. இந்த நிறுவனங்களால் இருப்பதை வைத்து எப்படிக் குடை செய்வது போன்ற

வகுப்புகள் நடாத்தப்பட்டன. படிப்பவர்கள் குடையில்தாவர்களாகவும், வகுப்பெடுப்பவர்கள் குடைவைத்திருக்கும் கல்வீட்டுக்காரராகவும் இருந்தார்கள். குடை வகுப்புச் சிறப்புப் பயிற்சிகளுக்காக இவர்களும் தூர தேசம் போய் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

எல்லைகள் தாண்டி உலகத்தை இணைக்கும் ருவிறறிலும், பேஸ்புக்கிலும் பள்ளக்குடிக்கும், மேட்டுக்குடிக்கும் இடையிலிருக்கும் பிரசித்தி பெற்ற கல்லைப் பற்றி ஆதரவாகவும் எதிராகவும் காராசாரமாகவும், இரவு, பகலாக விவாதித்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள்.

எங்கு பார்த்தாலும் கல்லைப் பற்றியே பேச்சு. பேசாதது மழை, வெள்ளத்தைப் பற்றியே.

வருடாவருடம் மழை வருவது மட்டும் நிற்கவில்லை. மழையும், வெள்ளமும் பள்ளக்குடியை அரித்து அழிப்பதும் நிற்கவில்லை.

ஏழு கடல் தாண்டிய தேசம் சென்றவர்கள் இப்போதெல்லாம் தமது பிள்ளைகளுடனும், பேரப்பிள்ளைகளுடனும் பள்ளக்குடிக்குச் சுற்றுலா வருகின்றனர். இவர்களின் வசதிக்காகவே கல்லடிக்குப் பக்கத்தில் நவீன விமான நிலையம் திறக்கப்பட்டது.

விமான நிலையத்துக்கு வந்திறங்கிய சுற்றுலா வாசிகளை ஏற்றிச் செல்லும் குளிரூட்டப்பட்ட சொகுசு வாகனங்களின் சில்லுகளில், பள்ளக்குடிக்கான பாதையெங்கும் மண்ணோடு மண்ணாகி பரவியிருக்கும் மேட்டுக்குடி பயணம் போய் இறந்தவர்களின் இறுதித்துகங்கள் அள்ளப்பட்டு காற்றோடு கலந்தன.

பள்ளக்குடிக்குள் இந்தச் சொகுசு வாகனங்கள் விரைந்து வந்து சடுதி பிறேக் பிடிக்கும் அழகில் கிளம்பிப் பறக்கும் புழுதி பிள்ளைகளையும், எல்லாவற்றையும் பறிகொடுத்தவர்களின் கண்ணீரை மறைத்தது. ●

கைகளில் நூலம் அறியலாம்

அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்' என்பார்கள். அதேபோல் உடலின் ஆரோக்கியத்தை கைகளின் வழியே கண்டறியும் பழக்கம் அமெரிக்காவில் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. இவ்வாறு கைகளை பார்த்து நோயாளிகளின் உடலில் உள்ள பல கோளாறுகளை எளிதில் சொல்லிவிட முடியுமாம்.

உடலின் எல்லா உறுப்புகளுமே, ஏதாவது ஒரு சமயத்தில் மற்ற உறுப்புகளின் கோளாறுகளை சுட்டிக் காட்டவே செய்கின்றன. ஆனால் கைகளிலிருந்து அதிக அளவிலான விஷயங்களை தெரிந்துக் கொள்ள முடியும்.

ஏனெனில் மேல்பரப்பு, கீழ்ப்பரப்பு, தோல், நகங்கள், ரேகைகள், 27 எலும்புகள், மூட்டுகள், கொழுப்புத் திசுக்கள், தசைகள், இரத்தக் குழாய்கள், நரம்புகள், நிணநீர் அமைப்பு ஆகிய பல பகுதிகள் கைகளில் இருப்பதால் உடலின் ஏற்படும் குறைபாடுகளை எளிதில் வெளிப்படுத்தி விடுகிறது.

மனிதனின் மனநிலையை, உடல் நிலைகளை கைகள் கண்ணாடி போன்று பிரதிபலிக்கக் கூடியவை. கைகளை பிசைவதன் மூலம் ஒருவர் மன இறுக்கத்துடன் இருப்பதை எளிதில் அறியலாம். கை விரலின் முனைகள் குமிழ் போன்று வீங்கியிருந்தால் அவை நுரையீரலில் (எம்பிசிமா) கோளாறு அல்லது புற்றுநோய்க்கான அறிகுறியாக கருதப்படுகிறது.

குழந்தைகளுக்கு விரலின் முனைகள் வீக்கத்துடனும், நகங்கள் நீல நிறமும், சாம்பல் நிறத்துடனும் காணப்பட்டால் அவை பிறவிக் கோளாறுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. உள்ளங்கைகளில் நிறம் மாறுவது நோய்க்கான முக்கியமான அறிகுறி.

அசாதாரணமான மஞ்சள் நிறம் காணப்பட்டால் இரத்தத்தில் கொழுப்பு பொருட்கள் மிகுந்து ஹைப்பர் லிப்போ புரோடினி மியா' என்ற நோய் ஏற்பட்டிருப்பதை உணர்த்துகிறது. அதேபோல் அதிக அளவில் சிவந்திருந்தால் 'பல் மோர் எரிதிமா' என்ற நோய் கான அறிகுறியாகக் கருதப்படுகிறது. கைகளை அறிந்து உடல் நலம் காப்போம்!

அக்கறையில் ஓடு சிறகில்

பொ. கருணாகரமூர்த்தி

ஜீவிதத்தில் ஒரு தடவையேனும் நான் போயேயிருக்காத என் அப்பாவின் கிராமத்திற்குப் போவதில் முதன்முதல் சந்திரத்தரையில் கால் பதிக்கப்பறப்பட்ட நீல் ஆம்ஸ்ரோங் குழுவினருக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய பரபரப்பு, ஆர்வம், திறில் எல்லாமே எனக்கும் உண்டானது.

திருச்சி விமானநிலையத்திலிருந்து பஸ் ஸ்ராண்டிற்கு டாக்ஸி ஒன்றைப்பிடித்து வந்து இரண்டு மணிநேரம் காவல் இருந்து புதுக்கோட்டை போகும் பஸ்ஸைப் பிடித்தேன். பஸ் பயணமும் மேலும் ஒரு மணிநேரம் இருந்தது. பஸ் ஸ்ராண்டில் மக்களுடன் மாடுகளும் கலந்து நின்றன. இனி வடகாட்டிற்குப் போகவேண்டும். கூட்டமாக நின்று டி குடித்துக்கொண்டு நின்ற நடத்துனர்கள், ஓட்டுனர்கள் குழாத்தை அணுகி மெல்ல விசாரித்தேன்.

ஏங்க..... வடகாட்டுக்கு போறதுக்கு எந்த பஸ்ஸைப்பிடிக்கணும்.....?

அந்தா மூணாவதா நிக்ருதில்ல டவுண் பஸ்..... அதுல போய் குந்து..... என்றபடி அந்த பஸ் நின்ற திசையில் டி கிளாஸை நீட்டினான் ஒருவன்.

பஸ் தில்லைநாயகி என்று நெற்றியில் நாமம் குடியிருந்தது. சீட்டுக்கள் சதுவும் காலியாய் இல்லை. எல்லாமே நிரம்பிவிட்டிருந்தன. பஸ்ஸின் முன் பக்கமாக ஏறி இஞ்ஜினுக்குப் பக்கமாக இருந்த இடை வெளியில் சூட்கேஸை வைத்துவிட்டு ஒரு பக்கமாக நின்று கொண்டேன்.

டையெக் குடித்து முடித்து சாவாகாசமாக வெற்றிலை போட்டு சிகரெட் எல்லாம் பிடித்த பின்னால் ஓட்டுனரும், நடத்துனரும் வந்து ஏறினார்கள். நம்மவூரில் பிக்குமார் செய்வதைப்போல வண்டியின் முன்வாசலால் ஏறிய

ஆளுங்கட்சியின் ஏதோவொரு வட்டச்செயலர் ஒருவர் முன்சீட்டில் உட்கார்ந்திருந்தவரை சுட்டுவிரலை மடித்துக்காட்டி எழுப்பிவிட்டுத் தான் அமாந்து கொண்டார்.

ஒரு சிறு முணுமுணுப்புக்கூடியின்றி தனது உரிமையை விட்டுக்கொடுத்துவிட்டு எழுந்து அப்பாவி யாக தம்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றான் அவ்விளைஞன்.

வடகாட்டுக்கு ஒரு டிக்கட் என்றவுடன் நடத்துனர் என்னை ஏற இறங்கப்பார்த்தான்.

ஏன் திருவரங்குளத்துக்கில்லையா.....?

வடகாடு என்கிறேனில்ல.....

.....இல்ல திருவரங்குளத்தில்தான் சிலோங்காரங்க காம்ப்..... இருக்கு.....-

பார்வையிலேயே சிலோன்காரன் என்கிறதைப் புரிந்துகொள்கிறார்கள்.

டிக்கெட்டை எழுதிமுடிக்கமுன்னே அவரிடமிருந்து இரண்டாவது கேள்வியும் ஜனித்தது.

வடகாட்டில் யாரைப்பார்க்க.....?

இனியும் விட்டா பொண்டாட்டி முழுக்கிட்டிருக்காங்களா.....முழுகாமலிருக்காங்களா....? என்றுங் கேட்பான் போல இருந்தது. எரிச்சலாக இருந்தாலும் அவன் பதிலுக்காக

முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறான். சொன்னேன்

தாசில்தாரர் சுந்தரப்பெருமாள் என்று.....

அவரை எப்படி.....?

அவரு நம் பெரியப்பா.....

அப்படிங்களா..... அட்டா! முன் சீட்டில் மாவட்டத்திற்குப் பக்கமாய் உட்கார்ந்திருந்த இளைஞனைட்டேய்... எழுந்திர்றா... சாரையாரென்னு நெனெச்சே.....நம்ம பஸ்ஸு மொதலாளியோட மருமவப்பிள்ளடா... அவரு நின்னுக்கிட்டு வாறாரு..... நீ ஒக்காந்துக்கினு வர்றே...எந்திர்றா..... சார்.....ஒங்க வண்டி சார் இது..... நீங்க ஒக்காந்துக்குங்க..... இளித்தான் .

இவனுடைய அட்டலுக்குப் பயந்த இளைஞனோ ஏதோ தெய்வக்குற்றம் செய்தவனைப்போலப் பயந்துடன் எழுந்து பவ்யமாக ஒரு பக்கமாக நின்றான்.

வேண்டாங்க.... அவரும் பணங்கொடுத்து டிக்கெட் எடுத்துத்தானே வர்றாரு..... எந்திருக்கச் சொலறது எல்லாந்தப்புங்க.....

என்னாங்க தப்பு.... ஒங்க பஸ்ஸு.... நீங்க ஒக்காரம்....நல்ல ஞாயந்தான் போங்க....-

பஸ்ஸில் இருந்த ஜனங்கள் முழுவதும் இந்த சீனை வேடிக்கை பார்க்க..... என்னைத் தோளில் பிடித்து அமர்த்தி இருத்திவிடுவான் போல இருந்தது, வேறு வழியின்றி அமர்ந்தேன்.

திருவரங்குளம் அடைந்ததும் ஒரு இளைஞர் கும்பல் யாழ்ப்பாணத்தமிழ் கதைச்சுக்கொண்டு நின்றது. மார்க்கெட் பக்கமும் இன்னொரு கும்பல். தெரிந்தவர்கள் எவராவது தென்படுகிறார்களா என்று பார்க்கிறேன். ஊகும்.....

வடகாட்டை அடையவும் மாலை மூன்று மணியாகிவிட்டிருந்தது. கண்டக்டர் சூட்கேஸை எடுத்துக் கையில் தந்து மிக்க மரியாதையாக இறக்கிவிட்டார். அதொரு சிறிய சந்தி. ஒரு சிறிய கூரை வேய்ந்த தேனீக்கடையும், பலசரக்குக்கடையும் மாத்திரம் டல்லடித்துக்கொண்டு இருந்தன. விருட்ஷமாய் நின்ற புளியமர நிழலில் சிலர் உண்டகளைப்போ, பசியோ படுத்திருந்தார்கள்.

எந்தப்பக்கம் போவதென்று தெரியவில்லை. தேனீக்கடையில் இருந்தவர்களிடம் விசாரித்தேன். அதிலொருவர் கேட்டார்.

தாசில்தாரு உறவா....? எல்லா விபரமும் அறிந்த பின்னால் வீட்டைக் காட்டுவதென்பதுதான் அவ்வூர்ப் பழக்கம் போல. சொன்னேன்.

ஆமா...

.....யார் வேணும்.....?

அவங்க என் பெரியப்பா.....

....அடாடா..... யாரு வூட்டை யாரு வந்து கேட்கிறீக..... (பக்கத்தில் நின்றவனிடம் என் சூட்கேஸைக்காட்டி) வாங்கடா பொட்டியை ஐயாகிட்டை..... கல்வூட்டுக்கார ஐயா சீமையில் இருந்து வாராக..... மசமசன்னு பார்த்துக்கிட்டு நிக்கிறியே எருமையாட்டம்...

அவனோ பிடுங்காத குறையாக சூட்கேஸை என்னிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டான்.

ஐயா ஒரு கடதாசி போட்டிருந்தீங்கன்னா..... பெரிய ஐயா வண்டி அனுப்பியிருந்திருப்பாருல்ல.....-

யாரும் எதிர்பாராமல் போய் இறங்கும் என் திட்டத்தை இவர்கள் எப்படித்தான் புரிவார்கள்?

ஒரு பெரஹரா கூட்டம் போல் என்னை ஒரு கும்பல் புடை சூழ நான் முன்னே சென்று கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் பாரதி அவாவிய தூண்களும், கூடமும், மாடமும் தோப்புமாய் அமைந்திருந்த ஒரு பழைய பங்களாவுக்குக் கூட்டிச்சென்றார்கள். அந்தப்பழைய வீட்டில் முன் விறாந்தையில் ஒரு ஈஸிசேரில் இருந்தபடி பெரியப்பா யாரோ இருவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

நாங்கள் கூட்டமாக உள் நுழையவும் உரையாடலை நிறுத்திவிட்டு எழுந்து வந்தார்.

கூட்டத்தில் ஒருவன் முந்திக்கொண்டு சொன்னான். ஐயா... சீமையிலிருந்து வாறாக.....!

பெரியப்பா மூக்குக்கண்ணாடியைப் போட்டுக் கொண்டு என்னைத் தீர்க்கமாகப் பார்க்கிறார்.

....சீமையிலிருந்தல்ல..... சிலோனிலிருந்து வர்றேன்..... வாகீசன்...

பெரியப்பா உடனே கண்டுபிடித்து விட்டார்.

.... நீ..... சிவனு பிள்ளையில்ல.....

.... ஆமா....

திடீரென்று இரண்டு தரம் விம்மினார். பின் மேல் துண்டால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு கேட்டார்.

வொப்பன் போன தீபாவளிக்குக் கூட கடதாசி போட்டான் தான் வாரேன்னு..... கடைசியா நீங்கல்லாம் இருங்கன்னுட்டு யாரு கண்ணிலும் படாம இப்படி கணக்கை முடிச்சுட்டுப் போயிட்டான்..... என்னா அவன் ஓடம்புக்கு..... என்னா சொன்னான்....? சாகறப்ப எங்கையெல்லாம் விசாரிச்சானா....?

ஓடம்புக்கு ஒண்ணு என்னு அவர் படுத்ததே கிடையாது..... ஒருநா மாலையிலை கொஞ்சம்போல நெஞ்சு வலிக்குதென்னார்;..... பிறைவேட் டாக்டர்கிட்ட

கூட்டிப்போய் காமிச்சு மருந்து எடுத்தோம். டாக்டரும் பயப்பிடும்படியா ஒண்ணுமேயில்ல..... ரொம்பவும் ஸ்ரெயின் எடுத்திட்டா இந்த வயதில் வாறதுதான்..... பெட் ரெஸ்ட் எடுத்திட்டா எல்லாம் சரியாயிடும் என்றார். வீட்டுக்கு வந்து இரவு பிரெட் ரோஸ்டும் கோழி சூப்பும் சாப்பிடட்டிட்டு நல்லா பேசிச்சிரிச்சிட்டு படுத்தவர்தான்..... காலைல எந்திருக்கவேயில்ல.....!.

பெரியம்மா வந்து என்னை கட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டு சின்னதாய் ஒரு ஒப்பாரி வைத்தார்.

நரசிம்மன் டீக்கடையிலயில்லா ஐயா வந்து வீட்டை விசாரிக்கிறாக.....-

.....இது என்னா கதை..... யாரு வீட்டை யாரு விசாரிக்கிறது.....? என்றபடி

கன்னத்தில் பெரியம்மா செல்லமாய் இடித்தார்.

கல்வீட்டுக்கு யாரோ சீமையிலிருந்து வந்திருக்காக..... செய்தி ஊர் பூராகப் பரவவும் திமு திமு வென்று வீடு பூராவும் ஜனம் முற்றுகையிட்டது. உரிமையுடன் கூடத்திற்கே வந்துவிட்டவர்கள் உறவினர்களென்றும், தூரத்தே நின்றுகொண்டும், தூணைப்பிடித்துக்கொண்டும் நின்றுபார்த்தவர்கள் பண்ணையில் வேலை செய்பவர்களென்றும் தெரிந்துகொண்டேன்.

பெரியம்மாவைத் தவிர்ந்த ஏனையபெண்கள் அனைவருமே வயது வித்தியாசமின்றி கூடத்தைச் சுற்றியிருந்த நாலைந்து அறைகளின் கதவுகளின் பின்னாலிருந்தும் பார்த்தனர்.

அவோகளை கூட்டி வரேல்லியா.....? அசரீரி ஒரு அறையிலிருந்து வந்தது.

என்ன கேட்கிறாங்க.....? பெரியம்மாவைக் கேட்டேன், அவர் மொழிபெயர்த்தார்.

.....உம் பொண்டாட்டியை கூட்டி வரல்லியான்னு கேட்கிறாள்.....

கேட்கிற நீங்க யாருன்னுதான்..... எனக்குத் தெரியலையே.....இப்பிடி கொஞ்சம் முன்னாலதான் வாங்களேன்.....

ஆண்கள் சமூகத்துக்கு முன்னால் இலேசில் யாரும் வந்துவிட மாட்டார்கள். உள்ளே தொடர்ந்து மெளனம்.

உங்களை யாருன்னு பார்க்காம நான் பதில் சொல்லப்போறதில்ல.....!.

பெரியம்மா சொன்னா பார்த்தா அவ உனக்கொரு அத்தை முறை ஆகணும்..... யேய் வசந்தி வாடி சித்த மின்ன வாடி..... அவன் கேட்கிறானில்ல.....

ஏராளம் வெட்கம் சுமந்து கன்னங்கள் சிவக்கச் சிவக்க சின்னச்சின்ன அடிகள் வைத்து குளுகுளுவென்று என்னை விட இளமையாக ஒரு அததை வந்து பத்தடி தூரத்தில் அடுக்கியிருந்த நெல்லுச்சாக்குகளில் ஒன்றின் மூலையைப் பியத்துக்கொண்டும், முகத்தை நாற்பத்தைந்து பாகைகள் மேற்காகத் திருப்பி வேலியில் ஒணான் ஏதாவது ஒடுகிறதா என்று ஆய்வது போல் பார்த்துக்கொண்டும் நின்றாள். அவளை மேலும் சங்கடசிரமப் படுத்தாமல் சொன்னேன்: அவங்க எஸ்டேட் கொம்பனி ஒண்ணில வேர்க் பண்ணுறாங்க..... லீவ் எடுப்பது கஸ்டம்.....ஆகட்டும் அடுத்தவாட்டி பார்க்கலாம்.... இதைக்கேட்டதும் உள்ளே ஓடி மறைந்தாள்.

பெரியப்பா சத்தமாகக் கேட்டார்.... ஏன்டா பொம்மனாட்டிங்களக்கூட உத்தியோகத்துக்கு அனுப்புவாங்களா அங்க.....!

நாங்கள் கூடத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்க உள்ளே முப்பது நாற்பது பேருக்கான பெருஞ்சமையல் நடை பெற்றுக்கொண்டிருந்தது. வெளியே அடுப்புமூட்டி இரண்டு பெரிய தாமிரக்கொப்பரைகளில் வெந்நீர் தயாரானது.

ஐயா அந்த மரக்குத்தியில் குந்துங்க..... நான் மொண்டு ஊத்தறேன் என்றுகொண்டு கீரைக்கொட்டை நிறத்தில் ஒருவன் வந்தான்.

அதெல்லாம் வேண்டாம் நானே ஊத்திக்கிறேன்.....

...ஐயையோ..... பெரிய ஐயா வைவாரு.....நீங்க ஒக்காந்துக்குங்க.....

பெரிய பாத்திரமொன்றால் மொண்டுமொண்டு ஊத்தினான். நாலுபேர் குளிக்கப்போதுமான அளவு வெந்நீர்.

குளித்து முடியவும் நான் சாரத்தை உடுத்துக் கொண்டு வந்தேன். பெரியப்பா அலறினார்..... ஐயைய்யைய்ய..... இதென்ன லுங்கி கட்டிண்டு..... வேஷ்டி இல்லையா...? அவனுக்கு ஒரு வேஷ்டி கொடுங்கடி... உத்தரவிட்டார். அவர்களுக்கு சாரம் கௌரவமான உடையல்ல போலும்!

நாங்கள் சாப்பிடத்தயாராகவும் வெளியே போயிருந்த பெரியப்பா மகன் ஒருத்தன் மோட்டார்ச் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினான். அவன் பெயர்கூட ஞாபகத்திற்கு வரமறுக்கிறது. பெரியப்பா ஒன்ட அண்ணாடா என்று அறிமுகப்படுத்தவும் மரியாதையாய் நமஸ்க்கரித்தான்.

சாப்பாட்டு மேசையில் பெரியப்பா முன்பாக அமர்ந்தபோதுதான் அவருக்காக நான் வாங்கிவந்த

Johnny Walker-ன் ஞாபகம் வந்தது. சூட்கேஸில் இருந்ததை எடுத்து வந்து கொடுத்தேன். வாங்கிக் கொண்டவர் இதை உள்ள வை என்று பெரியம்மாவிடம் நீட்டினார்.

எதுக்குப் பெரியப்பா உள்ளாற வைக்கிறீங்க..... சாப்பிட முதல் ஒரு சிப் எடுக்கலாமே..... நல்லா பசியைக் கிளப்பும்..... வேணுன்னா உங்களுக்கு நான் கொம்பனி தர்றேன்.....

எல்லோரும் நான் ஏதோ தகாதவார்த்தை பேசிவிட்டமாதிரி மூச்சை நிறுத்திவிட்டு என்னை ஆச்சரியத்துடன் நோக்கினர் ஒஹோ..... என் வண்டவாளத்தை இங்கே இறக்கியிருக்கப்பாடாதோ?

...நீ..... சம்மா தமாஷ்தானே பண்ணிறாய்..... குடிக்கமாட்டாயில்ல..... பெரியப்பா நம்பிக்கையுடன் பார்த்தார். இதோ தப்பிக்க வழி! சாதூயமாய் பயன் படுத்தினேன்.

.... ஆமா பெரியப்பா தமாஷ்தான் பண்ணினேன்..... அதைக்கேட்ட பின்னரே எல்லோருக்கும் திரும்ப மூச்சு வந்தது.

பதினைந்து இருபது கறிகள் சமைத்திருந்தார்கள். சாதத்தைப் போட்டுக்கொண்டு முதலில் பொரியல்..... பின் கூட்டு.....அதற்குமேலே குழம்பு என்று தனித்தனியே பரிமாறினார்கள். சாப்பிட்டு முடியுந்தறுவாயில் எல்லாமே போதும்..... சொதியை விடுங்கள்..... என்றேன்.

...அதென்ன சொதி.....? ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தனர். சமையற் காரனை பெரியப்பா கேட்டார்

...ஒனக்குந்தெரியாதா... சொதின்னா என்னன்னு....? வெளிப்பிதுங்கிய அவன் பரிதாப முழிகளைப் பார்த்து நானே விளக்கினேன்.

... ஆகட்டும்..... நாளைக்கு நிச்சயமா பண்ணித் தர்றேன்..... இன்னிக்கு ரசம் ஊத்திக்கடா ராஜா... என்று எனக்கு பெரியம்மா ரசம் ஊத்தினார்.

இரவு பத்து மணியாகியும் வீட்டில் கூட்டம் மசமச என்று ஓய்ந்த பாடாயில்லை. அது என் விஜயத்தினால் மாத்திரம் அல்ல தினமும் அப்படித்தான் என்பது பின்னாலேயே தெரிந்தது. என்னதான்; குக்கிராமமாய் இருந்தாலும் மின்சாரவசதி இருந்தது பெரிய செளகரியமாயிருந்தது.

காலை விடிந்து பார்த்தபோதுதான் நேற்று தெரிந்ததை விடஅந்த வீடு பெரிய பெரிய அறைகளுடன் இரண்டு மடங்கு பிரமாண்டமானதாய் இருந்தது. தாத்தா

காலத்தது. சட்டப்படி பார்த்தால் எனக்கும் அதில் ஒரு பங்குண்டு.

சத்யஜித் ரே யின் படமொன்றில் (அந்நியன்?) பல காலம் தேசாந்திரியாய் திரிந்து விட்டு ஊர் திரும்பும் ஒரு பெரியப்பா எங்கே அவர்கள் தனியாகவே ஆண்டு அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் சொத்துக்களில் பங்கு கேட்டு விடுவாரோ என்று எண்ணிஎண்ணி அக் குடும்பம் பூரா அவர் கிளம்பும் வரையில் அவரைக்கண்டு பயப்படும். அது நினைவுக்கு வரவும் எனக்கு சிரிப்பு வந்தது.

பெரியப்பா வீட்டில் எனக்கு எல்லா உறவு முறைகளிலும் பெண்கள் இருந்தார்கள், மேலும் அயலில் இருந்தும் நிறைய உறவினர் ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் வந்து என்னைப் பார்த்துவிட்டு கண்டிப்பா நீங்க ஊருக்குத்திரும்ப மொதல் எங்க வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டுட்டுதான் போகணும்.... என்று அழைப்பும் விடுத்தார்கள்.

எந்தப் பெண்ணாயினும் ஆண்கள் எதிரில் நின்று பேசவே பெண்கள் பயப்பட்டார்கள். பெண்ணியம், பெண்விடுதலைக்கருத்துக்கள் அந்த ஊருக்கு வரவே பயப்படும். வீட்டுப்பெண்கள் கழுவுதல், துடைத்தல், பெருக்குதல், சமைத்துப்போடுதல், வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்தல் என்பவற்றுடன் நின்றுகொண்டார்கள்.

அக்கிராமத்தில் இன்னும் கொஞ்சம்: வசதியாக நிலபுலன்கள் இருந்தவர்கள் வீடுகளிலும் பெண்கள் ஆண்களுக்குச்சமதையாக வயல்களிலும் தோட்டங்களிலும் உழைத்தார்கள். ஆடுமாடுகளைப் பராமரித்தார்கள்.

ஏழைவீட்டுப் பெண்கள் மற்றவர்கள் வீடுகளிலும் வயல்களிலும் தோப்புக்களிலும் பாடுபட்டார்கள்.

பெரியப்பா பையன் தன் மோட்டார் சைக்கிளில் என்னை ஆலங்குடி, பேராவுரணி, அறந்தாங்கி என்ற ஊர்களெல்லாம் சுற்றிக்காண்பித்தான்.

போகும் வழியெங்கிலும் வீதியின் இருமருங்குகளிலும் தொடர்ச்சியாக இருபது முப்பது மைல் நீளத்திற்கு புளியமரங்கள் விருட்டிஷங்கொண்டிருந்தன. தவிரவும் சில ஊர்களில் முன்னரே நன்கு திட்டமிட்டு நாட்டியிருந்த இயூகலிப்ரஸ் வகை மரங்களை வானுயர ஓங்கி வளர்ந்திருந்தன! பரவலாக எங்கும் குழாய்க்கிணறுகளும், பம்புசெட்டுகளும் அமைக்கப்பட்டு நல்லமுறையில் விவசாயம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

கிராமங்களில் அதிகாலைப்பொழுதுகள் உண்மையில் அனுபவித்தற்குரியவைதான். இரவு பெய்த பனியில் நனைந்திருந்த புற்கள் நடக்கும்போது கால்களை

நனைத்தன. மேகத்துள் இருந்து வெளிப்படுபவர்கள் போல் எங்கோ மைல் தொலைவிலிருந்து பெண்கள் குடங்குடமாக தண்ணீர் மொண்டுகொண்டு பனிப்புகா ரூடாக வந்துகொண்டிருந்தார்கள். இத்தனைக்கும் பெரியப்பாவின் வீட்டுக்கு முன்பாக அவருக்கே சொந்தமான தோட்டத்தில் குழாய்கிணறும் பம்புசெட்டும் இருந்தது.

இருந்தும் இவர்களை ஏன் இவ்வளவு தூரம் நடக்கவைக்க வேணும்?

காலை நல்ல வீட்டுத்தயாரிப்பு நெய்யில் முறுகச் சுட்டுத்தந்த தோசைகளை உள்வாங்கிவிட்டு ஒரு ஈஸிசேரிலிருந்து யோசித்துக்கொண்டு இருந்தேன். எதிலிருந்த வெற்றிலைத்தட்டத்தைப் பார்த்ததும் காதல் பிறந்தது. எழுந்து என் பக்கமாக இழுத்தேன்.

..... இருங்க புது வெத்தலை கொண்டாரேன்.....!

உள்ளிருந்து ஒரு அசரீரி வந்தது. பார்த்தால் என்னே ஆச்சர்யம்! வசந்தி ஐந்தாறு புதிய வெத்திலைகளைக் கழுவி எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

.....ஆங்..... வாங்க அத்தேய்.....என்றேன்.

அழகாக வெட்கப் பட்டாள். வெத்திலையைத் தட்டத்தில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பியவள் ஏதோ நினைத்துக்கொண்டவள்போல் நின்று கேட்டாள்.

.....ய்யேன் அவர்களை..... கூட்டியாரலை.....?

...அதுதான் நேத்தே சொன்னேனே.....
அவங்களுக்கு அங்கே வேலை இருக்கென்னு.....

...சிலோன்பாஷையில் சொன்னா நமக்குப் புரியுமா.....? அண்ணனுக்கென்னாப்புரியும்
(பெரியப்பாவைத்தான் சொல்றாள்)

...சிலோன்பாஷையில் சொன்னா.....?

...அஃதான்.....இங்கிலீஸு மாதிரி.....நிறுத்தாம பேசிட்டு இருந்தீங்களே.....

.....அப்ப இரண்டு நாளா நான் கதைச்சதெல் லாம்....ஸாரி பேசிட்டிருந்ததெல்லாம்..... புரியல்லயா...?

.....சுத்தமா ஒண்ணும் புரியல..... பாப்பா மழலை மாதிரியிருந்திச்சா..... ஏதோ பேசிட்டிருக்கிறீங்களே யென்னு கேட்டிட்டிருந்தோம்.....

நானு ஓயாவில ரயில் பிடிச்சதிலிருந்து..... வடகாடு வந்து இறங்கிய காண்டம் வரை பகுதிபகுதியாய் பண்ணிய உபந்நியாசங்கள் எல்லாம் வீண்.

இப்போ எனக்கு வெட்கமாயிருந்தது! வார்த்தை களை இனி தேர்ந்தே பேசுவது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

.....ஏன் பெரியப்பா..... வீட்டுக்கு முன்னால குழாய்க் கிணறு இருக்கு. சின்னதாய் ஒரு மோட்டரைப் பூட்டி, சின்னதா ஒரு ஓவர்கெட் டாங்கும் கட்டிட்டம்னா..... தண்ணிப்பிரசன தீர்ந்திடும்ல.....பாவம் இந்தப் பெண்ணுங்க எம்மாந்தாரம் சுமந்திண்டு வருதுங்க.....

அவருக்கு அது ஒரு பொருட்டாகவே படவில்லை.

...நீயொண்ணு.....அவாளுக்கும்.....தினனது செரிக்கணும்ல.....

.....பெண்ணுங்க பாவம் பெரியப்பா.....ஒரு கொத்தனாருக்கு சொல்லி அனுப்புங்க.....

ஒரு வாரத்திலே டாங் கட்டி முடிந்தது. திருச்சிக்கு ஆளுப்பி மோட்டர்பம்ப் செற், PVC குழாய் என்பன எடுப்பித்து நானே அவற்றை பொருத்திக் கொடுத்தேன்.

வீட்டு முற்றத்திலே குழாயைத் திறக்கவும் சும்மா பழிங்களன்ன நீர் அருவியாய் கொட்டியது! பெண்களுக்குச் சந்தோஷம் தாங்கமுடியவில்லை. அவர்களுக்கெல்லாம் நான் ஒரு தேவகுமாரனைப் போல் தென்பட்டேன். பாயாசம், லட்டு, சீடை, முறுக்கு, கொழுக்கட்டை என்றெல்லாம் பண்ணித்தந்து தங்கள் மகிழ்ச்சியைக் காட்டினார்கள்.

பஸ் கொம்பனி மாமாவும் குடும்பத்தோடு வந்து என்னைப் பார்த்தார்.

அட்டடா..... இப்படி ஒரு பம்பு பூட்டிக்கலாமென்று இதுவரையில நம்ப மண்டையில் தோணாமப் போச்சே.....! அங்கலாய்த்தார். அவரோடு ஒட்டிக் கொண்டு வந்த கொத்தவரங்காய் போலிருந்த ஒருவர் சொன்னார்.

.....நமக்கு மின்னயே தெரியும் பம்பு பூட்டிக் கிட்டா தண்ணி வருமென்னு..... பெரியவாளுக்கு நாம புத்திலொல்ற மாதிரி இருக்கப்படாதேயென்னு இருந்துப் புட்டேன்.....ஹி...ஹி...ஹி..... தம்பிக்கு என்னையை நெனவிருக்கில்லா.....?

இல்லையே..... நினைவில்லை....

குற்றஞ்சுமத்தும் தொனியில் நிலத்தைப்பார்த்து வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு கேட்டார்.

அதுக்குள்ளாக மறந்துப்பட்டேக இல்லை.....?

இல்லையே.....இப்போதானே மொதல் தடவையே வந்திருக்கேன்..... உங்களைய பார்க்கிறேன்.....

...நல்லாய்த்தான்...தமாஷுபண்ணுறீங்க.....ஒங்கள எத்தனவாட்டி உப்புச் சுமந்திருப்பேன்...?

பெங்களூரில் மருத்துவம் படித்துவிட்டு தனியார் ஆஸ்பத்தரியொன்றில் பிராக்டிஸ் பண்ணிக்

கொண்டிருந்த என் இன்னொரு சித்தப்பா மகள் மலர்மகள் நான் வந்திருக்கிறேன் என்று அறிந்து ஒரு கிழமை விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு வந்திருந்தாள்.

தொழில் தவிர அவளுக்கு கதை, கவிதை, ஓவியம், ஜென்ஸ்பெளத்தம், அத்வைதம், உபநிஷதம், ஸ்மிருதிகள், தத்துவம் என்று உலகத்து விடயங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஆர்வமிருந்தது.

மணிக்கணக்கில் உட்காரந்து பேசுவோம். விவாதிப்போம். கொஞ்ச நாட்கள் கிராமத்தில் பொழுது போக்க நல்லதுணையாக இருந்தாள். பகல் வேளைகளில் இருவரும் சேர்ந்தே ஊர் முழுவதும் சுற்றினோம். ஓவியங்கள் சிற்பங்களுக்குப் பெயர்பெற்ற சிற்றன்னை வாசல், சமணர்களை எல்லாம் போய்ப்பார்த்தோம் ஆண்கள் சமூகத்தில் பெண்களையே அழைத்து பேசாத, அவர்களைப் பொருட்டாக மதித்து அவர்கள் அபிப்பிராயங்களையே காது கொடுத்துக் கேளாத அக்கிராமத்தின் பெண்களுக்கு நான் மலர்மகளுடன் உட்கார்ந்து மணிக்கணக்கில் பேசிக்கொண்டிருப்பது பேராச்சர்யமாயிருந்தது!

சும்மா சும்மா கதவிடுக்குகளிலிருந்தும், நடைக்கு அப்பாலிருந்தும் என்னை வேடிக்கை பார்த்த பெண்களிடமும் அப்பப்போ வேண்டுமென்றே ஏதாவது பேச்சுக்கொடுப்பேன். நாட்கள் கழிய மெல்ல மெல்ல தம் படுதாக்கைகளை நீக்கிக்கொண்டு என்னை நோக்கி வந்தனர்.

அப்படி வந்தவர்களை இன்னும் நெருக்கிவைத்த நிகழ்ச்சி ஒரு காலை நடந்தது.

நானும் மலர்மகளும் அரட்டை அடித்தபடியே இடலி சாப்பிட்டுவிட்டு அவள் வெற்றிலை போடுவதால் உடல்-பல் நலத்திற்கு விளையும் தீங்குகள் பற்றி அடித்த விரிவுரையைக்கேட்டுக்கொண்டே நான் வெற்றிலைத் தட்டத்தில் நல்ல சீவல்ளைத் தேடிக் கொண்டிருக்க வெளிமுன்றலில் இரண்டு துணிவியாபாரிகள் தலையில் துணிப் பொட்டளிகளுடன் தோன்றினர்.

ஐயா..... நல்ல சின்னாளம், காஞ்சீபுரம் பட்டு எல்லாமிருக்கு எடுக்கிறீர்களா.....?

ஐயா புடவையெல்லாம் உடுத்திறதில்லை..... அதெல்லாம் பொண்ணுங்க சமாச்சாரம்..... கூப்பிடு மலர் பெரியம்மாவை.....

புடவையென்றதும்..... இராணித்தேனீயும் கூட்டின் மற்றக் கும்பலும் போல வீட்டிலிருந்த முழுப் பெண்களும் பெரியம்மாவைத் தொடர்ந்து வேடிக்கை பார்க்க வந்தனர்.

என்னதான் நினைத்துக்கொண்டாவோ சொன்னா - ஆம்புளைக அசலூரு போயிருக்காக..... போயிட்டு இன்னொருவாட்டி வாங்க பார்க்கலாம்.....!

வியாபாரிகள் முகம் இருண்டு இறுகியதைக் கண்டுகொள்ளாமலே கேட்டா:

காப்பியோ மோரோ குடிக்கிறீயளா.....?

ஏன் பெரியம்மா....என்னையைப்பார்த்தா ஆம்பிளை மாதிரித்தெரியல்லையா.....? என்றேன்.

அதுக்கில்ல..... புடவை துணியெல்லாம் பெரியப்பாவை கலந்துக்காம எடுத்தா கோச்சுக்குவார்....

சரி..... இன்னிக்கு நானிருக்கேன்.... பெரியப்பா கோச்சுக்க மாட்டாராம்..... இறக்குங்கப்பா மூடைங்கள.... என்றேன்.

பெரியம்மா இடைமறித்தார்:-..... கொஞ்சம் பொறு ராஜா.... பணமெல்லாம் பெரியப்பா கைலதானிருக்கு..... ஒண்ணும் அவசரப்படாதப்பா.....

அதுக்கெல்லாம் நானிருக்கேன்றனில்.....நீங்க ஒண்ணும் பேசக்கூடாது.....இப்போ செலக்ட் பன்றது மட்டுந்தான் ஒங்க வேலை....

அவ மறுக்கமறுக்க முன்கட்டுத் திண்ணையில் நொடியில் கடைவிரிக்கப்பட்டது.

....நல்லதாய் பட்டு என்ன இருக்கு காட்டுங்க..... என்றாள் மலர்மகள்.

எல்லாச்சேலைகளுமே நல்ல இறுக்கமாய் இழைகள் ஓடப்பட்டிருக்க ஐரிகைகளிலும் ஒரு தரமிருக்கவே செய்தது. ஒரு பேட்டியில் பட்டு நெசவாளியொருவர் எப்படி உண்மையான காஞ்சீபுரம் சேலையை இனங் காணுவது என்று விளக்கியிருந்தது ரூபகம் வந்தது.

....காஞ்சீபுரம் பட்ல விஷேஷம் என்னன்னா..... சேலையோடு சேர்த்தே நாங்க முகதலையையும் நெசவு பன்றதில்ல..... முகதலையை தனியே நெசவு பண்ணிட்டு பின்னாலதான் உடலோட சேர்த்து இழைப்போம்...

வியாபாரிகள் எடுத்து அவள் பக்கமாய் காஞ்சீபுரம் என்று நீட்டியவைகளை ஆராய்ந்து பார்த்தேன். முகதலைப்பகுதி தனியாக இழைக்கப்பட்டே இருந்தது.

பெரியம்மா ஒங்களுக்கு பிடித்த பட்டுச்சேலை ஒண்ணு எடுத்துக்குங்க.....

ஏராளம் தயக்கத்தின் பின் ஒரு சேலை எடுத்தார்.

மலர்மகள் நீயுமொண்ணு எடுத்துக்கோ.....

No fussing please

அழகான காஞ்சீபுரமொன்றைத் தேர்ந்தெடுத்தாள்.
சரி இன்னொரு பட்டு இதேமாதிரி செலக்
பன்றியாடா...

யாரு..... அண்ணிக்குத்தானே.....? போட்டோவில்
பாத்தது..... என்னைவிட சிவப்பாயிருப்பாங்கல்ல?

அண்ணிக்கில்ல... இவ சாந்திக்கு

எல்லாருமே... ஆங்ங்ங்..... என்று ஏக்காலத்தில
வாயைப்பிளந்தனர். நான் விளக்கினேன்.

மத்தப்பெண்டுகள் எல்லாமே சும்மா எட்டவெட்ட
நின்று என்னை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நிற்க
அவதான் நேரடியாய் எங்கிட்ட வீட்டுக்காரியை ஏங்கூட்டி
வரல்லேன்னு.....? துணிச்சலாய் கேட்டவ. இந்த
வடகாட்டில் பெண்ணியம் நோக்கி முதல் அடியை
எடுத்துவைத்த அந்த புரட்சிப்பெண்ணின் துணிச்சலைப்
பாராட்டி..... என் எனிய பரிசு.....! சரி அவவே தனக்குப்
பிடிச்சத எடுத்துக்கட்டும்..... எங்க கூட்டு அவளை!

அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடாதவள் வாடி
மின்னே.....! என்று பெரியம்மா அதட்டவும் புதுமணப்
பெண் மாதிரி சின்னச் சின்ன அடிகளாக எடுத்து வைத்து
வந்து பெரியம்மாவின் முகத்தையே பார்த்துத் தயங்கிக்
கொண்டு நின்றாள்.

உனக்கு எது பிடிச்சிருக்கோ அதை எடுத்துக்க
என்றேன். சேலை அடுக்குக்குள் ஏதோ கொடுக்கன்
இருப்பதைப்போல கையை வைக்கப் பயந்து கொண்டு
நின்றாள். மலர்மகள் அவளுக்கு மாட்சான சில
சேலைகளை எடுத்துக்காட்டவும் அதிலொன்றைச்
சடுதியில் ஈஸிக்கொண்டு மறைந்தாள்.

இதுக்கு அடுத்த ரகத்தில வேற என்னப்பா
இருக்கு...?

ஏராளம்....இருக்கு சார்....கோடம்பாக்கம்.....
கண்டாங்கி..... கோயம்புத்துடர்..... என்று அடுக்கிக்
கொண்டே எடுத்துப்போட்டான்.

சரி.....இன்னும் எத்தனை பொண்ணுங்க
பாக்கியிருக்கு?

மலர்மகள் தலைகளை எண்ணிவிட்டு சொன்னாள்
ஓம்பது.....!

சரி.....நீங்க எல்லாரும் இதுல யாருக்கு எது
பிடிச்சிருக்கோ ஆளுக்கொண்ணு எடுத்துக்கங்க

பாத்து எடுங்கடி..... ரொம்ப வெல அதிகமெலாம்
வாணாம் என்று பச்சைக்கொடியைச் சாய்க்கவும்.....

ஒருவரையொருவர் முண்டியடித்துக்கொண்டு
சேலைகளை எடுத்தார்கள்.

You are too Generous.....! என்றாள் மலர்மகள்.

சேலைகள் அன்பளிப்பு செய்ததும், மலர்மகள் கூட
இருந்ததும் பெண்களுக்கும் எனக்குமான இடை
வெளியை நீக்கி நெருக்கத்தை அதிகரித்துவிட்டிருந்தது!

விடுப்பு முடிவடையவும் மலர்மகள் பெண்களுள்
திரும்பிவிட்டாள். இப்போ பெண்கள் எல்லாம்
என்னோடு அரட்டைக்கச்சேரிகள் வைக்கவே ஆரம்பித்து
விட்டார்கள். தினமும் மாலைவேளைகளில் ஒரு
மாதர்மன்றமே கூடிவிடும்.

மேற்கு நாடுகளில் பெண்கள் என்னவென்ன
வெல்லாம் சாதனைகள் பண்ணுகிறார்கள் என்றெல்லாம்
எடுத்துக்கூறுவேன். பெண்களின் வேலைச்சுமைகளைக்
குறைக்க என்னவென்ன நவீன கண்டுபிடிப்புகள்
எல்லாம் வந்துள்ளன..... மைக்கிரோ வேவ் அடுப்புகள்,
வாஷிங் மெஷின்கள், வாக்கும் கிளீனர்கள் என்று
விபரித்தேன்.

இதெல்லாம் இந்தப்பூமியில்தானா என்பது போன்ற
அதிசயத்துடன் அங்கார்ந்து கேட்பார்கள். சொந்த மனைவி
உடனிருக்க வீட்டிலேயே வேறுபெண்களைக் கூட்டிக்
கொட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தவனின் லிங்கத்தை
வெட்டி எறிந்த பெண்ணின் துணிச்சல் கதையைச்
சொல்லுவதா விடுவதா என்று என்னுள் போராட்டமாக
இருந்தது.

நானும் ஊர் திரும்ப இன்னும் நூலைந்து
நாட்களேயிருக்க..... ஒரு நாள் வீட்டில் எல்லாருமே
இருக்கையில் பெரியப்பா என்னிடம் கேட்டார்:

....ஆமா.... உனக்கு எத்தனை பசங்கள்.....?

முதலில் என்னைக் கலாட்டாதான் பண்ணுகிறார்
என்று நினைத்துச் சும்மா சிரித்துக் கொண்டிருந்தேன்.
பின்பு மீண்டுந்திருப்பிக்கேட்டார்.

இல்லை பெரியப்பா நமக்கின்னும் கிடைக்கல.....
உண்மையாவா...?

நிஜமத்தான் பெரியப்பா.....

அப்ப நீ பேசாம வசந்தியைக் கட்டு!

நான் சிரித்தேன்.

அங்க அவ இருக்கிறா இல்லை....?

அவ அங்க இருக்கட்டும்.....இவள இங்க கட்டு;.....
இந்த வருஷமே பேரனைப் பார்த்திடறேன்.....

பாவம்.....அவ ரொம்ப சின்னப்பொண்ணு.....
பெரியப்பா.....

.....என்னாது ...சின்னதும்.... பெரிசுமனு...
பேசிக்கிட்டு.....ஆணெண்டால் விருட்டும்பாங்க...
சும்மா உம்னு சொல்லு.....ஜாம்னு முடிச்சரலாம்.....-

ஏதோ கல்யாணமே முடிந்துவிட்ட மாதிரி குதூகலித்தார்.

உள்ளே வசந்தியை யாரோ கிண்டல் பண்ணுவது ஸ்படிகமாக காதிலே விழுந்தது.

.....அப்போ ஒனக்கு வூட்டுவேலை மாத்ரந்தானிருக்கும்..... கொடுத்த வைச்சவடி நீ.....

எனக்குள் நான் நெளிந்துகொண்டிருப்பதைப் புரிவார் எவருமில்லர்.

பிறகு தினமும் இதேபேச்சை எடுத்து என்னை வற்புறுத்தத்தொடங்கி விட்டார்.

ஏதோ நல்லகாலம்..... நம்ம கேஸ் கண்டியில் மஜிஸ்திரேட் கோர்ட்டில் இருக்கிறது, எப்பிட்யும் இரண்டு மாதத்தில் டிவோர்ஸ் கிடைத்துவிடும் என்கிற விஷயத்தை முதலிலேயே உளறி இருந்திருப்பேனாயின் நான் அங்கிருந்து மீண்டு வந்திருக்கவேமுடியாது.

பெரியம்மா எங்கள் அரட்டை அரங்கப்பக்கமாய் வரும் போதெல்லாம் பொத்தாம் பொதுவில் கேட்பார்:அடி யென்னாங்கடி சொல்லுறாக மவ.....? என்னமும் யோசிக்கிறாகளாமா...?

மறு நாள் காலை எழுந்து உட்கார்ந்திருக்கிறேன். நேரே என்னிடம் வசந்தி வாராள்.

எதுக்கு மாமா அம்மாந்தார்தல் போயி இருக்கீங்க.....?

அவள் மந்திரக்குரலில் மாமா என்றதும் என்னுள் பன்னீர்த்திவலைகள் தூவப்பட மனசு சற்றே ஆடித்தான் போகிறது.

ஏதோ அப்பா உத்தியோகம்து போனாரா..... நாமளும் அங்கேயே பொறந்திட்டோம்.....

சரி.....சரி எந்திருங்க....எந்திருங்க.....குளிக்க வெந்நீர் போட்டிடேன்.... ஆறிடப்போவது..... நாளை தண்ணியை மொண்டு ஊத்தவா..?

இது வெறும் வெகுளித்தனத்தாலா.....இல்லை யாரும் சொல்லிக்கொடுத்தாங்களா....

புரியவில்லை.

ஐயையைய..... வேண்டாந்தாயீ..... யாரும் என் பக்கத்திலே நின்னாலே என்னால குளிக்க முடியாதும்மா.... வெந்நீர் போட்டதுக்கு ரொம்பவும் நன்றி நாளை குளிச்சக்கறேன்....

குளித்து முடிந்ததும் அவள் என்னருகே இன்னொரு முறை வர நேர்ந்த போது கேட்டேன்.

வசந்தி ஒனக்கு இப்போ எத்தனை வயசு.....?

இருவத்திமூனு.....

எனக்கு..... நாற்பத்துமூனு தெரியுமோ.... பழைய ஆளுங்கதான் விபரமில்லாம பேசறாங்கன்னா..... பெண்ணியம் பெண் விடுதலை பத்திப்பேசற நாளை இதுபோல முட்டாள்த்தனம் எல்லாம் பண்ணலாமா...?

ஒங்களை ஆரம்பத்திலயும் புரியல மாமா..... இப்ப புறப்படறப்பவும் புரியலை..... எப்படின்னாலும் நீங்க படிச்சவங்க..... சரியாய்த்தானே செய்வீங்க...

பின்பெல்லாம் வசந்தியின் கண்களை நேர் கொண்டு பார்ப்பதைத் தவிர்த்தேன்.

ஊர் வந்ததும் முதற்காரியமாய் ஆங்காங்கே தலையில் வெள்ளியாய் நீட்டிக்கொண்டு நின்றவற்றை கறுப்பாக்குவதற்கு வாங்கிய முழுச் சாயசாதனங்களையும் குப்பையில் சேர்த்தேன். மனம் மெல்ல மெல்ல இலேசாகத் தொடங்கியது.

200 ஒளி ஆண்டுகள் தொலைவில் பூமியின் இரட்டை வாயு கிரகங்கள் கண்டுபிடிப்பு

இங்கிலாந்தில் உள்ள விண்வெளி இயற்பியல் நிபுணர்கள் நாசாவின் ஹெப்லர் விண்கலம் அனுப்பிய தகவல்கள் மற்றும் போட்டோக்களின் மூலம் ஆய்வு மேற்கொண்டனர்.

அதன் மூலம் பூமியின் இரட்டை வாயு கிரகங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவை பூமியில் இருந்து 200 ஒளி ஆண்டு தூரத்தில் உள்ளன.

அவற்றுக்கு 'கே.ஓ.ஐ-314சி' என பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இந்த கிரகங்களின் விட்டம் பூமியை விட 60 சதவீதம் பெரியதாக உள்ளன.

இந்த கிரகங்களில் பல நூறு மைல் சுற்றளவுக்கு நைட்ரஜன் மற்றும் ஹீலியம் வாயுக்கள் சூழ்ந்துள்ளன. அதனால் இவை எடையின்றி மிகவும் லேசாக உள்ளன.

ஆனால் மிகவும் தடிமனான அளவில் இக்கிரகங்கள் உள்ளன. இங்கு எப்போதும் 104 டிகிரி செல்சியஸ் வெப்பம் நிலவுகிறது. அது உயிரினங்கள் வாழ தருதியற்ற தட்ப வெப்ப நிலையாகும்.

ஹைட்ரோ...?

இலைகள் கூட அசையாது நிற்கும் வெப்பியரா காலத்தில் மழை கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. இருட்டும் வெளிச்சத்தை விரட்டிக்கொண்டிருந்ததால் பகல் மறைந்த காலம் நீண்டு கொண்டேபோனது. இங்க எல்லாமே மாறிப்போய்விட்டது என்று ரவிக்கு தொலைபேசியில் சொல்லக்கூட பயமாக இருந்தது. வெளியில் அந்த சனியன்கள் இந்த மழைக்கு என்ன செய்யுங்கள்?. இதுகள் எங்கட வீட்டு வாசலில் மண் மூட்டைக்குள்ள பதுங்கிக்கொண்டு எப்ப பார்த்தாலும் ஆரோ வருவினம் எண்ட மாதிரி தெருவையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறதை வெளிநாட்டாக்கள் பார்த்தால் ஏதோ எங்களை பாதுகாக்கத்தான் இவை இருக்கினம் எண்டுதான் நினைப்பினம். லாஸ் மிக் றூயிக் (என்னை அமைதியா இருக்கவிடு) சுமி டொச்சில் புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள். எத்தனையோ காலமாய் இதைத்தான் நாங்களும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறம்.. வாழ்க்கை பாதளத்தின் நடுவே மெல்லிய கயிற்றில் ஊசாலடிக்கொண்டிருப்பதைப்போல ஓர் உணர்வு எழுந்து கொண்டே இருந்தது.. அப்போதெல்லாம் வீடு செல்லல் பற்றிய நினைவுகள் எப்போதும் மனதில் நடந்து திரியும் கனவாகத்தான் இருந்தது.

நினையா பிராகாரம் அதுவும் ஒரு விடியாத இரவில் என்னையும் பிள்ளைகளையும் ஜேர்மன் அரசாங்கம் நாடு கடத்திய நிகழ்வை நினைத்தால் இப்பவும் மனம் நடுங்கியது. விமான நிலையத்தில் எதை நினைத்து அழுவது? எங்களை காணமல் ரவி தேடப்போகிறரே என்று அழுவதா? நானும் பிள்ளைகளும் இனி என்ன செய்யப்போகிறம் என்று அழுவதா? எதுக்கெண்டு அழுவது? ஐரோப்பிய தெருக்களில் எங்கள் முகங்களில் வாசித்த அதே வார்த்தையை இங்கும் அகதிகள், சிகோனியர் (நாடோடிகள்) என தங்களுக்குள் கதைத்துக்கொண்டு எங்களை பரிதாபமாக பார்த்தார்கள். இவர்களுக்கு என்ன தெரியும்? இருப்பை தொலைத்து தெலைத்து அலையும் எங்களைப்பற்றி, நாங்கள் வாழ்ந்த அந்த சந்தோஷமான வாழ்க்கையை பறித்தவர்களை

பற்றி இவர்களுக்கு என்ன தெரியும்? எவ்வளவோ சொல்லலாம் சொல்வதற்கு என்னிடம்தான் எந்த மொழியும் இல்லை.

இப்போதெல்லாம். நட்சத்திரங்களெல்லாம் தொலைந்துபோய் கிடக்கும் இரவு நேரங்கள் அமைதியாக கழிவதே இல்லை எப்பவும் ஏதாவது ஓர் குரல் கத்தி குளறிக்கொண்டே இருக்கும். அந்த அழுகை ஒலியை இயமனின் முகம் கொண்ட அந்த பச்சை வாகனம் உறுமியபடி அள்ளி அழித்துக்கொண்டே போகும்.. இப்படி அழும் சத்தத்தை அதுவும் குளறி அழும் சத்தத்தை முன்பு ஒருபோதும் நான் கேட்டதே இல்லை. பின்னொரு நாள் அந்த அழுகை சத்தத்தை முதல் முதலாக ராகினி வீட்டில் கேட்டனான் அப்போது எங்கள் தெருக்களில் நாங்கள் மட்டுமே வாழ்ந்த காலம் அது. எங்கள் தெரு எங்களின் பாதங்களை மட்டும் தடவிக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது. நாங்கள் சிரிப்பதை பார்த்து அதுவும் சிரித்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்த காலம். நாங்கள் ஓடிவிளையாடினோம், விழுந்தோம், பின் எழுந்தோம். சோளக்காத்து வீசும் பொழுது இலைகளை சுருட்டி சுருட்டி காலுக்குள் விடும். அப்பொழுது புதிதாக வரும் சினிமாபட நோட்டீசை எடுத்து வீசியபடி கார் பறக்கும் நாங்களும் பறந்து பறந்து ஒருவரை ஒருவர் தள்ளி விழுத்தி முழங்கால் உரச விழுந்து எழுந்தோம்.. அதிலும் எம்.ஜி.ஆர், சிவாஜி எண்ட சண்டையும் பெரிதாகவரும். அந்தப்பொழுதில்தான் எங்கள் தெருவே ஒரு நாள் அழுதது. நிம்மியோடும் என்னோடும் கதைத்தபடி வண்ணார்பண்ணை சிவன் கோயில் மட்டும் சிரித்தபடிவந்த ராகினியினர் மாமா கண்ணாதிட்டிபக்கம் திரும்பேக்க கைகாட்டிட்டு போனவர் யப்பான் நகைக்கடையிலையே செத்துப் போனார். அப்பத்தான் அத்தை, அக்கா, அம்மா எல்லாரும் ஐயோ என்று குளறினவை. நானும் நிம்மியும் நடுங்கிப்போனம். எங்கட ஆச்சி சாகேக்க இப்படி ஆரும் அழவே இல்லை. நல்லா வாழ்ந்திட்டு செத்துப்போனா மனுசி எண்டுதான் சொன்னவை. அம்மாவும், பெரியம்மாவும் மட்டும் அழுதவை. பந்தம் பிடிக்கேக்க திருராசா சொன்னவன் நீ கையைக்காட்டு எங்கட ஆச்சிதானே கை அழுகாது என்று இவன் எப்பவும் இப்பிடித்தான் என்னை ஏமாத்திறவன் எண்ட பயம் எனக்கு பந்தம் பிடிக்கவே பயமா இருந்தது.

பிறகு பழையபடி நமச்சியவாய பதிகம் பாடேக்கையும் நெல்லுப்பொரி துடவேக்கையும் பயம்

வந்திட்டுது. அதுக்கு பிறகு கொட்டடி நமச்சிவாய பள்ளிக்கூடத்துக்கு போகேக்க அதாலபோற சவத்துக்கு நெல்லுப்பொலி துடவியிரிப்பினம் அதை உழக்காமல் கவனமா நடந்தால் அதுக்குள்ள ராகினியும் திருராசாவும் என்னை தள்ளி தள்ளி விடுவினம். இவை எப்பவும் இப்பிடித்தான். எனக்கு ஏதாவது செய்வினம் அல்லது நான் சொல்லிறதை நம்பாமல் நையம் காட்டி சிரிப்பினம். எங்கட அம்மாவுக்கு எலிசபத் மகாராணி ஒரு குடை பரிசா குடுத்தவ எண்டு சொன்னா அதுக்கும் சிரிப்பினம். நான் அம்மாவைக்கொண்டு சத்தியம் பண்ணினான். அம்மா கவனமா வைத்திருக்கிற குடையினர் கைபிடயில அவவினர் படம் இருக்கு வாங்க காட்டிறன் எண்டு சொல்ல தங்கட வீட்டு குடையிலையும் அவவினர் படம் இருக்கு எண்டு சொல்லி பெரிசா சிரிச்சவை.

சிரிப்பு அதை மட்டும்தான் எங்கட தெருவும், வீடும், படிகளும், மரங்களும் கேட்டு கேட்டு மகிழ்ந்த காலத்தை நான் பார்த்திருக்கின்றேன்.. வர்ணம் விசிறிய வானவில் போல் வாழ்ந்த அந்த வாழ்க்கையை இனி நான் எங்கபோய் தேடுவன்?. என் சின்ன வயதில் மனிதர்களோடு பேசியதைவிட மரங்களோடு பேசியது அதிகம் கொய்யாமரமும், மாமரமும், நாவல்மரமும் நான் மிகவும் நேசித்த என்றை செரிமரமும், பாலைமரமும் என்னிடம் கதைகேட்கும். ஆனால் திருராசா ராகினிமாதிரி என்ர எந்தக்கதைக்கும் நையம் காட்டி சிரிக்கமாட்டினம், எவ்வளவு கதையும் சொல்லலாம் அம்மாவிடம் சொன்னால் அடிப்பா எண்ட பயக்கதையும் சொல்லலாம். அது ஆருக்கும் சொல்லாது. பொகவந்தலாவில இருந்து அண்ணா வேலைக்கு அனுப்பின நடராசா அம்மாவுக்கு முன்னால சின்ன பாப்பா சின்ன பாப்பா எண்டு என்னோட விளையாடுவான். ஆனா வைக்கல் பட்டறைக்கு பின்னால நிண்டு ஏதோ எல்லாம் காட்டி என்னை கூப்பிடுவான். எனக்கு காச்சல் வந்திட்டுது பிறகு அவனைக்கண்டா எனக்கு பயம் பயமா இருக்கும். அம்மா கேட்பா உன்னைக்கண்டா என்னத்துக்கு இவள் பயப்பிடுறாள்? அவனும் தெரியாத மாதிரி முகத்தை வைச்சிருப்பான் அம்மா பார்க்காத நேரம் பார்த்து கண் மடலை கையால மடக்கி சிவப்பாக்குவான். எனக்கு இன்னும் பயம் வரும். ஆனா அம்மாட்டை சொல்லவும் பயமா இருக்கும் அம்மா எனக்குத்தானே அடிப்பா. இந்த அம்மா எப்பவும் இப்பிடித்தான் ஆரும் பிழைவிட்டாலும் எனக்குத்தான் அடிப்பா. மெத்தைக்கு, தலையணிக்கு பஞ்ச மாற்றி தைக்க வாற ரெயிலர் கடைசி அறைக்குள்ள தைச்சக்கொண்டு இருப்பார் ஒழிச்ச பிடிச்ச விளையாடேக்க சொல்லாதேங்க ரெயிலர் எண்டு சொல்லிப்போட்டு ரெயிலினர் காலுக்க ஒழிப்பன்

மெத்தையினர் துணியில பெரிய ஒருசத்தத்தை வைச்ச உருட்டி உருட்டி தைப்பார் அதை பாக்க அவருக்கு பக்கத்திலையே நிற்பன் அப்ப எனக்கு தையல்மெசின் எட்டாது நுனிக்காலை ஊண்டி எழும்பி எழும்பி பார்ப்பன் அவரும் ஏதோ எல்லாம் செய்து காட்டுவார். எல்லாவற்றையும் ஆருக்காவது சொல்லவேணும் போல இருக்கும். ஆருக்கு சொல்ல? மரங்களுக்கு மட்டும் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பன். அம்மா அடிக்கிறதற்கு பிரம்பெடுத்தால்போதும் ஓடிப்போய் கொய்யாமரத்தில ஏறியிருப்பன் எப்பிடியாவது இறங்கிவருவதானே அப்ப பார் எண்டு அம்மா சொல்லிக்கொண்டு போவா நான் கொய்யா மரத்துக்கு அம்மாவைபற்றி பொய்யெல்லாம் சொல்லுவன். பின்னால இருக்கிற ஜயனாருக்கு நேர்த்திவைப்பன் அம்மா கட்டாயம் இந்த வருஷம் வில்லுண்டி பிள்ளையார் திருவிழாவுக்கு முதல் செத்துப்போயிரவேணும். அப்பத்தான் எங்கட திருவிழாவுக்கு என்னை விரதம் பிடிக்க சொல்லமாட்டா, மூலஸ்தானத்துக்கு முன்னால இருத்தி தெற்பை போடேக்க சப்பாணம் கொட்டு எண்டு துடையில நுள்ளமாட்டா, பிறேமக்கா வீட்டுக்கு விளையாடப் போகலாம் கடவுளே. பிறகு அதே மாதிரி அம்மா கோயிலுக்கு போகேக்க விழுந்திட்டா முகமெல்லாம் காயம் எல்லாம் என்னல வந்தது நான் அழுதுகொண்டு அடிவளவுக்க ஓடிப்போய் ஜயானரே நான் மூண்டுதரம் துப்பிறன் நேர்த்தியை மறந்திடு எண்டு கெஞ்சினனான். நான் நேர்த்திவைச்சதாலதான் நீங்க விழுந்தனிங்க எண்டு அம்மாட்ட சொல்லுவமோ? அதுக்கும் அம்மா அடிச்சிட்டா. பிறகு வேப்பமரத்தில கட்டியிருக்கிற ஊஞ்சலில ஆடி ஆடி நாவல்மரத்துக்கு சொன்னனான். கதை கேட்பவர்களைவிட கதை சொல்லிக்குத்தான் அதில் இன்பம் அதிகம். இப்படியே கதைகேடும் கதைசொல்லியும் வாழ்ந்த காலம் எமக்கு தெரியாமலே மெல்ல மெல்ல நழுவிய எதிர்பாராத இரவொன்றில் வீட்டையும் மரங்களையும் தனியேவிட்டுவிட்டு வெளியேறிய பொழுதும் கதை சொல்ல ஆருமில்லாமல் இந்த வீடும் மரங்களும் எங்களை தேடித்தவித்திருக்கும். அவைகள் இப்பவும் காயப்பட்ட உடலோடும், மனதோடும் வயது முதிர்ந்தபடி என்னையே பார்த்து கொண்டிருந்தன. அவைகளின் குரல்கள் மாறமல் மிகுதி கதையை சொல் சொல் என கேட்டு அவதிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. எதைச்சொல்வது எதிலிருந்து ஆரம்பிப்பது என்றை அம்மாவை உங்களை எல்லாவற்றையும் தனியாக விட்டு விட்டு போன கதையையா? ஜரோப்பா தெருவெல்லாம் அகதியாக அலைந்தையா? எச்சில் கோப்பைகளையும், அவர்களின் மலசல

கூடங்களை கழுவி கழுவி அழுத கதையையா எதைச்சொல்ல? எங்கு தொடங்கி எங்கு முடிக்க? அந்த பத்து வருடக்கதையை எப்படி சொல்லி முடிப்பன்.....? இழப்பையும் துயரங்களையும் எங்கேயாவது ஒரு மூலையில் குவித்துவிடவேண்டும் என்று எத்தனை நாளாய் காத்திருந்தனான்

வேறென்ன சொல்வேன் சொல்வதற்கு எவ்வளவோ இருக்கிறது. எல்லாமே வெளிச்சத்தில் நடந்து இருட்டில் மறைந்த கதைகள் இல்லை அத்தனையும் நிஜங்கள் இருளை காட்டி வெளிச்சத்தில்தானே வாழ்கின்றீர்கள் என்றார்கள் சாத்தான்கள். இல்லை என்று மனம் சொன்னாலும் ஓம் எண்டுதான் தலை தன்பாட்டில் ஆட்டியது. இல்லை என்று சொன்னவர்களின் இரத்தத்தை மண் உறிஞ்சி சிவப்பானது.

வெளியே எறிவதற்கு பெருமூச்சை தவிர வேறு எதுவும் இல்லாத நாளொன்றில் கதைகேட்ட மரங்களையும் படிகளையும் விட்டுவிட்டு வீட்டுக்கும் மண்ணுக்கும் புறமுதுகு காட்டியபடி வெளியேறிய இரத்தம்தோய்ந்த பல கால்களோடு சேர்ந்து நடந்த கால்கள் ஏழு மலை தாண்டி, ஏழுகடல் தாண்டி தப்பிவிட்டோமென என்ற நினைப்பு எழுந்தபொழுது பேய்கள் உலாவும் இன்னொரு தேசத்தில் விழுந்து கிடந்தேன்.

என்னை மீட்க குதிரை குளம்பொலி ஒலிக்க எந்த இளவரசனும் வரவே இல்லை. சாபத்தால் எல்லாவற்றையும் மறந்த துஷ்யந்தன்போல் ரவி வேலை நாட்களையும் டொச் மார்க்கையும் மட்டும் கணக்கு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் நானும் சகுந்தலையைப்போல் ஏதாவது நினைவிருக்கா என்று புலம்பியபடி சந்திக்கும் அத்தனை இலையுதிர்ந்த மரங்களோடு மனதை பகிர்ந்து குளிரில் விறைக்கும் பாதங்கள்போல் மனதும் மரத்துபோகும். ஆனாலும் இழுத்து இழுத்து நடந்தேன் எங்காயவது எங்கேயாவது ஒரு நதியின் கரைகிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு.

அகதி வாழ்க்கை என்வீட்டுக்கு பின்புறத்தில் யாருக்கும் தெரியாத ஆற்றைத்தான் ஓடவிட்டது. போர்க்காலத்து பாழடைந்த வீடும், சிறுவயதில் அக்காவுக்கு அளவில்லாத சட்டையை தந்தாலே அழுது அடம்பிடிக்கும் எனக்கு முகம் அறியாத வெள்ளையர்களின் பழைய உடைகளும், மணி அடிக்கும்பொழுது வரிசையாக பிச்சைக்கு நிற்பதுபோல் நின்று வாங்கும் உணவும் அந்த ஆற்றின் நீரை அதிகப்படுத்தியது. ஏதோ இவர்களின் எச்சில் பாத்திரம் கழுவுவதற்கும் குப்பைகளை துப்பரவு செய்வதற்காகவும்

சாபம்பெற்று பிறந்தவள்போல் என்னை சபித்த மந்திரவாதியும் மந்திரக்கோலை தொலைத்துவிட்டு தேடிக்கொண்டிருக்கின்றான். நானும் சாபவிமோசனம் பெறுவதற்காய் அந்த மந்திரவாதியை தேடிக்கொண்டே இருக்கிறேன். என் எல்லாக் கனவுகளும், அந்த நிலாக்கால நினைவுகளும் இந்த கடல் தாண்டிய பயணத்தில் புதைந்து போய்விடுமென நான் நினைத்தே பார்க்கவில்லை. அவைகளை நான் எங்குபோய் தேடுவேன்? இப்படித்தான் எல்லாரும் எதையாவது தொலைத்துவிட்டு தேடிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். தேடல் ஒரு முடிவிலி.

தொலைந்த அத்தனையும் கிடைத்துவிட்டால். என்றை அம்மாவின் விரலோடு கடைசிரேயம் மட்டும் இருந்த எழுத்து மோதிரம் இப்ப என்றை விரலில் அதை தடவும் போதெல்லாம் சின்ன வயதில் படித்த அலாவுதீன் கதைதான் நினைவில்வரும் அதில வாறமாதிரி ஒரு பூதம்வந்து என்ன வேண்டும் என்று கேட்டா எல்லாவற்றையும் என்றை அம்மாவோடு வாழ்ந்த அந்த சின்னப்பருவம், யாழ்தேவிபோல் நீண்டு கொண்டே போகும் என்றை குஞ்சு அம்மான்றை அந்த அழகான வீடு, சின்ன மழைக்கும் நிறைந்து வழியும் அந்த சின்னக் கிணறு, மழைக்காலம் வந்துவிட்டால் சாமிநாதனிடம் கொப்பி தாள்களை கிழித்து நானும் அக்காவும் கால்களை கீறி கொடுத்துவிடுவோம் எனக்கு பிடித்த சிவப்பு நிறத்திலும் அக்காவுக்கு பிடித்த பச்சை நிறத்திலும் மிதியடி சுட்டை வந்துவிடும். அதைபோட்டபடி முற்றத்தில் ஓடும் வெள்ளமெல்லாம் நடந்துதிரிவும் பிறகு இரவில் கால் கடிக்கத்தொடங்கிவிடும். அதற்கும் சாமிநாதன்தான் வேப்பம்கொட்டை புகைபோட்டு அக்காவையும் என்னையும் கதிரையில் இருத்திவிட்டு புகைகாட்டுவார். எதைவேண்டாமென்று சொல்ல முடியும்? எல்லா நினைவுகளையும் என்னுள் சுமந்தபடி பனிபடர்ந்த பாதையெல்லாம் நடந்து நடந்து பாதைகள் நீண்டதே தவிர என் நினைவுகள் விழுந்து கிடக்கும் எந்த இடத்தையும் பார்க்க முடியாமல் எல்லா பாதைகளும் மூடப்பட்டுக்கிடந்தன. என் அம்மாவின் உடலை எரித்த அந்த இடம், என் நினைவுகளை தன்னுள் புதைத்து பெருமூச்சை விட்டு பின் நினைவுகள் மங்க மங்க விழித்து விழித்து என்னை தேடிய விழிகள் நிரந்தரமாக மூடிய அந்த கடைசி அறையை பார்க்கும் அந்த நிமிடங்களுக்காக உயிர்வாழலாம் என்ற என் வலிகளை எந்த கவிஞ்சானாலும் கவிவடிக்கமுடியாத வலிகள் அவை.....

வீடு செல்லல் நினைத்தே இராத நாளொன்றில் நடந்து முடிந்துவிட்டது. இனி பார்ப்பேனா என்று ஏங்கிய

அத்தனையும் பார்க்கபோகின்றேன் என்ற நினைப்பு அப்போது மனதை நிறைத்து மகிழ்வை தந்தாலும் நாடு கடத்தல் அதுவும் ரவி இல்லாத பொழுதொன்றில் நடந்தேறியது அழமுடியாத அதிர்ச்சியாக இருந்தது. நானும் பிள்ளைகளும் என்ன செய்யப்போகின்றோம்? என்ற கேள்வி மட்டும் நீண்டு கொண்டேபோனது. ஆனால் தெருக்கள் மட்டும் சுருங்கி சிறுத்துபோய் கிடந்தன. முன்பெல்லாம் பொண்ட் ரீயூட்டரிக்கும், நிமகோலுக்கும் சைக்கிளில் போகும் பொழுது ஏதோ நீண்ட தூரம் போவதுபோல் இருக்கும். செந்தில் மாஸ்ரர் பொருளாதார வாசுப்பு எடுக்க முதல் போய் சேரவேண்டும் என்று எப்படி அவசரமா போனாலும் பிந்திவிடும். நான் வகுப்புக்கு வந்தாப்பிறகுதான் நீர் வருவீராக்கும் என்று சொல்லி அவரும் களைச்சு போய்விடுவார். ஆனா இப்போ பஸ் நிலையத்திலிருந்து எங்கட ரோட்டுக்கு வர ஜந்து நிமிடம் போதும்போல் இருந்தது. எல்லாமே ஒரு குச்சு ஒழுங்கைபோல் இருந்தது.

எங்கு பார்த்தாலும் பச்சை மயம் இதுதான் எங்கள் ஊரின் நிறமோ என நினைக்கவைத்தது. பச்சை வாகனம், பச்சை உடை, பச்சை தொப்பி பச்சை நிறத்தை என்னை அறியாமல் மனம் வெறுக்கத் தொடங்கியது. ஏதோ ஒரு அன்னிய நாட்டுக்குள் நடப்பதுபோல் மனம் படபடத்தது. பிள்ளைகள் ஏதும் அறியாது சிரிப்போடு எல்லாவற்றையும் ரசித்தார்கள். பச்சை தொப்பிக்குள் மறைந்து கிடக்கும் அந்தக்கண்களை நேருக்கு நேராக பார்ப்பதை தவிர்த்தபடி நகர்வது சிறுவயதில் விளையாடிய கிளித்தட்டைத்தான் நினைவுபடுத்தியது. கிளி கடைப்பிள்ளையார் கோவில் ஒலிபெருக்கியிலிருந்து வரும் எம்.ஜியாரின் பாட்டை முனுமுனுத்தபடி எங்களை கவனிக்காதுபோல் நிற்பார். நாங்களும் கிளியினர் கண்களையே பார்த்தபடி மெல்ல அடுத்த கோட்டுக்குள் தாவுவோம் அப்ப பார்த்து முதுகில் ஒரு அடிவிழும் கிளியாக அடிக்கடி ரஞ்சன்தான் வருவான். அந்த வலிமாற முதல் திரும்பவும் விட்ட இடத்தைபிடிக்க முயற்சி செய்வோம். சிறுவயது விளையாட்டுக்கள் வாழ்க்கையோடு ஒத்துநடந்தபடி இருப்பதை நினைக்க ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஜோர்மனில் ரஞ்சனையை சந்தித்தபொழுது அவனும் இப்படித்தான் சொன்னான் ஒரு நாள் அதிகாலை எல்லோரையும் சந்தி காம்புக்குவரும்படி ஒலிபெருக்கியில் அழைத்துவிட்டு வரிசையாக நிற்க வைத்து கண்ணைகட்டிவிட்டு இழுத்து செல்லும்போது எவடம் எவடம் புளியடி புளியடி விளையாட்டு நினைவில் வந்து அந்த நிலையிலும்தான் சிரித்து அதற்கும் அடிவாங்கியதாக சொல்லிசிரித்தான்.

எனது வீடு என் பிள்ளைகள் நித்திரைகொள்ளும் வரை வாய்ஓயாது சொல்லி சொல்லி மகிழ்ந்த என்னை

அம்மாந்ர வீடு தன் முகம் இழந்து நின்ற காட்சியைக் கண்ட பிள்ளைகள் ஏமாற்றத்தோடு என்னை பார்த்தார்கள். என்னால் அழமட்டும் தான் முடிந்தது. இடிபாடுகளுக்கிடையிலும், பத்தைகளுக்கிடையிலும் சிக்குண்டு கிடக்கும் என்றை அம்மாந்ர வீடும் என்னை பரிதாபமாக பார்த்தது. சிலநேரம் வீட்டுக்கும் என்னை அடையாளம் தெரியேல்லையோ? இல்லையே சந்தியில் வாசுகி கண்டிட்டு நான் அப்பியே இருக்கிறன் எண்டுதானே சொன்னவள். வீடு என்னோடு கதைத்தது. அதன் குரல் மட்டும் மாறாமல் அப்படியே இருந்தது. வீட்டிடம் கேட்பதற்கு நிறைய கதைகள் இருந்தன என்றை அம்மாவை பற்றின கதைகள் நிறைந்துபோய் கிடந்தன. இவைகளுக்குள்ள இருந்து இந்த வீட்டை எப்படி வெளியில் எடுக்கப்போகிறன்? முன்பும் இப்படித்தான் சிரித்த முகங்களோடு இருந்த எங்கட தெரு வீடுகளின் மேல் மரணநிழல்கள் படரும் நிலை வந்தபோது உயிர்களை பிடித்தபடி சமைத்த உணவு ஆறுமுன் திறந்த கதவுகளை மூடமறந்து ஓடினோம் எம்முதுகளின் பின் அன்னிய மொழிகளின் கூக்குரலும் எம் மொழிகளின் அலறலும் கேட்டபடி இருந்தது விரைவாக ஓடினோம். துயர்பெருகி நெருப்பொன்று மனதினுள் எழ ஒரு கணம் மூச்சு வாங்க முகங்களை திருப்பிய பொழுது ஓலம் எழும்பிய குரல்களோடு கரும்புகையும் சேர்ந்து பரவின அக்காட்சி கண்களில் இப்பவும் விரிந்துகொண்டே போனது. பின் ஒரு நாள் வீட்டுக்கு திரும்பிய பொழுது வீட்டைப்பார்த்து அம்மா அழுத அழுகை. எல்லா நினைவுகளும் அம்புலிமாமாவில் வாசித்த சிந்து பாத கதையில்வந்த முதுகைவிட்டு இறங்காத கிழவன் மாதிரி எல்லாம்.....

நாலுபக்கமும் மதில்களும் வேலிகளும் உடைத்தும் வெட்டியும் விழுந்து கிடந்தன. ராகினிவீடும், லலிதா வீடும், பின்வீட்டு கமலராணி வீடும் ஒரே வளவுக்குள் இருப்பதுபோல் எந்த வளவுக்கும் எல்லையும் இல்லை. பொட்டுக்களும் இல்லை. முன்பெல்லாம் வேலிக்கு பொட்டுவைப்பது ஒரு உறவுப்பாலம்போல இருந்தது. எங்கட வீட்டு பொட்டால் புகுந்து ராகினிவீட்டுக்குபோய் பிறகு ராகினிவீட்டு பொட்டால் போனால் பின்வீட்டு ராணி அக்காவீட்டுக்குபோய் ஆஸ்பத்திரி ரோட்டுக்கு போயிடலாம். ஆரு போனாலும் ஆரது என்று கேட்பினம் பெயர் சொல்லவே தேவையில்லை அது நான் எண்டால் காணும் அம்மாவும் ஆ பரமேஸ்வரியே என்று கேட்பா நாங்களும் பலகைகட்டையை பிள்ளை எண்டு தூக்கிக்கொண்டு பொட்டுக்குள்ளாலையே போய் வருவம். இரவு படுக்கப்போவதற்கு முதல் சரியா எட்டுமணிக்கு ராகினி, கமலா, நாளாயினி, சீனி அக்கா

நான் எல்லாரும் அந்தப்படியில் பொன்னுக்கோணுக்காக காத்திருப்பம். பெயரைப்போலவே வித்தியமான மனிதர். தன்ரை படத்துக்கு சிதம்பரத்தம் பூவைத்து குற்றாயினவார் எண்ட தேவரத்தை பாடுவார். இரவு எங்களுக்கு கதைசொல்லி அவர்தான். எப்பபார்த்தாலும் ஆனைக்கோட்டைக்கு வில்லுவண்டில் பூட்டி நல்லெண்ணை வாங்கபோற கதையைத்தான் மாற்றி மாற்றி சொல்லுவார். அப்பவெல்லாம் ஆனைக்கோட்டைக்கு போய்வர இரண்டு நாள் பிடிக்குமாம்

ஏன் பொன்னுக்கோன் நாங்கள் அத்தானின்ட காரில் மானிப்பாய்க்கு போகேக்க ஆனைக்கோட்டை டக்கெண்டு வருகிது எண்டு கேட்டா இப்பமாதிரி ரோட்டே அப்ப இருந்தது சரி என்னத்தில விட்டனான் சரியா பன்னிரண்டு மணிக்கு சலங்கை சத்தத்தோட மோகினி பிசாசு வரும் நான் உடன வேட்டியை களற்றி தலைப்பாகை கட்டின மோகினி பிசாசு மறைஞ்சிடும் எண்டு சொல்லி முடிப்பார். எத்தனை தரம் கேட்டாலும் அலுக்காத கதை ஆனா கதை முடிய அம்மாவை பின் லையிற்றைபோட்டிட்டு பொட்டுக்குகிட்ட வாங்கோ எண்டு அழுது கொண்டு நிற்பம். ரோட்டால போற வேலையும் இல்லை. அதுவே பிறகு ஆமிக்கு பிடிபடாமல் திரியிறதுக்கும் நல்ல விஷயமா இருந்தது. அடிவளவு வேலி அடைக்கிற நாளெல்லாம் ராகினியினர் அம்மா வேலி அடைக்கிற திருநாவுக்கரசோடே சேர்ந்து கதியாலை கொஞ்சம் கொஞ்சமா எங்கட வளவுக்க வைப்பா அப்ப அக்காவும் நானும் அம்மாட்ட ஓடிப்போய் சொல்லுவம். அம்மா சொன்னவ மகேஷ்போகேக்க கொண்டா போகப்போறா. இப்ப வீட்டை வித்துப்போட்டு ராகினி வீடு கனடாவுக்கு போயிட்டினம். அமுதக்கா பிரான்ஸ்சுக்கு போயிட்டா. கமலராணி வீடு எங்க போயிருப்பினம்? அவையினர் கிணத்துக்கட்டு வெறுமையாக கிடந்தது. எல்லா முகங்களையும் அந்தந்த இடத்தில் நிற்கவைத்து பார்க்க சிரிப்புத்தான் வந்தது. முன்பு சரியா ஏழுமணிக்கு பிறந்தநாள் வாழ்த்து தொடங்க போடுற ரேடியோ இரவின்மடியில் மட்டும் பாடிக்கொண்டே இருக்கும். பொங்கும் பூம்புனல் தெடாங்க நாங்களும் வீட்டுக்கும் கிணற்றடிக்குமாய் ஓடத்தொடங்குவம். நாங்கள் குளிக்கிறதையும், முகம் கழுவுறதையும் பார்க்கிறதுக்காக இந்தக்கிணற்றுக்கட்டில ஏறிநிற்கிற கண்ணன், முகுந்தன் ஆரையும் காணவே இல்லை எந்த ஜரோப்பா தெருவெல்லாம் அகதியாய் அலைகிறார்களோ? ராகினி வீட்டிலும் புதுமுகங்கள் எல்லா உறவுகளும் தொலைந்திருந்த ஊரில் நிழலைக்கண்டால் கூட பயமாக இருந்தது. ஆனால் ஒழுங்கைக்குள்ள தனந்திரணைம், வாசுகியையும் கண்டவுடன் சந்தோஷமாக இருந்தது.

தனேந்திரன் எல்லாவற்றாலும் மாறியிருந்தாலும் குதிக்கால் நிலத்தில் படாமல் இப்பவும் தொங்கி தொங்கி நடந்துதிரிவதை பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் சின்ன வயது நினைவுகள் எல்லா இடங்களிலும் விதைத்துபோய் கிடந்தன. எத்தனை நினைவுகள் எவ்வளவு சந்தோஷம் நிறைந்த வாழ்க்கை அது. எல்லாவற்றையும் இழந்து ராகினி வீட்டில் புதுக்குழந்தைகள் நாங்கள் விளையாடித் திரிந்த அதே இடத்தில் பிளேன்கோடு கீறி றைட்டோ எண்டு கேட்க என்னுடைய பிள்ளைகள் முள்ளி (அவுட்) எண்டார்கள்.

வாழ்க்கையில் பல பக்கங்களை கறையான அரித்துவிட்டிருந்தது ஆனாலும் அவற்றை எடுத்து தூசிதட்டி பார்க்க மனம் தூண்டிக்கொண்டே இருந்தது. அடிவளவில் போய் நின்றால் பண்ணை பாலத்தில் வாகனங்கள் போகும் பொழுது ஒரு சத்தம் கேட்கும் அம்மாவோடு படுத்திருந்து எத்தனை வாகனம் போனது எண்டு எண்ணியபடியே நித்திரை ஆகிவிடுவேன். அந்த சத்தத்தை இப்ப இரவில் கேட்க பயமாக இருக்கிது. வெளிநாட்டில் பத்துமணிக்கு பிறகு வீடுகளுக்குள் நடந்தாலே கீழ் வீட்டுக்கு இடைஞ்சல் வந்துவிடும் எண்ட பயத்தில் முயல்மாதிரி பூனைமாதிரி நடக்கும் பொழுதெல்லாம் இரவிரவாக கடைப்பிள்ளையார் கோவில் திருவிழாவில் சங்கர் ஜயரின் பிள்ளைகள் மருதமலை மாமணியே முருகையா எண்டும் யாருக்காக இது யாருக்காக எண்டும் பாடிறது யாழ்ப்பாணம் முழுக்க கேட்கும். இந்திரா, கலா பிரேமக்கா எல்லாரும் இப்ப பிள்ளையார் கோவில் படியில் இருந்து நாடியில் கையை ஊண்டிக்கொண்டு கேட்டுக்கொண்டு இருப்பினம். சிக் இந்த ஜயா என்னை விடமாட்டார் எண்டு கவலைப் பட்டுக்கொண்டு படுத்திருக்க விடிஞ்சிடும். திருவிழா இல்லாத நாளில் ஆடிக்காத்துக்கு கற்குளத்தில் விண்கட்டி போட்டிக்கு பறக்கவிடுற எட்டுமுள பட்டம், பாம்பு பட்டங்களின்ற விண்சத்தம் கேட்டபடி இருக்கும் ஒண்டுமே இல்லாட்டி ஆட்டுக்காற கோபலும் சரோவும் சவுந்தர்ராஜன், சுசிலா மாதிரி மாறி மாறி பாட்டு பாடுவினம் இவைகளை கேட்டபடிதான் அந்த தெருவே நித்திரை கொள்ளும். கொட்டடி நமச்சிவாய பள்ளிக்கூடத்தில் மணிச்சத்தம், தேவாரம் பாடுற சத்தம், பாண்வருகிது பாண்வருகிது எண்டு குழந்தைகளும் காகங்களும் கத்தி கரையும் எந்த சத்தத்தையும் காணவே இல்லை. எல்லா குழந்தைகளின் சங்கீத குரல்களெல்லாம் எங்கேயோ தொலைந்து போயிருந்தன வெறுமை எங்கு பார்த்தாலும் வெறுமையும் துரோகமும் பரந்து போய்கிடந்தன. மனிதர்கள் மட்டுமா எங்களுக்கு துரோகம் செய்கிறார்கள். நாங்கள் நம்பியிருந்த வில்லாண்டி

பிள்ளையாரும், ஜயானரும், வைரவரும், நல்லூர் முருகனும் சேர்ந்து துரோகம் செய்துவிட்டார்கள். எங்கேயாவது ஒரு மூலையில் போயிருந்து அழவேண்டும்போல் இருந்தது. எந்த மூலையை பார்த்தாலும் ஏதோ ஒரு நினைவு அல்லது ஏதோ ஒரு குரல் கேள்வி கேட்டபடியே இருந்தது. றைட்டோ பிள்ளைகள் விளையாடியபடியே இருந்தார்கள்.

எப்போதும் என் கனவுகளை ஏதாவது ஒரு துப்பாக்கி சத்தம் கலைத்தபடியே இருக்கும். சத்தத்தை கேட்டவுடன் நெஞ்சு படபடத்தது. ஜயோ என்றை பிள்ளைகள் எண்டபடி ஓடினேன் பக்கத்து வீட்டு முற்றத்தில் ஒரு குழந்தைகளையும் காணவில்லை. இவர்கள் மட்டும் கீழே கிடந்த குருவியை பார்த்தபடி இருந்தார்கள். எனக்கு என்ன செய்வது எண்டே தெரியவில்லை. என்னைக் கண்டவுடன் அவர்கள் அழத்தொடங்கிவிட்டார்கள். அம்மா அம்மா அந்த மாமா அவர்தான் அம்மா இந்த போகலை (பறவை) சுட்டவர். எனக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. இவனை என்ற பிள்ளைகள் மாமா எண்டு நினைக்குதுகளே. கடவுளே இவர்களைப்பற்றி எதுவும் அறியாத இந்தக்குழந்தைகளுக்கு எப்படி சொல்லுவன்? எந்த மொழியில் சொல்லி விளங்கப்படுத்துவன்? இரவு முழுவதும் பிள்ளைகள் அந்தக் குருவியைப் பற்றியே கதைத்தபடி இருந்தார்கள். அது இன்னொரு குருவியோட சேர்ந்து எங்கட மாமரத்தில வீடு கட்டிக்கொண்டிருந்ததாக சங்கீத சொல்லிக்கொண்டே இருந்தான். பாவம் அது ஒவ்வொரு தடியாய் கொண்டுவந்தது நானும் பார்த்தனான் எண்டு சுமி சொல்லேக்க அவளினர் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. விடிந்ததும் ஒண்டுமே நடக்காதது போல எங்கட செவ்விளனி மரத்தில ஓலைபிடிங்கி நாக்கு வழித்துக்கொண்டிருந்தான். இவன்தான் பொல்லாதவனா இருக்கவேணும். ஜயாவும் சாமிநாதனும் இந்த மரங்களை நடவும் வளர்க்கவும் பட்டபாடு எவ்வளவு குப்பைகள் சாணி எண்டு உரம்போட்டு பார்த்து பார்த்து வளர்த்தவை. இவன் ஏதோ தன்ரை முப்பாட்டன் நட்ட மரம்மாதிரியெல்லோ நினைக்கிறான். ஒரு நாளைக்கு ஒரு ஓலையெண்டு பார்த்தாலும் முப்பது ஓலையை அனியாயமாக்கிறான். மரத்தை மட்டுமல்ல எங்கட எல்லாம் தங்களுடையது எண்டுதானே சொல்லினம் இவன் நாக்கு வழிக்கிற மாதிரி மனதில இருக்கிற அழக்கையும் வழிசசால் எவ்வளவு நல்லா இருக்கும். மற்றவன் நான் பார்க்கிற நேரமெல்லாம் மெல்லிசா சிரிப்பான். பிள்ளைகளோட கையைக்காட்டி கையக்காட்டி கதைப்பான். இந்தப்பிள்ளைகளுக்கு சொன்னாலும் விளங்குதில்லை. அந்த சனியன்களுக்கு கிட்ட போக வேண்டாம் எண்டு சொன்னாலும் கேட்கிதுகள் இல்லை.

அண்டைக்கும் இப்பிடித்தான் முற்றவெளி முனியப்பர் கோவில், நூல்நிலையம், நான்படித்த நிமகோல், பூங்கா எண்டு ஒவ்வொன்றா காட்டிக்கொண்டு வரும் பொழுது திடீரென்று எப்படி முளைத்து வந்தார்களோ பச்சை பிசாசுகள் எலும்புமட்டுமே உள்ள உடம்பை அதுவும் இல்லாததுபோல் வளைத்தும் மடித்தும் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். மனிதர்களின் மறுபக்கத்தை அறியாத பிள்ளைகள் எல்லாவற்றையும் வேடிக்கை பார்க்கவேண்டும் எண்டு அடம்பிடித்தார்கள். வீட்டுக்கு போனாலும் தெரியாத மனிதர்கள் எதையும் பகிரந்து கொள்ள பயமாக இருந்தது. கடவுளே ரவியும் இல்லாமல் இந்தப்பிள்ளைகளோட நான் என்ன செய்யப்போகிறன்? இண்டைக்கு எப்பிடையும் இதைப்பற்றி ரவியோட கதைக்கவேணும்.

பயம் மட்டுமே நிறைந்த வாழ்க்கை இது என் வீடுதானா? எண்ட சந்தேகத்தையும் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. என்னோடையே எப்பவும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்றை தொலைந்துபோன வீட்டை நான் தேடிக்கொண்டே இருந்தன். எல்லா வீட்டின் மூடின கதவுகளும் என்னை பயப்படுத்திக்கொண்டே இருந்தன. வெளிநாட்டிலும் மூடின கதவுகளை பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் சின்னவயதில் படித்த சுகாதார புத்தகத்தில் காலை எழுந்தவுடன் என்ன செய்ய வேண்டும்? என்ற கேள்விக்கு மூடின யன்னல்களை திறந்தபடி முதுகாட்டிய ஒரு அம்மாவின் படம் நினைவில் வரும். இப்படித்தான் எதை பார்த்தாலும், கேட்டாலும் எல்லா நினைவுகளும் ஓடிவந்து முன்னுக்கு நிற்கும். எல்லாத்தையும் மறக்கவேணும் மற மற எண்டு மனம் சொன்னாலும் எதை மறக்கிறது? இந்த வீட்டில என்ரை அம்மாவோடு வாழ்ந்த வாழ்க்கையை யா ? அல்லது ஜேம்மனியில் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை யா? எதை மறக்கிறது எல்லா நினைவுகளும் என்னை துண்டு துண்டாக உடைத்தெறிந்து கொண்டிருப்பதை தவிர வேறு எதுவும் செய்வதாக தெரியவில்லை. வாசகியோடு சேர்ந்து கொட்டடி சந்தியிலிருந்து பொன்னுத்துரை வீடுமட்டும் நடந்து ஒவ்வொரு வீட்டையும் பார்த்தபொழுது இந்த வீடுகளெல்லாம் எத்தனை தலைமுறைகளின் சிரித்த முகங்களை மட்டும் பார்த்து பழக்கப்பட்ட வீடுகள். இது எங்கட மாமிவீடு, இதுவும் மாமிவீடு இது ஜெயாஅண்ணன் வீடு, முன்வீட்டு அன்ரி வீடு ரோசாப்பூவை பிச்சா அடிப்பன் எண்டு கத்திற சுப்பிரமணி அண்ணையினர் குரலும். த பலன்ஸ் சீர் எண்டு இங்கையும் அங்கையும் நடக்கிற மீனாட்சி ரீபூட்டரி சத்திய மூர்த்தி மாஸ்டரின் எல்லா குரல்களும் அங்கேயே உறைந்து போய் கிடந்தன. எந்த மூலையை பார்த்தாலும்

ஏதாவது ஒரு நினைவு எழுந்தபடியே இருந்தன. சந்தியில் இருக்கும் கோடலிகந்தையர் வீட்டு அத்திமரம் முன்பு போலவே அத்திக்காய்களை ரோட்டெல்லாம் பரப்பி விட்டிருந்தது. லைடன் காமன்ஸ் பனியனும் கால்மேசும் அவித்த தண்ணி குளோறின் மணத்தோட ஓடின வாய்க்கால் வறண்டுபோய் கிடந்தது. குளோறினைப்பற்றி விளங்காமல் கொட்டடி பள்ளிக்கூடம் விட்டுவரும் பொழுதெல்லாம் அந்த தண்ணீருக்குள் கால் அளைந்து விளையாமல் வீட்டுக்கு வருவதே இல்லை.

பள்ளிக்கூடத்து மூலையில் அந்த மாமரம் அப்படியே நின்றது. அந்த மரத்துக்கு கீழே சிவஞர்னம் ரீச்சர் கதிரைபோட்டிருந்து கொண்டு கேள்வி கேட்பா நாங்கள் மாமரத்தில இருந்து குருவிச்சை விழுமா என்று அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பம். இங்கதான் இதிலதான் கொடிவிழாவுக்கு கொடியேற்றி பத்து சதத்திற்கு கொடிவாங்கி சட்டையில் குத்திறதும். அதோடசேர்த்து அம்மா சட்டையை தோய்த்தற்கு அழுத அழுகையையும் இப்பொழுது நினைக்க சிரிப்புத்தான் வந்தது. வாசுகி எனக்கு மனோரஞ்சிதப்பூவை பிடிங்கி கைக்குள் வைத்தாள் என்ன பழம் ? என்று கேட்க ...ம் பாலப்பழம் கண்ணை மூடி பாலப்பழத்தை நினைத்தேன் என்ன ஆச்சரியம் அதே மணம் மணக்கத் துடங்கியது. பிறகு மாம்பழம் இந்த மனோரஞ்சிதப்பூவை எப்பவும் கைக்குள்ள வைத்திருக்கிற கனகாம்பி, யோகாம்பி அவையினர் அண்ணா எல்லாரும் எங்க வாசுகி இருக்கினம்? அவை பிரான்ஸ்சில என்று நினைக்கிறன். சீனிவாசகம்றோட், ஆஸ்பத்திரிறோட் எண்ட விலாசம் எல்லாம் மாறி பிரான்ஸ், ஜேர்மன், லண்டன் என்று மாறிப்போய் கிடந்தது. எல்லாமே மாறித்தான் போய்விட்டது. ஆனால் எந்த மாற்றமும் இயற்கையாக நடக்கவில்லை. அடுத்த வீட்டில் எது நடந்தாலும் எதுவுமே நடவாதமாதிரி மெளனமாக இருப்பவர்களை பார்க்கும் போது எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. மிகச் சிறுமியாக இருந்தபொழுது லேக்கவுசில் வேலை பார்க்கும் யோகாம்பியின் அண்ணா ஒரு நாள் அழுது கொண்டு இருந்தார் அப்பொழுதுதான் கெந்தி கெந்தி சைக்கிள்பழகும் காலம். உங்கட அண்ணா ஏன் அழுகிறார்? அண்ணாத்துரை செத்துப்போயிட்டாராம். அவர் உங்கட புங்குடுதீவில் இருக்கிற சொந்தக்காரரா? இல்லை இந்தியாவில் இருக்கிறவராம். அதுக்கேன் உங்கட அண்ணா அழுகிறார்? அழுதோம் யார் செத்தாலும் அழுதோம் நாய் செத்தாலும் அழுவோம், காகம் செத்தாலும் பாவம் எண்டுதான் சொல்லுவம். எல்லாம் மாறித்தான் போயிற்றுது வாசுகி. அவள் ஏனோ மெளனமாக வானத்தை பார்த்தாள்.

வரும் வழியில் பச்சை பிசாசுகளின் கூட்டம் தெருவை மறித்து நின்றது. பிள்ளைகள் இப்போது என் கைகளை இறுக்கி பிடிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். நானும் வாசுகியின் கையை இறுகபிடித்தேன். அவளின் கை ஈரமாகிக்கொண்டு வந்தது. எலும்புக்கூடுகள் அடுக்கப்பட்டுக்கிடந்தது இதில் தன்டைய கணவரினது எதுவாக இருக்கும் என்று தடுமாறிக்கொண்டிருந்த பெண்ணைப்பார்க்க பாவமாக இருந்தது. இவையள் எப்பிடி செத்திருப்பினம். சாப்பிட்ட சோறு தொண்டைக் குள்ள இறங்க முதல் இழுத்திட்டு போய்சுட்டிருப்பாங்கள், இல்லாட்டி போயிற்றுவாறன் என்று தானும் நம்பி மனைவியையும் நம்பவைத்திட்டு போகேக்க, விட்டிட்டு போன வீட்டை பார்க்க வரேக்க ஏதோ ஒன்று நடக்கேக்க எல்லாவற்றையும் பார்த்தபொழுது தலை சுற்றியது. அழுகை அழுகை எங்கு பார்த்தாலும் அழுகை. நெஞ்சு படக் படக் என்று அடிக்கும் சத்தம் வெளியில் கேட்கும்போல இருந்தது. சரி போகலாம் என்று சொல்லும் மட்டும் பயம். பிள்ளைகளின் கண்களில் சிரிப்பு மறைந்து மெல்ல பயம் படர்த்தொடங்கிவிட்டது. சிலவேளைகளில் போகச்சொல்லிவிட்டு கடவுளே என்று நினைத்து ஒரு அடிவைப்பதற்கிடையில் திரும்பவும் கூப்பிடும்போது முன்பு நானும் அக்காவும் தும்பி பிடிப்பதற்காக பாம்ஸ் மரத்துக்கு அடியில் பதுங்கியிருப்பம். பிறகு அதினர் வாலில நூலை மெல்லிசா கட்டியிற்று பறக்கவிடுவம். அதுவும் புழுகத்தோட பறக்கும். கொஞ்சத்தூரம் பறக்கவிட்டிட்டு திரும்பவும் இழுப்பம். சில நேரங்களில் விரலில், ஊண்டி கடிச்சிட்டு நூலோடேயே பறந்துபோயிடும். அந்த நினைவுதான் வந்தது. இன்பம் மட்டுமே நிறைந்து கிடந்த பெருவெளிகளின் ஒவ்வொரு துகள்களுக்குள்ளும் எத்தனையோ கதைகள் புதையுண்டுபோய் கிடந்தன.

திரும்பவும் மாமரத்தில் குருவிகளின் சத்தம் கேட்கத்தொடங்கிவிட்டது. சங்கீதாவுக்கும் சுமிக்கும் ஒரே சந்தோஷம். அம்மா அம்மா அங்க பாருங்க திரும்ப கூடு கட்டிட்டினம். பிள்ளைகளின் சிரிப்பையும் கூட்டையும் முறைத்தபடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவனை பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் ஏதோ ஒரு பயமும் படபடப்பு வந்துகொண்டே இருக்கும். யாரோடு இதைப்பற்றி கதைப்பது. வாசுகி வீட்டுக்கு போனபின் பழையபடி தனிமை பயம் ரவியோடு கதைக்கவேண்டும். ஆமிக்காரர் ஏன் நெடுக எங்களை மறிக்கினம்? எலும்புக்கூடுகளை பார்த்து அவை ஏன் அழுதவை? நித்திரை கொள்ளும் மட்டும் கேள்விகளை அடுக்கியபடியே இருந்தாள் சுமி அந்தக்குருவிகளுக்கு பெயரும் வைத்துவிட்டாள்.

அப்பாட்டை சொல்லி குருவிகளுக்கு சாப்பாடு அனுப்ப சொல்லவேணும் சங்கீதா ஏதோ யோசித்தபடி இருந்தாள். அவளிடம் சின்னதா ஏதோ மாற்றம் தெரிந்தது; எப்ப அம்மா விடியும்? குருவிகளை பார்க்கவேணும் எண்டபடையே சமி நித்திரை கொண்டுவிட்டாள்.

மரணம் பற்றிய கற்பனையும் எதிர்பார்ப்பும் எவ்வளவு பயங்கரமானது என்பதை அதை அனுபவித்தவர்களுக்கு மட்டுமே புரியும். ஏதோ நடக்கப்போகிறது நடக்கப்போகிறது என்று மனம் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தது. சங்கீதாவை பார்த்தேன் அழுதுகொண்டு படுத்திருந்தாள். ஏன் குஞ்சு அழுகிறீங்க என்று கேட்டவுடன் என் நெஞ்சோடு தன் முகத்தை வைத்து இறுக்கி கட்டிப்பிடித்தாள் அவளின் உடம்பு நடுங்கியபடி இருந்தது. கடவுளே நான் என்ன செய்ய? பயத்தை வெளிக்காட்டாமல் தடவிக்கொண்டிருந்தேன். எப்ப அம்மா நாங்கள் அப்பாட்டை போறது? சூல (பாடசாலை) தொடங்கப்போகிது. கேள்வி தொங்கியபடி நின்றது.

வெளியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த பிள்ளைகள் கத்திக்கொண்டு வந்து என்னை கட்டிப்பிடித்து அழுதார்கள். எனக்கு என்ன செய்வது எண்டே தெரியவில்லை.. என்ன என்ன குஞ்சுகள். அம்மா அம்மா போகல் என்று விக்கினாள் சமி. அங்கே அந்தக்

குருவிகள் மாமரத்துக்கு கீழே அண்ணாந்து படுத்துக் கிடந்தன. பார்த்து பார்த்து நம்பிக்கையோடு கட்டின அந்தக்கூடும் பிய்த்து எறியப்பட்டு கிடந்தது. நான் அவர்களை பார்த்தபொழுது அவளின் சிரிப்பு எனக்கு பலதையும் விளங்கப்படுத்தியது. மற்ற ஆமி என்னை பார்ப்பதை தவிர்த்துக்கொண்டிருந்தான். பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளைகள் விளையாடத் தொடங்கிவிட்டார்கள். சங்கீதா என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். குஞ்சு அப்பாவோட கதைச்சனான். என்ன என்பதுபோல் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அப்பாவுக்கு லண்டனில் எல்லாம் சரிவந்திட்டுதாம்.

எங்கட ஜேர்மன்?

எங்கட ஜேர்மன் அவளின் கேள்வி என்னை என்னவோ செய்தது.

அம்மா எண்டாள்.

ம்

சொல்லுங்கோ

நாளைக்கு நாங்கள் கொழும்புக்கு போறம்.

ஏன்?

அப்பாட்டை போறம். ராகினி வீட்டில் பிள்ளைகள் ரைட்டோ? என்று கேட்டார்கள். சமி விறாந்தை படியில் நிண்டுகொண்டே முள்ளி என்றால் சத்தமாக. •

27 ஆண்டுகளாக மண்டேலா அடைக்கப்பட்டிருந்த ஜெயில் சுற்றுலா தலமானது

தென் ஆப்பிரிக்க முன்னாள் அதிபர் நெல்சன் மண்டேலா சமீபத்தில் தனது 95-வது வயதில் மரணம் அடைந்தார். கறுப்பர் இன மக்களின் விடுதலைக்காக போராடிய அவரை மைனாரிட்டியாக வாழும் வெள்ளையர் இன அரசு கைது செய்தது.

பின்னர் அவர் 27 ஆண்டுகள் தனிமை சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அதில் 18 ஆண்டுகள் ரூபன் தீவில் உள்ள சிறையில் இருந்தார்.

அவர் மரணம் அடைந்த நிலையில் ரூபன் தீவில் 18 ஆண்டுகள் அவரை அடைத்து வைத்திருந்த ஜெயில் தற்போது சுற்றுலா தலமாக மாறி தென் ஆப்பிரிக்க அரசுக்கு வருமானத்தை குவித்து வருகிறது.

தென்ஆப்பிரிக்காவுக்கு சுற்றுலா செல்லும் வெளி நாட்டினர் முதலில் கேப் டவுன் போன்ற இடங்களுக்கு செல்வதில்லை. மாறாக மிகச்சிறிய நகரமான ரூபன் தீவுக்குதான் படையெடுக்கின்றனர்.

அங்குள்ள சிறைக்கு சென்று மண்டேலா அடைக்கப்பட்டிருந்த மிகச்சிறிய அறையை மரியாதை கலந்த ஆர்வத்துடன் பார்க்கின்றனர். அந்த அறையில் மண்டேலா படுக்கையாக பயன்படுத்திய ஒரு போர்வை, மேஜை, தண்ணீர் குடித்த டம்ளர், குப்பை கூடை போன்றவை நினைவு சின்னங்களாக உள்ளன.

மண்டேலா விடுதலை ஆகி 22 ஆண்டுகளாகியும் இன்னும் அவை நினைவு சின்னங்களாக பாதுகாக்கப் பட்டு வருகின்றன.

கிழவனின் உயிர்

சயந்தன்

“பொழுதுவிடிந்து வெளிச்சம் பரவியதும், புதைத்த இடத்தில் பூ வைக்கலாமென்று போனால், ஆண்டவரே, பச்சைப் பிள்ளையை மூடிய குழியில் மண்ணைக் கிளறிப் போட்டிருந்தார்கள். என்னால் தாங்க முடியவில்லை..”

மர்மக்கதையொன்றின், முதலாவது முடிச்சை இலாவகமாக முடிவதுபோல நடேசுக் கிழவர் ஆரம்பித்த போது நான் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து தலையை அவரிடத்தில் சரித்தேன். இம்மாதிரியான திகில் கதைகளை - ஏழு மலை, தாண்டி ஒரு குகைக்குள் கிளியின் உடலில் உயிரைப் பதுக்கி வைத்திருக்கும், மந்திரவாதிகளின் கதைகளை - வெள்ளை இறகுகள் முதுகில் முளைத்த கேட்ட வரம் தரும் தேவதைகளின் கதைகளை இப்பொழுது யாரும் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்வதில்லை. “வாயைத் திற.. அல்லது ஆமிக்காரனிடம் பிடித்துக்கொடுப்பேன்” என்று நேற்றுப்பின்னேரம் ஓர் இளவயதுபெண் தன் சின்ன மகளை உருட்டி மிரட்டி சாப்பாடு ஊட்டிக் கொண்டிருந்தாள். பூதங்களும், பொக்கான்களும் ஆமிக்காரர்களுக்குப் பயந்து ஓடிவிட்டார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

“அந்நாட்களில் இருளத்தொடங்க முன்னரே, ஊரடங்குச்சட்டம் தொடங்கிவிடும். காலை ஆறு மணியிலிருந்து பின்னேரம் ஆறுமணிவரைதான் சனங்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்ட நேரமாயிருந்தது. பின்னர் வீடுகளுக்குள் முடங்கிவிடவேண்டும். ஒரு அவசரமென்றால் கூட அசைய முடியாது” கதையின் இரண்டாவது முடிச்சை இப்படிக்கோர்த்தவர் ஒரு மிடறு சாராயத்தை வார்த்து தண்ணீரைக் கலந்து குடித்தார். அப்பொழுது விசத்தைக் குடிப்பதுபோல, முகத்தைச் சுழித்து உதடுகளை அட்ட திக்குகளிலும் கோணினார்.

“இப்பொழுது நிற்பதைப்போலத்தான் அப்பொழுதும். வீதிக்கு வீதி ஆமிக்காரன் துப்பாக்கியோடு நிற்பான். ஆறுமணியாகிற நேரம், அவர்களைத்தாண்டி சைக்கிளில் போவதென்றால், குளிரில் பற்கள் சில்லடுவதைப் போல

முதுகு கூசும். எந்த நேரத்திலும் ஒரு துப்பாக்கிக் குண்டு, நெஞ்சைப் பிரித்துக்கொண்டு முன்னால் வரலாம். அப்படியொருநாள் என் இரண்டு கண்ணாலும் பார்த்திருக்கிறேன். ஒரு மம்மல் கருக்கு நேரம், சந்தியிலே, சென்றிக்கூடு. உள்ளே துப்பாக்கியை நீட்டியபடி ஆமிக்காரன். நான் தலையைக் குனிந்து கொண்டு அவனைத்தாண்டி சைக்கிளை மிதிக்கின்றேன். கொஞ்ச நேரத்தில், உன்னொத்த வயதிருக்கும், இளம் பெடியன் ஒருவன் மோட்டர் சைக்கிளில் என்னைக் கடக்கிறான். டுப் என்றுதான் ஒரு சத்தம் கேட்டது. மோட்டர் சைக்கிள் உலாஞ்சிக்கொண்டுபோய் வேலிச் செத்தைக்குள்ளே செருகி விழுந்தது. அதற்கு முன்னமே பெடியன் விழுந்துவிட்டான். நிறைவெறியில் உடம்புபஞ்சு மாதிரிப் போகுமே, அப்படித்தான் எனக்கு நெஞ்சுக்குள்ளே சொட்டுத் தண்ணீரும் இல்லை. ஆண்டவரே..” நடேசுக் கிழவரின் வார்த்தைகள் காட்சிகளாயிருந்தன. அவை என்னை தற தற என ஒரு மலை உச்சிக்கு இழுத்துச் சென்றன. அவர் சட்டென்று நிறுத்தியதும், ஆர்வ மிகுதி பீறிட்டது. “ஏன் அவனைச் சுட்டார்கள்” என்று கேட்டேன்.

நடேசுக் கிழவர் தன்னுடைய வாழ்நாளில் ஒரு போதும் பார்த்திராத ஒரு வினோத ஐந்தைப் பார்ப்பதுபோல கண்களை குறுக்கி என்னைப்பார்த்தார். உண்மையாகவே உனக்குத் தெரியாதா என்பதைப் போலான பார்வை. “இது என்ன புதினமான கேள்வி. சுட்டவனிடம் துப்பாக்கியிருந்தது. செத்தவனிடம் அது இல்லை. அவ்வளவும்தான்” என்றார். நான் அமைதியானேன். நடேசுக் கிழவர் சாராயப்போத்தலை கையில் தூக்கி கண்களுக்கு அருகாக வைத்துப்பார்த்தார். அது இப்பொழுதுதான் வற்றத் தொடங்கியிருந்தது. முழுவதுமாக கலக்கி இறைப்பார் என்று நினைத்தேன். அமர்ந்த இடத்தில் விரல்களால் ஒரு மோட்டர் சைக்கிளை மண்ணில் வரையத்தொடங்கினேன். அதன் ஒரு சக்கரத்தில் இரண்டு கண்களையும் மூக்கையும் வாயையும் விரல் தன்னியல்பாக வரைந்தபோது நடேசுக்

கிழவர் முதற்சொன்ன குழந்தையின் நினைவு எழுந்தது. “பிறகு, அந்தக் குழந்தைக்கு என்ன ஆயிற்று.”

“அது செத்துப்போயிற்று”

மீண்டும் அமைதியானேன். எழுந்து போகலாமென்று நினைத்தேன். நடேசக் கிழவரின் முகத்தில் படிந்திருந்த உணர்வுகளை அறியமுடியவில்லை. சமயங்களில் அது ஏதோ உறைப்பான உணவைச் சாப்பிடுவது போலிருந்தது. அடுத்த நொடியே புளியம்பழத்தைப் பற்களுக்கிடையில் சூப்புவது போலானது. வேலியில் ஓடிய ஓணான் ஒன்றை அவரது கண்கள் பின்தொடர்ந்தன. அது இரண்டு கதியால் இடுக்குகளினால் ஓடி மறைந்தபிறகும் முடிவிடத்தில் அப்படியே நிலைத்திருந்தன. அவர் பெருமூச்சு விடுத்தார். “பாவம், கல்யாணம் கட்டி ஆறு வருடத்திற்குப் பிறகு பிறந்த குழந்தை அது. ஆறு மாதத்தில் பொசுக்கென்று போயிற்று”

“என்ன ஆயிற்று” என்று கேட்டேன். இம்முறையும் அது செத்துப்போயிற்று என்றாராயின் எழுந்து போய்விடுவதெனத் தீர்மானித்திருந்தேன்.

“அது யாருமில்லை. என் தங்கையின் குழந்தை தான். அச்ச அசல் என்ஆச்சியைப் பார்ப்பதுபோல அதே வட்டமுகம். சந்தேகமேயில்லை, ஆச்சிதான் தங்கையின் வயிற்றில் வந்து பிறந்தாள். தங்கச்சி எனக்குப் பதினைந்து வருடங்கள் இளையவள். அண்ணன் என்று இல்லாமல் ஒரு அப்பா போலத்தான் மரியாதை. புருஷன் வெளிநாடு போக, நான் அவளோடேயே தங்கிவிட்டேன். தனிக்கட்டையல்லவா. அவளுக்குக் கல்யாணம் முடித்து ஆறு வருடமாக கோயில் குளமெல்லாம் அலைந்து பெற்ற குழந்தை அது. அன்றைக்கு இரவு ஒரு மணியிருக்கும். குழந்தைக்கு வலிப்பு வந்தது. வெள்ளை வெள்ளையாய் வாயால் நுரை தள்ளியது. குடித்த பால்தான் என்று முதலில் நினைத்திருக்கிறாள். கொஞ்ச நேரத்திலேயே காலை இழுத்து இழுத்து குழந்தை உதறத்தொடங்கி விட்டது. பார்த்துக்கொண்டு நிற்காமல் உடனேயே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகலாம் என்று கார்க்கார மணியத்திடம் ஓடினேன். ஊரில் அவனிடம்தான் கார் இருந்தது. மணியம் வருகிறேன் என்றான். ஆனால்.. ” என்று நிறுத்திய நடேசக் கிழவர் அடுத்த குவளையை நிரப்பினார். இம்முறை அதிகம் தண்ணீர் கலக்கவில்லை.

“உனக்குத் தெரியுமா.. அக்காலத்தில், ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவதென்றால் மூன்று சோதனைச் சாவுகையைக் கடக்க வேண்டும். ஒவ்வொன்றிலும், அரைப்பனை உயரத்தில் மண் அணை இருந்தது. மண் குவிந்து சுனாமி

மாதிரி வந்தால் எப்படியிருக்கும்.. ஆண்டவரே அப்படியிருக்கும்..”

வளவின் ஒரு மூலையில் அடியில் ஒன்றித்து மேலே ஆங்கில வி எழுத்துப் போல நீண்டு வளர்ந்திருந்த இரண்டு பனைகள் நின்றன. அதிலொன்றின் அரைப் பனை அளவு உயரத்தைக் கண்களால் அளந்தேன். ‘சற்று மிகைதான்’

“பெரிய ராணுவ முகாமிற்குப்போய் அனுமதி வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள். நான் தயாராகிறேன் என்று மணியம் சொன்னான். சரி காரை எடு. காரிலேயே போய் அனுமதியை வாங்கிய பிறகு குழந்தையைக் கொண்டு போகலாம் என்றேன். மணியம் என்னைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான். அண்ணையாணை, குறைநினைக்க வேண்டாம். எனக்கு மூன்று பிள்ளைகள். ஏதும் நடந்தால் அவர்கள் தனித்துப் போய்விடுவார்கள். ஊரடங்கு நேரத்தில், திரியும் எவரையும் கேட்டுக் கேள்வி இன்றி சுட்டுத் தள்ளுகிறார்கள். என்னால் வரமுடியாது என்று குந்திவிட்டான். என்னுடைய மனது அப்படியொருநாளும் அல்லற்பட்டதில்லை. நான் தானே தங்கச்சிக்கு எல்லாமும். என்னை நம்பித்தானே விட்டுவிட்டுப் போனான். நடக்கிறது நடக்கட்டும் என்று யோசித்தேன். நடந்தே போவதுதான் சரியென்றுபட்டது. ஆமியைக் கண்டால் சடாரென்று கையை உயர்த்த அதுதான் வசதியாயிருக்கும்.

ஆனால் ஓடித்தான் போனேன். ஐம்பது வயதில் அப்படி ஓட மூச்சு முட்டியது. கொஞ்சத் தூரம் போனதும் தான் மூளைக்குள் மின்னியது. அடையாள அட்டைகளை எடுத்துவரவில்லை. திரும்பவும் வீட்டுக்கு ஓடினேன். அப்பொழுது குழந்தைக்கு வலிப்பு அடங்கியிருந்தது. ஆனால் திடீர் திடீரென்று கால்களை உதறுகின்றதாம். குழந்தையைச் சுற்றி ஒப்பாரி வைப்பதுபோல இருந்தார்கள். ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாமென்று குழந்தையைப் பார்த்தேன். அமைதியாய்க் கிடந்தது. திடீரென்று மூச்சை இழுத்து கால்களை உதறியது. நெஞ்சிலே சளி கூடு கட்டினாற்போல முட்டியிருக்க மூச்சு விடும்போது ஒரு சத்தம் வருமே.. அப்படியொரு சத்தம். பிஞ்சுக் குழந்தையை அந்தக்கோலத்தில் காணச் சிக்கக் கவலை. தங்கச்சி என் காலைப் பிடித்தாள். அண்ணன் உன்னை எனது ஐயாவைப்போல நினைத்துக் கேட்கின்றேன். குழந்தையை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போ என்று கதறுகிறாள். என் கண்ணெல்லாம் நீர். எனது அவசரத்திற்கு எனது ஊர்த்தெருவில் போக, எவரிடமெல்லாமோ அனுமதி கேட்கவேண்டியிருக்கிறது. மணியத்தோடு இப்பொழுது வருகிறேன் என்று

சொல்லிவிட்டு அடையாள அட்டைகளை வாங்கிக்கொண்டு ஓடத்தொடங்கினேன். எவரின் உயிருக்கும் மரியாதை இருக்கவில்லை. அடையாள அட்டைகளுக்குத்தான் மரியாதை.

நள்ளிரவு, இரண்டு மணியிருக்கும். மார்கழி மாதத்துப் பல்லு நடுங்குகிற குளிர் வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஆள் அசுமாதம் கண்டு நாய்கள் குரைக்கத் தொடங்கியிருந்தன. எனக்குக் கெடக்கலக்கம். வைரவரே உம்முடைய வாகனத்தின் வாயைக் கட்டி அருளும் என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே ஓடினேன்.

சனங்களின் வீடுகளுக்கு வெளிச்சமில்லை. ராணுவ முகாம் மட்டும் நான்கு பக்கத்தாலும் வெளிச்சம் பாய்ச்சி விளையாட்டு மைதானம் போலக்கிடந்தது. சோதனைக் கூண்டிலொருவன் தடுத்தான். துப்பாக்கியை என் நெஞ்சுக்கு நேரே நீட்டிக்கொண்டு எங்கே போகிறாய் என்று கேட்டான். பெரிய ஐயாவைப் பார்க்க வேண்டும் என்றேன். அதெல்லாம் முடியாது. நீ விடிந்ததும் வா என்றான். அவனுக்கென்ன ஒரு பதினெட்டு வயது இருக்குமா. நான் அவனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டேன். ஐயா தயவு காட்டுங்கள். தவ்வல் குழந்தை வலிப்பு வந்து வாயால் நுரை கக்குகிறது. ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேண்டும். அனுமதி எடுக்க வந்தேன் என்றேன். அவன் உள்ளே பேசினான். பிறகு உள்ளே போ என்றான். அவனை திரும்பவும் ஒரு தடவை கும்பிட்டுவிட்டு ஓடினேன்.

உள்ளே ஒரு சத்தம் சந்தடி இல்லை. நான் மூச்சுவிடுவது கொடிய மிருகமொன்றின் மூச்சுப்போல எனக்குக் கேட்டது. அந்தப்பெரிய முகாமில் நான் தனியே நின்றிருந்தேன். யாழ்ப்பாணத்தின் மிகப்பெரிய இறைச்சிக் கடை என்று அந்த முகாமைச் சொல்வார்கள். அந்தனை மோசமான சித்திரவதைகள் அங்கு நடந்திருந்தன.

சற்று நேரத்தில் பெரியவன் வந்தான். மூக்குமுட்டக் குடித்திருந்தான். இரண்டு கண்ணுக்குள்ளும் நெருப்பு எரிவதைப்போல சிவந்து கிடந்தன. நான் அழாத குறையாக ஒப்புவித்தேன். குழந்தைக்கு எத்தனை வயதென்று கேட்டான். ஆறு மாதம் தான் ஐயா என்று கெஞ்சுவதைப்போலச் சொன்னேன். மிகச்சாதாரணமாக, இன்னமும் நான்கு மணிநேரத்தில் விடிந்துவிடும். பிறகு கொண்டு செல்லுங்கள் என்றான். அவனின் காலில் விழுந்து கதறத்தொடங்கினேன். அவன் காலை உதறினான். நான் விடவில்லை. அவன் எழும்பு என்றான். அடையாள அட்டைகள் இரண்டையும் வாங்கி வைத்துக்கொண்டான். பிறகு ஒரு தாளில் சிங்களத்தில்

எதையோ எழுதி கையெழுத்திட்டான். அடையாள அட்டைகள் இரண்டும் முகாமில் இருக்குமென்றும் காலையில் வந்து வாங்கும்படியும் சொன்னான். எனக்குத் தயக்கமாக இருந்தது. அடையாள அட்டை இல்லாமல் அத்தனை சோதனைச் சாவடியையும் எப்படித் தாண்டுவது. பரவாயில்லை, கடிதம் இருக்கிறதுதானே. மெத்தப்பெரிய உபகாரம் ஐயா என்று சொல்லிவிட்டு திரும்பினேன். பெரியவன் என் வலது தோளை அழுத்தி நிறுத்தினான். இப்பொழுது மணி இரண்டே முக்கால், காலை ஆறுமணிக்குள் இந்தப் பகுதிகளில் புலிகள் ஏதாவது குண்டு எறிந்தாலோ, அல்லது சுட்டாலோ, நீயும் உனது குடும்பமும் கூட்டாகத் தற்கொலை செய்து கொள்ளுங்கள். எங்கள் நேரத்தை மிச்சப்படுத்துங்கள் என்று அவன் சொன்னான். என் கால்கள் நடுங்கின.

மணியம் வீட்டுக்கு ஓடினேன். மணியத்தின் காரில் வீட்டிற்குப் போனோம். குழந்தை இப்பொழுதும் மூச்சு விடச் சிரமப்பட்டது. தாயையும் குழந்தையையும் ஏற்றினோம். முக்கால் மணிநேரத்தில் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்விடலாம் என்றான் மணியம். பத்தாவது நிமிடத்தில் முதலாவது சோதனைச்சாவுடி குறுக்கிட்டது.

வீதிக்குக் குறுக்காக, ரெயில்வே கடவை போல துலாவை இறக்கியிருந்தார்கள். ஒரு சிப்பாய் அதிக தூரத்தில் நின்று டோர்ச் விளக்கைப் பாய்ச்சினான். ஒளியாலேயே இறங்கு என்பதுபோல சைகை காட்டினான். நானும் மணியமும் இறங்கிப்போனோம். ராணுவப் பெரியவன் தந்த அனுமதித் துண்டைக்காட்டினேன். அவன் அடையாள அட்டைகளை எடு என்றான். ஆண்டவரே, என் தொண்டையில் தண்ணீர் வற்றிப்போனது. குரல் வரவில்லை. ஆமிப்பெரியவர் அதை வாங்கி வைத்திருக்கிறார் என்றேன். சற்றும் யோசிக்கவில்லை அவன். அடையாள அட்டைகள் இல்லாமல் போக முடியாது. திரும்பிப் போய்விடுங்கள் என்றான். என் கண்ணில் பொல பொலவென்று கண்ணீர் வழியத்தொடங்கியது. அவனுக்கொரு இருபது வயது இருக்குமாம் அவனையும் கையெடுத்துக் கும்பிட்டேன். ஐயா காருக்குள் ஒரு தடவை வந்து பாருங்கள். தவ்வல் குழந்தை மூச்சிழுக்க முடியாமல் கிடக்கிறது. தாய்க்காரி அழுது ஓய்ந்துபோனாள். ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போனால்தான் எதையாவது செய்யலாம் என்று தளுதளுத்தேன்.

அவன் காருக்கு அருகாக வந்து நின்று உள்ளே வெளிச்சம் பாய்ச்சினான். அவன் அவசரத்திற்கு இரவு உடுப்போடு வந்தவன். குறுகிப்போய் இருந்தான். அவன்

கதவைத் திறந்து அவளிடமும் அடையாள அட்டையை வாங்கிப்பார்த்தான். துலாவைத் தூக்கிவிட்டான்.

மூன்றாவது சாவடியையும் தாண்டினோம். தங்கச்சி பின்னாலிருந்து கத்தினாள். குழந்தையில் துடிப்பில்லை. கண்ணமட்டும் விழித்திருந்தது. கையில் தூக்கி தோளில் சாய்க்க, அது தலையைத் தொங்கப்போட்டது. நான் ஆயிரத்தெட்டுத் தெய்வங்களையும் அழைத்தேன். ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதே. அது நித்திரையாகி இருக்கும். இதோ ஆஸ்பத்திரி அருகிற்றான். இன்னொரு பத்து நிமிசம்.. என்றேன்.

மணியம் வாசலில் நிறுத்தினான். தெய்வங்களுக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு குழந்தையை தூக்கிக்கொண்டு அவசரபிரிவிற் று ஓடினேன். டொக்டர் குழந்தையின் நெஞ்சில் கை வைத்துப்பார்த்தார். கை நாடியைப் பிடித்துப்பார்த்தார். என்னிடம் எதுவும் சொல்லாமலேயே குழந்தையின் கண்களை மூடினார். என் தோள்களை ஆறுதலாகப் பற்றிக்கொண்டு பிள்ளை இறந்து நிறைய நேரமாகிவிட்டது என்றார். கண்ணுக்கு முன்னாலே பூமி பிளந்து போலிருந்தது. எத்தனை மணிக்கு வலிப்பு வந்தது என்றார். இரவு ஒரு மணியிருக்கும் என்றேன். நேரத்தைப்பார்த்தார். ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அந்த அதிகாலையில் தாயின் ஓலம் ஆஸ்பத்திரியை உலுக்கியது. இந்தப் பாழாய்ப்போன மண்ணில் நீ ஏன் வந்து பிறந்தாய் என்று அவள் கதறினாள். ஆஸ்பத்திரிக்கு உன்னைக் கொண்டுபோக முடியாத பாவி ஆனேனே. என்னை மன்னிப்பாயா மன்னிப்பாயா என்று நெஞ்சில் அடித்து அழுதாள். அழத்திராணியற்றவளாக மயங்கிச் சரிந்தாள்.

குழந்தையின் உடலை காரிலேயே கொண்டு வந்தோம். வரும்வழியில் பெரிய முகாமிற்குச் சென்று அடையாள அட்டைகளை வாங்கினேன். ஆமிப் பெரியவன் ஏதோ நினைப்பு வந்தவனாக குழந்தை எப்படியிருக்கிறது என்று கேட்டான். அது செத்துப் போய்விட்டது என்று சொல்லிவிட்டு வந்தேன்.

பச்சை உடம்பு. நீண்ட நேரத்திற்கு வைத்திருக்க முடியாது. அன்றைக்கே செத்தவீட்டைச் செய்து முடித்தோம். ஊரடங்கு தொடங்க முன்னரே கொண்டு சென்று புதைத்தோம். அடுத்தநாள் புதைத்த இடத்தில் பூ வைக்கலாமென்று போனேன்.

அமைதியான நடேசக் கிழவர் மீதி வார்த்தைகளை வானத்தைப் பார்த்தபடி சொன்னார். “அப்பொழுதுதான் குழியைக் கிளறியிருந்ததைக் கண்டேன். நாயோ நரியோ கிளறியிருக்கும் என்றுதான் முதலில் நினைத்தேன்.

ஆறமுடியாத கவலை. ஆனால், நாயும் நரியும் அத்தனை ஆழத்திற்கு குழியைக் கிளறியிருக்குமென்று நான் நினைக்கவில்லை. என்ன நடந்ததென்று ஆண்டவனுக்குத்தான் வெளிச்சம். அவன் ஒருவன்தான் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்..”

நடேசக் கிழவர் முடித்தபோது, அவர் நிறை வெறிக்கு வந்திருந்தார். வார்த்தைகள் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து புசத்தின. போத்தலைக் கவிழ்த்து அதன் கடைசித்துளியை நாவில் ஊற்றினார். எனக்கு அந்த முகம் தெரியாத குழந்தையின் நினைப்பாகவே இருந்தது. நான் இதுமாதிரி கதைகளைக் கேள்விப் பட்டிருக்கின்றேன். செய்வினை சூனியம் முதலான மந்திர தந்திரங்களைச் செய்பவர்கள் குழந்தைகளின் உடல்களைத் தேடி அலைவார்களாம். அதனால் சிறு குழந்தைகளைப் புதைத்த சுடலைகளில் இரவுகளில் காவலுக்கு நிற்பார்களாம் என்று பாட்டி சொல்லியிருக்கிறாள். ஆனால் அதெல்லாம் 50 வருடங்களுக்கு முன்னர். அக் காலங்களில் பேய் சர்வசாதாரணமாக உலவுமென்பான். அப்படியொரு பேய் தன் கழுத்தை வெட்டியது என்று ஒரு தழும்பைக் காட்டுவாள். தாடையின் கீழாக நீண்ட தழும்பு அது. இப்பொழுதும் உண்டு. ஒருவகையான ஹிஸ்ஸியா நோய் உங்களுக்கு இருந்திருக்கிறது. நீங்களே வெட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று சொன்னால், அவளுக்குப் புரிவதில்லை.

ஒரு பூனை சத்தமிடுவதைப்போல, நடேசக் கிழவர் விசும்புகிற ஒலி கேட்டது. வெறி முற்றியவர்கள் இப்படி விசும்பி அழுவது வழமைதான். போதையில்தான் எந்தப் பாசாங்கும் புறப்பூச்சுக்களும் இல்லாமல் உணர்வுகள் பீறிடுகின்றன. “ஆண்டவன் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்” என்று மீண்டுமொரு தடவை நடேசக் கிழவர் சொன்னார். பிறகு மெதுவாக “அவன் என்னையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்” என்றார். ஒரு மின்னல் வெட்டியதைப்போல தலையைத் திருப்பி அவரைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். முகத்தைத் தாழ்த்திக்கொண்டார். அவரது கண்களில், அவரிடம் முடிச்சுக்களில் ஒன்று அவிழ்ந்ததைப் போலிருந்தது. சட்டென்று நடேசக் கிழவர் என் கைகளை அழுத்திப் பற்றினார். “எனக்கு அறுபது வயதாகிவிட்டது. முன்னரைப் போலில்லை. பொசுக் கென்று போகவும் கூடும். சாகிற நாளில் ஒருபாரமும் இல்லாமற் போய்ச்சேர வேண்டும். எனக்கொரு கல்யாணம் ஆகி குழந்தை பிறந்திருந்தால் அவனுக்கு உன்னுடைய வயதுதான் இருந்திருக்கும். நீயும் மகனைப் போலத்தான். இதைக் கேள். பத்து வருடங்களாக கிளறிய குழியிற்குள் புதைத்த உண்மையைக் கேள்.”

நான் ஓரளவிற்கு ஊகித்துவிட்டேன். என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. அவரது குரலும் அது வெளிப்பட்ட தொனியும் அவரில் நெருக்கமான இரக்கத்தை ஏற்படுத்தின. அவரின் பிடலியிருந்து கைகளை விடுவிக்காமல் அமைதியானேன். ஆனால் ஒரு குழந்தையைக் குழியிலிருந்து ஏன் தோண்டியெடுக்க வேண்டும்..

நடேசுக் கிழவரின் வார்த்தைகள் கோர்வை யற்றிருந்தன. “அன்றைக்கு இரவு பதினொரு மணியிருக்கலாம். எல்லோரும் தூங்கிவிட்டார்கள். வெளியே அவ்வளவு வெக்கை இல்லை. ஆனால் எனக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. டோர்ச் லைற்றை மட்டும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன். நிலவு என்னோடேயே கூட வந்தது. கூடலைக்கு நடந்து போவதென்றால் அரைமணி நேரமாகும். குடுகுடு என்று நடக்கத் தொடங்கினேன். நடுச்சாமாத்தில் கூடலைக்குப் போவதைப்பற்றி யோசிக்கவேயில்லை. பேய்களைச் சமாளித்துவிடலாம். ஆயிக்காரர்கள் வந்தாலும் என்றுதான் பதற்றமாயிருந்தது. காற்றில் ஏறிப் பறந்ததைப்போல போய்ச்சேர்ந்தேன். மூச்சு வாங்கியது. களைப்பாறத் தோன்றவில்லை. தடித்த மரக்கட்டை ஒன்றை எடுத்து சற சற என்று குழியைத் தோண்டத் தொடங்கினேன். கூரான கட்டை குழந்தையைக் குத்திவிடுமென்று நினைத்தபோது என் கண்களைக் குத்தியதைப் போலவே வலித்தது. அதனைத் தூர எறிந்தேன். முழந்தாளிட்டு கைகளால் மண்ணை வறுகத்தொடங்கினேன். கடற்கரை மணலைப்போல சொர சொரவென்று கிளறினேன். குழந்தையின் குளிர்ந்த முகத்தில் விரல்கள் வருடின. நெஞ்சுக்குள் என்னவோ செய்தது. கைகளை உதறியெடுத்தேன். டோர்ச் லைற்றை வாயில் வைத்துக் கொண்டேன். வெளிச்சத்தில் முகம் தெரிந்தது. நிறையக் கறுத்திருந்தது. “செத்த பிறகும் நிம்மதியாய்த் தூங்க விடாத பாவி நான்” என்று நினைத்தபோது கண்ணீர் பொங்கி வழிந்தது. நிறைய நேரம் தாமதிக்க முடியாது. குழந்தையின் கழுத்தில் மண்ணை விலக்கினேன். அது கிடந்தது. என்னுடைய பணப் பேர்ஸ்.

பின்னேரம், குழந்தையை குழியில் கிடத்தி, சொந்தக்காரர்கள் எல்லாரும் மண் தூவினார்கள். நான் நன்றாகக் குடித்துவிட்டுத்தான் கூடலைக்கே போயிருந்தேன். ஆற முடியாத துன்பத்தில் என்னால் குடிக்காமல் இருக்கமுடியாது. சேட்டுப் பொக்கற்றில் பேர்ஸ் இருந்தது. குனிந்து மண்ணைத் தூவியபோது

விழுந்திருக்க வேண்டும். கவனிக்கவில்லை. ஆனால் வீட்டுக்கு வந்து தலைமுழுகியபோதுதான் பொறி தட்டியது. யாருக்கும் சொல்லவில்லை. இரவு எல்லோரும் தூங்கியபிறகு புறப்படுவதென்று தீர்மானித்திருந்தேன்.

நடுங்கும் விரல்களால் பேர்ஸை எடுத்தேன். படிந்திருந்த மண்ணை ஊதித் தட்டிவிட்டு பத்திரப் படுத்திக் கொண்டேன். கூடலை வீதியில் டர்ச் ஒன்றின் வெளிச்சம் தொலைவில் தெரிந்தது. டோர்ச் லைற்றை அணைத்து குழியிற்குள்ளேயே உடலை மறைத்தேன். அப்பொழுது குழந்தை என் நெஞ்சோடு கிடந்தது. இராணுவ டர்ச் தாண்டிப்போனது. அவரச அவசரமாக எழுந்து கால்களால் மண்ணைத் தள்ளி மூடினேன். வீட்டுக்கு ஓடிவந்துவிட்டேன். குழியைச் சரியாக மூடவில்லை. இரவிரவாக நித்திரையில்லை. நரியோ, மரநாயோ குதறிவிடும் என்று பயமாயிருந்தது. விடிந்ததும் முதல் வேலையாக பூ போடுகிற சாட்டில் ஓடினேன். ஆண்டவரே, அப்படியொன்றும் நடக்கவில்லை. மண்ணை இறுக்கினேன். மண்டியிட்டு குழந்தையிடம் மனசார வேண்டினேன். “ஆச்சி.. என்னைப் பெற்ற ஆச்சி... என்னை மன்னித்துவிடு.. இந்தப் பாவியை மன்னித்துவிடு..”

சட்டென்று கையிலிருந்து வெற்றுப்போத்தலை நடேசுக் கிழவர்கல்லில் குத்தினார். அது சிதறி உடைந்தது. “நான் பாவி நான் பாவி” என்று பலமுறை முணுமுணுத்தார்.

நான் உணர்ச்சிகள் எதனையும் முகத்திற் காட்டாமல் இறுகியிருந்தேன். அவர் மீது படிந்திருந்த இரக்கத்தைத் துடைத்து அழித்தேன். வெறும் பணத்திற்காக இப்படியொரு காரியத்தைச் செய்தார் என்ற போது வெறுப்பாயிருந்தது. “பேர்சுக்குள்ளே எவ்வளவு காச இருந்தது.. ஒரு ஐநூறு..? அல்லது ஆயிரம்..” எள்ளலோடு கேட்டேன்.

“ஐந்து சதமும் இருக்கவில்லை மகன். ஆனால் அதற்குள்ள்தான் என்னுடைய இரண்டு அடையாள அட்டைகளும் இருந்தன. ஒன்று அரசாங்கம் தந்தது. மற்றையது ஆயிக்காரர் தந்தது..”

முழுப்போதையில் நடேசுக் கிழவர் வார்த்தைகள் அற்றுப்போகமுன்னர் கடைசியாகச் சொன்னார். “ஏழு கடல் தாண்டி ஒரு குகையில் கிளியின் உடலில் மந்திரவாதியொருவரின் உயிர் இருந்ததுபோல, என்னுடைய உயிர் உடலுக்கு வெளியே அந்த இரண்டு அட்டைகளிலும் இருந்தன.”

விளைந்தால்தான் ஒரு லாந்தர் விலைக்கு வாங்க முடியும். இந்த எண்ணெய் எங்கோ தூர தேசத்திலிருந்து வருகிறதாம்! மண்ணுக்கு அடியிலிருந்து வருகிறதாம். தண்ணீருக்குக் கிணறு இல்லையா? அது மாதிரி!

விபரம் தெரிந்த அவன் நண்பன் ஒருவன் சொல்கிறான். இந்தக் கிணறு வற்றிக்கொண்டு வருகிறதாம்.

எண்ணெய் கிணற்றிலிருந்து வருமானால் எங்கே இருந்தோ எண்ணெய் ஊற வேண்டும். அங்கெல்லாம் எண்ணெய் மழை பெய்யுமோ?

விலை ஏறி ஏறி இப்போது, முன்னொருகாலத்தில் ஒரு வாரத்துக்குப் போதுமான எண்ணெய்க்கான விலை ஒரு நாளைக்குத் தான் போதுமான எண்ணெய் விலையாக இருக்கிறது.

என்ன நடக்கிறது?

போர்ச்சை மரம் இருக்கிற பாலைவனத்தில் எண்ணெய்க் கிணறுகள் இருக்கின்றனவாம். யாருக்குத் தெரியும்?

போர்ச்சை மரம் வளர்ந்தால் கீழே எண்ணெய் ஊறக்கூடும்.

அந்தத் தூர தேசங்களுக்கு வேலைக்குப் போய் வந்திருக்கிற தச்சன் மகன் சொல்கிறான். அங்கெல்லாம் எண்ணெய் தண்ணி மாதிரி தண்ணி எண்ணெய் மாதிரி என்று.

இருக்கும்.

'சொர்' என்று மழை வெகு ஒழுங்காகப் பெய்து கொண்டிருந்தது. குடிசையின் கரையோரம் மெல்ல மெல்ல இந்தச் சீரான மழையால் கரைந்து கொண்டிருந்தது.

வானம் பொய்க்காது மழை பெய்து, தப்பாது நேரத்துக்கு வெய்யில் அடித்து, சீராக எல்லாம் நடந்து கிடைக்கிற ஐம்பது மூடை நெல் தன்னுடைய தகப்பன் காலத்தில் என்னத்துக்கெல்லாம் போதுமானதாக இருந்தது.

இப்போது?

மழை.

ஸ்ரீதரன்

சூரண்டாயிரத்து ஒன்று

மண்ணும் மரமும் மேகமும், மழையும் இசைந்தும் பிணங்கியும் வெளியே அவனைச் சூழ்ந்து கொள்வோமெனத் தோற்றம் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. காற்று இந்தக் கூட்டத்தில் இன்னும் சேர்ந்து கொள்ளாததில் அவன் குடிசை இன்னும் அது இருந்த இடத்திலேயே இருந்தது. அவனும் அவன் பிள்ளைகளும் அவன் மனைவியும் முடங்கி ஒரு மூலையில் குடியிருந்தார்கள். இரவில் இருளும் சூழ்ந்துகொள்ளும். விடியும் வரைக்கும் அந்த இருளில் இருந்து தப்ப முடியாது.

அதற்குப் பின்னர் . . .

வெளிச்சமும் நெடுநேரம் நிலைக்கப் போவதில்லை. இன்னோர் இரவும் இருளும் வரவே போகின்றன. அதற்குப் பின்னர் . . . ஒரு பகல்!

அந்தக் குடிசையில் ஒரு லாந்தர் விளக்கு உண்டு. அதற்கு மண்ணெண்ணெய் இல்லை. ஒரு வாரமாக இல்லை. நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து இந்த லாந்தர் விளக்கு அவனிடமிருந்திருக்கிறது. அது அவனிடமிருந்த வண்டியில் இருந்தது. குடிசையில் இருந்தது உடைந்துபோக, வண்டியும் அவனிடமிருந்து போக, இப்போது குடிசையில் இருக்கிறது. விளக்கு விலை முதலில் ஏறியதா அல்லது எண்ணெய் விலை முதலில் ஏறியதா என்பது அவனுக்கு ஞாபகமில்லை. நினைவில் நிற்பதெல்லாம் அதிகமாக ஒரு மூடை நெல்

‘சர்’ என்று முதலில் மின்னல் விழ, ‘ட்டுரும்’ என்று இடி விழுந்தது. மெல்லவே அரை இரவாக இருந்த மாலையும் கரைந்து கொண்டிருந்தது. வானம் தலைக்கு மேலே இருக்கிறது. எண்ணெய்க் கிணறு?

எண்ணெய்க் கிணறுகள் எங்கோ வெகு தொலைவில் பாலைவனத்தில் இருக்கின்றனவாம். அடுப்பு மூலையில் இருந்த தணலில் மடியிலிருந்த பீடியைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு, இந்த மழையைப் பார்க்கிற செய்கையில் மௌனமாக நிலைத்துக் கொண்டான். அவன் மனைவி தன் ஒரு பழைய புடவையால் பிள்ளைகளைப் போர்த்துவிட்டு ‘இது என்ன மழை’ என்று சிலிர்த்துக் கொண்டாள்.

‘ம்ம்’ எச்சிலை நேராக வெளியே துப்பினான் அவன். டிராக்டர் வாடகை, உரம்.

ஓ, எல்லாமே விலை ஏறிப்போய் இருக்கிறது.

கால்மூடை நெல்லுக்கான பணத்தில் பாதி வேண்டும் இப்போது போய் எண்ணெய் வாங்கிக் கொண்டு வந்து விளக்கேற்ற.

மழை இன்னும் பெய்து கொண்டிருந்தது.

அவன் தன் கந்தல் சட்டையில் இருந்த பணத்தைத் திரும்பவும் எண்ணிக்கொண்டான். இது நூறாவது முறை இருக்கும்.

மனைவி அவனைப் பார்த்தாள். அவன் காசை எண்ணுவதைப் பார்த்தான்.

திரும்பவும் சரீரென்று மின்னலும் அதைத் தொடர்ந்து இடியும்.

இந்தப் பணத்திற்கு ஒரு கையளவு எண்ணெயும் வாங்க முடியாது. சாப்பிட ஏதாவது வாங்கிக் கொள்ளலாம். கொஞ்சமாவது கிடைக்கும். ஒரு வாரமாக இரவில் விளக்கில்லாது சுருண்டு படுத்திருப்பதில் இந்த எண்ணெய்ப் பிரச்சனை தொந்தரவு தராமல் இருந்தது.

பகலிலேயே இருள் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது ஒரு விளக்கு வேண்டும் போல இருக்கிறது.

கிராமத்து விறகுகள் எல்லாம் பட்டணத்திற்குப் போய்விட, காய்ந்த சருகுகளை வைத்துச் சமைத்துச் சமைத்து . . .

ஓ! இந்த மழையில் அவையும்மல்லோ நனைந்து போயிருக்கும்.

பீடி முடிந்து கையைச் சுடும் வரைக்கும் இழுத்த அதை எறிந்தான். பீடிப் புகை நின்று போனது. நெஞ்சை என்னமோ செய்தது. ‘லொக்’ என்ற இருமிக் கொண்டான்.

‘அம்மா’ என்று பிள்ளைகள் முனகி, காலை ஒரு முறை நீட்டித் திரும்பவும் சுருங்கிக் கொண்டன.

‘இந்த மழையைப் பார்த்தால் ஒன்றும் செய்ய முடியா’ தென்று முனகிக் கொண்டு எழுந்தான். மனைவி அவன் எழும்பியதை விரும்பவில்லை என்பது தெரிந்தது. என்னத்தைப் போர்த்துக்கொண்டு வெளியே போவோமென மூலையிலிருந்த வெற்றுச் சாக்கை எடுக்கப் போனபோது . . .

அதற்கு மேலே இருந்த அந்தப் பாம்பைப் பார்த்தான். ஒரு சின்னப் பாம்பு இயக்கமற்றுச் சுருண்டு கிடந்தது. வெகு நேரமாக அப்படிக்கிடந்திருக்க வேண்டும்போல இருந்தது. அவன் ஒரு கணம் கவனமற்றுப் போனதை அவன் மனைவியும் பார்த்துப் பிள்ளைகளை எழுப்பி ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

‘எல்லாம் விலங்குகள்’ என்று அவன் கட்டளை யிட்டான். பாம்பு படுத்திருப்பதையே பார்த்தபடி பின்னால் நடந்து வந்து குடிசையின் மரக் கதவைத் திறந்தான்.

‘சர்’ரென்று மழையின் சத்தம் அதிகரித்து குடிசையின் உள் மண்ணில் மழைத்துளிகள் விழுந்து அதை அரிக்கிற முயற்சியில் ஈடுபட்டன.

வேகத்துடன் ஆனால் சத்தமில்லாது நடந்து வந்து அத்தச் சாக்கின் நான்கு மூலைகளையும் பற்றி கதவுக்கு வெளியில் வெகு வேகமாய்ச் சுழற்றி எறிந்தான்.

‘தொப்’ என்று சாக்கு ஒரு தொலைவில் விழுந்தது. ‘சரீ’ரென்று மின்னல் விழ, பாம்பு துடித்தபடி வானத்தில் நெளிவது தெரிந்தது. தொடர்ந்து ‘ட்டுரும்’ என்று இடி விழுந்தது.

உலகம் இருண்டு வருகிறபோது பாம்புகள் எப்படியோ பெருகத்தான் செய்யும் என்று நினைத்துக் கொண்டான். பாம்பு திரும்பியும் வரக்கூடும். அதன் வரவை இந்த இருட்டில் யாருமே தடுக்க முடியாது.

யாரோ தன்னைக் கூப்பிடுவதை அவன் கேட்டான். பக்கத்து வயல் காரனாக இருக்கவேண்டும்.

என்ன வேண்டும் இவனுக்கு? திருப்பி உரக்கப் பதில் கொடுத்தான். அந்த உரத்த சத்தத்தில் பிள்ளைகளும் அவன் மனைவியும் திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டார்கள். மாலையும் முடிந்து இருள் கவ்வத் தொடங்கிய நேரம் குடிசையில் அடுப்பிலிருந்த சாம்பலைப் போர்த்தியிருந்த தணலின் மௌன ஒளியே ஒளி!

இவனுடைய பதிலுக்கு, அவன் பக்கத்து வயல்காரனின் பதிலைக் காணவில்லை. எல்லாரும்

காதை நீட்டிக்கொண்டு விறைப்பாக இருந்தார்கள். திரும்பவும் 'என்ன வேண்டும்' என்று குரல் கொடுத்தான்.

அவன் பதில் இப்போது வந்தது. ஆனால் மழைச் சத்தத்தில் ஒன்றுமே கேட்கவில்லை.

சிறிது நேரம் சென்ற பின்னர் மழையில் தப் . . . தப் என்று யாரோ நடந்து வருவது கேட்டது. தன் பக்கத்து வயல்காரன் என்பதை இவன் உணர்ந்து கொண்டான். அவன் கையில் ஒரு சிறு குப்பி இருந்ததை இவன் ஒரு மின்னலின் ஒளிப் பின்னணியில் கண்டு கொண்டான். அவனும் இவன் குடிசை விளக்கு எரியாததைக் கண்டு கொண்டான். இவனுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. 'தன்னிடம் எண்ணெயில்லை என்பது இவனுக்குத் தெரிந்திருக்கக்கூடாதா' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டான். கோபம் இவன் பதிலின் மொழி வழக்கில் தெரிந்தது. பக்கத்து வயல் காரன் திரும்பி நடந்தான்.

அதைக் கேட்டு மனைவியும், பிள்ளைகளும் சிரிப்பது பக்கத்து வயல்காரனுக்கும் கேட்டது. இவனுக்கும் இப்போது சிரிப்பு வந்தது. அவன் சிறு தொலை சென்ற பின்னர் 'இவன் என்ன மடையன்!' என்று மெல்லிய குரலில் மனைவியிடம் சொல்லித் திரும்பவும் சிரித்தான். சிரிப்பில் அலைகள் ஓய்ந்து கண்களை மூடிக்கொள்கிறபோது பாம்பின் ஞாபகம் வந்தது. பாம்பு திரும்பி வரக்கூடும். உன்னிப்பாக மழையொலியின் சீமையைக் குலைத்துக் கொண்டு ஏதேனும் வேறு ஒலி வருகிறதா என்று விறைப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டான். இது சிறிது நேரத்தின் பின்னர் முடியாமற்போக, தொலைவில் வள் . . . வள் என்று நாய் ஒன்று குலைக்கும் ஒலி கேட்டது. பக்கத்து வயல்காரன் எங்கோ எண்ணெய் தேடிக் கொண்டு போகிறான் போலிருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டான். 'இந்த நேரத்தில் யார் இவனுக்கு எண்ணெய் தரப் போகிறார்கள்' என்று உரக்கவே மனைவியிடம் சொன்னான். 'இவனுக்கு இப்போ என்னத்திற்காக விளக்கு தேவைப்படுகிறது' என்று மனைவியுங் கேட்டுக் கொண்டான்.

பிள்ளைகள் இப்போது திரும்பவும் சுருண்டு கொண்டார்கள். மனைவியும் இப்போது அலுத்துக் கொண்டாள். 'இது என்ன மழை!'

அப்போது மழை ஒலியுடன், மரக்கிளைகளைக் காற்று உரசி எழுப்பும் ஒலியும் சிறிது சிறிதாகச் சேர்ந்து கொள்வது கேட்டது. இப்படியான மழை முன்னரும் பெய்திருக்கிறது. ஐந்து வருஷத்துக்கு முன்னால் வந்த வெள்ளம்.

ஓ . . . பெரிய வெள்ளம்!

இந்தக் கணத்தில் சீராக வானத்திலிருந்து மழை பொழிகிறது. அது பொய்த்த காலங்களும் உண்டு. அதுவும் கஷ்டப்படுத்தியது உண்டு. வயல்கள் பள்ளம் பள்ளமாகப் பொருக்கு வெடித்துக் காய்ந்து பயிர்களையும் எரித்ததுமுண்டு.

மண்ணின் கீழே இருக்கிற எண்ணெய் இதோ இந்த மழை பொழிவதுபோல் நிலத்திலிருந்து பிரவாகமாக மேலே பீய்ச்சுமானால் . . .

அது வேறு.

இது மழை காலம். எவ்வளவுதான் இதை எதிர்பார்த்து நடந்தாலும் ஒன்று பொய்க்கிறது அல்லது மிகுந்து பிரவாகமெடுக்கிறது. பயிர்கள் இந்த மழையை நம்பி வாழ்கின்றன. பயிர்களை நம்பி . . . ? கோர்க்கப்பட்ட சங்கிலியில் உயிர்கள் ஊசலாடுகின்றன. சங்கிலியில் வளையங்கள் தெறிக்க, ஊசலாடுது இசை தப்பி, இயக்கப் பாதை தப்பி, இன்னொரு சங்கிலியைப் பற்றி . . .

உழவு காலத்திலோர் ஒலி. விதைப்புக்காலத்தில் இன்னோர் ஒலி. அறுவடை காலத்தில் இசை, கூத்து.

இப்போது எல்லாமே போய், மழையின் உக்கிர ஒலியும், காற்றின் பேயாட்டமுமே மேலோங்கியிருக்கின்றன. நெடுகவே நிலைக்குமா?

நிலைக்கும்போல் தான் இப்போதிருக்கிறது.

என்ன பேயாட்டம் ஆடிவிட்டு இவை ஓயப் போகின்றன?

'நானும் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வரட்டுமா?' என்று கேட்டவனை மனைவி தடுத்தாள். 'என்ன பார்க்கப் போகிறீர்கள்?' என்ற கேள்வி தொக்கியே நின்றது.

வெகு தொலைவில்லாத பாதையில் சென்ற டிராக்டர் ஒன்றின் ஒலி கேட்டது - மழையின் பின்னணியுடன். கதவை நகர்த்தி அதைப் பார்க்க முயன்றான். அதன் ஒற்றை விளக்கொளி தூரத்தில் மங்கியே தெரிந்தாலும் அதைப் பார்த்து விட்டு, ' . . . னுடை டிராக்டர்' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டான். 'ஒரு விளக்காவது அதற்கிருக்கிறது' என்றும் தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டான். மாரிகாலத் தவளைகளின் ஒலி, மழையொலி, காற்றொலியுடன் சேர்ந்து கொண்டது. பிள்ளைகளின் முனகல், இந்தப் புது ஒலிச் சேர்க்கையை அவர்கள் ரசிப்பதில் அடங்கியிருந்தது.

இருட்டில் மழையுடன் கூடிய காற்றில், வெளியே போகமுடியாமல் நடுங்கிச் சுருண்டு கிடப்பது சொகுசானாலும் கண்கள் திறந்திருக்கிற போதெல்லாம் பசி எடுக்கிறது.

வரப்போரமாக நடந்து தார்ப்பாதையை எட்டிவிட்டால் . . . மெல்ல மூலைக் கடைக்கு நடந்து போய்விடலாம். எதாவது கிடைக்கும், போகலாம் . . .

‘சோ . . .’ என்று காற்று குடிசையின் கதவைத் தள்ள முயற்சித்து, கதவைத் திறக்க முயற்சித்தவனின் முகத்தில் மழை ஒரு வானியளவு நீரைத் தெளித்தது. இதைப் பார்த்த மனைவி திரும்பவும் அவனைப் பேசாது வந்திருக்கும்படி, மெல்லிய குரலில் ஆனால் வலியுறுத்துகிற முறையில் சொன்னாள். ஆனால், திரும்பவும் கதவைத் திறந்து அதன் சூழலை எடை போட்டபடி சிறிது நேரம் நின்றாள்.

மனைவி, திரும்பவும் கதவை மூடிக்கொண்டு உள்ளே வரும்படி சொன்னாள். அவளை அலட்சியப் படுத்திவிட்டு, ‘நில், இதோ வந்துவிடுகிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டு, அந்த இருட்டில் சாக்கொன்றத் தலையில் போர்த்தியபடி, அவனுக்குப் பரிச்சயமாக இருந்த வரப்பின்மீது வெகு விரைவாக நடக்க ஆரம்பித்தாள். மின்னல் ஒளி, பாதையை அவ்வப்போது காட்டிக் கொடுத்தது.

மனைவி அவனை அப்போதும் தடுக்க முயன்றாள்.

‘நில்லுங்கள் . . . நில்லுங்கள்’

அதை அவன் கேட்பதாக இல்லை. சில வேளைகளில் காற்றின் விசையில் சாக்கு அவனை அரவணைத்தது. மற்றும் வேளைகளில் அதுவும் காற்றோடு காற்றாக பறக்க முயற்சித்தது. இடைப்பட்ட வேளைகளில் அவனைக் காற்றோடு சேர்ந்து சாடியது. மனைவி செய்வதறியாது நின்றாள். பின்னர் பெரியதாகத் திரும்பவும் அவனைத் திரும்பும்படி அழைத்தாள். அவனுடன் போராடி அவன் வென்றதில்லை. மின்னல் ஒளியிலும் கூட அவன் போவது சரியாக அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவள் சலித்தபடி ஏதேதோ முணுமுணுத்தாள்.

பெரிய சூழந்தை எழும்பி தாயின் காலைப் பிடித்தபடி வெளியே பார்க்க முயற்சித்தது. காற்று திரும்பவும் மழை நீரைக் குடிசையின் உள்ளே வாரியிறைத்தது. அவள் திரும்பி வந்து முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்.

காற்றின் உக்கிரமான வலு மரங்கள் சரிவதில் தெரிந்தது. அவள் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள் . . . சூழந்தைகளும் தாயைச் சுற்றிக் கொண்டு எழுந்தன. வெளியே கதவைத் திறந்து, போகும் கணவன் தெரிகிறானோ என்று பார்த்தாள். இருட்டில் ஒன்றும் தெரியவில்லை. பெரிதாகக் குரலெடுத்து, அவனைத் திரும்பி வரும்படி கத்தி அழைத்தாள். மழைக் காற்றின்

ஒலியின் வலுவுடன் அவள் ஒலி போராட முடியவில்லை. திரும்பத் திரும்ப அழைத்தாள். சூழந்தைகளும் சேர்ந்து விளித்தன. காற்று உக்கிரமாக இப்போது குடிசைக் கதவைப் பிடுங்கியெறிந்து சாடியது. மழைத் தூறல்கள் குடிசையின் உள்ளே வேகமாக வந்து விழுந்தன.

ஓ . . . வென்று காற்று மரங்களைச் சரிக்க முயற்சிப்பது அதிகரித்தது. குடிசை காற்றில் ஆடத் தொடங்கியது. அதைச் சொல்லும் அவள் கத்தினாள். பக்கத்துக் குடிசைக்காரன் ஏதோ சொல்வது கேட்டது. அவன் மனவியும் ஏதோ சொல்ல முயன்றான். அவளுடன் இவளுக்குச் சில முரண்பாடுகள் உண்டு. அவள் குரல் கேட்டவுடன் தன் விளிப்பை நிற்பாட்டி, காதை உன்னிப்பாக வைத்துக்கொண்டு அவள் சொல்வதைக் கேட்க முயன்றான். காற்றின் ஒலியே ஒலி! இந்த நேரத்தில் அவள் என்ன சொல்கிறாள்? இவள் கத்துவது நின்றவுடன் அவள் பதிலும் நின்றுவிட்டது. திரும்பவும் தன் கணவனைக் கத்தி அழைத்தாள். ஒருதரம் அழைத்து நிறுத்தினாள். பக்கத்து வீட்டவர்கள் கத்துவதைக் கேட்க ஆயத்தமானாள் . . . அவள் கணவன் ஆபத்தில்லாமல் திரும்பி விடுவானாம்.

காற்றும் மழையும் பேயாட்டத்தின் உக்கிரத்தை அதிகரித்துக்கொண்டன. மின்னல் ஒளியில் பல உருவங்கள். இவளுக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

இவள் மலைத்தபடி நின்று பார்க்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தபோது காற்று குடிசையைச் சரித்துப் பெயர்க்க ஆரம்பித்திருந்தது. அதையும் சொல்லி, சூழந்தைகளையும் அணைத்தபடி மழையைப் பொருட்படுத்தாது வெளியே போனாள். இருட்டில் ஒன்றும் தெரியவில்லை. ‘இது என்ன இருட்டு?’ பக்கத்துக் குடிசையிலிருந்தும் மனித ஒலி வருவது கேட்டது. எங்கே தன் கணவன் இந்த நேரத்தில் போய்ச் சேர்ந்தான் என்று அவனை உரக்கவே திட்டிக் கொண்டாள். ஒருகணம் மழையில் தொப்பலாக எல்லோரும் நனைந்தபடி நின்றார்கள். பக்கத்துக் குடிசையும் காற்றுடனான போராட்டத்தில் தோற்றுப்போக, பக்கத்துக் குடிசைக் காரர்களும் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். பக்கத்துக் குடிசைக்காரன் இவர்களை அங்கே வரும்படி கத்தி அழைத்தான்.

இவள் தன் கணவன் வருகிறானோ என்று ஒருகணம் பார்த்துவிட்டு, சலித்தபடி சூழந்தைகளையும் மெல்ல அழைத்துக் கொண்டு இருட்டில் பக்கத்துக் குடிசையை நோக்கி நடந்தாள்.

போனவன் காற்றுடனும், தார்ப்பாதைக்கும் வயல் வெளிக்குமிடையே ஓடுகிற வெள்ளத்துடனும் போராடிக்

கொண்டிருந்தான். வயல்வெளியிலிருந்து தார்ப் பாதைக்குப் போகும் பாதை முற்றாக வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்தது தெரியாமல் அவன் அதற்குள் இறங்கிவிட, நீர்ச்சூழல் அவனை இழுக்க அருகிலிருந்த மரமொன்றைப் பற்றியபடி வெளியேற முயற்சித்தான். காற்றும் மரத்தைச் சாய்க்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது. தலையைப் போர்த்தியிருந்த சாக்கு வெள்ளத்தில் இழுபட்டுப் போயிற்று.

இறுக்கமாக மரத்தைப் பற்றி வெளியில் வந்து நின்று ஒரு கணம் தாமதிக்கையில் தார்ப் பாதையில் மனித அரவம் கேட்டது. 'வெள்ளம் . . .' என்று பேசிக்கொள்வது கேட்டது. குரல் பெரிதாகக் கொடுத்து விபரம் கேட்டான். 'சோ' வென்று காற்று பலவற்றையும் சாய்க்கும் ஒலி தொடர்ந்தது. அதையும் மீறும் வண்ணம் பெரிதாகக் குரல் கொடுத்தான். வெள்ளம் பெருக்கிறதாம் . . . ஊர்ப்பாட சாலையில் எல்லோரும் ஒதுங்கலாமாம்.

திரும்பித் தன் குடிசையின் திசையை நோக்கி ஓடினான் 'என்ன நடந்ததோ' என்ற யோசனையுடன். இருட்டினால் விரைவாக நடக்க முடியவில்லை. பாதி வழியில் பக்கத்துக் குடிசைக்காரர் தலைமையில் இரு குடும்பங்களும் நடந்து வருவதை உணர்ந்தான். குடிசைகள் அழிந்ததைப் பற்றி அறிந்து கொண்டான். வெள்ளம் பெருகுவதையும், ஊர்ப் பாடசாலையில் ஒதுங்க முடிவதைப் பற்றியும் சொன்னான். தார்ப் பாதைக்கு வழக்கமாகப் போகும் வழியில் போக முடியாது. சுற்றுப் பாதையில் போகவேண்டும். இவனும், பக்கத்துக் குடிசைக்காரனும் எப்படிப் போவது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். இரு குடும்பங்களும் தட்டுத் தடுமாறிக் கும்மிருட்டில் நடக்க ஆரம்பித்தபோதே தங்கள் மாடுகளை எப்படிக் காப்பாற்றுவது என்று விவாதிக்க ஆரம்பித்தார்கள். மழையும் காற்றும் ஓரளவு அதிகமாகவே சாட ஆரம்பித்திருந்தன. தொப்பலாக எல்லாரும் நனைந்தபடி ஒரு கணம் இதை விவாதித்து பின்னர், முதலில் எல்லாரையும் கொண்டு போய் விட்டபின்னர் மாடுகளைக் காப்பாற்றுவோம் என்று தீர்மானமெடுத்துக் குழந்தைகளைத் தகப்பன்மார் தோள்களில் சுமந்தபடி நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

பள்ளிக்கூடம் நெருங்க அருகே ஒரு விளக்கு எரிவதும் ஒரு பெரிய கூட்டம் இருப்பதும் தெரிந்தது.

பள்ளிக்கூடத்தைச் சுற்றி வெள்ளம். பள்ளிக்கூட வகுப்பறைகள் அதைவிட உயரத்தில் இருந்தன. போய் எல்லோரும் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒதுங்கினார்கள். அங்கே ஒரு பெரிய கூட்டம் நனைந்துபோய், நொந்துபோய் ஒதுங்கியிருந்தது. இவர்கள் ஒதுங்க விபரங்கள்

கேட்டார்கள். இன்னமும் இயற்கையின் உக்கிரம் தணியவில்லை.

வந்தவர்களில் ஆண்கள் இருவரும் தங்கள் மாடுகளைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் திரும்ப புறப்பட்டார்கள் . . . கூட்டம் இவர்களைத் தடுத்தது. 'இல்லை . . . இல்லை' என்று மறுத்தபடி நடக்க ஆரம்பித்தால் முழங்கால் வெள்ளம் இடுப்பளவு ஆகியிருந்தது. இதை வெல்லமுடியாது என்று உணர்ந்தபோது திரும்பினார்கள். திரும்பித் தங்கள் உடைகளைப் பிழிந்து, கூட்டத்தில் தங்கள் குடும்பத்தாரை தேடிச் சோர்ந்துகொண்டே, சுவர்க் கரையில் சாய்ந்துகொள்வதற்காக பலபேர் சுவரோரம் இருக்கையில் . . . நடுவில் களைத்துச் சாய்ந்து அழுது கொண்டிருந்த குடும்பங்களுடன் பெண்களையும் கண்டு இவர்களும் போய் களைப்பில் நனைந்த உடைகளுடன் சரிந்து கொண்டார்கள்.

'கசமுசு'வென்று பலரும் பேசிக்கொள்கிற சத்தம் மழைக் காற்றின் சப்தத்தை மீற முயன்றது. இவர்கள் மாடுகளைத் தேடிப்போன விபரத்தைப் பக்கத்தில் சரிந்திருந்தவனொருவன் விசாரித்தான். வெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு போயிருக்குமென்று சொன்னான். அவன் சொல்வது உண்மையாயிருக்கக்கூடு மென்று இவர்களுக்கு எரிச்சல் வந்தது. என்ன செய்யமுடியு மென்று விவாதித்துக் கொண்டார்கள். காற்று குளிரை வீசியது. இனியொன்றும் போராட முடியாதென்கிற நிலைமை ஏற்கக் கூடியதாக இல்லை.

வெளியிலோ இருள்!

மறுகிய வண்ணமே சேறு படிந்த தரையில் படுத்தார்கள். இது போன்ற சூழலில் நேரம் மெதுவாகவே செல்கிறது. குழந்தைகள் அழுகின்றன. மனிதர்கள் இயற்கையைப் பற்றிய கசப்பில் உழல்கிறார்கள்.

எப்போது விடியும்?

வெளியில் பலத்த சப்தத்துடன் காற்றும் மழையும் தொடர்ந்து தங்கள் வன்முறையை அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தன. மரங்கள் முறிகிற தொடர்பான சப்தமும் இடைக்கிடையாக பாடசாலையை நோக்கி வருகிற அகதிகளின் சப்தமும் ஒருவரையும் நித்திரை கொள்ள விடவில்லை.

மழை முகில்களின் முற்றுகையினால் விடிவதற்கும் நேரமெடுத்தது. யாரோ ஒருத்தன் வந்து அப்போது மங்கிப் போய் விட்டிருந்த விளக்கை அணைத்தான். மழை ஓய்வதாக இல்லை. வெள்ளநீர் மட்டம் உயரத்திலிருந்து பாடசாலை மேடையைக்கூட எட்ட ஆரம்பித்திருந்தது. சிலர் எழுந்து வெள்ளத்தைப் பார்க்க ஆரம்பித்திருந்தார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக காற்றின் வலு குறைந்து வர,

நீரின் மட்டம் அதன் உயர்ந்த நிலையிலிருப்பதாகவே தோற்றியது. மாடுகள் வெள்ளத்தில் அடிபட்டுப் போவதைப் பார்த்தார்கள். இப்போது எவரும் நடந்து பாடசாலைக்குவர முடியாது என்று பேசிக் கொண்டார்கள். தாங்கள் உயிரோடிருப்பதே மேல் என்று தோன்றுவதாக இல்லை. தங்கள் உடமைகளின் இழப்பைப் பற்றியே மறுகிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நேரக் கணக்கெடுப்பு ஏது?

நின்றதாகவே தோன்றியது.

ஒருவகை இயந்திர சப்தம் அப்போது கேட்டது.

‘ரார் . . .’ என்கிற சப்தமில்லை.

‘ங்ங் . . .’ சில்வண்டு எழுப்புவதைப் போன்றதோர் ஒலி.

முதலில் ஒரு பெரிய இயந்திரப் படகு அதற்குப் பின்னால் அதைப் போலவே இன்னும் நூலைந்து இயந்திரப் படகுகள் மெல்லப் பாடசாலைக்கருகில் வந்து நிறுத்தப்பட்டபோதுதான் அகதிகளுக்கு என்னவென்று தெரிந்தது.

வெள்ளத்தினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உணவு வந்திருக்கிறது. எல்லாரும் சுறுசுறுப்படைந்து படகுகளை நோக்கிப் போக ஆரம்பித்தார்கள். படகில் வந்தவனொருவன் - யாரோ ஒரு அதிகாரி - ஒழுங்கு நிலைபெறவேண்டும் என்று கத்தினான். ஒருவகை அமதி நிலைபெற இவர்களும் உணவு பெற முயன்றார்கள். இவனும் தன் மனைவி, குழந்தைகளையும் நிறுத்தி ஒரு வரிசையில் நின்றான். பலரும் உரத்த குரலில் வார்த்தைகளைப் பரிமாறி இடித்துக்கொண்டும், உரசிக்கொண்டும் நின்றார்கள்.

உணவைப் பெற முயன்றவர்களின் பரபரப்பும், குழப்பமும் அடங்க வெகுநேரம் சென்றது. அப்போதே எல்லாரும் அந்த வெள்ளைக்காரனைப் பார்த்தார்கள்.

மழை குறைந்து தூறலுடன் கூடிய மப்பான சூழல். உணவு கொண்டு வந்திருந்தவர்கள் படகில் திரும்ப ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு உதவி செய்ய கூட்டத்திலிருந்தவர்களில் சிலரும் போனார்கள்

இவனும் போனான். பாத்திரங்களைப் படகில் ஏற்றினார்கள். திரும்பவும் உணவு எப்போ வருமென்று கேட்டார்கள். அதிகாரி வெள்ளைக்காரனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவனிடம் இந்தக் கேள்வி எட்டியபோது, அவன் வெள்ளைக்காரனுடன் திரும்பவும் ஏதோ பேசினான். ‘அன்று பின்னேரம்’ என்ற அவன் மறுமொழி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கூட்டத்தில் பரவிக் கொள்ள ஆரம்பித்தது. இவன் ஒரு படகோட்டியுடன் பேசினான். படகுமோர் புதிதாம். படகுக்கு எரி நெய் தேவையில்லையாம். வேகமாகவும் செல்லுமாம்.

குழந்தைகள் புத்துணர்வு பெற்று ஓடியாட ஆரம்பித்திருந்தார்கள். படகுகளில் வந்தவர்கள் திரும்பவும் அவற்றில் ஏறிப்போக ஆரம்பித்தார்கள். மண் நிற வெள்ளத்தில் அலைகள் வரைந்து கொண்டு மெல்லிய ஒலியுடன் செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு ஒருவகைக் கவலை வர ஆரம்பித்திருந்தது. படகுகள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் பேசிக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். இவன் தன் பக்கத்து வீட்டுக்காரனிடம் படகுகளுக்கு எரிநெய் தேவையில்லை என்று சொன்னான். மற்றவன் நம்பவில்லை. விவாதம் ஆரம்பித்தது குழந்தைகள் புத்துணர்வு பெற்று ஓடியாட ஆரம்பித்திருந்தார்கள். பெண்கள் தங்களுக்குள் சிறு சிறு கூட்டமாகப் பிரிந்து பேசிக்கொண்டார்கள். முகில்கள் சற்றே வெளிற ஆரம்பித்தன.

ஒரு வகைப் பகல்.

இனி மழை ஓய்ந்துவிடும் என்கிற உணர்வு இவனுக்குள் எழுந்தது. கொஞ்சம் பொறுக்கத்தான் வேண்டுமென்று முணு முணுத்துக்கொண்டு பக்கத்து வீட்டுக்காரனையும் சேர்த்துக்கொண்டு பீடியும், நெருப்பும் தேடிப் போக ஆயத்தமானான்.

வெளியே இன்னும் மழை வெள்ளம், ஆனால் வற்றிக்கொள்ள ஆரம்பித்திருந்தது. வானத்தில் தெரிந்த ஓரிரு வெள்ளிக் கோடுகளை எல்லோரும் பார்த்தார்கள். இனி வெள்ளம் வற்றிவிடும்.

‘திருமணம், விழாக்களில் தேங்காய் கொடுக்கிறார்களே, அது ஏன்?’ என்று வாரியாரிடம் ஒருவர் கேட்டார். அதற்கு வாரியார் சுவாமிகள், ‘திருமணங்களிலும், விழாக்களிலும் தேங்காய் கொடுக்கிறார்களே, அதிலும் ஒரு பொருள் உண்டு. தேங்குதல் என்றால் தங்குதல் என்று பொருள். ‘தேங்காய்’ என்றால், ‘தங்கியிராதே, வாங்கிக்கொண்டு கிளம்பு’ என்று அர்த்தம். அதனால்தான் நிகழ்ச்சிகள் முடிந்து கிளம்பும் போது தேங்காய் தருகிறார்கள்’ என்றார்.

தாழ்பாளர்களின் அவசியம்

அ. முத்துலிங்கம்

அம்மாவுக்கு கனடாவில் நம்பமுடியாத பல விசயங்கள் இருந்தன. அதில் மிகப் பிரதானமானது வீடுகளில் பூட்டு என்ற பொருளுக்கு வேலை இல்லாதது. அம்மாவின் கொழும்பு வீட்டில் அலமாரிக்கு பூட்டு இருந்தது. தைலாப்பெட்டிக்கு பூட்டு இருந்தது. மேசை லாச்சிக்கு பூட்டு இருந்தது. பெட்டகத்துக்கு பூட்டு. வாசல் கதவுக்கு பூட்டு. கேட்டிலே பெரிய ஆமைப்பூட்டு. இப்படியாக பூட்டு மயம்.

ஆனால் கனடாவில் குளிர்சாதனப் பெட்டிக்குகூட பூட்டு இல்லாதது மன்னிக்க முடியாத குற்றமாக அம்மாவுக்கு பட்டது. எல்லா குளிர்சாதனப் பெட்டிகளும் பூட்டோடு வரும் என்றுதான் அவர் நினைத்தார். கொழும்பில் இருந்தபோது அவர் ஒரு வீட்டுக்கு போயிருக்கிறார். அங்கே வரவேற்பு அறையில் விருந்தாளிகள் உட்கார்ந்து சம்பாசனை செய்யும்போது அவர்களுடைய குளிர்சாதனப் பெட்டியும் கலந்து கொண்டது. அதற்கு அடிக்கடி உயிர் வந்து சத்தம் எழுப்பும். பிறகு மெளனமாகிவிடும். அந்த குளிர்சாதனப் பெட்டியில் அம்மாவுக்கு மிகவும் பிடித்த அம்சம் அதில் தொங்கிய பூட்டுத்தான்.

விருந்து நடந்து கொண்டிருந்தபோது வீட்டுக்கார அம்மா வந்து சாவிபோட்டு குளிர்சாதனப் பெட்டியை திறந்து வேண்டிய சாமான்களை எடுத்துப்போனது ஆடம்பரமாக இருந்தது. கனடாவில் பார்த்தால் அதற்கு பூட்டு இல்லை. அதை வேறு மறைத்து வைத்திருந்தார்கள். சமையலறையில் குளிர்சாதனப் பெட்டி இருக்கும் விசயம் மற்றவர்களுக்கு எப்படி தெரியும் என்பதுதான் அம்மாவின் பெரிய கவலை.

அடுத்த சங்கதி குளியலறை. அதற்கு பூட்டு இல்லாதது அம்மாவுடைய மூளையின் எல்லைக்கு

அப்பாற்பட்டதாக இருந்தது. சரி, பூட்டு இல்லாவிட்டால் பரவாயில்லை. கதவையும் சாத்தமுடியாது. கதவை சாத்தினால் அது மெல்ல மெல்ல உயிர் பெற்றதுபோல தானாகவே அசைந்து நகரும். குளித்து முடித்து வெளியே வரும்போது கதவு ஆவென்று திறந்தபடி இருக்கும். கதவுக்கு அவசரமாக ஒரு பூட்டு வாங்கவேண்டும். அல்லது குளிக்காமல் இருக்கவேண்டும்.

என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் அம்மா நேராக என்னுடைய புத்தகத்தட்டுக்கு போய் சி.சு.செல்லப்பா எழுதிய 'சுதந்திர தாகம்' மூன்று பாகத்தையும் எடுத்து வந்தார். எனக்கு அம்மாவிடம் இருந்த மதிப்பு மூன்று மடங்கு அதிகமாகியது. மூன்று பாகத்தையும் ஒரேயடியாகப் படிக்கப் போகிறாரா என்று நினைத்தேன். அவருடைய நோக்கம் வேறு. அட்டையில் எழுதியிருந்த தலைப்பைக்கூட அவர் பார்க்கவில்லை. குளித்துவிட்டு திரும்பி வரும்போது பெரிய நிம்மதி அவர் முகத்தில் தோன்றியது. புத்தகம் நல்லதா என்று கேட்டேன். 'இந்தப் புத்தகம் தொக்கை காணாது. கதவுக்கு முண்டு கொடுப்பதற்கு இதனிலும் மொத்தமான புத்தகம் இருக்கிறதா?' என்றார்.

அம்மா தங்கியிருந்த மீதி நாட்கள் சுகமாக கழிந்தனவா என்றால் அதுவுமில்லை. ஒரு வீட்டின் வெளிக்கதவுக்கு தாழ்பாள முக்கியம் என்ற விசயம் அம்மா சொல்லும் வரைக்கும் எனக்கு மறந்துபோனது. எங்கள் கொழும்பு வீட்டுவீதியில் எல்லா வீடுகளுக்கும் தாழ்பாள இருந்தது. உள்ளுக்கு ஒன்று, வெளியே ஒன்று. இரவு படுக்கப் போகும்போது உள் தாழ்பாளை போடுவோம். வெளியே போகும்போது வெளி தாழ்பாளை இழுத்துப் பூட்டுவோம். நாங்கள் குடும்பமாக பயணம் புறப்படும்போது எனக்கு நடுக்கம் பிடித்துவிடும். கதவை

இறுக்கி சாத்தி தாழ்பாள் போட்டு அம்மா ஆமைப்பூட்டை கொழுவி பூட்டுவார். அந்த ஆமைப்பூட்டு ஒரு தேங்காயளவு பெரியது. அம்மா அதை இழுஇழுவென்று இழுத்துப் பார்த்தபிறகு புறப்படுவார். நாங்களும் தொடருவோம். ஒரு நூறு அடி போனபிறகு ஐயா ஏதோ யோசித்து திரும்பிவருவார். ஆமைப்பூட்டில் தன் முழுப்பாரத்தையும் போட்டு தொங்கிப் பார்ப்பார். அதன் பிறகுதான் எங்கள் பயணம் தொடங்கும்.

அம்மா வெளிக்கதவுக்கு தாழ்பாள் வாங்கிப் பூட்டவேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்தார். தன்னால் இரவுகளில் தூங்கமுடியவில்லை என்றும் கெட்ட கனவுகள் தூர்த்துகின்றன என்றும் முறைப்பாடு வைத்தார். 'கனடாவில் ஒருவரும் தாழ்பாள் போடுவதில்லை. எங்கள் வீட்டு பாதுகாப்புக்கு அபாயமணி பூட்டியிருக்கிறது. திருடர்கள் வந்தால் இலகுவில் காட்டிக் கொடுத்துவிடும்' என்றேன்.

'அது எப்படி? அபாயமணி எப்போது ஒலிக்கும்? திருடன் உள்ளே வரமுன்னரா அல்லது வந்த பின்னரா?' 'உள்ளே திருடன் நுழைந்த பிறகுதான் அபாயமணி அடிக்கும்' என்றேன். அம்மா 'என்ன பிரயோசனம், திருடன் உள்ளே வராமல் அல்லவா பார்க்கவேண்டும்' என்றார். அதற்கு என்னிடம் பதில் இல்லை.

அம்மாவுடன் பல கடைகள் ஏறி இறங்கினேன். சிலருக்கு தாழ்பாள் என்றால் என்னவென்றே தெரியவில்லை. அப்படித் தெரிந்தாலும் கதவுகளை பூட்ட பயன்படுத்தும் தாழ்பாள்கள் பற்றி அவர்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கவில்லை. கடையிலே பழைய சாமான்கள் விற்கும் ஒரு கடையில் கடந்துபோன நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இரண்டு பெரிய தாழ்பாள்களைக் கண்டுபிடித்தோம். அம்மாவுக்கு மெத்தப் பிடித்துப் போனது. அவற்றை பூட்டிய பிறகுதான் அம்மாவுக்கு நிம்மதியாக நித்திரை வந்தது.

ஆனால் என்னுடைய நிம்மதி குலைந்துபோனது. டெலிபோன் மணி அடித்தால் அம்மாவால் சும்மா உட்கார்ந்திருக்கமுடியாது. ஓடி வந்து அதை எடுக்க வேண்டும். கனடாவில் ஒருவரும் டெலிபோனை எடுப்பதில்லை. அது ஒரு அழகுக்காகத்தான் வீட்டில் இருக்கிறது. அது அடிக்கடி மணியடித்து வீட்டைக் கலகலப்பாக்கும். இதை அம்மாவுக்கு எத்தனை தடவை சொன்னாலும் புரியவில்லை. எங்கள் வீடு ஒடுக்கமானது. ஆனால் அதை ஈடுகட்டுவதற்கு நீளமாக நிர்மாணித்திருந்தார்கள். வீட்டின் துவக்கத்தில் இருக்கும் காலநிலையும் வீட்டின் அந்தலையில் இருக்கும் காலநிலையும் வேறு வேறாக இருக்கும். அவ்வளவு நீளம்.

அம்மாவும் விடுவதில்லை. மணிச்சத்தம் கேட்க ஆரம்பித்ததும் ஓட்டப்பந்தயத்தில் ஓடுவதுபோல மூச்சைப் பிடித்து ஓடிவந்து தொலைபேசியை தூக்குவார். தூக்கிய வீச்சில் தொலைபேசியின் வாயில் 'ஹா' என்று கத்தி நிறுத்தி மூச்சை ஒருதரம் உள்ளே இழுத்த பிறகு 'லோ' என்று சொல்வார்.

என்னிடம் ஒரு செல்பேசி உண்டு. நண்பர்கள் என்னுடன் அதிலே உரையாடினார்கள். வீட்டு தொலைபேசி என்ற ஒன்றை நான் பாவிப்பதில்லை. அடித்தால் அதை எடுக்க மாட்டேன். விற்பனைக் காரர்களுக்காகவும், தவறான எண் டயல் பண்ணுகிற வர்களுக்காகவும், நன்கொடை யாசிப்பவர்களுக்காகவும், வேண்டாதவர்களுக்காகவும் அதை பராமரித்தேன். அவர்கள் விடாப்பிடியாக அதில் அழைப்பது மட்டுமில்லாமல் தகவல்களும் விட்டார்கள். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் காலை பத்து மணிக்கு நான் டெலிபோனில் அந்த வாரம் சேர்ந்திருக்கும் தகவல்களை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாக செவிமடுத்து பின்னர் அழிப்பேன். அதற்கு எனக்கு அரைமணி நேரம் எடுக்கும். அம்மாவால் அதை தாங்கமுடியவில்லை. தொடர்ந்து வேகமாக ஓடி டெலிபோன் மணி நிற்பதற்கிடையில் அதை கையிலே தூக்குவதை அவர் கடமை என்றே நினைத்தார். எதற்காக இப்படி அடித்துப் பிடித்து ஓடுகிறார் என்று கேட்டேன். 'மகனே, நீ என்னைக் கூப்பிடலாம் அல்லவா? இன்றைக்கு வெந்தயக்குழம்பு வைத்தீர்களா என்று நீ கேட்கக்கூடும் என்று நினைத்தேன்.'

'தொலைபேசி மணி அடித்தால் அதை தொட வேண்டாம்.' 'தொலைபேசி மணி அடித்தால் அதை தொடவேண்டாம்' என்று அம்மாவிடம் திருப்பி திருப்பி சொன்ன நான் கதவு மணி அடித்தால் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை சொல்லித் தரவில்லை.

ஒருநாள் நான் வெளியே போய்விட்டு திரும்பி வந்தபோது வீட்டில் பெரிய ஆரவாரமும், சிரிப்பு சத்தமும் கேட்டது. நான் தவறான வீட்டுக்கு வந்துவிட்டேனோ என்று வீட்டு நம்பரை சரிபார்த்துக்கொண்டேன். விருந்தினர் அறையில் அம்மாவோடு மூன்று பேர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அந்த ஆண் சாம்பல் நிற ஆடை அணிந்திருந்தார். மடிப்புகள் கலைந்த கோட்டும், விளிம்புகள் தேய்ந்துபோன கழுத்துப்பட்டியுமாக உட்கார்ந்திருந்த அவருக்கு ஐம்பது வயது மதிக்கலாம். மனைவிபோல தோற்றமளித்த குள்ளமான பெண் சாம்பல் நிற உடையில் தலையிலே சண்டியர்கள் லேஞ்சி கட்டுவதுபோல கட்டியிருந்தார். பெரிய சோபாவை பாதி நிறைத்து ஓர் இளம்பெண் உட்கார்ந்திருந்தாள். இரண்டு

பெண்களின் உடைகளும் சாம்பல் கலரில் சாக்குத் துணியில் தைத்ததுபோல வெட்டு இல்லாமல், உருவம் இல்லாமல், சுருக்கு இல்லாமல் கவர்ச்சியே இன்றி காணப்பட்டன.

அறிமுகப் படுத்தும்போது அந்த இளம் பெண் தன் பெயரை சொன்னாள். அவளுடைய பாதங்கள் ஒரு முதலையினுடைய தலைபோல முன்னுக்கு ஒடுங்கிப் போய் இருந்தது எனக்கு விநோதமாக பட்டது. நான் கேட்காமலே தனக்கு 14 வயது நடக்கிறது என்றாள். நான் பார்த்ததிலே ஆக வயது கூடிய 14 வயதுப்பெண் அவள்தான். கைகள் இரண்டையும் தொடைகளில் வைத்து கண்களை ஒரு கணத்துக்கு கீழே இறக்கி நாடகத்தனமாக மேலே தூக்கினாள். ஒரு விரலால் தோள் மயிரை சுண்டிவிட்டாள். அவளுடைய சாக்குத் துணி உடையை தாண்டி ஒரு கவர்ச்சி அந்த நொடியில் வெளிப்பட்டது. என்னுடைய ரத்தம் உயிர் பெற்று சூழல்தொடங்கியது.

அந்த மனிதர் அடிக்கடி இருமலால் குரல்வளையை நிறைத்தார். பேசியபோது நாய் நக்கிக் குடிக்கும்போது ஏற்படுவது போன்ற ஓர் ஒலி அவர் தொண்டையிலே உருவானது. பிரசாரகர்களுக்கு உள்ள எல்லா தகுதிகளும் அவருக்கு இருந்தன. அவர் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து அம்மாவிடம் பேசினார். எங்கள் வீட்டுக்கு எனக்கு அறிவிக்காமல் வந்திருந்த விருந்தினர்களுக்கு அம்மா பாசத்தோடு பணிவிடை செய்தார். மேசையிலே புத்தகங்களும் சஞ்சிகைகளும் துண்டுப் பிரசுரங்களும் பரவி வைத்திருந்தது. அந்த மனிதரின் கண்களையே அம்மா உற்று நோக்கிக்கொண்டிருந்தார். அது ஒரு கன்றுக்குட்டி தாய்ப்பசுவை பார்க்கும் பார்வை.

வீட்டுக்கு விருந்தாளிகளை வரவிடக்கூடாது. அப்படி அவர்கள் தட்டுத்தவறி வந்துவிட்டால் அவர்களை உபசரிப்பதற்கென்று ஒரு வரைமுறை இருக்கிறது. அதில் தவறாமல் இருக்கவே நான் முயன்றேன். அந்த பிரசாரகர் சளசளவென்ற குரலில் ஒரு நீளமான வசனத்தை சொல்வார். பிறகு பரிசோதிப்பதற்காக 'நான் என்ன சொன்னேன்' என்று அம்மாவிடம் வினவுவார். அம்மா, அவர் சொன்னதை மூன்றாம் வகுப்பு மாணவிபோல திருப்பி அப்படியே ஒப்பிப்பார். வசனத்தின் கடைசி பகுதியில் குரலை அவர் ஏற்றுவதுபோல அம்மாவும் ஏற்றுவார். பிரசாரகருக்கு ஒரு புதிய அடிமை கிடைத்துவிட்டதுபோலவே எனக்கு தோன்றியது. அந்த இளம்பெண் மரத்தரை சப்திக்க அடிக்கடி காலை மாற்றி அமர்ந்தாள். அப்படியே கண்களை ஒருமுறை கீழே இறக்கி மேலே தூக்கலாம் என்று நான் காத்திருந்தேன். என்

கோபத்தை அந்த ஒரு காரணத்துக்காக நான் தள்ளிவைத்துக்கொண்டே போனேன்.

அவர்கள் போனதும் நான் அம்மாவைப் பிடித்தேன். 'ரோட்டிலே போற வாற ஆட்களை எல்லாம் வீட்டுக் கதவை திறந்து உள்ளே அழைப்பீர்களா?' என்று கேட்டேன். அம்மாவின் முகம் வாடிவிட்டது. ஒன்றுமே புரியாமல் திகைத்துப்போனார். 'நீ என்ன சொல்லுறாய். போறவாற ஆட்களா? அவர்கள் வெள்ளைக்காரர்கள்' என்றார். அம்மாவின் அசைக்கமுடியாத கருத்துப்படி வெள்ளைக்காரர்கள் என்றால் திருடமாட்டார்கள், பொய்சொல்லமாட்டார்கள். கொலைசெய்யமாட்டார்கள். பெண்களின் உறுப்புகள் எல்லாம் அவர்கள் கண்களுக்கு தட்டையாகவே தெரியும்.

நான் முற்றிலும் கோபம் தணிந்த பிறகு ஒரு நாள் இரவு உணவுக்காக மேசையின் முன் அமர்ந்தேன். வழக்கம்போல அம்மா நின்றுகொண்டிருந்தார். அரைமணி நேரத்தில் சமைக்கவேண்டிய உணவுக்கு அம்மா அரைநாள் எடுத்திருப்பார். எவ்வளவு சொன்னாலும் உட்காரமாட்டார். ஒரு அடி தூரத்தில் இருக்கும் உணவை அவள்தான் எடுத்து கோப்பையில் வைப்பார். அதை ரசித்து சாப்பிடும்போது என் முகம் எப்படி போகிறது என்பதை உன்னிப்பாக கவனிப்பதே அவர் வேலை.

அம்மா மெதுவாக என்னிடம் 'மகனே, உனக்கு பரவச நிலையை எட்டியவர்களின் கடவுள் பெயர் தெரியுமா?' என்றார். நான் தெரியாது என்று சொன்னேன். 'உலகத்தின் ஆதிக் கடவுள் யாவே. அது ஹீப்ரு வார்த்தை. அந்த மொழியில் உயிரெழுத்து கிடையாது. எல்லாமே மெய்யெழுத்துதான். ஆகவே அந்த வார்த்தையை உச்சரிக்கும்போது நீ எப்படியும் உச்சரிக்கலாம். ஆனால் கடவுளின் உண்மையான பெயர் ஹீப்ரு மொழி தோன்றுவதற்கு முன்னரே தோன்றிவிட்டது. அந்தப் பெயர் தெட்ராகிரம்மட்டன். ஆதிக் கடவுளை ஆராதிப்பவர்கள் இறக்கும்போது நேராக சொர்க்கம் செல்வார்கள். எனக்காக அவர்கள் பிரார்த்தனை செய்வதாக சொல்லியிருக்கிறார்கள்.'

அந்த வருடம்தான் புளூட்டொ கிரகம் அல்ல என்று அறிவிக்கப்பட்டது. அந்த வருடம்தான் இலங்கை சமாதானப் பேச்சு வார்த்தை ஜெனீவாவில் முறிந்தது. அந்த வருடம்தான் பனிக்காலம் முன்னறிவித்தல் இன்றி கனடாவில் ஒரு மாதம் முந்தி வந்தது. மரங்கள் அவசர அவசரமாக இலைகளைக் கொட்டின. அம்மா தடித்த குளிர் ஆடை அணியாமல் குழம்பு தெறித்து கறைபட்ட மெல்லிய மேலாடை தரித்திருந்தார். அவருடைய உடம்பு மெல்ல நடுங்குவதை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை.

இரண்டு கைகளையும் கழுத்து எனும்பில் வைத்துக் கொண்டு என் முழங்கால்களைப் பார்த்து தான் திரும்பப் போகவேண்டும் என்று சொன்னார். நான் மறுக்கவில்லை. காரணம் தெட்ராகிரம்மட்டன். அல்லது சமையல். அல்லது பாவாடையாகவும் இருக்கலாம். சமைப்பதை அம்மா அளவுக்கதிகமாக நேசித்தார். அதிகாலை எழும்பி அடுப்பு பற்றவைப்பதுபோல இங்கேயும் செய்ய விரும்பினார். மனிதனுக்கு கிடைத்த 24 மணித் தியாலத்தில் அரைமணிக்குமேல் கனடாவில் யாரும் சமையலுக்கு செலவிடுவதில்லை என்பதை நம்ப மறுத்தார். சமையல் சாமான்களுடைய விலையை உடனுக்குடன் இலங்கை காசில் மாற்றி ஒரு நிமிடம் ஆச்சரியப்படாமல் அவர் கரண்டியை தூக்கியது கிடையாது. அன்றைய சமையலைக் குறிப்பிடும்போது அதன் விலையையும் சேர்த்தே சொல்வார். எட்டாயிரம் ரூபாய் இறைச்சியை வதக்கி இன்றைக்கு கறி வைத்தேன் என்பார். அல்லது எண்ணூறு ரூபாய் கீரையை தாளித்து கடைந்திருக்கிறேன் என்பார்.

அம்மா திரும்பிப்போய் ஒரு மாதம் ஆகிவிட்டது. எவ்வளவு ஆர்வத்துடன் என்னைப் பார்க்க 10,000 மைல் தூரம் கடந்து வந்தாரோ அந்த ஆர்வம் எல்லாம் வடிந்து குழம்பிப்போய் திரும்பினார். மிகக் கடுமையாக நடந்துகொண்டுவிட்டேனோ என்று சில சமயம் நான் நினைத்ததுண்டு. ஒருநாள் அம்மா பின் தோட்டத்தில் பாவாடை காயப்போட்டதற்கு பக்கத்துவீட்டுக்காரன் முறைப்பாடு செய்து அது பெரிய விவகாரமாகிப் போனது. 'என் வீட்டு தோட்டத்தில், நான் கட்டிய சணல் கயிற்றில், என்னுடைய பாவாடையைதானே காயப்போட்டேன். அவன் தலையில் போட்டேனா?' என்று அம்மா ஒருநாள் முழுக்க அரற்றினார். அவரால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. கண்கள் நனைந்து பளபளத்தன. போவது என்ற தீர்மானம் அன்றே அவர் மனதில் உருவாகி யிருக்கவேண்டும். கடைசி துரும்பு என்று சொல்வார்கள், அப்படியும் இருக்கலாம்.

டெலிபோன் அடித்தால் எடுக்கக்கூடாது என்ற விதியும் அம்மாவை ஷீரிதும் வருத்திவிட்டது. குளிர் பானப் பெட்டியை பூட்டக்கூடாது, கதவுகளை திறக்கக் கூடாது. பாவாடை காயப்போடக்கூடாது. விருந்தினரை உள்ளே அழைக்கக்கூடாது. இப்படியான பல சட்ட திட்டங்களை அம்மாவால் எதிர்கொள்ள முடியவில்லை.

அவர் கடைசியாக விடைபெறும்போது விமான நிலையத்தில் கேட்ட கேள்வி இன்னும் மனதில் நிற்கிறது. 'ஒவ்வொரு ஞாயிறு காலையும் பத்து மணிக்கு நீ டெலிபோன் தகவல்களை அழிக்கிறாயா?' நான் ஒம்

என்றேன். 'மறக்காமல் தகவல்களை கேட்டுவிட்டு செய்' என்றார். ஏன் அப்படிச் சொன்னார் என்பது எனக்கு புரியவில்லை. முத்தமிடும்போது என் முதுகைத் தடவி 'யாவே' உன்னை ஆசீர்வதிக்கட்டும் என்றார். நான் அவர் கன்னத்தை தொட்டேன். என்ன இது ஈரம் என்று கையை பார்த்தபோது அவர் பாதுகாப்பு வலயத்துக்குள் மஞ்சள் கைப்பையுடன் நுழைந்துவிட்டார். ஒரு கணத்துக்கு அந்த மெலிந்துபோன தோள்மூட்டின் ஓரம் தெரிந்தது; பின்னர் மறைந்துபோனது.

மாலை ஏழு மணி இருக்கும். கதவை யாரோ தட்டினார்கள். இது யார் மணியை அடிக்காமல் கதவை தட்டுவது என்று யோசித்தேன். அந்த நேரத்தில் ஒருவருமே என் வீட்டுக்கு வருவதில்லை. அவசரப்பட்டு கதவை திறந்தபோது மூன்று பேர் கதவை ஓட்டிக் கொண்டு நின்றார்கள். வேறுயாருமில்லை. எனக்கு முன்பே பரிச்சயமான பிரசாரக்காரர்கள்தான். அவரும், மனைவியும் வயது 14 என்று சொல்லிக்கொண்ட அந்தப் பெண்ணும்தான்.

மூவரும் அதே நிறத்தில் அதே உடையை அணிந்திருந்தார்கள். அவர் கையிலே பெண்கள் காவும் பை ஒன்றை வைத்திருந்தார். என் வாய்க்கு கிட்டவந்து 'அம்மா இருக்கிறாரா?' என்றார். திருத்த வேலைகள் முற்றுப் பெறாத அவருடைய பற்கள் பெரிதாகக்கப்பட்டு தெரிந்தன. நான் காலை மடித்து கதவுக்கு குறுக்காக வைத்துக்கொண்டு 'அம்மா இலங்கைக்கு போய் விட்டாரே' என்றேன். அப்படியா என்று அதிசயப்பட்டவர் என்னை இன்னும்கூட அதிசயப்படவைக்க நினைத்தோ என்னவோ காலைத்தூக்கி கடவையை கடப்பதுபோல தாண்டி உள்ளே வந்தார். சற்று முன்னர் நான் உட்கார்ந்து குளோப் பேப்பர் படித்த அதே இருக்கையில் அமர்ந்து என்னையும் அமரலாம் என்பதுபோல பார்த்தார். அவர் மனைவி கையோடு கொண்டுவந்திருந்த புத்தகங்களையும், சஞ்சிகைகளையும், துண்டுப்பிரசுரங்களையும் அமைதியாக மேசை மேல் அடுக்கினார். 14 வயது என்று கூறி அறிமுகமாகிய பெண் அங்கேயிருந்த பெரிய சோபாவை அமுக்கி அமர்ந்தாள். அது ஒரு அடி ஆழம் கீழே புதைந்தது. விருப்பமில்லாத இடத்துக்கு அவளை யாரோ இழுத்து வந்துவிட்டதுபோல முழங்கால்களை ஓட்ட வைத்து, தோள்மூட்டுகளை பின்னே தள்ளி. முதலைக் காலை முன்னுக்கு நீட்டி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

பிரசாரகர் 'உங்கள் தாயார் பெருந்தன்மையானவர்' என்றார் துடக்க வசனமாக. மற்ற இருவரும் ஆமோதிப்பது போல தலையை ஆட்டினார்கள்.

'அவருக்கு யாவேயைப் பற்றி தெரியும்' என்றார்.

‘அப்படியா?’

‘உங்களுக்கு சொர்க்கம் போக விருப்பம் உண்டா?’ அவரிடம் அதிகப்படியாக ஒரு டிக்கட் இருப்பதுபோல என்னைப் பார்த்தார்.

‘நிச்சயமாக.’

‘எப்படிப் போகவேண்டும் என்பது தெரியுமா?’

‘என்ன intersection?’ என்று சொன்னால் நான் எப்படியும் கண்டுபிடித்து போய்விடுவேன்.’

அவருடைய முகம் வாசல் கதவை தட்டி உள்ளே நுழைந்தபோது பார்த்த முகம் அல்ல. மாறிவிட்டது. கண்கள் நொடியில் இரவுப் பிராணியின் கண்கள்போல சிவப்பாகிப் பளபளத்தன. மனைவி குனிந்தபடி வதவதவென்று புத்தகங்களையும் இதழ்களையும் துண்டிப்பிரசுரங்களையும் மறுபடியும் அள்ளி பையினுள் அடைத்தார். யாரோ ரகசிய பட்டனை அமுக்கியதுபோல 14 வயது என்று சொல்லிக்கொண்ட பெண் சோபாவில் இருந்து துள்ளி எழும்பி அமுங்கிய இருக்கை பழைய நிலைக்கு வரமுன்னர் அந்த நெடுந்தூரத்தைக் கடந்து வாசல் கதவருகில் போய் நின்றாள்.

அந்த மனிதரின் உடம்பு கீழே கீழே போனது. நாய் கோபம் கூடக்கூட பதிந்துகொண்டே போவது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. மூச்சு என் காது கேட்க சத்தமாக வெளிவந்தது. அவர் தன் நிலை இழக்காமல் இருப்பதற்கு பெரும் பிரயத்தனம் செய்தாரென்று நினைக்கிறேன். ‘உங்கள் தாயார் அருமையான பண்பு நிறைந்தவர். அவருடைய சொர்க்கத்தை உறுதி செய்வதற்கு நாங்கள் தொடர்ந்து பிரார்த்தனை செய்வோம்.’

நான் ‘கட்டணம் ஏதாவது உண்டா?’ என்று கேட்டேன். அவர் டக்கென்று எழுந்து நின்றார். அவருடைய முகத்து சதைகள் தனித்தனியாகத் துள்ளின. உதடுகளை திறக்காமல், என்னைப் பார்க்காமல், பற்களினால் விடை சொல்லிவிட்டு வாசலை நோக்கி விரைந்தார். என் வீட்டுக் கதவை திறந்து சொர்க்க வாசலை என் முகத்தில் அறைவதுபோல சத்தத்துடன் சாத்தினார். மூவரும் மறைந்துவிட்டார்கள்.

அம்மா போனபின் முதன்முதலாக உள்கதவு தாழ்பாளை அன்றிரவு தூங்கப் போகமுன் இழுத்து போட்டுக்கொண்டேன். ●

மகனின் அஸ்திமைய வரைமாக மாற்றிய இத்தாலியத் தந்தை.

தமது அன்புக்குரியவர் இறந்துபோக நேரிட்டால் அவரது நினைவைப் பாதுகாக்க மக்கள் பலவிதமான செயல்களில் ஈடுபடுவர். ஆனால் இதுவரை கேட்டிராத புதிய முறையாகத் தனது இறந்துபோன மகனின் சாம்பலை வரைமாக மாற்றியுள்ள இத்தாலியத் தந்தை பற்றிய செய்தி வெளிவந்துள்ளது.

சுவிட்சர்லாந்து நாட்டில் இறந்துபோனவரை எரித்தபின் கிடைக்கும் சாம்பலில் உள்ள கார்பனைப் பிரித்தெடுத்து ஒரு அறையில் பாதுகாத்து, அதன்பின் அதிக அழுத்தம் மற்றும் எரிமலை ஒத்த வெப்பத்தை அந்த அறைக்குள் செலுத்துவதன் மூலம், அதனை வரைமாக மாற்றுகின்றனர்.

இந்த நினைவஞ்சலி வரைம் செய்யப்படுவதற்கு 18,000 டாலர் செலவாகும் என்று உள்ளூர் பத்திரிகை ஒன்று தகவல் வெளியிட்டுள்ளது.

இத்தாலியின் வடக்குப்பகுதியில் உள்ள டிரேவிசோ என்ற நகரில் வாழ்ந்துவரும் 55 மதிக்கத்தக்க செல்வந்தர் ஒருவரின் 20 வயது மகன் கார் விபத்து ஒன்றில் இறந்துபோனான். அவனது உடல் சொந்த ஊரிலேயே புதைக்கப்பட்டது.

அதன்பின்னரே அவருக்குத் தனது ஆசை மகனை என்றென்றும் அருகில் வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

இதனால் புதைக்கப்பட்ட அவனது உடல் மீண்டும் தோண்டியெடுக்கப்பட்டு எரிக்கப்பட்டது. எரித்தபின் கிடைத்த சாம்பலை சேகரித்து அந்தத் தந்தை சுவிட்சர்லாந்துக்கு அனுப்பினார். சரியாக எட்டு மாதங்கள் கழிந்த நிலையில் அவரது மகனின் நினைவஞ்சலி வரைம் அவருக்குக் கிடைத்துள்ளதாகத் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

ஒரு பஸ் பயணம்

என்.கே. மகாலிங்கம்

காரைத் திருத்துவதற்காக கராஜில் விட்டிருந்தான். அதை எடுக்க வேண்டும். கராஜ் அவன் வீட்டிலிருந்து எட்டுக் கிலோ மீற்றர் தூரம். அதற்கு இரண்டு பஸ் எடுத்துப் போக வேண்டும். ஒரு சந்தியில் இறங்கி இன்னொரு பஸ்ஸில் வடக்கு நோக்கிப் போக வேண்டும். இரண்டும் சேர்த்து அரைமணி நேரப் பயணம். நடந்து கூடப் போய் விடலாம். அதிக பட்சம் ஒரு மணி நேரம் எடுக்கும். ஆனால் அன்று கடும் வெயில். அத்துடன் சனிக்கிழமை. கராஜ்காரர் கராஜைப் பூட்டி விட்டுப் போயும் விடலாம். அவனுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் சொல்லியிருந்தார்.

காரை எடுப்பதற்குக் கையில் காசில்லை. காசு எடுப்பதற்கு வங்கிக்குப் போக வேணும். வங்கியும் போகும் வழியில்தான் இருக்கிறது. அதற்கு நடந்து போவதற்கு குறைந்தது இருபது நிமிடம் பிடிக்கும்.

மாலை நாலு மணி ஆகி விட்டது. ஆனால் வெயில் எரித்துக் கொண்டிருந்தது. உடுப்பைப் போட்டுக் கொண்டு தொப்பியை அணிந்து கொண்டான். கொஞ்சமாவது மொட்டைத் தலையை வெயில் எரிக்காமல் அது பாதுகாக்கும் என்ற பாதுகாப்புணர்வு.

காரில் சென்றே பழகி விட்டதால், இரண்டொரு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் பஸ்ஸில் பயணம் செய்யப் போகிறான். அந்த நினைப்பு சிறிய சந்தோசத்தையும் கொடுத்தது. பஸ் பிரயாணம். கனடாவில் பஸ் வசதியானது. ஒரு இருபது நிமிசத்துக்கு ஒரு தரம் எப்படியும் பஸ் வந்து விடும். வெயிலுக்கு, மழைக்கு, பனிக்கு, குளிருக்கு ஒதுங்க தரிப்பிடத்தில் கண்ணாடிக் கூண்டுகளால் அடைக்கப்பட்ட அடைப்பும் இருக்கிறது.

வேகமாக நடந்தான். வெயில் எரித்தது. அதனால் மர நிழல்களைத் தேடித் தேடி, அவற்றின் நடந்தான். மர நிழல்கள் எல்லா இடமும் இருக்கவில்லை. குறுக்குத் தெருக்களில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் இருந்தன. அவையே அவனுக்கு ஒருவித பாதுகாப்பைக் கொடுத்தன. அடுத்தது, அவன் அணிந்திருந்த தொப்பியின் அருமையும் அவனுக்கு விளங்கியது. அதைப் போட்டுக் கொண்டு வந்ததிற்காக தன் புத்திசாலித்தனத்தை மெச்சிக் கொள்ளவும் செய்தான். மர நிழல்கள் பெருந் தெருவுக்கு வந்தவுடன் கிடைக்க வில்லை. ஆகவே வெயிலில் நடப்பது தவிர்க்க முடியாததாகியது.

வேகமாக நடந்தான். சந்தி வந்தது. சிவப்பு விளக்கு எரிந்ததால் அங்கே சில விநாடிகள் தரித்தான். மக்களின் போக்குவரத்தும், பஸ், கார்களின் போக்குவரத்தும் வெயிலின் அகோரத்தைப் பற்றி நினைக்க விடவில்லை. பச்சை விளக்கு வந்தது. நடக்கலாம் என்று ஒளிப் பொட்டில் கை காட்டியது அடுத்த பக்கமிருந்து. நடந்தான். விரைவாகவே நடந்தான். அதற்கு வெயிலா? நடைப் பழக்கமா? இரண்டுமா காரணம். எப்படியோ அடுத்த பக்கம் போனபோது மறு பக்கம் சிவப்பு விளக்கு. அங்கும் நின்றான். நிற்பதும் நடப்பதும் பழக்கமாகி விட்டது. இரண்டு தரிப்புகளுக்குள்ளேயே. பழக்கம் எத்தனை நல்ல விசயம் என்றும் நினைத்துக் கொண்டான்.

இப்பொழுது திரும்பவும் ஒரு ஜநாறு மீற்றர் நடக்க வேண்டும். இடையில் கடைகள், பல் வைத்திய கூடம், பணி மனைகள், திறப்பு வெட்டும் இடம், மீன் விற்கும் பெரிய கடை அடுத்தது சந்தி. இங்கேயும் சிவப்பு விளக்கு அடுத்த பக்கம். நின்றான். சில விநாடிகளே. திரும்பவும் நடந்தான். நடை இப்பொழுது வேகம் கூடியது போல உணர்ந்தான். தன் நினைவு அவனை விட்டுப் போவதில்லை. என்றுமே. நடக்கையில் கனவு காண்பது உண்டுதான். ஆனால் ஒரே குறியாகப் போகும் போது, எதற்காகப் போகிறோம் என்ற தன் நினைவு வந்து கொண்டு இருக்கும்.

வங்கிக்குப் போவதற்கு இன்னும் ஐம்பது மீற்றர் இருக்கும். நடக்கும்போதே எவ்வளவு பணம் எடுக்க வேணும்? எவ்வளவு பணம் வங்கியில் இருக்கும் என்ற கணக்குகள் கணக்குகளாகவும் கூட்டல் கழித்தல்களாகவும் வந்து கொண்டிருந்தன.

இன்று சனிக்கிழமை. வங்கி திறந்திருக்கிறது. உள்ளே போய் பணத்தை எடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. வங்கியின் உள்ளே முன் பக்கம் இருக்கும் ரெல்லர் மெசினிலியே காசை எடுத்து விடலாம். இன்றாகக் காசு அட்டையை எடுத்து அதை உள்ளே ஒட்டினான். அட்டை ஒன்று போகக் கூடிய அளவே துவாரம் இருந்தது. இரண்டு அட்டையை ஒட்ட முடியுமா

என்ற எண்ணம் வந்தது. இல்லை. அட்டை உடனேயே சென்றும் விட்டது. கராஜிற்கு திருத்துவதற்கான கூலி நூற்றி நாற்பது, பஸ் டிக்கற் வாங்க வேணும். அதற்கிடையில் மனைவி தனக்கும் டிக்கற் வாங்கச் சொன்ன நினைவு வந்தது. அவர் பஸ்ஸில்தான் வேலையிலிருந்து வருவார் எல்லாவற்றுக்குமாக இருநூறு டொலர் எடுத்தான். இன்னும் மிச்சம் எவ்வளவு இருக்கும் என்பதைப் பார்ப்பதற்காக, ரெல்லரில் தெரியும் நிசீர் வேணுமா பிறின்று பண்ண வேணுமா, வேண்டாமா என்பதற்கு வேண்டும் என்ற பொத்தானை அழுத்தினான். நிசீர் வந்தது. அதற்கிடையில் அட்டையை எடுக்கச் சொல்லி ரெல்லர் சிணுங்கியது. அட்டையை எடுத்து பர்சில் செருகிக் கொண்டான். நிசீற்றை எடுத்து கணக்கைப் பார்த்தான். இன்னும் சில டொலர்கள் மிச்சம் இருந்தன.

டிக்கற் வாங்க பக்கத்திலிருந்த கடைக்குப் போனான். அது ஒரு சுப்பர்மார்க்கெற். ஆனால் அதன் உள்ளேயுள்ள முன் பகுதியில் லொற்றோ டிக்கற்றுக்கள் விற்கிறார்கள். ரிரிசி பஸ் ரிக்கற்றுக்களும், ரோக்கன்ஸ் களும் விற்கிறார்கள். உள்ளே போய் வளைந்து முன்னே வந்து லொற்றோ கடைக்கு வந்தான். மனைவிக்கு பத்து ரோக்கன் வாங்கினான். தனக்கு இரண்டு டிக்கற் வாங்கினான். அதற்கான பணத்தைக் கொடுக்கும்போது மிச்சமாக ஏழு டொலரும் சில்லறையும் வந்தது.

அவனுக்குப் பின்னே ஒருவர் மனைவியுடன் லொற்றோ டிக்கற வாங்க நின்றார். இன்று சனிக்கிழமை. லொற்றோ இழுக்கும் நாள். தானும் வாங்கினால் என்ன? எத்தனையோ வருடங்கள் வாங்கி இருக்கிறான். விழுவே இல்லை. இன்று மட்டும் விழப் போகிறதா? காலையில் வீட்டில் பணம் சம்பந்தமாக பிரச்சினை ஏற்பட்டிருந்தது. வேலையிலிருந்து எப்பொழுது ஓய்வெடுக்கப் போவது என்று சில காலமாக நினைத்துக் கவலைப்பட்டிருக்கொண்டிருக்கிறான். பணம் இருந்தால் நாளையே வேலையை விட்டு விடலாம். எல்லாவற்றையும் சிந்திப்பதற்கு காலம் நேரம் இதுவல்ல. பின்னால் ஒருவர் டிக்கற வாங்கக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இரண்டு டிக்கற தரும்படி விற்பனையாளனிடன் கேட்டான். ஐந்து டொலரைக் கொடுத்தான். சில்லறையையும் டிக்கறறையும் பர்க்குள் வைத்துக் கொண்டு கடையிலிருந்து புறப்பட்டான்.

பஸ் தரிப்பிடம் பிரதான தெருவில் இருந்தது. ஐம்பது மீற்றர் தூரம் நடக்க வேணும். போய் நின்றான். இரண்டு பஸ்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஒரு இருநூறு மீற்றர் தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்தன. இரண்டில் ஒன்று தன் நேரத்தைத் தவற விட்டுள்ளது என்று நினைத்துக் கொண்டான். அவனைப் பொறுத்தளவில் பஸ் நேரம் பிந்தி வந்தது அவனுக்கு வசதியாகவே இருந்தது. வெயிலில் நிற்கத் தேவையில்லை. போகுமிடத்திற்கு விரைவாகவும் போய் விடலாம்.

பஸ்ஸில் ஏறி, டிக்கறறை சாரதியிடம் காட்டி விட்டு, டிக்கற்றுக்கள் போடும் கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் போட்டான். சாரதி ஒரு கறுப்பார். இளைஞன். அவருக்கு முன்னால் ஒரு இளம் வெள்ளைக்காரப் பெண் நின்று கொண்டிருந்தாள். இருவரும் சிரித்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். கதைத்துக் கொண்டே சாரதி அவனுக்கு ற்றான்ஸ்பர் கொடுத்தார் வாங்கி வைத்துக் கொண்டான். அதில் என்ன எழுதியிருக்கிறது என்று பார்க்கவில்லை. பார்க்கவும் தெரியாது. மூக்குக் கண்ணாடியும் கொண்டு வரவில்லை. பார்ப்பதற்கு. பஸ் மாறி ஏறும்போது அது தேவைப்படும். அதைக் காட்டித்தான் ஏற வேண்டும். கவனமாக மடித்து கையில் வைத்துக் கொண்டான். இன்னொரு படி இருக்கும் என்ற நினைவில் வலது காலைத் தூக்கி வைத்தான். படியில்லாமல் கால் தொப்பென பஸ்ஸின் தரையில் தடாலென ஊன்றியது. நல்ல காலம். அவன் விழவில்லை. ஒரு திடுக்கிடல். அவ்வளவுந்தான். உள்ளே நடந்து சென்றான். இருப்பதற்கு அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இடங்கள் இருந்தன. மூன்று பேர் இருக்கிற சீற்றில் ஒருவர்,

இரண்டு பேர் இருக்கும் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு இருந்தார். அதில் அவன் இருக்கவில்லை. இன்னும் கொஞ்சம் உள்ளே சென்றான். ஒரு இளம் பெண். தொலைபேசியில் சீரியஸாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அவளையும் தாண்டிப் போனதில் அவளுக்குப் பின்னால் இருந்தது, இரட்டைச் சீர். அதில் அமர்ந்தான்.

வெயிலின் சூடு அவன் உடலை விட்டு ஓரளவு நீங்கியிருந்தது. பஸ்ஸின் உள்ளே ஏசி நன்றாக வேலை செய்தது போலும். ஆகவாசமாக இருந்தது. தொப்பியை எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டான். தலையிலிருந்த ஈரத்தை இடது கையால் ஒற்றிக் கொண்டான். கை ஈரமாகியது. அதைக் களிசானில் துடைத்தான். நிம்மதியாக இருந்தது. பஸ் பயணம் நல்லதாகவே தோன்றியது. ஓய்வு பெற்று விட்டால் காரை விற்றுப் போட்டு பஸ்ஸிலேயே பிரயாணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டான். கடைகளுக்குப் போய் சாமான் வாங்கிக் கொண்டு வருவதுதான் கஸ்ரமாக இருக்கும். குளிர் காலத்தில் பஸ்ஸிற்காகக் காத்திருப்பதும் நடப்பதும் சிரமமாக இருக்கும். பரவாயில்லை. ஓய்வு பெறும்போது அவற்றைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். கையில் கவனமாக ற்றான்ஸ்பெரை வைத்துக் கொண்டான்.

பஸ் லோறன்ஸ் தெரு நீளம் போய்க் கொண்டிருந்தது. இன்னும் அந்த இளம் வெள்ளைக்காரப் பெண், கறுப்புச் சாரதியுடன் சல்லாபித்துக் கொண்டே இருந்தாள். இப்பொழுது அவள் தன் இரண்டு கால்களையும் தூக்கி சாரதிக்குப் பின்னால் இருந்த கண்ணாடி அடைப்பில் போட்டுக் கொண்டு அந்தரத்தில் குண்டியை வைத்துக் கொண்டு இருந்தாள். அது அவளுக்கு இருக்க வசதியாக இருந்ததோ ஆனால் கதைக்க வசதியாக இருந்திருக்க வேணும். இருந்தாள். சீரியஸாக பேசிக் கொண்டே இருந்தாள். எங்காவது இன்றிரவு சந்திப்பதற்கு அவர்கள் நேரம் நியமிக்கிறார்கள் போலும் என்று நினைத்துக் கொண்டான். தனக்கு முன்னால் இருந்த பெண்ணும் இளையவளே. வெள்ளைக்காரி அல்ல. இன்னும் தொலைபேசியை காதைப் பொத்தி இறுக்கி வைத்துக் கொண்டு பேசிக் கொண்டிருந்தாள். வலது கையாலும் பேசிக் கொள்வது போல அதை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய மார்புக் கச்சையின் மேல் துணி நாடாக்கள் கழுத்தடியில் இரண்டு பக்கமும் வெளியே தெரிந்தன.

பஸ் கென்னடிச் சந்திக்குப் பிறகு வளைவில் திரும்பியது. இப்பொழுது ஏன் என்று விளங்கியது. சப்வேயில் போகும் பயணிகளை இறக்கி விட்டு அங்கு நிற்கும் பயணிகளை ஏற்றிக் கொள்ளச் செல்கிறது.

திரும்பவும் பஸ் அடிக்கடி நின்று வெளிக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தது. நிற்காவிட்டாலும் போய்க் கொண்டிருக்கும் இடங்களின் பெயர்களை அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன. சாரதியா அறிவிக்கிறார் என்று கூர்ந்து கவனித்தபோது அது ஒரு பெண்ணின் குரல். பதிவு செய்யப்பட்ட குரல்.

அவன் இறங்க வேண்டிய மிட்லண்ட் சந்தி வந்தது. இறங்குவது முன்னாலா? பின்னாலா? கொஞ்ச நேரம் திகைப்பு. ஏறுவது முன்னால். இறங்குவது பின்னால். இதுகூடத் தெரியாத பஸ் பயணியா என்று நினைத்துக் கொண்டான். எதற்கும் அனுபவம் தேவை போலும். பின்படிகளுக்கு அருகில் சென்று நின்று கொண்டான். பஸ் போய்க் கொண்டிருந்தது. மணியை அடிக்க மறந்து விட்டேன் என்று நினைத்து மணியை அடித்தான். பஸ் சந்தியில் நிற்பதாக இல்லை. சாரதியிடம் சொல்வதற்கு முன்னே சென்றான். சந்தி கழிந்துதான் பஸ் நிற்கும் என்று அவன் சொன்னான். பஸ்ஸில் பயணம் பண்ணி அனுபவம் இருக்க வேண்டும் என்று திரும்பவும் நினைத்துக் கொண்டான்.

இறங்கியதும் அடுத்த பஸ்ஸைப் பிடிப்பதற்காக சந்தியில் திரும்பி தெற்கு நோக்கிச் சென்றான். ஒரு ஐந்து மீற்றர் தூரம். பஸ் தரிப்பிடம். அதில் பஸ்ஸிற்காக இன்னும் இரண்டு பேர் காத்திருந்தார்கள். முன்பக்கம் ஒரு பையன். கண்ணாடிக்குப் பின்புறம் இன்னொருவர். அவர் கொஞ்சம் வயது போனவர். தமிழராகக் கூட இருக்கலாம். பல ஆயிரம் தமிழர்கள் இங்கு இருக்கிறார்கள். அதிலும் ஸ்காப்பரோவில் இன்னும் அதிகம். எல்லாத் தமிழரையும் ஒருவருக்கு ஒருவர் தெரிந்திருக்காது. 'உங்களைக் கண்ட மாதிரி இருக்கே?' என்று கேட்டால் உங்களை எனக்குத் தெரியாது. வேறு யாரையாவது போய்ப் பாரும என்று சொல்லி உரையாடலை முறித்து விடக் கூடியவர்கள் இங்கு வந்து விட்டார்கள். ஆகவே பேச்சுக் கொடுக்கப் பயந்து பஸ்ஸிற்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தான். ஐந்து நிமிசங்களுக்குள் பஸ் வந்தது.

முன்னின்றவர்களை ஏற விட்டு அவனும் முன்பக்கத்தால் ஏறிக் கொண்டான். பின்னுக்கு பயணிகள் சிலர் இறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவனும் தன்னுடைய முறை வரும்போது சாரதியிடம் ற்றான்ஸ்பெரைக் கொடுத்து இருக்க இடம் தேடினான். சாரதி ஒரு இந்தியர். அல்லது பாகிஸ்தானியர். அல்லது பங்களாதேசி. இருக்கப் போன அவனை சாரதி கூப்பிட்டார். ற்றான்ஸ்பெர் இரண்டு மணித்தியாலத்திற்கு முன் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. அது செல்லாது. டிக்கற் வாங்கு என்றார். அவர் என்ன சொல்கிறார் என்று முதலில் அவனுக்குப் புரியவில்லை.

ற்றான்ஸ்பரைக் காட்டிச் சாரதி சொன்னார். அது இரண்டரை மணிக்கு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அவன் வீட்டை விட்டு வெளியே இறங்கியது நாலு மணிக்குப் பிறகு. நடந்து வங்கிக்குப் போய், கடைக்குப் போய், பஸ்ஸில் ஏறியபோது குறைந்தது நாலே முக்காலாவது இருக்கும். பத்து நிமிசப் பஸ் பயணம். ஐந்து நிமிசம் இந்த பஸ்ஸிற்காகக் காத்திருப்பு. எல்லாம் சேர்த்து அரை மணி நேரம். அப்படியிருக்க சாரதி என்ன சொல்கிறான்? அவன் சொல்வது பொய்யில்லை. இவன் சொல்வதும் பொய்யில்லை. எங்கோ பிழை நடந்திருக்கிறது?

பஸ்ஸை எடுக்காமல் நிற்பாட்டி, 'காசு போடு, அல்லது இறங்கு,' என்றான் சாரதி.

'நான் பொய் சொல்லவில்லை. உண்மையைத் தான் சொல்கிறேன்' என்றான் இவன். ற்றான்ஸ்பெர் பொய் சொல்லவில்லை என்றான் சாரதி.

'அப்படி என்றால் உன் சக சாரதி எனக்குப் பழைய ற்றான்ஸ்பெரைத் தந்திருக்கிறான்.' 'அது எனக்குத் தெரியாது. நீ காசு போடு. அல்லது இறங்கு.'

'என்னால் இறங்க முடியாது. என்னைப் பொய்யன் என்று நீ சொல்லக் கூடாது.'

அவன் தன்னை நிரபராதி என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

'நான் பொய்யே சொல்வதில்லை. அதுவும் போய் ஒரு இரண்டரை டொலருக்கு?'

அவன் நாணயம் அவனுக்குத் தெரியும். அவனை அறிந்தவர்களுக்குத் தெரியும். தெரியாதவர்களிடம் போய் எப்படி தன் நாணயத்தை நிரூபிப்பது? அதுவும் அத்தனை பயணிகள் உள்ள பஸ்ஸில். இக்கட்டான நிலையில் அவன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவனும் இறங்குவதாக இல்லை. தான் பொய் சொல்லாத நிலையில் அவன் இறங்கினால் அவன் பொய்யனாகி விடுவான் என்று தன்மான உணர்ச்சி அவனை நிமிர்ந்து வாதாடச் செய்தது. உண்மையில் அவன் போய்ச் சேர வேண்டிய கராஜ் அதிலிருந்து பத்து நிமிசத்தில் நடந்து போகக் கூடிய தூரம் தான். ஆனால் இங்கே தன்; நாணயம் விலை போய்க் கொண்டிருப்பதை அவன் விரும்பவில்லை. ரிரிசி பஸ் பயணங்களையும் அவற்றில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிகளுக்கும் பயணிகளுக்கும் நடைபெறும் பிரச்சினைகளையும் பத்திரிகை வாயிலாக அறிந்தவன்தான் அவனும். ஆனால் அது தனக்கே நடக்கும் என்று அவன் கனவிலும் என்று நினைக்கவே இல்லை. 'பார்ப்போம் இந்தச் சாரதி தன்னை

இறக்கி விடுவானா? பொலிசைக் கூப்பிடுவானா? பஸ்ஸை நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டிருப்பானா? என்ற விம்பு அவனுக்கு வந்தது.

பஸ் வெளிக்கிட்டது.

சாரதி இந்தியாக்காரனாக இருக்க வேண்டும். பிரச்சினைகளிலிருந்து தப்புவது அல்லது விலகுவதுதான் அவர்களுக்குரிய குணம். இமை வெட்டும் போட்டியில் முதல் இமை வெட்டுவது இந்தியனே. மனவர மோதலில் முதலில் விட்டுக் கொடுப்பது எப்படிமே இந்தியன்தான். உள அலசல்கள் மனதில் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

சாரதி நேர்மையானவன். இவனும் நேர்மையானவன். சாரதி தன் கடமையைச் செய்கிறான். ஆனால்

அவன் முன் ஏறிய பஸ்ஸின் சாரதி வெள்ளைக்காரப் பெண்ணுடனான சல்லாபத்தில் தனக்குப் பிழையான ற்றான்ஸ்பெரைக் கொடுத்திருக்கிறான் என்று நினைத்துக் கொண்டான். அதை எப்படி இவனுக்கு விளங்கப் படுத்துவது? உன்னுடைய ரிரிசி சாரதி தான் பிழையான ற்றான்ஸ்பரை எனக்குத் தந்தான் என்று சொன்னான். அவன் நம்பியிருக்க மாட்டான். இவன் சொன்னதைப் போல அவனுக்கு முன்னும் பலர் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் இவன் சொன்னது உண்மை. சத்தியம். எந்தக் கோயிலிலும் கற்பூரம் கொளுத்திச் சத்தியம் செய்யத் தயாராகவும் இருந்தான். சாரதி நம்புவானா?

மணியை அடித்து இறங்கிக் கொண்டான்: ●

கோவைக்காய் மருத்துவ குணங்கள்

புதர்களிலும் வீணாக கிடக்கும் இடங்களிலும் தானாக வளரும் கோவைக்கொடியின் முழுத்தாவரமும் மருத்துவகுணம் கொண்டது. காய், கனிகள், இலைகள், தண்டு, வேர் போன்றவை மருத்துவ பயன் உடையவை. இவற்றின் கனிகள் செந்நிறமுடையவை. இவற்றை மென்றால் நாக்கில் உள்ள புண்கள் ஆறும்.

தீவிரமில்லாத சர்க்கரை வியாதிக்கு கோவைக்காய் நல்ல பலனை அளிக்கும். கோவைக்காய் சாறு எடுத்துக் கொள்வதால் பக்க விளைவுகளும் அதிகம் ஏற்படுவதில்லை. பரம்பரை காரணமாக நீரிழிவு நோய் இருப்பவர்கள் கோவைக்காயை 35 வயது முதலே உணவில் சேர்த்துக் கொண்டால் நல்லது. நீரிழிவு நோய் வராமல் தடுக்கலாம்.

கோவைக்காயை சிறு சிறு துண்டுகளாக நறுக்கி கோவைக்காயுடன் மோர், மிளகுப்பொடி, சீரகப்பொடி, இஞ்சி சிறிது சேர்த்து தேவையான அளவு உப்பு கலந்து விட்டால் அவ்வளவுதான் கோவைக்காய் பச்சடி தயார். இதனை வாரம் இரண்டு நாள் பகல் உணவில் சேர்த்தால் வாய்ப்புண் குணமாகும்.

பச்சையாகவே கோவைக்காயை மென்று துப்பிவிட்டாலே வாய்ப்புண் ஆறிடும். வயிற்றுப்புண் இருப்பவர்கள் வாரம் இரண்டு நாள் கோவைக்காயை சேர்த்துக்கலாம். ஒரே ஒரு கோவைக்காயை எடுத்து மோருடன் அரைத்து குடித்தாலும் மேற்சொன்ன பலன்களை பெறலாம். இலை மற்றும் தண்டு - கபத்தை வெளியேற்றும். வலி குறைக்கும்.

இலை, தண்டு, கஷாயம் மார்புச்சளி, சுவாசக்குழாய் அடைப்பு இவற்றிற்கு நல்ல மருந்தாகும். இலைகளை வெண்ணெயுடன் கலந்து தேய்த்தால் புண்கள், பிற தோல்நோய்களை குணப்படுத்த உதவும். கோவைப்பழம் கபத்தை உண்டாக்கும். சீக்கிரத்தில் ஜீரணமாகாது.

ஆனால் மூச்சு இரைத்தல், வாந்தி, வாய்வு, ரத்த சோகை, பித்தம், காமாலை முதலான பிரச்சினைகளை குணப்படுத்தும். கடிகளால் ஏற்பட்ட காயங்களின் மீது கோவை இலையை அரைத்து வைத்துக் கட்டினால் புண் விரைவில் ஆறும். கோவை இலைச் சாறு, பித்தம், ஷயம், மூல நோய் ஆகியவற்றுக்கு மருந்தாகப் பயன்படும்.

பற்றுக்கோடு

மணி வேலுப்பிள்ளை

தங்கைச்சி காணாமல் போன பிறகு அம்மாவும் அப்பாவும் என்னை “எங்கேயாவது கண்காணாத தேசத்துக்கு ஓடித்தப்பு” என்று விரட்டிவிட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு எவ்வளவோ காலம் கழித்துத்தான் அப்பாவுடன் தொடர்பு கொள்ள முடிந்தது. தங்கைச்சியின் நினைவுடன் அம்மா போய்ச்சேர்ந்த சேதியை அப்பா தெரிவித்தபோது, “ஐயோ! அப்பாவுடன் தொடர்புகொள்ளாமல் இருந்திருக்கலாமே!” என்று என் பேதை மனம் புலம்பியது. “அப்பாச்சியும் கொஞ்சக் காலம் தான்...” அப்பாவின் முன்னெச்சரிக்கை!

சொல்லிவைத்த மாதிரி ‘கொஞ்சக் காலம்’ கழித்து செஞ்சிலுவைச் சங்கம் என்னுடன் தொடர்புகொண்ட பொழுது “அப்பாச்சியின் கதையும் முடிந்துவிட்டது!” என்று என் வாய் முணுமுணுத்தது. “இல்லை... இராமநாதர்... அகால மரணம்...” என்று அவர்கள் நிறுத்தி நிறுத்திச் சொன்னார்கள்: “ஐயோ! அப்பா!”

நான் ஊர் போய்ச் சேர்ந்த பிறகுதான், அது முற்றிலும் இயற்கை மரணம் என்பது புரிந்தது: வெடித்துச் சிதறிய குண்டு. தகர்ந்து விழுந்த சந்தை. பாய்ந்து படிந்த குருதி... எங்கள் ஊர்ச்சந்தையில் கூடிய மக்களுள் நாற்பத்தொன்பது பேர் கொல்லப்பட்டார்களாம்! அவர்களுள் அப்பாவும் ஒருவர். எங்கள் நாட்டில் அது இயற்கை மரணம் தானே!

மழை துமித்தது.

எங்கள் வீட்டு முற்றத்தில் அப்பாவின் உடல் மூடிக்கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. “அப்பாவின் முகத்தைப் பார்க்க முடியுமா?” நான் முனகினேன்.

“முடியாது!” என்றார்கள். எவ்வளவு மூர்க்கத்தனம்!

“இது என்னுடைய அப்பா!” நான் நினைவு படுத்தினேன்.

“முகத்தைப் பார்க்க முடியாத காரணம் அதுதான்” என்று அடித்துச் சொன்னார்கள். அப்புறம்தான் அது முகமற்ற முண்டம் என்பது என் மண்டைக்குள் ஏறியது!

துமிக்கும் மழையில் முன்னுக்கொருவர் பிடித்திழுக்க, பின்னுக்கொருவர் நிமிட்டித் தள்ள எங்கள் வீட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைத்தேன். ஒருதடவை திரும்பி அவர்களை நோட்டம் விட்டேன். எவருமே எனக்கு முன்பின் தெரியாதவர்கள்!

ஓர் இளம்பெண் எழுந்து விலகி நின்றாள்.

கட்டிலில் ஓர் உருவம், ஒருக்களித்த நிலையில்: அப்பாச்சி! என்றோ வாழ்ந்து முடித்த ஒரு மனிதப் பிறவியின் ஆவி. தோலை மூடி ஒரு சேலை. கைக்கெட்டிய தூரத்தில் ஒரு பொல்லு. கடுக்கன் பளுவினால் கிழிந்த காதினுள் “ஓல்லாந்துப் பேரன்!” என்று சொல்லி எங்கள் இருவரின் கைகளையும் பிணைத்து விட்டார்கள். அப்பாச்சி என்னைக் கட்டிப் பிடித்து, மேனி முழுவதும் தடவி, எனது முகத்தைக் கண்டு பிடித்து, தனது மார்பில் இடித்து இட்ட ஓலம் இன்றும் என் செவிப்பறையில் விழுகிறது. “எட, பேரா! எனக்கும் சேர்த்துக் கொள்ளி வைச்சுப்போட்டுப் போடா!”

விலகி நின்றவள் விம்மினாள்.

சுடலையிலிருந்து திரும்பிவந்து தோய்ந்த பிறகு மனம் சற்று ஆறியது. வீட்டினுள் நுழைந்தேன். ஒரு விமானத்தின் இரைச்சல் காதைப் பிளந்தது. மழை இரைக்கத் தொடங்கியது. அவள் எழுந்து வெளியே போனாள்.

தலைவாழை இலையில் இட்டு வைத்த சாப்பாடு அப்படியே கிடந்தது. “அப்பாச்சி!” என்று கூப்பிட்டு, அருகில் சென்று குந்தியிருந்து முதுகில் தடவினேன். என் நெடிய விரல்கள் அப்பாச்சியின் கூனிய முள்ளந்தண்டில் ஏறி விழுந்தன. “எட, பேரா! எனக்கும் சேர்த்துக் கொள்ளி வைச்சுப்போட்டுப் போடா!” திரும்பவும் அதே புலம்பல்.

“முதலில் சாப்பிடு, அப்பாச்சி. அப்புறம் பேசுவோம்!”

“நீ வாக்குத் தந்தால்தான் நான் சாப்பிடுவேன்.”

“என்ன வாக்கு அப்பாச்சி?”

“எனக்குக் கொள்ளி வைக்காமல் நீ போகக் கூடாது.”

“சரி, அப்பாச்சி! உனக்குக் கொள்ளி வைக்காமல் நான் போக மாட்டேன்.

இந்தா, சாப்பிடு!”

சோற்றைக் குழைத்து ஊட்டினேன்.

“போதுமடா, விட்டா!

கொப்பா ஒரு திரையை திரட்டிக் கையில் வைப்பான். அதுக்கு மேலே

என்னாலே சாப்பிட முடியாது. அள்ளி, அள்ளி வாய்க்குள் திணிப்பான்...ஐயோ, என் கடைக்குட்டி... என்னை முந்த உனக்கு மனம் வந்ததோ!” அப்பாச்சியின் ஒப்பாரி நீடித்தது...

தொலைவில் கேட்ட குண்டின் முழக்கம் என்னை விழித்தெழ வைத்தது. விடிந்து நாழி ஆகிவிட்டதை உணர்ந்து கொண்டேன். அப்பாச்சியின் படுக்கை வெறுமனே கிடந்தது. கிடந்தபடியே சுற்றவரப் பார்த்தேன். சுவரில் ஒரு சட்டமிட்ட புகைப்படத்தின் பின்புறம். ஆவலுடன் எழுந்து அதைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். அது எங்கள் குடும்பப் படம்! அப்பப்பாவும் அம்மம்மாவும் இருக்கிறார்கள். அம்மா அப்பப்பாவுக்குப் பின்னேயும், அப்பா அப்பாச்சியின் பின்னேயும் நிற்கிறார்கள். அப்பப்பாவின் மடியில் தங்கைச்சி. அப்பாச்சியின் மடியில் நான்.

வீட்டின் பின்புறத்தில் அப்பாச்சியின் பொல்லைக் கண்டதும் நெஞ்சு படபடத்தது. கிணற்றை எட்டிப் பார்த்தேன். குனிந்து தண்ணீர் அள்ளலாம்!

மழை தூறியது.

துலைமுகத்தில் நின்று நிதானமாய்ச் சூழ்ந்றேன். ஏற்கெனவே எனது புலன் செல்லாத இடங்கள் இப்பொழுது புலப்பட்டன: வளவைச் சுற்றி வடியும் வெள்ளம். கிணற்றுத் தொட்டி நிறையத் தண்ணீர். தொட்டிக்குப் பக்கத்தில் தொங்கிய பட்டைக்குள்

உமிக்கரி. கிட்டத்தட்ட மூன்று முழம் உயரத்தில் வீட்டுக் கோடியிலிருந்து கிணற்றடி வரையும், கிணற்றடியிலிருந்து கக்கூசு வரையும் கட்டப்பட்ட பழைய துலாக்கயிறு. கக்கூசு வாயிலில் ஒரு தகரப் பீப்பா அதனுள் நீராடும் காங்கங்கள், என் பாதத்தில் நெளியும் நாக்கினிப் புழுக்கள், அரவம் உணர்ந்து சுருளும் அட்டைகள்...

அப்பாச்சி எங்கே?

பக்கத்து வளவில் கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் நான் ஏறி விளையாடிய அதே வேப்பங் கொப்புகளில் அங்கும்இங்குமாக ஏழெட்டு அணில்கள். ஒன்று முன்னங் கால்களில் ஒரு வேப்பம் பழத்துடன் குந்தியிருந்து என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்து, தலையை ஆட்டி ஆட்டி, கீச்சிட்ட குரலில் ஏதோ எல்லாம் கேட்டு என்னைக் குறுக்கு விசாரணை செய்தது: “இவ்வளவு காலமும் நீ எங்கே போயிருந்தாய்?” என்று அது வினவுவது போல் தென்பட்டது. வேப்பங் கிளைகள் காற்றில் சாய்ந்தவாறு வேலிக்கு மேலாக என்னுடன் கை குலுக்கத் துடித்தன. ஒரு குச்சியை முறித்துப் பல்லிடுக்கினுள் வைத்தேன். ஒல்லாந்துப் பற்பசை அதற்கு ஈடாகுமா?

கக்கூசுக் கதவு திறந்தது. அப்பாச்சி கையில் ஒரு வாளியுடன் வெளியே வந்து, வாளியைக் கீழே வைத்து, கயிற்றைத் தடவிப் பிடித்து, நடக்கத் துவங்கியதைக் கண்டேன். கக்கூசிலிருந்து கிணற்றடிக்கு வரும் வரையும் அப்பாச்சி கயிற்றுப்பிடையை விடவில்லை. கயிறு: அப்பாச்சிக்கு அப்பா ஈந்துசென்ற பற்றுக்கோடு!

பட்டையை அணுகிய அப்பாச்சிக்கு அதன்மேல் வீற்றிருந்த ஓணான் ஒரு தடவை தலையை மேலும் கீழும் அசைத்து மரியாதை செலுத்தி வழிவிட்டது. அப்பாச்சி கொஞ்சம் உமிக்கரியைக் கிள்ளி வாய்க்குள் எறிந்து ஆள்காட்டி விரலைக் கொடுப்புக்குள் வைக்க, நான் கிட்ட நெருங்கினேன். அப்பாச்சியின் முகம் என்னை நோக்கித் திரும்பியது. நான் குரலை மாற்றி “ஒல்லாந்துப் பேரன் எப்ப பயணமாம்?” என்று கேட்டேன். அப்பாச்சி ஒரு புன்முறுவலுடன் “எட, பேரா! எனக்கும் சேர்த்து கொள்ளி வைச்சுப்போட்டுப் போடா!” என்று சொல்லி வாய்விட்டுச் சிரித்தபோது என் உள்ளத்துள் படிந்த துயரம் முழுவதும் எங்கோ ஒரு மூலைக்குள் போய் ஒடுங்கியது.

தூரத்தில் துப்பாக்கிகள் சடசடத்தன.

தகரப் பீப்பாயில் தண்ணீர் நிரம்பியிருந்தது. ஒரு வாளி தண்ணீருடன் கக்கூசினுள் புகுந்தேன். மனம் இரை மீட்டது: அப்பப்பா, அம்மா, அப்பா, தங்கைச்சி, இளமை, நட்பு, படிப்பு, போராட்டம், இழப்பு, ஒல்லாந்து...

கிணற்றடியில் சந்தடி குந்தியிருந்தபடியே கதவைச் சாடையாகத் திறந்து நோட்டமிட்டேன்.

அவள் அப்பாச்சிக்குக் குளிக்க வார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்!

அவள் முன்னிலையில் கக்கூசிலிருந்து வெளிப்படுவதற்கு நான் அடைந்த வெட்கம் கிணற்றடிக்குத் திரும்பும் எனது வேட்கையைத் தடுத்தது. அவள் வேண்டுமென்றே தாமதிப்பது போலவும், நான் வேண்டுமென்றே தாமதிப்பதாக அவள் நினைப்பது போலவும் புலப்பட்டது. பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு கதவைத் திறந்தேன். அவள் அப்பாச்சியைக் கூட்டிக் கொண்டு அப்பால் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

நான் குளித்துவிட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன். அவளைக் காணவில்லை. காலைச் சாப்பாடு தயாராய் இருந்தது. உழுத்தங்களி, பால், வாழைப்பழம்...

“அப்பாச்சி! எங்கே? சொந்தக்காரர்களைக் காணோம்!” என்றேன்.

“அதுகள் எல்லாம் வன்னிக்கும், நாட்டை விட்டும் ஓடித்தப்பிவிட்டுதுகள்!”

“வீடு வளவுகளில் ஆட்கள் இல்லையா?”

“ஏன்? மலைநாட்டுச் சனம் இருக்குதுகள் தானே!”

“இந்த வீட்டு அலுவல்கள் எல்லாம்...”

“அதுகள்தானே செய்யுதுகள்!”

“எனக்கு ஒருவரையும் தெரியவில்லையே!”

“அவள் பெயர் மோகனா. மலைநாட்டுப் பிள்ளை.”

“அப்படியா?”

“எனக்கு அவள்தானே உதவி!”

“நான் உனக்கு ஓர் உதவியும் செய்யவில்லையா?”

“உன்னுடையது பொருளுதவி. அவளுடையது சரீர் உதவி!”

“சமையல், சாப்பாடு?”

“அவள்தான்! எங்கள் காணிக்குள் தகப்பன் பொன்னுத்துரையுடன் குடியிருக்கிறாள். மலை நாட்டிலேயே தாய் செத்துப்போனாள். மோகனாவுக்கும் இயக்கப் பொடியன் துமிலனுக்கும் இடையே தொடுப்பு...”

அப்பாவின் அந்தியேட்டி முடிந்தது. மனம் ஆறியது. மழை துமித்தது.

குண்டுச் சத்தம் கேட்கும் போதெல்லாம் அப்பாச்சி இருப்புக் கொள்ளாமல் தவிப்பது போல் தெரிந்தது. “உனக்கு கொள்ளி வைக்காமல் நான் புறப்பட மாட்டேன்”

என்று என்னை வாக்களிக்க வைத்த சங்கதி அப்பாச்சியின் அடிமனத்தை உறுத்தியிருக்கலாம். உறுத்தக்கூடாது என்பதற்காக “அப்பாச்சி! நான் இங்கேயே இருக்கப் போகிறேன். ஒல்லாந்துக்குப் போக மாட்டேன்” என்று சொல்லிப் பார்த்தேன்.

“என்னடா பேரா, சொல்லுகிறாய்?” அப்பாச்சியின் கை என் கையைப் பற்றியது.

“நான் ஒல்லாந்துக்குப் போக மாட்டேன்.”

“ஏனடா?”

“நான் தனிக்கட்டை தானே?”

“உனக்கு ஒரு கால்-கட்டுப் போட்டால் நீ குடும்பக் கட்டையடா!”

“எனக்கு வாய்க்கும் பெண் என்னை இழுத்துக் கொண்டு ஒல்லாந்துக்குப் போய்விடுவாளே!”

“ஓம்! போவது தானே?”

“ஆட்டைத் திவசம் வரைக்கும் கலியாணம் செய்ய முடியாதே!”

“ஆபத்துக்குப் பாவம் இல்லையடா!”

“ஆட்டைத் திவசம் வரைக்கும் கலியாணம் வேண்டாம், அப்பாச்சி!” நான் அடம் பிடித்தேன்.

நான் அநாதரவாக வாழ்வதையோ, தான் அநாதரவாக மாள்வதையோ அப்பாச்சி விரும்பவில்லை என்ற உண்மை எனக்கு அந்த மூதாட்டியீது மிகுந்த மதிப்பை ஏற்படுத்தியது. அதேவேளை தான் மடியும் வரை நான் புறப்படத் தாமதிப்பதை அந்த முதிர்ந்த உள்ளம் விரும்பப் போவதில்லை என்ற எண்ணம் என்னை அச்சுறுத்தியது...

மழை பெய்துகொண்டிருந்தது.

அப்பாச்சியும் நானும் வீட்டுக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்தோம். முழக்கங்கள் செவிப்பறையில் மோதின. எவை இடியோசைகள், எவை வெடியோசைகள் என்பதை அப்பாச்சி இனம்காட்டிய விதம் என்னை வியக்க வைத்தது.

கொஞ்ச நாட்கள் கழித்து அங்கு குண்டு விழுந்து வெடித்த சத்தம் இன்னமும் என் காதில் கேட்கிறது. அது கனவோ, நனவோ... அப்பொழுது எதுவுமே புரியவில்லை. இன்றும் அந்த வெடிமுழக்கம் என் செவிப்பறையில் மோதிக்கொண்டிருக்கிறது. நான் அதிர்ந்து போய் குப்புறக் கிடந்தேன்.

“அப்பாச்சி! அப்பாச்சி!” என்று மோகனா குளறியது கேட்டு, திடுக்கிட்டெழுந்து வெளியே ஓடினேன்.

மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. வேம்பு தகர்ந்து விழுந்து எரிந்து கிடந்தது. கக்கூசு இருந்த தடயமே தெரியவில்லை.

மோகனாவின் தகப்பன் குனிந்த நிலையில் வேப்பங் கொப்புகளையும், கிளைகளையும் விலக்கி உற்று நோக்குவது தெரிந்தது. அவர் என்னைக் கண்டதும் விரைந்து வந்து அணைத்துக்கொண்டு போய் அப்பாச்சியைக் காட்டினார். “ஐயோ, அப்பாச்சி! அப்பாச்சி!”

அப்பாச்சியின் கை கயிற்றைப் பற்றியிருந்தது. உடம்பும் வாளியும் குப்புறக் கிடந்தன. பிடரி முடியும் சேலைத் தலைப்பும் சகதியில் படர்ந்து மிதந்தன. புதைபொருள் ஆராய்ச்சியில் அகப்பட்ட உடலத்தைப் போல் அப்பாச்சியின் உடம்பு சேற்றில் மெழுகுண்டு கிடந்தது. வெடித்துச் சிதறிய குண்டின் கோதுகள் ஆங்காங்கே கண்சிமிட்டின.

“நான் போய் விதானையாரைக் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறேன், தம்பி!” என்றார் மோகனாவின் அப்பா. மோகனா அழுதபடி போய் ஒரு குடையுடன் திரும்பி வந்தாள். தகப்பன் அதை என் தலைக்கு மேலே தொங்கிய வேப்பங்கிளையில் செருகிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

மழைத்துமி தலையில் விழ, விழ நின்ற மோகனாவை விளித்து, “மோகனா!” என்றேன். அவள் கேவி அழுது ஓலமிட்டு ஓடினாள்.

மோகனாவின் அப்பா விதானையாருடனும், மரண விசாரணை அதிகாரியுடனும், வேறு ஆட்களுடனும் திரும்பி வருவதற்குள் அந்தி சாய்ந்துவிட்டது. மழையும் நின்றுவிட்டது. அவர் வீட்டுக்குள் ஓடிப்போய் முக்காலிகள் இரண்டை எடுத்து வந்து விதானையாரையும் அதிகாரியையும் இருத்தினார். நான் எழுந்து நின்றேன். விதானையார் என்னிடம் வந்து “தம்பி... நடந்தது நடந்துவிட்டது... உங்கள் கடமையைச் செய்யுங்கோ...” என்று சொன்னார். பிறகு மறுபுறம் திரும்பி, “மாணிக்கம், கந்தப்பு, ஏரம்பு... தம்பிக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யுங்கோ...” என்று உத்தரவிட்டார்.

எங்கள் பண்பாட்டின்படி விதானையாருக்கும் அதிகாரிக்கும் வீட்டுக்குள் வைத்து சாராயம் கொடுக்கப் பட்டது. மற்றவர்களுக்கு வீட்டுக் கோடிக்குள் வைத்து... அதெல்லாம் நிறைவேற நாழியாகும்...

அதற்கிடையே நாங்கள் மூவரும் அப்பாச்சியின் கயிற்றுப் பிடியை விடுவிக்கத் தண்டித்தோம். அது எளிதில் கைகூடுவதாகத் தெரியவில்லை. மோகனாவின் அப்பா ஓடிப்போய் ஒரு கத்தியுடன் திரும்பி வந்தார்.

அவருடைய கைகள் பதறுவதை நான் அவதானித்தேன். அவர் கையில் ஈடாடிய கத்தியை நானே எடுத்துக் கொண்டேன். எனது கொப்பூழ்க் கொடியை நானே துண்டிக்கும் உணர்வுடன் கயிற்றை வெட்டி அப்பாச்சியின் கையை விடுவித்தேன். கை மடங்காது அப்படியே நின்றது. அப்பாச்சி எனக்கு கை அசைத்து விடை கொடுக்கும் தருணத்தில் ஓர் ஒளிப்படம் எடுத்திருந்தால் எப்படித் தென்படுமோ அப்படித் தென்பட்டது. மடிந்து மரத்த விரல்களின் பிடிக்குள் இன்னமும் அந்தக் கயிற்று நறுக்கு அகப்பட்டிருந்தது. அது அப்பாச்சிக்கு அப்பா ஈந்த பற்றுக்கோடு அல்லவா!

ஆலங்கட்டைச் சுடலையில் வைத்து அப்பாச்சிக்கு கொள்ளி வைத்து என் வாக்குறுதியை நிறைவேற்றினேன்!

என் காதில் விழும்படி விதானையார் சொன்னார்: “பொன்னுத்துரை, அடுத்த கிழமை கந்தோருக்கு வந்து இறப்புச் சான்றிதழை எடுத்துக்கொண்டு போ!”

எங்கள் வளவில் குடியிருந்த ஆடு மாடுகள், பேடு சேவல்கள், நாய் பூனைகள் கூட தடயம் எதையும் விடாது அகன்று போய்விட்டன. பனையும் தென்னையும் நுணாவும் கமுகும் காப்பரண்களுக்குத் தம்மை உயிர்த்தியாகம் செய்துவிட்டன. பலாவும் வாழையும், பூவரசும் முள்முருக்கும் கூட வழித்தோன்றல்களுக்கு இடம்கொடாது அகழிகளுக்கு இரையாகிவிட்டன. மண்ணும் மணலும் சொந்த பந்தங்களைப் பறிகொடுத்து, மலட்டுப் பிறவிகளாய் முடங்கிக் கிடந்தன. நான் புழுதி அளைந்து விளையாடிய நினைவுகள் மெல்லிய விம்மல்களாய் மேலெழுந்து தொண்டையை அடைத்தன. மண்ணுலகமே அருவருத்தது. ஆற்றாமை ஆட்கொள்ள, ஏதோ ஒரு நப்பாசையில் அண்ணாந்து பார்த்தேன். வானத்து முகில்கள் எங்கள் மக்களின் உயில்களை வரைந்து செல்வது கண்டு தலைகுனிந்தேன்.

தொலைவில் இடியும் வெடியும் மாறி மாறி முழங்கின.

அப்பாச்சிக்கு நான் கொள்ளி வைத்தேன். என் உள்ளத்துள் வெறுமை குடியேறியது.

ஒரு கிழமை கழித்து மோகனாவும் தகப்பனும் என்னை வழியனுப்பி வைத்தார்கள். ஒன்றரை மாதத்துள் அப்பாச்சியின் இறப்புச் சான்றிதழை மோகனா எனக்கு அனுப்பிவைத்தாள். அதில் அப்பாச்சியின் மரணம், இயற்கை மரணம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது! ●

சிவாய நம - விளக்கம்!

சி என்றால் சிவனையும் வா என்றால் சக்தியையும் ய என்றால் உயிரையும் ந என்றால் மறைக்கும் தொழிலையும் ம என்றால் ஆணவம் முதலான கர்வங்களை ஒழிப்பதையும் குறிப்பதாகும். கிப்படி கிறையருள் பெறுவதையே சிவாயநம என்கிறோம்.

பரம்பு

தேவகாந்தன்

கீதவு மூடப்பட்ட சத்தத்தில் அந்த இடத்தின் ஆரவாரமே ஒரு கணம் ஸ்தம்பிதம் கொண்டது. சிவகுரு சத்தம் அதிர்ந்தெழுந்த பின்வாசல் பக்கம் சட்டெனப் பார்வையைத் திருப்பினார்.

ஓர் இளைஞன் நின்றுகொண்டிருந்தான். துருதுரு வென அங்கிருந்த கூட்டத்தைத் தன் தீட்சண்யமான பார்வையினால் துளாவிக்கொண்டிருந்த அவனுக்குப் பின்னால் இன்னும் இருவர்.

அவர்கள் உள்ளே நுழைந்ததோ, கதவைச் சாத்தியதோ கண்டிராது சத்தத்தை மட்டுமே கேட்டு அதிர்ந்தடங்கிய கூட்டம், மெதுவாக தன் மௌனம் கலைத்தது. அப்படியான ஓரிடம் இயல்பில் உதிர்த்திருக்கக்கூடிய வசவின் மொழியும், அதிருப்தியின் முனகல்களும் அபூர்வமாய்த் தலைகாட்டாதிருந்தன. அடக்குதலின் அதீத ஆளுமையாய் முன்னே நின்றிருந்தவனின் உருவம் கம்பீரித்திருந்தது.

அந்த ஆரவாரத்தை ஓர் அதிர்வுக்குள்ளாக்கிய அந்த இளைஞர்களின் பிரவேசம் சிவகுருவுக்கு அதிசயமாக விருந்தது. அவர்களை அங்கே அவர் சிலபோது கண்டிருக்கிறார். பல்லின மக்களும் வாடிக்கையாளராய் இருப்பதற்கு அமைவான அந்த இடத்தில், அவ்வப்போ தெனினும் வந்துபோகும் சில தமிழ் இளைஞர்களை, அதிலும் கனடாவுக்கு புதிய குடிவரவாளர்களாய் அவர்களது பேச்சுமொழியின் மூலம் தோன்றுபவர்களை, ஞாபகமாகிக்கொள்வதில் பெரிய கஷ்டம் இருந்துவிடாது.

இரண்டு மூன்று பேராக வந்து தூரவான ஒரு மேசையில் அமர்ந்து ஒரு இரண்டு மணி நேரத்தை கதையிலும் சிரிப்பிலுமாய்க் கழித்துவிட்டு வீடு போகிற

அவர்களது அமைதித் தன்மை அவர்ஞாபகம் கொண்டிருப்பதற்கான இன்னொரு காரணமாக அமைந்திருக்க முடியும்.

கிறீன் சானல் - பார் அன்ட் கிறில் என்று அழகிய பச்சை சிவப்புவிளக்கொளிகளில் தன் பெயர் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அந்த இடம், மற்றைய நாட்களைவிட வெள்ளி, சனி இரவுகளில் சற்று கூடுதலான ஆரவாரத்தோடு இயங்கிக்கொண்டிருக்கும். அந்த இடத்துக்கு சிவகுரு வாடிக்கையான மனிதர். அமைதியாக ஒரு பக்கமாய் அமர்ந்திருந்து ஒரு ஜாடி பியரை மெதுவாக அருந்தியபடி அந்த அளவான ஆரவாரத்தை அனுபவிப்பது அவருக்குப் பிடிக்கும்.

புறநகரெனினும் ஒருபுறமாய் நிறைந்த தனி வீடுகளும், இன்னொரு புறத்தில் அடுக்குமாடிக் கட்டிடங்களும் சூழவிருக்க கவராய்க் கிளை பிரிந்த இரண்டு தெருக்களை அணைத்துக்கொண்டு இடையில் கிடந்த அந்த கிறீன் சானலிலும், எப்போதுமாய் இல்லா விட்டாலும், அவ்வப்போதாயினும் சிறுசிறு சண்டைகள், அடிபிடிச் சத்தங்கள் எழுந்தபடிதான் இருந்தன.

சிவகுருவுக்கு அவை பழகிப்போய்விடவில்லை. அவரது நாட்டில் அவரது அனுபவங்கள் அவரை சத்தங்களினதும், அதிர்வுகளினதும், கலகங்களினதும் பக்கத்தை விரும்பாதவராய் ஆக்கிவைத்திருந்தன. அந்த பாருக்கு முன்னால் ஒருமுறை நள்ளிரவு நேரத்துக்கு மேலே ஒரு துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சம்பவம் நடந்தவேளையில் அவர் அங்கே இல்லாமலிருந்தபோதும் கேள்வியில் பட்டதுக்குப் பின்னர்கூடஇரண்டு கிழமைகள் அந்த இடத்துக்கு வருவதை அவர் நிறுத்தியிருந்தார். என்றாலும் வேறு போக்கிடமில்லை அவருக்கு.

ஆறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலான வாடிக்கையாளரான அவரால் கிறீன் சானலின் நீரோட்டத்தை அச்சொட்டாகக் கணித்துவிட முடியும். ஒருபெண் உள்ளே நுழைந்து அமர்ந்து எறிகின்ற நோட்டத்தின் மேல் தன் முதல் குடியை அருந்துகின்ற பாணியிலேயே அவளது நோக்கத்தை அவரால் புரிந்துகொள்ள முடிந்திருக்கிறது. அதுபோல ஓர் ஆணின் தேடலின் அர்த்தத்தையும் அறிந்துகொள்ள முடிந்திருந்தார்.

அது அவருக்கு ஒரு பொழுதுபோக்கு. பலராலும் இளக்காரமாகப் பார்க்கவும் கருதவும் படும் அவ்வகையான பெண்கள்மீது, அவர் கொள்ளுவது நல்ல அபிப்பிராயமாகவிருந்தமை வித்தியாசமானவராக அவரை அங்கே காட்டியிருந்தது. மனைவியை இழந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலே ஆகிய நிலையில் அவரிடத்திலேயே அவர்களினதான ஒரு தேவை ஊற்றுக்கொண்டிருந்தும், அவர் அதை சுயஒழுக்கம் சார்ந்தவிடயமாகக் கருதி ஒதுக்கியே வந்தார். அதனால் தான் அவர்களது வாழ்நிலைச் சரிவின் சரிசெய்தலுக்கான முயற்சிகளாக அவர்களது நடத்தைகளைக் கருதி அவர்களை அன்போடு அணுகியும், தேவைவகையால் விலகியும் வாழ அவரால் இயன்றிருந்தது. அவர்களைக் காணும்போது காட்டும் இன்முகத்தில் அதுபோன்ற பலரிடத்தில் அவர் புன்னகை சிந்தப்படும், நலம் விசாரிக்கப்படும் நண்பராக ஆகியிருந்தார். சில்வியா, ஹெலன், அனர் என்று அவருக்கு அந்தமாதிரியான சில நண்பர்கள்.

முன்பெல்லாம் அந்தப் பெண்கள்மீது அப்போது கதவின் முன்னால் நின்றிருந்த இளைஞன் விழுத்திய பார்வைகளின் அடியில் கிளர்ந்துகொண்டிருக்கக் கூடிய உடற் தவனங்களை அவர் புரிந்திருக்கிறார். ஆயினும் தன்போலவே தாபங்களை அவனும் அடக்கக் கூடியவனாக இருப்பது கண்டு அவர் சந்தோஷம் பட்டிருந்தார்.

அந்த இளைஞன்தான் தன் அமைதித் தோற்றத்தில் ஒரு கொதிப்பினைக் கொண்டபடி உள்ளே வந்து நிற்குகொண்டிருக்கிறான்.

அவனது பார்வை சுழன்று யாரையோ அந்த ஐம்பது பேர்களளவான கூட்டத்துள் தேடுவதை அவர் காண்கிறார்.

சிறிதுநேரத்தில் விறைத்த நடையில் பார் மேசையை அணுகியவன் அங்குள்ள மது விநியோகிக்கும் பெண்ணிடத்தில் எதையோ விசாரிக்கிறான். அவள் தலையசைப்பது தெரிகிறது. பின்னர் ஒரு மேசையிலமர்ந்து யாரோ ஒரு மனிதருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த ஹெலனை அணுகி விசாரிக்கிறவனுக்கு, அனுசரணையில்லாத பதிலே கிடைத்திருக்கவேண்டும். மீண்டும் கூட்டத்தை பார்வையில் துளாவிப்படி திரும்பியவன், அவரை ஞாபகமாகிக்கொண்டு அவரது மேசையைநோக்கி வருகிறான்.

“சில்வியை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

அவர் தெரியுமென தலையசைக்கிறார்.

“இண்டைக்கு இஞ்சை வந்தவளா?”

“வழக்கமாய் இந்தளவுக்குள்ள வந்திருக்கவேணும். இன்னும் வரேல்லை” எனச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த போதுதான் வெளியே விட்டிருந்த சேர்ட்டைத் துருத்திக் கொண்டு அவனது இடுப்பில் சொருகியிருந்த கைத்துப்பாக்கியினதோ, வில்லுக் கத்தியினதோ கொலையுருவை அவர் காண்கிறார்.

அவன் அங்கேயிருந்த ஒரு வெறுமேசையில் சென்று ஒடுங்கி அமர்ந்தான். கூட வந்திருந்த மற்ற இருவரும் அவனை அணுகிச்சென்று நின்றிருந்தனர். குடிப்பதற்கான முனைப்பெதனையும் அவர்கள் காட்டாததில் இயல்பாக அவர் கொண்டிருக்கவேண்டிய ஆச்சரியத்தை அவர்கள் ஏற்கனவே அருந்தியிருக்கக் கூடிய மதுவின் போதை வெளித்தெரிந்து விலக்கியடித்துக்கொண்டிருந்தது.

சிவகுரு ஏறக்குறைய தனது குடியை முடிக்கிற நேரம்தான் அது. ஏற்கனவே பத்து மணிக்கு மேல் ஆகியிருந்தது. கிளாஸிலிருக்கும் பியரைக் குடித்தால் பில்லைச் செலுத்திவிட்டு அவர் எழுந்து வீடு போய்விடலாம்.

அதுமாதிரியான தருணங்களில் அவர் அவ்வாறு தான் செய்திருக்கிறார். ஆனால் அன்றைக்கு அம்மாதிரிச் செய்ய அவரால் முடியாதிருந்தது. சில்வியை அந்த இளைஞர்கள் எதற்காகத் தேடவேண்டுமென்ற கேள்வி அந்த மெல்லிய போதையில் அவரது இயல்பான நடவடிக்கைகளைப் பாதிக்கும்படியாக எழுந்து அவர் நெஞ்சத்தில் நிற்குகொண்டிருந்தது.

சில்வியைக் கொல்லப்போகிறானா அந்த இளைஞன்? அதைத் தவிர கொலையாயுதம் கொண்டு வந்திருப்பவனின் நோக்கம் வேறு எதுவாக இருக்க முடியும்? ஆனால் ஏன்? சில்வியின் தொழிலைத் தெரிந்திருந்த வகையில் அவரால் ஒரு அனுமானத்திற்கு வரமுடியும். ஒரு பாலினத் தொழிலாளியுடனான உறவில் தவிர்க்கமுடியாத சில அனுசூலமற்ற விஷயங்கள் நடைபெற நிறைந்த சாத்தியங்கள் இருக்கின்றன. ஆனாலும் அவற்றில் எது சில்வியைக் கொல்லும் அளவிற்கானதாய் இருந்திருக்கக்கூடும்?

அவர் யோசனையில் ஆழ்ந்தார். அப்போது ‘சில்வியா? வருகிறாளா...சில்வி...?’ என்பது மாதிரியான அடங்கிய குரல்கள் சில எழுந்தன. முன்வாசல் புறத்தில் பரபரப்பும் அதிகமாக விழுந்தது. பாவைகள் திரும்பின.

இரண்டாவது தடவையாக அங்கே எழுந்த அந்தச் சந்தடியை பலபேர் விரும்பியிருக்கவில்லை எனத் தெரிந்தது. ஆங்கிலத் தூஷணைகள் அங்கிங்கொன்றாய் உதிர்த்தன.

வீதியில் வழக்கமில்லாத வாகனப் போக்குவரத்தின் ஒரு நெருக்கடியை உள்ளூர் இருந்தபடியே உணர்ந்தார் சிவகுரு. உள்ளே நுழைய முயன்ற சில்வியா அந்த எச்சரிக்கைத் தொனிகளைக் கேட்டு ஓடியிருப்பாளோ?

சற்றே ஏமாந்துவிட்டதுபோல ஒரு வேகத்தில் எழுந்த இளைஞர்கள் முன்வாசலைக் காற்றாய்த் துளைத்து வீதிக்குப் பறந்தனர்.

சிறிதுநேரத்தில் அந்தத் திடீர் ஆரவாரமும் அடங்கி உள்ளே இயல்புநிலை விழுகிறது.

துவக்கு வெடிச்சத்தம் எதுவும் அதுவரை கிளராததில் சிவகுருவுக்கு நிம்மதி. சில்வி ஓடித் தப்பிவிட்டாள்தான் என்று மனத்துள் எண்ணிக்கொண்டார்.

அவரது நிம்மதியை உடைத்துக்கொண்டு அடுத்த கணத்தில் தூரத்திலாய் வெடித்தது, 'மெயின்ரோட்டுக்கு ஓடுறாளடா, விடாதை வேசையை' என்ற கிரீச் குரல்.

சிவகுருவின் தேகம் ஒருமுறை நடுங்குகிறது.

'அந்தப் பனைதான்... அதிலைதான் ஏறியிருக்கும்... விழுத்து... தறி...' என்றும் இன்னும் பலவாறாகவும் அதே கீச்சுக் குரல், நாற்பது நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் கடந்தும் சிவகுருவின் மனத்தில் கேட்கிறது.

கொய்யாவும், கிஞ்ஞாவும், காவிலாயும், குரையும், கள்ளியும் மண்டி வளர்ந்திருந்த ஒரு பற்றையை 'சங்கரி பத்தை'யென்று ஊரிலே சொல்லுவார்கள். ஐம்பதுக்கும் மேல்வரக்கூடிய பரப்பளவுகொண்ட அந்தப் பற்றை அந்தக் கிராமத்தின் சாபம்போல் பாம்புப் புற்றுகளை நூற்றுக்கணக்கில் புடையெழுப்பி நின்றிருந்தது.

அதன் அருகோடிய மணல் ஒழுங்கையில் இருட்டிவிட்டால் செல்ல யாரும் அவ்வளவாகத் துணிந்து விடுவதில்லை. அவசரத்துக்குச் செல்ல நேர்பவர்களும் டார்ச் லைற், அல்லது கை லாம்பு, இல்லையேல் கொளுத்திய சூழாவது கொண்டதான் செல்வர்கள். தினவெடுத்த பாம்புகளில் ஒன்றாவது குறுக்கே ஊர்ந்துகொண்டிருப்பது சாதாரணமாக அந்த இடத்தில் நிகழ்வது.

அதைவிட அவ்வப்போது பாம்புகள் வீடுகள் குடிசைகளுக்குள்ளும் புகுந்துவிடுவதுண்டு. இரவில், சுருட்டி வைத்த பாயை வெளியே கொண்டுவந்து தட்டி உதறாமல் விரித்துப் படுத்தவர்கள் அந்தக் கிராமத்திலே இல்லை.

பாம்புகள் வழியிலே ஊர்ந்தன, வயல்களின் வரப்போரங்களில் கிடந்தன, வேலிக்கரைகளில் நெளிந்து புரண்டன. அவற்றின் போகங்களும் குப்பைக் கிடங்குகளை மஞ்சமாக்கி ஆரவாரமாக நடந்தன.

குட்டிகள் பெருகின. ஒருபொழுதில் ஊர் எங்குமேயாக பாம்புகள் தென்பட்டன. மறுபொழுதில் குறைந்து அருகின. பாம்புகள் குறைந்திருந்த நேரத்திலும் புதர்களில் பாம்புத் தோல்கள் கழன்று தொங்கி அச்சக்கொடிகளாய் அசைந்து கிடந்தன.

அவைபற்றிய கதைகளும் அந்தக் கிராமத்திலே அதிகமென்றுதான் சொல்லவேண்டும். சாரை, புடையன், இரத்தப் புடையன், பறநாகம், நாகம், கொம்பேறி மூர்க்கன், சாரை, விரியன், கண்டங்கருவிடலை, வெங்கிணாந்தி, கோடாலிப் பாம்பு என்று பாம்புகளின் ஒவ்வொரு வகைக்கும் அங்கே கதை இருந்துகொண்டிருந்தது.

பாம்புகளின் குணவியல்புகளைக்கொண்டு அவற்றுக்குப் பெயர். பறந்து கடிப்பது, பறநாகம். சூழ்நிலையை உணர்ந்து தப்பித்துச் செல்லாமல், வீரியமாய் நின்று மிலாந்துவது வெங்கிணாந்தி. கடித்த பின் ஓடிச்சென்று உயர் மரங்களில் ஏறிக்கொள்வது கொம்பேறி மூர்க்கன். புடைத்திருப்பது புடையன்.

எவ்வளவு வலிமையான விஷமுறிவு மருந்துக்கும் சிரசேறிய விஷம் பாம்பு மரத்தில் இருக்கும்வரை இறங்காது என்று அங்கே நம்பிக்கை. அதற்கு உபாயத்தையும் அந்தவூர் கண்டிருந்தது.

பாம்பு கடித்தது என்ற பிரயோகம் அங்கே இலக்கியார்த்தமாய் மட்டுமானது. சாதாரண மனிதர்கள் பாம்பு கொத்தியது என்றுதான் சொல்லுகிறார்கள். இன்னும், நெஞ்செரிந்து சாபமாய்வார்த்தைகளைக் கொட்டுகிற தருணங்களில் பாம்பு வெட்டும் என்பார்கள்.

ஞாபகத்தில் வரக்கூடியதாய் அண்மையிலேயே இரண்டு மூன்று பாம்புக்கடி மரணங்கள் அங்கே நிகழ்ந்திருந்தன. மரணத்தினாலான இழப்பைவிட அதன் பயமே மனிதர்களை அந்த ஊரில் ஆட்டிப்படைத்துக் கொண்டிருந்தது.

பாம்புகள் மரணங்களின் வடிவங்களாகவும், மனிதர்கள் பயங்களின் உறைவுகளாகவும் அங்கே ஆகியிருந்ததாய்த்தான் சொல்லக்கூடியதாக இருந்தது.

இத்தகைய நிலைமைக்கு மத்தியிலும் அங்கே வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டு இருந்தது. ஏனெனில் வாழ்க்கையைவிட்டு ஓட எவராலும் அங்கே இயலவில்லை.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் ஒருநாள் அடிவளவுக்குள் விழுந்த பனம்பழங்களைப் பொறுக்கி கிழங்குப் பாத்திபோட பிரித்துப் போட்டுக்கொண்டிருந்த செல்லத்துரையை பாம்பு கடித்துவிடுகிறது. கடித்தது பாம்புதான் என்று தெரிந்த செல்லத்துரை 'அஞ்சும்

கெட்டு அறிவும் கெட்டு'ப் போகிறார். அலறியடித்துக் கொண்டு ஓடியவர் வீடடைவதன் முன்னரே தலைசுற்றி விழுந்துபோகிறார். மதியத்தில் சாப்பாட்டுக்கு வந்திருந்த செல்லத்துரையின் மருமகன் மாமனாரின் அலறல் சத்தம் கேட்டு சாப்பிட்ட கையோடு ஓடிவந்து என்ன எனக் கேட்டால், 'பாம்பு...பாம்பு' என்று முனங்கி கால்களைச் சுட்டினார் செல்லத்துரை.

பாம்பு ஏதோ ஒரு வன்மத்தில் கடித்ததுபோல போறையாய் இரண்டு துளைகள் முழங்காலின் கீழுள்ள ஆடு தசையில்.

அந்தளவில் செல்லத்துரைக்கு பாம்பு கொத்தி விட்டது என்ற செய்தி ஊரில் அக்கம் பக்கமெல்லாம் பரவிவிட்டது. ஊரின் விஷப் பரிசாரியைக் கூட்டிவரசைக்கிளில் ஆள் பறந்தது.

கடிவாய்க்கு மேல் கட்டுப்போட்டு செல்லத்துரையைப் பாய் விரித்து திண்ணையில் படுக்கவைத்தார்கள்.

'என்ன பாம்பு கொத்தினது? கொத்தின பாம்பைக் கண்டனியே?' செல்லத்துரையிடம் அவரது ஒன்றுவிட்ட தமையன் வினவுகிறார்.

'கொம்பறி மூக்கனாய்... இருக்கும்... கொத்தியிட்டு மரத்தடிக்குத்தான் ஓடிச்சிது' என்கிறார் பாதி மயங்கிய நிலையில் கிடந்திருந்த செல்லத்துரை.

'எந்த மரத்தடிக்கு?'

'பனங்கொட்டைக் கும்பத்துக்குப் பக்கத்திலை நிக்கிற பனைமரத்தடிக்கு.'

பரிசாரி வந்ததும் வைத்தியம் ஆரம்பிக்கிறது. ஆனாலும், செல்லத்துரை மெல்ல மெல்ல நினைவை இழந்துகொண்டு வருகிறார். அவசரமாக விஷமுறி மருந்தைக் கரைத்து கொடுப்பைக் கிழித்துக்கொண்டு தொண்டைக்குள் ஊற்றுகிறார் பரிசாரி தில்லைநாதன். அதுவே செல்லத்துரையின் கழுத்தை முறிக்கும் ஒரு கொடூரம்போல்தான் தோற்றப்படுகிறது. ஆனால் அது மாதிரியான சமயங்களில் அதைவிட வேறுவழியும் இருப்பதில்லை.

நேரமாக ஆக செல்லத்துரையின் உடல் பச்சை பாரித்து வருகிறது. பரிசாரியின் நம்பிக்கை தளர்ந்து தளர்ந்து செல்கிறது. அவர் சொல்கிறார், 'கொத்தியிட்டு மரத்தில் ஏறின பாம்பை உடன இறக்குங்கோ, இல்லாட்டி ஆளைத் தப்பவைக்கேல்லையெண்டு பிறகு என்னைக் குறைசொல்லாதயுங்கோ, விஷம் சிரசேறத் துவங்கியிட்டுது' என.

கோடரி எடுப்பவரும், கொட்டன் எடுப்பவரும், கொட்டன் சரிவராதென்று பாம்படிக்க வேலிப்

பூவரசிலிருந்து வாசியான தடிகளினை இடுங்கி எடுப்பவருமாக ஐந்தாறு பேர் கொண்ட ஒரு கூட்டம் பின்வளவு பனங்கொட்டைக் குவியலைநோக்கிச் செல்கிறது. அடிமரங்களைக் கோடரியால் குத்தி பாம்பின் இருப்பறியும் செய்கையில் பாம்பின் மறைவிடத்து அனுமானமும் இல்லாதுபோக, முன்னடியாய் நின்ற பனைமரத்தை தறித்து விழுத்துகிறார்கள். பாம்பு இல்லை. அவ்வாறே இரண்டாவது மூன்றாவது மரங்களும் தறித்து வீழ்த்தப்படுகின்றன. பாம்பு அகப்படவேயில்லை.

பனை விழுந்த சத்தம் கேட்டாலே குருத்தெடுக்க பாய்ந்து செல்கிற சிறுவர் கூட்டம் விக்கித்துப் போய் எல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா நிற்கிறது.

'கொத்தியிட்டு பாம்பு பத்தைக்குள்ளதான்திரும்பி ஓடியிட்டுதோ?' சந்தேகமெழுப்புகிறார் ஒருவர்.

'அப்பிடியெண்டா செல்லத்துரையற்றை சொந்தக் காரைக்குச் சொல்லியனுப்புங்கோ' என்றுவிட்டு புறப்படத் தயாராகிறார் பரிசாரி.

பரிசாரியை செல்லத்துரையின் மருமகன் நடராசா தடுக்கிறான். 'கொஞ்சம் நில்லுங்கோ, பரியாரியார். ஒரு வழி இருக்கு, மரத்திலிருந்து பாம்பை இறக்கிறதுக்கு.'

மேலே நடராசாவின் உத்தரவுகள் விறுவிறுவெனப் பிறக்கின்றன.

பெண்களைக் கூட்டி ஒப்பாரி வைக்கச் செய்கின்றனர் சிலர். சிலர் பறை மேளத்தை வருவித்து முழக்கவைக்கிறார்கள். சிலருக்கு அவசர அவசரமாகப் பாடை கட்டுகிற மும்முரம்.

சுமார் ஒரு மணிநேரத்துள் படலைவரை ஒப்பாரி தொடர் 'வெறும்' பாடை கூடலை நோக்கிப் புறப்படுகிறது. வெடிச் சத்தமும், பறை முழக்கமும் முன்னணியாய்ச் செல்கின்றன. கல்றோட்டு முகரி திரும்பி சுவ ஊர்வலமும் கண்ணிலிருந்து மறைகிறது.

எட்ட நின்றுருந்த தென்னை மரத்திலிருந்து, அதன் வரியோடு வரியாக உறைந்திருந்து எல்லாவற்றையும் கண்டுகொண்டிருந்த கொம்பேறிமூர்க்கொன்று மெல்ல ஊர்ந்திறங்கத் துவங்குகிறது. பின் இடையில் நின்று வளவின் சலனத்தை நோட்டமிடுகிறது. அசாதாரண சலனமெதையும் உற்றறியாத பாம்பு நிலம் நோக்கி மேலும் சிறிது சிறிதாய் வழக்குகிறது.

கம்புகள், பொல்லுகள், தடிகள் சகிதம் மறைவில் காத்திருந்தவர்கள் அது மண்ணைத்தொட்ட மாத்திரத்திலேயே தலை சிதற அடித்துக்கொல்லுகிறார்கள். உடனடியாகவே காவோலைகள் இரண்டொன்றை இழுத்துப்போட்டு தீழுட்டி அதை சுட்டும் எளிக்கிறார்கள்.

பாம்பு கொல்லப்பட்டதான விஷயம் தெரிவிக்கப் பட, போலிச் சவ ஊர்வலம் நடத்திச் சென்றவர்கள் பறை முழக்கம் நிறுத்தி, பாடையைக் கலைத்து வீடு திரும்புகிறார்கள். ஓப்பாரி வைத்த பெண்கள், மாரடித்துக் கதறியவர்கள் நிம்மதியோடு தங்கள் நடப்பில் கெக்கட்டம் போட்டுச் சிரித்து விலகுகிறார்கள்.

இரண்டாவது தடவையாக விஷமுறி மருந்து கொடுக்கப்படுகிறது செல்லத்துரைக்கு. நீட்டி வளர்த்தி யிருந்த செல்லத்துரையின் கண் மடல்களை விரித்தும், மேனி நிறத்தை உன்னித்தும் கொண்டிருந்த பரிகாரி தில்லைநாதனின் முகத்தில் மெல்ல அதிருப்தியின் ரேகைகள் நெளிய ஆரம்பிக்கின்றன.

சுமார் இரண்டு மணி நேரத்தில் செல்லத்துரை இறந்துவிட்ட நிச்சயத்துடன் பரிகாரி செல்லத்துரையின் வீட்டிலிருந்து விலகிச் செல்கிறார்.

அதன் பின்பும் நீண்டகாலம் சங்கரி பற்றை அந்தக் கிராமத்தில் அழியாமலே இருந்து, இன்னும் அதுபோன்று உருவாக்கிய பல கதைகளை ஊர் இன்றும் ஞாபகம் கொண்டிருக்கிறது.

சிவகுரு எதையும் மறக்கவில்லை.

சில்விதான் அந்த அழகான இளைஞனைத் தீண்டிய விஷ சர்ப்பமா? அப்படியாயினும் அவளைக் கொன்று விடுவதன் மூலம் அவனுள் ஏறியிருக்கக்கூடிய விஷம்

கலைவாணர் ஒரு சமயம் மதுரையில் உள்ள ஒரு ஓட்டலுக்குச் சென்று தோசைக்கு ஆர்டர் கொடுத்துவிட்டு அமர்ந்தார். சர்வர் தோசையைக் கொண்டு வந்து வைத்தார்.

இவர் தோசைக்குத் தொட்டுக்கொள்ள சர்க்கரை கேட்டார். அப்போது இரண்டாம் உலகப்போர் நடந்து கொண்டிருந்த காலம். சர்க்கரைத் தட்டுப்பாடு அதிகம் இருந்தது. எந்த ஓட்டலிலும் இட்லி தோசைகளுக்குத் தொட்டுக்கொள்ள சர்க்கரை கொடுப்பதில்லை. இதை ஒவ்வொரு ஓட்டலிலும் போர்டு எழுதி வைத்திருப்பார்கள்.

அவரிடம் சர்வர், 'ஐயா சர்க்கரை கொடுக்க முடியாது. அதோ அந்த போர்டில் என்ன எழுதியிருக்கிறது என்பதைக் கொஞ்சம் படித்துப் பாருங்கள்' என்றார்.

என்.எஸ்.கே.யும் படித்தார். அதில், 'இன்று முதல் தோசைக்குச் சர்க்கரை இல்லை' என்று எழுதிப் போட்டிருந்தது. அவரை மடக்க எண்ணிய கலைவாணர், சர்வரை அழைத்து, மீண்டும் ஒரு தோசைக்கு ஆர்டர் கொடுத்தார். தோசையும் வந்தது.

பிறகு சர்வரை நோக்கி, 'ஐயா இதற்காவது சர்க்கரை கொடு' என்று கேட்டார். சர்வர் மீண்டும் போர்டைக்

எவ்வாறு இறங்குதல் கூடும்? பாம்பை அடித்துக் கொன்ற பின்னாலும் செல்லத்துரை பிழைத்தெழவில்லையே!

செல்லத்துரையைக் கடித்த பாம்பு அது இல்லையென்று செல்லத்துரையின் செத்தவீட்டிலேயே ஒரு கதை கிளம்பியிருந்ததுதான். அதுபோல அவனுள் ஏறியிருக்கக்கூடிய விஷம் சில்வியாவிடமிருந்தானதாய் இல்லாமலும் இருக்கலாமே!

பாம்பைக் கொல்வது, விஷத்தை இறக்குவது என்பதில் எது முக்கியம்?

'போங்கோடா போங்கோ, போய் விஷகடிக்கு மருந்தெடுக்கிறத விட்டிட்டு புாம்பை அடிக்கத் திரியிறியளே, பயித்தியக்காரப் பெடியன்' என்று திட்ட வேண்டும்போல் இருந்தது அவருக்கு.

அவர்களை இனிமேல் சந்திக்கமுடியுமென்ற நம்பிக்கை அவருக்கில்லை. தனது ஊரின் சங்கரி பற்றைக் கதை ஏன் ஞாபகமாயிற்றென்றும் அவருக்கு காரணம் தெரியாதிருந்தது.

பாம்பு ஆதி மிருகம். விஷம் ஆதிக் கொல்லாயுதம். அவற்றின் தன்மைகள் மாறலாம். இருப்பிடங்கள் மாறலாம். எங்கும், எப்போதும் அவற்றின் இருப்பு அழித்தொழிக்கப்பட முடியாதது.

சிவகுரு எழுந்தார்.

காட்டினார். உடனே கலைவாணர் சர்வரைப் பார்த்து, 'அதில் என்ன எழுதியிருக்கிறது? இன்று முதல் தோசைக்குச் சர்க்கரை இல்லை என்றுதானே. இது இரண்டாவது தோசை தானே?' என்றார்.

மறுப்பேதும் சொல்லாமல், சர்க்கரையைக் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு, முதலில் எழுதியிருந்ததை அழித்துவிட்டு, 'இனிமேல் தோசைக்குச் சர்க்கரை இல்லை' என்று எழுதினார். பிறகு கலைவாணரைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

மறுபடியும் மாட்டிக்கொண்டாயா என்று நினைத்த என்.எஸ்.கே., மேலே இருந்த தோசையைக் கீழே வைத்துவிட்டு, 'மேல் தோசைக்குச் சர்க்கரை வேண்டாம். கீழ் உள்ள தோசைக்கு மட்டும் சர்க்கரை கொடு' என்று கேட்டார். வேறுவழியின்றி, அந்தத் தோசைக்கும் சர்க்கரை கொண்டு வந்து கொடுத்தார் சர்வார்.

வளைந்து பேசு வீரவான்

சேழியன்

மார்கழி மாத விடுமுறை விடவும் மாமா வந்து இறங்கவும் சரியாக இருந்தது. மார்கழி மாத விடுமுறையில் பெரிய பெரிய வசதிகள் எல்லாம் இருக்கின்றது. முப்பது நாட்களுக்கும் குறையாமல் வருகின்ற மிகப் பெரிய பள்ளிக்கூட விடுமுறை இது என்பதால் பள்ளிக்கூடம் போகாதவர்களுக்கும் கூட முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விடுமுறை இது.

இறுதிப் பரீட்சை முடிந்ததின் பின்னர் வருவதால் 'புத்தகத்தை எடுத்துப் படியடா' என்கின்ற வன்முறைகள் எதுவுமே கிடையாது. அன்டை நாட்டுக்கு எதிரான பெரும் படையெடுப்புக்குத் தயாராவது போல, அடுத்த கட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்காக ஒட்டுமொத்த யாழ்ப்பாணமும் தயாராகின்ற காலகட்டம் என்பதால் 'மிளகாய்ப் பழம் பிடுங்க வாடா', 'கத்தரிக்காயை கழுவிச் சாக்கில் கட்டு' என்கின்ற சிறுவர்கள் மீதான கொடுமைகளும் தற்காலிகமாக ஒத்திவைக்கப்பட்டுவிடும்.

'தம்பியின் கொப்பிப்பேப்பரை கிழித்து விதம் விதமாகக் கப்பல் செய்து விடுவது', 'முழங்காலை நனைத்துக் கொண்டு நின்று, தெருவில் ஓடி வருகின்ற வெள்ளத்தை கரிகாலன் பாணியில் அணை கட்டி

வெடிவாணரின் வளவுக்குள்ளை விடுகின்றது' போன்ற வித்தைகளைக் கற்றிருந்தால் இந்த மார்கழி மழை கூட ஒரு பெரிய பிரச்சனை கிடையாது.

ஒட்டுமொத்தமாகக் கூறுவது என்றால் இடை இடையே வந்து போகின்ற பேச்சுவார்த்தைக் காலகட்ட குதூகலம் போல மார்கழி விடுமுறை இருக்கும். இதிலே வசதி என்னவென்றால் இந்த கண்காணிப்புக் குழு போன்ற பிரச்சனை ஒன்றுமே கிடையவே கிடையாது.

வழமைபோல ஒரு பழைய சூட்கேசுடன் மாமா வந்து இறங்கினார். அதற்கு இரண்டு பூட்டு போட்டுப் பூட்டி வைத்திருப்பார். சூட்கேசுக்குள் முகச்சுவரம் செய்வதற்கான சவர அலகு, சின்னக் கண்ணாடி மற்றும் தட்டுமுட்டுச் சாமான்களுடன் ஒரு கால்சட்டையும் இரண்டு மூன்று சட்டைகளுடன் ஒரு கிழிந்த பெணியனும் இருக்கும். நிச்சயமாக சாரம் மற்றும் துவாய வைத்திருக்க மாட்டார்;. இரண்டு நாளைக்கு ஒரு தடைவை நாங்கள் தான் அவற்றை அவருக்கு 'சப்ளை' செய்ய வேண்டும்.

இந்த சமாசாரங்களுக்கும் அப்பால் ஒரு புத்தம் புதிய கத்தி அல்லது புது மண்வெட்டி, வாள் அல்லதும் போனால் கூர்மையான ஒரு கோடாலி நிச்சயமாய் சூட்கேசுக்குள் வைத்திருப்பார். பழைய சிங்களப் பேப்பர் ஒன்றில் மிகக் கவனமாகச் சுற்றப்பட்டு, அடிப் பெட்டிக்குள் இது பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருக்கும். யாராவது இதைப் பார்த்தால் மாமா ஏதோ பெரிய சண்டியர் என்று நிச்சயமாக நம்புவார்கள்.

பதினாறு வயதில் அப்புவிடம் அடிவாங்கிக் கொண்டு வீட்டை விட்டு ஓடிப்போனவர்தான் இந்த மாமா. 'முற்றத்துக் கொடியில் காய்ந்து கொண்டிருந்த அப்புவின் கோமணத்தில் முடிந்திருந்த இருபது ரூபாயைக் களவெடுத்துக் கொண்டு ஓடிப் போய்ட்டான்'- ஆச்சி அலுக்காமல் அடிக்கடி இதைச் சொல்லுவா.

டிக்கட்டும் எடுக்காமல் இரயில் ஏறிப் போனவர் சிங்களம், இங்கிலீஸ் எல்லாம் அளவாகப் படித்து இன்றைக்குப் பெரிய ஒரு அரசாங்க உத்தியோகத்தார். இப்போ அநுராதபுரத்தில் இருந்து இருபது மைல் தூரத்தில் இருக்கின்ற ஒரு சிங்களப் பகுதியில் 'பெரும் தெருக்கள் திணைக்களத்தில்' ஸ்டோர் கீப்பராக வேலை செய்கிறார்.

அடிக்கடி வேலை காரண நிமிர்த்தம் அவருக்கு இட மாற்றங்கள் கிடைக்கும். விடுமுறைக்கு வந்து போகிறபோது தவறாமல் புதுக் கத்தி, கரண்டி, கோடரி

என்று விதம் விதமாய்க் கொண்டு வந்து அம்மா, பெரியம்மா, சின்னம்மாவுக்கு கொடுத்து, பதிலாக உடைந்து முறிந்த பழைய சாமான்களை அள்ளிக் கொண்டு போய் கணக்குக் காட்டுவதில் ஆள் ஒரு பெரிய கிள்ளாடி. அவருடைய இந்த சேவைக்காக யாழ்ப்பாணம் வரும் போதெல்லாம் மேலதிக உபசரிப்புகள் எப்போதும் அவருக்கு உண்டு.

இது மட்டுமல்லாது 'தடியன்;', 'எருமையன்', 'குத்தியன்' என்று அப்பா, பெரியப்பா மற்றும் சின்னம்யாவை, அவர்கள் இல்லாத சமயமாகப் பார்த்து மாமா திட்டிவதைப்பற்றி மூன்று பெண்களும் கண்டு கொள்வதும் இல்லை.

மாமா வந்தால் எங்களுடைய வீட்டில் தான் தங்குவார். அந்த இரண்டு மூன்று கிழமைக்குள் மாமா நடத்துகின்ற தர்பாரில் அம்மா மனம் கிழிந்து, இட்டிலி அவிக்கின்ற துணிபோல நொய்ந்து போய்விடுவாள்.

“இவருக்குத் தான் ஏதொ ஒரு பெரிய குறு நில மன்னன் என்ற நினைப்பு.” ஆத்திரத்தில் அம்மா ஒரு தடைவை வாய் விட்டுக் கூறினாலும் இது மாமாவுக்கு கேட்டு விட்டதோ என்று பயந்து போனாள்.

நல்ல வேளை அது எனக்கு மட்டும் தான் கேட்டது. ஆனால் எனக்கு மாமாவைப் பார்க்கின்ற போதெல்லாம் குறுநில மன்னனைப் போலத் தோன்றியதே இல்லை. கல்கியின் தொடர் கதையில் வருகின்ற வீர பாண்டியனின் நினைவுதான் வரும். வீரவாளை இழந்து விட்ட பின்னரும் கம்பீரமாகக் குரல் எழுப்பிப் பாட்டுப் பாடிக் கொண்டு திரிகின்ற சுந்தர பாண்டியன்.

கல்கியின் கதையில் ஒரு வசதி இருக்கிறது. அரசன் பிடிபட்டாலோ அல்லது கொல்லப்பட்டாலும் பிரச்சினை முடிந்து போவதில்லை. இந்த மணிமுடியையும், வீரவாளையும் மட்டும் எங்காவது ஒளித்து வைத்து விட்டால் போதும். பிறகு சமயம் பார்த்து அந்த வீரவாளையும், முடியையும் யாராவது தூக்கிக் கொண்டு மறுபடி ஆட்சியைப் பிடித்துவிடலாம். நல்லகாலம் இந்த வசதி இப்போது கிடையாது. இருந்தால் யாருடைய துப்பாக்கியை யார் எடுத்துக் கொண்டு வந்து நிற்பார்கள் என்று சொல்ல முடியாது.

மாமா வீரவாளை வெகு பத்திரமாக எங்கோ ஒளித்து வைத்திருப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றும்.

எங்களுக்கும் இந்த மாமாவினால் பெரிய ஆக்கினை. ஏதோ ஆபத்து சமயத்துக்கென்று தயாராக வைத்திருப்பதைப் போல அவர் வைத்திருக்கும் ஒரே பெணியனையும் ஐட்டியையும் நானும் தம்பியும்

தோய்த்துக் கொடுக்கவேண்டும். கை படாமல் அதைத் தோய்த்து எடுத்து அலசிக் காயப்போடுவது புது முயற்சி போன்ற ஒரு அபூர்வமான வேலை.

இதை விட அவருடைய சாப்பாட்டுக் கோப்பை, தேத்தண்ணிக் கோப்பைகளைக் கழுவுவது, கடைக்குப் போய் அவர் சொல்லுற சாமான்கள் வாங்கிக் கொண்டு வருவது, சைக்கிளின் பின்னால் அவர் இருக்க, வேர்வை வழிய வழிய சைக்கிள் மிதிப்பது, வழியில் திடீரெனச் சைக்கிளை விட்டுக் குதித்து யாருடனாவது வம்பளக்கும் போது மிகப் பொறுமையாக காத்திருப்பது என்று பல விதமான வேலைகளும் எமக்கு இருக்கும்.

எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டு விடுவோம். மாமா கடைசியாய் யாழ்ப்பாணம் கூட்டிக் கொண்டு போய்க் காட்டுகின்ற படத்துக்குக்காகவும், மலாயன் கடை வடை, தேத்தண்ணிக்காகவும் இன்னும் எத்தனை வந்தாலும் தாங்கிக் கொள்ளலாம்.

“மாமாவுக்கு ஏன் மாமி இல்லை” என்று மிக நீண்ட காலமாக எனக்குள் குடைந்து கொண்டிருந்த கேள்வியை ஒரு நாள் பொறுக்க முடியாமல் அம்மாவிடம் கேட்டு விட்டேன்.

ஒரு தடைவ என்னை முறைத்துப் பார்த்தாள். “உனக்கு என்னத்துக்கடா?” என்று முறுகல் முறுகி விட்டு “மாமி செத்துப் போய்விட்டார்” என்று அம்மா சொல்லியதை நான் நம்பவில்லை.

அம்மாவும் பெரியம்மாவும் குசு குசுக்கின்ற போது மிகத் தந்திரமாக ஒட்டுக் கதை கேட்டுத் தம்பி தான் விசயத்தை ஒரு நாள் கூறினான். ஒட்டுக் கதைகள் கேட்டு ஆளுக்கு ஆள் பிரச்சனைகள் உண்டு பண்ணுவது, இவனுக்கு கில்லி விளையாட்டுப் போல ஒரு விளையாட்டு.

இவனைப் பார்த்தால் ஒட்டுக் கதை கேட்கின்றான் என்று யாருமே நம்ப மாட்டார்கள். அயன்ஸ்டீனின் ஏதோ ஒரு கொள்கையை எடுத்து பரீட்சித்துப் பார்ப்பதைப் போல பரபரப்பாக ஏதோ செய்து கொண்டிருப்பான். கைகள் கிறு கிறுவென வேகமாக வேலை செய்யும். நெற்றியையும் கண்களையும் அடிக்கடி சுருக்கியும் விரித்தும் தன்னுடைய மூளை அந்த இடத்தில் இல்லை என்று காட்டிக் கொள்வான், சில சமயம் தன்னுடைய பாட்டில் ஏதோ புலம்புவான். காதுகளை மட்டும் தன்னுடைய இந்த வேலைகளோடு எதுவும் சம்பந்தம் இல்லாமல் தள்ளி வைத்துக் கொள்வான். அதை எத்தனை பாகையில் சரியாக சரித்து வைத்துக் கொள்வது என்பது அவனுக்கு மட்டும் தெரிந்த கலை.

“மாமி எப்பவோ ஓடிப்போய்டா.”

எனக்குக் கண்ணீர் வந்தது. பாவம் மாமி எவ்வளவு பொறுமையாய் இருந்திருப்பாள். மூவேந்தர்களுக்குள் இருந்திருக்கக் கூடிய அறிவு குறைந்த ஒரு மூட வேந்தனைப் போல் மாமா போட்ட மிக மட்டமான அட்டகாசங்களை எல்லாம் பொறுத்துக் கொண்ட வாயில்லாப் பூச்சி.

அடிக்கடி மாமி கிணற்றுக் கட்டில் குந்தி இருந்து கண் கலங்குகின்ற காட்சி எனக்குள் வந்தது. அவள் கண்ணீர் கலந்த தண்ணீரைத்தான் சூழ இருந்த இந்த எல்லாக் குடும்பங்களுக்கும் குடித்திருக்கும். ஆனால் மாமியின் மீது எந்த ஒரு கருணையும் காட்ட மறுக்கின்றது.

“மாமி ஓடிப் போயிருக்க மாட்டா, மாமா தான் துரத்தி விட்டிருப்பார்.” நான் இப்படிச் சொன்னதையும் கேட்டு வைத்துக் கொண்டான் தம்பி. நேராக பெரிம்மா வீட்டுக்குப் போனான். போனவன் சின்னக்காவிடம் போட்டுக் கொடுத்து நல்ல பிள்ளை என்ற பட்டத்தை தொடர்ந்தும் தக்க வைத்துக் கொண்டான்.

தெருவில் போன ஓணானை மடியில் பிடிச்சுக் கட்டிவைச்ச மாமிரித்தான் என்னுடைய தம்பி. ஒரு மாதிரியான நிலையில் தான் தம்பியுடனான எனது வாழ்கை போய்கொண்டிருந்தது. அடிக்கடி என் காலை வாரிவிட்டு விடுவான்.

“வர வர உன்னுடைய பழக்கங்கள் சரியில்லை... ஒரு இத்துனியாய் இருந்து கொண்டு பெரிய விசயங்களுக்கை தேவையில்லாம் மூக்கை நுளைக்கின்றாய். குஞ்சுப்பாட்டை சொல்லட்டே...” சின்னக்கா மிரட்டினான்.

அவள் லேசில சொல்லமாட்டாள். சொன்னால் அவள் தாற கடிதங்களைக் குடுக்க இனி வேற ஆளத்தான் அவள் பார்க்க வேண்டும்.

மாமியால் தாங்க முடியாத மாமாவின் அட்டுழியங்களை எல்லாம் என்னுடைய அம்மா என்ன வென்று தலைக்கு மேல் தாங்குகிறாள் என்பது எனக்கு அதிசயமாய் இல்லாவிட்டாலும், அது அற்புதங்களில் ஒன்றாக ஆவது இருக்கக் கூடியது என்று தோன்றியது.

ஓட்டுக் கதை மன்னன் இதையும் கண்டு பிடித்துச் சொல்லி விட்டான். எங்களுடைய புது வீட்டைக் கட்டி முடிக்க வட்டியே இல்லாமல் இருப்பது ஆயிரம் ரூபாய் மாமா கொடுத்த கதை தெரிந்த பின்னர், அம்மா மிகவும் நியாயமாய் நடப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றியது. நீதி நியாயங்கள் தெரிந்தவன்.

மாமா இந்த முறை வரும் போது எப்படியாவது எங்களுடைய ரேடியோவைக் கொண்டு வருவார் என்ற நம்பிக்கையோடு நானும் தம்பியும் இருந்தோம். ஆனால் அவர் வழமை போல கொண்டு வரவில்லை. எனக்கும் தம்பிக்கும் சரியான கோபம் வந்தது. அவருக்கு முன்னால் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அது சாத்தியமான விடயமும் இல்லை.

இந்த ரேடியோப் பிரச்சனை ஒரு நீண்ட காலப்பிரச்சனை. அப்பாவிடம் ஒரு பழைய பிலிப்ஸ் ரேடியோ இருந்தது. ஆறு மாதத்துக்கு ஒரு தடைவ அதற்கு மிகப் பெரிய பற்றி வாங்கிப் போடுவது கட்டுப்படி ஆகாது என்பது கூட பிரச்சனையாக இருந்ததில்லை. வாரத்துக்கு இரண்டு தடைவை மாமரத்துக்கும் புளிய மரத்துக்கும் இடையில் தொடுத்து கட்டியிருந்த ஏரியல் அறுந்து விழ விழ மறுபடியும் ஏறிக் கட்ட வேண்டும் என்பது பெரிய பிரச்சனை. ஒரு தடைவ மாமரத்தில் ஏறும் போது அப்பா சறுக்கி விழுந்தும் விட்டார்.

“இந்தக் குத்தியனுக்கு ஏன் இந்த வேலை?” என்று அம்மாவிடம் மாமா செல்லமாகத் திட்டினார். அம்மா இதுகளையெல்லாம் காதில் விழுந்த மாதிரியே காட்டிக் கொள்வதில்லை.

“இந்த ரேடியோவை நான் முதியான்சேயிடம் கொடுத்து டிரான்சிஸ்டர் ரேடியோவாக மாற்றிக்கொண்டு வருகிறேன்” என்று கூறிக் கொண்டு போனவர் தான் இரண்டு வருடமாயும் திருப்பிக் கொண்டு வரவில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் வரும் போது அடுத்த முறை கொண்டுவருவதாக சளைக்காமல் கூறுவார்.

‘கழுவிக்க காயப் போடும் போது மாமாவின் கோவணத்துக்குள் காஞ்சோண்டி இலையைப் பூசி விடவேண்டும்.’ தம்பி கண்ணி வெடி வைப்பதற்குத் திட்டம் போட்டது போல திட்டம் போட்டான்.

இவனுடன் சேர்ந்து திட்டம் போடுவது காஞ்சோண்டி இலையை நானே பூசிக் கொள்வதை விட மோசமான நிலைமைக்கு என்னைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடும். இது எனக்குத் தெரியும். அதனால் அவனுடைய திட்டம் பிடித்திருந்தாலும் எடுத்த எடுப்பிலேயே நிராகரித்து விட்டேன்.

‘சமாதான ரீதியான ஏதாவது திட்டம் போட்டால் தான் சரி’ என்று நான் கூறியதை தம்பி சற்று சந்தேகத்துடனேயே பார்த்தான்.

சற்றும் எதிர்பாராமல் அம்மாவே ஒரு திட்டம் போட்டுக் கொடுத்தான். “டேய் நீங்கள் இரண்டு பேரும் மாமா போகிற போது அவரோடையே போய், வரும் போது

ரேடியோவையும் எடுத்துக் கொண்டு, மாமா வாங்கித் தாற அரிசியையும் கொண்டு வாங்கோவன்டா.”

மாமாவுக்கும் இந்தத் திடீர்த் திட்டம் பிடித்துக் கொண்டது ஏன் என்று பிறகு தான் எனக்கும் தம்பிக்கும் தெரிய வந்தது. அவர் சில மூட்டைகளை அநுராதபுரத்திற்கு கடத்தல் செய்ய என்னையும் தம்பியையும் நம்பி முழு ஏற்பாடுகளையும் செய்து முடித்தார்.

புது வருடம் முடிந்ததும் மாமாவின் விடுமுறையும் முடிவுக்கு வந்து விட்டது.

வெங்காயம், செத்தல் மிளகாய், பாணிபோட்ட போயிலை சகிதம் இணுவில் ஸ்டேசனுக்குச் சென்று ரெயின் எடுப்பதற்காக நாங்கள் வெளிக்கிட்டோம்.

வேலிக்குப் பின்னால் நின்று சர சர என்று சத்தம். பெரியம்மா அவரமாய் ஆனால் பதுங்கிப் பதுங்கி வந்தான்.

பெரியம்மா முன் வாசல் வழியால் எங்கட வீட்டுக்கு வந்ததை ஒரு நாளும் நான் கண்டதேயில்லை. எப்பவும் அவள் பொழுது விழுந்ததுக்கும் பிறகு வேலியைப் பொத்துக் கொண்டு, கிணத்தடிப் பக்கமாய் நின்று, திடீரென்று ஒரு மரத்துக்குப் பின்னாலை அல்லது ஆட்டுக் கொட்டிலுக்குள் பதுங்கி இருந்து அதிரடியாய் வந்து தரிசனம் தருவாள். அவளுக்கு என்ன பாதுகாப்புப் பிரச்சனை என்று கரிசனையாய் கேட்டறிய யாருமே யோசித்ததில்லை.

கையில் கட்டுக் கிளுவம் இலையோட வந்த பெரியம்மா தம்பியின்ட காதுக்குள்ளை சொன்னாள் “ஆளுக்கொரு மூட்டையோடை வந்திடுங்கோடா.”

அநுராதபுரம் ஸ்டேசனில இறங்கி மாமாவின் குவாட்டசுக்கு போவதற்கான பஸ்ஸில் ஏறும் வரை பட்ட வேதனைகளை சொல்ல முடியாது. என் தம்பிக்கு கை வீங்கியே விட்டது. இரகசியமாய் அழுதிருப்பான் போலவும் தோன்றியது.

குவாட்டசுக்கு அருகிலேயே பஸ் நின்றது. இறங்கிய்துமே மாமாவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தது போல லொக்கு பண்டா எங்களடிக்கு வந்து விட்டான். அவன் தான் அந்தக் குவாட்டசுக்கு காவல்காரன். இவனுக்கு காவலுக்கு இரண்டுபேரைப் போட வேண்டும் போல எனக்கிருந்தது.

“ஐயா” என்று சிங்களத்தில் பணிவாக அழைத்தவன் தன்னுடைய புத்தாண்டு வாழ்த்துக்களை மாமாவுக்கு தெரிவித்தான். மாமாவும் பதிலுக்கு புத்தாண்டு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தார்.

லொக்கு பண்டா எங்களை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான். எங்களை மாமா சிங்களத்தில் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

“ஓ..” என்று இழுத்தவன் “ஸ்கூல் எல்லாம் லீவு தானே இப்ப” என்று தமிழில் எங்களைப்பார்த்துக் கூறினான்.

மூட்டைகளை வெகு அனாயாசமாகத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து இறக்கி வைத்தான். மாமாவின் இருப்பிடம் எனக்கு மிக்க அசௌகரியமாக இருந்தது.

‘எங்களுடைய ஆட்டுக் கொட்டில் இதைவிடப் பெரிசு’ தம்பி குசு குசுத்தான். அவனுடைய காலில் நான் ஒரு மிதிமிதிக்க அமைதியாகி விட்டான்.

லொக்கு பண்டா காலையில் வருவதாகக் கூறி புறப்படும் போது “பெரிய மாத்தையா வந்து விட்டாரா?” என்று மாமா கேட்டார்.

“மாஸையிலேயே வந்து விட்டார்” என்று கூறியபடி இருட்டுக்குள் போய் மறைந்துவிட்டான்.

“மாமா ரேடியோ எங்கே?”

லொக்கு பண்டா போனதுமே ஆவலாய் கேட்டேன். அதை ஒரு தடவையாவது பார்த்துவிட்டால் பட்ட கஸ்டங்கள் நீங்கி விடும் போல இருந்தது.

“இப்ப படுங்கோடா. அதையெல்லாம் காலையில் பார்க்கலாம்” என்று கடுமையாக்கக் கூறினார்.

ஒரே ஒரு மரக்கட்டில் இருந்த அந்த இடத்தில் எப்படி படுப்பது என்று தீவிரமாகத் தம்பி யோசித்தான். மாஜிசியன் சர்க்காரைப் போல் மாமா ஒரு இடத்தில் கைவைத்து இரண்டு சாக்குகளை எடுத்து தந்தார்.

“இதிலை படுங்கோ. சாராத்தலை போர்த்துக் கொள்ளங்கோ”

எனக்கும் தம்பிக்கும் நித்திரை வரவில்லை. மாமாவின் குறட்டை சத்தம் கேட்டதும் தம்பி துள்ளி எழுந்தான். அந்த இருட்டுக்குள் பரபரப்பாக எதையோ தேடினான்.

கள்ள நாய். இவன் மாமாவின் காசை ஏதும் களவெடுக்கின்றான் போல. எனக்கு ஆத்திரம் வந்தது. ‘மாமாவை எழுப்பிச் சொல்லுவமோ’ என்று நான் நினைக்க, மறுபடியும் என்னருகில் வந்து படுத்தான்.

மெல்ல என்னை சுரண்டினான். நான் ஆத்திரத்தில் பேசாமலே இருந்தேன்.

“ரேடியோ இருக்கிறது” என்று கூறினான். நான் திரும்பவே இல்லை. ஆனால் மனதுக்கு சந்தோசமாக இருந்தது. நின்மதியாக நித்திரை வந்தது.

பரபரப்பாக காலையில் எழுந்த மாமா “இரண்டு பேரும் வெளிக்கிடுங்கோ” என்று அவசரப்படுத்தினார். எங்கு எதற்கு என்ற எந்த விபரமும் மாமா வழமையாக கூறுவதில்லை.

பாணிபோட்ட போயிலை மூட்டையில் இருந்து நல்லதாய் இரண்டு போயிலை கட்டுகளைத் தேடி எடுத்துக் கொண்டார். யாரையோ முக்கியமாக சந்திக்கப் போகின்றார் என்று நினைத்தேன்.

அந்த குவாட்டசை விட்டு வெளியேறி இன்னொரு குச்சு ஒழுங்கை வழியாக சிறிது தூரம் நடந்தோம். ஒரு சிறு கல் வீட்டுக்கு முன் நின்றார். எங்கள் இருவரையும் பார்த்தார்.

“ஒரு பிரச்சனையும் இல்லாமல் அமைதியாய் இருக்கவேண்டும்” என்று மிரட்டல் தொனியில் கூறினார். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் என்னுடைய தலை எனக்கும் தெரியாமல் தானாகவே ஆடிவிடும். தம்பி யோசித்துத் தான் ஆட்டுவான்.

“பின்னாலேயே வாங்கோ”

மூங்கிலால் செய்த படலையை திறந்து கொண்டு மாமா அந்த வீட்டு வளவுக்குள் காலடி வைத்தார். எனக்கு ஒரே பரபரப்பாக இருந்தது. சிங்கள மாமியைத் தான் சந்திக்கப் போகின்றோமோ?

வீட்டுக் கதவைத்தட்ட ஒரு பெண்மணி கதவைத் திறந்தாள். அழகான பெண்மணிதான். மாமியா ஏற்பதற்கு எனக்கு ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை நான் தயார்.

“நோனா” சிங்களத்தில் மாமா கூறினார்.

“ஓ! யாப்பண இரிந்து வந்ததா?..... உல்லுக்கு வந்தி கொஞ்சம் இரிங்க.”

அந்தப் பெண் உள்ளே சென்று விட்டார். நானும் தம்பியும் ஒருவரை ஒருவர் கண்களால் பார்த்துக்

கொண்டோம். தம்பியின் முகத்தில் பெரும் விசமம் கொப்பளித்துக் கொண்டிருந்தது.

மாமா போயிலையை இரண்டு கைகளாலும் ஏந்தி ஒரு வீரனைப்போல தயாராக நின்று கொண்டிருந்தார்.

இரண்டு நிமிடத்தில் யாரோ வரும் காலடிச்சத்தம் கேட்க மாமா பரபரப்பாகினார்.

வெறும் மேலுடன், கண்ணாடியும் சாரமும் அணிந்த ஒரு மனிதர் வர தடாலென்று மாமா சரிந்து விழுந்தார்.

மாமாவுக்கு என்ன? நான் திடுக்கிட்டேன்.

“மாத்தையா! புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்” மாமாவின் குரல் பாதாளத்தில் இருந்து கரகரப்பாக கேட்டது.

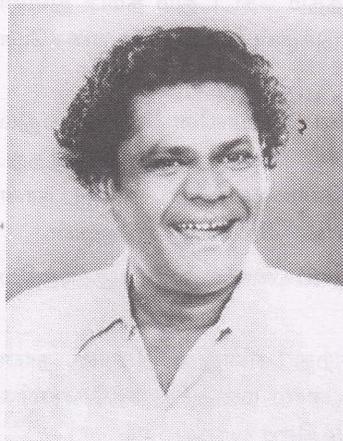
“ஓ. கே. நடராஜா” மாத்தையா கட்டைக் குரலில் கூறினார். அவர் தான் மாமாவின் மேலதிகாரி.

ஏதோ ஒரு வளையில் மாட்டிக் கொண்ட கரடியைப் போல், மிக மெல்லமாக, கஸ்டப்பட்டு எழுந்த மாமா, சளைக்காமல் தனது முதுகை வளைத்து குனிந்து மாத்தையாவிடம் பாணிப் போயிலையை நீட்டினார்.

பாணிப்போயிலையைக் கண்டதும் மாத்தையாவின் விரிந்த முகம் அகலப்பக்கமாக இன்னமும் விரிந்தது.

தம்பியைப் பார்த்தேன். காணக் கூடாததைக் கண்டதைப் போல் அதிர்ச்சியில் நின்று கொண்டிருந்தான். மறுபடி அநுராதபுரம் புகையிரத நிலையத்தில் இருந்து, இரயில் வண்டி புறப்படும் வரை எதைப் பற்றியுமே அவன் மூச்சே திறக்கவில்லை.

இப்போதெல்லாம் மாமாவைப் பார்க்கின்ற போது எனக்கு பாண்டியனின் நினைவு வருவதேயில்லை. வளைந்து போன ஒரு வாளின் நினைவு மட்டும் மறுபடி மறுபடி வந்து தொலைக்கின்றது.

ஒருமுறை சென்னை ஒற்றைவாடைக் கொட்டகையில், கலைவாணர் என்.எஸ்.கே. குழுவினரின் ‘வள்ளுவம்’ என்ற நாடகம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

என்.எஸ்.கே.யும், மதுரமும் இணைந்து நடத்தக் காட்சி முடிந்தவுடன் திரையை இழுத்து மூட மறந்துவிட்டார் சீன் தொழிலாளி. காட்சி முடிந்தாலும், மேடையை விட்டுப்போக முடியாத நிலை.

கலைவாணர் ‘திரையைப் போடு’ என்று எப்படித் தொழிலாளியிடம் பகிரங்கமாகச் சொல்வது என யோசித்தார் கலைவாணர். உடனே அருகிலிருந்த மதுரத்திடம், ‘நான் இத்தனை நேரம் சொன்னது உன் மனசிலே படுதா? படுதா?’ என்று அழுத்திச் சொன்னார்.

படுதா என்ற சொல்லின் அழுத்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட சீன் தொழிலாளி, சட்டென்று முன்பக்கத் திரையை இழுத்து மூடிக் காட்சியை முடித்தார்.

உதவி

குமார்மூர்த்தி

முதல் நாள் மாலை வீட்டுக்கு வரும்போதே நாளை வேலைக்கு பஸ்ஸில்தான் போக வேண்டும் என்று தீர்மானம் எடுத்து விட்டிருந்தென். சாயந்தரமே சினோ (பனி) பெய்ய அல்ல, கொட்டத் தொடங்கியிருந்தது. இரவுக்கு முப்பது சென்ரிமீற்றர் சினோவாமே! பக்ரறியில் எதிர்படுகிறவர்கள் எல்லோரிடமும் ஒருவருக்கு ஒருவர் கேட்டு குசலம் விசாரித்து கொண்டனர். சாவச்சேரியில் செல்லடியாம். சதுமலையில் சுற்றி வளைப்பாம், என்று ஊரில் குசலம் விசாரிப்போமே! அந்த மாதிரி வேறு என்னதான் செய்வது. சினோ கொட்டுவது மழை பெய்வது, வெயில் அடிப்பது, காற்றடிப்பது போன்ற விடயங்கள்தான் ஒருவர் மற்றவர்களுடன் பேசும்போது பேச்சின் தலைப்பாக இருக்கும். அதுவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் உரையாடல்கள் முடிந்துவிடும் இயந்திர வாழ்க்கையில் இதையாவது கட்டுப்படுத்தாமல் விட்டு வைத்திருக்கிறார்களே அந்தளவில் சந்தோசம்தான்.

காலையில் சற்று நேரத்துடன் எழுந்து விட்டிருந்தேன். கார் என்றால் எட்டுமணிக்கு இறங்கினால் (இறங்குவது என்ற புதுச் சொல்லாடல் இங்கு வந்தபின்தான் கற்றுக் கொண்டது) போதும். அரைமணி நேரத்தில் போய் விடலாம். ஆனால் பஸ் என்றால் வள்ளீசாக ஒன்றரைமணி நேரம் வேண்டும். இரண்டு பஸ் மாற வேண்டும். இருந்தாலும் எனக்கு அதில் சந்தோசம்தான். உட்கார்ந்து ஆறுதலாக புத்தகம் வாசிக்கலாம், கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தாலும் போக வர இரண்டு மணிநேரம் வாசிக்கலாம். இந்த நாட்டில் இது எவ்வளவு பெரிய விடயம் என்பது புத்தக வாசிப்பில் ஆர்வமுள்ளவர்களுக்குத்தான் தெரியும்.

அதிகாலை ஆனபடியால் எந்த சிதம்பலும் இல்லாமல் பனி வெள்ளை வெளேரென போர்வையாக மூடி இருந்தது. காலை வைத்ததும் பக்கென்று அரை அடிக்குக் கால் புதைந்தது. புதைந்து புதைந்து நடக்க ஒரு வகையில் சந்தோசமாகக்கூட இருந்தது. பஸ் தரிப்பிடத்திற்கு வந்தபோதுதான் நோட்டின் நிலை மிக மோசமாக இருந்ததைக் கண்டேன். வாகனத்தில்

போவதை விட நடந்து போகலாம் என்கிற அளவுக்கு வாகனங்கள் ஊர்ந்து கொண்டு சென்றன. நோட்டில் உள்ள சினோகளை இரவு வாரிக் கொட்டி துப்பரவு பண்ணாமல் விட்டிருந்தார்கள். அது வாகனங்களின் சில்லுகளில் நசுங்கி சிதம்பலாகி தண்ணியும் சேறுமான ஒரு கலவையில் நோட்டை மூடிக்கிடந்தது. இதில் என்ன அபாயமென்றால் வாகனங்கள் வழக்கி ஒன்றுடன் ஒன்று மோதுப்படுவதும், கட்டுகள் லைற் போஸ்ட்டுகளில் மோதுவதும் நடக்கும் வழக்கல் கொஞ்சம் குறையும். உப்பும அடித்ததாகத் தெரியவில்லை. இன்று வேலைக்குப் போன மாதிரிதான் என்று, மனதுக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டேன்.

மாகாண முதல்வர் மக்கரிசின் எல்லாம் எங்கள் மதிப்பிற்கு மகத்தான கைங்கரியம்தான். சினோ கொட்டினால் எப்படியும் கரையும்தானே. வாரிக் கொட்டலுக்கு ஏன் பணத்தை வீணாக செலவழிக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையுடையவர் அவர். அது மட்டுமா கல்வி மருத்துவம் என்று எல்லாத் துறையிலும் அதது, அது பாட்டுக்கு நடக்கும் என்ற கொள்கை சொல்லுவதும் சரிதானே. எங்கள் மூதாதையர்கள் இவ்வளவு வசதிகளையும் வைத்துக் கொண்டா எங்களைப் பெற்று வளர்த்தார்கள், எங்களுக்கு இதுவே அதிகம். எல்லாவற்றிலும் சிக்கனமாக இருந்தால்தான் வருங்காலத்தில் உருப்படலாம் என்பது அவர் வாதம். தமிழனாக இருந்தால் 'சிக்கனச்செம்மல்' என்று விருது கூட கொடுத்திருக்கலாம்.

யோசனையில் பஸ் வந்து நின்றதே தெரியவில்லை. பஸ்சில் ஏறியதும் ஒரு முறை நோட்டம் விட்டேன். அனேகமாக எல்லா இருக்கைகளும் நிறைந்திருந்தன. நடுப்பகுதியில் இரண்டுபேர் உட்காரக்கூடிய சீற்றில் மட்டும் ஒரு சைனிஸ் இளம் பெண் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அதைக் குறி வைத்து அவள் பக்கத்தில் போனபோது நிமிர்ந்து பார்த்து பல்லுத் தெரியாத ஒரு சிரிப்புடன் கண்ணாடி பக்கம் தள்ளி உட்கார்ந்தாள். உட்கார்ந்து கொண்டே 'தாங்ஸ்' என்றேன். மறுபடியும் அதே புன்சிரிப்பு. கண்ணாடிக்கு வெளியே பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டான். பஸ் மிக மெதுவாக ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. வீடுகள் மரங்கள் எல்லாம் வெள்ளைத் துணியால் மூடப்பட்டிருப்பது போல் இருந்தன. வீடுகளில் புகைப்போக்கி கூட வெள்ளைத் தொப்பி போட்டிருப்பது போல அழகாக இருந்தது.

எவ்வளவு நேரம் புத்தகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தேன் என்பது தெரியவில்லை. 'எக்ஸ்ப்ஸ் மீ' என்றாள் பக்கத்து சீர்காரி. திரும்புவதற்குள் எழுந்துவிட்டாள். ஓ! இவள் இறங்கப் போகிறாள். காலை ஒதுக்கி அவளுக்கு வழிவிட்டேன். இவள் போய் இறங்கியதும் இன்னொரு பெண் அதே வாசலால் ஏறி வந்தாள். முகம் மட்டும் வெளியே தெரிய மற்ற எல்லாவற்றையும் மூடிக் கட்டியிருந்தாள். இந்தியாவா இலங்கையா கயானாவா என்று பகுத்தறிய முடியாதபடிக்கான மயக்கம் தரும் ஒரு பொது முகம் உட்காருவதற்கு இடம் இருக்கிறதா என்ற பாவனையில் நோட்டம் விடுவதும் தெரிந்தது. அவள் பார்க்கும்போதே நான் எழுந்து யன்னல் பக்கமாக உள்ள இருக்கையில் உட்கார்ந்தேன். என்ன நினைத்தானோ தெரியவில்லை, வந்து உட்காராமல் கொஞ்சம் தள்ளி நின்று கொண்டாள். இதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. அடுத்த தரிப்பிடத்தில் இறங்க வேண்டியிருந்தால், இப்படி நிற்பது வழமைதான். ஆனால் பஸ் இப்போது ஒரு பூங்காவைத் தாண்டித் தான் போக வேண்டும். கொஞ்சம் நீண்ட தூரம் ஊர்ந்து செல்லும் வேகம். எப்படியும் பத்துப் பதினைந்து நிமிடம் ஆகலாம். இவள் உட்கார்ந்து கொள்ளலாமே, மனம் சற்று இரக்கப்பட்டது.

ஒரு வேளை இவள் தமிழ்ப் பெண்ணாக இருக்குமோ! பொறி தட்டியதும் அதற்கான ஆதாரங்களைத் தேடத் தொடங்கினேன். இப்போது அவள் எதிர்ப்பக்க யன்னல் வழியாகப் பார்வையை வெளியே எறிந்து கொண்டிருந்தாள். அதனால் தைரியமாக அவளைப் பார்க்க முடிந்தது. நீளக் கூந்தல் இல்லை. தோள் வரைக்குமான சடையைக் குதிரை வால் கொண்டை போட்டிருந்தாள். முகம் பொது நிறத்திற்கு சற்றுத் தூக்கலாக, கன்னம் பளபளத்தது. நெற்றியில் பொட்டு இல்லை என்பதை வரும்போதே கண்டிருந்தேன். கம்பியைப் பிடித்திருந்த விரலில் மோதிரம் மின்னியது. தாக்க ரீதியாக அடையாளம் என்பது என்ன? அவள் ஒரு பெண் என்பதைத் தவிர வேறு என்ன அடையாளம்

வேண்டும் அவளுக்கு அவள் தன்னை அடையாளப் படுத்த வேண்டும் என்று ஏன் நான் விரும்புகிறேன். இவள் ஒரு பெண். நான் ஒரு ஆண். இதைத் தவிர வேறு என்ன அடையாளம் வேண்டும். இந்த அடையாளத்திற்குத் தானே எத்தனை போர்கள், பேரழிவுகள் வேண்டாமே இந்த அடையாளப்படுத்தல் மனம் சற்று அமைதியடைந்தது. புத்தகத்தில் விட்ட இடத்தைப் தேடிப்பிடித்து கொஞ்சம் வாசித்தேன். அதில் மனம் லயிக்கவில்லை. யார் இவள், தமிழா, அல்லது வேற்று மொழியா, எப்படி கண்டுபிடிப்பது மனம் அங்கலாய்த்தது. அடையாளப் படுத்த வேண்டும் என்று மனம் ஒங்கி ஒலித்தது. அதில் ஒரு திருப்தி இருப்பதாகவும் பட்டது தமிழாக இருக்க வேண்டும். இவள் உட்காரவில்லை என்பது, எனக்கு சங்கடமாக இருந்தது. காதில் சிறிய வளையம் போட்டிருந்தாள். நீளக்களிசான் போட்டு விண்டருக்கான சப்பாத்தும் போட்டிருந்தாள். இவளை எதில் வைத்து அடையாளப்படுத்துவது. எனக்கு சற்றுக் குழப்பமாக இருந்தது. இப்போது நான் வாசிப்பதை நிறுத்தி புத்தகத்தை மூடிக் கொண்டேன்.

எனக்குப் பக்கத்தில் உட்காரவில்லை. என்ன காரணமாக இருக்கலாம். மனம் குடைந்தது. அதற்குள் எதிரே பக்கவாட்டில் இருந்த ஒரு வயோதிகர் என்னையும் அவளையும் ஒருமுறை பார்த்து விட்டுக் குனிந்து கொண்டார். அது எனக்கு ஒருவித தன்மான உணர்வைத் தூண்டிவிட்டது.

ஒரு வேளை என்னுடைய கறுப்புத்தோலும் கண்ணாடி மூஞ்சையும் காரணமாக இருக்கலாமோ! ஒரு வேளை இருக்கலாம் யார் கண்டது. ஏனென்றால் நாங்கள் ஆபிரிக்கர்களைப் பார்த்து கறுவல் என்றுதான் கூப்பிடுகிறோம். உண்மையில் நாங்களும் கறுவல்கள் தான். வெள்ளைத் தோல்காரர்கள் எங்களையும் கறுவல் என்றுதான் கூப்பிடுவார்கள், மனம் எங்கேயோ சஞ்சரித்து மீண்டும் அவள் பக்கம் திரும்பியது, இவள் ஏன் எனக்குப் பக்கத்தில் உட்காரவில்லை. ஒரு வேளை உட்கார முடியாமல் புட்டத்தில் ஏதாவது வியாதி சே! என்ன அசிங்கமான நினைப்பு. அப்படி எல்லாம் இருக்காது. இருக்கக் கூடாது பாவம். மனம் சிறிது ஆகவாசப்பட்டது. காரணம் இல்லாமல் தங்கம்மா ரீச்சர் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஆறாம் வகுப்பிலும் ஏழாம் வகுப்பிலும் அவர்தான் ரீச்சர். எப்போ பார்த்தாலும் குண்டி புளிக்கும் என்று மிரட்டுவா! ஆனால் அப்படி ஒரு நாளும் நடக்கவில்லை. அதனால் பின் வாங்கில் காரரான நாங்கள் நான்கு பேர் குண்டி ரீச்சர் பாடம் என்று ரகசியமாக கதைப்போம். என்னையும் அறியாமல் க்ளுக் என்று சிரித்து விட்டேன்.

இப்போது அவளைப் பார்த்தேன். நல்ல வேளை அவள் என்னைப் பார்க்கவில்லை. எனக்கு இப்போது இது ஒரு பெரிய பிரச்சனையாகி மனம் அலைபாய்ந்தது. பஸ்சின் நகர்வும் மிக மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. இவனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்க்கூடாது என்று உதாசீனம் செய்கிறாளா, அல்லது வேறு காரணங்களுக்காக உட்காராமல் இருக்கிறாளா? இதற்கு என்ன செய்யலாம். மண்டை கனத்தது.

திடீரென பொறிதட்டியதும் அதை நிறைவெற்றுவது என முடிவெடுத்தேன். சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு இறங்கப் போகும் பாவனையில் திடீரென எழுந்தேன். இப்போது அவள் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

தொங்கும் கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு அவளருகில் வந்து 'போய் உட்காருங்கள்' என்று அவள் காதருகில் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தேன்.

என்னை ஒரு தரம் முறைத்துப் பார்த்தாள். அது தமிழ் பாஷை தெரியாதவளாக இருந்தால் இவன் என்ன சொல்லிவிட்டுப் போகிறான் என்பதாக இருக்கலாம். தமிழ் பாஷை தெரிந்தவளாக இருந்தால் திமிரை பார் மூதேசிக்கு என்பதாக இருக்கலாம்.

எது எப்படியோ அவள் அந்த இருக்கையில் உட்கார்ந்து விட்டாள்.

இது ஒரு வகையில் உதவிதானே.

கிரீன் டீ தரும் அழகு குறிப்புகள்

கிரீன் டீயை கொண்டு கண்களுக்கு கீழ் காணப்படும் கருவளையத்தை போக்கலாம், கால்களை மிருதுவாக்கலாம். தோலுக்கு மிருது தன்மையையும் கூந்தலுக்கு பொலிவையும் கொடுக்கும் இந்த டீ அனைவராலும் பயன்படுத்தும் அளவில் உள்ளது. எளிய முறையில் உங்களை அழகாக்க டீயை தேர்வு செய்யுங்கள். டீயால் கிடைக்கும் அழகு பயன்களை பார்க்கலாம்.

● சருமத்திற்கு ஈரப்பதமும், பளபளப்பும் கிடைக்க சில்லென்ற கிரீன் டீயை முகத்தில் தடவ வேண்டும். இதனால் சருமத்தில் உள்ள அழுக்கு போவதுடன், சருமத்திற்கு தேவையான பளப்பளப்பையும் கொடுக்கும்.

● கண்களுக்கு கீழ் வீக்கம் மற்றும் கருவளையம் இருப்பின் அதை இந்த கிரீன் டீ மூலம் சரிசெய்யலாம். வீட்டில் டீ பையை தூக்கி எரிய வேண்டாம். அதை அப்படியே கண்களுக்கு கீழ் தினமும் வைத்து வந்தால் படிப்படியாக கருவளையம் நீங்கிவிடும். ஏனெனில் டீயில் உள்ள காபீன், கண்களுக்கு கீழ் உள்ள வீக்கத்தையும், கருவளையத்தையும் போக்கி விடும்.

● கூந்தலின் தன்மையை பாதுகாக்க ப்ளாக் டீ அல்லது கிரீன் டீயை கொண்டு கூந்தலை அலச வேண்டும். இதனால் கூந்தலின் தன்மை மிருதுவாகவும், சுத்தமாகவும் மாறும். அதிலும் ஷாம்பு போட்டு குளித்தவுடன், இந்த முறையை செய்து

வந்தால் கூந்தலுக்கு கண்டிஷன் செய்தது போல் பளபளப்பாக இருக்கும்.

● சிலருக்கு காலில் இருந்து வரும் ஒரு வித நாற்றம் உங்கள் நம்பிக்கையை கெடுத்து விடும். காண்பவர்கள் முகம் சுளிக்க நேரிடும். இதற்கு தீர்வு கொடுக்க வைத்த கிரீன் டீ டிக்காஷனில் காலை ஊரவைப்பதுதான்.

இதனால் கால் மிருதுவாவதுடன், நாற்றம் இல்லாமலும் இருக்கும். கால்களின் வெடிப்புகளும் இதனால் மூடிவிடும். வாக்கிங் செய்த பின்னர் உங்கள் கால்கள் வறண்டும், எரிச்சலோடும் காணப்படும். அப்பொழுது கிரீன் டீ டிக்காஷனில் ஊற வைத்தால் போதும் உடனடி தீர்வு கிடைக்கும்.

எள்ளிருக்கும் இடமின்றி உயிர் இருக்கும் இடம் நாடி

செல்வம் அருளானந்தம்

“சண்டியன் ஆரோக்கிய நாதனை நான் கொன்றுவிட்டேன்...
என்னைக் கொண்டுபோய் ஒருக்கால் பொலிஸ்
ஸ்டேசனில் விட்டுவிடு” ஒல்லியன் யேசுமணி இரத்தம்
தோய்ந்த சேட்டுடன் நின்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“என் மகளே பொன்மகளே, என் இப்பரச பைங்கிளியே... கோயில்
வளவுக்கை தேவசகாயம் கூத்திலிருந்து கிளம்பி சோளகத்துடன் கலந்து
வந்த சந்தியோவின் ஐந்து கட்டை சுருதிக் குரல் என் காதைத்
துளைத்துக்கொண்டிருந்தது. பங்குனி 24... தெரியும் தானே?...
அண்டைக்குத்தான் ஊர்ப் பெருநாள்...” மாஸ்டர் சொல்லுவதை நிறுத்தி
விட்டு எல்லாரையும் பார்த்தார்.

“சொல்லுங்கோ மாஸ்டர்” நான் வில்லங்கப் படுத்தினேன்.
எனக்குக் கனகாலமாய்த் தெரியும், மாஸ்டருக்கும் ஊரில் அப்ப நடந்த
அந்தக் கொலைக்கும் ஏதோ சம்பந்தம் இருக்குதென்று அறியவேண்டும்
என்ற ஆவல் என்னையும் மீறி எழுந்து விழுந்தது.

மாஸ்டர் சிரித்தார். “எனக்கும் அண்டைக்கு நித்திரையே
வரவில்லை”

“மாஸ்டர் அப்ப நீங்கள் அந்தக் கூத்துக்குப் போகேலையோ?”

“கூத்தாடுவதும் ...யை நெளிப்பதும் ஆத்தாதவன் செயல் என்று
ஒரு எண்ணம் எனக்கு இருந்த காலம் அது... இப்ப எல்லாம் மாறித் தலை
கீழ். நான் அப்ப ரெயினிங் கொலிச்சிலை இரண்டாவது வருசம்...
எனக்கொரு 21 வயசிருக்கும்... இப்ப 68 முடியாது,” விஸ்கியை எடுத்து
ஒரு முடறு குடித்தார்.

“திடீரென பாட்டு, தாளம் எல்லாம் நிண்டுபோச்சு, பெரிசாக்
குழறிக் கேட்டுது... நான் சட்டையைத் தேடி எடுத்து கொண்டு
வெளிக்கிடுவம் எண்டதுக்குள்...” மாஸ்டர் எல்லாருடைய
பொறுமையையும் சோதிக்க வேண்டும் என்ற முடிவில்... இருந்தார்.
மறுபடியும் ஒரு மிடறு விஸ்கியை மிக ஆறுதலாகக் குடித்தார்.

“என்ன நடந்தது மாஸ்டர்-” ஒரு கிளாஸ் விஸ்கியை மட மட
எண்டு குடித்துவிட்டுப் பொறுமை இழந்து போய்க் கேட்டான் லண்டன்.

“படலைக்குள்ளை என்னை யாரோ
கூப்பிட்டுக் கேட்டுது... எட்டிப்பார்க்க...
அவன்தான் ஒல்லியன் யேசுமணி...
இரத்தம்... தோய்ந்த சேட்டுடன் நின்று
கொண்டிருந்தான்.”

“சண்டியன் ஆரோக்கிய நாதனை
நான் கொன்றுவிட்டேன்...என்னைக்
கொண்டுபோய் ஒருக்கால் பொலிஸ்
ஸ்டேசனில் விட்டுவிடு,” யேசுமணி
அழுதான்.

“என்னாலை நம்ப முடியேலை.
எங்கட யேசுமணியா?- கோழி, இறக்கை
தட்டிப்பறந்தாலே பயப்படுறவன்.
சண்டியன் ஆரோக்கியநாதனைக்
கொல்லுறதாவது?”

“என்னடா யேசுமணி விசர்க்கதை
கதைக்கிறாய்”

“கிருபதயாபத்துக்கு மாதாவாய்
இருக்கிற எங்கள் ஜீவமே, எங்கள்
ராக்கினியே வாழ்க. எங்கள் ஜீவமே,
எங்கள் மதுரமே, எங்கள் தஞ்சமே
வாழ்க! கிருபாகரியே, தயாநிதியே,
பேரின்ப இரக்கமுள்ள கன்னி மாமரியே!
சர்வேசனுடைய புனித மாதாவே...”
நடுங்கிக் கொண்டே கிருபதயாபர
மந்திரத்தை சொல்லிக்கொண்டேயிருக்
கிறானே ஒழிய என்ற கேள்விக்குப் பதில்
சொல்லுறான் இல்லை.

“ஏறடா சைக்கிளிலை... அவனை
ஏத்திக்கொண்டு விளா வெளிக்காலை

சைக்கிளை உழக்கிறன்... உழக்கிறன்... சைக்கிள் அரக்குது இல்லை. தலைச் சோளகம் வேறு”

“என்னடா நடந்தது? எப்படியடா அவனை நீ குத்தினனீ?”

“ஒண்டுமே பறையிறான் இல்லை”

“நீ... ஆரோக்கிய நாதனை குத்தினனீ?... என்னை நம்பச் சொல்லுறாய்?” சாஜன் மரியாம்பிள்ளை சிரிக்கிறார்.

“பொலிஸ் ஸ்டேசனில் எங்கடை ஊர்க்காரர், சாஜன் மரியாம்பிள்ளையே இந்தக் கதையை நம்பேலை எண்டால் பாத்துக்கொள்ளுங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு “சிகரட் இருக்கா?” என்று மாஸ்டர் கேட்க அவருடைய வாயில் யாரோ ஒரு சிகரட்டைத் திணித்தார்கள்.

ஒரு புகையை இழுத்து விட்டவர், “சாஜனையும் என்னையும் பார்த்து முழுசின யேசுமணி சண்டிக் கட்டுக்கை இருந்த கிறீக்க கத்தியை எடுத்து மேசையில வைக்கிறான்... கத்தியில் இருந்து இரத்தம் வழியுது... சாஜன் மட்டுமில்லை நானும் ஒருக்கா அதிர்ந்து போனேன்.”

திடீரென அந்த நேரம் பார்த்து பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்குள்ளை யாரோ சில பேர் வாறமாதிரி இருந்தது.

“எங்கட ஊர்க்கார மூப்பர் செபமாலை முத்து, உன்டை மாமா துரைராசா... மற்றது யாரெண்டு... ஞாபகம் வருகுதில்லை...”

“அதை விடுங்கோ மாஸ்டர்... மிச்சத்தை சொல்லுங்கோ” நான் அவசரப்படுத்தினேன்.

மூப்பர்தான் குழறினார். “ஐயா... எங்கடை கோயில் வளவுக்கை ஒரு கொலை விழுந்திட்டுது... இவன் சண்டியன் ஆரோக்கியநாதனை யாரோ சரமாரியாய்க் குத்திப் போட்டான்கள்...”

“யாரடா குத்தினது”

“யாரெண்டு தெரியாது ஐயா!” மூன்று பேரும் ஒன்றாகச் சொன்னார்கள்.

“தெரியுதோ... இல்லாட்டி சொல்லப்படாது என்று முடிவோடதான் வந்திருக்கிறியளோ”

“உண்மையாய்த் தெரியாது ஐயா” மூன்று பேரும் நடுங்கினார்கள்.

“என்னென்டடா அவன் செத்துப்போனான் எண்டு தெரியும்? நீங்கள் என்ன டாக்குத்தர்மாரே? ஏனடா ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுபோகாமல் இங்க வந்தனீங்கள்...? அவன் உயிரோடை இருந்தால் உங்கள் மூன்று பேரையும் தான் அரசுட் பண்ணுவன்.”

“இல்லை ஐயா... தேகம் முழுக்க கத்திக்குத்து... நெஞ்சில் குத்தின ஒரு குத்து முதுகுப் பக்கத்தாலேயே வெளியில் வந்திட்டுது.” துரைராசாதான் சொன்னான்.

“அவனுக்கு இது வேணும்.” சாஜன் திடீரென சொன்னார். “குத்தினவன் வலுகெட்டிக்காரன்தான்...” பாராட்டும் கொடுத்தார்.

“நான் கோயிலடிக்கு வரேக்கை என்னையே இவன் ஆரோக்கியநாதன் படுத்தின பாடு?... உன்னை என்னெண்டு சாஜன் ஆக்கினவங்கள் எண்டெல்லே கேட்டவன்... நான் ஒரு பூட்டுப் போடுவன் ஏலுமென்டால் கழட்டுப்பாப்பம் எண்டு அவர் எனக்கு சவால் விடுவாரி” கோபத்தில் முறுகினார் சாஜன்.

“பொலிஸ்மாரை அடிக்கிறது ... தேடினால்... வங்காலை, பேசாலை, பள்ளி முனைக்கு ஓடுறது... பணத்தாலையும் சண்டித்தனத்தாலையும் என்னவெல் லாம் செய்யலாம் எண்டு எத்தனை அட்டகாசம் எல்லாம் செய்தவன்...” ஆத்திரத்தில் பல்லைக் கடித்தார் சாஜன் மரியாம்பிள்ளை.

திடீரென்று “உண்மையாய்ச் செத்துத்தான் போனான் என்ன?” என்றார்.

“ஓம் ஐயா.”

“சரி நீங்கள் போங்கோ... நான் இன்ஸ்பெக்டரோடை வாறன்.”

“அவர்கள் போன பிறகு சாஜன் எங்களிடம் வந்தார். யேசுமணியோடு சேர்ந்து இப்ப நானும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.”

“டேய்... யேசுமணி... இந்தக் கிறீசையும், உன்ர சேட்டு, சாரம் எல்லாத்தையும் விளாவெளிக்குள்ளை எங்கையாவது புதைச்சப்போட்டு உன்ர மனிசியின்ட ஊரில போய் ஒளிச்சிட்டா... ஒரு இரண்டு மூன்று நாளில சந்தேகத்தில நான் உன்னை வந்து அரஸ்ட் பண்ணுறன்... நல்லா ஞாபகம் வைச்சுக்கொள்...அப்ப நீ எனக்கு ஒண்டுமே தெரியாது எண்டு சொல்ல வேணும்”

என்னிடம் “நீ உன்ர பெயரே இதில வராமல் பார்த்துக்கொள்... உன்ர வேலைக்கு பழுதடா. ஓடுங்கோ!” எங்களை கலைச்ச விட்டார்.

“நான் தான் யேசுமணியை அவனின்ட மனிசியின்ட ‘ஊரிலை விட்டு விட்டு வந்தன். ஊருக்குத் திரும்பி வரேக்கை சோளகம் எதிர்த்து நிற்கேலை...மனசும் பதட்டம் குறைஞ்ச இருந்தது.”

“ஆரோக்கியநாதன் அவ்வளவு பெரிய சண்டியனே மாஸ்டர்” லண்டன் கேட்டான்.

“அவன் சின்னனிலேயே பெரிய குழப்படி எனக்கு நல்ல ஞாபகம் இருக்கு... அப்ப ஒரு வெள்ளைக்கார சுவாமி இருந்தவர்... அவர் வளர்த்த அல்சேசன் நாய்க்கு தன்ரை வீட்டுப் பெட்டை நாயை விட்டு... அதால சுவாமி ஒரு நாள் முழுக்க இவனை கோயில் அறைவீட்டில கடடி வைச்சிட்டார்.”

ஒரு நாள் பிரசங்கத்திலேயே சுவாமி இவன்ட தாயைப்பார்த்து சொன்னார். “மரியம்மா...உன்ர ஆடு எங்கை எண்டு கேட்டா? குருசமுத்துவின்ட வளவுக்கை எண்டு சொல்லுவாய்...ஆனால் மகன் ஆரோக்கிய நாதன் எங்கையெண்டா மட்டும் தெரியாது சுவாமி எண்டு சொல்லுகிறாய்... பிள்ளையை எப்படி வளர்த்திருக்கிறாய்?”

“ஒரு கலியாணத்தை அவனுக்கு முடிச்சுக் குடுத்திருந்தால் அடங்கியிருப்பான்.” அதுக்குள்ளை இருந்து யாரோ சொன்னார்கள்.

“முடிச்சுக் குடுத்ததுதான், எங்கேயோ தூரத்தில்... ஆனா ஆறுமாதத்துக்குள்ளை பெண்சாதிக்கு முதல் மச்சாள்காரி கர்ப்பம் ஆகிவிட்டாள். அதால அந்த ஊரைவிட்டே அடிச்சுத் தூரத்திட்டாங்கள்.” மாஸ்டர் இன்னொரு வாய் வில்கி பருகினார்.

“அது சரி மாஸ்டர் அந்தப் பெரிய சண்டியனை என்னெண்டு இந்த நோஞ்சான் யேசுமணி கொலைசெய்ய முடிஞ்சது?” ஒரு நாள் இரண்டு நாள் இல்லை

வருடக்கணக்காக புதைத்து வைத்திருந்த கேள்விக்கு இன்று எப்படியும் பதில் கிடைத்து விடும் என்ற நம்பிக்கையோடு கேட்டேன்.

“யாருமே செய்யலாம்...இது சரியான சலபம்...” மாஸ்டர் அமைதியாகக் கூறி சற்று நிறுத்தினார். எல்லாரும் அதிசயமாய்ப் பார்த்தோம். ஒரு சண்டியனை கொல்லுறது என்ன அவ்வளவு சலபமா?

“...கடைக்கு முன்னாலை வைச்ச மனிசியின்ட கையைப்பிடிச்ச இழுத்தால்...அந்தச் சண்டியனை யாருமே லேசாய்க் கொல்லலாம்...” மாஸ்டர் எழுந்தார்.

எல்லாரும் பிடிச்ச இழுத்ததுக்காக எண்டுதான் எல்லாரும் கொண்டிருந்தோம். “ஒல்லியனை விட்டிட்டு என்னோடை வாடி...எப்படியும் அடுத்த பெருநாளுக்குள்ளை உன்னை...எண்டு ஏதோ சொல்லிட்டான். அதான் அவனுக்கு இந்த முடிவு.”

“அந்த சிவனையே பாடாய்ப் படுத்தின இராவணனின் மனசுக்குள்ள சீதை புகுந்ததாலை, இராமனின் அம்பு படுத்தின பாடு இருக்கெல்லோ... மண்டோதரி சொல்லிச் சொல்லி அழேக்கைதான் இராமனைப்பற்றியே தெரியவந்தது... ஆனானப்பட்ட இராமனே இப்படி எண்டால்...???... ஒன்றை மட்டும் நான் சொல்லுவன். இந்தக் கம்பராமாயணபட பாட்டு... எனக்கு பிடிச்சமான பாட்டு...” பாட்டை சொல்லிவிட்டு திடீரெனப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்.

வெள்ளெருக்கம் சடைமுடியான் வெற்பெடுத்த திருமேனி, மேலும் சீமும் எள்ளிருக்கும் இடமின்றி, உயிர் இருக்கும் இடம் நாடி, இழைத்த வாரோ? ‘கள்ளிருக்கும் மலர்க்கூந்தல் சானகியை மனச்சிறையில் காந்த காதல் உள்ளிருக்கும்’ எனக்கருதி உடல் புகுந்து தடவியதோ ஒருவன் வாரி?

இராமனுடைய அம்பு, சிவபெருமான் எழுந்தருளி இருக்கின்ற கயிலையங்கிரியைத் தூக்கி எடுத்த இராவணனுடைய அழகிய உடலில் எள்ளிடுதற்கும் உரிய இடமில்லாதபடி நுளைந்து தேடிச் சென்றதற்குக் காரணம் என்ன என்று மண்டோதரி அழுது புலம்புகிறாள். இராமனின் அம்பு, இராவணனுடைய உயிர் அந்த உடலில் எங்கு இருக்கின்றது என்று இவ்வாறு சல்லடை போட்டுத் தேடி அலைந்ததா? இல்லையேல் சீதையின் மேலான காதலை இந்த இராவணன் இன்னமும் தனக்குள் எங்காவது ஒளித்து வைத்திருக்கின்றானா? என்று தேடித் தேடி அவன் உடலை சல்லடை இட்டதா?

எங்களுக்குத் தான் மாஸ்டர் கதை சொன்னார். அவருக்கு அது கதை இல்லை. எழுதியே முடியாத ஒரு பக்கம்.

இரவின் விடியல்

சுமதி ரூபன்

கார் வேகமாக வந்து வீட்டின் முன்னால் சடுதியாய் நிற்க நான் ஒருமுறை முன்னால் விழுந்து பின்னால் போய் அமைதியாய் இருந்தேன். அத்தானின் ஒரு சில முனகல்களைத் தவிர எங்கும் அமைதியாய் இருந்தது. வாயில் சூப்பியை வைத்தது ஆதரவாகத் தனது தலையைச் சாய்த்து கண்களை மூடி மூடி நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த அக்கா பிள்ளை, திடுக்கிட்ட காரின் நிறுத்தலால் குலைந்து, திடுக்கிட்டு ஆவென்று குரலெடுத்து அவன் அழுகை ஓயவில்லை.

ஏன்டா கத்தி என்ற உயிரை வாங்கிறாய்.

அக்கா பிசிறும் குரலில் கோபத்தின் உச்சத்தில் கத்தி விட்டு கார் சீட்டிலிருந்த அவனை இழுத்து எடுக்க முயல பிள்ளை மேலும் வீறிட்டுக் கத்தினான்.

ஏண்டி அவனைப் பேசிறாய். காரை இப்பிடி ஓட்டினா பிள்ளை பயப்பிடாமல்.

சொருகிச் சொருகி வந்த கண்களால் அக்காள் முகம் பார்க்காமல் தூரத்தே வெறித்துச் சின்னதாய் கடைவாய்க்குள் சிரித்தபடியே தடக்கித் தடக்கிச் சொன்ன அத்தானின் முகத்தில் ஓங்கி ஒரு அறை விடலாம் போலிருந்தது எனக்கு. அக்கா பிள்ளையைத் தூக்கிய படியே பின் சீட்டிலிருந்த பைகளை எடுக்க எத்தனித்தாள்.

அக்கா நான் கொண்டுவாறன் நீங்கள் போங்கோ. நான் அவசர அவசரமாக பைகளை அள்ளிக் கொண்டு காரை விட்டு இறக்கி வீட்டுக்குள் போக என்னைக் கடந்து அக்கா புறுபுறுத்தபடியே படியால் ஏறி அறைக்குள் புகுந்தாள். பைகளை ஒரு ஒதுக்கப்பறமாக வைத்து விட்டு இனி என்ன என்று தெரியாது முழித்துக் கொண்டு நின்றேன்.

ஆஆஆ ப்ளாக் ப்ளாக் என்று அருவருக்கும் குரலில் அத்தான் சத்தி எடுப்பது கேட்டது. எட்டிப் பார்த்தேன்.

சுவரோரம் குந்தியிருந்து, தலையை காலுக்கிடையில் தொங்கப்போட்டபடியே முன்னும் பின்னும் அசைந்தபடியிருந்த அத்தானின் உடலில் தெருவோர வெளிச்சம் சரிந்து தெறிக்க ஒரு கொத்தியாத்தை போல் காட்சியளித்தார். ஆஜானபாகுவாய் காட்சியளிக்கும் எத்தனை மனித மிருகங்கள் சில நொடிகளில் தம்மை ஒரு கோமாளியாக்கி விடுகின்றார்கள். இவரும் குடிக்கிறவர்தான். அளவாக நாகரீகமாக தனது எல்லையைத் தெரிந்து கொண்டு. எனக்கு ஒருபோதும் சங்கடத்தைத் தந்ததில்லை

புளியந்தோப்பு ஒழுங்கையால் பள்ளிக்கூடம் போகேக்க அமைதியா இருக்கிற அந்தப் பாதையில் இருந்து எழும்பிற விசித்திரமான குருவிச்சத்தங்கள் வயத்தக் கலக்க, சூரிய ஒளியின் கீற்றில் மர அசைவு பேய் நிழலாய் நடனமாட நான் சின்ன நடையைக் கெதியாக்கி பின் ஓட்டமாக்க முயல...

என்னடி பயமா இருக்கே...

கேட்டபடியே என்ற கையைத் தன்னுடையதோடு பிணச்சுக் கொண்டு எனக்குப் பகிடிக்க கதைகள் சொல்லி புளியந் தோப்பைக்கடக்க வைப்பாள் பயமின்றி. ஸ்ரோபெறி மணக்கிற ரோசா நிற லண்டன் ரேசரை முகுந்தன் எடுத்து வைச்சுக்கொண்டு தர மறுக்க அவ்வளவு கையை முறுக்கி, சுவரோரம் சரித்து, தலைமயிர் பிடித்திழுத்து

என்ற தங்கச்சியோட சேட்டை விட்டா நான் ரீச்சரிட்டச் சொல்ல மாட்டன், ரோட்டில வைச்ச அடிப்பன்...

எண்டு அவனை எச்சில் விழுங்க வைச்சிருக்கிறாள் அக்கா. ஏக்கத்தோட நான் பொன்நிறப் பட்டு நூலோடும் அவளினர் சிவப்புப் பாவாடையைப் பாக்க

இந்த இதை நீ போடு நான் வேறே போடுறன்.

இடுப்பை உருட்டி எனக்கு அளவாக்கி பின் குத்தி விட்டிருக்கிறாள் என்ற அக்கா. அக்கா என் கதாநாயகி அவள் எது சொன்னாலும் செய்தாலும் சரியாகத்தான் இருக்கும் கலியாணம் கட்டி அக்கா கனடா போகேக்க ஏதாவது திடீரெண்டு நடந்து அவள் ஊரோட இருப்பாள் என்று கடைசி வரை கனவு கண்டன். எயாப்போட்டில் நல்லப் படிக்க வேணும் என்ன...?

அவள் என்னைக் கட்டிப்பிடிச்சு கொஞ்சிட்டுப் போகேக்கதான் முதல் முதலா எனக்கு உறைச்சது. அதுக்குப் பிறகு நான் வாய் பிளந்து அழுததைப் பாத்து அப்பாவும் அம்மாவும் அடக்கேலாமல் சிரித்தார்கள்.

நான் கலியாணம் கட்டி லண்டன் வந்து போனில அக்காவோட அடிக்கடி கதைச்சு இப்ப பல வருஷத்துக்குப் பிறகுதான் நேரில் பாக்கிறன். தலைக்கு டை அடிக்கத் தொடங்கியிருந்தாள். கண்ணுக்குக் கீழ் கருவளையம். வீடு, கார் எண்டு வசதியா இருக்கிறாள். அத்தான் வீட்டு வேலைகள் செய்கிறார். அக்காவோட அன்பா இருக்கிறார். அக்கா நல்லாத்தான் இருக்கிறா. எனக்கு முதல்ல சந்தோஷமா இருந்தது. நான் விடுமுறைக்கு வந்து நிக்கிறதால எனக்கு இடங்கள் காட்ட எண்டு அக்கா ரெண்டு கிழமை வேலைக்கு லீவு போட்டிருந்தாள். தானும் வந்தால் துணையா இருக்குமெண்டு அத்தானும் லீவு போடப்போவதாச் சொல்ல அக்கா ஒரே பிடயா வேண்டாம் எண்டு மறுத்து அத்தானை வேலைக்கு அனுப்பினது எனக்கு சங்கடமாக இருந்தது.

அத்தானும் வரட்டுமன்.

நான் சொல்ல

வேண்டாம்.

ஒற்றைச் சொல்லில் அக்கா சொன்ன போது அவள் கண்களின் உள்ளே எதுவோ மறைந்து ஒளிந்திருப்பது தெரிந்தது.

அக்கா பிள்ளையைப் படுக்கப் போட்டுக் கீழ் வந்தாள். அழுத்திருக்கிறாள் போல முகம் வீங்கியிருந்தது. அந்த வீக்கத்திலும் அவள் முகம் அழகாக இருந்தது. காதுபக்கத்தில் வெளிவர முயலுற வெள்ளை மயிர்கள், மூக்கு நுனியில் இருக்கிற சின்னப் பரு, சிரிக்கேக்க துருத்திக்கொண்டிருக்கிற தெத்திப்பல்லு, சின்ன நாடி, சின்ன மூக்கு, பெரிய கண்கள், நல்ல உயரம், உடம்புதான் கொஞ்சம் சதை போட்டிருந்தது. அக்கா உண்மையிலேயே நல்ல வடிவு. நான் யாரையாவது வடிவு எண்டு குறிப்பிட வேணுமென்டா என்ற அக்கா மாதிரி இருப்பாள் என்று சொல்லுவன். அந்தளவுக்கு அக்கா என்

வாழ்க்கையில் பாதிப்பைத் தந்த ஒருத்தி. நான் அக்கா மாதிரி இருக்க வேணும், வாழ வேணும் இதுதான் என் கனவாக இருந்தது.

அக்கா கதவைத் திறந்து எட்டிப்பாத்தாள். குளிர் காற்று அவசரமா உள்ளே வந்து முகத்தில மோதியதும் உடல் ஒருமுறை சிலிர்த்துக்கொண்டது. நான் கைகளைக் குறுக்காகக் கட்டி எங்கே போவது என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் நின்றிருந்தேன்.

குளிர்நது ஸ்னோ கொட்டும் போல இருக்கு உங்க நிண்டு என்ன செய்யிறியள்.

கதவைப் பூட்டியும் பூட்டாமலும் பிடித்துக் கொண்டு கத்தினாள் அக்கா. குரலில் வேதனை அவமானம் வெறுப்பு இரக்கம் என்று எல்லாமே கலந்திருந்தன.

மனிதன் மாறிவிட்டான் மதத்தில் ஏறிவிட்டான்.

அத்தான் பெண் குரலெடுத்துப் பாடியபடியே தள்ளாடி அசைந்து உள்ள வந்தார்.

போங்கோ நாறுது உடம்பெல்லாம் மேல போய் ஒருக்கா குளியுங்கோ... ஜக்கெட்டெல்லாம் சத்தி.

அக்கா முடிக்க முதலே ஆ வெண்டு குளிந்து காப்பெட்டில் நாய்க் கக்கல் போல சத்தியெடுத்தார். நான் தடுமாறி என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியாமல் நிக்க

நீ ஏன் இதில் நிண்டு வேடிக்கை பாக்கிறாய் போ போய்ப் படு...

என்னைப் பாத்துக் கத்தினாள். நெஞ்சில எதுவோ தாக்க நான் பேசாமல் என்ற அறைக்குள் போனேன்.

அவளை ஏன் பேசிரா பாவம் லண்டனில் இருந்து வந்திருக்கிறாள்... இடமெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு போய்க் காட்ட வேணும்...

நீங்கள் காட்டினது போதும்... என்ற மானம் போகுது... இவள் ஏன் இப்ப இருசு வந்து என்னோட நிக்கிறாள்...

அக்கா கத்தியபடியே அத்தானை வோஷ்முக்குள்ள இழுத்துக்கொண்டு போய் குளிக்க வைப்பது தெரிந்தது. உன்னைப் பாத்து எவ்வளவு நாளாச்சு. உடம்பு போட்டிருக்கிறியே. எனக்குத் தலை கூட நரைக்குது. ராம் எப்பிடி இருப்பார். புடத்தில் பாத்ததுதான். ஒருக்கா கனடா வாவன். என்ற பிள்ளையினர் சேட்டையைவது வந்து ஒருக்காப் பாத்திட்டுப் போவன். வாடி கதைக்கிறதுக்க நிறைய விஷயங்கள் இருக்கு. பழைய ரூபகங்கள் எவ்வளவு தேங்கியிருக்குத் தெரியுமே. என் கண்கள் கலங்கி கரையில் வடிய நான் நித்திரையாகிப் போனேன்.

விடிஞ்சும் என்னால் எழும்ப முடியவில்லை. வெறுமனே முகட்டைப் பாத்து அக்காவுடனான எனது

பழைய நினைவுகளைப் புரட்டிக் கொண்டு சும்மா கிடந்தன். கீரிமலையில் அலைகளின் மோதலால் வழுவழுப்பாகி மின்னும் சின்னக் கற்களைக் கொக்கான் விளையாட எண்டு அக்காவும் நானும் ஓடியோடு பொறுக்கி, அவளின் பேணிக்குள் அடங்கிக் கிடக்கும் கற்களின் அழகைக் கண்டு மெளனித்திருந்த என்னிடம், இந்தா எண்டு சின்னச் சின்ன வழுக்கும் கற்களை என் பேணிக்குள் போட்டு என்னைச் சிரிக்க வைத்தவள்.

அக்கா அக்கா எண்டு கிணற்றடி மூலையில் நிண்டு கத்திய போது அக்கா அலுவலா இருக்கிறா ஏன் கத்திறா எண்டு அம்மா கேக்க ஒண்டுமில்லை எண்டு அவளை போக விட்டு இன்னும் கொஞ்ச நேரம் குந்தியிருந்து பிறகு திரும்பவும் அக்கா அக்கா எண்டு கூப்பிட அப்பா வந்து இப்ப ஏன் கத்திறா எண்டு கேட்கத் திரும்பவும் மெளனமாக அக்காவின் வரவிற்காய்க் காத்திருந்து, அக்கா வெளியில் வர ஓடிப்போய் அவளைக் கட்டிப்பிடித்து அழுததும் என் முகத்தைத் தூக்கி கண்களைப் பாத்து விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்டு கட்டிப்பிடிச்சுக் கொஞ்சி எனக்கான எல்லாத்தையும் புரிய வைச்சவள் அவள்.

இப்ப ஏன் இஞ்ச வந்து என்னோட நிக்கிறாள்...? அக்காவின் குரல் எதிரொலித்தது.

அக்கா வந்து கதவைத் திறந்தாள். இடுப்பில இருந்த பிள்ளை என்னைப் பாத்துக் கை நீட்டிச் சிரிச்சான். நான் அக்காவின் முகத்தைத் தவிர்த்துச் சிரித்தபடியே எழும்பி இருந்தன்.

என்ன இன்னும் எழும்பேலையே. வாவன் நான் பாண் போடுறன் சாப்பிடுவம்.

அக்கா ஒண்டும் நடக்காதது போல் என்னைக் கூப்பிட்டு விட்டுப் போனாள். அத்தானின் சத்தத்தைக் காணவில்லை. நித்திரை போல நினைச்சபடியே குளித்து உடுப்பு மாத்தி கீழிறங்கிப் போனேன்.

பாணும், முட்டையும், ரீயும் எனக்காக வைச்சிருந்தாள். நான் மென்று மென்று சாப்பிட்டபடியே அத்தான் எழும்பி வந்தால் திரும்பவும் சண்டை பிடிப்பார்களோ எண்ட பயத்தில் இருந்தன். ரெலிபோண் அடிச்சிது. அக்கா எடுத்து சிரிச்சு சிரிச்சுக் கதைத்தாள்.

வரேக்க பாலும் மீனும் வாங்கிக் கொண்டு வாங்கோ இவளுக்கு என் மீன் கறியெண்டா நல்லாப் பிடிக்கும்.

பிறகு பிள்ளையினர் காதில ரிசீவரை வைச்ச இந்தா அப்பாக்கு ஹலோ சொல்லு. பிள்ளை ரிசீவரை இழுத்து நக்கினான்.

அண்ணா கிட்டே வரேக்க கள்ளு மணக்குது. அம்மா அழுதுகொண்டு அக்காக்குச் சொல்ல, அண்ணா சாப்பிட வந்து இருந்தபோது

இந்த வீட்டில் ஒரு குடிகாரரும் இல்லை. உனக்கு சொந்தங்கள் விட குடிதான் முக்கியமெண்டா இஞ்ச சாப்பிட வராதை

அக்கா சொல்ல அண்ணா தலையைக் குளிஞ்சு கொண்டு இருந்தான்.

ஏதோ வயசுப் பெடியன் தெரியாமல் பெடியனோட சேந்து கொஞ்சம் குடிச்சிட்டான் அதுக்குப் போய் சாப்பிடுற நேரத்தில

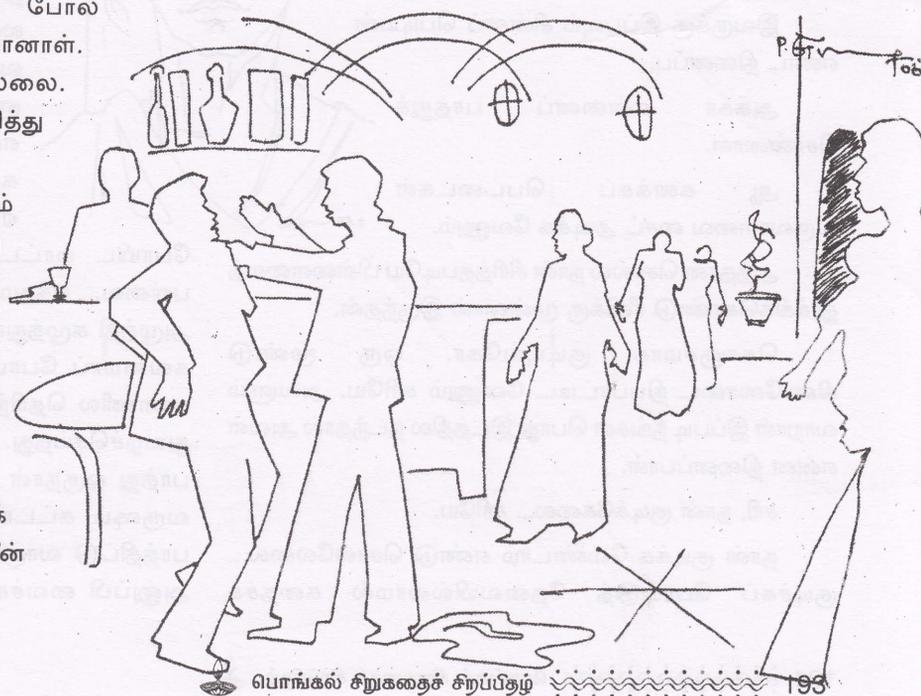
அப்பா தயங்கித் தயங்கி.

அப்பா நீங்கள் சும்மா இருங்கோ இப்பிடித் தொடங்கித்தான் பெரியம்மாநர் வாழ்கை பாழாப் போனது. உவனை ஒருத்தி கட்டிச் சீரளியிறதை நான் பாக்க விரும்பேலை. இது படிக்கிற வயது. தான் உழைச்சுச் சம்பாதிச்சிட்டுக் குடிக்கட்டும் உங்கட காசில இல்லை.

அண்ணாநர் கண்ணில இருந்து கண்ணீர் வடிஞ்சு நிலத்தில விழுந்தது.

நான் சத்தியமா இனிக் குடிக்கமாட்டன் அக்கா.

அக்காநர் தலையில் கைவைச்சான் அண்ணா. கைய எடுத்து விட்டு அண்ணாக்கு சாப்பாடு போட்டாள்

அக்கா. எல்லாரும் மெளனமாச் சாப்பிட்டம். வீடு நிசப்தமாக இருந்தது. இந்த உறுதி முடிவெடுக்கும் திறன் எல்லோரையும் கட்டிப்போடும் பாங்கு எனக்கு எப்போதாவது வருமா?

அக்கா தொலைந்து போய்விட்டிருந்தாள். சாயலில் மாற்றமில்லை. இருந்தும் புது மனுசியாய் என்னுள் பரிணமித்தாள். கவர்ச்சியற்ற ஒரு புதுமனுசி. தன்னைத் தொலைத்து சிரிக்க முயலும் வெறும் சதைப் பிண்டமாய்... வெறியோடு ஆடி வரும் பெரியப்பாவை இழுத்து கிணற்றடியில் இருத்தித் தலையில் குட்டி சீயக்காய் தேய்த்து தலைக்கு ஊத்தி தோச்ச துவாயால் தலை துடைத்து சாப்பாடு போட்டுச் சாப்பிட வைத்து பின்னர் அவர் அணைப்பில் தன்னைக் கொடுத்துப் பிள்ளைகள் பெற்று பெரியம்மாவின் சாடையில் அக்கா என்னிடம் தோற்றுப் போனாள்.

அக்கா சினேகிதியின் பிள்ளைக்கு பேர்தேட பார்ட்டி. கனடா பேர்தேட பார்ட்டியையும் ஒருக்காப் பாரன் என்று என்னையும் வரச் சொன்னாள் அக்கா. மறுக்க முடியவில்லை. இன்னும் ரெண்டு ஒருநாள்தானே. எனக்குள் சொல்லிக்கொண்டன். குருத்துப் பச்சைச் சீலைக்கு கறுப்பில சின்ன போர்டர், சின்னச் சங்கிலி, டிக்கர் பொட்டு, அடர்த்தியாய் கண்ணுக்கு ஐடெக்ஸ், மெல்லியதாய் லிப்டிக். எந்த உடுப்பிலையும் அக்கா வடிவுதான். எனக்கு சீலை வேண்டாம் என்று சல்வார் போட்டுக் கொண்டன். அத்தான் கண்ணாடிக்கு முன்னால நிண்டு தலைக்கு ஜெல் போட்டு இழுத்துக் கொண்டு நிண்டார்.

இவருக்கு இப்பவும் சின்னப் பெடியன் எண்ட நினைப்பு.

அக்கா என்னைப் பாத்துச் சொன்னாள்.

ஆ கனக்கப் பெட்டைகள் வருவாளவை சைட் அடிக்க வேணும்.

அத்தான் சொல்ல நான் சிரித்தபடியே பிள்ளைளைத் தூக்கிக்கொண்டு ரீவிக்கு முன்னால் இருந்தன்.

கொஞ்சமாக குடியுங்கோ. ஒரு மூண்டு கிளாலோடை நிப்பாட்டிட வேணும் சரியே. அவளும் வாராள் இப்படி நீங்கள் பொது இடத்தில நடந்தால் அவள் என்ன நினைப்பாள்.

சரி, நான் குடிக்கேலை... சரியே.

நான் குடிக்க வேண்டாம் என்று சொல்லேலை... குடிச்சப் போட்டுத் தேவையில்லாமல் கதைச்சு

ஆக்களோட சண்டைக்குப் போறியள்... சத்தி எடுக்கிறியள். எவ்வளவு கேவலமா இருக்குத் தெரியுமே...

அதுதான் நான் குடிக்கேலை என்று சொல்லுறன்...

உப்பிடி எத்தின தரம் சொல்லிப் போட்டியள்... எல்லாப் பாட்டியிலையும் உப்பிடித்தானே நடக்கிறியள்... எப்ப நான் நிம்மதியா ஒரு பார்ட்டிக்குப் போய் வந்திருக்கிறன்...

நான் குடிக்கேலை என்று சொன்னா ஏன் தொடந்தும் கதைச்சுக்கொண்டு நிக்கிறீர்...

நான் உங்களைக் குடிக்க வேண்டாம் என்று...

வாரும் நேரம் போகுது...

அத்தான் முன்னால நடக்க கண்களில் பதட்டத்தோட அக்கா என்னட்டைப் பிள்ளைய வாங்கிக் கொண்டு வா போவம் எண்டான்.

நான் மனசில்லாமல் அக்காவுக்காய் எழும்பிப் போனன்... இது நான் வந்த பிறகு போற மூண்டாவது பார்ட்டி. முதல் ரெண்டிலையும் இதே போல அக்கா கேட்டு அத்தான் குடிக்க மாட்டன் என்று சத்தியம் பண்ணி பிறகு தலை முட்டக் குடிச்ச அங்கை நிண்டாக்கள வம்புக்கிழுத்து சண்டை பிடிச்ச சத்தி

எடுத்து அக்கா சாப்பிடாமல் பிள்ளை கத்தக் கத்த கார் சீட்டில் பொருத்தி வேகமாகக் கார் ஓட்டி வீட்டை வந்து கத்தி... அழுது...

எப்பிடிக்க கனடா பிடிச்சிருகே...?

அத்தான் கேட்டார். நான் சும்மா தலையாட்டிச் சிரிச்சன். என் கால்கள் நிலத்தில பதிய மறுத்தது. எப்படா லண்டன் போவன் எண்டிருந்தது. கனடா வந்து இறங்கியபோது லண்டன் ஞாபகங்கள் தொல்லை தர ஏன் வந்தன் எண்டிருந்தது. இப்ப போகும் நாள் கிட்ட கனடாவில என்ன செய்யிறன் எண்ட ஏக்கம் திரும்ப வந்து இண்டைக்கே

போயிட மாட்டனா எண்டிருக்கு... ராம் அவனின் பார்வை... ஏக்கமாய்... சின்னி விரலைத் தொட்டிழுத்து அழுத்தி கழுத்துக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக் கொஞ்சி கவனமாப் போட்டு வாரும் என்ன? - எண்ட போது கண்ணில தெரிந்த அந்தக் கலக்கம்... என் கால்வரை துவழச்செய்தது. பத்து வருஷமாச்ச அக்காவை நான் பாத்து ஒருநாள் தற்செயலாச் சொல்லப் போக இந்த வருஷம் கட்டாயம் போய் அக்காவை பிள்ளையப் பாத்திட்டு வாரும் என்று நாண்டு கொண்டு நிண்டு அனுப்பி வைச்சது அவர்தான். அவற்றை குடும்பம்

எல்லாம் லண்டனில் இருக்கிறதால் குடும்ப ஏக்கம் அவருக்கில்லை... எனக்கு நல்லாவே இருந்தது என்று நான் நினைச்சது இப்ப பிழை போல பட்டுது. என்ற குடும்பம் அவர்தான். அக்காவோட ஓட்ட முடியேலை... வெறுமனே அக்கா தங்கச்சியெண்ட உறவோட இருவருமே எட்டி நிண்டது வேடிக்கையாய் இருந்து...

ஆ... கா... கா... என்று போய் வார வாகனங்களைப் பாத்துப் பாத்து பிள்ளை சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அத்தான் நிதானமாகக் காரை ஓட்டினார்.

நானைக்கு சொப்பிங் போவம் என்ன?

தலையசைச்சன். கார் பார்ட்டி ஹாலுக்கு முன்னால் நின்றது. என் கால்கள் நிலத்தில் பதிய மறுத்து நடந்தன. குளிர் கொஞ்சம் கடுமையாக இருப்பதுபோல் பட்டது. முகத்தில் மோதிய குளிர் காற்றால் மூச்சுத் திணறி மூக்கைக் குவித்து முகத்தைச் சுளித்துச் சிரித்தான் என் கையிலிருந்த பிள்ளை.

காது அதிரும்படி தமிழ்ப்பாட்டுக் கதற வண்ண வண்ணமாய் பெண்கள், குழந்தைகள்,, ஆண்கள், மேசையில் மனைவி குழந்தைகளுடன் இருப்பது தமது மிடுக்கிற்கு ஏற்காதெண்டோ என்னவோ வழமை போல் மூலையில் பார்ப் பக்கமாய் கையில் ஒரு கிளாசுடன் கதைத்தபடியே... அக்கா அத்தானின் கையைப் பிடித்துத் தன் பக்கத்தில் இழுத்து இருத்தி வைத்தாள். அத்தான் சிரித்தபடியே.

நீயும் இப்பிடித்தானோ மனுசனை சீலை நுனியில் கட்டி வைச்சிருக்கிறியே?

நான் சிரிக்காமல் பார்வையைத் தவிர்த்து வேறெங்கோ ஓட விட்டன். கால்கள் தரையை மிதிக்க மறுத்தன. வேகமாக எல்லாமே நடந்து முடிந்து சுபமாக வீடு போய் சேருவோமாக. நான் பிரார்த்தித்துக் கொண்டன். பலகாரங்கள் மேசைக்கு வர அத்தான் விசிலடித்தபடியே சாப்பிடத் தொடங்கினார். அக்கா அங்குமிங்கும் பாத்து தனக்குத் தெரிந்த பொம்பிளை களைக் கண்டு எழும்பிப் போய் சிரிச்சுச் சிரிச்சுக் கதைச்சுக்கொண்டு நிண்டாள். கண்கள் அடிக்கடி திரும்பி அத்தானை நோட்டமிட்டபடியே இருந்தன.

பலகாரத்தைக் கொறித்த படி பிள்ளைக்கு விளையாட்டுக் காட்டினேன். என்னை அறியாத ஒரு பதட்டம் நெஞ்சுக்குள். இதுவெல்லாம் தேவைதானா? அக்கா பதட்டம் குறைந்து சகஜமாகிப் போனது போல் பட்டது. அத்தான் பலகாரத்தைச் சாப்பிட்டபடியே பக்கத்து மேசையிலிருந்த வயது போனவருடன் இலங்கை அரசியல் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு நிம்மதியாய் இருந்தது.

இது என்ற தங்கச்சி லண்டனில் இருந்து வந்திருக்கிறாள்.

அக்கா யார் யாருக்கோவெல்லாம் என்னை அறிமுகப்படுத்தினாள். நான் தலையாட்டிச் சிரித்து வைத்தேன். ராம் என் பக்கத்தில் இல்லாதது என்னவோ போலிருந்தது.

அத்தான் பொம்பிளைகளினர் தோற்றத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து எனக்குக் கொமெண்ட் சொன்னபடியிருந்தார். அத்தான் அழகாக இருந்தார். அவரின் உடைத் தெரிவும் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. என்னுடன் நாகரீகமாக நகைச்சுவையாகப் பழகத் தெரிந்திருந்தது. படித்திருந்தார். நல்ல வேலையில் இருக்கிறார். அக்காவை என்ற குஞ்சு என்ற குஞ்சு என்று கூப்பிடும் போது எனக்குள் சந்தோஷங்கள் பரவியிருக்கின்றன. ஆனால் நான் வெறுத்திருக்கிறேன். அத்தானை என் மனதுக்குள் கடைசி எல்லை வரை வெறுத்திருக்கின்றேன். அக்காவைப் பதட்டப்பட வைத்து, அழ வைத்து, அவமானப்படுத்தும் அத்தானை என்னால் மன்னிக்க முடியாமல் இருந்தது.

அத்தானின் தொடரும் பகிடிக்குச் சிரிச்ச சிரித்து நிலத்தில் காலை பதிக்க முயன்றேன். பதட்டங்கள் குறைந்து இயல்பாக இருக்க முனைந்தேன்.”?(ஹே)ப்பி பேர்த்டே பாடி கேக் வெட்டினார்கள். அக்கா அங்குமிங்கும் நடந்து திரிந்து கதைத்துக் கொண்டு நின்றாள். வோஷ் ரும் போக அத்தான் எழும்பிப் போனார். அக்கா பின்னால் போய் அவருடனே திரும்பி வந்தாள். அத்தான் ஜூஸ் வாங்கிக் குடித்தார். அக்கா நிம்மதியாய் சிரித்தாள். யாரோ அத்தான்ர கையைக் குலக்கி சுகம் விசாரித்தார்கள். சாப்பாடு ரெடி எண்டது ஒரு குரல். அத்தான்

இன்னுமொரு ஜூஸ் குடித்தார். அக்கா பிள்ளைக்குச் சாப்பாடு தீத்தினான். எல்லா இடமும் சிரிப்பும் கும்மாளமும் சந்தோஷமும் சாப்பாடும்...திடீரெண்டு...

நீயாரடா அதைக் கேக்க... நான் சொன்னாச் சொன்னதுதான் நான் சொன்னாச் சரியாத்தான் இருக்கும்...

அத்தான் யாரையோ பிடிச்சத் தள்ளுவது தெரிஞ்சது... அக்கா பதறி ஓடினா... சிரிப்பு கும்மாளம் எல்லாம் அடங்கிட்டுது.

ஆளுக்கு நல்ல வெறி வெளியில் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ...

யாரோ சொன்னது கேட்டது...

டேய் யாரடா என்னை வெளியில் போகச் சொல்லுறது.

அத்தான் கத்தினார். ஆ... வெண்டு சத்தியெடுத்தார். சனங்களைல்லாம் முகஞ்சுளிச்ச விலகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்... யாரோ ஒருத்தர் அத்தான்ர கையப் பிடிச்சத் தர தர எண்டு இழுத்துக்கொண்டு வெளியில் போனார் அக்கா பிள்ளை ஓடினா. நானும் பிள்ளையோட பிள்ளை ஓடினன்.

ஏறுங்கோ காருக்க

அக்கா அத்தான்ர தலையில் குட்டுறது தெரிஞ்சிது. நான் விலகி நின்டன். அத்தான்ர கையைப் பிடிச்ச காருக்குள்ள தள்ளினா அக்கா.

எடையே என்ர விடட...

அத்தான் கத்தினார். குளிர் காற்று முகத்தில அறைய பிள்ளை வில் எண்டு கத்தினான். அவனை இழுத்துக் கா

ஒரு சமயம் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தன் நண்பரின் வீட்டில் விருந்துண்ணச் சென்றார். இலை போட்டவுடன், முதலில் அப்பள மும், முட்டையும் வைத்தார்கள். சிறிது காற்றடிக்கவும் அப்பளம் இஷலையில் இருந்து பறந்தது. உணவு பரிமாறியவர் பதற்ற மடைந்தார். உடனே அண்ணா தன்

நண்பரிடம், 'முட்டையின் விலை என்ன? அப்பளத்தின் விலை என்ன?' எனக் கேட்டார். நண்பர், 'முட்டையின் விலை நாலணா, அப்பளத்தின் விலை காலணா' என்றார். அதற்கு அண்ணா, 'பார்த்தீர்களா? நாலணா அமைதியோடு இருக்கிறது. காலணா தலைவிரித்து ஆடுகிறது' என்று கூறி அனைவரையும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் ஆழ்த்தினார்.

சீட்டில் இருத்திவிட்டுக் காரை ஸ்டார் செய்தான் அக்கா. நான் பேசாமல் காருக்குள் ஏறினேன். முகம் சாயக்க ராமின் தோள் எனக்குத் தேவையாய் இருந்தது. மனதுக்குள் வெறுமை பரவ கண்களை வெளியே விட்டேன். வெறிச்சோடும் ரோட்டில் சில கார்கள் வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தன. எல்லோருக்கும் ஏதோவொரு அவசரம். உயிரைக் காப்பாற்ற. காதலியைச் சந்திக்க, வேலை முடிந்த அலுப்போடு வீடு விரையும் சடுதியில், கொலை வெறியில், இன்னும் எதற்காகவோ எதற்காகவோ எல்லாம். நான் போர்வைக்குள் 'ராமின் அணைப்பில் சூட்டில் கண்கள் மூடி கடுகதியற்ற ஒரு இரவின் சூழலுக் காய எங்கினேன். கார் வந்து வீட்டின் முன்னால் நின்டது.

நான் எயார்ப்போட் போவதுக்கு தயாராகிக் கொண்டிருந்தன். அக்கா யாரோடையோ ரெலிபோனில் கதைச்சுக்கொண்டிருந்தான்.

பாவமடி அவள் புருஷன் சரியாப் போட்டு அடிக்கிறவளாம், சொல்லி அழுவான்...ஏன்தான் ஒண்டா இருக்கிறாளோ தெரியாது...

அக்கா யாருக்காகவோ இரங்கித் தொடர்ந்து கதைத்துக்கொண்டிருந்தான்... நான் அக்காவை வினோதமாகப் பார்த்தேன்...கதைச்சு முடிய என்ரை தலையைத் தடவி

அடுத்த முறை வரேக்க கட்டாயம் ராமையும் கூட்டிக்கொண்டு வா என்ன... சமருக்க வந்தாயெண்டா இன்னும் நல்லா இருக்கும் எண்டாள்...

நான் தலையாட்டினேன்.

ஓவியங்கள் : பா.குணசேகரன்

18ஆம் நூற்றாண்டில் பிரெஞ்சு அரசில் ரிஷிலு என்ற மந்திரி இருந்தார். அவரிடம் ஒரு முறை பிரெஞ்சு எழுத்தாளர் பெளலன் தர்மநிலையத்துக்காக நன் கொடை கேட்டார். மந்திரி கொடுக்க மறுத்துவிட்டார்.

சிறிது நாட்கள் கழித்து, இருவரும் ஓர் ஓவியக் கண்காட்சியில் சந்தித்துக் கொண்டனர். 'அந்த அறையில் உங்கள் ஓவியத்தைப் பார்த்தேன்' என்றார் பெளலன்.

'உடனே அதனிடம் ஏதாவது நன்கொடை கேட்டிருப்பீரே!' என்று கிண்டல் செய்தார் ரிஷிலு.

'எனக்கென்ன பைத்தியமா? ஓவியம் உங்களைப் போலவே இருந்தது. பயன் இருக்காது என்பதுதான் தெரிந்த விஷயமாயிற்றே' என்றார் பெளலன் சிரித்தவாரே.

மந்திரியின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை.

கடல் யோசித்தது...

சே. டானியல் ஜீவா

“எனக்கொரு நண்பன் உண்டு அவன் தனக்கேன் வாழாத் தலைவன்” என்ற கிறிஸ்தவப் பாடல் சின்ன வயதிலிருந்து என் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. இந்தப் பாடலின் வரியை என் நண்பன் குமாரசைக் காணும் போது அவ்வப்போது பாடுவேன். அவன் நான் பாடும் போதெல்லாம் கேலியும் கிண்டலும் செய்வதோடு என்னைப் பார்த்து ‘பன்னாடை பன்னாடை’ என்று திட்டித் தீர்ப்பான்.

என்னுடைய நண்பன் பெயர் குமார். அவனுக்கு இப்போது நாற்பத்திரண்டு வயதிருக்கும். பொது நிறமும், உடல் நல்ல கட்டுமானமாகவும், உயரமாகவும் அவன் இருப்பான். ரொம்பக் கறாரானவர் போல் தன்னைக் காட்டிக் கொள்வான். நெஞ்சில் அடர்ந்து கிடக்கும் கறுத்த முடியெல்லாம் வெளியில் தெரியச் சேர்ட்டின் மேற்ப்பக்கப் பட்டனைத் திறந்தபடியே என்னோடு எப்போதும் வருவான். நடக்கும் போதே எல்லாப் பெண்களும் தனக்காக அலைகிறார்கள் என்று தனக்குள் நினைப்பான். நினைப்பதோடு மட்டும் நின்று விடாமல் கல்லூரி நண்பர்களுக்கெல்லாம் அவன் சொல்லித் திரிவான். சிலவேளை நெஞ்சை நிமித்தியபடி ஏதோ உலகத்தைப் தலை கீழாக பிரட்டப் போகிறவன் போல் அலைவான். ஆனால் ஒண்டும் உருப்படியாகச் செய்யமாட்டான்.

எனக்குக் குமார் நண்பனாகியது நான் கல்லூரியிற் படித்த கால கட்டதில்தான். படித்த காலத்தில் தொடங்கிய நட்பு இன்று வரை பின் தொடர்வது என் வாழ்கையில் பெரிய சாதனையாகவே நான் நினைக்கிறேன். எப்ப என்ன செய்வான் என்று எனக்கு மட்டுமல்ல யாருக்குமே தெரியாது.

சிறுவயதில் பரவைக் கடலில் கட்டப்பட்டுக் கிடந்த வள்ளத்தில் ஏறி விழுந்து போனதால் என்னுடைய

ஒற்றைக் காலில் உடைவு ஏற்பட்டு விட்டது. இடது காலை கொஞ்சம் ‘தென்டித்தென்டித்’தான் நான் நடப்பேன். என்னைச் ‘சொத்திக்காலன்’ என்றும் சிலர் கூப்பிடுவார்கள். குமார் என்னைச் சொத்திக் காலன் என்று கூப்பிடுவதில் தனிக் கவனம் எடுப்பான். நான் நல்ல கறுப்பாக இருப்பேன். செயின்ச் சுமோக்கர். பகலில் வேலைக்குப் போகிறதைத் தவிர இரவு முழுதையும் போதையில் கழிப்பேன். நான் கறுப்பாய் பிறந்தேன் என்பதில் ஒரு வகையான தாழ்வு சிக்கல் எனக்குள் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. சினிமாப் பாடலில் மட்டும் கறுப்பு அழகென்று சொல்லப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் அதை அனுபவித்து பார்த்தால் தான். அதன் வலி தெரியும். தலை முடி நன்றாகக் கறுப்பாக இருக்கும். கட்டையாகவும் கறுப்பாகவும் இருந்து தென்டித் தென்டித் நடப்பதால் அன்றாட வாழ்கையில் மிகுந்த அயர்ச்சியையும் சோர்வையும் என்னுட் கொண்டு வந்து விடும்.

ஒருவருடன் கொஞ்ச நாட்கள் பழகினாலே நான் அவர்களை அடையாளம் கண்டு விடுவேன். பின் அவர்கள் என்னை ஏற்றுக் கொள்கிறார்களா? அல்லது புறந் தள்ளுகிறார்களா என்பதை நான் எனக்குள் உணர்ந்து கொள்வேன். அப்படித் தான் குமாரசை நான் அடையாளம் கண்டு கொண்டேன். ஆனால் அவன் என்னை அலட்சியப்படுத்துவதும் பின் தானாகவே என்னோடு ஒட்டிக் கொள்வதுமாகவே இருந்து வந்தான்.

நான் அவனை முதலில் சந்தித்த போது இலங்கை அரசியல் பற்றியே அவன் கதைத்தது இன்னும் எனக்கு நினைவில் இருக்கின்றது. நான் எப்போதுமே தீவிரமாக அரசியலில் ஈடுபட்டது கிடையாது. அவ்வப்போது அரசியலைக் கூர்ந்து கவனித்து வருவேன். அவ்வளவுதான். அதற்கு மேல் ஒரு படிக்கூட மேலே

போகமாட்டேன். ஆனால் அவன் இலங்கை அரசியலை அறிந்தவன் போல அலட்டிக் கொள்வான். நான் அவனுடைய அலட்டலைக் காதுகொடுத்துக் கேட்பதில்லை.

அவனுடைய அப்பா கடன் தொல்லை தாங்க முடியாமல் தற்கொலை செய்து கொண்டார். அப்பா இறந்து ஆறுமாதம் கூட முடியவில்லை அவனுடைய தாய் அவளிலும் ஐந்து வயது குறைந்த பக்கத்து ஊரைச் சேர்ந்த பொடியனைக் காதலித்து அவன்கூட ஓடிப்போய் விட்டாள். அதன்பின் அவனுடைய வாழ்வில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அவனுடைய மாமியார் அவனையும் அவனுடைய தங்கையையும் தன் பொறுப்பில் வளர்க்கத் தொடங்கினாள். குமாருடைய கல்லூரிப்படிப்பை அவனுடைய மாமியார் நிறுத்திவிட்டு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள புடவைக்கடையில் சேர்த்து விட்டாள். கொஞ்ச நாட்களிலேயே அவன் அந்தக் கடையில் களவெடுத்ததாக அந்தக் கடை முதலாளி வேலையிலிருந்து அவனை நீக்கிவிட்டார்.

இந்திய இராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தில் புலிகளோடு அடிபட்டுக் கொண்டிருந்த போது சனங்களெல்லாம் அகதி முகங்களுக்கு செல்ல இரவோடு இரவாக கூப்பன் கடையை உடைத்து அதற்குள்ளிருந்த பொருட்களையெல்லாம் எடுத்து விற்றான் என்று கேள்விப்பட்டு அவனட்ட கேட்டதற்கு அவன் சொன்னான் 'இது அரசாங்கச் சொத்து அதலைதான் எடுத்தன் என்றான்' இப்படிச் சின்னச் சின்னக் களவென்று நிறையச் செய்தான்.

பொல்பொட், மாவோ, சே.காஸ்டர் என்ற பெயர்களை அடிக்கடி உச்சரிக்க தொடங்கினான். கணவனால் கைவிடப்பட்ட இரண்டு குழந்தையின் தாயைக் காதலித்து அவன் திருமணமும் செய்து கொண்டான். அவன் அவளை காதலிக்கிற போது தான் இயக்கத்தில் இருப்பதாக ஒரு பொய்யைச் சொல்லி வந்தான். அதை அவள் உண்மையாகவே நம்பி விட்டாள். யாழ்ப்பாணத்தில் இயக்கம் இருந்த காலத்தில் எப்படி யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பெண்களுக்கு அவர்கள் மீது ஒரு பரிவும் பயமும் இருந்ததோ அதேபோல் இவளுக்கும் அவன் மீது இருந்தது.

தன்னை ஒரு இடதுசாரி என்றே சொல்லி வந்தவன் ஆனால் திருமணம் சைவ முறைப்படி நடைபெற்றது. திருமணம் நடந்த அன்றிரவே ஏதோ காதுக்குள் முணுமுணுக்கத் தேவி தொடங்கினாள். தூங்குவதற்காகப் பாயில் குமார் மல்லாந்து கிடந்த போது அவள் கேட்டாள் 'ஏதும் ஆயுதம் சட்டைக்கில்ல வைச்சிருக்கிறீயா' அவன்

சிரிச்சுக் கொண்டே 'அடியே விசரி... நான் இயக்கத்துக்கு துண்டு குடுத்து விலகிட்டேன். மக்கள் போராட்டம் ரொம்ப நாளாகுமாம் அதுவரைக்கும் நான் காத்திருக்கேலாதெண்டு விலகிட்டன். இப்ப என்னட்ட ஒண்டுமில்லை.' என்று அவன் சொல்ல. 'நான் நம்ப மாட்டேன்' என்று அவள் சத்தம் போட அவன் தன்னை நிர்வாணப்படுத்திக் கொண்டான். அதன் பின்னர் தான் அவள் அவனுக்கு அருகில் போனாள்.

வருடம் தவறாது பிள்ளைகளைத் தேவி பெற்றுக் கொண்டேயிருந்தாள். ஏற்கனவே இருந்த இரண்டு பிள்ளைகளோடு குமாருக்கு ஆறு பிள்ளைகளாச்ச. குமார் கல்யாணம் கட்டிய நாட்களிலிருந்து எந்தவித வேலைக்கும் போவதில்லை. தேவியோடு உடன் பிறந்த சகோதரர்கள் நான்குபேர். இருவர் கனடாவில் இருக்கிறார்கள். ஒருவர் பிரான்சிலும் மற்றவர் ஜேர்மனியிலும் இருக்கிறார்கள். இதைவிட ஊரில் இரு தங்கச்சியும் இருக்கிறார்கள். வெளிநாட்டில் வாழும் நான்கு சகோதரர்கள் அனுப்பி வைக்கிற வெளிநாட்டுப் பணத்திலேயே குமார் உட்பட தேவியின் குடும்பம் சீவிக்கின்றன.

குமாரை ஒருநாள் இயக்கம் பிடித்துக் கொண்டு போய் அடிபோட்டு விட்டு விடுதலை செய்தார்கள். அதன் பிறகு வெளியில் வராமல் இருந்த குமாரைத் தேவி சமாதானப்படுத்தி வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புவதற்காகக் கொழும்புக்குக் கூட்டி வந்தாள். கொஞ்ச நாட்கள் இருவரும் லொட்சில் தங்கியிருந்தார்கள். குமார் கனடாவிற்கு போகிற விடயம் தாமதமாக தேவி குமாரை லொட்சில் இருக்க சொல்லிவிட்டு ஊருக்குத் திரும்பி விட்டாள். அதன் பின் குமார் தன்னுடைய வழக்கமான குழப்படியைச் செய்யத் தொடங்கினான். மாதந்தவறாது குமாருக்கு வெளிநாட்டுப் பணம் வந்து கொண்டிருக்கும். அந்தப் பணத்தை எப்படியெல்லாமோ சீரழிச்சான். ஒவ்வொரு நாளும் ஆறுமணிக்குப் பிறகு குடி போதையிலேயே இருப்பான். நிறைய நண்பர்கள் அவனோடு நட்பாக இருந்தார்கள்.

றஞ்சினி என்ற யாழ்ப்பாணத்து பெண் வெளிநாடு போவதற்காகக் கொழும்பு கொச்சிக்கடை ரெட்ணம் ரோட்டில் அவர்களுடைய உறவினர் வீட்டில் தங்கியிருந்தாள். அடிக்கடி பக்கத்திலுள்ள கொச்சிக்கடை அந்தோனியார் கோயிலுக்கு முன்னால் இருக்கிற சிவன் கோயிலுக்கு போய் வருவாள். அவளை கோயிலில் சந்தித்த குமார் தான் இன்னும் கல்யாணம் செய்யவில்லையென்றும், தமிழ்மூம் கிடைக்கும் வரை தான் கல்யாணம் செய்வதில்லை என்ற முடிவோடு

இருப்பதாகவும் அவளுக்கு சொன்னான். வெளிநாட்டில் இருக்கிற தன்னுடைய அண்ணன்மார் தன்னை எடுக்கப் போவதாகவும் அதற்காகத்தான் கொழும்பில் காத்திருப்பதாகவும் கதை விட்டு இல்லாத பொல்லாத பொய்யெல்லாம் சொல்லி அவளைத் தன் வசப் படுத்தினான். அவளுக்கும் குமாருக்கும் காதல் கசிந்து வழிந்தது. நஞ்சினியும் அவனுடைய கதையை நம்பி அவன் பின்னால் திரிந்தாள். நல்ல சாப்பாடு, தமிழ்ப்படம், உடுப்புகள், காசு என்று பல்வேறு வகைகளில் அவளை அவன் சந்தோஷப்படுத்தினான்.

நஞ்சினி கோயிலுக்குப் போய் வரும் போது ஒரு தெய்வீகக்களை அப்படியே முகத்தில் அப்பியிருக்கும். பாராகவனின் நெற்றியில் கிடக்கும் திருநீற்றின் அளவு போல் அவள் எப்போதும் கோயிலுக்குப் போய் வரும் போது பூசிக்கொண்டு வருவாள். நல்ல பண்பான குடும்பத்தில் பிறந்து நல்ல பழக்க வழக்கத்துடன் இருந்தவள் எப்படிக் குமாரின் பொய்யான வார்த்தைக்களுக்குள் விழுந்திருப்பாள்? வெளிநாடு செல்வதற்காக கொழும்பு வரும் பெண்கள் இப்படி எத்தனையோ பேரால் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கலாம் யாருக்கு தெரியப்போகிறது. வெளியில் சொன்னால் வெட்கம் என்பதற்காக சிலர் மறைத்திருக்கலாம்.

ஒரு நாள் பின்னிர்வு நஞ்சினியின் வீட்டிற்கு வந்த இலங்கை பொலிஸ் உளவுப் பிரிவைச் சேர்ந்த இருவர் நஞ்சினியை ஒரு வாகனத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். குமார் அவளைப் பார்ப்பதற்காக கோயிலில் தேடியலைந்தான். தொடர்ந்தும் அவள் வரவில்லை என்று தெரிந்த போது அவள் தங்கியிருந்த வீட்டிற்குச் சென்றான். அங்கே இருந்தவர்களே நஞ்சினிக்கு என்ன நடந்தது என்ற தகவலை கவலையோடு விபரமாக அவனுக்குச் சொன்னார்கள்.

அந்த வீட்டிற்கு போய் வந்த நாளின் பின் அவன் நிறையைக் குடிக்கத் தொடங்கினான். கவலைப்பட்டான். கண்ணீர் விட்டான். ஒரு சில வாரத்தில் அவன் இயல்புநிலைக்கு வந்தான். அவளை அடியோடு அவன் மறந்து விட்டான். நஞ்சினி எங்கேயிருக்கிறாள்...? அவளுக்கு என்ன நடந்திருக்கும் என்ற எந்த யோசனையோ அல்லது அவளை வெளியே எடுக்க வேண்டுமென்ற எந்தவித முயற்சியோ அவன் எடுக்கவில்லை.

நான் கனடா வந்து இறங்கிய கொஞ்ச நாட்களுக்குள் அவனும் வந்து விட்டான். வந்தவுடன் எப்படியோ என்னைத் தேடிப் பிடிச்சு என்னோடு ஓட்டிக் கொண்டான். குமார் மார்க்கத்தில் ஒரு தமிழ் குடும்பத்தின் வீட்டில்

வாடகைக்கு ஒரு றூமை எடுத்து தங்கியிருந்தான். அந்த வீட்டாரைப் பற்றி நிறைய முறைப்பாடுகள் எனக்குச் சொல்லுவான். சாப்பாடு கொடுப்பதிலிருந்து தன்னைச் சரியாக கவனிப்பதில்லை வரை வாய் வலிக்காமல் சொல்லிக் கொண்டிருப்பான். ஒருநாள் என்னை தானிருக்கும் வீட்டிற்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனான். அவனுடைய வீட்டுக்காரர் என்னோடு அவன் இருக்கும் போதே பகிடியாக இவனுடைய திருகுதாளம் பற்றி சொன்னார்கள். அவன் சிரித்து மழுப்பிக் கொண்டிருந்தான். ஒன்று மட்டும் எனக்குச் சரியாக விளங்கியது. அவன் வாடகைக்காசு எப்போதாவதுதான் கொடுப்பான் என்பது.

குமாரின் வீட்டார் பிறப்பால் இந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். கனடா வந்த பின் ஏதோ காரணத்திற்காக கத்தோலிக்க மதத்தில் சேர்ந்து விட்டார்கள். கிறிஸ்தவ அறத்தில், சமயக் கருத்துக்களில் மிகவும் இறுக்கமாக இருந்தார்கள். குமாரைப் பாவத்துக்கு இரங்கித்தான் வீட்டில் வைத்திருக்கிறார்கள் போல எனக்குத் தெரிந்தது.

நான் அவனைக் கனடாவில் சந்தித்து மூன்று மாதத்தின் பின் குமாரின் ஸ்பொன்சரில் அவனுடைய மனைவியும் ஆறு பிள்ளைகளும் இங்கு வந்து விட்டார்கள். றூமிலிருந்த குமார் மூன்று அறை கொண்ட தொடர்மாடிக்கு மாறிவிட்டான். குடும்பம் வந்தவுடனேயே வெல்வயருக்குப் போய் விட்டான். அவனுக்கு அரசாங்கம் கொடுக்கும் பணம் ஓரளவு போதும். ஆனால் குமாருடைய குளப்படியாலும், செலவுகளாலும் கொடுக்கிற பணம் அவர்கள் குடும்பத்திற்கு போதவில்லை.

குமாருக்கு நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் எனக்குப் போன் பண்ணுவான். அவன் என்னோடு நிறையவே கதைக்க வேண்டுமென்று நினைப்பான். சில வேளை நேரிலும் வந்து சந்தித்துக் கதைப்பான். அவனுக்கு ஆறுதல் அளிப்பது என்னுடைய வார்த்தைகள்தான் என்று அவன் உணர்ந்திருந்தான். அவனுடைய முறைப்பாடுகளில் முக்கியமானது அவனுடைய மனைவி பற்றியது. அவள் எந்த நேரமும் தொலைபேசியில் யாரவது ஒருவரோடு கதைத்துக் கொண்டிருப்பது. அது அவனுக்கு அடிப்படையில் பிடிக்கவில்லை. குறிப்பாக ஒரு இளைஞனோடு தொடர்ச்சியாகக் கதைக்கிறாள் என்று எனக்குச் சொல்லி வந்தான். நான் கேட்டு விட்டுச் சிரிப்பேன். நான் சிரிப்பதைப் பார்த்தால் அவனுடைய மூளிகண்ணைக் கொஞ்சம் அகலமாக விரிச்சுக்கொண்டு கோபமா என்னைப் பார்ப்பான். அப்படி அவன் பார்க்கும் போது

கண் வெளியில் விழப் போகிறது என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டு நான் சிரிப்பதை நிறுத்தி விடுவேன்.

கடும் குளிரோடு காற்று முனகியது. உயிர் குளிரில் மரணித்துக் கிடந்தது. நெருப்பை உடல் முழுவதும் அள்ளிப் பூசினாலும் அந்தக் குளிரைத் தாங்க முடியாது போல் என் உடல் விறைத்துக் கிடந்தது. இந்தக் கடும் குளிர்க்குள் தான் நானும், அ. முத்துலிங்கமும், வரணும், காலம்செல்வமும் தமிழ்நாட்டிலிருந்து அமெரிக்கா வந்திருந்த 'தேவிபாரதி'யை சந்தித்துவிட்டு அதிகாலையில்தான் வீடு திரும்பினோம். வந்தவுடன் நான் குளிக்காமலேயே தூங்கிவிட்டேன்.

அதிகாலை ஆறு மணியிருக்கும் ரெலிபோன் மணி கிணுகிணுத்தது. யாரு இந்தநேரத்தில் போன் பண்ணுவார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டு மற்றப்பக்கம் திரும்பிப்படுத்து விட்டேன். மீண்டும் ரெலிபோன் மணி அடித்தது. உடல் எங்கும் சோம்பலோடு அச்ச உணர்வு ஊரத் தொடங்கியது. கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு ரெலிபோனில் விழுந்த இலக்கங்களைப் பார்த்தேன். விக்கித்துப் போனேன். அது யாருமில்லை என்னுடைய நண்பன் குமார்தான். ஏன் இந்த நேரத்தில் இவன் எடுக்கிறான் என்று யோசித்துக் கொண்டு ரெலிபோனை எடுக்காமல் மீண்டும் திரும்பி எதிர்ப் பக்கமாகப் படுத்து விட்டேன். திரும்பத் திரும்பத் தொடர்ந்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். நான் எரிச்சலோடு ரெலிபோனை எடுத்தேன். நான் ரெலிபோனை உடனே எடுக்காதற்கு முதலில் எரிஞ்சு விழுந்தான். திரும்பிச் சொன்னான்.

“நான் என்ற மனுசியோட பெரிய பிரச்சினைப் பட்டுட்டேன். உன்னோட நிறையக் கதைக்க வேணும் உனர் வீட்ட வரணும்” என்றான்.

“அதுக்கென்ன வாவன். எப்படியடா வரப் போற..?” என்று நான் கேட்டேன்.

“பஸ்சிலதான்”

“அப்ப என்ற வீட்டின் முன் கதவை உள்ளால் திறந்திட்டு நான் படுக்கிறேன். நீ வந்து கதவைத் திறந்து உள்ள வந்து என்னை எழுப்பாமல் ரீவியை மெதுவாகப் போட்டுக் கொண்டிரு.. நான் நெத்திரையால் எழும்பின் உடனே எல்லாத்தையும் விபரமாக சொல்லு.” என்று சொல்லிவிட்டுத் தொலைபேசியைத் துண்டித்தேன். பூட்டியிருந்த கதவை உட்பக்கமாகப் திறந்து விட்டிட்டு நான் மீண்டும் தூங்கிவிட்டேன்.

நான் பகல் பத்து மணிக்கே படுக்கையிலிருந்து எழுந்தேன். குமார் சோபாவில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். நான் குளித்து விட்டு வெளியில் போவதற்காக ஆயத்தப் படுத்தினேன். அவன் என்னுடைய காலடிச்சத்தம் கேட்டு விழித்துவிட்டான். நான் அவனுக்குப் பக்கத்தில் உட்காந்தேன். அவன் முகத்தைப் பார்த்ததும் விக்கித்துப் போனேன்.

“என்னடா முகத்தில நடந்தது..?” என்ற போஞ்சாதியும் அவட முதல் தாரத்துக்கு பிறந்த மூத்த பிள்ளையும் சேர்ந்து அடிச்சுப் போட்டாளுகள்.”

“நீ என்ன செய்தனீ அவியளுக்கு..?”

“வழமை போலவே என்னைக் கணக்கெடுக்காமல் யாரோ பொடியனோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். அதுதான் அடிச்சனான். அவளுக்கும் நல்ல காயம் வைச்சனான். அதுக்குத் தான் அவள்கள் இரண்டு பேரும் பிச்சுப் பிறாண்டிப் போட்டாளுகள். என்ன வீட்ட இருக்கக் கூடாது என்று வெளியில் என்ற மனுசி கலைச்சுப் போட்டான். நான் ஊருக்குப் போறதுக்கு ரிக்கற் புக் பண்ணிட்டன் இன்டைக்கு பின்னேரம் ஐஞ்சு மணிக்கு பிளைட். அது சரியடா மச்சான்... நான் இந்தச் சோபாவில் படுத்துக்கிடக்கேக்கில ஒரு கனவு கண்டனான்... கடல் யோசிச்சுக் கொண்டு இருக்குதாம் என்னைச் சுனாமி போல வந்து அழிக்க... இந்தக் கனவினர் அர்த்தமென்னடா மச்சான்..? நான் சிரிச்சுக் கொண்டு “சரி வா கோப்பிக் கடைக்கு போவம்.” என்றேன். அவன் எந்த மறுப்பும சொல்லாமல் வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு வந்தான்.

கோப்பிக் கடைக்கு முன்னால் காரை நிறுத்தி விட்டு உள்ளே இருவரும் போவதற்காகக் கதவை நான் திறக்க கண்ணாடிக் குள்ளால் கவுண்டரில் நின்ற தமிழ்ப் பெண்ணைக் குமார் கண்டதும் சட்டென முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு என்னுடைய காரை நோக்கி அவன் விரைந்து நடந்தான்.

நான் கோப்பியை அவனுக்கும் சேர்த்து வாங்கிக் கொண்டு வந்து காருக்குள் ஏறினேன். அவன் சிரிச்சுக் கொண்டு என்னைப் பார்த்தான். ‘என்டா குமார் அந்தப் பொட்டையை பார்த்தவுடன ஓடி வந்தன்னீ’ அவன் புன் சிரிப்போடு ‘அவள் தான் என்ற பழைய ரஞ்சினி. கொழும்பில் சிறிலங்கன் சீஜடி பிடிச்சுக் கொண்டு போனது என்று சொன்னன் ஞாபகம் இருக்குதா? என்றான். அது உனர் பழைய காதலியல்ல.. அவளா இவன்..? என்று ஏக்கத்தோடு கேட்டேன். அவன் ம... என்று இழுத்தான். நான் உறைந்து போனேன்.

ஒவ்வொரு நாளினதும் இறுதி வரி

இடம்:

என்னை எப்பேர்ப்பட்ட இடத்தில் சிறை வைத்திருக்கிறாய். அரண்களோ திடமான இரும்புக் கேடயங்களோ அற்றும் ஸ்திரமான. எனக்குக் கூடத் தெரியவில்லை உன் ஒலியை வாங்கி எப்படி நான் சிறு அறைக்குள் நகர்ந்தேனென. ஒன்பது அறைகளா எல்லாமாய்ச் சேர்த்து, ஒன்றுள்ளானே என்னை சிறை வைத்திருக்கிறாய். நான் விரும்பியதெல்லாம் மஞ்சள் கனலுள் கருகிய கறுப்புத் தணல். நீ காட்டியதோ சிவப்புச் சூரியன்.

காதல் (அப்படி அழைக்கலாமா அதை?) பரபரப்படைய உந்தும்போது, அறிவு ஊறுமாம் தெரியவில்லை. செயலிழந்த மூளை, முகத்தின் திட்டமிடப்படா உறுப்புகள் மற்றும் மெல்லிய தசைகள் சலிக்க, உடல் களைக்கிறது.

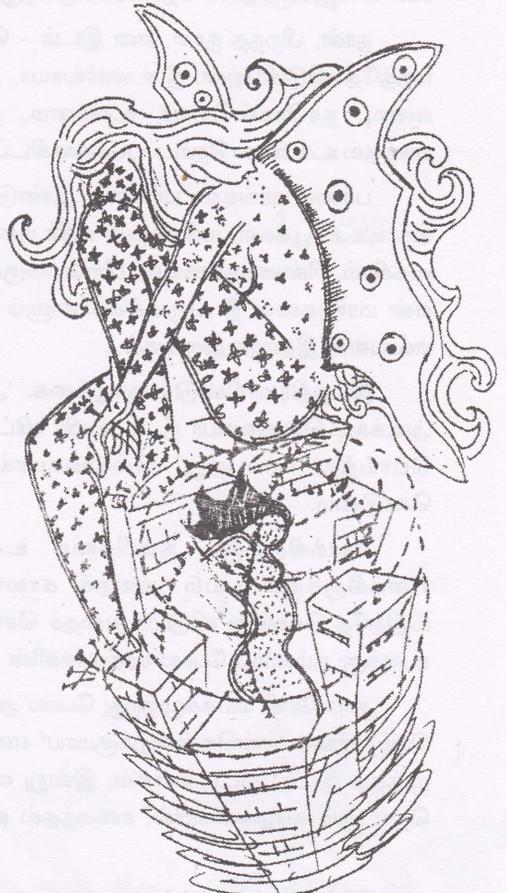
நீயே சகலதும் எனச் சொல்வது பொய், நீ என் அன்பின் மொத்தம். உடல், உயிர் என்பதுடன் ஆன்மா, நோவுப் முதுகுகள், மெலிந்த கழுத்து. உடன் என் மெல்லிய விரல்கள், சிறுத்த கண்கள், சொரசொரப்பான தோல், அழுத்தி மூடிய உதடுகள், அதிகரித்து அல்லது மறைந்து வரும் பருக்கள்: இவை மீறி எழும்பும் வயதின் பூரிப்புகளை மாத்திரம் தொடரும் உனக்கு என் பற்றின புரிதல்களின் ஆழமின்மைகளை அறிவேன்.

சித்திரை மாதம். மாதங்களில் அழகானதல்லவா ஏப்ரல், அதுவும் இங்கே. முக்கியம் என்பதால் அழகெனப் புனைகிறேனோ என்னமோ.

இமைகள் தாழ்கின்றன, அதிகம் சோர்ந்தும் போகின்றன. உடல், மாப்புள், மாம்பங்களுள் நோவெடுக்கிறது. நோகிறது. உன் ஒலிப்பில் அவை பூரிப்படைந்தென்னவோ உடலியலின்படி உண்மைதான். ஏதோ தயக்கம். இந்தச் சிறைக்குள் வாழ்நாளெல்லாம் நசங்குவேன் எனவொரு சோர்வு.

உன் சிறைக்குள் கிடக்காத அன்றுகளில் எனக்கென்றொரு உலகம் உருவாகி, வியூகம் அமைத்து, வாழ்வதற்கு எதிரான குரல்களை வெட்டிவிட்டு எழ முனைந்து கொண்டிருந்தேன். தோல்விகளும் சாய்வுகளுமாய் சமனமற்றுத் தொடர்கையில், புதிதாய் உன் குரல். அப்பாவழி உறவுக்காரரின்,

பிரதீபா தில்லைநாதன்

உனக்குப் பிடிக்கா கூட்டத்தில் ஒருவனின் ஒலிகளின் சேர்வையாய்...சாதாரணமாய் ஆனால்...என்னை உன்பால் அது இழுத்துவிடவில்லை, என்னை நோகப் பண்ணிய நொடியின் இழுப்பு வரை, அது ஓர் ஆணி முடிவு. ஆடி பிறக்க இருக்க, அந்த ரோசாக்களை அழுத்தமான சிவப்பில் பிரியங்கள் கிளர்த்தல்கள் நெகிழ பரிசளிக்கிறாய்.

வாசல்கள், சாளரங்கள், வீதிகள், புல்வெளிகள். மழை, ஈரமும் காதலும், இசையும் மோகமும் உண்மை என்று சொன்னாய். 'என்றென்றைக்குமாய்' 'இறுதிவரை' 'என்றென்றும்' என வார்த்தை பாடச் சொன்னாய். பூரிப்பின் கிளர்த்தல்கள். பயங்கள். என் பாலிற்குரிய அந்த தயக்கங்கள்...நான் மீளவே இல்லை (இன்னும்).

சொட்டச் சொட்டக் காதல் வெறுத்துவிட்டது உன்னை எப்படி அழைப்பது? உன் பெயரில் ன் எடுத்து பபோட்டு இழுத்து, கண்ணா, அன்பே இப்படி எப்படியோ, வார்த்தைகளை வெறுத்தேன்.

உன்னை வெறுமனே காதலிப்பது எவ்வளவு அர்த்தமற்றது.

நீயெனக்கொரு கனவு, நீயெனக்கொரு உண்மை, நீயெனக்கொரு வாழ்தல். ஆனால் கம்பிகளின் இரும்பு என் உடலுக்குத்தான் தேவைப்படுகிறது.

நான், பிறந்த நாள், என் இடம் - பொருள் - ஏவல் மறந்தே விடுகிறேன். நீ உணர்வாயா, நான் என்றொரு கனவு, நானென்றொரு உண்மை, நானென்றொரு வாழ்தல் உன்னால் தொடப்படாமல் கிடப்பில் கிடப்பதை.

பச்சை மரங்கள், புற்கள் - பூண்டுகள், செடிகள் - கொடிகள், பூக்கள், மகிழ்வுகள் எதிர் மறையாய் வறுமை, வக்கிரம், சின்னத்தனங்கள், பிற்போக்குகள் இவற்றுடே, என் மார்புகளை நீ வருடிக்கொள்ளும் போது பயணம் எவ்வளவு இதமாக இருக்கும்...

இயந்திரமாகிவிடும் வாழ்க்கை. 'அது அழகானது' அடிக்கடி சொல்வாயா நீ. ம். உயிர் விட்டு சூடிய நேசம் பொய்த்து ஈர்ப்பற்று வில்லங்கமாய்த் தொடர்வது கொடுமை.

எனக்கிருக்கும் நம்பிக்கை உச்சம் என்றால், எனக்கிருக்கும் பயம் அதைக் காலடியில் போட்டு மிதித்தே கொண்டு விடும். அதைச் சொல்ல வேண்டும் உனக்கு: நம்மைப் போல காதலர்களின் கதை.

நாம் பேசி மயக்கமுற்றது போல அவர்களும் காதல் செய்தார்கள். 'என்றென்றைக்குமாய்' எனக் கடிதம் எழுதி முத்தம் இட்டு ஒட்டினார்கள். இன்று வாரிகுகள் கண்டு தொடரும் வாழ்க்கையில், சமைத்தல் உண்ணல் தவிர,

இதமாய் வார்த்தைகள் அற்று எங்கு போய் ஒளிந்துள்ளது அந்தக் காதல்? சின்னச் சின்ன சந்தோஷங்களையும் விட்டுக் கொடுக்காது கௌரவம் பேசும் காதலா அவர்கள் வார்த்தை கட்டி, பயிரிட்டு குடும்பங் கொள்ள 'எங்கட காதல் வேற' எனக் கொண்டாடியது?

என் கொடிய சிறைக் காவலனே! இங்கு வாழ்தலுக்கான போரிடல், அந்நியமாதலில் அல்ல, இயந்திரமாதலில் என்கிறேன்.

கேள் :

ஒரு வெட்டரிவாள், விரிந்த ஆங்கில யூ அல்லது சரிந்த சீ எழுத்துப் போல, அறுவடை நெல்லு வெட்டும் அருவிக் கத்தி போல குத்திட்டு நிற்க, அதற்குள் அவள் அடங்கி விடுகிறாள். வெட்டரிவாளின் வளைவுக்குள் அவளது கழுத்து. இரத்தம் சொட்டுகிறது. 'சுகமில்லாமற் போகும்' போதிருக்கும் கறுத்தக் கலவையற்ற இரத்தச்ச்ச் சிவப்பு. உடம்பும் அதற்குள்தான். ஆனால் அசைய விருப்பமில்லை - அது ஒரு குரூரமான இன்பமாய். கழுத்தை நிமிர்த்தினால் தலை வெட்டரிவாளின் நுனியில் மோதும், சரி என நன்றாக கீழே உட்கார்ந்தால் அதன் ஆரம்பம் அவளது தொடைகளை, பிறப்புறுப்பு களை இல்லாதொழித்துவிடும், அவ்வ்வளவு கூர்மை.

அவன் ஒலி :

இரவிந்தான் அவள் எனக்குத் தேவையாக மிதமிஞ்சிய அழகுடன் இருப்பாள். பகல் குறைப்பிக்கும் முக அழகைக் கூட்டும் இரவின் குளிர் சீண்டலில் அவள் அழ ஆரம்பிப்பாள். 'இந்த உலகத்திலிருந்து விடுதலை வேண்டாம், முன் ஜன்னலை நெருக்கமாய்ப் பார்க்கும் படியாய் செய்' என உளறுவாள், ஏன் நான் களைத்துத் தூங்கி பாதி விழிக்கும் இராக்களிறு கூட கண்ணீர் விறைப்பூட்டும். எதுவும் செய்வேனென வாக்குகளை வீசவேன்.

அவள் அவற்றை நம்பினாள். இறுதி வரைக்கும் நான் உணர்ந்ததெல்லாம் 'மீளமீள வீதிக் குமிழ் விளக்கில் மோதி வீழும் விட்டில்கள் போல' அவளால் நம்ப மட்டுமே முடியும் என்பதே. நகர, அதுவும் 2bed-room apartmentஐத் தாண்டி ஒரு அடியும் எடுத்து வைக்க முடியாதென்பதுவும் முக்கியமாக, அவ் ஜன்னல் வீட்டில், வேலை செல்லும் பிள்ளைகளை உடைய கிழவர் இருப்பதை இவளால் என்றுமே அடையாளங் கண்டு, அறிந்துகொள்ள முடியாதென்பதும்.

கொட்டிக்கொண்டிருக்கும் முடி குறைந்து, நூர்பந்தாய் சாம்பல் நிறமாய் வெள்ளை வரைந்த

பின்பும், இவள் என்னுடன் இருப்பாள், இரவுகளை சுலபமாக்குவாள்.

எதிரொலி :

அந்த வரி இறுதியில்தான் துளைக்க ஆரம்பிக்கும். சொல்லப் போனால் ஒவ்வொரு துளிர்வின், மலர்வின் பின் எழும் ஓலம் அது. அதை கட்டக் கடசியில் விட்டு விட்டு, முன் கட்டிடத்தில் ஒளிர்ந்திருக்கும் ஒரு பிரத்தியேகமான யன்னலில், சூழல்வின் சாய்வில் கண் செருகுவாள்.

அங்கே அவளைப் போலொரு ஜீவன், அவளைப் பார்த்தபடி, அவளைப் போலவே. கண்டிருக்கிறாள், அதை ஆணாக்கிக் கிளுகிளுப்பாய் உணர்ந்திருக்கிறாள். இல்லாமல் இருக்கக் கூடும், சிறு தள்ளாட்டம் இருந்தது ஒரு முறை நிழலில். ஆனால் அவளைப் போலவேதான்... பூமரங்கள் தொங்கும் அவ் மாடி யன்னல், நீர் ஊற்றும் கரங்களின் நிழல் நன்கு பரிச்சயமான ஆன்மாவுடையதே. அதில் தன் நிலையைத் தேடும், தனிமையை உதைக்கும் உந்தல்.

மெல்ல மெல்ல கசியுமிந்த மாலை, சிறு கிளர்ச்சியை, காமத்தை, சமயத்தில் சிலிர்ப்பைக் கொண்டு விழுங்கியபடி ஆணாய் முன்னேறுகிறது உடலில். ஒரே சுவாரசியமும், பயனும் அந்த முன் வீட்டு ஒளிர்ந்த மாலை வடிய வடிய கூர்ந்து, நெருக்கத்தைத் தருவதுதான்.

அலங்கரித்துக்கொண்டு நின்றால் அவன் பார்ப்பது போல்... இங்கே இவளது இரசித்தல்கள், முனகல்கள், இளகல்கள் அங்கொரு 'அவனிலிருந்து'தான் வந்தான வேண்டும்.

விறாந்தையில் ஷோபா, சுவர்ப் படங்கள், பச்சை, கண்ணாடி விம்பங்கள் வர்ணங்கள் எவையும் பேசுவதில்லை, "என்ன சாப்பிட்டியா, என்ன களைப்பா இருக்கா..." போன்ற வசனங்களை. உடலின் இணைவில் எழுப்பப்படும் பாசாங்கான திரவ ஊற்றுக்கள் திண்மமாய் இங்குதான் உருமாறின.

ஆரம்பத்தில் முதன்முதலாய் கொணர்ந்து வைத்தபோது அவ்விடங்களில் அந்தப் பொருட்கள் எவ்வாறெல்லாம் ஒளிர்ந்தன. ஒளி: முன் மாடியில் நிழல் அசைவுகள்...அவளின் வருகைகூட இவ்விடத்துக்கு சூட்டையும் மணத்தையும் வழங்கின நீண்ட வருடங்களுக்கு முன்பு. இசையும், உயிரும், முன் ஒளிர்ந்தலும் தவிர, தண்ணீரின், தாவரங்களின் மொழிதான் பிறகெல்லாம் துணை வந்தன.

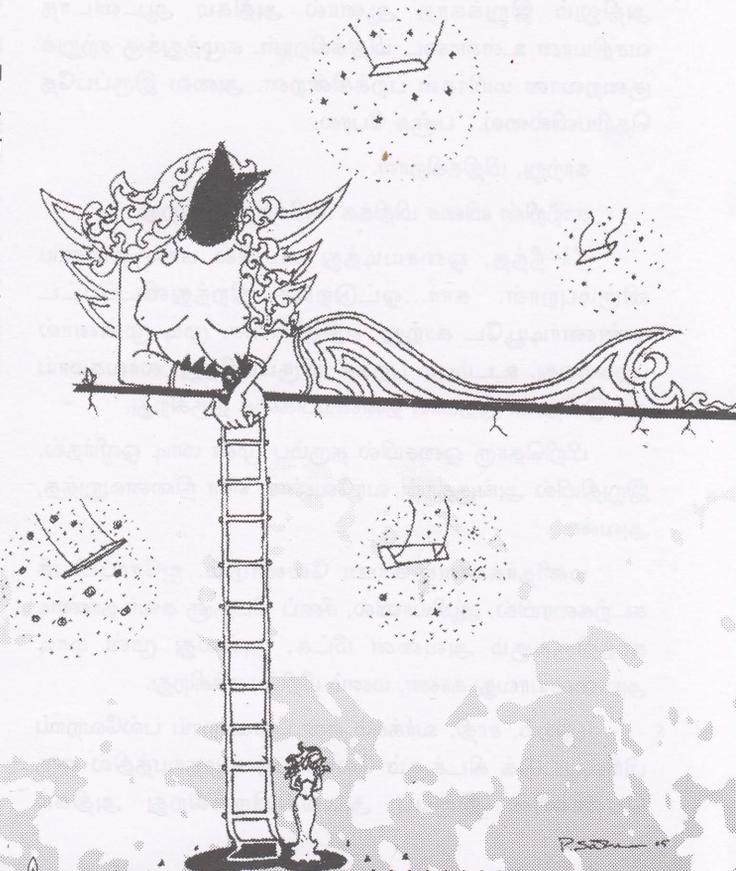
'தாவரங்களுடன் பேசாதே, மனிதர்களோடு பேச! உரக்கக் கத்தியபோதும் உணர்வதில்லை.

'கொஞ்சி, ஊடி, முத்தமிடு ஒரு முறை. உண்மையாய், இயந்திர இயங்கல் தவிர்த்து' என்பதை எவை கேட்கும்?

சுகமில்லாதபோது, கவனத்துக்கு ஏங்கும் சிறுகாலப் பொழுதில், அம்மா 'ஊத்தி' வரும் இஞ்சிப் பிள்ளேரியாய், முலை காம்புறிஞ்சும் குழந்தையின் நிறைவு தரும் ஆனந்தமாய், காதலை அடையும் ஏக்கம் வாழ்வில் தனிமையில் இறுகும்.

அன்றோ கொடுப்பதற்கு எதுவுமில்லை. இறுதி நேர விடைபெறல். உணர்ந்த அவளுக்கு இடம் மறுக்கப் பட்டு. அருகிருந்திருந்தால் உணர்த்தியிருக்கலாம் (சிலவேளை?). என்றுமே கொண்டு அலைய அவ் ஆழ முத்தத்தை, அடித்து வீழ்த்துகையில் தன்னம்பிக்கை தரும் விதமாய் இட்டே இருக்கலாம் ஒரே முறை. மனசு அடிபட்டு ஓய பழசு அதையே சுற்றும். தாலி வரும் குழந்தை காண்கையில் உள் உறங்கும் அந்நாட்கள் புடைக்கும்.

மாத விலக்கொன்றில் உடல் ஸ்பரிசம் இச்சையின்றிக் கிட்டுமென்றால் எதையும் தூசியாக்கி சிறு தட்டலில் ஒழிந்தேவிடும் நெருடும் இடறல்கள். அதுவே மென்வடுக்களை, கவனிக்க ஏங்குதலை இட்டு நிரப்புமென்றால்.

எதிர்பார்ப்பது போல நடப்பதில்லை, பருத்தோ சிறுத்தோ போகும் உடலையும் மனசையும் தவிர வேறொன்றும்... மாலை வந்துபோகும், விடியல்களும், கூடவே நாட்களும்.

சொற்ப நேரத்து, சப்பற்ற ஓட்டத்தில் 'வாழ்க்கை, வாழ்தல்' மறுக்கப்பட்டதை உணர்ந்த 'ஏன்' இன் அரும்புதலில், வேகமாய் வரும். வெறியுடன் வாழ்ந்து விட-வெகுதூரம் ஓடி, என்றுமே தீராத காமத்தை, வென்றுவிடும் தாகம்.

ஓடும் பாதணி அணிந்து, பருத்தி ரீ-சேர்ட் உம் காற்சட்டையும் போட்டு, இந்த கட்டிடத்திலிருந்து இறங்கி நடைபாதையில் ஓட வேண்டும். பையனைக் கொண்டு செல்லும் பாடசாலை, அத்தியாவதிய - அவசரப் பொருட்கள் வாங்கும் கடைத் தெரு தாண்டி தூரவாய்... நெடுந்தூரம் களைக்கக் களைக்க.

ஆகாயவெளி, மனித நடைபாதை. அவள். அவள் மட்டுமே. கரை வீடுகள். சைக்கிள். ஆசைகள். இச்சைகள் பின்னிய முகங்கள் சுவர்களிடை பேதலிக்க உள்ளூர சைக்கிள் உழக்கிற்று, இருபுறமும் மனைகள் நிரம்பிய அந்த சிற்றொழுங்கையில் ஊன்றி உழக்க வேண்டும். உடம்புள் போடப்பட்டிருக்கும் உள்ளாடை வயிற்றை அமத்தவில்லை. பருத்தியில் முன்னால் சிப் போடக்கூடிய அதிலும் இறுக்காத ஆனால் அதிகம் ஆடவிடாத வசதியான உள்ளாடை மிதிக்கிறாள். கழுத்துக்கு சற்றுக் குறைவான மயிர்கள் பறக்கின்றன. அவை இருப்பதே தெரியவில்லை... பஞ்சு போல.

காற்று, மிதிக்கிறாள்.

காற்றின் விசை மிதிக்க மிதிக்க கூடுகிறது.

நீர் நீந்த, ஓசையடித்து கடலில் கால் நனைய விரும்புறாள். கார்...ஓட்டுறாள் திறந்துவிடப்பட்ட கண்ணாடியூடே காற்று. எதிர்த்திசை. முடி முன்னால் பறக்கிறது. உடம்பும் பறக்க விரும்புகிறது. லாவகமாய் ஓட்டுகிறாள். இதமாய் தன்னம்பிக்கை தருகிறது.

பிறிதொரு ஓசையில் தரும்ப முன் மாடி ஒளிர்ந்தல். இறுதியில் அங்குதான் ஷேவேண்டி என நினைவுறுத்த, அவன்.

மனிதர்களைக் காண வேண்டும். ஐரோப்பியக் கடற்கரையில், ஆசியாவில், சீனப் பெருஞ் சுவர் தாண்டி காத்திருக்கும் அவனை மீட்க, அல்லது முன் மாடி அவனையாவது காண, மனம் மீறிப் பறக்கிறது.

(நிறம், சாதி, வர்க்கம் என பலவாறாய் பல்வேறாய் பிரிவுபட்டுக் கிடக்கும் லோகாயத சமுதாயத்தில் ஒரு பெண்ணின் இருப்பு அடங்கியிருக்கிறது அதிகம்

வெள்ளை அல்லது வெவ்வேறு நிறங்கள் அடிக்கப்பட்ட சுவர்களுக்குள். பெண்ணின் தனிமை கட்டி வைத்திருக்கும் அவளுடைய சிந்தனைப் பரப்பு, அதிகார மூளைகளைக் கழுவுவரை இந்த லோகத்தில் எந்த ஆணும் சந்தோஷமாயிருத்தல் சாத்தியமில்லை. நிகழ்ந்தால் அங்கே உண்மையான விடுதலை இல்லை.)

அதைப் படித்துவிட்டு சின்னதாய் ஒரு நகையுடன் தான் உருவாக்கிய உருவத்திடம் அந்த வீட்டின் மென்வெளிச்சம் தன்னை செயலிழக்கப் பண்ணும் விந்தையை முறையிட்டான்.

அவன்: நன்றாகச் சாப்பிடுகிறான், நொட்டைகள் பிடிக்கிறான், தூங்குகிறான், இழுத்து இழுத்து. நிச்சயமாக சந்தோஷமாக இல்லைதான், அவனுக்கு அது தேவையும் இல்லை. ஆதலால், மற்றவர்களின் சந்தோஷமென்பது அவனுக்கு இனி எப்போதும் அவசியமற்றதொன்றாக...

அன்று, அவளை அடித்து 'நீ நான் குறிப்பிட்ட கோட்டுக்குள் குடும்பம் நடத்து, பிள்ளைகளைக் கவனி, சமை, படு' என்றவன், எதிர்த்தபோது உன்னால் வேறென்ன செய்ய இயலும் என்றவன் அப்பால்... அப்பால்... வெகுதூரம் தாண்டி அகன்ற தோள், உயரம், மீசை, உடம்பு என அடையாளங்கள் கொண்டவன் (அகராதி). ஆம், அவைக்காகத்தான் அவனை நேசித்தாள். எங்கிருந்த ஆரம்பிக்கிறது அது. அவளுக்குப் பிடித்தமான திரை நாயகன்கள் தந்த கணவன் பிம்பங்களில்.

இயந்திரமாகிவிட்ட வாழ்தல் என்கிற இழுத்தலில், துள்ளி மயங்கி ஆட கிளுகிளுப்பான மனசு. கோபிகைகளில் ஒருத்தியாய் கானத்தில் கரைந்து, அது குரலில், ஒலியில், எழுத்தில், கவிதையில், அவனின் அசைவில், உதட்டில், சிரிப்பில் விரவிக் கிடக்க விரகித் தவித்தாள். இசை பரவி சுவர்களில் மோதிக் கிறக்கும்.

...உயிர்ப் பெண்ணே... உனக்காக உயிரும் தருவேன். உடல் தழுவி உலகம் மறந்து வா காதல் செய்வோம்... இறுதி தாபத்துக்கு அலை போல அவள் உயிர் எழும்பும். காற்றில் கீதங்கள், இசை. தனித்திருக்கும் போது, அவை கேட்டு, இன்னொரு கோபிகையாய் மயங்குவதும், மார்புக்குக் குவட்டுக்குள் காதல் பொங்கிப் பொங்கி வருவதும், இயலா, தனி, வெறு 'மை'களைத் துணைக்கழைக்கும்.

அப்பாடலின், ஒரு கிளர்வின், அவ் உணர்ச்சியின் உந்தலின் ஓய்வில், பாடிய பெண்ணைச் சுற்றி காட்சிப் படிமங்கள் சூழும் 'பாவம்' என "பாடல்கள் ஏமாற்றுவது கூடப் பறவாயில்லை" எனும் அப்பட்டம் காலம் கட(ல)ந்து அனுபவமாகும். ஆனால் உருகிய கணங்களை எப்படி மறுதலிக்க இயலும்?

காதல்! மனிதன் மறக்க விரும்பாத பக்கம். மனிதன் யார், இன்னொரு அவன்தானே...

குழந்தை பிரியனுக்கு ஈராறு வயது. ஆம்பிளைப் பயல், அச்சில் அப்பனைப் போல, ஏனோ இவனோடு பல்க்கனி உரையாடல்கள் கூடுவதுபோல, நெருக்கம் என்பது கைகூடவில்லை. அந்தக் காலங்களில் 'அவனின்' விந்தில், வாரிசு உரித்து என எத்தனை அர்த்தங்களை கனவுகளில் கட்டியவன் இந்தக் குழந்தை அவனுக்குப் பெற்றே போட்டு விட வேண்டும் ஒரு சூரியக் குஞ்சை என (சூரியன்தான் எத்தனை வீச்சுக்களும், சூடும், கிளர்வும் உடையவன்!) இன்ப அவஸ்தைகளை இவ் உடலுள் போட்டு இறுக்கிய இவன் லேசுபட்டவனா... இப்போது 'அவனின்' பிரதி என்பதாலேயே ஒட்ட மறுத்து, என்ன ஒரு துயரம்!

“தூரப் பார் ராசா, வானம் இல்ல. ஆனா இருப்பதுபோல ஒரு பிரம்மை...”

“வானம் அப்பா போல... எனம்மா?”

(சிலவேளை அவன் அப்பனை மாதிரி பேச மாட்டான்!)

“...பல்லாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் - அதை எண்ணமுடியாது - எனக்கும் எண்ணிக்கை தெரியாது. அங்கு மனிதர்கள் போல உயிரினங்கள் இருக்கின்றன...”

“ஆங் றொபோட் அம்மா...”

“...இல்லையடா கிரகங்களில் உயிரினங்கள்”

அவனுக்கு றொபோட் என்பது மிகுந்த சிலிர்ப்பை ஊட்டுதாய்.

“இன்னும் சில காலம் போனதும் பூமியிலும் றொபோட் வரும்.”

“றொபோட்டைச் செலுத்தும் பவர் எனக்கும் வருமா அம்மா?”

“என்னைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கும் அப்பா விடம் கேள், நான் றொபோட் போல சொல்வதைச் செய்யும் இயந்திரம். நீ செலுத்தப் போகும் உன் மனைவியிடம் கேள் இயந்திரங்களின் துயரம்” அவள் அழ ஆரம்பித்தாள்.

வழமையானபோதும் பையன் பயந்தான்.

“அவளை... முன் மாடியில் இருப்பவனையாவது பார்க்குமாறு சொல்” குரல் பருக்க ஒலியில் பேரொலி... இத்தனை கடுமையாய், இதை ஏன் வாழ்தல் என்று சொல்ல வேண்டும்?

கட்டில், தலையணைகள், போர்வைகள், மேசை, கதிரை, நேற்றிரவின் நீர்க் கோலங்கள், தரை, வெளிக் குளிர்,

சுவர்கள்.

பேசாத தாவரங்கள், பேசாத தளபாடங்கள், பாத்திரங்கள், நீர்

சுவர்கள்.

மலம், சலம் அவையின் கூடம், தூசிகள்.

குப்பைகள்.

சுவர்கள்.

தொலைக்காட்சி - பேசி

சுவர்கள்.

இவை தாண்டினால், பல்க்கனி, புறாக்கள்...

விழி நோக்கு மட்டும் விழுந்து கிடக்கும் கட்டிடங்கள், தார் வீதிகள், வாகனங்கள், வீதிக் கார்கள்...

திசைகள் எங்கும் குழுமிக் குரல்கள் கொல்லும்: திராணியற்று மொழி மடியு-ம்: அவ் வரி அவளுக்கு குள்ளிருந்து வெளி வரும். கட்டக் கடைசியாய்...

இவைகள் என்னை எப்படி வலித்தன என்பது உனக்குத் தெரியுமா.

இவைகள் என்னை எப்படி வலித்தன என்பது உனக்குத் தெரியுமா...

ஓவியங்கள் : ப.ரா. சரவணன்

பறவைகள்

சீமக்கும் கதை

மேலிஞ்சிமுத்தன்

செயலுக்கும், சாத்தியங்களுக்கும், என் இயலாமைக்கும் முன்னே நிற்கிறது என் கற்பனை என்ற வளம். அறிவும், மனமும் ஒன்றாய் இறங்கி விளையாடும் களமும் கற்பனைதான்.

நான் சில வேளைகளில் வாழ்க்கையை புகைபோல உணர்ந்திருக்கின்றேன். நாம் நிர்ணயிக்காத பாதைகளில் நீண்டு, சுருண்டு, கலைந்து போனபடி இருக்கிறது வாழ்க்கை. புகை போன்ற இந்த வாழ்க்கையில் இஸ்திரமற்ற பலவற்றை பற்றிக்கொண்டு கற்பனை அரங்கத்தில் மனதையும், அறிவையும் பொருத்தி வாழ்க்கையை லயிப்பதுதான் எவ்வளவு சுவாரஸ்யம்.

இந்த எண்ண ஓட்டத்தில் என் மனது கண்டடைந்தவர்கள்தான் எந்தேவதைகள். என் தேவதைகள் எப்போதுமே எனக்குச் சார்பானவர்கள்தான், நான் துயரங்களில் துவண்டுபோகாதிருக்க அவர்கள் எனக்கு துணை புரிகின்றனர்.

எந்தேவதைகள் வந்து ஆடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், அவர்களின் உடல்கள் இந்த கற்பனை அரங்கத்தில் குலுங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன, நான் என்பது கற்பனை அரங்கத்தின் நிர்வாகம்தான். இந்த அரங்கு அவர்களின் ஆட்டத்துக்கானதுதான். அவர்கள் சில நேரங்களில் அரங்கத்தையே ஆட்டிவைக்கின்றனர்.

தேவதைகள் பெண்களாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்றில்லை நான் ஆணாய் இருப்பதால் என் தேவதைகள் பெண்களாய் இருக்கிறார்கள் என்பதே உண்மை. அவர்கள் என் கனவுகளுக்கு வர்ணங்களைப் பூசிவைக்கின்றனர். நான் அவர்கள் ஆடும் மேடையாக

வும், ஒரு ரசிகனாகவும், மிகச் சொற்பமான தருணங்களில் மட்டும் ஒப்பனையாளனாகவும் ஆகிவிடுகின்றேன். சில தருணங்களில் மட்டும் சில தேவதைகள் எங்கோ தூரத்திலிருந்து வருவதுபோலத் தெரிகிறது. அந்தத் தொலைவு என் வயதிலும் பெரிதாகத் தெரிகிறது. அத் தூரத்தின் மறைவில் எனக்கான மரபணு ஒன்று மறைந்திருப்பதுபோல உணர்கிறேன்.

தூரத்திலிருந்து வரும் அந்த தேவதைகள் என்னுடன் எவற்றையோ பேச முனைகின்றன, என் அந்தரங்கத்தை உதைத்து எவற்றையோ குறிப்புணர்த்திப் பேசுகின்றன. நான் பறவைகள் கணித்துவைத்திருக்கும் காலத்துக்குள் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதாய் அப்போதெல்லாம் உணர்கிறேன்.

இந்த மனசு ஒரு படிவுதான் என்றால் இந்தப்படிவுகள் என்னை எதற்காக உந்துகின்றன? இந்த உந்துதல்கள் நியாயத்தின் எழுச்சிக்கானவையா? அல்லது மனிதப் பரிணாமத்துக்கானவையா? மனிதப் பரிணாம வளர்ச்சியில் நியாயம் என்பது என்னவாக இருக்கும்?..... எது எப்படியோ பறவைகள் கணித்துவைத்திருக்கும் காலத்துக்குள் இந்த மனம் பரவிக்கிடக்கின்றது.

நேற்றும் ஒரு பறவைதான் என் கடலை என்னிடத்தில் தள்ளி வந்தது

அந்தப் பெருங்கடலை அந்தச் சிற்றுடல் வழிய, வழிய தள்ளி வந்தபோதுதான் நட்சத்திரங்களைப்போலக் கடந்துபோன என் காலங்களைக் காண நேர்ந்தது. ஓ... என் காலங்களே என்று எனக்குள் இருந்த ஒரு குட்டிப்பயன் விம்மி அழத் தொடங்கினான்.

நோர்வே நாட்டில் ஓலசுண்ட் என்ற கடற்கரைக் கிராமமே என் வசிப்பிடம்.

'வைகிங்' பாரம்பரியப் படகுகளும், வர்த்தகக் கப்பல்களும் வந்து போகக்கூடிய கடலையண்டிய மலைச் சிகரங்களின் அருகிற்றான் என் குடியிருப்பு இருக்கிறது.

யுத்தங்கள் பற்றிய கதைகளும், அவற்றின் சாட்சியங்களும், பல திக்குகளிலிருந்து வந்த என்னைப் போன்றவர்களின் நெடும் பயணச் சரிதங்களும் குவிந்து இந்த ஓலசுண்டை நிறைத்திருக்கின்றன.

சில கதைகள் மட்டும் சிற்பங்களாய் நிற்கின்றன. அவற்றில் சில சிற்பங்கள் கதைகளை பனியைப் போலச் சுமக்கின்றன.

'ஹிட்லரின் படைகள் நோர்வேயைத் தாக்கியபோது மலைக்குகைகளிலிருந்து நோர்வே படைகள் தாக்கினராம், மிகுந்த சிரமத்தின் பின் கிட்லரின் படையினால் கைப்பற்றப்பட்ட கிராமமே இந்த ஓலசுண்ட் இழப்புகளின் நினைவு நாட்களும், அஞ்சலிகளும், இடிபாடுகளின் எச்சங்களும் இன்னமும் இங்கே இருந்துவருகின்றன.

வளர்ச்சியடைந்த நாடெனும் பார்வைக்கு உட்பட்ட இந்த நாட்டின் கிராமத்தை என் வீட்டின் கண்ணாடியில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். என் முகம் பார்க்கும் இந்தக்கண்ணாடி சிலபொழுதுகளில் பூதக்கண்ணாடியாகிவிடுகிறது.

பாலியற் தொழில் நிலையங்கள் இருக்கமுடியாத இந்த நாட்டில் ஆண்கள் மட்டும் பெண்களை அழைத்து தம் பாலியல் தேவைகளை தீர்த்துக்கொள்ளலாம் எனும் சட்டமும் இங்கு இருக்கிறது. ஆண்களுக்குச் சார்பாய் இருக்கக்கூடிய இந்த நாட்டின் சட்டங்களை அனுபவிப்பவர்களில் நானும் ஒருவனாகவே இருக்கிறேன் என்பதையும் ஒப்புக்கொண்டபடியே என் கதையை சொல்லிச் செல்கிறேன்.

நோர்வே நாட்டுக்கு அகதியாய் வந்து 1989ல் ஓலசுண்டில் குடியேறினோம். தமிழர்கள் பெரும்பாலும் வசிக்காத இடமாக இருந்ததால் ஆரம்பத்தில் ஒருவித தனிமை உணர்வே எங்களிடம் நிறைந்திருந்தது. ஆனாலும் கடல் அந்தத்த தனிமையைப் போக்கியது. கடல் ஒரு தாய்வழி சொந்தம்போல எங்களோடு வந்து உறவாடியது. காலப்போக்கில் ஓலசுண்டின் நாங்கள் பொருந்திவிட்டோம்.

ஓலசுண்டில் சீமெந்தும், பலகையும்கொண்டு ஆக்கிய ஒரு வீட்டினை மாதத் தவணையில் பணம் கட்டும் முறையில் வாங்கினோம். நடு இரவில் எங்கள்

சூரியன்கள் உதித்தன. எங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் கடலின் உறவை சொல்லிக் கொடுத்தோம். அவர்கள் நண்டுகளுடன் விளையாடினார்கள். கடற்காக்களிடம் பயணக் கதைகள் கேட்டனர்.

உலகத்தின் எந்தக்கோடிக்கு போனாலும் மீனவர்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் ஒரோமாதிரித்தான் அமைந்துள்ளது என்பது போன்ற எண்ணம் இங்கு வந்தபின்னரே எனக்கு உறுதிப்பட்டது. இந்த ஓலசுண்ட் எனக்கு நான் பிறந்த நிலத்தையும், கடலையும் திரும்பத்திரும்ப நினைவுபடுத்திக்கொண்டே இருந்தது.

மீன் பிடித்துத் திரும்பும் காலையொன்றின் மன உணர்வை ஒரு மீனவனால் மட்டுமே உணரமுடியும். அத்தகைய உணர்வு ஒன்றை திரும்பத்திரும்ப எனக்குள் இந்த ஓலசுண்ட் உருவாக்கியபடியே இருந்தது. திரும்பத்திரும்ப கடல் அலைகள் எழுந்துவந்து என்னை குசலம் விசாரித்தன.

தேவதைகள் வாழ்த்தொலி முழங்க நான் பறவைகளின் முதுகில் ஏறி என் பூர்வீகக் கிராமத்திற்குப் போனேன்.

ஓ என் கிராமம்

சூரையின்றி பததையும், பறுகுமாய் கிடந்தது நான் பிறந்து, ஊர்ந்து, வளந்த எங்கள் முதுச வீடு. நான் என் கிராமத்துக்குப் போனபோது அங்கே என் மூதாட்டிகள் குந்தியிருந்து செரித்துப்போகாத கதைகளை தின்றபடியிருந்தனர். என் தம்பிகள் அவர்களின் கட்டைச்சிறகு வலைகளோடு கடலுக்குச் சென்றிருந்தனர்.

என் அம்மா மட்டும் முன்னொரு காலத்தில் தொலைந்துபோன என்னை அக்காலத்தில் நான் எடுத்து வைத்திருந்த புகைப்படமொன்றை அடையாளமாய் வைத்துக்கொண்டு தேடியபடியிருந்தார். அம்மா எங்களுக்குச் சீவியம் தந்த கடலையே திட்டியபடியிருந்தார். கடல் எவற்றையும் புதைத்து வைப்பதில்லை என்பது அம்மாவுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அம்மா திட்டிக் கொண்டே இருந்தார். சில நேரங்களில் கடலில் இறங்கி தோணியை எடுத்துக்கொண்டு என்னைத்தேடத் தொடங்கிவிடுவாராம்.

முடிவில் வெறும் தோணிகளின் அருகில் சென்று அழுதுகொண்டிருப்பாராம்.

அடிக்கடி நான் எங்கள் கடற்கரையில் எடுத்த படத்தை முத்தமிட்டபடியிருந்தார் அம்மா. அப்போதைய உருவத்தை மனக்கண்முன்னே வைத்திருக்கும் அம்மா

இப்போது நான் போனால் நம்புவாரா? 'அம்மா தொலைந்து போன உன் மகன் இதோ திரும்பி வந்திருக்கிறேன்' என்றால் அதை நம்பும் நிலையில் அம்மா இருப்பாரா?.... இல்லை என்பது எனக்குத்தெரியும் எவ்வாறெனில் நான் காணாமற்போன சில நாட்களிலேயே என் அம்மா ஒருவகை புத்திபேதலித்த தன்மைக்குள் சென்றுவிட்டார் என்பதை நான் தங்கை மூலம் அறிந்து வைத்திருக்கின்றேன்.

எங்கள் முதுச வீட்டின் அருகில் ஒரு குடிசை இருந்தது அதில்தான் என் பெற்றோர் வசித்து வருகிறார்கள் போலும்.....

அப்போதுதான் கவனித்தேன் தூரத்தில் பிரிந்து கிடக்கும் எங்கள் மட்டை வேலிக்குள்ளால் என்னை இரண்டு கண்கள் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கின்றன... யாரந்தக் குழந்தை...?..இவளது பார்வை எதனை எனக்கு குறிப்புணர்த்துகின்றது? என்று எனக்குள் கேட்டுக் கொண்டேன்,

அவளை அருகில் வரச்சொல்லி அழைத்தேன், பயந்து, பயந்து என்னருகில் வந்தாள். என்ன பெயர்? என்று கேட்டேன்... 'தமிழ்'...'தமிழரசி' என்றாள்.

சிறிது நேரம் அமைதியாகிவிட்டு 'நீ ஆற்ற மகள்' என்று கேட்டேன். 'நான் சுதந்திரன் மகள், அப்பாவ ஆயிக்காரங்கள் புடிச்சிட்டுப் போய்ற்றானுகள் 'அம்மா-அப்பாவ விடச்சொல்லிக் கேட்டு கடிதம் குடுக்கப் போய்ற்றுது.' என்றாள்.

நான் முகம் வியாக்க விக்கித்துப்போய் இருந்தேன். இந்த சுதந்திரன் எனது இயக்கத்தில் எனது பொறுப்புக்குள் இருந்தவன். மார்க்ஸிசக் கருத்தியலில் தீவிரமான ஈடுபாடுகொண்டவன், சுவரொட்டிகளை எழுதுவதிலும், புரட்சிக்கரமான படங்களை வரைவதிலும் கெட்டிக்காரன். சில நாட்கள் அவனும் நானுமாய் குழந்தைகள் போல கடலோடு விளையாடி இருக்கிறோம்

அவ்வாறான நண்பன் இயக்கத்தில் இருந்தபடி காதலித்தான் என்பதற்காக அவனுக்கு அதிகப்படியான தண்டனை கொடுத்து வீட்டுக்குத் தூரத்திவிட்டேன். இத்தனைக்கும் அவன் காதலித்தது என் தங்கையை என்ற விடயம் கூட எனக்கு பின்னர்தான் தெரியும். அவன் விடயத்தில் நான் நடந்த விதம் எங்கள் இயக்கத்துள்ளேயே பலவாறாய் விமர்சிக்கப்பட்டது, ஆனாலும் அதுகுறித்த விவாதங்கள் பின்னர் மறைந்து போயின. இப்போது அவனுடைய குழந்தையைக் காணும்போது எனக்குள் குற்ற உணர்வொன்றே மேலெழுகின்றது. இப்படி எத்தனை தோழர்களை இழந்துபோனேன், எங்கள் தலைமைகளை நம்பி

வந்தவர்கள் குறித்து எந்தவிதமான பொறுப்பெடுத் தோம்?அவர்களின் குடும்பங்களின் நிலை இன்று எவ்வாறு இருக்கின்றன? எங்கள் அயற்கிராமத்தில் கூட பாலியல் தொழில் செய்யும் விடுதிகள் தோன்றியிருப்ப தாகக் கேள்விப்பட்டேன். கணவன்களை இழந்த பெண்கள் பலர் அந்த விடுதிக்குச் சென்றுவருவதாகவும் அறிந்திருக்கின்றேன்.

எத்தனை தமிழரசிகள் இன்று தங்கள் பெற்றோருக்காகக் காத்திருக்கின்றனர்? மரித்துப் போனவர்களிடம் எப்படி மன்னிப்புக் கேட்பது. இந்தச் சிலுவை என்னை அழுத்துகிறதே..... மீண்டும் ஒரு பறவையின் முதுகில் ஏறி எப்படி என்னால் பறக்க முடியும்?

தமிழரசியிடம் கேட்டேன் அம்மா எப்ப வருவா புள்ள?

அவள் சொன்னாள். 'அம்மா பின்னேரம்தான் போச்சு, காலையில் வந்திடும்'

நான் குலுங்கிக், குலுங்கி அழுதேன் தமிழரசியை கட்டியழக்கூட என்னால் முடியவில்லை உடல் கூசியது. ஒரு ஆணாய், தமிழனாய், மனிதனாய் கூனிக் குறுகிப் போய் நின்றேன். மிகவும் ஆழமான குழியில் அத்தருணம் நான் வீழ்ந்துகிடப்பதாய் உணர்ந்தேன்.

அந்த இரவில் அம்மா என்னை கண்டுகொள்ளவே இல்லை. புத்தி பேதலித்திருந்தாலும் ஒரு ஆண் சனியனிடம் தன் பேர்த்தியை விட்டுவிடக் கூடாது என்பதில் சவனமாக இருந்தார். அந்த இரவு என்னால் தூங்க முடியவில்லை. ஒரு மூலையில் குரண்டியபடியே குந்தியிருந்து அழுதபடியிருந்தேன். விடிந்தபோது தங்கை வந்தாள் அவளைக் கண்டபோது சந்தோசப்பட முடியவில்லை. எலும்பும், தோலுமாய் இருந்தாள் என் தங்கை. தலை குனிந்தபடி இருந்த எனக்கு தேனீர் வைத்துத் தந்தாள், தன் துயரங்களை என்னோடு பகிர்ந்துகொள்ள அவள் விரும்பவில்லை.

'சுதந்திரன் நிலைமை என்ன?' எனக் கேட்டேன் 'வந்திடுவார், இவன் பெரிய புள்ள ஆகிறத்துக்குள்ள வந்திடுவார்' என்று மகளைக் காட்டிச் சொன்னாள்.

என் கையில் கொண்டுபோன பணத்தை அவளிடம் நீட்டினேன்

'வேணாமண்ணே என்னட்ட இருக்கு' என்றாள்..... நான் அவள் காலடியில் குந்தியிருந்து அழுதேன்..... அவள் தன் மகளை குளிப்பாட்டவென நகர்ந்துசென்றாள்.

'நான் என் தங்கை வீட்டு வாசலில் சரிந்து கிடக்கிறேன்.....'

அதோ என் தேவதைகள் வருகிறார்கள்.....
 அவர்கள் என் அருகில் வந்துவிட்டார்கள். குற்ற உணர்வால்
 அழுந்தி விடாதே.... இனி என்ன செய்யலாம்.....
 இனியென்ன செய்யலாம் என்று யோசி, வலிப்பட்ட
 மனிதரின் நிலையிலிருந்து இந்த உலகத்தைக் கொஞ்சம்
 பார் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். உனது
 விடுதலை, சமூகத்தின் விடுதலை முதலில் குற்ற
 உணர்வுகளைத் தறித்தெரியட்டும் என்கிறார்கள்.

பறவைகள் வருகின்றன.....

தேவதைகள் வருகின்றார்கள்.....

அவர்கள் என்னை தேற்றுகின்றார்கள், என்னை
 தூக்கி வருகின்றனர் நான் தெம்படைகின்றேன்.
 ஆனாலும் எனக்குத் தெரிகிறது நான் மிகுந்த பாரமாய்
 இருக்கின்றேன். 'கற்பனை என்று ஒன்று இல்லையெனில்
 நான் செத்துப்போய்விடுவேன்.'

**இந்தோனேசிய குகையில் புதைந்து கிடக்கும்
 சுனாமி ரகசியம்: நெஞ்சை அதிரவைக்கும் தகவல்**

இந்தோனேசியாவின் சுமத்ரா தீவின் மேற்கு
 முனையில் 2004 ஆம் ஆண்டு 26-ம் தேதி ஏற்பட்ட 9.1
 அதிர்வெண் கொண்ட பூகம்பத்தால் 100 அடி
 உயரத்திற்கு எழுந்த சுனாமி அலைகளின் கோரத்
 தாண்டவத்தை அவ்வளவு எளிதாக மக்கள் மறந்துவிட
 முடியாது. இந்த சுனாமியின் சேற்றத்தால் பல நாடுகளை
 சேர்ந்த 2,30,000 மக்கள் செத்து மடிந்தனர். இதில் பாதி
 பேர் இந்தோனேசியாவைச் சார்ந்தவர்கள்.

அந்த சோகச்சுவடுகள் ஏற்பட்டு இன்றுடன் 9
 ஆண்டுகள் ஆகிறது. இந்நிலையில் இங்குள்ள ஏசுஹ்
 மாகாணத்தின் சுமத்ரா தீவின் ஒரு பகுதியில் குகை
 ஒன்று சமீபத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்த
 குகையை ஆராய்ச்சி செய்தபோது, 7500 ஆண்டுகளுக்கு
 முன் சுனாமி ஏற்பட்டதற்கான ஆதாரங்கள்
 கிடைத்துள்ளதாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறியுள்ளனர்.

பாண்டா ஏசுஹ் கடற்கரை அருகே உள்ள 3 மீட்டர்
 ஆழம் கொண்ட இச்சுண்ணாம்பு குகை புயலால்
 பாதிக்கப்படாதவாறு பாதுகாப்பாக உள்ளது.
 பேரலைகள் மட்டுமே இக்குகைக்குள் நுழையும்
 வாய்ப்பு உள்ளது.

1000 ஆண்டுகளுக்கு முன் உள்ள மணற்
 படிவங்களை, மட்டைகளை அடுக்கி வைத்தது
 போன்று கேக் வடிவில் இக்குகை காணப்பட்டதாக
 ஆராய்ச்சியாளர்கள் தெரிவித்துள்ளனர். குகையிலுள்ள
 மணற்படிவங்கள், சிப்பி ஓடுகள், எஞ்சியுள்ள
 நுண்ணிய உயிரினங்களின் மாதிரியை சேகரித்து
 கதிரியக்கக் கரிம ஆய்வு செய்ததில், 2004க்கு முன் 11
 சுனாமி ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்ற அதிர்ச்சி தகவலை
 ஆராய்ச்சியாளர்கள் தெரிவித்துள்ளனர்.

2800 ஆண்டுகளுக்கு முன் பேரழிவு ஏற்படுத்திய
 சுனாமி தாக்கியதாகவும், சென்ற 500 ஆண்டுகளில்
 4 சுனாமிகள் ஏற்பட்டிருக்க வாய்ப்புள்ளதாகவும்
 ஆராய்ச்சியாளர்கள் தங்களது ஆய்வில் கண்டு
 பிடித்துள்ளனர். 1393 மற்றும் 1450 ஆம் ஆண்டுகளில்
 மிகப்பெரிய அகர பூகம்பங்கள் ஏற்பட்டுள்ளதாகவும்

உறுதியாக கூறியுள்ளனர். எவ்வளவு உயரமான சுனாமி
 அலைகள் குகையை தாக்கியுள்ளன என்ற ஆராய்ச்சி
 தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது.

பல நாற்றாண்டுகளாக சுனாமியின் தாக்கம்
 இருப்பதாக அதிர்ச்சி தகவல் வெளியாகி இருப்பதால்,
 கோடிக்கணக்கான மக்கள் பலியாகியிருக்கலாம்
 என்ற யூகங்களுக்கு இடம் உள்ளது.

இந்த ஆய்வு பற்றி ஆராய்ச்சியாளர் ரூபின்
 கூறும்போது, "2004 ஆம் ஆண்டு சுனாமி ஏற்பட்டதால்
 இன்னும் 500 வருடங்களுக்கு சுனாமி வர
 வாய்ப்பில்லை என உறுதியாக கூற முடியாது,
 உடனடியாக பூகம்பம் ஏற்பட வாய்ப்புள்ளதாகவும்
 கூறமுடியாது" என்றார்.

500 வருடங்களுக்கு முன் சுனாமி ஏற்பட்டதை
 உணர்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லாததால் 2004 ஆம் ஆண்டு
 பேரிழப்பை சந்திக்க நேர்ந்ததாகவும், ஆனால்
 2004-க்குப் பிறகு பல்வேறு முன்னெச்சரிக்கை
 நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டதால் சுனாமி
 ஏற்படப்போகும் வாய்ப்பை முன்னதாக அறிந்து
 கொள்ள முடியும், என்று அவர் மேலும்
 தெரிவித்தார்.

கதிரியக்கக்கரிம ஆய்வு செய்ததில் எவ்வளவு
 அதிர்வெண் கொண்ட பூகம்பங்கள் இதற்கு முன்
 ஏற்பட்டது என்பதை அறிய முடிந்ததென்றும், ஆனால்
 சுனாமியின் அளவை அறியமுடியவில்லை என்றும்
 மற்றொரு ஆராய்ச்சியாளர் கேத்ரின் மொனெக்கெ
 தெரிவித்துள்ளார்.

இவ்வாராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட சிங்கப்பூர் குரூப்
 என்ற ஆராய்ச்சி குழுமத்தின் தலைவரான புவியியல்
 வல்லுனர் கெர்ரி சீஹ் கூறுகையில், "இன்னும் பல
 பத்தாண்டுகளில் அகர பலம் கொண்ட நிலநடுக்கம்
 ஏற்பட வாய்ப்புள்ளது. ஆனால் எப்போது பூகம்பம்
 ஏற்படும் என்பதை உறுதியாக கூறமுடியாது. அதே
 சமயத்தில் சுனாமியால் பாதிப்பு ஏற்படாத வகையில்
 நாம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள நல்ல
 வாய்ப்புள்ளது" என்றார்

பார்வை

ரவிச்சந்திரிகா

ஆரம்பித்து விட்டது இன்னொரு சனிக்கிழமை மாலைக் கொண்டாட்டம் . இப்போதுதான் எட்டு மணி, தூங்கப் போக இரண்டு மணியாகப் போகிறது.

வழக்கமான நான்கு குடும்பங்கள். அல்ல, குடும்பங்களாக இருந்து மீண்டும் தம்பதிகளானவர்கள். எல்லோருடைய பிள்ளைகளும் வீட்டை விட்டுப் பறந்து சில வருடங்களாகின்றன. ஆங்கிலத்தில் சொல்லும் பதமான “எம்ப்ரி நெஸ்ற்” என்னும் வெறுங் கூட்டுக்காரர்கள். ஓய்வு பெறும் வயது நெருங்குகிறது. சிறிது சிறிதாகப் பிள்ளைகளின் கல்லூரிக் கடன்கள், கல்யாணக் கடன்கள் அடைத்து வீட்டுக்கடனை ஐம்பதாயிரத்துக்குக் கீழ் கொண்டு வந்து நிம்மதியாக இருக்கிறார்கள். சின்னச் சின்னச் சுற்றுலாக்கள் போகிறார்கள். மாதத்துக்கு ஒரு தரம் சந்திக்கிறார்கள். பாட்டுக்குப் பாட்டு, “கிவ் அஸ் எ க்ளூ” விளையாடுகிறார்கள்.

பிள்ளைகளின் விமர்சனங்கள் இல்லாமல் சுதந்திரமாக இருப்பது அவர்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறது. தமிழ் வானொலியில் நான்கு அலை வரிசைகளையும் மாற்றி மாற்றிக் கேட்கலாம். பின்னிர்வில் “இரவின் மடியில்” கேட்க ஒலியைக் கூட்டி வைத்தால் “உந்தச் சத்தத்தைக் குறையுங்கோ” என்று சொல்ல யாரும் இல்லை. இந்தத் தண்ணிப் பாட்டிக்கு மனைவிகள் ஒத்துக் கொண்டது இப்போது சமீப காலமாகத்தான். ஏதோ கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். “அது சரி இனிக் குடிச்சா என்ன, விட்டா என்ன”

மனைவிகள் எல்லோரும் புத்தம் புதுக் கம்றியும் பீயெம்பிள்யூவும் எஸ்யூவீக்களும் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆண்கள் கவலை இல்லாது மது அருந்தலாம். நகர் காவலர்களுக்கு முன் வாய் குவித்து ஊதி ரத்தத்தில்

மதுவின் அளவு காட்ட வேண்டியதில்லை. மனைவிகள், போதை ஏறிய கணவர்களை நடு இரவு தாண்டிய பின்னும் வண்டி ஓட்டி வீடு கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறார்கள். “இஞ்சை பாருங்கோ, மற்ற மனிசிமார் மாதிரியே நான், உங்களைக் குடிக்க விட்டுட்டுக் காறோட்டி வீட்டையும் கொண்டாந்து சேர்க்கிறன், எவள் செய்வாள்” என்ற ரீதியில் பேச்சுகள் இருக்கும். இது எவ்வளவு பெரிய விஷயம் என்கிறார்கள். “பிள்ளையளுக்குத் தெரிஞ்சா என்னைக் கொண்டு போடுங்கள்.”

இந்த மாதம் உமாபதியின் வீட்டில் ஒன்று கூடல். வதனா அவன் மற்றவர்கள் வீட்டில் குடிப்பதை விடச் சொந்த வீட்டில் குடிப்பதை விரும்புவான். சிறிது அத்துமீறினாலும் அவள் உரிமையாக அதட்டலாம். அவன் எத்தனை மணிக்குப் படுத்தாலும் கவலை இல்லை. உணவு பரிமாறிய தட்டுகள், கோப்பைகள் அனைத்தையும் அப்படியே போட்டு விட்டுப் படுத்து விடுவான். அவன் ஞாயிறு காலை எழுந்து கழுவி வைப்பான். குடிக்கும் சுதந்திரத்துக்குக் கொடுக்கும் விலையின் ஒரு பகுதி. அதை விட இன்னும் என்னென்னவோ செய்ய வேண்டியிருந்தது. எல்லா வற்றையும் வெளியே சொல்ல முடியாது.

நாலவர், உமாபதி, கனகு, செல்லன், கலா, பாடசாலைக் காலத்தில் இருந்து நண்பர்கள். உயர் இரத்த அழுத்தம், கொலஸ்ட்ரோல், சர்க்கரை நோய் என்று ஏதாவது ஒன்றின் ஆரம்ப நிலைகள், “போட்ரிலை நிக் குது, சாப்பாட்டிலை கொஞ்சம் கவனமாய் இருங்கோ, பொரிச்ச்ச சாப்பிடுறதைக் குறையுங்கோ, ஒவ்வொரு நாளும் அரை மணித்தியாலமாவது நடவுங்கோ” என்று வைத்தியர் அறிவுரைகள் சொல்கிற நிலையில் இருந்தார்கள். ஆனால் அது பற்றி இன்னும் தீவிரமாக யோசிக்கத் தொடங்கவில்லை. “நடக்க வேணும் மச்சான், எங்கையடாப்பா, நேரம்” ஒன்று கூடினால் கடந்த காலங்களைப் பற்றி மீண்டும் மீண்டும் பேசுகிறார்கள்.

உரையாடல்கள் நீளும், பணிக்கட்டிகள் கண்ணாடிப் பாத்திரத்துக்குள் உருகும். நொறுக்குத் தீனிக்கு உப்பு மிளகு தூவி லேசாக வறுத்த முந்திரிப் பருப்பும் ஆட்டிறைச்சிக் கறியும் இருக்கும். ஆட்டிறைச்சி சமைப்பதில் வதனாவை மிஞ்ச யாருமில்லை. எண்ணெய் மினுமினுப்போடு ஒவ்வொரு துண்டும் தனித் தனியாகப் பொரித்தெடுத்தது போல் இருக்கும். பாதிக்கறியை குடித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே உண்டு முடித்து விடுவார்கள்.

மனைவிகள் இரவுணவை மேசையில் பரப்பி வைத்து விட்டு இரண்டு தரம் அழைத்துப் பார்ப்பார்கள். அதன் பின் காத்திருப்பதில்லை. சாப்பிட்டு முடித்தவுடன் தொலைக்காட்சிப் பெட்டிக்கு முன்னால் அமர்வார்கள். நாலு அலை வரிசைகளில் ஒன்றிலாவது ஒரு பழைய தமிழ்த் திரைப் படம் ஓடும், வசதியாகச் சாய்ந்து உட்கார்ந்து, கால்களைக் கோப்பி மேசையில் நீட்டி வைத்துக் கொண்டு படம் பார்ப்பார்கள். கார்த்திக், மோகன் நடிக் த படங்கள் என்றால் கூடுதல் சந்தோஷம். கனவு நாயகர்கள்.

இவர்கள் மத்தியில் போதை ஏற ஏறப் பேச்சில் மரியாதை குறையும், மனதளவில் பதினெட்டு வயதுப் பையன்கள். மனைவிகள் “ஐயோ கடவுளே, துவங்கிவிட்டனம்” என்று அலுத்துக் கொண்டாலும் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்வதில்லை.

என்றாலும் உமாபதிக்கு வதனா என்றாவது ஒரு நாள் நண்பர்கள் சொல்வதில் தவறு கண்டு பிடிக்கப் போகிறாள் என்ற பயம் இருந்தது. அப்படி ஏதாவது நடந்தால் இந்தக் கொண்டாட்டத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து விடுவாள்.

“இந்த நாயளும் கொஞ்சம் அடக்கி வைக்கிற தில்லை, அதுவும் இந்தச் சனியன் செல்லன் குடிச்சா வாயிலை வாறதைக் காது கொண்டு கேக்கேலாது, எனக்கே இப்பிடியெண்டா பொம்பிளையளக்கு எப்பிடி இருக்கும்.”

“செல்லன் அப்பிடியெண்டா, கலா உந்த இறைச்சிக் கறிக்குப் படுகிற பாடு, இரண்டு விரல்களால் ஒவ்வொரு துண்டாக எடுத்து வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டு “ஐயோ வதனா, எப்பிடி இந்த மாதிரிச் சமைக்கிறீங்க, என்றை வாழ்க்கையிலை வேறெங்கையும் உப்பிடிச் சாப்பிடேல்லை” என்று வழிகிறான். “பிளீஸ் வதனா, ஒருக்கா என்றை மனிசிக்கும் உதைச் சொல்லிக் குடுங்கோ”, என்று கெஞ்சுகிறான். முட்டாள், எதில் யாரைப் புகழ வேண்டும் என்ற வரைமுறை தெரியாதவன். கலாவின் மனைவி அதைச் சிரிப்பால் கடக்கிறாள். அவர்கள் வீட்டில் என்ன நடக்கிறதோ யாரறிவார்?

கனகு செல்லனின் காதுக்குள் ஏதோ சொல்ல அவன் அதைக் கலாவிடம் தணிந்த குரலில் சொன்னான், சொன்ன சில வினாடிகள் அமைதியாக இருந்தார்கள். பின் சிரிப்புகள் கூரையைத் தொட்டு அதிர்ந்தன. உமாபதி நண்பர்களைக் பார்த்தான். சட்டென்று அவர்கள் மூவரையும் இறுக்கக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்று

தோன்றியது. “எவ்வளவு காலம் ஒண்டாயிருக்கிறம். கடவுளே, நாஷ்டு படக் கூடாது”

“என்னடா எனக்குச் சொல்லாமச் சிரிப்பு?”

“வேண்டாம் மச்சான், இது எய்ற்றீன் பிளஸ், உனக்குச் சொல்லிப் பிறகு நீ அடிக்கிற லெக்சர் கேட்கேலாது”

அவனுக்கு கேட்க வேண்டும் போலவும், வேண்டாம் போலவும் இருந்தது, உள்ளே சென்ற மது அவனை மிதக்க வைக்கத் தொடங்கி இருந்தது. ஓரக் கண்ணால் பெண்களைக் கவனித்தான். அவர்கள் திரைப் படத்தில் மூழ்கியிருந்தார்கள்.

அம்மாவின் தூங்கும் நேரம் க்டந்து விட்டது, “மனிசி சொல் பேச்சுக் கேக்காது, வீட்டிலை பாட்டி எண்டால் தூங்கித் தூங்கி இருக்கும். என்னவோ தான் இல்லாமல் பாட்டி நடக்காது எண்ட மாதிரி. விடிய எழும்பி “ராத் திரி சரியான நித்திரை இல்லை ராசா” முறைப்பாடு வைக்கும்.”

சும்மா விலை வைக்காமச் சொல்லடா” என்றான்.

“மச்சான், கனகுவுக்கு சம்மரிலை சப்வேயிலை போகேக்கை ஒரு பிரச்சனையாம்” என்றான் கலா.

“என்னவாம்?”

“பெட்டையள் மினிஸ்கேட்டும் கட்டைக் காச்சட்டையும் போட்டுக் கொண்டு இவருக்கு முன்னாலை இருக்கினமாம்” செல்லன் சொன்னான்.

“அதுக்கு?”

கலா கனகுவை முழுதாக மாட்டி விடத் தீர்மானித்தான்.

“இவருக்குக் கண்ணைக் கொண்டே எங்கை வைக்கிறதெண்டு தெரியேல்லையாம்”

“டேய் சத்தமாய்க் கதைக்காதையடா” உமாபதி மீண்டும் வதனா என்ன செய்கிறாள் என்று பார்த்தான்.

கனகு போதையில் தன் வசம் இழந்திருந்தான்.

“என்ன மச்சான், அவளவை போடுற உடுப்புகள் கவனிச்சிருக்கிறியே, வந்து முன்னாலை இருக்கிறாளவை, நிக்கேக்கை இருக்கிறதை விட இருக்கேக்கை இன்னும் மேலை ஏறுது, தச்சேலாய் பாத்தியோ, உடனை முழுசுறாளவை. என்ன பாக்கிறாய், என்னவும் பிரச்சனையோ எண்டு கேக்கிறாளவை.” ஒரு சுவையான கதை சொல்வது போல விவரித்தான்.

உமாபதி “உண்மைதானே, உனக்கென்ன பிரச்சனை, ஏன் பாக்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

“என்ன மச்சான் பப்ளிக்கிலை உப்பிடி உடுப்புப் போட்டுக் கொண்டு வந்துட்டு எங்களைப் பாக்காதை எண்டா எப்பிடி?”

“பாருங்கோவன், ஆனா அப்பிடிப் பாத்றா அவள் கேக்கிற கேள்விக்கும் பதில் சொல்ல ரெடியாய் இருக்க வேணும்”

கலா குறுக்கிட்டு “எங்களை எண்டு சொல்லாதை, நீ உன்னைப் பற்றி மட்டும் சொல்லு” என்றான்.

கனகு அவனைச் சட்டை செய்யாமல், “என்ன கேப்பாள் எண்டு நீ சொல்லு?” என்று உமாபதியிடம் கேட்டான்.

“என்ன கேட்டாலும் நீ வடிவாய் இருக்கிறாய் எண்டு சொல்லி அதோடை பேச்சை முடிக்க வேண்டியதுதான்”

“அப்ப அவளைப் பாக்கேக்கை எங்கடை மனத்திலை என்ன நினைக்கிறம் எண்டு ஆரிட்டைப் போய்ச் சொல்லுறது”, கனகு விடாமல் தொடர்ந்தான்.

உமாபதிக்குப் பயமாக இருந்தது.

“டேய் சத்தம் போடாதையடா”

“ஏன் அவையும் பொம்பிளையள் தானே, அவை என்ன நினைக்கினம் எண்டு கேப்பம்” கனகுவின் குரல் கொஞ்சம் உயர்ந்தது.

“கனகு, வாயை மூடு” என்றான் செல்லன்.

“என்ன சொல்லறாய், அவை எப்பிடியும் திரியலாம், நாங்க பாத்துட்டுப் போக வேணும், அப்பிடியே?”

“அப்பிடித்தான், வேறை வழி இல்லை”

“வேறை வழி இல்லை எண்டு விட்டுட்டுப் போறதில்லை, அவள் அப்பிடி உடுப்புப் போடுறது உனக்காக இல்லை எண்டதை நீ உணர்ந்து கொள்ள வேணும்”, என்றான் உமாபதி.

“துவங்கிட்டான் இவன்” என்று கலா அலுப்புடன் நினைத்துக் கொண்டான்.

கனகு விடவில்லை, “அப்ப ஆருக்காகப் போடுகினம்”

“அவை தங்களுக்குப் பிடிச்சதைப் போடுகினம்”

உமாபதி மீண்டும் குடும்ப அறையைப் பார்த்தான். இந்த உரையாடலைத் திசை திருப்ப வேண்டும். இந்தப் பிரச்சனையில் அவனுக்கும் குழப்பம் இருந்தது, ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில் வதனாவுடன் இது பற்றிப் பேசும் போது அவள் அடித்துச் சொல்லி விட்டாள். “பொம்பிளையள் எப்பிடி உடுப்புப் போட்டாலும் அது உங்களுக்கு இன்விறேசன் இல்லை என்று”

சொல்லி வைத்த மாதிரி கனகுவின் மனைவி எழுந்து அவர்களை நோக்கி வந்தாள். “என்ன நடக்குது, இன்னும் சாப்பிடாம என்ன செய்யுறியள்?” என்றாள். அவர்கள் மௌனமாக இருக்க “என்ன பெட்டையள் போடுற உடுப்பைப் பற்றிக் கதைக்கிறாரே” என்று கனகுவை ஓரக் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டு கேட்டாள்.

அவள் தாங்கள் பேசுவது கேட்டுக் கொண்டு வேண்டும் என்றுதான் வந்திருக்கிறாள் என்பது உமாபதிக்குப் புரிந்தது. எல்லோரும் மௌனம் காத்தார்கள்.

“அவர் சொல்லுறதும் நியாயம் தானே, இந்தக் காலத்திலை பொம்பிளையள் உடுப்பே போடுகுதுகள், ஒவ்வொரு நாளும் வேலையாலை வந்தால் உதைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருப்பார், கலாச்சாரச் சீர்கேடு எண்டு கவலைப் படுவார்” என்றாள்.

“கடவுளே, இந்த நாய் இப்பிடி ஒரு பொய்யைச் சொல்லி மனிசியைச் சமாளிக்குது” கலா சிரிப்பை அடக்க முயன்றான். செல்லன் கண்களால் “பேசாதே” என்றான்.

“அவளவை பஸ்ஸிலை ஏறேக்கை” அவள் மேலே பேசத் தொடங்க செல்லன் வெட்டினான். “என்ன சாப்பிடுவமே, லேட்டாய்ப் போச்சுது” என்றான்.

உமாபதிக்கு கனகுவின் மனைவி கணவனை நியாயப் படுத்தியது ஆச்சரியமாக இருந்தது. வதனாவாக இருக்க வேண்டும், அவன் வாயே திறக்க முடியாது. பல நேரங்களில் இப்படிப் பெண்ணியக் கொடி பிடிக்காத மனைவி வாய்த்திருந்தால் எப்படி இருக்கும் என்று கூட நினைத்திருக்கிறான். “அப்பிடி எண்டா என்ன, கனகுவின்ரை மனிசி போலையோ, சே” என்று அந்த எண்ணத்தை உதறினான்.

உண்மை என்னவென்றால் உமாபதிக்கு இந்த விஷயத்தில் என்ன முடிவு எடுப்பதென்று தெரிய வில்லை. பெண்கள் எப்படி முன்னேறுகிறார்கள் என்பது அதிசயத்திலும் அதிசயம். ஊரில் தாத்தாவுக்குப் பிடிக்காது என்று அம்மம்மா கறுப்புச் சீலை கட்ட மாட்டா. சீலை என்ன, கறுப்பு பிளவுஸ் கூடப் போட்டதில்லை. “ஆர் செத்துப் போச்சினம்?” என்பார். ஊரில் பெண்களுக்குச் சுதந்திரம் எந்த வரையில் இருந்தது? இங்கே என்னவென்றால் எதற்கெடுத்தாலும் “அது என் உரிமை, அதைக் கேட்க நீ யார்?” என்கிறார்கள்.

ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களில் “நாங்கள் பொம்பிளையளுக்கு எவ்வளவு சுதந்திரம் குடுக்கிறம்” என்று ஆண் வாக்கத்தின் பிரதிநிதியாகப் பேசப் போய் மாட்டிக் கொண்டான். “சுதந்திரம் உங்களிடையே இருக்குது,

நீங்கள் தாறுதுக்கு, அப்பிடி நீங்கள் தந்து நாங்கள் எடுக்கிறதெண்டா அதுக்குப் பேர் சுதந்திரம் இல்லை” என்று பிடித்துக் கொண்டார்கள். அன்றிலிருந்து சபைகளில் அவன் மதில் மேல் பூனை.

அப்படி இருந்தாலும் சில சமயங்களில் வதனாவிடம் வாங்கிக் கட்ட வேண்டும்.. “அவை அப்பிடி மொக்குக் கதை கதைக்கினம், நீங்க வாயை மூடிக் கொண்டு இருக்கிறீங்க, ஏன் துணிஞ்சு உங்கடை கருத்தைச் சொல்ல என்ன பயம், பொம்பிளையாளுக்குச் சப்போட் பண்ணினா குறைஞ்சே போவியா?, நீங்க ஒண்டும் கதைக்காததலைதான் நான் வாய்க்காறி எண்டு பேர் வாங்கிறன்”

மறு நாள் காலை கண் விழிக்க ஒன்பது மணியாகி விட்டது. உமாபதியின் தலை கனத்தது. “சனியன் பிடிச்ச குடி, விட்டுத் துலைக்க வேணும்” வதனாவுக்குச் சொல்லிப் பேச்சு வாங்க முடியாது. கோப்பியுடன் இரண்டு ரைலினோல் விழுங்கி விட்டுப் பாத்திரங்களைக் கழுவத் தொடங்கினான். அவன் தாயார் காலை நடைக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார். அவரைப் பார்க்க நேற்றிரவு பேசியது நினைவில் வந்தது.

“அம்மாவின் வாழ்வில் என்ன சுதந்திரம் இருந்திருக்கும், அப்பா அவரை எப்படி நடத்தினார்? எந்தக் காலத்திலும் அப்பாவை எதிர்த்து அம்மா எதுவும் செய்ததில்லை. “அப்பாவுக்குப் பிடிக்காது ராசா, அதையேன் செய்வான்” என்பார். அப்படியானால் அவர் வாழ்க்கை நிறைவாக இருந்ததா? அவருக்கென்று தனியாக விருப்பங்கள் ஏதும் இருந்ததா?, இருந்தால் அதை யாரிடம் சொல்லியிருப்பார்? நான் கூட அவரிடம் கேட்டதில்லையே!” அம்மா மெதுவாக அவனிடம் வந்து “நடந்துட்டு வாறன் ராசா” என்றார். அவன் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டு ஒரு கணம் யோசித்தான். “கொஞ்சம் பொறுங்கோ, நானும் வாறன்” என்றான். இருவரும் நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அம்மாவுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. கோடையின் அருமையான ஒரு காலை நேரம். மக்னோலியாப் பூக்களின் வாசனை கலந்த மென்காற்றும், முதுகில் சூடாகப் படும் இதமான வெயிலுமாகக் கடவுளின் பரிசு போன்றதொரு நாள். ஆண்களும் பெண்களும் தனியாகவும் நாய்களின் கயிறு பிடித்தும் ஓடினார்கள். சக்கரம் பூட்டிய சப்பாத்துகள் அணிந்த சிறுவர்கள் தெருவில் வழக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிவந்த கண்களும் சரிந்த காதுகளுமாகப் பஞ்சக் குவியல் போல் இருந்த முயல் ஒன்றை அணைத்துக் கொண்டு ஒரு சிறுமி ட்ரினிற்றி தேவாலய வாசலில் நின்றாள்.

“ராத்திரி கொஞ்சம் நேரம் போச்சுது, என்னப்பு”

“ஓம்மமா, மாதத்திலை ஒரு முறைதானே”

பதின்பருவப் பெண்கள் இருவர் சிறு அரைக் காற்சட்டையும் உடலை இருக்கும் ரீசேட்டும் அணிந்து சைக்கிளில் அவர்களைக் கடந்தார்கள். சாயமூட்டி நேராக்கிய கூந்தல் காற்றில் அலை பாய்ந்தது. காட்டினியாப் பூக்களும் சந்தனமும் கலந்த வாசனை நாசியைத் தொட்டுச் சென்றது. அவன் அவர்களைத் தொடர்ந்த பார்வையை விலக்கினான்.

“இந்த நாட்டிலை எவ்வளவு சந்தோசம்” என்றார் அம்மா.

“பார் தம்பி, இந்தச் சனங்களை, ஒரு கவலை இல்லாமல் வாழுதுகள். பிள்ளையளைப் பாத்தியே, என்ன வளத்தி, செல்வம் நிறைஞ்ச நாடு, பஞ்சம் எண்டால் என்னெண்டு அறியாத நாடு, நாயள் பூனையள் கூடக் குளுகுளுவெண்டு இருக்குதுகள்.”

ஒரு மத்திய வயதுப் பெண் சிவப்பு நிறக் கையில்லாத சட்டை அணிந்து குதியுயர் சப்பாத்துகள் டக், டக் என்று ஒலி எழுப்ப அவர்களுக்கு நல்ல நாள் சொல்லிக் கடந்தாள். வைன் நிறத்துச் சாயம் தீட்டிய உதடுகள் பிரியாத புன்னகை.

“பொம்பிளைப் பிள்ளையளைப் பாத்தியே, எந்த வயதெண்டு இல்லை, தனிய எல்லா இடமும் போகுதுகள், வருகுதுகள், எவ்வளவு தூரம் எண்டாலும் வேலைக்குப் போகுதுகள், காரோடுதுகள், பஸ் கூட ஓடுதுகள், ஒரு பயம் இல்லாமல் திரியுதுகள், ஒவ்வொண்டும் என்ன வடிவு, நடக்கேக்கை என்ன ஒரு தன்னம்பிக்கை, என்ன துணிவு, இவ்வளவு பொம்பிளையள் திரியுதுகள், ஒருத்தன் பிழையாய் ஒரு வார்த்தை சொல்லுறானே, ஒருத்தன் தொட்டுப் பாக்கூட்டும், துலைஞ்சான்.”

“என்னம்மா சொல்லுறீங்க?” உமாபதிக்குக் குழப்பமாக இருந்தது.

“தம்பி, ஊரிலை இப்பிடிச் செந்தளிப்பாய் ஒரு பிள்ளையைக் காட்டு பாப்பம். காய்ஞ்சு கருவாடு போலை இருக்குதுகள். முகத்திலை ஒரு சந்தோசமும் இல்லை. வெளியிலை போனா நிண்டு, நடுங்கி, தலை குனிஞ்சு, அந்த அறுவாங்கள் கேக்கிற கொழுப்புப் பிடிச்ச கேள்வியாளுக்குப் பதில் சொல்லித் தப்பி வர்றதுக்குள்ளை உயிர் போயிடும். அடையாள அட்டை வாங்கிற சாட்டிலை கையைத் தொடுறாங்கள். சைக்கிளிலை வந்தால் இறங்கச் சொல்லிப் போட்டு காலைப் பாக்கிறாங்கள். ஒருத்தரும் ஒண்டும் கதைக்கேலாது. பொம்பிளைப்பிள்ளையை

வெளியிலை அனுப்பினா அது திரும்பி வரும் வரையும் அம்மாளைச்சிக்கு ஆயிரம் நேத்திக்கடன் வைக்க வேணும். நாடெண்டா ஒரு சட்டம், ஒழுங்கு முறை இருக்க வேணும், எல்லாருக்கும் பாதுகாப்பு சமனாய் இருக்க வேணும்.”

அம்மா இந்தப் பெண்களின் ஆடைகளைக் கவனிக்கவே இல்லை!

“எங்கடை பிள்ளையள் என்ன பாவம் செய்ததோ, சுதந்திரம் எண்டா என்ன, உரிமை எண்டா என்ன எண்டு ஒண்டும் தெரியாமல் வாழுதுகள், பயம் ஒண்டைத் தவிர வேறொண்டும் அறியாத வாழ்க்கை, எத்தினை அவமானம், எத்தினை சீர்கேடு, அதுகளின்றை அனுமதி இல்லாமல் எத்தினை பேர் தொடுறாங்கள், எப்பிடி

நாசமாக்குறாங்கள், எல்லாம் எங்கடை தலைவிதி. இங்கை வந்து இந்தப் பிள்ளையளைப் பாக்க எங்கடை ஊர்ப் பிள்ளையளை நினைச்சால் வயித்தைப் பத்தி எரியுது. சில நேரம் நினைச்சா சோறு தின்ன மனம் வருகுதில்லை ராசா.”

உமாபதி அம்மாவின் கையைத் தன் கையால் அழுத்திப் பற்றிக் கொண்டான்.

வேலியோரம் இளம் சிவப்பு நிறத்தில் பியனி மலர்கள் அடுக்கடுக்கான மெல்லிதழ்களுடன் பெருது பெரிதாகப் பூத்துக் காற்றிலாடிக் கொண்டிருந்தன. அம்மா அவற்றைப் பார்த்து “தேவலோகத்துப் பூக்கள் மாதிரி இருக்குது” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டார்.

வியாமுன் கிரகத்தின் சந்திரன் ‘யூரோப்பா’வில் பீறும் நீருற்றுகள்: உயிரினம் வாழும் சாத்தியம் என தகவல்

வியாமுன் கிரகத்தின் சந்திரன் ‘யூரோப்பா’வில் நீருற்றுகள் பீறிடுவதை விஞ்ஞானிகள் கண்டு பிடித்துள்ளனர்.

சூரிய மண்டலத்தில் உள்ள வியாமுன் கிரகத்தை ஆய்வு மேற்கொள்ள ஹப்பிள் விண்வெளி டெலஸ்கோப் அனுப்பப்பட்டது. இது கடந்த 2012-ம் ஆண்டில் வியாமுன் கிரகத்தின் சந்திரன் ‘யூரோப்பா’வை போட்டோ எடுத்து அனுப்பியது.

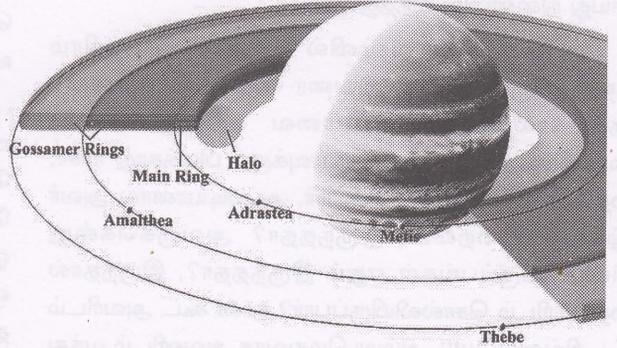
அந்த படத்தை வைத்து விஞ்ஞானிகள் ஆய்வு செய்தனர். அதில் வியாமுனை சுற்றும் 67 நிலவுகளில் ஒன்றான யூரோப்பாவின் தென் துருவத்தில் ஆக்சிஜன், ஹைட்ரஜன் மற்றும் தண்ணீர் இருப்பதற்கான சாத்தியகூறுகள் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

மேலும் ‘யூரோப்பா’வின் தென் துருவத்தில் பல இடங்களில் நீராவி படலம் இருப்பதும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இது 200 கி.மீட்டர் உயரத்துக்கு பீறிடுகிறது. அவை 2 இடங்களில் மிகப்பெரிய அளவில் நீருற்று பீய்ச்சி அடிப்பது போன்று பிரமாண்டமாக காட்சி அளிக்கிறது.

வினாடிக்கு 7 டன் அளவுக்கு இந்த நீராவி நிலத்தின் அடியிலிருந்து வெளியேறி 700 மீட்டர் வேகத்தில் பயணம் செய்கிறது. மேலே பீறிட்டு அடிக்கும் நீருற்று போன்ற நீராவி மீண்டும் நிலத்திலேயே விழுகிறது. யூரோப்பாவின் நிலத்தில் படர்ந்துள்ள பனிக்கட்டி பரப்பில் பிளவு ஏற்பட்டு இந்த நீராவி பீய்ச்சி அடிக்கப்படுவதாக விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

இவை தவிர யூரோப்பாவின் நிலத்தடியில் பிரமாண்டமான கடல் விரிந்து கிடப்பதையும் விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். இதன் மூலம் யூரோப்பாவில் உயிரினம் வாழக்கூடிய சாத்தியம் இருக்கலாம் என்றும் அவர்கள் நம்பிக்கை தெரிவித்துள்ளனர்.

தற்போது 200 கி.மீட்டர் உயரத்துக்கு பீறிடும் 2 நீருற்றுகள் மட்டுமே கண்டறியப்பட்டுள்ளன. அதே நேரத்தில் தொடர்ந்து ஆய்வு மேற்கொள்ளும் பட்சத்தில் 10 முதல் 50 கி.மீட்டர் உயரத்துக்கு எழும் அதிக நீராவி நீருற்றுகள் இருக்கலாம் என நம்பப்படுகிறது.

ஆயுளை அதிகரிக்கும் உடற்பயிற்சி

இந்த அவசர உலகத்தில் வேலை பார்க்க மட்டும் தான் பலருக்கும் நேரம் உள்ளது. உடலை பராமரிக்க நேரம் கிடைப்பதில்லை. மேலும் பார்க்கும் வேலைகளிலும் உடல் உழைப்பு இருப்பதில்லை. இதனால் பாதிப்படைய போவது உடல் தான். ஆகவே உடற்பயிற்சி செய்ய நேரம் ஒதுக்குவது மிகவும் அவசியமான ஒன்றாகும்.

ஒழுங்கான உணவு மற்றும் உடற்பயிற்சியின் கலவை தான் நல்ல கட்டமைப்போடு இருக்கும் உடல். நாம் என்ன உணவு சாப்பிடுகிறோம் என்பதில் கவனமாக இருக்கும் போது உடற்பயிற்சியை மறந்தே விடுவோம். உணவிற்கு தரும் முக்கியத்துவத்தை போல் உடற்பயிற்சிக்கும் தர வேண்டும்.

உடற்பயிற்சி உடல் ஆரோக்கியத்தை அதிகரிக்க மிக முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. பல வகையான தேவைப்பாடுகளுக்கு பல வகையான உடற்பயிற்சி உள்ளன. சில உடற்பயிற்சி ஆரோக்கியமான உடல் நலத்துக்கும், சில உடற்பயிற்சி நோயை குணப்படுத்துவதும் உதவும். யோகா, தியானம் போன்ற சில உடற்பயிற்சிகள் மன நலனுக்காகவும் பயன்படுகிறது.

இப்போது அத்தகைய உடற்பயிற்சியினால் உடலுக்கு ஏற்படும் நன்மைகளை இங்கு காண்போம். தினசரி 30-45 நிமிடங்கள் உடற்பயிற்சி செய்தால் உடல் மற்றும் மூளை புத்துணர்வுடனும், ஆரோக்கியமாகவும் இருக்கும். மேலும் மன நிலையையும் நன்றாக வைக்க உதவும்.

மேலும் புதிய நியூரான்களை உருவாக்கவும் உடற்பயிற்சி உதவுகிறது. இதனால் அல்சைமர் அல்லது பார்கின்சன் போன்ற மன நோய்களிலிருந்து விடுபடலாம். குறிப்பாக வாழ்க்கையின் பின் நாட்களில் மன நோய் ஏற்பட்டாலும் அதை தடுக்கும் ஆற்றல் உடற்பயிற்சிக்கு உண்டு.

உடற்பயிற்சி செய்தால் பதற்றத்தின் அளவு கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் மனம் அமைதியாய் இருக்கும். இதனால் தன்னம்பிக்கை அதிகரிப்பதுடன் கவலைகளும் நீங்கும். உடற்பயிற்சி செய்தால் பலவிதமான நோய்களில் இருந்து இதயம் பாதுகாப்பாக இருக்கும்.

பரம்பரையாக இதய நோய் இருந்தால் உடற்பயிற்சி செய்வதால் நீண்ட காலத்திற்கு ஆரோக்கியமான வாழ்வை வாழலாம். தொடர்ந்து உடற்பயிற்சி செய்து வந்தால் இதய நோய்களை விரட்டி விடலாம். ஆரோக்கியமான உடல் எடையோடு இருப்பது தான் அனைவரின் கனவு. இதை அடைவதற்கு உடற்பயிற்சி மிகவும் உறுதுணையாக இருக்கிறது.

தேவையான உடற்பயிற்சியுடன் சரியான உணவை உட்கொண்டால் உடல் கட்டமைப்போடு அழகாக காட்சியளிக்கும். உடல் எடையை குறைக்க மட்டும் உடற்பயிற்சி உதவுவதில்லை. அதிக எடை உள்ளவர்களுக்கு ஏற்படும் சர்க்கரை நோயை தடுக்கவும் உதவியாக இருக்கும்.

அதிலும் தினசரி உடற்பயிற்சி செய்தால் ரத்தத்தில் சர்க்கரை அளவு கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும். உயர் ரத்த அழுத்தத்தை 'அமைதியான கொலைகாரன்' என்று அழைப்பர். உயர் ரத்த அழுத்தம் வராமல் தடுக்க சீரான முறையில் உடற்பயிற்சி செய்ய வேண்டும் உடற்பயிற்சி செய்வதன் மூலம் ரத்த ஓட்டம் அதிகமாக இருக்கும்.

மேலும் தசைகளுக்கு அதிக ஆக்சிஜன் கிடைக்கும். இதனால் ரத்தக்குழாய்கள் ஓய்வெடுக்க உதவுவதால் ரத்த அழுத்தம் வருவதையும் தடுக்கும். அவ்வப்போது உடற்பயிற்சி செய்வதால் அதிகப்படியான வியர்வையானது நம்மை சோர்வடைய செய்யும். ஆனால் தொடர்ச்சியாக செய்தோமானால் உடல் உறுதி அதிகரித்து அயர்ச்சியை குறைக்கும்.

தொடர்ச்சியாக உடற்பயிற்சி செய்தால் நோய் தடுப்பாற்றல் அமைப்பு அதிகரிக்கும். இதனால் சளி, காய்ச்சல் போன்ற பல வகையான நோய்களில் இருந்தும் விடுபடலாம். உடற்பயிற்சி உடலை ஆரோக்கியத்தோடு வைத்திருக்கும். அதிலும் உடல் தடித்தல், சர்க்கரை நோய், இதய நோய், ரத்தக்கொதிப்பு மற்றும் வாதம் போன்ற பிரச்சினையில் இருந்து நம்மை பாதுகாக்கும்.

உடற்பயிற்சி உடம்பில் உள்ள நல்ல கொழுப்பின் அளவை கூட்டி, கெட்ட கொழுப்பின் அளவை குறைக்கும். மேலும் இதயத்தில் உள்ள தமனிகளில் ரத்தம் உறைதல் உருவாக்குவதை தடுக்கும். உடற்பயிற்சி தசைகளின் வலுவை அதிகரிக்க துணை புரியும். இதனால் வயதாகும் போது தசைகளின் இயக்கத்தை நிலை நிறுத்த உதவும்.

மனநிலையை ஊக்குவிக்கும் உணவு முறையை நம்புவதற்கு பதிலாக உடற்பயிற்சியில் ஈடுபடுவது நல்லது. ஏனெனில் உடற்பயிற்சி மூளையில் உற்பத்தியாகும் ரசாயனங்களுக்கு அதிகப்படியான தூண்டுதலை கொடுப்பதால் மனநிலையை சந்தோஷமாகவும் அமைதியாகவும் வைத்திருக்கும்.

Ramalinga Adigalar

இராமலிங்க அடிகள் சிறுவனாக இருந்தபோது, புரசைவாக்கத்தில் ஒரு பள்ளியில் படித்து வந்தார். ஒரு நாள் பள்ளியில் தமிழாசிரியர், 'ஓதாமல் ஒரு நாளும் இருக்க வேண்டாம்' என்று ஆரம்பித்து, மீதி வாக்கியங்களைத் தொடர்ந்து கூறச் சொன்னார். அதற்கு ராமலிங்க அடிகள், 'எப்போதும் வேண்டாம், வேண்டாம் என்று நான் சொல்ல மாட்டேன்' என்று ஆசிரியருக்குப் பதிலளித்தார்.

'பிறகு எப்படிச் சொல்வாய்?' என்று வினவினார் ஆசிரியர்.

உடனே ராமலிங்க அடிகள், 'நினது திருமலரடி நினைக்கின்றன உத்தமர்தம் உறவு வேண்டும்' என்று ஆரம்பித்து, 'தெய்வமணி மாலை'யில் வரும் அந்த முழுப் பாடலையும் 'வேண்டும், வேண்டும்' என்றே பாடி முடித்தார்.

வியப்பு மேலிட திகைத்து நின்ற தமிழாசிரியர், ராமலிங்க அடிகளிடம், 'தம்பி, இனி நான் உன் சீடன். நீ இப்போது வீட்டுக்குப் புறப்படு! எனக்கு ஐயம் வரும்போது நானே வந்து உன்னிடம் கேட்டுக்கொள்கிறேன் என்று அவரை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

தொடர்ச்சியாக உடற்பயிற்சி செய்தால் தசைகளின் வலிமை கூடும். ஆற்றல் அதிகரிக்கும். மேலும் தசைகளுக்கு தேவையான அளவு ஆக்சிஜன் கிடைக்க உதவிபுரியும். உடற்பயிற்சி செய்தால் கடுமையான வேலைக்கு பின் தூக்கம் வருவது போல தூக்கம் வரும். ஆனால் தூங்குவதற்கு முன் கண்டிப்பாக உடற்பயிற்சி செய்யக்கூடாது.

தினசரி உடற்பயிற்சி செய்வது எலும்புகளின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக நிற்கும். இதனால் ஆஸ்டியோ போரோசிஸ் மற்றும் ஆர்திரிடிஸ் போன்ற நோய்கள் வராமல் தடுக்கலாம். உடற்பயிற்சி குடல் புற்று நோய், மார்பக புற்று நோய் மற்றும் நுரையீரல் புற்று நோய் போன்ற பல வகையான புற்று நோய்கள் வருவதை குறைக்க உதவி புரிகிறது.

அதனால் உடற்பயிற்சி செய்து புற்று நோய் வரும் அபாயத்தில் இருந்து பாதுகாத்து கொள்ளுங்கள். நீண்ட ஆயுள் தினசரி உடற்பயிற்சி செய்வதால் ஆயுள் பல வருடம் கூடும். ஆயுளை கூட்டுவதோடு மட்டுமல்லாமல் வயதானாலும் ஆரோக்கியமான வாழ்வை வாழலாம்.

முதுகு வலியால் அவஸ்தைப்படுபவர்கள் வலியை குறைக்க உடலை சிறிது வளைத்து உடற்பயிற்சி செய்யலாம். முதுகு வலியை மருந்துகள் மூலம் குணப்படுத்துவதை விட உடற்பயிற்சி மூலம் குறைப்பதே சிறந்த வழி. படிப்பாற்றல் அதிகரிக்கும் தினசரி உடற்பயிற்சி செய்தால் மூளையின் ரசாயன அளவு அதிகரிக்கும்.

இது புதிய மூளை அணுக்களை உருவாக்கி மூளையில் உள்ள அணுக்களின் மத்தியில் இணைப்பை உருவாக்கும். அதனால் புதிய விஷயங்களை படிக்கவும், புரியவும் உதவும். டென்னிஸ், கூடைப்பந்து போன்ற கடின பயிற்சியையும் மேற்கொண்டால் படிப்புத்திறன் மற்றும் மன ஒருமித்தல் திறன் அதிகரிக்கும். ●

கூந்தலுக்கு நலம் தரும் தேங்காய் பால்

பெண்களின் அழகை தீர்மானிக்க கூந்தலும் ஒரு மிக முக்கிய காரணியாக விளங்குகிறது. அழகான கூந்தலை பெறுவதற்கு கூந்தல் பராமரிப்புகளை பற்றி பெண்கள் அவசியமாக தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இயற்கையான முறையில் அழகிய கூந்தலை பெறுவதற்கு நீங்கள் சில வீட்டு சிகிச்சைகளை கையாளலாம். கூந்தல் பிரச்சனைக்கு தீர்வாக பல இயற்கை மூலப்பொருட்கள் உள்ளது.

இவைகளை கொண்டு பெண்களுக்கான கூந்தல் பராமரிப்பை கையாளுவது என்பது இயற்கையுடன் கைகோர்த்து நடத்தப்படும் ஒரு எளிய செயல்முறையே. தேங்காய் பால் உங்கள் கூந்தல் வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உறுதுணையாக இருக்கும். சாதாரணமாக வீட்டில் கிடைக்கக் கூடிய பொருளாகிய அதனை கொண்டு செய்யும் சிகிச்சையை நீங்கள் எப்போது வேண்டுமானாலும் முயற்சி செய்து பார்க்கலாம்.

கூந்தல் பராமரிப்பிற்கு தேங்காய் பாலை பயன் படுத்துவதால் கிடைக்கும் நன்மைகளை பார்க்கலாம். தேங்காய் பாலில் புரதச் சத்தும் கொழுப்புகளும் வளமையாக உள்ளது. மேலும் அதில் மாங்கனீசு மற்றும் இரும்புச்சத்தும் அடங்கியுள்ளது. தேங்காய் பாலில் பல நன்மைகள் அடங்கியுள்ளது. கூந்தல் வளர்ச்சி அதில் ஒன்றாக விளங்குகிறது.

தேங்காய் பாலின் நன்மைகள் மேலோங்கி நிற்பதற்கு காரணம் அதில் அடங்கியுள்ள மூலப் பொருட்களே. இது தலைமுடி உதிர்வையும் தடுக்கும். ஆரோக்கியமான கூந்தலை பராமரிக்க தலைமுடி உதிர்வை தவிர்ப்பது மிகவும் அவசியமான ஒன்றாகும். ஆகையால் தேங்காய் பாலை கொண்டு ஆரோக்கியமான பளபளப்பான கூந்தலை நாம் பராமரிக்க முடியும்.

சீரான இடைவேளையில் புரோட்டீன் சிகிச்சையை மேற்கொண்டால் உங்கள் கூந்தலின் வளர்ச்சியை மேம்படுத்தலாம். இந்த சிகிச்சையின் மூலம் உங்கள்

மயிர்த் தண்டில் புரதச்சத்து இறங்கி தலைமுடி வளர்ச்சிக்கு துணை புரியும். முடி உடைதல் போன்ற பிரச்சனைகளுக்கு புரோட்டீன் சிகிச்சை பெரிதும் கை கொடுக்கும்.

மாதம் ஒரு முறையாவது இதனை மேற்கொண்டால் உங்கள் கூந்தல் ஆரோக்கியமாக இருக்க போவது உறுதி. அழகு நிலையம் சென்று இந்த சிகிச்சையை மேற்கொள்வதால் ஏற்படும் செலவை நினைத்து பயந்தால் இதனை நீங்களே உங்கள் வீட்டில் செய்து கொள்ளலாம்.

புரோட்டீன் சிகிச்சை செய்முறை

மூலப்பொருட்கள்: - தேங்காய் பால், - முட்டை, எக்ஸ்ட்ரா விர்ஜின் ஆலிவ் எண்ணெய், ஆர்கான் எண்ணெய், தேங்காய் எண்ணெய் ஆகிய பொருட்கள் அனைத்தையும் சரிசமமாக கலக்கிக் கொள்ளுங்கள்.

உங்கள் கூந்தலை சரி சமமாக இரண்டு பாகமாக பிரித்துக் கொண்டு, இந்த கலவையை வட்டவடிவில் தடவ வேண்டும். இது இரத்த ஓட்டத்தை மேம்படுத்தும். இரத்த ஓட்டத்தில் முன்னேற்றம் இருந்தால் கூந்தல் வளர்ச்சி ஏற்படும். தேங்காய் பாலின் நன்மைகள் அதன் தரம்மையை பொறுத்தே அமையும்.

அதற்கு காரணம் இன்றைய கால கட்டத்தில் எந்த ஒரு தீவனச் சேர்க்கைப் பொருட்கள் இல்லாமல் அது ரெடிமேடாகவே சந்தையில் கிடைக்கின்றன. தேங்காய் பாலை நம் வீட்டிலேயே சுலபமாக தயாரித்து விடலாம். நீங்கள் செய்ய வேண்டியதெல்லாம், ஒரு முடி தேங்காயை எடுத்துக் கொண்டு, அதனை நன்றாக துருவிக் அதிலிருந்து பாலை பிழிந்து எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

தேங்காய் பாலை நேரடியாகவே உங்கள் கூந்தலில் தடவி கொள்ளலாம். கூந்தல் வளர்ச்சியை மேம்படுத்த இதுவும் ஒரு சிறந்த வழியாக உள்ளது. பெண்களின் கூந்தல் பராமரிப்பிற்கு தேங்காய் பால் ஒரு முக்கியமான மூலப்பொருளாக விளங்குகிறது.

யோகாசனம் செய்வதற்கு முன்பும்.. பின்பும்..

இன்று அவசரகதியில் வாழ்ந்துக்கொண்டு வருகிறோம். உங்களின் உடலுக்காக தினசரி அரை மணி நேரம் முதல் ஒரு மணி நேரம் வரை ஒதுக்குங்கள். முதலில் சற்று தினசரி தடுமாற்றம் ஏற்படும். பிறகு போகப்போக அன்றாட வாழ்க்கையில் யோகா ஓர் அங்கமாக மாறிவிடும். யோகாசனம் பற்றிய எளிய குறிப்புகள்:

1. தினசரி காலை 4.30 மணி முதல் 6.00 மணிக்குள்ளாக யோகாசன பயிற்சி செய்யலாம்.

2. யோகாசன பயிற்சியில் தியானம், மூச்சுப்பயற்சி ஆசனம் இந்த மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புள்ளது. ஆகவே, சில நிமிடங்கள் தியானம், பிறகு பிராணாயாமம், அதன் பிறகு ஆசனங்கள் செய்வது நல்லது.

3. நீர் ஆகாரமாக இருந்தால், அருந்திய பின் அரை மணி நேரம் கழிந்த பின்பும், எளிய சிற்றுண்டியாக இருந்தால் இரண்டு மணி நேரம் கழித்தும், முழுமையான ஆகாரமாக இருந்தால் நான்கு மணி நேரம் கழித்தும் யோகப்பயிற்சிகளை செய்யவும்.

4. உங்களது உடலின் தன்மைக்கு ஏற்பவும், தினசரி பழக்கத்திற்கு ஏற்பவும் ஆரம்ப காலங்களில் குளியல் முறையை பின்பற்றவும்.

5. எப்போதும் குளித்த பின்பு யோகப்பயிற்சிகளை செய்தால் மனம் குதூகலமாக இருக்கும்.

6. யோகாசனப்பயிற்சிகளை செய்வதற்கு தரை விரிப்பு சற்று கனமாக இருந்தால், சிலவகை ஆசனங்கள் செய்யும் பொழுது வழக்காமல் இருக்கும்.

7. யோகாசனம், தியானம், மூச்சுப்பயற்சி இவைகளை எப்போதும் கிழக்கு முகம் பார்த்தோ,

அல்லது வடக்கு முகம் பார்த்தோ பயிற்சி செய்தல் நல்லது.

8. பருத்தி துணியாலான உடைகளை அணிவது நல்லது. உடலை மிகவும் இறுக்கி, ஆசனங்கள் செய்யும் பொழுது அழுத்தி வலிப்பதாக இருக்கக்கூடாது. அது போலவே உள்ளடைகள் மிகவும் தொளதொள வென்றும் இருக்கக்கூடாது.

9. நேரமில்லாமல் வருந்துபவர்கள், காலை நேரத்தில் தியானம், மூச்சுப்பயற்சி செய்துவிட்டு, மாலை நேரத்தில் யோகாசனப்பயிற்சியையும் செய்யலாம்.

10. நீண்ட நேரம் வெயிலில் அலைந்தாலும், நீண்ட நேரம் கண் விழித்திருந்தாலும், அல்லது நீண்ட பிரயாணங்களில் உடல் களைதிருந்தாலும் இரவில் சரிவர தூக்கம் இல்லாமல் தவித்த நேரத்திலும் யோகாசன உடற்பயிற்சிகளை அன்று செய்யக்கூடாது. ஏனெனில் இந்த நேரத்தில் யோகாசனப் பயிற்சி செய்தால் மேலும் மேலும் உடல் களைப்பும், உடல் வெப்பமும் அதிகரிக்கும் ஆகவே போதுமான ஓய்விற்கு பின்பு பயிற்சி செய்யவும்.

11. யோகாசனம் செய்த பின்பு கட்டாயம் சுவாசனம் என்ற ஓய்வு ஆசனத்தில் குறைந்தது 10 நிமிடங்களாவது இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் உடலின் இரத்த ஓட்டம் சரியான நிலைக்கு வரும். மேலும் வியர்வைகள் சமன்பாட்டிற்கு வரும். உடல், மனம், சுவாசம் இவைகளில் தெய்வீக காந்த அலைகள் ஊடுருவி பாயும். எனவே சுவாசனம் அவசியம் செய்யவும்.

12. யோகப் பயிற்சியை முடித்துக் கொண்டு வியர்வை அடங்கிய பின்னால் தான் குளிக்க வேண்டும்.

13. யோகாசனப் பயிற்சிக்குப்பின்பு 15 நிமிடங்கள் கழித்து எளிய ஆகாரங்களையோ, பழச்சாறு, அல்லது உணவு உட்கொள்ளலாம்,

14. யோகாசனப் பயிற்சி செய்பவர்கள் வாரத்திற்கு ஒரு முறையோ அல்லது இருமுறையோ அவசியம் எண்ணெய் தேய்த்து 10 நிமிடங்களுக்குள் தலை தேய்த்துக் குளித்தல் நல்லது. இதனால் கபால சூடு தணியும்.

15. பெண்கள் கருவுற்ற காலங்களிலும், மாதவிடாய் காலங்களிலும், உடல் பயிற்சி இயக்கமான ஆசனங்களை தவிர்த்து, தியானமும் மூச்சுப்பயிற்சி முறைகளிலும் அதிகம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். நன்கு சுவாசனத்தில் ஓய்வு பெற வேண்டும். பகல் உறக்கத்தை தவிர்த்தல் நல்லது.

ராசாத்தி
மின்னுகிற கன்னமில்ல
மீனப்போல கண்ணாமில்ல
தேனப்போல சொல்லுமில்ல
தேவதைபோல் பொண்ணுமில்ல
ஆனாலும் ராசாத்தி
நீதான் என் ரோசாப்பு

வேலை செஞ்ச மேனியெல்லாம்
வேர்வமணம் விசுதடி
விதவிதமா பூவெல்லாம்
வெக்கப்பட்டுப் பேசுதடி

செங்கல் தூசி மேலபட்டு
செவந்திருக்கு உன்மேனி
செத்த நேரம் பாத்திருந்தா
செத்துருமே மருதாணி

சாரத்துல ஏறிக்கிட்டு
ஓரக்கண்ணால் நீ பார்ப்ப
பாரமது நெஞ்சிலேத்தி
பாவிமகன் நான் தவிப்பேன்

வேற வேற சாதியின்னு
விணாக எண்ணாதே
வேலை செய்யும் சாதியெல்லாம்
ஒண்ணுதான்டி பூமியில!

- கண்மணிராசா

அம்மா
கடுதாசி எழுத
ஆட்கள்
கிடைக்காவிட்டால்
பரவாயில்லை
ஹெறும்
காகிதங்களை
மட்டுமாவது
அனுப்பு அம்மா...!
எனக்குப் புரியும்
ஏதுமற்ற காகிதத்தில்
எல்லாமுமாய்
நிறைந்திருக்கும்
உன் அன்பு!

- கண்மணிராசா

இனி
பசி வந்தபோது
என் தாத்தாவிடம்
நிலம் இருந்தது...
பசி வந்தபோது
என் அப்பாவிடம்
நெல் இருந்தது...
பசி வருகிறபோது
என்னிடம்
ரேசன் அரிசி இருக்கிறது
இனி...
பசி வரும்போது
என் மகனிடம் இருக்கும்
ஆயுதம்!

- கண்மணிராசா

சொல்வேலி
நீ
முள்வேலிக்குள் கிடந்தாய்
நான்
சொல்வேலிக்குள் கிடந்தேன்
செந்நீர் காயாத
உன் பொழுதுகள் பற்றி
சேதிகள் இன்னமும்
வரத்தான் செய்கின்றன.
ஆனாலும்...
கண்ணீர் கசியும்
கவிதை யொன்றைத் தவிர
உன்னிடம்
கையவிக்க

வேறெதுவுமில்லை இப்பொழுதும்.
நம்பிக்கையிருக்கிறது
நானை உன் எழும் உன் வரலாறு
அதில்...
தோட்டாக்களால் நீ வீழ்ந்ததைப் போலவே
துரோகத்தால் நான் வீழ்ந்ததைப் பதிவு செய்...!
ஏனெனில்
நீ இறையாண்மைக்காய்ப் போராடினாய்
நான் இறையாண்மையோடு போராடினேன்!

- கண்மணிராசா

பின்னமிலான் எங்கள் பிரான்

திருவருள் மு. நற்கணதயாளன்

இறைவன் யார்? எங்கே இருக்கிறான்? என்னால் அவனைக் காண முடியுமா?

இப்படி பலவிதமான வினாக்கள் பல கோணங்களில் எழுந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.

தன்னைத்தானே அடையாளம் காண முடியாத மனிதன் இறைவனைப் பற்றி வினாவெழுப்பி அவனைக் காண்பதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றான். நான் யார்? என்ற வினாவை எழுப்பி அதற்கு விடை காண்பதற்குப் பதிலாக இறைவன் யார் என்ற வினா மனித மனங்களில் எழுகின்றது. ரமண மகரிஷி அவர்கள் முதலில் தன்னுள் எழுப்பிய வினாவே நான் யார் என்பதுதான். சிறு வயதில் தன் மூச்சை அடக்கி தன்னைத்தானே தரிசித்தவர் ரமணர்.

இறைவனைப்பற்றி பல கருத்துகள் உண்டு.

அருவும் உருவும் அறிஞர்க்கு அறிவாம்
உருவும் உடையான் உளன்.

என்று திருவருட்பயன் கூறுகின்றது.

இறைவன் ஞானியருக்கு அறிவே வடிவாகவும். ஏனையோருக்கு அருவம் உருவம் அருவுருவம் என்ற மூன்று திருமேனிகளை உடையவனாகவும் இருக்கிறான் என்று உமாமதி சிவம் கூறுகிறார்.

நான் யார் என்ற வினாவுக்கு விடைதேடும்போது நான் இந்த உடலா? நான் இதயமா? நான் மனமா? என்று வினாக்களைத் தொடுக்கும்போது இல்லை என்கின்ற

பதில் சுலபமாக வந்து விடுகிறது. அப்படியாயின் நான் யார்? மீண்டும் அதே வினா. நீ ஒவ்வொன்றையும் கேட்கின்றபோது இல்லை என்ற பதிலைக் கூறுவது எது. உன்னுடைய அறிவுதானே. ஆக அந்த அறிவுதான் நீ என்பதைப் புரிந்து கொள்.

இந்த அறிவைப் பயன்படுத்தி இறைவனைப் பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்கு. அவனை நேசிப்பதில் நேரத்தைச் செலவிடு.

இறைவனது நிலைகள் இரண்டு. ஒன்று உண்மை நிலை. மற்றையது பொது நிலை. இறைவன் தனக்கென உருவம் பெயர் தொழில் ஒன்றும் இல்லாதிருக்கின்ற நிலை உண்மை நிலையாகும். இப்படியான உண்மை நிலையில் இறைவன் இருந்தாலும் உயிர்களின் பொருட்டு உருவத்தைக் கொள்கிறான். இந் நிலைமை இறைவனின் பொது நிலைமை ஆகும்.

இறைவனின் உண்மை நிலையைக் கண்டறிபவர்கள் ஞானியர் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். அதாவது நான் யார் என்ற வினாவிற்கு விடையைக் கண்டு கொண்டவர்கள்.

நான் யார் என்ற வினாவிற்கு விடை காண முடியாதவர்களுக்கு தன்னை வழிபட்டு உய்வதற்காகவே இறைவன் பொது நிலையில் நின்று அருவம் உருவம் அருவுருவம் ஆகிய மூன்று நிலைகளையும் எடுக்கிறான்.

உய்ய என்னுள்ளத்தில் ஒங்காரமாய் நின்ற மெய்யா..
என்ற மாணிக்கவாசகரின் திருவாசக வரிகள் எம்மை
மகிழ்வூட்டுகின்றன. அதாவது இறைவன் உயிர்களிடத்து
மொழி வடிவாய் ஓசையாய் நின்று அவற்றிற்கு உணர்தல்
தன்மையை உண்டாக்குகின்றான் என்பது கருத்தாகும்.
அதாவது இறைவனை இறைவன் இருக்கின்றான்
என்ற அறிவு சார்ந்த கருத்து நிலையை உணர்தல் ஆகும்.
இந்த நிலை இறைவனது அருவுருவத் திருமேனி
எனப்படுகின்றது. இவ்வாறு கருத்து நிலையில் இருந்து
இறைவன் பொருள் நிலைக்கு வருகின்றான். இந்த
நிலையை நாம் உருவத் திருமேனி என்கின்றோம்.
இவ்வகைத் திருமேனியில் இறைவன் யோக வடிவாகவும்
போக வடிவாகவும் வேக வடிவாகவும் வடிவங்களை
எடுக்கின்றான்.

போக வடிவம் என்கின்றபோது உலக இன்பத்தைத்
தரும் பொருட்டு மணக்கோலம் கொள்ளுதல் ஆகும்.
அதாவது அப்பனும் அம்மையுமாகத் தோற்றமளித்தல்
ஆகும். யோக வடிவம் என்பது தட்சணாமூர்த்தித்
தோற்றமாகும். அதாவது உயிர்களுக்கு ஞானத்தைத்
தருதற்பொருட்டு இறைவன் எடுக்கின்ற வடிவமாகும்.
வேக வடிவம் அழித்தற் தொழிலைச் செய்யும் பொருட்டு
எடுக்கப்படுகின்றது. உயிர்களினுடைய துன்பங்களைத்
திர்க்கும் பொருட்டும் அநியாயங்களை அழிக்கும்
பொருட்டும் இறைவன் போர்க் கோலம் பூணுகின்ற
வடிவே வேக வடிவாகும்.

ஒளி வடிவாக இறைவன் தோன்றுதல் அருவுருவம்
என்பர். தோன்றி மறைகின்ற சுடர்போல அருவுருவத்
திருமேனியும் சில சமயம் தோன்றிப் பின் மறைந்து விடும்.

இறைவனுக்கு மேலாக எதுவுமே இல்லை என்பதே
சமயங்களின் நம்பிக்கையாகும்.

பல்லாருயிரும் உணரும் பாண்மையென மேலொருவன்
கில்லாதான் எங்கள் கிறை

என்பது திருவருட்பயன்.

இறைவன் தன்னைத்தானே அறிமுகப்
படுத்துவதால் தனக்கு மேலே தன்னை அறிவிப்பதற்கு
யாரும் இல்லாதவன்.

உயிர்கள் எதனையும் இன்னொன்றின் உதவியின்றி
அறிய முடிவதில்லை. கண் இன்றி உயிரால் எதனையும்
பார்க்க முடிவதில்லை. காதின்றி எதனையும் கேட்க
முடிவதில்லை. உயிர்கள் பார்க்கவோ கேட்கவோ
நகரவோ உணரவோ உடலின் புறக்கருவிகளும் மனம்
போன்ற அகக் கருவிகளும் நன்கு தேவைப்படுகின்றன.

இவற்றையெல்லாம் உயிருக்கு உணர்த்தி உயிரோடு
கலந்து நிற்பவன் இறைவனே. எந்நிலையிலும் இறைவன்
அறிவிக்கவே உயிர்கள் அறிகின்றன.

எல்லா உயிர்களும் தம்மை அறிவதற்கு மேலோன்
ஒருவனை உடையனவாக இருக்கின்றன.

இத்தகு சக்தி வாய்ந்த இறைவன் தன்னைத்தானே
அறிந்து கொள்பவனாகவும் சுதந்திர அறிவு
கொண்டவனாகவும் இருக்கின்றான்.

எங்கும் எவையும் எரியுநீர் போல்ஏகம்
தங்குமவன் தானே தனி

என்று திருவருட்பயன் பகர்கின்றது.

காய்ச்சிய நீரில் கலந்து நிற்கும் வெப்பம்போல
இறைவன் எல்லா உலகங்களிலும் உயிர்களிலும்
ஒன்றாய்க் கலந்து நிற்கின்றான் அதே நேரத்தில் அவன்
அவற்றிற்கு வேறாய்த் தனித்தும் நிற்கிறான். நீர் தனித்த
ஒன்று வெப்பம் தனித்த ஒன்று ஆனால் வெப்பமானது
நீரில் கலந்து அதனோடு ஒன்றாய் நிற்கிறது. ஆனால்
பார்க்கும்போது நீர் மட்டுமே தெரிகின்றது. நீரைத்
தொட்டால் சுடுகின்றது. வெப்பமானது எமது
கண்ணுக்குத் தெரியாமல் நீரோடு கலந்து இருப்பினும்
நீரைத் தொட்டதும் வெப்பத்தின் சுடும் இயல்பு மட்டுமே
எமக்குத் தெரிகின்றது. அதாவது அது நீரோடு கலந்து
இருப்பதுபோல் தோன்றினாலும் அது வேறாகவே
இருக்கின்றது. இதைப் போலவே இறைவன்
உயிர்களோடு கலந்து நின்றாலும் தன்னியல்புகளை
வெளிக்காட்டி வேறாகவே நிற்கின்றான். இறைவன்
இயல்பாகவே பாசத்திற்படாத தூய தன்மை கொண்டவன்
என்பதையும் உலகப் பொருளியலில் தோய்வின்றி
நிற்பவன் என்பதையும் வலியுறுத்தவே தானே தனி என்று
திருவருட்பயன் கூறி நிற்கின்றது.

அன்னாபிஷேகம் செய்வது ஏன்?

ஜப்பசி பவுர்ணமியில் சிவபெருமானுக்கு அன்னத்தால் (சோறு) அபிஷேகம் செய்வர். மழைவளம் பெருகி உயிர்கள்
எல்லாம் குறைவின்றி வாழ வேண்டும் என்பதே இதன் நோக்கம். இதற்கு தத்துவார்த்தியான காரணமும் உண்டு. நெல்லை
மண்ணில் விதைத்தால் பயிர் முளைத்து விடும். அதுபோல, விளைப்பயன் என்னும் விதை, பிறவி என்னும் பயிரைத் தருகிறது.
அரிசி வெந்து சோறாகி விட்டால் முளைக்காது. அதுபோல், உலக வாழ்வில் பக்குவம் பெற்ற உயிர்கள், சிவனின் திருவடியை
அடைந்து விடும். எல்லாரும் அந்த பக்குவநிலையை அடைந்து, பிறவித்துன்பத்தில் இருந்து மீளவே அன்னத்தால் சிவனுக்கு
அபிஷேகம் நடத்துகின்றனர்.

பரதக் கலைக்குள் பிரவேசிக்கும் ஆற்றல் மிகு இளம் நார்த்தகி

இலண்டனில் இடம் பெற்ற
செல்வி தர்ஷனா சிவ தம்புவின் நடன அரங்கேற்றம்

இரசனைக் குறிப்பு

இறையணர்வையும் கலையுணர்வையும் ஒரு சேரப் பெருக்கும் தெய்வீகக் கலையான பரதக் கலையின் அழகைப் பார்த்துச் சுவைத்து மகிழ்வதற்கான அருமையானதொரு வாய்ப்பு அண்மையில் இலண்டன் வாழ் கலாரசிகர்களுக்குக் கிடைத்தது. திரு. திருமதி, சிவதம்புவின் மகனும் “சலங்கைநாதம் நடனப்பள்ளி நடன ஆசிரியை திருமதி. மாலதி ஜெயநாயகனின் மாணவியும்” கீழைத்தேய நுண்கலைக் கல்லூரியில் “நாட்டிய கலா ஜோதி” School of original Fine Arts - Natiya Kala Jothy பட்டம் பெற்றவருமான செல்வி தர்ஷனா சிவதம்புவின் நடன அரங்கேற்றமே அந்த மதுரக் கலையினை வழங்கி மகிழ்வித்த நிகழ்வு. இலண்டன் மாநகரின் Catford Broadway Theatre மண்டபத்தில் கலாரசிகர்கள், இசை ஆர்வலர்கள், தமிழ்ப் பற்றாளர்கள், மதகுருமார்கள் எனப் பிரமுகர்கள் பலர் கூடியிருந்த அவையில் பி.ப. 6.00 மணிக்கு நிகழ்வு ஆரம்பமாயின. தமிழினத்தின் சமய பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்திற்கமைய முதலில் ஆடற்கலைக்கு அதிபதியான நடராசருக்கு

சிவாச்சாரியார் பூசை ஆராதனைகளை நிகழ்த்தி செல்வியை ஆசீர்வதித்தபின் “இராகமாலிகா” இராகத்தில் “தாளமாலிகா” தாளத்திலான புஷ்பாஞ்சலி நடனத்துடன் அரங்கேற்ற நிகழ்வுகள் களைகட்டத் தொடங்கின.

நடனக் கலையை இரசிப்பதற்காக மண்டபம் நிறைந்திருந்த இரசிகர்கள் “அலாரிப்பு, ஜதஸ்வரம், வர்ணம், கீர்த்தனம், பதம், தில்லானா” போன்ற நடன உருப்படிகளை பல ஆடலரங்குகள் கண்ட முதிர்ச்சி பெற்ற நடன நட்சத்திரம் போல் எவ்வித பதட்டமோ கூச்சமோ இன்றி களைகச்சிதமாகத் தர்ஷனா அடுத்தடுத்துச் சமர்ப்பித்தபோது இரசிகர்கள் தம்மை மறந்து பலத்த கரகோசம் செய்து இரசித்தமையினை அவதானிக்க முடிந்தது. அடுத்துச் “சீமேந்திர மாதிரம்” இராகத்தில் ஆதி தாளத்தில் இடம் பெற்ற வர்ணத்தில் மகிஷாசுரனைச் சங்கரித்துத் தேவர்களைக் காத்த மகிஷாசுரமர்த்தினியின் ஆவேசத் தோற்றத்தினையும் வெற்றிக்களிப்பினையும் முகபாவத்தின் மூலம் மிகச் சிறப்பாக வெளிக்காட்டிய செல்வி தர்ஷனா ஆடற்கலையில் தான் எய்திய ஆற்றலை அரங்கிற்குச் சிறப்பாக உணர்த்தினார்.

மனிதர்களை மட்டுமன்றி மிருகங்களையும் தன்வசப்படுத்தும் மகிமை கொண்டது இராகம். அதேபோல் உள்ளத்தை ஊடுருவிப் பக்தியுணர்வில் திளைக்கச் செய்யுந் திறன் கொண்டது தாளம். இராகத்தின் மூலம் உருவாகும் இசையும் தாளத்தின் மூலம் பெருகும் பக்தியும் ஒன்றிணைந்தவையே நம் திருமுறைகள். அவற்றுள் ஒன்றான ஆன்மாவான நாயகிக்கும் இறைவனான நாயகனுக்குமிடையேயான தெய்வீகக் காதலை பக்தியுணர்வு பூர்வமாக விபரிக்கும் ஆறாந் திருமுறையிலடங்கும் நாவுக்கரசரின் திருத்தாண்ட தேவாரத்திற்கும் “ரேவதி” இராகத்தில் ஆதி தாளத்திலமைந்த “சம்போ மகாதேவா சிவ சம்போ மகாதேவா” என்ற அடுத்து இடம் பெற்ற கீர்த்தனத்திற்கும் செல்வி தர்ஷனாவின் அபிநயமும் முத்திரைகளும் மிகப் பொருத்தமாகவே அமைந்து சபையோரைப் பக்திப் பரவசத்தில் திளைக்க வைத்தன. அடுத்தும் “ஆபேசி” இராகத்தில் “ஆதி” தாளத்திலமைந்த முருகன் புகழ்பாடும் “முருகனைக் காணக் கண் ஆயிரம் வேண்டும்” என்ற கீர்த்தனத்திற்கும் தொடர்ந்து இடம் பெற்ற “கொஞ்சம் சலங்கை” என்ற திரைப்படப் பாடலான கொஞ்சம் சலங்கை ஒலி கேட்டுப் பொங்குதம்மா புதியபாட்டு என்ற பாடலுக்குமான தர்ஷனாவின் நடனங்களும் மிக விறுவிறுப்பாக அமைந்து இரசிகர்களின் பெரு வரவேற்பைப் பெற்றன. மொத்தத்தில் அரங்கேற்றத்தில் இடம் பெற்ற எல்லா நடன உருப்படிகளுமே, பரதக்கலை தெய்வீகக்கலை என்பதற்கமையத் தேவி, சிவன், உமை, வள்ளி தெய்வயானை சமேத சுப்பிரமணியர், யசோதை-கண்ணன் என இறைபுகழ் பாடும் தெய்வீகப் பாடல்களுக்கானவையாக அமைந்து மெய்மறந்து இரசிக்கவும் இறையுணர்வில் இலயிக்கவும் வைத்து விட்டன என்று கூறிவிடலாம். சபையோரும் வாயாரப் புகழ்ந்ததுடன் நின்றுவிடாது பலர் அரங்கிற்கும் ஏறிக் கூறிப் பாராட்டியமை செல்வி தர்ஷனா கிரமமான பயிற்சியின் மூலம் பரதக் கலையில் பெற்றுக் கொண்ட தேர்ச்சிக்கும் அக்கலையினை அவருக்குக் கற்பித்த நடன ஆசிரியை திருமதி மாலதி ஜெயநாயகனின் நடனத்தைக் கற்பிக்கும் திறனுக்கும் முத்தாய்ப்பாய் அமைந்ததென்றே கூறவேண்டும். முகம், கண், உதடு, கை, கால், உடல், விரல், பாதம் என எட்டு அவயங்களும் நட்டுவாங்கத்திற்கும் பாடலுக்கும் இசைவாக

ஒத்திசைந்து ஆடும் அழகே பரதநாட்டியத்தின் சிறப்பு என்பதனைச் செல்வி தர்ஷனா தாளம் தப்பாத நடனத்தின் மூலம் வெகு பிரமாதமாகவே சபையில் வெளிப்படுத்தி விட்டார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக இராமநாதன் நுண்கலைப் பிரிவுப் பட்டதாரியான நடன ஆசிரியை திருமதி மாலதி ஜெயநாதன் (நாயகன்?) தன் சிஷ்யை ஒரு சிறந்த நடன நர்த்தகியாக அடையாளங்கண்டு இலண்டன்வாழ் நடனக்கலை இரசிகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியதன் மூலம் நடனக் கலைக்கு ஒரு இளம் நட்சத்திரத்தையும் அதனுடன் சேர்த்து அந்த நர்த்தகியைப் பக்குவமாகப் பயிற்றுவித்ததன் மூலம் அக்கலையினை மிகச் சிறப்பாகப் போதிக்கும் தரம் மிக்க குரு தான் என்பதனை காண்பித்துள்ளமையினையும் இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

இயல், இசை, நாடகம் என்ற மூன்றையும் வெளிப்படுத்தும் ஒரே கலை பரதம் என்பதனைப் பார்வையாளர்கள் தர்ஷனாவின் அரங்கேற்றத்தில் மிகச் சிறப்பாகவே உணர்ந்தனுபவித்தனர். சபையோரின் அபிப்பிராயமும் அதுவாகவே இருந்ததென்பதனைப் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து சிறப்பித்தவரும் தமிழ்நாடு பேரூராதினத்தின் இளைய குருவுமான இலக்கியக் கலாநிதி தவத்திரு மருதாசலடிகளார் அவர்கள் தமதுரையில் இறைவனுக்குக் காணிக்கையாக்கும் பல

வகையான உபசாரங்களில் நாட்டியம் ஒன்றென்றும் மிகத் தொன்மை காலத்திலிருந்தே இறைவன் சந்நிதானங்களில் முக்கிய நிகழ்வொன்றாக இடம்பெற்று வருவது இக்கலை என்றும் ஆலயங்களில் ஆடப்பட்டுவரும் பரதம், குச்சுப்புடி, கதகளி போன்ற எல்லா நடனங்களுக்குத் தாய் பரதக்கலையே என்றும் கூறித் தமிழின் பேரிலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் கூறும் மெய்ப்பாடுகள் பற்றிய நடனம் தொடர்பான செய்திகளையும் முத்தமிழ்க் காப்பியமான சிலப்பதிகாரம் சிறப்பாக அதன் அரங்கேற்ற காதை, நடன அரங்கேற்றம், நடன அரங்கு, நடன மகளிர் பற்றி எல்லாம் விரிவான பல விபரங்களை விபரிக்கின்றதென்றும் கூறி அத்தகைய மிக மிக உயர்வானதொரு தமிழரின் கலையினைக் கடந்த ஒன்பதாண்டுகளாக இடைவிடாது தொடர்ச்சியாகத் தகுதியான ஒரு குருவிடம் வரன் முறையாகக் கற்று மேன்மக்கள் நிரம்பிய இப்பேரவையில் இன்று, வீரம், பயங்கரம், கருணை, சாந்தம், நகைச்சுவை போன்ற நவரசங்களையும் கண் அபிநயம் முகபாவம் முத்திரைகள் மூலம் அதியற்புதமாக வெளிப்படுத்தி நடனம் ஆடிச் சபையோரை வியப்பிலாழ்த்திய செல்வி தர்ஷனா சிவதம்புவையும் அவரின் திறமைகளை முழுமையாக வெளிக்கொணரும் வகையில் நடன நர்த்தகி ஒருவரை உருவாக்கிய ஆற்றல் மிகு குரு திருமதி. மாலதி ஜெயநாயகனையும் நடனங்களுக்கு உயிர் கொடுக்கும் வகையில் பாடலிசைத்த பிரவீன் அவருடன் இணைந்து வயலின், மிருதங்கம், புல்லாங்குழல், மோர்சிங், தபேலா, வீணை ஆகிய பக்கவாத்தியங்கள் இசைத்த கலைஞர்களையும் தர்ஷனாவை இத்தகையதொரு ஆற்றல் மிகு நர்த்தகியாய் உயர அனைத்து வழிகளிலும் ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளிக்கும் அவரின் பெற்றோர் திரு. திருமதி. சிவதம்பு அவர்களையும் அருமையான நடன விருந்தொன்றை இரசித்து மகிழ்ந்த அவை நிரம்பிய இரசிகர்களையும் பாராட்டி வாழ்த்தி நிகழ்த்திய இருபது நிமிடங்களுக்கு மேலான அடிகளாரின் பொருள் பொதிந்த சிறப்புரை உண்மையில் தர்ஷனா வழங்கிய நடன இரசனைக்கு மேலாகச் சபையோருக்குச் செவிநுகர் கனியாகவே தித்திப்பாகவிருந்திருக்கும்.

நடன நிகழ்வுகளில் இடையிடையே ஏற்படும் இடைவெளிகளின் போது பார்வையாளர்கள் சோர்ந்து போகாது உற்சாகம் அடையும் வகையில் எத்தனை முறை கேட்டாலும் தொடர்ந்து கேட்க அவாவுறும் “சின்னஞ்சிறு கிளியே கண்ணம்மா என் செல்வக் களஞ்சியமே இன்பம் சேர்க்க மாட்டாயா போன்ற அருமையான பாடல்களை இசைத்து இரசிகர்களின்

சபாஷ் பெற்றனர் சிறீ பிரவீனும் அவர் குழுவினரும். எந்தவொரு கலை நிகழ்வும் உயிர்ப்புடையதாய்ச் சிறக்கப் பக்கவாத்தியங்களும் பக்கபலமாக அமைந்திருக்க வேண்டும். தர்ஷனாவின் அரங்கேற்றத்தில் பாடலிசைத்த சிறீ பிரவீனின் (தமிழ்நாடு) மதுரமான குரல் மண்டபம் முழுக்கப் பரந்து ஒலிக்க அதற்கு ஒத்திசைந்த முத்திரை பதித்த பக்கவாத்தியக் கலைஞர்களான நெல்லைக் கண்ணன் தமிழ்நாடு, மிருதங்கம் துரை சுப்பிரமணியம் வயலின் சிறீ பிரணவன் புல்லாங்குழல் பல்லிணை வாத்திய வித்தகர் சிதம்பரநாதன் மோர்சிங், தபேலா, ஹரிசிவனேசன் வீணை ஆகிய பக்கவாத்திய இசைக் கலைஞர்கள் ஒன்று சேர்ந்திசைத்து இரசிகர்கள் இரசனையின் உச்சத்தினை ஒட்ட வைத்ததுடன் நடன நிகழ்வின் தரத்தையும் வெகுவாக உயர்த்தி விட்டனரென்றே கூறலாம்.

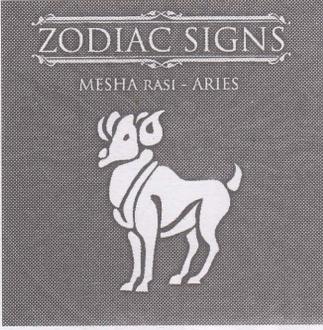
கௌரவ விருந்தினராக கலந்து சிறப்பித்த பிரித்தானிய சைவமுன்னேற்றச் சங்கத்தின் செயலாளர் ச. ஆனந்தத்தியாகரின் உரையும் ஆலயங்கள் பொது அமைப்புக்கள் சார்பில் அரங்கேறிய செல்வியை வாழ்த்து உரைகளும் தர்ஷனாவின் நன்றி உரையும் இடம் பெற்று இறுதியாக உருவாயருவாய் உளதாயிலதாய் என்ற அருணகிரிநாதரின் கந்தரனுபூதிப் பாடலுக்கான நடனமும் தொடர்ந்து மங்களத்துடன் அரங்கேற்ற நிகழ்வு நிறைவுற்றது. வாழ்த்துரைகள் பல இடம்பெற்றுச் சற்று நேரம் தாமதித்து நிகழ்வு முடிவுற்றதும் கண்களுக்கும் செவிகளுக்கும் ஏன் வயிற்றுக்கும் நல்விருந்தளித்த நிறைவானதொரு நடனத்தைப் பார்த்துச் சுவைத்த மனநிறைவுடனேயே பார்வையாளர்கள் மண்டபத்திலிருந்து வெளியேறினர். அழகான அரங்கில் விசாலமான மண்டபத்தில் வெகு சிறப்பாக இடம் பெற்ற இவ்வரங்கேற்ற நிகழ்வு யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் அல்லது கொழும்பு இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் பார்த்து இரசித்தது போன்ற இன்ப உணர்வினையே தோற்றுவித்தது.

அருமையானதொரு நடன நிகழ்வைப் பார்த்து இரசிப்பதற்கு எனக்கு வாய்ப்பளித்த திரு. சிவதம்புவிற்கும் தெய்வீகக் கலையான பரதக் கலைக்கு வளஞ் சேர்க்கும் வகையில் தம் மகளை ஊக்குவிக்கும் தர்ஷனாவின் பெற்றோர் திரு. திருமதி சிவதம்பு தம்பதியினருக்கும் செல்வி தர்ஷனாவின் நடன ஆற்றலை வெகு சரியாக மதிப்பிட்டு மேடையேற்றிய நடன ஆசிரியை திருமதி மாலதி ஜெயநாயகனுக்கும் எனது நன்றிகளும் வாழ்த்துக்களும் உரித்தாகட்டும்.

மாசிலாமணி

கே.பி வித்யாதரன் எழுதிய
2014
ஆங்கில புத்தாண்டு பலன்கள்

மேஷம்

இலக்கை எட்டும் வரை போராடுபவர்களே! வருடப் பிறப்பின் போது உங்கள் ராசிநாதன் செவ்வாய் 6ம் வீட்டில் பலம் பெற்று அமர்ந்திருப்பதால் மனப் போராட்டங்கள் குறையும். எதிர்த்த

வர்கள் அடங்குவார்கள். உங்கள் பேச்சில் முதிர்ச்சி தெரியும். பாதிப்பணம் தந்து முடிக்கப்படாமலிருந்த சொத்தை மீதிப் பணம் தந்து பத்திர பதிவு செய்வீர்கள். உடன் பிறந்தவர்களால் உதவிகள் உண்டு. அதிக வட்டிக்கு வாங்கியிருந்த கடனில் ஒருபகுதியை பைசல் செய்ய வழி பிறக்கும். தள்ளிப் போன வழக்கில் தீர்ப்பு சாதகமாகும். குடும்பத்தில் நிலவி வந்த கூச்சல், குழப்பங்கள் விலகும். பிதுர்வழி சொத்து கைக்கு வரும். தந்தைவழி உறவினர்களால் ஆதாயமடைவீர்கள். புத்தாண்டு பிறப்பின் போது புதன் சாதகமான வீடுகளில் செல்வதால் உங்கள் ஆலோசனையை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். வேலைக்கு விண்ணப்பித்து காத்திருந்தவர்களுக்கு நல்ல நிறுவனத்திலிருந்து அழைப்பு வரும். பிள்ளைகள் நல்ல வழிக்கு திரும்புவார்கள். மகளின் திருமணத்தை வெகுவிரைவாக நடத்தி முடிப்பீர்கள். மகனுக்கு அதிக சம்பளத்துடன் புது வேலைக் கிடைக்கும். நல்ல வாழ்க்கை துணையும் அமையும். சிலர் புது வாகனம் வாங்குவீர்கள்.

12.6.2014 வரை குரு உங்கள் ராசிக்கு 3ம் வீட்டில் நிற்பதால் புதிய முயற்சிகள் தள்ளிப் போய் முடியும். ஒரே நேரத்தில் இரண்டு, மூன்று வேலைகளைப் பார்க்க வேண்டிய சூழ்நிலையும் உருவாகும். ஆனால் 13.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை குரு 4ம் வீட்டிலேயே அமர்வதால் இழுபறியாக இருந்த காரியங்களெல்லாம் முடிவடையும். என்றாலும் தாயாருக்கு முதுகு, மூட்டு வலி, சிறுசிறு அறுவை சிகிச்சைகள் வந்துச் செல்லும். தாயார், அம்மான், அத்தைவழியில் மனஸ்தாபம் வந்து நீங்கும். வாகனத்தில் செல்லும் போது தலைக்கவசம் அணிந்துச் செல்லுங்கள். சொத்து வாங்கும் போதும் சட்ட நிபுணர்களை கலந்தாலோசித்து தாய்ப்பூதிரம், வில்லங்க சான்றிதழ்களை யெல்லாம் சரி பார்த்து வாங்குங்கள். உங்களைப் பற்றிய விமர்சனங்கம் அதிகரிக்கும்.

20.6.2014 வரை உங்கள் ராசிக்குள்ளேயே கேது பகவானும், ராசிக்கு 7ம் வீட்டில் ராகுவும் நிற்பதால் தலைச்சுற்றல், தூக்கமின்மை, செரிமானக் கோளாறு, மனஇறுக்கம் வந்துச் செல்லும். குடும்பத்தில் சலசலப்புகள் வந்து நீங்கும். மனைவிக்கு தைராய்டு, ஃபைப்ராய்டு பிரச்சனைகளெல்லாம் வந்துச் செல்லும். 21.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை உங்கள் ராசியை விட்டு கேது விலகி

12ம் வீட்டிலும், ராகு 6ம் வீட்டிலும் அமர்வதால் பெரிய நோய் இருப்பதைப் போன்ற பிரம்மையிலிருந்து விடுபடுவீர்கள். உற்சாகத்துடன் வளம் வருவீர்கள். தினந்தோறும் எதிர்பார்த்து ஏமாந்த தொகைகளெல்லாம் கைக்கு வரும். மனைவியுடன் இருந்த மோதல்கள் நீங்கும். அவரின் ஆரோக்யம் சீராகும். திருமணத் தடைகள் நீங்கும். அடுத்தடுத்து சுப நிகழ்ச்சிகளால் வீடு களைக்கட்டும். குழந்தை பாக்யம் கிடைக்கும். ஷேர் மூலம் பணம் வரும். கோவில் கும்பாபிஷேகத்தை முன்னின்று நடத்துவீர்கள்.

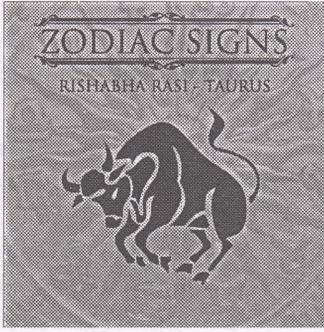
இந்தாண்டு முழுக்க சனி 7ல் நின்று கண்டகச் சனியாகவும், வருடத்தின் இறுதியில் 18.12.2014 முதல் 8ல் அமர்ந்து அஷ்டமத்துச் சனியாகவும் வருவதால் கணவன் மனைவிக்குள் வீண் சந்தேகம், ஈகோப் பிரச்சனையால் பிரிவுகள் வரக்கூடும். மனைவிக்கு மருத்துவச் செலவுகள் ஏற்படும். கவன மறதியால் விலை உயர்ந்த நகை, பணம், செல்போனை இழக்க நேரிடும். யாரையும் யாருக்கும் சிபாரிசு செய்ய வேண்டாம். எவ்வளவு பணம் வந்தாலும் பற்றாக்குறை இருந்துக் கொண்டேயிருக்கும். அரசுக்கு செலுத்த வேண்டிய வரிகளில் தாமதம் வேண்டாம். இரத்தத்தில் ஹீமோகுளோபின் குறைதல், நகச்சுத்தி, முடி உதிர்ந்தல், அலர்ஜி வந்து நீங்கும். திடீரென்று அறிமுகமாகுபவரை நம்பி வீட்டிற்குள் அழைத்து வர வேண்டாம்.

வியாபாரிகளே! மற்றவர்களின் பேச்சை கேட்டு அனுபவமில்லாத தொழிலில் முதலீடு செய்து சிக்கிக் கொள்ளாதீர்கள். வாடிக்கையாளர்களின் ரசனையைப் புரிந்துக் கொண்டு செயல்படத் தொடங்குவீர்கள். ரகசியங்கள் கசியாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். வேலையாட்களை அவர்கள் போக்கிலேயே விட்டுப் பிடிப்பது நல்லது. சந்தை நிலவரங்கள் அறிந்து புது ஏஜென்சி எடுங்கள். பங்குதாரர்களால் பிரச்சனைகள் வெடிக்கும்.

உத்யோகஸ்தர்களே! கூடுதல் நேரம் ஒதுக்கி உழைக்க வேண்டி வரும். உயரதிகாரிகளால் அலைக் கழிக்கப்படுவீர்கள். உங்கள் உழைப்பை பயன்படுத்தி சிலர் முன்னேறுவார்கள். எதிர்பார்த்த சலுகைகள் தாமதமாக கிடைக்கும். உங்களுக்கு கீழ் பணியாற்றும் ஊழியர்களிடம் போராடி வேலை வாங்க வேண்டி வரும். இடமாற்றங்கள் உண்டு. சம்பள உயர்விற்காக போராட வேண்டி வரும்.

கன்னிப்பெண்களே! போட்டித் தேர்வுகளில் போராடி வெற்றி பெறுவீர்கள். புதியவரின் நட்பால் உற்சாக மடைவீர்கள். காதலை தள்ளி வைத்துவிட்டு உயர்கல்வியில் கூடுதல் கவனம் செலுத்தப்பாருங்கள். கல்யாணம் தாமதமாகி முடியும். பெற்றோரின் ஆலோசனையை ஏற்பது நல்லது.

இந்த 2014ம் ஆண்டு உங்களை சிரமப்படுத்தினாலும் அனுபவ அறிவால் முன்னேறு வைக்கும்.

ரிஷபம்

எதிலும் நேர்மையை விரும்புவர்களே! வருடப்பிறப்பு முதல் 12.6.2014 வரை குரு உங்கள் ராசிக்கு தனஸ்தானத்தில் அமர்ந்திருப்பதால் எதிர்பார்த்த தொகைகைக்கு வரும்.

திருமணம், சீமந்தம், கிரகப் பிரவேசம் போன்ற சுப நிகழ்ச்சிகளால் வீடு களைக்கட்டும். ஆனால் 13.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை குரு 3ம் வீட்டிலேயே அமர்வதால் ஒரே நாளில் முக்கியமான நான்கைந்து வேலைகளை பார்க்க வேண்டி வரும். இதை முதலில் முடிப்பதா, அதை முதலில் முடிப்பதா என்ற ஒரு டென்ஷன் இருக்கும். இளைய சகோதர வகையில் மனத்தாங்கல் வரும். முக்கிய கோப்புகளை கையாளும் போது அலட்சியம் வேண்டாம். ஆனால் எட்டாவது ராசியில் இந்நாண்டு பிறப்பதால் திடீர் பயணங்கள் அதிகரிக்கும். சிறுசிறு விபத்துகளும் வந்துப் போகும். ஆடம்பரச் செலவுகளைக் குறைத்து அத்தியாவசியத்தை மட்டும் செய்யப்பாருங்கள். அரசாங்க விஷயம் சாதகமாக முடியும்.

20.6.2014 வரை உங்கள் ராசிக்கு 12ல் கேது தொடர்வதால் நீண்ட நாட்களாக போக நினைத்த குலதெய்வக் கோவிலுக்கு குடும்பத்தினருடன் சென்று நேர்த்திக் கடனைச் செலுத்துவீர்கள். சில நாட்களில் தூக்கம் குறையும். ராகுவும் ஜூன் 20ந் தேதி வரை 6ம் வீட்டில் நிற்பதால் மறைமுக எதிரிகளால் ஆதாயமடைவீர்கள். சொந்த பந்தங்கள் மதிக்கும்படி நடந்துக் கொள்வீர்கள். பொது விழாக்கள், சுப நிகழ்ச்சிகளில் முதல் மரியாதைக் கிடைக்கும். பால்ய நண்பர்களால் உதவிகள் கிடைக்கும். 21.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை கேது லாப வீட்டில் அமர்வதால் செல்வாக்குக் கூடும். கௌரவப் பதவிகள் தேடி வரும். ஷேர் மூலம் பணம் வரும். ஆனால் ராகு 5ம் வீட்டில் நிற்பதால் பிள்ளைகளால் அலைச்சல், செலவுகள் இருக்கும். மகளின் திருமணத்திற்காக வெளியில் கடன் வாங்க வேண்டி வரும். மகளின் நட்பு வட்டத்தை கண்காணிப்பது நல்லது. பூர்வீக சொத்துப் பிரச்சனை வெடிக்கும். கர்ப்பிணிப் பெண்கள் பயணங்களை தவிர்க்கப்பாருங்கள்.

இந்தாண்டு முழுக்க சனி 6ம் வீட்டிலேயே நீடிப்பதால் எதிர்த்தவர்கள் நண்பர்களாவார்கள். பாதியில் நின்று வீடு கட்டும் வேலையைத் தொடங்குவீர்கள். வங்கிக் கடன் உதவியும் கிடைக்கும். சொத்து சேரும். தந்தையாருடனான கருத்து மோதல்கள் நீங்கும். அவருக்கு இருந்த நோய்

விலகும். அயல்நாடு செல்ல விசா கிடைக்கும். புது வேலைக் கிடைக்கும். வேற்றுமதத்தவர்கள், வெளி நாட்டிலிருப்பவர்களால் திடீர் திருப்பம் உண்டாகும். ஆனால் வருடத்தின் இறுதியில் 18.12.2014 முதல் சனி 7ல் அமர்ந்து கண்டகச் சனியாக வருவதால் கணவன் மனைவிக்குள் விட்டுக் கொடுத்துப் போவது நல்லது. மனைவிக்கு சிறுசிறு அறுவை சிகிச்சைகள், முதுகு மற்றும் மூட்டு வலி வந்துப் போகும்.

வியாபாரிகளே! லாபம் அதிகரிக்கும். சந்தை நிலவரத்தை அறிந்து அதற்கேற்ப முதலீடு செய்து வாடிக்கையாளர்களை கவர்வீர்கள். வேற்றுமொழிப் பேசுபவர்களால் அனுகூலம் உண்டு. கடையை விரிவுப்படுத்தி, அழகுப்படுத்துவீர்கள். பங்குதாரர்கள் உங்கள் ஆலோசனையை ஏற்பார்கள்.

உத்யோகஸ்தர்களே! பொறுப்புகள் அதிகரிக்கும். உயரதிகாரிகள் உங்களுக்கு முக்கியத்தும் தருவார்கள். என்றாலும் பணிகளை முடிப்பதில் தொய்வு வேண்டாம். சக ஊழியர்களும் மதிப்பார்கள். பதவி உயர்விற்காக உங்களது பெயர் பரிசீலிக்கப்படும். எதிர்பார்த்த சலுகைகளும் கிடைக்கும். சம்பளம் உயரும்.

கன்ஸிப்பெண்களே! சமயோஜித புத்தி அதிகரிக்கும். கல்வியும் இனிக்கும், காதலும் இனிக்கும். உங்கள் ரசனைக் கேற்ப நல்ல வரன் அமையும். பெற்றோரை தவறாகப் புரிந்துக் கொள்ளாதீர்கள்.

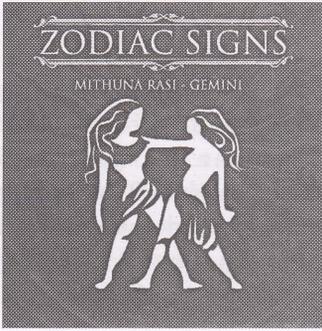
இந்த 2014ம் ஆண்டு உங்களை மகிழ வைப்பதுடன், வசதியையும் தரும்.

பலிபீடத்தின் தத்துவம்

கோவில் பிரகாரங்களில் உள்ள பரிவார தேவதைகளுக்கு பலி (உயிர் பலி அல்ல. அன்னமும், தீர்த்தமும்) இடுவதற்காக சிறிய வடிவிலான பலிபீடங்களும், கோவில் கருவறையில் அமைந்திருக்கும் மூலவருக்கான பலிபீடமானது கோவில் கொடிமரத்தின் அருகில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

கோவிலுக்குள் செல்லும் பக்தர்கள் இந்த பலிபீடத்தின் அருகில் நின்று ஆணவம், கோபம், காமம், சூது, வாது, பொறாமை, வஞ்சனை போன்ற தீய எண்ணங்கள் அனைத்தையும் மானசீகமாக பலியிட்டு விட்டதாக கூறிக் கொண்டு கோவிலின் உள்ளே இருக்கும் மூலவரை தரிசிக்க செல்ல வேண்டும் என்பது ஐதீகம்.

மிதுனம்

ஒற்றுமை உணர்வுக்கு உரம் அளிப்பவர்களே! உங்கள் ராசிநாதன் புதன் 7ம் வீட்டில் அமர்ந்திருக்கும் போது இந்தாண்டு பிறப்பதால் புதிய யோசனைகள் பிறக்கும். நீண்ட நாள் பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வு

காண்பீர்கள். உறவினர், நண்பர்கள் வீட்டு விசேஷங்களை முன்னின்று நடத்துவீர்கள். புது வாகனம் வாங்குவீர்கள். விலை உயர்ந்த ஆபரணங்கள் சேரும். அரசு காரியங்கள் விரைந்து முடியும். உங்கள் ராசிக்கு 7ம் வீட்டில் இந்தப் புத்தாண்டு பிறப்பதால் உங்களின் தனித்திறமைகளை வெளிப்படுத்த நல்ல வாய்ப்புகள் வரும். அழகு, இளமைக் கூடும். திருமணம் தள்ளிப் போனவர்களுக்கு கூடி வரும். வராது என்றிருந்த பணம் கைக்கு வரும். மனைவிவழி உறவினர்கள் மத்தியில் செல்வாக்கு உயரும்.

12.6.2014 வரை குரு உங்கள் ராசிக்குள்ளேயே அமர்ந்து ஜென்ம குருவாக இருப்பதால் ஓய்வெடுக்க முடியாதபடி வேலைச்சுமை இருக்கும். மஞ்சள் காமாலை, தலைச்சுற்றல், காய்ச்சல், அலர்ஜி வந்து நீங்கும். தண்ணீரை காய்ச்சி அருந்துங்கள். குடும்பத்தில் சச்சரவு வந்து விலகும். வாழ்க்கையின் மீது வெறுப்புணர்வு வந்துச் செல்லும். ஆனால் **13.6.2014** முதல் வருடம் முடியும் வரை உங்கள் ராசியை விட்டு குரு விலகி 2ம் வீட்டில் தொடர்வதால் பணவரவு உண்டு. பிரிந்திருந்த தம்பதி ஒன்று சேருவீர்கள். கூடாப்பழக்கங்களிலிருந்து விடுபடுவீர்கள். பிள்ளை பாக்யம் கிடைக்கும். அடுத்தடுத்து சுப நிகழ்ச்சிகளால் வீடு களைக்கட்டும். ஒதுங்கியிருந்த உறவினர், நண்பர்கள் உங்கள் வளர்ச்சிக் கண்டு வலிய வந்து உறவாடுவார்கள். புது வீடு கட்டிக் குடிப்புகுவீர்கள்.

20.6.2014 வரை உங்கள் ராசிக்கு லாப வீட்டில் கேது இருப்பதால் எவ்வளவு பிரச்சனைகள் வந்தாலும் சமாளிக்கும் மனப்பக்குவம் கிடைக்கும். வெளிவட்டாரத்தில் மதிக்கப் படுவீர்கள். ஷேர் மூலம் பணம் வரும். ராகு 5ம் வீட்டில் நிற்பதால் பிள்ளைகள் பீடிவாதமாக இருப்பார்கள். பூர்வீக சொத்து சம்பந்தப்பட்ட வழக்கில் தீர்ப்பு தள்ளிப் போகும். **21.6.2014** முதல் வருடம் முடியும் வரை உங்கள் ராசிக்கு ராகு 4ம் வீட்டிலும், கேது 10லும் அமர்வதால் வேலைச்சுமை இருக்கும். வீண் பழி வரக்கூடும். தாயாருடன் வீண் விவாதம், அவருக்கு கை, கால் வலி வந்துப் போகும். வீடு, வாகனப் பராமரிப்புச் செலவுகளும் அதிகரிக்கும். உத்தியோகத்தில் நெருக்கடிகள், இடமாற்றங்கள் வந்துச் செல்லும். வாகனத்தின் ஓட்டுநர் உரிமத்தை சரியான

நேரத்தில் புதுப்பிக்க தவறாதீர்கள். சின்ன சின்ன அபராதத் தொகை செலுத்த வேண்டி வரும்.

இந்தாண்டு முழுக்க சனி 5ல் நிற்பதால் தெளிவான முடிவுகள் எடுக்க முடியாமல் குழம்புவீர்கள். பிள்ளைகளின் உயர்கல்வி, உத்தியோகம், திருமணம் சம்பந்தப்பட்ட முயற்சிகள் தாமதமாகும். அவர்கள் போக்கிலேயே அவர்களை விட்டுப் பிடிப்பது நல்லது. கர்ப்பிணிப் பெண்கள் மருத்துவரின் ஆலோசனையின்றி எந்த மருந்தையும் உட்கொள்ள வேண்டாம். பூர்வீக சொத்துப் பிரச்சனையில் கொஞ்சம் தள்ளியிருங்கள். பால்ய நண்பர்களுடன் மனத்தாங்கல் வரும். **18.12.2014** முதல் 6ம் வீட்டில் அமர்வதால் எதிர்ப்புகள் அடங்கும். பிள்ளைகள் உங்கள் அருமையைப் புரிந்துக் கொள்வார்கள். அதிக வட்டிக் கடனில் ஒரு பகுதியை பைசல் செய்ய உதவிகள் கிடைக்கும். தந்தைவழி உறவினர்களால் ஆதாய மடைவீர்கள்.

வியாபாரிகளே! பற்று வரவு கணிசமாக உயரும். நெளிவு, சுளிவுகளை கற்றுக் கொள்வீர்கள். விளம்பர யுக்திகளை கையாண்டு லாபம் ஈட்டுவீர்கள். வேலையாட்களிடம் கறாராக இருக்க வேண்டாம். புது வாடிக்கையாளர்களும் வருவார்கள். கமிஷன், பதிப்பகம், வாகன உதிரி பாகங்களால் லாபம் கூடும். நன்கு அறிமுகமானவரை பங்குதாரர்களாக சேர்க்கப் பாருங்கள்.

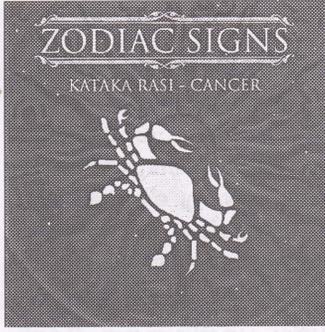
உத்தியோகஸ்தர்களை! ஜூன் 21ந் தேதி முதல் கேது 10ல் அமர்வதால் சின்ன சின்ன அலைகழிப்புகள் இருக்கும். மேலதிகாரியின் குறை, நிறைகளையெல்லாம் சுட்டிக் காட்ட வேண்டாம். சக ஊழியர்களிடம் கவனமாக பழகுங்கள். விரும்பத்தகாத இடமாற்றங்கள் வரும். சம்பள பாக்கி கைக்கு வரும்.

கன்னிப்பெண்களே! உங்கள் பலம், பலவீனத்தை உணர்ந்து செயல்படுவது நல்லது. சிலரின் ஆசை வார்த்தைகளை நம்பி ஏமாறாதீர்கள். வேற்றுமொழிப் பேசுபவர்கள் நண்பர்களாவார்கள்.

இந்த 2014ம் ஆண்டின் முற்பகுதி போராட வைத்தாலும் பிற்பகுதி சாதிக்க வைக்கும்.

சுரவணபவ: சுரவணபவ என்ற முருக மந்திரத்தில்

- ச - லட்சுமியின் அருளையும்
- ர - கலைமகளின் அருளையும்
- வ - முக்திப் பேறையும்
- ண - பகை நீங்கிய வெற்றியையும்
- ப - எம பயம் நீங்குவதையும்
- வ - நோயற்ற வாழ்வையும் குறிக்கும்

கடகம்

தடைகளை தன்னம்பிக்கையுடன் தகர்த்து எறிபவர்களே! உங்கள் ராசிக்கு 6ம் வீட்டில் சந்திரன், சூரியன் அமர்ந்திருக்கும்போது இந்த ஆண்டு பிறப்பதால் சின்ன சின்ன சந்தர்ப்பங்களை

யும், வாய்ப்புகளையும் நழுவ விடாமல் சரியாக பயன்படுத்தி முன்னேறுவீர்கள். அதிகாரப் பதவியில் இருப்பவர்களின் நட்பு கிடைக்கும். எதிரிகளை வீழ்த்தும் வல்லமை உண்டாகும். அரசியலில் செல்வாக்குக் கூடும். புது வேலைக்கிடைக்கும். அரசாங்க விஷயங்கள் சாதகமாக முடியும். உங்கள் யோகாதிபதி செவ்வாய் ராசிக்கு 3ம் வீட்டில் அமர்ந்திருக்கும் போது இந்தப் புத்தாண்டு பிறப்பதால் திடீர் யோகம், பணவரவு, குடும்பத்தில் மகிழ்ச்சி எல்லாம் உண்டாகும். தைரியமாகவும், தன்னிச்சையாகவும் சில முக்கிய முடிவுகள் எடுப்பீர்கள். நகர எல்லையை ஒட்டியுள்ள பகுதியில் வீட்டு மனை வாங்குவீர்கள். நிலுவையிலிருந்த வழக்கில் திருப்பம் ஏற்படும். பழைய கடனைத் தீர்க்க வழி பிறக்கும். என்றாலும் ராசிக்கு 6ம் வீட்டில் புதன் அமர்ந்திருக்கும் போது இந்தாண்டு பிறப்பதால் உறவினர், நண்பர்களுடன் விரிசல்கள் வரக்கூடும். தொண்டை வலி, சைனஸ் தொந்தரவு வந்து நீங்கும்.

ஜூன் 12ந் தேதி வரை குரு உங்கள் ராசிக்கு 12ம் வீட்டில் நிற்பதால் திடீர் பயணங்களால் அலைச்சல், செலவுகள் இருக்கும். கொஞ்சம் சிக்கனமாக இருங்கள். தூக்கமின்மை, கனவுத் தொல்லை, ஒருவித படபடப்பு வந்துச் செல்லும். எவ்வளவு பணம் வந்தாலும் எடுத்து வைக்க முடியவில்லையே என ஆதங்கப்படுவீர்கள். யாருக்கும் பணம் வாங்கித் தருவதில் குறுக்கே நிற்க வேண்டாம். கோவில் கும்பாபிஷேகத்தில் முதல் மரியாதைக்கிடைக்கும். ஆனால் 13.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை குரு உங்கள் ராசிக்குள் நுழைந்து ஜென்ம குருவாக அமர்வதால் ஆரோக்யம் பாதிக்கும். வேலைச்சமையால் டென்ஷன் அதிகரிக்கும். பெரிய நோய் இருப்பதைப் போன்ற பிரம்மை வந்து நீங்கும். வாயுத் தொந்தரவால் நெஞ்சு வலிக்கும். காய்ச்சல், யூரினரி இன்பெக்ஷன் வந்துச் செல்லும். வெளி உணவுகள், வாயுப் பதார்த்தங்களை தவிர்ப்பது நல்லது. குடும்பத்தில், கணவன் மனைவிக்குள் வீண் சந்தேகத் தால் பிரிவுகள் வரக்கூடும். வங்கிக் காசோலையில் முன்னரே கையொப்பமிட்டு வைக்க வேண்டாம். விலை உயர்ந்த தங்க ஆபரணங்களை கவனமாக கையாளுங்கள். பல வருடங்களாக பழகிய நண்பர்கள் கூட உங்களை தவறாகப் புரிந்துக் கொள்வார்கள். சிறுசிறு அடிமானம் ஏற்படக்கூடும்.

20.6.2014 வரை உங்கள் ராசிக்கு 10ல் கேதுவும், 4ம் வீட்டில் ராகுவும் நீடிப்பதால் அடுக்கடுக்கான வேலைகளால் அவதிக்குள்ளாவீர்கள். உத்யோகத்தில் இடமாற்றங்கள், சம்பள பிரச்சனை, மறைமுக நெருக்கடிகள் வந்து நீங்கும். தாயாருக்கு முதுகு தண்டு வடத்தில் வலி, தலைச்சுற்றல் வந்துச் செல்லும். வாகனத்தை இயக்கும் போது அலைப்பேசியில் பேச வேண்டாம். விபத்துகள் நிகழக்கூடும். ஜூன் 21ந் தேதி முதல் வருடம் முடியும் வரை ராசிக்கு 9ம் வீட்டில் கேது தொடர்வதால் பிதுர்வழி சொத்துப் பிரச்சனை தலைத்துக்கும். தந்தையாருடன் மனஸ்தாபங்கள் வரக்கூடும். அவருக்கு சிறுசிறு அறுவை சிகிச்சைகள், மூட்டு வலி வந்துச் செல்லும். ஆனால் ராகு 3ம் வீட்டில் அமர்வதால் பயம், படபடப்பு நீங்கும். மனோபலம் அதிகரிக்கும். தள்ளிப் போன விஷயங்கள் முடியும். இளைய சகோதர வகையில் இருந்த பிணக்குகள் நீங்கும். ஷேர் மூலம் பணம் வரும்.

இந்தாண்டு முழுக்க சனி சாதகமாக இல்லாததால் மனத்தாங்களால் தாயாரை பிரிய வேண்டி வரும். தாய்வழி உறவினர்களுடனும் கருத்து மோதல்கள் வரும். வீட்டில் களவுப் போக வாய்ப்பிருப்பதால் குடும்பத்தினருடன் வெளியூர் பயணிப்பதாக இருந்தால் முன்கூட்டியே பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை செய்துவிட்டு செல்வது நல்லது. பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பற்றிய கவலைகள் வந்து நீங்கும். கர்ப்பிணிப் பெண்கள் நெடுந்தூரப் பயணங்களை தவிர்ப்பது நல்லது. பூர்வீக சொத்துப் பராமரிப்புச் செலவுகள் அதிகரிக்கும். வழக்கால் நிம்மதி இழப்பீர்கள்.

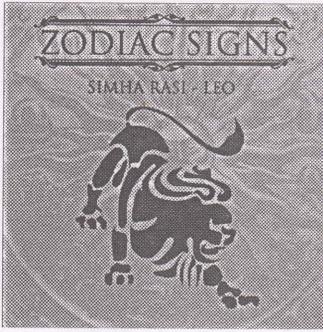
வியாபாரிகளே! இந்தாண்டு ஏற்ற இறக்கங்கள் இருக்கும். ஜூன் மாதம் முதல் ஜென்ம குரு தொடங்குவதால் திடீரென்று அறிமுகமாகுபவரை நம்பி முதலீடுகள் செய்ய வேண்டாம். கட்டிட உதிரி பாகங்கள், மூலிகை, பெட்ரோ கெமிக்கல், உணவு வகைகளால் ஆதாயமடைவீர்கள். வேலையாட்களின் ஒத்துழைப்பு குறையும். யாருக்கும் முன் பணம் தர வேண்டாம். பங்குதாரர்களுடன் பிரிவு வரக்கூடும்.

உத்யோகஸ்தர்களே! அலுவலகத்தில் நிலையற்ற சூழல் உருவாகும். தாணுண்டு தன் வேலையுண்டு என்றிருக்கப்பாருங்கள். நீங்கள் பொறுப்பாக நடந்துக் கொண்டாலும் அதிகாரிகள் குறைக் கூறத் தான் செய்வார்கள். சக ஊழியர்களால் உங்கள் பெயர் கெடாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். எதிர்பார்த்த சலுகைகளும், பதவி உயர்வும் தாமதமாக வரும். சிலர் உங்கள் மீது அவதூறு வழக்குகள் தொடர்வார்கள்.

கன்னிப்பெண்களே! காதல் விவகாரத்தை தள்ளி வைப்பீர்கள். பெற்றோருக்கு தெரியாமல் பெரிய விஷயங்களில் ஈடுபட வேண்டாம். போராடி உயர்கல்வியில் வெற்றி பெறுவீர்கள். திருமண முயற்சிகள் தாமதமாகும்.

இந்த 2014ம் ஆண்டு உங்களின் பலம் பலவீனத்தை உணர்த்துவதாக அமையும்.

சிம்மம்

போற்றுதலுக்கும், தூற்றுதலுக்கும் அஞ்சாதவர்களே! உங்கள் ராசிக்கு 5ம் வீட்டில் புதன் நிற்கும் போது இந்தப் புத்தாண்டு பிறப்பதால் பிரபலங்களின் தொடர்பு கிடைக்கும். பழைய

உறவினர், நண்பர்கள் தேடி வருவார்கள். மகளுக்கு நல்ல வரன் அமையும். மகனின் அலட்சியப் போக்கு மாறும். விலை உயர்ந்த மின்னணு, மின்சார சாதனங்கள் வாங்குவீர்கள். வாகன வசதிப் பெருகும். இந்தப் புத்தாண்டு உங்கள் ராசிக்கு 5ம் வீட்டில் பிறப்பதால் அடிப்படை வசதிகள் உயரும். சாதாரணமாகப் பேசி பழைய பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வு காண்பீர்கள். கைமாற்றாகவும், கடனாகவும் வாங்கியிருந்த பணத்தை திருப்பித் தருவீர்கள். பிள்ளைகளால் அந்தஸ்து உயரும். பூர்வீக சொத்தில் சேர வேண்டிய பங்கை கேட்டு வாங்குவீர்கள்.

வருட பிறப்பு முதல் ஜூன் 12ந் தேதி வரை குரு உங்கள் ராசிக்கு லாப வீட்டில் அமர்ந்திருப்பதால் உங்களின் செல்வம், செல்வாக்குக் கூடும். வர வேண்டிய பணம் கைக்கு வரும். புது பதவிகள் தேடி வரும். குழந்தை பாக்யம் கிடைக்கும். வீட்டில் கூடுதல் அறை அல்லது தளம் அமைக்கும் முயற்சிகள் பலிதமாகும். அயல்நாடு தொடர்புடைய நிறுவனத்தில் வேலைக் கிடைக்கும். கல்யாணப் பேச்சு வார்த்தை நல்ல விதத்தில் முடியும். ஆனால் 13.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை குரு உங்கள் ராசிக்கு 12ம் வீட்டில் மறைவதால் வீண் செலவுகளால் சேமிப்புகள் கரையும். யாருக்காகவும் சாட்சி கையொப்பமிட வேண்டாம். எதிர்பாராத பயணங்கள் உண்டு. உங்களைப் பற்றிய வதந்திகள் வரக்கூடும். தூக்கம் குறையும். பழைய கடன், பகையை நினைத்து அவ்வப்போது கலங்குவீர்கள். மற்றவர்களை நம்பி முக்கிய முடிவுகள் எடுக்க வேண்டாம்.

20.6.2014 வரை உங்கள் ராசிக்கு 9ல் கேது நிற்பதால் தந்தைக்கு மருத்துவச் செலவுகளும், அவருடன் வீண் விவாதங்களும் வந்துப் போகும். பிதுர்வழி சொத்தைப் பெறுவதில் தடைகள் வந்து விலகும். உங்களை அறியாமலேயே தாழ்வுமனப்பான்மை வந்து நீங்கும். ஆனால் 3ம் வீட்டில் ராகு இருப்பதால் துணிச்சல் பிறக்கும். எதையும் சமாளிக்கும் மனப்பக்குவம் வரும். திட்டவட்டமாக சில முடிவுகள் எடுப்பீர்கள். இளைய சகோதர வகையில் ஒத்துழைப்பு அதிகரிக்கும். வழக்கில் வெற்றி பெறுவீர்கள். அரசால் அனுசூலம் உண்டு. அரசியலில் செல்வாக்கு உயரும். சொத்து சேரும். கடந்த கால இனிய அனுபவங்களை நினைவுக்கூர்ந்து மகிழ்வீர்கள். ஜூன் 21ந் தேதி முதல் வருடம் முடியும் வரை ராசிக்கு 2ல் ராகுவும், 8ம் வீட்டில் கேதுவும் தொடர்வதால் மறைமுக எதிர்ப்புகள்

இருக்கும். அலைச்சல் அதிகரிக்கும். பேச்சில் கடுமை காட்டாதீர்கள். நீங்கள் யதார்த்தமாகப் பேசுவதைக் கூட சிலர் தவறாகப் புரிந்துக் கொள்வார்கள். வாகனத்தை இயக்கும் முன் எரிபொருள் இருக்கிறதா, ப்ரேக் இருக்கிறதா என பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். சிறுசிறு விபத்துகளும் வந்துப் போகும். அநாவசியமாக மற்றவர்கள் விவகாரத்தில் தலையிட வேண்டாம். வீண் பழிக்கு ஆளாவீர்கள்.

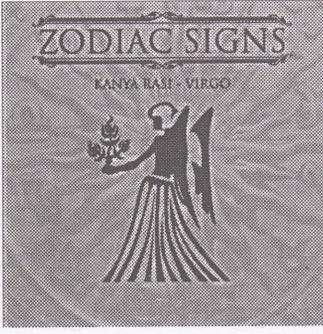
இந்தாண்டு முழுக்க சனி 3ம் வீட்டிலேயே நிற்பதால் திடீர் யோகம் உண்டு. பெரிய பதவிகளுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுவீர்கள். புதுத் தொழில் தொடங்குவீர்கள். எதையும் சாதிக்கும் தன்னம்பிக்கை வரும். நேர்மறை சிந்தனைகள் பிறக்கும். கணவன் மனைவிக்குள் அன்யோன்யம் அதிகரிக்கும். மனைவிவழி உறவினர்கள் உங்களுக்கு ஆதரவாக இருப்பார்கள். எதிர்பார்த்த விலைக்கு பழைய மனையை விற்றீர்கள். சகோதர வகையில் அனுசூலம் உண்டு. வேற்றுமதத்தவர்கள், மொழியினரால் ஆதாயமடைவீர்கள். சிலர் அண்டை மாநிலம், வெளிநாடு சென்று வருவீர்கள். சபைகளில் முதல் மரியாதைக் கிடைக்கும். வருடத்தின் இறுதியில் 18.12.2014 முதல் 4ல் சனி அமர்ந்து அர்த்தாஷ்டமச் சனியாகவும் வருவதால் மூட்டு வலி, முதுகு வலியால் தாயார் சிரமப்படுவார். தாயாரின் ஆரோக்யத்தில் அக்கறை காட்டுங்கள். அன்பு, பாசம் மிகுதியால் தாயார் ஏதேனும் உரிமையுடன் பேசினால் அதற்கெல்லாம் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்காதீர்கள். வீடு, வாகனப் பராமரிப்புச் செலவுகள் இருக்கும். பணப்பற்றாக்குறையும் வந்துச் செல்லும். அசதி, சோர்வு, களைப்பு வந்து நீங்கும்.

வியாபாரிகளே! வியாபாரம் செழிக்கும். வேலையாட்கள் கடமையுணர்வுடன் செயல்படுவார்கள். வெளிமாநிலம் மற்றும் வெளிநாட்டிலிருப்பவர்களின் உதவியால் சிலர் சில்லரை வியாபாரத்திலிருந்து மொத்த வியாபாரத்திற்கு மாறுவீர்கள். பங்குதாரர்கள் உங்கள் கோரிக்கையை ஏற்பார்கள்.

உத்யோகஸ்தர்களே! உங்களுடைய தொலை நோக்குச் சிந்தனைக்கு பாராட்டுகள் கிடைக்கும். அதிகாரிகளுக்கு நெருக்கமாவீர்கள். சக ஊழியர்களும் அதிசயிக்கும்படி நடந்துக் கொள்வீர்கள். பதவி உயரும். சம்பள பாக்கி கைக்கு வரும். விரும்பிய இடத்திற்கே மாற்றம் கிடைக்கும். வேறு நல்ல நிறுவனத்திலிருந்தும் புது வாய்ப்புகள் வரும்.

கன்னிப்பெண்களே! காதல் இனிக்கும். கல்யாணம் கூடி வரும். நேர்முகத் தேர்வில் வெற்றிப் பெற்று நல்ல வேலைக் கிடைக்கும். உங்களின் நீண்ட நாள் கனவு நனவாகும்.

இந்த 2014ம் ஆண்டு நீண்ட கால கனவுகளை நனவாக்குவதுடன், மன நிம்மதியையும் தருவதாக அமையும்.

கன்னி

ரசிப்புத் தன்மை அதிகம் கொண்டவர்களே! இந்தப் புத்தாண்டு பிறக்கும் போது சுக்ரன் உங்கள் பூர்வ புண்யஸ்தானமான 5ம் வீட்டில் அமர்ந்திருப்பதால் எதிர்பார்ப்புகள் நிறைவேறும். பிரபலங்களின்

பட்டியலில் இடம் பிடிப்பீர்கள். பிள்ளைகளால் மகிழ்ச்சி தங்கும். பூர்வீக சொத்து கைக்கு வரும். உங்கள் ராசிக்கு 4ம் வீட்டில் இந்தப் புத்தாண்டு பிறப்பதால் பணம் வரத் தொடங்கும். வழக்கு சாதகமாகும். அரைக்குறையாக நின்ற வீடு கட்டும் பணியை தொடங்குவீர்கள். தாய்வழி சொத்துக்களை பெறுவதில் இருந்த தடைகள் நீங்கும். வங்கிக் கடன் கிடைக்கும். அம்மான், அத்தை வகையில் மதிப்புக் கூடும். என்றாலும் வருடப் பிறப்பின் போது செவ்வாய் உங்கள் ராசிக்குள் நிற்பதால் முன்கோபம், குடும்பத்தினருடன் வீண் வாக்குவாதங்கள் வரக்கூடும். இரத்த அழுத்தம் அதிகரிக்கும். உடன்பிறந்தவர்கள் உங்களை தவறாகப் புரிந்துக் கொள்வார்கள். சொத்து வாங்கும் போது தாய்பத்திரம், வில்லங்க சான்றிதழ்களையெல்லாம் சரி பார்த்து வாங்குங்கள். வாகன விபத்துகள் ஏற்படக்கூடும்.

12.6.2014 வரை குரு உங்கள் ராசிக்கு 10ம் வீட்டில் நிற்பதால் அடுக்கடுக்கான வேலைகளால் அவதிக்குள்ளாவீர்கள். மறைமுக அவமானம் வந்து நீங்கும். கௌரவம் குறைந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் வரும். மனைவிக்கு மருத்துவச் செலவுகள் வந்துப் போகும். ஆனால் 13.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை குரு 11ம் வீடான லாப வீட்டில் அமர்வதால் எங்குச் சென்றாலும் நல்ல வரவேற்பை பெற்றுத் தருவார். கல்வியாளர்களின் நட்பால் தெளிவடைவீர்கள். அடுத்தடுத்து சப நிகழ்ச்சிகளால் வீடு களைக்கட்டும். கணவன் மனைவிக்குள் எலியும், பூனையுமாக இருந்த நிலை மாறி நகமும் சதையுமாக இணைவீர்கள். குழந்தை பாக்யம் கிடைக்கும். மகளுக்கு நல்ல வரன் அமையும். மகனுக்கு எதிர்பார்த்த நிறுவனத்தில் உயர்கல்வி, உத்யோகம் அமையும். பெரிய பதவிக்கு உங்களுடைய பெயர் பரிந்துரை செய்யப்படும். தாயாரின் உடல் நிலை சீராகும். ஆடை, ஆபரணம் சேரும்.

20.6.2014 வரை உங்கள் ராசிக்கு 2ல் ராகுவும், 8ம் வீட்டில் கேதுவும் நிற்பதால் எதிலும் பிடிப்பற்றப் போக்கு, பிறர்மீது நம்பிக்கையின்மை, வீண் விரையம் வந்துச் செல்லும். சாதாரணமாகப் பேச போய் சண்டையில் முடியும். வழக்கில் தீர்ப்பு தள்ளிப் போகும். பழைய கடன் பிரச்சனை அவ்வப்போது மனைசை வாட்டும். 21.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை உங்கள் ராசிக்குள் ராகுவும், 7ல் கேதுவும்

தொடர்வதால் எதிலும் ஒருவித பயம், படபடப்பு, ஒற்றை தலை வலி, செரிமானக் கோளாறு வந்துச் செல்லும். வாயுத் தொந்தரவால் நெஞ்சு வலிக்கும். யாரை நம்புவது என்கிற மனக்குழப்பத்திற்கு ஆளாவீர்கள். கணவன் மனைவிக்குள் வரும் சின்ன சின்ன பிரச்சனைகளையெல்லாம் பெரிதுப் படுத்திக் கொண்டிருக்காதீர்கள். வீண் சந்தேகத்தை விலக்கி கொள்ளுங்கள். ஈகோவை தவிர்க்கப்பாருங்கள்.

வருடத்தின் இறுதியில் 17.12.2014 வரை சனி 2ல் அமர்ந்து ஏழரைச் சனியில் பாதுச் சனியாக இருப்பதால் பல் வலி, காது வலி வந்து நீங்கும். கண் பார்வையை பரிசோதித்துக் கொள்ளுங்கள். பிள்ளைகளை படிப்பின் பொருட்டு கசக்கிப் பிழிய வேண்டாம். அவர்களை விட்டுப் பிடிப்பது நல்லது. உறவினர்களிடம் அதிக உரிமை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம். சில உண்மைகளை சில இடங்களில் சொல்லிக் கொண்டிருக்காதீர்கள். அந்தரங்க விஷயங்களை வெளியிடாமல் தேக்கி வைப்பது நல்லது. பணப்பற்றாக்குறை ஏற்படும். யாருக்காகவும் ஜாயின், கேரண்டர் கையொப்பமிட்டு சிக்கிக் கொள்ளாதீர்கள். வருடத்தின் இறுதியில் 18.12.2014 முதல் 3ம் வீட்டில் அமர்வதால் சோர்ந்திருந்த நீங்கள் புத்துயிர் பெறுவீர்கள். வாழ்க்கையின் நெளிவு, சுளிவுகளைக் கற்றுக் கொள்வீர்கள். பிரிந்திருந்த கணவன் மனைவி ஒன்று சேருவீர்கள். தைரியம் கூடும். உங்களை ஏளமாகப் பேசியவர்களெல்லாம் வலிய வந்து நட்பு பாராட்டுவார்கள்.

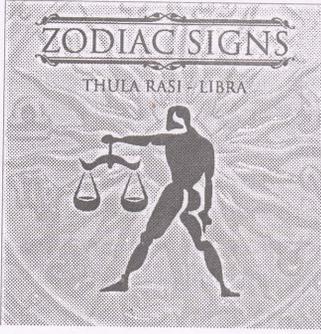
வியாபாரிகளே! இந்தாண்டு பற்று வரவு, கணிசமாக உயரும். புது முதலீடு செய்து வியாபாரத்தை விரிவுப் படுத்துவீர்கள். வேலையாட்கள் உங்களைப் புரிந்துக் கொண்டு வலிய வந்து உதவுவார்கள். கடையை முக்கிய சாலைக்கு மாற்றுவீர்கள். பங்குதாரர்கள் கொஞ்சம் ஏடாகோடமாக பேசுவார்கள். குறைந்த லாபம் வைத்து விற்பதன் மூலம் வாடிக்கையாளர்கள் அதிகமாவார்கள். புரோக்கரேஜ், பதிப்பகம், சிமெண்ட், மருந்து வகைகளால் ஆதாயமடைவீர்கள்.

உத்யோகஸ்தர்களே! ஜூன் 12ந் தேதி வரை வேலைச் சுவை வாட்டும். 13ந் தேதி முதல் எதிர்ப்புகள் விலகும். உங்கள் மீது வீண்பழி சுமத்திய உயரதிகாரி மாற்றப்படுவார். புது அதிகாரி உங்களை மதிப்பார். சக ஊழியர்களால் இருந்து வந்த பிரச்சனைகள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வரும். எதிர்பார்த்த சம்பள உயர்வு, பதவி உயர்வு தடையின்றி கிடைக்கும்.

கன்னிப்பெண்களே! நிஜம் எது, நிழல் என்பதை தெளிவாக உணர்வீர்கள். காதல் குழப்பங்கள் நீங்கும். விடுபட்ட பாடத்தை மீண்டும் எழுதி தேர்ச்சி பெறுவீர்கள். கல்யாணம் கூடி வரும். நல்லவர்களின் நட்பு கிடைக்கும்.

இந்த புத்தாண்டு சின்ன சின்ன சிக்கல்களை தந்தாலும், இறுதியில் வெற்றி தரும்.

துலாம்

நியாயத்தின் பக்கம் நிற்பவர்களே! உங்கள் ராசிக்கு 3ம் வீட்டில் சந்திரன் நிற்கும் போது இந்தப் புத்தாண்டு பிறப்பதால் சாதாரணமாகப் பேசி காரியம் சாதிப்பீர்கள். பணவரவு கணிசமாக உயரும்.

இளைய சகோதர வகையில் ஆதரவுப் பெருகும். உங்கள் பாக்யாதிபதி புதன் சாதகமான நட்சத்திரத்தில் நிற்கும் போது இந்தப் புத்தாண்டு பிறப்பதால் சவால்களில் வெற்றி பெறுவீர்கள். அரசு காரியங்கள் விரைந்து முடியும். அதிகாரப் பதவியில் இருப்பவர்களின் அறிமுகம் கிடைக்கும். வழக்கில் சாதகமான தீர்ப்பு வரும். வீடு கட்ட சி.எம்.டி.ஏ., எம்.எம்.டி.ஏ அப்டுருவலாகி வரும். புது வாகனம் வாங்குவீர்கள். பிதர்வழி சொத்துப் பிரச்சனை முடிவுக்கு வரும். தந்தையார் ஒத்தாசையாக இருப்பார். புது பதவிகளும், பொறுப்புகளும் தேடி வரும். அயல்நாடு செல்ல விசா கிடைக்கும்.

12.6.2014 வரை குரு உங்கள் ராசிக்கு 9ம் வீட்டில் நீடிப்பதால் திருமணம், சீமந்தம், கிரகப் பிரவேசம் போன்ற சுப நிகழ்ச்சிகள் வீட்டில் ஏற்படாடும். உங்கள் ஆலோசனையை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். குறைந்த வட்டிக்கு பணம் வாங்கி பழைய கடனில் ஒரு பகுதியை பைசல் செய்வீர்கள். நீண்ட நாட்களாக போக நினைத்த அண்டை மாநிலப் புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று வருவீர்கள். உறவினர், நண்பர்கள் வீட்டு விசேஷங்களை முன்னின்று நடத்துவீர்கள். ஆனால் 13.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை குரு 10ம் வீட்டில் அமர்வதால் சிறுசிறு அவமானம், ஏமாற்றம் வந்து நீங்கும். பழைய பிரச்சனைகள், சிக்கல்கள் மீண்டும் வந்துவிடுமோ என்றெல்லாம் பயப்படுவீர்கள். சட்டத்திற்கு புறம்பான வகையில் யாருக்கும் உதவ வேண்டாம். உங்கள் மீது சிலர் வீண் பழி சுமத்த முயற்சிப்பார்கள். அநாவசியமாக யாருக்காகவும் எந்த உறுதிமொழியும் தர வேண்டாம். சில நேரங்களில் தர்மசங்கமான சூழ்நிலைகளில் சிக்குவீர்கள்.

ஜூன் 20ந் தேதி வரை ராசிக்கு 7ல் கேதுவும், உங்கள் ராசிக்குள்ளேயே ராகுவும் நிற்பதால் மூச்சுத் திணறல், அல்சர், இரத்த சோகை வந்துச் செல்லும். கணவன் மனைவிக்குள் கருத்து வேறுபாடுகள் வந்து விலகும். மனைவி உணர்ச்சிவசப்பட்டு பேசினால் அதைப் பெரிதும்படுத்திக் கொண்டு பதிலுக்கு பதில், ஏட்டிக்கு போட்டியாக ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்துப் போங்கள். முன்கோபத்தை தவிர்க்கப் பாருங்கள். மனைவிக்கு மாதவிடாய்க் கோளாறு, கர்ப்பப்பையில் கட்டி வந்து நீங்கும்.

21.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை உங்கள் ராசியை விட்டு ராகு விலகி 12ம் வீட்டிலும், கேது 6ம் வீட்டிலும் தொடர்வதால் மனப்போராட்டங்கள் ஓயும். கணவன் மனைவிக்குள் இருந்த மோதல்கள் விலகும். கோவில்கும்பாபிஷேகத்தை எடுத்து நடத்துவீர்கள். ஷேர் மூலம் பணம் வரும். பழைய சொந்த பந்தங்கள் தேடி வருவார்கள். சோர்வு, சலிப்பு நீங்கி உற்சாகத்துடன் வளம் வருவீர்கள். வேற்றுமதத்தவர், வெளிநாட்டிலிருப்பவர்களால் ஆதாய மடைவீர்கள்.

இந்தாண்டு முழுக்க சனி உங்கள் ராசிக்குள் நின்று ஜென்மச் சனியாகவும், வருடத்தின் இறுதியில் 18.12.2014 முதல் 2ல் அமர்ந்து பாதச் சனியாகவும் வருவதால் யாரிடமாவது சண்டைபோட வேண்டும் என யோசிக்க வைக்கும். உங்களைப் பற்றி தவறாக எப்போதோ எங்கேயோ யாரோ சொன்னதெல்லாம் இப்போது நினைவிற்கு வந்து புலம்புவீர்கள். சாப்பாட்டில் உப்பை குறையுங்கள். நெஞ்சு படபடப்பு, தலைச்சுற்றல், கை, கால் மரத்துப் போகுதல் வந்து நீங்கும். லாகிரி வஸ்துக்களை தவிர்ப்பது நல்லது. உங்கள் இயல்புக்கு மாறான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட வேண்டாம். சிலர் மூக்கு கண்ணாடி அணிய வேண்டி வரும். எவ்வளவு பணம் வந்தாலும் எடுத்து வைக்க முடியாதபடி செலவுகள் இருக்கும். வழக்கை நினைத்து கவலையடைவீர்கள்.

வியாபாரிகளே! வருட முற்பகுதியில் லாபம் அதிகரிக்கும். என்றாலும் பெரிய முதலீடுகளை தவிர்க்கவும். கடன் தர வேண்டாம். வேலையாட்களின் ஒத்துழைப்பின்மையால் லாபம் குறையும். கடைக்கு வரும் வாடிக்கையாளர்களை அன்பாக நடத்துங்கள். பாக்கிகளை நயமாகப் பேசி வசூலிக்கப்பாருங்கள். பங்குதாரர்களுடன் மோதல்கள் வெடிக்கும்.

உத்யோகஸ்தர்களே! ஜூன் 12ந் தேதி வரை குரு சாதகமாக இருப்பதால் அலுவலகத்தில் மரியாதைக் கூடும். ஆனால் ஜூன் 13ந் தேதி முதல் வேலைச்சுமை அதிகரிக்கும். சில நேரங்களில் அதிகாரிகள் கூடுதலாக உங்களுக்கு வேலைகளை தருவார்கள். சலித்துக் கொள்ளாமல் அந்த வேலைகளை முடித்துக் கொடுப்பது நல்லது. உங்கள் உழைப்பிற்கு அங்கீகாரம் இல்லாமல் போகும். பதவி உயர்வு, சம்பள பாக்கியை போராடி பெறுவீர்கள். சக ஊழியர்களால் மனஉளைச்சல் ஏற்படும். இடமாற்றம் உண்டு.

கன்னிப்பெண்களே! சமயோஜித புத்தியுடன் நடந்துக் கொள்ளுங்கள். முடிவெடுப்பதில் அவசரம் வேண்டாம். காதல் கசந்து இனிக்கும். பெற்றோரின் ஆலோசனைக்கு செவி சாயங்கள்.

இந்த 2014ம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் முன்னேற்றத் தையும் வருடத்தின் மத்தியப் பகுதியிலிருந்து வளைந்துக் கொடுக்கும் போக்கால் வளர்ச்சியையும் தருவதாக அமையும்.

விருச்சிகம்

நல்லவர்களை அனுசரித்து போகும் குணம் கொண்டவர்களே! உங்கள் ராசிக்கு லாப வீட்டில் உங்கள் ராசிநாதன் செவ்வாய் நிற்கும் போது இந்தாண்டு பிறப்பதால் உங்களின் இலக்கை

நோக்கி முன்னேறுவீர்கள். தொலை நோக்குச் சிந்தனை அதிகரிக்கும். பாதிப் பணம் தந்து முடிக்கப்படாமலிருந்த சொத்தை மீதிப் பணம் தந்து பத்திர பதிவு செய்வீர்கள். சகோதர வகையில் ஒற்றுமை பலப்படும். பழைய கடன் பிரச்சனை கட்டுப்பாட்டிற்குள் வரும். கணவன் மனைவிக்குள் நெருக்கம் அதிகரிக்கும். வேலைக்கு விண்ணப்பித்து காத்திருந்தவர்களுக்கு நல்ல நிறுவனத்திலிருந்து அழைப்பு வரும். காணாமல் போன முக்கிய ஆவணங்கள் கிடைக்கும். உங்கள் ராசிக்கு தனல்தானமான 2ம் வீட்டில் சந்திரன் நிற்கும் போது இந்தப் புத்தாண்டு பிறப்பதால் பணவரவுக்கு குறைவிருக்காது. தடைப்பட்ட கல்யாணம், கிரகப் பிரவேசம் போன்ற சுப நிகழ்ச்சிகள் இனி ஏற்பாடாகும்.

4.2.2014 முதல் 24.3.2014 வரை மற்றும் 16.7.2014 முதல் 1.9.2014 வரை உள்ளக் காலக்கட்டங்களில் உங்கள் ராசிநாதன் செவ்வாய் பலவீனமடைவதால் ஆரோக்ய குறைவு, சிறுசிறு விபத்துகள், சொத்துப் பிரச்சனைகள், ஏமாற்றங்கள் வந்து நீங்கும். 2.9.2014 முதல் செவ்வாய் வலுவடைவதால் பிரிந்த சகோதரர்கள் ஒன்று சேருவீர்கள். சொத்து சம்பந்தப்பட்ட வழக்கு சாதகமாகும்.

12.6.2014 வரை குரு உங்கள் ராசிக்கு 8ம் வீட்டில் நிற்பதால் வீண் அலைக்கழிப்புகள் அதிகரிக்கும். பிள்ளைகள் பிடிவாதமாக இருப்பார்கள். பூர்வீக சொத்து சம்பந்தப்பட்ட வழக்கில் தீர்ப்பு தாமதமாக வரும். மனதில் இனம்புரியாத கவலைகள் வந்துப் போகும். தன்னம்பிக்கை குறையும். திடீர் பயணங்கள், செலவுகளால் திணறுவீர்கள். தங்க நகைகளை இரவல் வாங்கவோ, தரவோ வேண்டாம். ஆனால் 13.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை குரு 9ம் வீட்டிலேயே அமர்வதால் ஆடம்பரச் செலவுகளைக் குறைத்து சேமிக்கத் தொடங்குவீர்கள். குடும்பத்திலும் மகிழ்ச்சி உண்டு. வி.ஐ.பிகள் வீட்டு விசேஷங்களில் கலந்துக் கொள்ளுமளவிற்கு நெருக்க மாவீர்கள். திருமணம், சீமந்தம், கிரகப் பிரவேசம் போன்ற சுப நிகழ்ச்சிகளால் வீடு களைக்கட்டும். குழந்தை பாக்யம் கிடைக்கும். வீட்டில் கூடுதலாக ஒரு தளம் அல்லது அறை அமைக்கும் முயற்சிகள் பலிதமாகும். தந்தையுடனான மோதல்கள் விலகும். அவருக்கிருந்த நோய் விலகும்.

20.6.2014 வரை உங்கள் ராசிக்கு 6ம் வீட்டில் கேது பகவான் நிற்பதால் உங்களிடம் பழகும் நண்பர்கள்,

உறவினர்களின் பலம் பலவீனத்தை உணர்வீர்கள். மகான்கள், ஆன்மிகவாதிகளை சந்தித்து ஆசி பெறுவீர்கள். வெளிவட்டாரத்தில் மதிக்கப்படுவீர்கள். ராசிக்கு 12ம் வீட்டில் ராகுவும் நிற்பதால் மற்றவர்களுக்காக ஜாமீன் கையெழுத்திடாதீர்கள். கடந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட இழப்புகள், ஏமாற்றங்களை நினைத்து அவ்வப்போது மனம் கலங்குவீர்கள். 21.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை கேது 5ம் வீட்டில் அமர்வதால் பிள்ளைகளின் உணர்வுகளைப் புரிந்துக் கொள்ளுங்கள். அவர்களின் உயர்கல்வி, உத்யோகம் சம்பந்தப்பட்ட முயற்சிகள் தாமதமாக முடியும். கர்ப்பிணிப் பெண்கள் தூரத்துப் பயணங்களை தவிர்ப்பது நல்லது. பூர்வீக சொத்துப் பிரச்சனை வெடிக்கும். ஆனால் ராகு 11ம் வீட்டில் நீடிப்பதால் திடீர் பணவரவு உண்டு.

இந்தாண்டு முழுக்க சனி 12ல் மறைந்து விரையச் சனியாகவும் வருடத்தின் இறுதியில் 18.12.2014 முதல் உங்கள் ராசிக்குள் அமர்ந்து ஜென்மச் சனியாகவும் வருவதால் அநாவசியச் செலவுகளை தவிர்க்கப் பாருங்கள். வேலைச்சமை இருக்கும். கனவுத் தொல்லையால் தூக்கம் குறையும். பழைய கசப்பான சம்பவங்களைப் பற்றியாரிடமும் விவாதிக்க வேண்டாம். சிலர் எப்படியெல்லாம் போலித் தனமாக பழகி காரியத்தை சாதித்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதை நினைத்தும் வருத்தப்படுவீர்கள். வாயு பதார்த்தங்கள், கார உணவுகளை தவிர்க்கப்பாருங்கள். இரத்தத்தில் ஹீமோகுளோபின் குறையக் கூடும். எனவே இரும்புச் சத்துள்ள காய், கனிகளை உட்கொள்வது நல்லது.

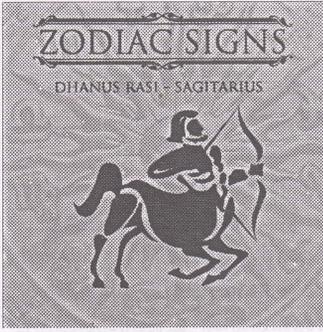
வியாபாரிகளே! ஜூன் மாதம் முதல் லாபம் அதிகரிக்கும். தேங்கிக் கிடந்த பழைய சரக்குகளையும் விற்புத் தீர்ப்பீர்கள். அதிரடி சலுகை திட்டங்கள் மூலமாக வருவாய் கூடும். பங்குதாரர்கள் வழக்கம் போல் முணுமுணுப்பார்கள். பகைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். வேற்று மாநிலத்தை சார்ந்த வேலையாட்களால் நிம்மதி கிடைக்கும். புது கிளைகள் தொடங்குவீர்கள்.

உத்யோகஸ்தர்களே! ஜூன் 12ந் தேதி வரை கூடுதல் நேரம் ஒதுக்கி உழைத்தாலும் அதற்கேற்ற அங்கீகாரமோ, பாராட்டுகளோ இல்லையென புலம்புவீர்கள். ஜூன் 13ந் தேதி முதல் மரியாதைக் கூடும். உயரதிகாரிகளின் நம்பிக்கையைப் பெறுவீர்கள். உங்களை நம்பி சில ரகசியப் பொறுப்புகளையும் ஒப்படைப்பார்கள்.

கன்னிப் பெண்களே! உற்சாகமாக இருப்பீர்கள். அழகு, அறிவுக் கூடும். உயர்கல்வி நீங்கள் எதிர் பார்த்தபடி அமையும். நல்ல வரணம் அமையும். திருமணமும் கூடி வரும். காதல் விவகாரத்தில் இருந்து வந்த பிரச்சனைகள் தீரும்.

இந்த 2014ம் ஆண்டு சோர்ந்துக் கிடந்த உங்களை சுறுசுறுப்பாக்குவதுடன் புதிய பாதையில் பயணிக்க வைப்பதாகவும் அமையும்.

தனுசு

ஏட்டறிவுடன், பட்டறிவும உள்எவர்களே! இந்தப் புத்தாண்டு பிறக்கும் போது சக்ரன் உங்கள் ராசிக்கு 2ம் வீட்டில் நிற்பதால் இழுபறியாக இருந்த வேலைகள் முடியும்.

எதிர்பார்த்திருந்த தொகை கைக்கு வரும். குடும்பத்தில் அமைதி நிலவும். பழைய நகையை மாற்றி புது டிசைனில் வாங்குவீர்கள். வருடப் பிறப்பின் போது செவ்வாய் 10ம் வீட்டில் நிற்பதால் புது வேலைக் கிடைக்கும். அதிகாரப் பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுவீர்கள். வி.ஐ.பிகள் நண்பர்களாவார்கள். பிள்ளைகளால் பெருமையடைவீர்கள். சொத்து வாங்க முன் பணம் தருவீர்கள். சகோதரர்களால் பயனடைவீர்கள். சகோதரிக்கு திருமணம் முடியும். வீடு, மனை வாங்குவது, விற்பது சாதகமாக முடியும். வழக்கில் வெற்றி பெறுவீர்கள்.

12.6.2014 வரை உங்கள் ராசிநாதன் குருபகவான் 7ம் வீட்டில் அமர்ந்து உங்களைப் பார்ப்பதால் உங்களின் தனித்திறமைகளை வெளிப்படுத்துவீர்கள். அழகு, அறிவுக் கூடும். மகளின் திருமணத்தை ஊரே மெச்சும்படி சிறப்பாக நடத்தி முடிப்பீர்கள். மகனுக்கு அயல்நாடு செல்லும் வாய்ப்பு வரும். பழுதாகிக் கிடந்த வாகனத்தை மாற்றுவீர்கள். ஆனால் 13.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை குரு 8ம் வீட்டில் மறைவதால் உங்களைப் பற்றிய வதந்திகள் வரும். திடீர் பயணங்கள் இருக்கும். யாரையும் யாருக்கும் பரிந்துரை செய்ய வேண்டாம். சிக்கனமாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தாலும் அத்தியாவசியச் செலவுகள் அதிகரிக்கும். முக்கிய ஆவணங்களை கவனக் குறைவாக கையாள வேண்டாம். தாயாருடன் வீண் விவாதம் வந்துப் போகும். அவருக்கு சிறுசிறு அறுவை சிகிச்சைகளும் வந்து நீங்கும். பணம், நகை வாங்கித் தருவதில் குறுக்கே நிற்காதீர்கள்.

20.6.2014 வரை உங்கள் ராசிக்கு 5ம் வீட்டில் கேது நிற்பதால் பிள்ளைகள் கோபப்படுவார்கள். அவர்களிடம் உங்களின் எண்ணங்களை திணிக்க வேண்டாம். கர்ப்பிணிப் பெண்கள் அதிக எடையுள்ள சமைகளை தூக்க வேண்டாம். பூர்வீகச் சொத்தை சரியாக பராமரிக்க முடியவில்லையே என வருத்தப்படுவீர்கள். ராகு லாப வீட்டில் நிற்பதால் ஷேர் மூலம் பணம் வரும். கடந்த கால இனிய அனுபவங்களை நினைவுக்கூர்ந்து மகிழ்வீர்கள். வெளிவட்டாரத்தில் செல்வாக்கு உயரும். அரசால் அனுசூலம் உண்டு. 21.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை கேது 4ம் வீட்டிலும், ராகு 10ம் வீட்டிலும் அமர்வதால் சற்றியிருப்பவர்களின் சுயநுபம் தெரிய வரும். எதிர்காலம்

பற்றிய கவலை அடி மனதில் நிழலாடும். வாகனத்தை இயக்கும் முன் எரிபொருள் இருக்கிறதா எனப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அவ்வப்போது நேர்மறை எண்ணங்களை உள்மனதில் வளர்த்துக் கொள்வது நல்லது.

இந்தாண்டு முழுக்க சனி 11ம் வீட்டான லாப வீட்டில் தொடர்வதால் வசதி, வாய்ப்புகள் பெருகும். வருமானம் உயரும். ஹிந்தி, தெலுங்குப் பேசுபவர்களால் உதவிகள் உண்டு. வீடு வாங்குவீர்கள். சிலருக்கு புதுத் தொழில் தொடங்கும் வாய்ப்பு உண்டாகும். சங்கம், டிரஸ்ட் இவற்றில் சேருவீர்கள். குலதெய்வ பிரார்த்தனைகளை நிறைவேற்றுவீர்கள். ஆனால் வருடத்தின் இறுதியில் 18.12.2014 முதல் சனி 12ல் மறைந்து ஏழரைச் சனியின் தொடக்கமான விரைச் சனி தொடங்குவதால் தூக்கமில்லாமல் போகும். பழைய கசப்பான சம்பவங்களை மறப்பது நல்லது. உங்கள் பலம், பலவீனமறிந்து செயல்படப் பாருங்கள். மற்றவர்களை நம்பி பெரிய முயற்சிகளில் ஈடுபடாதீர்கள். முக்கிய ஆவணங்களில் கையெழுத்திடும் முன் சட்ட நிபுணர்களை கலந்தாலோசிப்பது நல்லது.

வியாபாரிகளே! போட்டிகளையும் தாண்டி லாபம் சம்பாதிப்பீர்கள். புது வாடிக்கையாளர்கள் அறிமுகமாக வார்கள். அயல்நாட்டு நிறுவனத்துடன் புது ஒப்பந்தம் செய்வீர்கள். பாக்கிகள் வசூலாகும். புது இடத்திற்கு கடையை மாற்றுவீர்கள். வேலையாட்களை அவர்கள் போக்கிலேயே விட்டுப் பிடிப்பது நல்லது.

உத்யோகஸ்தர்களே! ஜூன் 12ந் தேதி வரை அலுவலகத்தில் திருப்திகரமான சூழ்நிலை உருவாகும். 13ந் தேதி முதல் அதிகம் உழைக்க வேண்டி வரும். மேலதிகாரியிடம் நற்பெயர் எடுக்க கொஞ்சம் போராட வேண்டி வரும். மறுக்கப்பட்ட உரிமைகள் கிடைக்கும். சக ஊழியர்களால் சங்கடங்கள் வரும். பதவி உயர்வு, சம்பள உயர்வு தள்ளிப் போகும். விரும்பத்தகாத இடமாற்றம் வரும்.

கன்னிப் பெண்களே! உங்கள் ரசனைக்கேற்ப நல்ல வரன் அமையும். தவறான எண்ணங்களுடன் பழகியவர்களை ஒதுக்கித் தள்ளுவீர்கள். வேற்றுமதத்ததை சேர்ந்தவர்கள் தோழிகளாக அறிமுகமாகுவார்கள்.

இந்தப் புத்தாண்டு உங்களுக்கு சமூகத்தில் பெரிய அந்தஸ்தைப் பெற்றுத் தரும்.

மாவிலைத் தோரணம் கட்டுவதன் தத்துவம் என்ன?

மாவிலை ஒரு கிருமிநாசினி. இதற்கு தூர் தேவதைகளை வீட்டிற்குள் நுழைய விடாமல் தடுக்கும் சக்தியும் உண்டு. மேலும் மாவிலை அழுகுவது கிடையாது. முறையாக காய்ந்து உலரும். இதுபோல், வாழ்க்கையும் கெட்டுப்போகாமல் நீண்டகாலம் நடைபெற்று முற்றுபெற வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையுடன், மங்கலம் பெருக மாவிலைத் தோரணம் கட்டுகிறோம்.

ZODIAC SIGNS

KUMBHA RASI - AQUARIUS

கும்பம்

உதவும் கரங்கள் உடையவர்களே! இந்தப் புத்தாண்டு பிறக்கும் போது சூரியனும், புதனும் லாப வீட்டிலேயே நிற்பதால் போராட்டங்களை சளைக்காமல் சமாளிக்கும் பக்குவம்

கிடைக்கும். அரசால் அனுசூலம் உண்டு. பிள்ளைகளின் போக்கில் நல்ல மாற்றம் உண்டாகும். பூர்வீக சொத்தால் வருமானம் வரும். பழைய உறவினர், நண்பர்களை சந்தித்து மகிழ்வீர்கள். வீடு கட்டுவதற்கு அனுமதி கிடைக்கும். உங்களுக்கு லாப ராசியில் இந்தப் புத்தாண்டு பிறப்பதால் சவாலான காரியங்களையும் சிறப்பாக முடித்துக் காட்டுவீர்கள். பிரபலங்கள் உதவிகரமாக இருப்பார்கள். பணப்புழக்கம் கணிசமாக உயரும். டி.வி., ஃப்ரிட்ஜ் உள்ளிட்ட எலக்ட்ரானிக் சாதனங்கள் வாங்குவீர்கள்.

வருடம் பிறக்கும் போது ராசிக்கு 8ல் செவ்வாய் மறைந்திருப்பதால் சின்ன சின்ன விபத்துகள் வரும். முன்கோபம் அதிகரிக்கும். கணவன் மனைவிக்குள் மனக்கசப்புகள் வரும். உங்கள் இருவருக்குள் வீண் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தி பிரிவை உண்டாக்க சிலர் முயற்சி செய்வார்கள். சகோதரங்கள் அதிருப்தி அடைவார்கள். யாருக்காகவும் ஜாமீன், கேரண்டர் கையொப்பமிட வேண்டாம். சொத்துப் பிரச்சனை வெடிக்கும். வழக்குகளில் எச்சரிக்கையாக இருங்கள். வாகனத்தை இயக்கும் போது கவனம் தேவை.

12.6.2014 வரை குரு உங்கள் ராசிக்கு 5ம் வீட்டில் நிற்பதால் நல்லவர்களின் நட்பு கிடைக்கும். பழைய சிக்கல்கள், பிரச்சனைகளெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக தீரும். குடும்பத்தில் நல்லது நடக்கும். குழந்தை பாக்யம் கிடைக்கும். மகளின் திருமணத்தை சிறப்பாக நடத்துவீர்கள். மகனுக்கு எதிர்பார்த்த நிறுவனத்தில் உயர்கல்வி, உத்யோகம் அமையும். குடும்பத்தினருடன் குலதெய்வக் கோவிலுக்குச் சென்று நேர்த்திக் கடனை நிறைவேற்றுவீர்கள். ஆனால் 13.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை குரு 6ம் வீட்டிலேயே மறைவதால் சின்ன சின்ன காரியங்களைக் கூட இரண்டு, மூன்று முறை முயன்று முடிக்க வேண்டி வரும். எதிர்காலம் பற்றிய கவலைகள் வந்து விலகும். வி.ஐ.பிகளைப் பகைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். சட்ட விதிகளை மீறி யாருக்கும் உதவ வேண்டாம். சிலர் தங்களின் ஆதாயத்திற்காக உங்களைப் பற்றிய தவறான வதந்திகளைப் பரப்புவார்கள். 20.6.2014 வரை உங்கள் ராசிக்கு 3ம் வீட்டில் கேது நிற்பதால் எதையும் திட்டமிட்டு செய்வீர்கள். ஷோர் மூலம் பணம் வரும். வேற்றுமதத்தை சேர்ந்தவர்களால் உதவிகள் உண்டு.

ராசிக்கு 9ம் வீட்டில் ராகு நிற்பதால் எவ்வளவு பணம் வந்தாலும் பற்றாக்குறை நீடிக்கும். தந்தையாருக்கு வேலைச்சுமை, வீண் டென்ஷன் அவருடன் மனத்தாங்கல் வந்துச் செல்லும். தந்தைவழி உறவினர்களுடன் கருத்து வேறுபாடுகளும் வரும். 21.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை கேது உங்கள் ராசிக்கு 2ம் வீட்டிலும், ராகு 8ம் வீட்டிலும் அமர்வதால் சிறுசிறு விபத்துகள் ஏற்படக்கூடும். யாரையும் எடுத்தெறிந்து பேச வேண்டாம். வெளி வட்டாரத்தில் விமர்சனங்களை தவிர்ப்பது நல்லது. கண்ணை பரிசோதித்துக் கொள்ளுங்கள். பல் வலி, காது வலி வந்து விலகும். பழைய கசப்பான சம்பவங்களையெல்லாம் அவ்வப்போது நினைக்கூர்ந்து பேசாதீர்கள். அதன் மூலமாக பிரச்சனைகள் வரக்கூடும். காலில் அடிப்படும்.

இந்தாண்டு முழுக்க உங்கள் ராசிநாதன் சனிபகவான் 9ம் வீட்டில் நிற்பதால் தோல்வி மனப் பாண்மையிலிருந்து விடுபடுவீர்கள். அத்தியாவசியச் செலவுகள் அதிகரிக்கும். சொத்து வாங்குவீர்கள். தந்தைவழியில் உதவிகள் உண்டு. வெளிநாடு செல்லும் வாய்ப்பு வரும். பயணங்கள் அதிகரிக்கும். ஆனால் வருடத்தின் இறுதியில் 18.12.2014 முதல் சனி 10ல் அமர்வதால் வீரியத்தை விட காரியம் தான் பெரிது என்பதைப் புரிந்துக் கொள்வீர்கள். புது வேலைக் கிடைக்கும். புது பதவிகளும், சிறப்பு பொறுப்புகளுக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவீர்கள். சேமிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் வரும்.

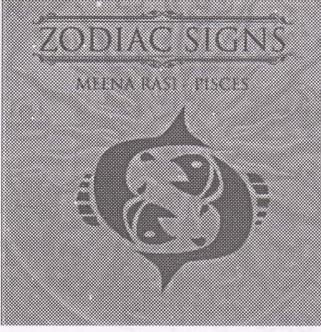
வியாபாரிகளே! லாபம் சுமாராக இருக்கும். சந்தை நிலவரத்தை கருத்தில் கொண்டு அதற்கேற்ப சில முக்கிய முடிவுகள் எடுப்பீர்கள். வேலையாட்களால் சின்ன சின்ன நடடங்களும், ஏமாற்றங்களும் வரும். பங்கு தாரர்கள் அவ்வப்போது புலம்பினாலும் ஒத்துழைப்பார்கள். எதிர்பார்த்த ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகும்.

உத்யோகஸ்தர்களே! ஜூன் 12ந் தேதி வரை பணிகளை தோய்வின்றி முடிப்பீர்கள். 13ந் தேதி முதல் உங்களையும் அறியாமல் ஒருவித பயம் இருந்துக் கொண்டேயிருக்கும். சக ஊழியர்களைப் பற்றி குறைக்கூற வேண்டாம். அதிகாரிகளைப் பற்றிய ரகசியங்களையும் வெளியிட வேண்டாம். தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்றிருப்பது நல்லது.

கன்னிப்பெண்களே! உங்களின் ஆசைகள் நிறைவேறும். காதல் விவகாரத்தில் எச்சரிக்கையாக இருங்கள். யதார்த்தமாகவும், விளையாட்டாகவும் நீங்கள் எதையோ சொல்லப் போய் அதை சிலர் பெரிதாக்கிக் கொள்ள வாய்ப்பிருக்கிறது. கல்யாண பேச்சு வார்த்தைகள் கொஞ்சம் தாமதமாக முடியும்.

இந்த 2014ம் ஆண்டு இடைவிடாத உழைப்பால் இலக்கை எட்டிப்பிடிக்க வைக்கும்.

மீனம்

புதுமையுடன் பழமையை புகுத்துபவர்களே! இந்தப் புத்தாண்டு உங்கள் ராசிக்கு 10ம் வீட்டிலேயே சூரியனும், புதனும் நிற்கும் போது பிறப்பதால் உங்களின் நிர்வாகத் திறன், ஆளுமைத் திறன்

அதிகரிக்கும். புது பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுவீர்கள். எதிர்பாராத பணவரவு உண்டு. போட்டித் தேர்வுகளில் வெற்றிப் பெற்று புது வேலையில் சேர்வீர்கள். வழக்கில் சாதகமான தீர்ப்பு வரும். அரசால் ஆதாயம் உண்டு. வெளிநாடு செல்ல விசா கிடைக்கும். மனைவி வழியில் செல்வாக்குக் கூடும். உறவினர்கள் வீட்டு விசேஷங்களை எடுத்து நடத்துவீர்கள். பேசாமல் இருந்த நண்பர்கள் வலிய வந்துப் பேசுவார்கள். பூர்வீக சொத்துப் பங்கை கேட்டு வாங்குவீர்கள். உங்கள் ராசிக்கு 10ம் வீட்டில் இந்தப் புத்தாண்டு பிறப்பதால் கடந்த ஆண்டில் ஏற்பட்ட இழப்புகள், ஏமாற்றங்களிலிருந்து விடுபடுவீர்கள். புதிய பாதையில் பயணிக்கத் தொடங்குவீர்கள். மற்றவர்களால் செய்ய முடியாத செயற்கரிய காரியங்களையெல்லாம் முடித்துக் காட்டுவீர்கள். வீடு, வாகனம் உங்கள் ரசனைக்கேற்ப அமையும். பெரிய பதவியில் இருப்பவர்களின் நட்பு கிடைக்கும்.

12.6.2014 வரை குரு உங்கள் ராசிக்கு 4ம் வீட்டில் நிற்பதால் வேலைச்சமையால் எப்போதும் பதட்டத்துடன் காணப்படுவீர்கள். தாயாருடன் மோதல்கள், அவருக்கு மூச்சுப் பிடிப்பு, மூட்டு வலி வந்து நீங்கும். தாய்வழி உறவினர்களுடன் கருத்து வேறுபாடுகள் வந்து நீங்கும். வீட்டை கூடுதல் செலவு செய்து சீர் செய்ய வேண்டி வரும். வாகனம் அடிக்கடி தொந்தரவு தரும். ஆனால் 13.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை குரு 5ம் வீட்டிலேயே அமர்வதால் மனஇறுக்கங்கள் நீங்கும். பணப்பற்றாக்குறை அகலும். அடுத்தடுத்து சுப நிகழ்ச்சிகளால் வீடுகளைக்கட்டும். புது வீடு கட்டிப் புகுவீர்கள். குடும்பத்தில் நிம்மதி உண்டு. மழலை பாக்யம் கிடைக்கும். பிள்ளைகளின் பிடிவாதம் தளரும். வி.ஐ.பிகள் அறிமுகமாவார்கள். மகனுக்கு எதிர்பார்த்த குடும்பத்திலிருந்து நல்ல பெண் அமைவார். மகளுக்கு வேலைக் கிடைக்கும்.

20.6.2014 வரை உங்கள் ராசிக்கு 2ம் வீட்டில் கேதுவும், 8ல் ராகுவும் அமர்ந்திருப்பதால் சிறுசிறு விபத்துகள், ஏமாற்றங்கள், வீண் விரையம், இனந் தெரியாத கவலைகள் வந்துச் செல்லும். சிலர் உங்கள் வாயைக் கிளறி வேடிக்கைப் பார்ப்பார்கள். அதிகம் பேச வேண்டாம். பார்வைக் கோளாறு, பல் வலி, காது வலி மற்றும் கணுக்கால் வலி வந்துச் செல்லும். 21.6.2014 முதல் வருடம் முடியும் வரை உங்கள் ராசிக்குள்ளேயே கேது பகவானும், ராசிக்கு 7ம் வீட்டில்

ராகுவும் அமர்வதால் கோவில் விசேஷங்களை முன்னின்று நடத்துவீர்கள். புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று வருவீர்கள். திடீர் பயணங்கள் உண்டு. என்றாலும் தூக்கம் குறையும். யாரையும் எளிதில் நம்பி ஏமாற வேண்டாம். கணவன் மனைவிக்குள் வீண் சந்தேகம், ஈகோப் பிரச்சனையால் பிரிவு வரக்கூடும். மனைவிக்கு இரத்த அழுத்தம், நீரிழிவு நோய், மாதவிடாய்க் கோளாறு வந்துச் செல்லும். வழக்கால் நெருக்கடிகள் வந்து நீங்கும்.

இந்தாண்டு முழுக்க சனி 8ல் நின்று அஷ்டமத்துச் சனியாக வருவதால் அவ்வப்போது கோபப்படுவீர்கள். ஏமாந்து போன தொகையை நினைத்து வருத்தப்படுவீர்கள். ஏமாற்றிய நபர்களை நினைத்தும் ஆதங்கப்படுவீர்கள். மற்றவர்களை நம்பி பெரிய முடிவுகள் எடுக்க வேண்டாம். குடும்பத்துடன் வெளி ஊருக்கு செல்லும் முன் சமையலறையில் கேஸ் இணைப்பை சரி பார்த்து செல்லுங்கள். நகை, பணம், முக்கிய பத்திரங்களை வங்கி லாக்கரில் வைப்பது நல்லது. கள்வுப் போக வாய்ப்பிருக்கிறது. முன்பின் தெரியவாதவர்களிடம் குடும்ப அந்தரங்க விஷயங்களை சொல்ல ஆதாயம் தேடாதீர்கள். தாழ்வுமனப்பான்மை தலைத்தூக்கும். பெரிய நோய்கான அறிகுறிகளெல்லாம் இருப்பதைப் போல் தோன்றும். ஆனால் மருத்துவப் பரிசோதனை செய்யும் போது பெரிய பாதிப்புகள் இருக்காது என்றாலும் கொழுப்புச் சத்துள்ள உணவுகளை தவிர்ப்பது நல்லது. வருடத்தின் இறுதியில் 18.12.2014 முதல் சனி 9ம் வீட்டில் அமர்வதால் எதிலும் ஒரு தெளிவுப் பிறக்கும். மற்றவர்க ளின் மனநிலையைப் புரிந்துப் பேசும் பக்கும் உண்டாகும்.

வியாபாரிகளே! அஷ்டமத்துச் சனி தொடர்வதால் புது தொழில் தொடங்கும் முயற்சிகள், பெரிய முதலீடுகள் வேண்டாம். ஜூன் மாதம் முதல் போட்டிகளை சமாளிக்க புது திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவீர்கள். வேலையாட்களிடம் கண்டிப்பு காட்டாதீர்கள். தள்ளிப் போன வியாபார வாய்ப்புகள் மீண்டும் கிடைக்கும்.

உத்யோகஸ்தர்களே! ஜூன் 12ந் தேதி வரை அலுவலகத்தில் சின்ன சின்ன அலமானங்களை சந்திக்க வேண்டி வரும். ஜூன் 13ந் தேதி முதல் உங்களின் திறமைகளை வெளிப்படுத்த நல்ல வாய்ப்புகள் வரும். சூழ்ச்சிகளையும் தாண்டி அதிகாரிகளின் ஆதரவைப் பெறுவீர்கள். சக ஊழியர்களும் ஒத்துழைப்பார்கள். இழந்த சலுகைகளையும், உரிமைகளையும் மீண்டும் பெறுவீர்கள்.

கன்னிப்பெண்களே! தடைபட்ட கல்வியை தொடர்வீர்கள். மே மாதம் வரை அலைச்சல், டென்ஷன் இருக்கும். அவ்வப்போது களைவுத் தொல்லை, தூக்க மின்மை வந்துச் செல்லும். தாயாருடன் இருந்து வந்த கருத்துவேறுபாடுகள் விலகும். திருமணம் கூடி வரும்.

இந்தப் புத்தாண்டு பிறரை எதிர்பார்க்காமல் சுய உழைப்பால் முன்னேற்றுவதாக அமையும்.

பொன் கிடைத்தாலும் புதன் கிடைக்காது!

விண்வெளியில் சந்திரனுக்கும் சுக்கிரனுக்கும் இடையே அமைந்துள்ளது, புதனின் பயணப்பாதை. ராசிச் சக்கரத்தில், சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் பின்வீட்டில் தென்படுவான் புதன் பகவான். மிதுனமும் கன்னியும் அவன் இருக்கும் இடங்கள். கன்னியில் உச்சம் பெற்றிருப்பதால், அவனது பலம் வலுத்திருக்கும். மிதுனம் என்றால் இருவர்; அதாவது... இணைந்த இருவர் என்று பொருள் உண்டு. நாகரிக மனித இனத்தின் வெளிப்பாடு, மிதுனம். அது முதிர்ச்சி அடைந்த நிலையைச் சுட்டிக்காட்டுவதே கன்னி. ஓடத்தில், கன்யகை கையில் பயிருடன் தென்படும் இயல்பு கன்னிக்கு உண்டு. சூரியனுடனும் (ஆன்மா) சந்திரனுடனும் (மனம்) சேர்ந்து காணப்படுவான் புதன். ராசிச் சக்கரத்தில் சூரியனுடன் இணையும் வேளையில், நிபுண யோகத்தைத் தரவல்லவன் புதன். எதிர்பாராத சிக்கலில் சிக்கிக்கொண்டாலும், எளிதில் வருவதற்கான சிந்தனையை, புத்திசாலித்தனத்தை அளிப்பான். புதன் என்றால், அறிதல், உள்வாங்கி உணர்தல் என்ற அர்த்தம் உண்டு (புத அவகமனே). உடலையும் உள்ளத்தையும் இணைப்பதில் புதனுக்குப் பங்கு உண்டு. ஆன்மிகத்தையும் உலகவியலையும் இணைக்கிற பாலமாகச் செயல்படுவான் புதன். மனம் நினைத்ததை புத்தி ஆராயும். அந்த வேலையை இறுதி செய்வதற்குப் புதன் தேவை. சந்திரனின் (மனம்) மைந்தனாக புதனைச் சித்திரிக்கிற தகவல், புராணத்தில் உண்டு. அதாவது, சந்திரனிலிருந்து வெளியானவன் புதன். மனத்தின் எண்ண ஓட்டத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு புதனுக்கு இருப்பதையே இது உணர்த்துகிறது. புதன் என்றால், அறிஞர் என்கிற அர்த்தமும் உண்டு. உடலில் அணு அளவில் உள்ள மனம், புதனின் ஒத்துழைப்பில், தன்னுடைய எண்ணங்களை விரிவாக்கி, செயல்படுத்தி வெற்றிக்கு வழி வகுக்கிறது. சிந்தனை வளத்துக்கான அடித்தளம், புத்தி; அது, புதனுடன் இணைந்தே இருக்கும். நாகரிகமான சிந்தனையைத் தூண்டுவனும், முதிர்ச்சி அடைந்த செயல்பாட்டுக்கு உரியவனும் புதனே! அவன் வலுவிழந்தால், பாமரனாகச் செயல்படுவான். வலுவுற்றால், அறிஞனாக விளங்குவான். கல்வியை முழுமையாகப் பெறுவதற்கு, புதனின் துணை அவசியம். வாழ்வின் வெற்றிக்கு ஆதாரமான அறிவு வளர்ச்சிக்கு,

புதனின் பங்கு வலுப்பெற்றிருக்க வேண்டும். உலக சுகத்தை அடைவதற்குப் பணம் வேண்டும்; அதனை ஈட்டுவதற்கு உயரிய கல்வி வேண்டும்; அதனைப் பெறுவதற்கு, புதனின் ஒத்துழைப்பு தேவை. உயர் கல்வியானது பணத்தை மட்டுமே அளிக்கும். குறிப்பாக, இன்றைய சூழலில், உலக வாழ்வின் சுகத்தை அடைவதற்குப் பணத்தை ஈட்டித் தருமே தவிர, அறிவின் முதிர்ச்சியை அளிக்காது. ஆகவே, படிக்காத மேதைகள் தோன்றுவதற்கு புதனே காரணமாகிறான்!

இன்றைய கல்வியறிவு, பெரும்பாலும் தொழிலுடன் இணைந்து பணம் ஈட்டுகிற கருவியாகவே மாறிவிட்டது. அதை அளிப்பது மட்டுமின்றி, அறிவையும் அளிப்பவன், புதன்! பேரறிவை, பெருஞானத்தை அடைவதற்கு, துறவறம் ஏற்பவர்களுக்கு புதனின் உறுதுணை அவசியம். அவனுக்கு லௌமியன் என்ற பெயர் உண்டு. லோமன் என்றால் சந்திரன். அவனுடைய மைந்தன் என்றும் இதற்கு அர்த்தம் சொல்வர். பொதுவாக, மற்ற கிரகங்கள் யாவும் ஏனைய உடல் உறுப்புக்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருக்கும். புதன் மட்டும், சந்திரனுடன் (மனம்) நெருங்கிய தொடர்பில் இருப்பவன்! சூரியன், சந்திரன் ஆகிய இருவரது தொடர்பில் பலம் பெற்று, பிற கிரகங்கள் செயல்படுகின்றன. மற்ற ஐந்து கிரகங்களும் நட்சத்திர கிரகங்கள். அவற்றை, தாராகிரகங்கள் என்கிறது ஜோதிடம். ஆன்மாவாகிய சூரியனும், மனமாகிய சந்திரனும் வலுவாக இல்லையெனில், மற்ற கிரகங்கள் செயலற்றுவிடும்; புலன்கள் வேலைசெய்யாமல் நிலைத்துவிடும். எனவே சூரிய சந்திரனுக்கு, ஜோதிர்கிரகம் எனும் அந்தஸ்து உண்டு. மனமானது நினைக்க வல்லது; புத்தி ஆராய வல்லது; அத்துடன், அதற்குத் தகுந்தபடி உத்தரவிடவும் செய்யும்; புலன்கள் அதன்படி செயல்படும், புதனுடன், வளர்பிறை சந்திரன், சுக்கிரன், குரு ஆகியோர் இணைந்தால், சிந்தனை வளம் பெருகும்; சிந்தனையில் தடங்கல் இருக்காது; வெற்றியும் மகிழ்ச்சியும் தேடி வரும். சனி, செவ்வாய், ராகு - கேது ஆகியோர் இணைந்தால், தனது வலிமையை இழப்பான் புதன்; தவறான சிந்தனைகளால், சங்கடத்தைச் சந்திக்கச் செய்வான். சூரியனுடன் நெருக்கமாக இருப்பின், நிபுண யோகத்தை அளிப்பான். ஆனாலும், மிக நெருங்கிய

நிலையில், மௌன்யம் பெற்று, அதாவது செயல்படும் தகுதியை இழந்து, விபரீத பலனைத் தந்து விடுவான். புதன். அஸ்தமனமானால், அதாவது சூரிய ஒளியில் தென்படாமல் இருப்பின், செயல்பட மனமிருந்தும் இயலாத நிலைக்குத் தள்ளுவான். இதனால்தான், பொன் கிடைத்தாலும் புதன் கிடைக்காது என்பர். முன்னோர், அதாவது, பொன் குவிந்திருப்பினும், அறிவு பெருகுவது அரிது ! செல்வந்தர்கள் பலருக்கு அறிவுரை வழங்க, அறிவாளிகள் தேவைப்படுவது உண்டு. பணத்தைப் பல வழிகளிலும் ஈட்டலாம்; அதனைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள அறிவு தேவை. அதற்கு, ராசிச் சக்கரத்தில் புதன் வலுவூற்றிருக்க வேண்டும். செவ்வாயுடன் இணைந்தால், ரஜோ குணத்தின் சேர்க்கையால், சிந்தனைதிசைதிரும்பும் விரும்பத்தகாத விளைவுகளுக்குக் காரணமாகி விடுவான். புதன், சனியுடன் இணைந்திடின், மெத்தனத்துடன் இருக்கச் செய்து, அறிவிருந்தும் பாமரன்போல் செயல்பட வைப்பான். சனி, புருஷத்தன்மை கலந்த அலி; புதன், பெண்மை கலந்த அலி என அவர்களின் தரம் குறித்து விவரிக்கிறது ஜோதிடம். ஆகவே, அவர்களின் சேர்க்கை, இரண்டும் கெட்டான் பலத்தையே வழங்கும் என உறுதி செய்கிறது. அதேபோல், ராகு - கேதுவோடு இணைந்தாலும் நற்பலனை அளிக்கமாட்டான், புதன். ஏனெனில், இந்தக் கிரகங்களை நிழல்கிரகம் என்கிறது ஜோதிடம் (சாயா கிரஹம்). அதாவது, இருள், அறியாமை என்று அர்த்தம். இருளில் மறைவதும், அறியாமை ஆட்கொள்வதும் செயல்பாட்டையே முடக்கிவிடும் அல்லவா ?!

புதன், சுபக்கிரகம். ஆனால், பாபக் கிரகத்துடன் இணைந்தால், பாவிதாக மாறுவான் என்கிறது ஜோதிடம். அப்படித்தான், அறிவானது, துஷ்டனுடன் இணையும் போது மங்கிவிடும். நல்லவனுடன் இணைய... துளிர்விட்டு மிளிரும், ஆசை, கோபம், அறியாமை, அகங்காரம், அகூயை ஆகிய அனைத்தும் மனதில் இணைந்திருக்கும்; அன்பு, பண்பு, உண்மை, சகிப்புத் தன்மை, அடக்கம், இரக்கம் ஆகிய நற்குணங்களும் மனதுள் இருக்கும். புதன் வலுப்பெற்றால், தூர்குணங்களை அடக்கி, நற்குணங்களை வளர்க்கும். சிந்தனைத் தரத்தை உயர்த்தும். நல்ல குடிமகனாக மாறச் செய்யும். புதன், மற்ற கிரகங்களுடன் சேராமல், மிதுனத்திலோ கன்னியிலோ வீற்றிருக்கும் வேளையில், எதிர்மறையான பலனைத் தருவான் என்கிறது ஜோதிடம். தனுர் லக்னம் அல்லது மீன லக்னம் புதன்.. மிதுனம் அல்லது கன்னியில் வீற்றிருந்தால், கேந்திராதிபத்ய தோஷம் உண்டாகும். இதனால் விபரீத பலனே கிடைக்கும் என்பர். தனுர்

லக்னமானால், ஏழிலும் பத்திலும் இருக்கிற புதனுக்கு, கேந்திராதிபத்ய தோஷம் உண்டு. மீனமெனில், நான்கிலும் ஏழிலும் அந்தத் தோஷம் இருக்கும். நாலு கேந்திரங்கள் இருந்தாலும், 4-வது கேந்திரத்தில் இருக்கிற புதன், உலக சுகத்தால் கிடைக்கிற மகிழ்ச்சியை இழக்கச் செய்வான்; மற்ற கேந்திரங்களின் பலனை இழக்க வைக்கமாட்டான் எனும் விளக்கமும் ஜோதிடத்தில் உண்டு, புதனானவன், அறிவு வழிச் சுகத்தை அடையவும் செய்வான்; இழக்கவும் வைப்பான். காலத்தின் அளவுகோலான ஒரு வாரத்தின் நடுநாயகமாக வீற்றிருப்பவன், புதன். மனதில் படிந்த அழுக்கு மற்றும் உடலில் தென்படும் அழுக்கு ஆகியவற்றை அகற்ற, புதன்கிழமை சிறந்தது என்கிறது சாஸ்திரம். முடியும் நகமும் உடலின் கழிவுப் பொருட்கள் என்கிறது ஆயுர்வேதம். மஜ்ஜை, எலும்பு இவற்றின் கழிவுகள் என்றும் தெரிவிக்கிறது. அந்தக் கழிவுகளை அகற்றுவதற்கு, புதன் கிழமையைப் பரிந்துரைக்கிறது தர்மசாஸ்திரம். அதனால்தான், அந்தக் காலத்தில் புதன்கிழமையன்று கூபவரம் செய்துகொள்வார்கள். ஆண்கள், எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிக்க, புதன் கிழமையையே தேர்ந்தெடுக்கும் சம்பிரதாயமும் உண்டு. எண்ணெய் தேய்த்துக் குளித்தால், உடல் அழுக்கு அகன்றுவிடும். தற்காலச் சூழலால் அது விலக்கப் பட்டாலும் அதன் பெருமை குன்றிவிடாது.

பூர்வஜென்ம வினைக்குத் தக்கபடி, பிறக்கும் வேளை அமையும். வினையின் முழு உருவத்தை ஜாதகத்தில், வீடுகளில் அமர்ந்த கிரகங்கள் விளக்கும். புதன் வலுவுடனும், மற்ற கிரகங்களின் தாக்கத்தால் வலுவழிக்காமலும் இருந்தால், அதனால் விளைகிற நற்பயன்கள் யாவும் முன் ஜென்ம புண்ணியத்தின் சேமிப்பு என அறியலாம். கிரகங்களின் கூட்டுப்பயன் தான் நடைமுறைக்கு வரும். ஆகவேதான், வீடுகளுக்கு ராசி என்றால் கூட்டம் என்று அர்த்தம், நெற் குவியலை தான் ராசி என்றும், பணக் குவியலை தன ராசி என்றும் சொல்வர். தனியொரு கிரகம், மற்ற கிரகங்களின் தாக்கத்தை முறியடித்துப் பலன் தராது. அவற்றுடன் இணைந்து, சிறு மாறுபாட்டுடன் தனது பலனை நடைமுறைப்படுத்தும். முற்றும் துறந்த சில துறவிகள், அறிஞர்கள், பெரியோர்களிடம் சில அல்பத்தனங்களும் தென்படும். பெருமையில் இந்தச் சிறுமை புலப்படாது. ராசி புருஷனின் நாலாம் வீட்டுக்கும் ஆறாம் வீட்டுக்கும் உடையவனாகச் சித்திரிப்பதால், மகிழ்ச்சியின் இழப்பு, எதிரியின் தாக்கம் ஆகியவை நேரிட புதன் காரணமாகிறான். வலுப்பெற்ற புதனுக்கு, குரு மற்றும்

செவ்வாயின் பார்வை சேர்ந்து வரும்போது, அறிவை வளர்க்க குரு உதவினாலும், செவ்வாய் அகங்காரத்தை அளித்து, அறிவை மங்கச் செய்வதும் நிகழும். அகங்காரம் வெளிப்படுகிற அறிஞர்களும் உண்டு. விவேகம் அகங்காரத்தை அழிக்க வேண்டும். ஆனால், செயல் படாது போய்விடும். புதனை வழிபட்டால், அகங்காரம் அழியும்; அமைதி கிடைக்கும். விவேகத்தைத் தரவல்லவன் புதன் பகவான்; அவனை வழிபட, விவேகம் வளரும் ! அடக்கமும் சகிப்புத்தன்மையும் இருந்தால் வளமான வாழ்க்கை நிச்சயம், பும் புதாய நம: என்று

சொல்லி புதன் பகவானது திருவிக்கிரகத்துக்கு 16 உபசாரங்களைச் செய்யுங்கள். அல்லது, அதன் அதிவேதையான ஸ்ரீமந் நாராயணனை, நமோ நாராயணாய என்று சொல்லி, புதனை வழிபடுங்கள். இன்னலை அகற்றி, இன்பத்தை வழங்குவாள்! பஞ்சபூதங்களில், பூமியின் பங்கு புதனில் உண்டு. நம் உடலிலும் பூமியின் பங்கு உண்டு. ஆகவே, பூமித்தாயில் வழிபாடு, புதன் பகவானின் வழிபாடாக மாறிவிடும். புதன் பகவானை வணங்குங்கள்; வளம் பெறுவீர்கள்!

செவ்வாய் வருவாய் நலம் பல தருவாய்!

செவ்வாயில் பொருள் வாங்கி வருவாயை உயர்த்துவோம்: செவ்வாய் கிழமையில் சுபநிகழ்ச்சிகள் நடத்துவதில்லை, பொருட்கள் வாங்குவதில்லை என்று வழக்கம் இருக்கிறது. உண்மையில் இந்தக் கிழமை மங்களகரமானது, சிறப்புக்குரியது. செவ்வாய்க்கு மங்களன் பூமிகாரகன் என்று பெயர் உண்டு. பெயரிலேயே மங்களம் இருப்பதால், அந்நாளில் தொடங்கும் செயல் சுபமாக நிறைவேறும். செவ்வாய்கிழமையை மங்களவார் என்று குறிப்பிடுவர். அந்நாளில், வடமாநிலங்களில் மங்கல நிகழ்ச்சி நடத்த தயங்குவதில்லை. தமிழ்க்கடவுளான முருகப்பெருமான் செவ்வாய்க்குரியவர். இவரை வணங்கி துவங்கும் செயல்கள் வெற்றியடையும் என்பது நம்பிக்கை. கேரள மக்கள் செவ்வாய்க்கிழமையில் திருமணம் நடத்துகின்றனர். கல்வியறிவு மிக்க இந்த மாநிலத்தில் செவ்வாய் ஒதுக்கப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆடியை சூன்ய மாதம் என்பர். ஆனால், தள்ளுபடி விற்பனையோ அமோகமாக நடக்கிறது.

நிலம் வழங்கும் கிரகம்: பெருமாளின் மனைவியான பூமாதேவியின் கர்ப்பத்தில் உதித்தவர் செவ்வாய். எனவே, செவ்வாயை ஒதுக்குவது பூமித்தாயைப் புறக்கணிப்பதாகும். இந்நாளில் மங்கலப்பொருட்களை வாங்குவதும், சுபநிகழ்ச்சி நடத்துவதும் நம்மைச் சமக்கும் பூமித்தாய்க்கு செலுத்தும் நன்றிக்கடனாகும். பொறுமையின் இலக்கணமான பூமாதேவியின் ஆசியைப் பெற்றால் வாழ்வு சிறக்கும். சொந்தவீடு அமையவும், வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்கள் சேரவும் செவ்வாயை வழிபடுவது நன்மை தரும். பூமாதேவியின் கர்ப்பத்தில் உதித்தவனும், மின்னலைப் போன்ற ஒளி கொண்டவனும், குமரனும், சக்தி ஆயுதம் தாங்கியவனும், பெருமை மிக்க மங்கலனுமாகிய செவ்வாயைப் போற்றுகிறேன் என்று பெரியவர்கள் போற்றி வழிபடுகின்றனர். சங்கீத முழமுர்த்திகளில் ஒருவரான முத்துசுவாமி தீட்சிதர் அங்காரகன் ஆசிரியர் என்று செவ்வாயைப் போற்றுகிறார். நலத்தைத் தருபவனே! பக்தர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவவனே! எளியவர்களைக் காப்பவனே! என்று பாடுகிறார். செவ்வாயையும், முருகப்பெருமானையும், பூமாதேவியையும் வழிபட்டு செவ்வாயில் மங்கலப்பொருள் வாங்கினால் பன்மடங்கு பெருகுவதோடு, எல்லாச் சிறப்புகளும் நம்மைத் தேடி வரும். ஜாதகத்தில், செவ்வாயின் பலத்தை பொறுத்தே நீதிபதிகள், ராணுவ தளபதிகள், காவல்துறையினர், பொறியியல் வல்லுனர்கள், அரசியல் தலைவர்களுக்குரிய செல்வாக்கு அமையும். ரத்தத்திற்கும் செவ்வாயே அதிகாரி. ரத்த ஓட்டம் ஆரோக்கியத்திற்கு அடிப்படையாக உள்ளது. செவ்வாயை வழிபட்டால் ரத்தஅழுத்தம், உஷ்ணம், கோபத்தில் இருந்து விடுதலை பெறலாம்.

கிழமை ஒரு தடையல்ல: அட்சயதிரிதியை, ஆடிப்பெருக்கு நாட்களில் மக்கள் பொன், பொருளை வாங்குவதில் அதிக அக்கறை காட்டுகின்றனர். 1988 ஏப்ரல்19, 1992 மே5, 1995 மே2ல், அட்சயதிரிதியை செவ்வாயன்று வந்தது. 2010 ஆகஸ்ட்3ல் ஆடிப்பெருக்கு செவ்வாயில் அமைந்தது. இந்த நாட்களில் பொன், பொருள் வாங்கியவர்கள், கிழமையை மனதில் கொள்ளவில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால், செவ்வாயன்று பொருள் வாங்கும் சிலர் வழக்கத்தை விட அதிக பலனே பெறுகின்றனர்.

Western Jewellers

230 Upper Tooting Road
London SW17 7EW

Telephone : 020 8767 3445

**SILK
EMBORIUM**

122 Upper Tooting Road
London SW17 7EN
Tel : 020 8672 1900

Western Jewellers & Textiles

5 Plaza Parade 29-33 Ealing Road Wembley Middlesex HA0 4YA

Tel : 020 8903 0909

20 வருடமாக ஒரே நிறுவனத்தின் கீழ்

EELAM SHOP

397-399, LEWISHAM HIGH ST
LONDON SE 13 6NZ
Tel : 0208-6906545

When you visit Sri Lanka
for your accommadation and other facilities under one roof

Hotel Western (Pvt) Ltd.

35, Frankfurt Place
Bambalapitiya
Colombo - 04
Srilanka

Tel : +94-11-2507161
+94-11-2507162
+94-11-2507163
+94-11-4018485
Fax : +94-11-4518481

E-mail : info@hotelwestern.com
web : www.hotelwestern.com

**AYNGARAN INTERNATIONAL
PROUDLY PRESENTS**

ILLAYATHALAPATHI **VIJAY** & THE COMPLETE ACTOR **MOHANLAL** IN

SIVA

**RUNNING
SUCCESSFULLY**

STARRING: VIJAY, MOHANLAL, KAJAL AGARWAL, MAHAT, SOORI,
NIVEDA THOMAS, POORNIMA, THAMBI RAMAIAH

DIRECTION : RT NEASON MUSIC : D IMMAN

AJITHKUMAR IN

VEERAM

DIRECTION : SIVA
MUSIC : DEVI SRI PRASAD

**RUNNING
STORMFULLY**

STARRING: AJITH, THAMANNAH, SANTHANAM,
VIDHARTH, NASSER, BALA, RAMESH KHANNA

**JILLA & VEERAM
CINEMAS**

AT UK Cineworld Cinemas - (www.cineworld.co.uk) Call 0871 200 2000
Vue Cinemas (www.myvue.com), CALL - 08712 240 240
Odeon Cinemas (www.odeon.co.uk) - CALL - 0871 22 44 007
Harrow Safari Cinema - (www.safaricinema.com) CALL - 0208 426 03 03

JOIN US ON www.youtube.com/ayngaran

www.facebook.com/ayngaran

visit us: www.ayngaran.com

DOSA

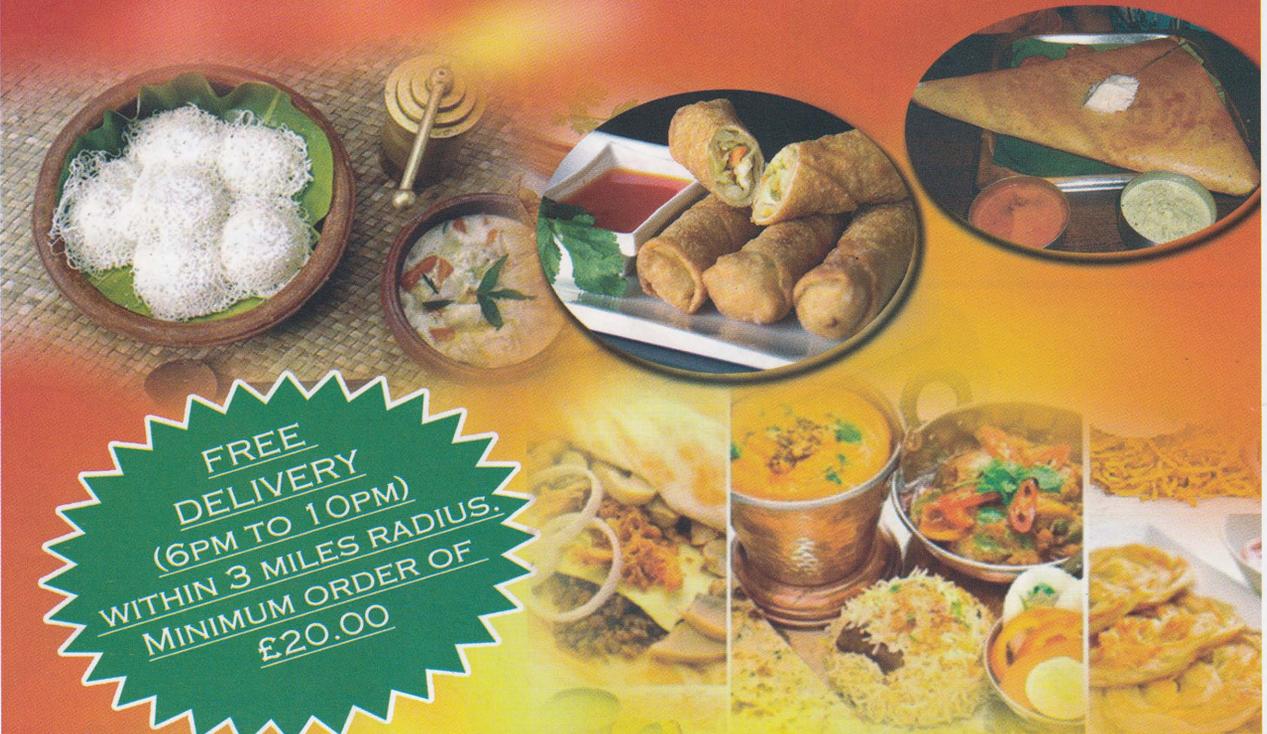
L O U N G E

A Taste of Pure Spice Heaven

SRI LANKAN & SOUTH INDIAN
RESTAURANT AND TAKE AWAY

ALL VEGETARIAN FOODS ARE
COOKED SEPARATELY IN OUR
VEGETARIAN KITCHEN
AND SERVED ON SEPARATE PLATES

PARTY/ FUNCTION HALL
AVAILABLE FOR HIRE.
SMALL HALL UP TO 35 SEATS,
BIG HALL UP TO 120 SEATS

**FREE
DELIVERY
(6PM TO 10PM)
WITHIN 3 MILES RADIUS.
MINIMUM ORDER OF
£20.00**

OUTDOOR CATERING FOR PARTIES,
FUNCTIONS ETC AVAILABLE

OPENING TIMES
MONDAY – SUNDAY
11AM – 11PM

Tel: 020 8684 6661

5-7 St.James's Road, West Croydon, CR0 2SB
www.dosalounge.co.uk

Ilford பகுதியில் புதிய பல்பொருள் அங்காடி

SRI STORE

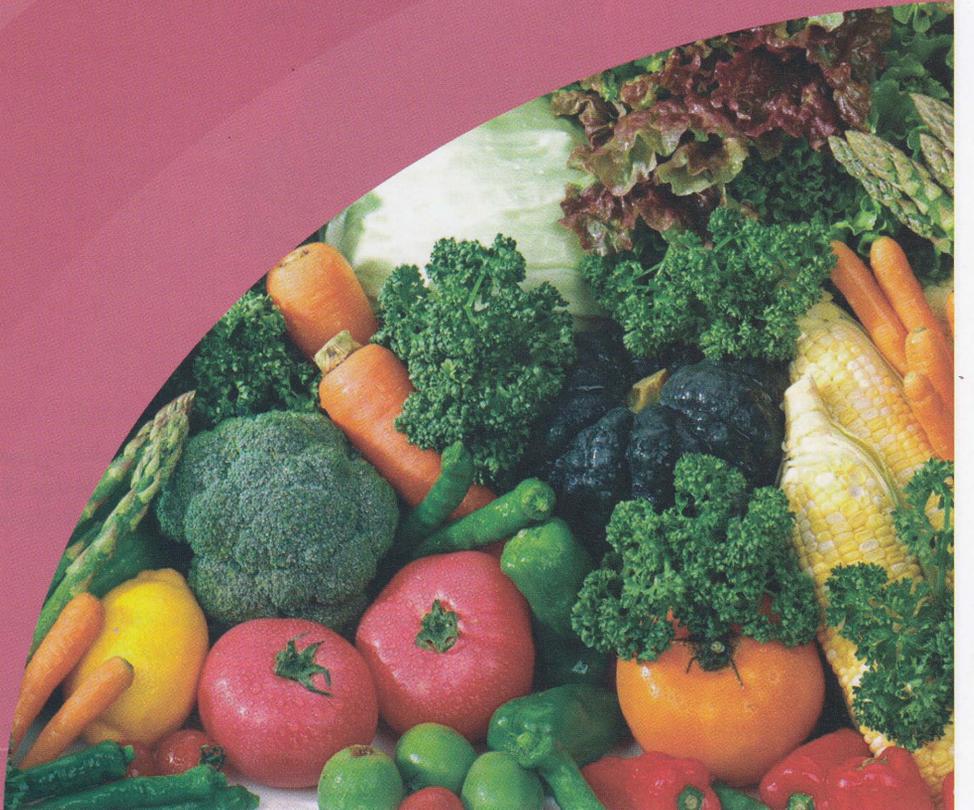
இது காலமும் SRI FOOD & WINE

என்ற பெயரில் இயங்கிய எமது கடை
புதிய பெயரில் தொடர்ந்து தங்கள் சேவைக்காக

396-400 Ilford Lane Town Centre

Ilford, IG1 2NB

Tel : 020 8553 7737

90 years of
silk heritage

Rmkv
Wedding Silks

handcrafted

**Silks of
India**

*Rmkv wishes you and your family a
Very Happy Pongal and
Makar Sankranti*

Chennai

Forum Vijaya Mall
Vadapalani
Phoenix Market City
Velachery

also at Panagal Park
Coimbatore

Brookefields
Brookebond Rd

**Tirunelveli | Vannarpettai
Bengaluru**

Orion Mall | Rajaji Nagar

www.facebook.com/RmkvSilks
www.rmkv.com

உங்கள் திருமணத்தன்று நீங்கள் எதிர்பார்ப்பது எல்லாம் அம்மாவின் கண்கள் சொல்லும் சம்மதம் மட்டுமே!

சில வருடங்களுக்கு முன்பு அம்மாவின் பட்டுப்புடவைகளில் இருந்து வீசும் மலர் துகள்களின் நறுமணம் உங்களை அவ்விடத்திற்கு இழுத்துச் செல்லும். அன்று உங்கள் அம்மாவை தேவதை போல் வியப்புடன் பார்த்தீர்கள். இன்று, இந்த சிறப்பான நாளில் நீங்கள் அணியும் ஒவ்வொரு பட்டுப்புடவைக்கும் வந்து குவியும் வாழ்த்துக்களை, பெருமிதத்துடனும், ஆனந்தக் கண்ணீருடனும் உங்கள் அம்மா காண்கிறாள்.

திருமணத்தின் ஏழு வைபவங்களான

நிச்சயதார்த்தம் | மெஹந்தி | நலங்கு | ஊஞ்சல் | முகூர்த்தம் | ரிசப்ஷன் | கிரஹப்பிரவேஷம்
ஆகியவற்றுக்கான ஆரெம்கேவியின் பிரத்யேக பட்டு ரகங்கள்

சென்னை: வடபழனி - ஓபோரம் விஜயா மால், வேளச்சேரி - ஓபீனிக்ஸ் மார்கெட் சிட்டி, தி.நகர் - பனகல் பार्க்,
திருநெல்வேலி: வண்ணார்பேட்டை, கோயம்புத்தூர்: ப்ளக்ஓபீல்ட்ஸ், பெங்களூரு: ஓரையன் மால்

Toll free no. 1800 425 3105 | sms BRIDAL7 to 53636 | email: silks@rmkv.com | www.facebook.com/RmkvSilks | www.rmkv.com

TRUST MONEY EXCHANGE

EXPRESS SERVICE & BEST RATE

in South East London for

Sri Lanka, India, Europe and Canada.

Inside AJ

Tel: 0208 694 6653 | Fax: 0208 694 6653

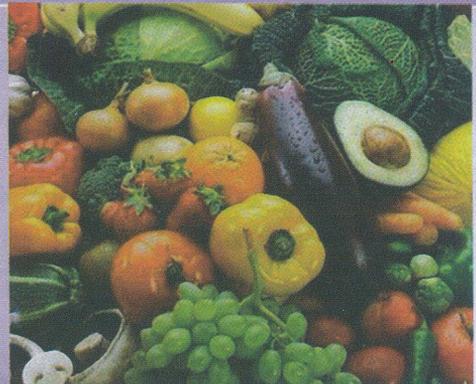
Mob: 078 0077 3330

e-mail: trustmoneyexchange@live.co.uk

MRL No: 12630546

AJ FOOD

10 Loampit Hill
Lewisham
London
SE13 7SW

AJ Video Audio

Next door

14 Loampit Hill, Lewisham, London, E13 7SW.

Tel: 020-8691-8888

விடைபெறுமுன்.....!

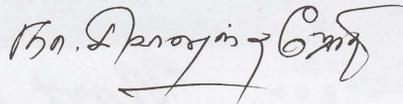
இந்த இரண்டாவது மலரை வெளிக்கொணர பலவிதமான இடர்ப்பாடுகளைச் சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. இலண்டனில் இருந்து கொண்டு இப்படியொரு மலரை அச்சிட்டு வெளிக்கொண்டு வரும் என் சத்தியவேட்கையில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறேனா என்பது இனித்தான் தெரியவரும்.

அது உங்களிடமிருந்துதான் வெளிவரவேண்டும். விளம்பரம் பெற்றுக் கொள்வதில் கூட ஒரு வரையறையுடனேயே செயற்பட்டேன். அதுவும்கூட, ஒரு வித்தியாசமான அனுபவமாக இருந்தது. உற்சாகத்தை இழக்கப் பண்ணும் சில அனுபவங்களை உதறிவிட்டு, நமக்கு உரியதைச் செய்வோமென்ற நம்பக்கையுடன் என் பணியில் தொடர விரும்புகிறேன். ஆயினும், எனக்குத் துணை நின்றவர்களுக்கு – அவர்களின் நல்ல எண்ணங்கட்கு நான் நன்றி சொல்லியே ஆகவேண்டும்.

அந்த நன்றிகள் இதோ –

- * இப்படியொரு மலர் வெளியிடப்படவேண்டுமென்ற என் ஆசைக்கு வித்திட்டு, ஊக்கமளித்து, ஈழத்துச் சிறுகதை ஆக்கங்களை அளித்துதவிய இலக்கியத் தேனீயாக இலண்டனில் வாழும் உயர்திரு பத்மநாப ஐயர் அவர்கட்கு
- * என் கோரிக்கைக்காக இணங்கி ஆசியுரையும், வாழ்த்துரைகளும் தந்த பெரியார்கட்கு
- * என்னை ஊக்கப்படுத்தும் உந்துதலாக விளம்பரங்களை நான் விரும்பியவாறு வெளியிட அனுமதித்த – ஆதரவளித்த நிறுவனங்களின் முதல்வர்களுக்கு
- * கடமையாக அன்றி தன் காரியமாகவே தம் கைவண்ணத்தில் கண்ணிமயப்படுத்தி வரும் செல்வி அம்பிகாவிற்ரு
- * அழகுற அச்சிட்டு என்னை மகிழ்விக்கும் – இப்போதும் மகிழ்வித்திருக்கும் அச்சகத்தின் முதல்வர், ஊழியர்கட்கு

அன்புடன்

திருமுருகன் அறிவகம்
இலண்டன்

01.01.2005

முகவரி :

41, HADDINGTON ROAD, BROMLEY, KENT BR1 5RG, U.K. Email : jothy5@yahoo.co.uk
வெளியீடு : திருமுருகன் அறிவகம் இலண்டன் (Thirumurugan Arivagam London)

கண்ணி, அச்சுப்பதிப்பு : தமிழர் தகவல்

NAKSHATRA

Banqueting Hall

A venture by Eltham Leap

இது நம்மவர் மண்டபம்

The Perfect
Choice
For Any
Occasion

Specialising in one stop
event management
with catering,
decoration, mandaps,
DJ, photography,
cinematography
& more!

An Investment by the Tamils

Accommodates up to 650 with complete onsite
parking facility for more than 150 cars

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

லண்டனில் No1 நகை மாளிகை

*Lakshmi's
Jewellers*

தரமான தங்கத்துக்கு லண்டனில் நாடவேண்டிய ஒரே இடம்

லட்சுமி ஜுவலர்ஸ்

276 High Street North London E12 6SA UK

Tel : 020 8470 5600 Fax : 020 8470 3448

எங்களுக்கு வேறெங்கும் கிளைகள் இல்லை